

UDVALGTE VÆRKER
AF
MAO TSETUNG

Bind 5

FORLAGET OKTOBER

Mao Tsetung: Udvalgte Værker bind 5

er oversat fra Mao Tsetung: Selected Works, vol. 5 udgivet af Peoples Publishing House, Peking i april 1977. Oversættelsen af dette og de øvrige 4 bind i serien er foretaget af en gruppe under redaktion af Andreas Nissen.

© Forlaget Oktober

Studiestræde 24

1455 København K

Marts 1978

Tryk: Special-Trykkeriet Viborg a/s

ISBN: Bind 5 indb.: 87 87587 20 3

ISBN: Bind 5 hft.: 87 87587 21 1

ISBN: Bind 1-5 indb.: 87 87587 23 8

ISBN: Bind 1-5 hft.: 87 87587 24 6

UDGIVERS NOTE

Vor store leder og lærer formand Mao Tsetungs værker er udødelige marxistisk - leninistiske monumenter. I overensstemmelse med den beslutning, som Kinas Kommunistiske Partis centralkomite har truffet, er bind 5 af »Udvalgte værker af Mao Tsetung« nu blevet udgivet, og de efterfølgende bind vil udkomme i rækkefølge.

De tidligere udgivne bind 1 - 4 af »Udvalgte værker af Mao Tsetung« indeholder vigtige skrifter fra den nydemokratiske revolutions periode. Bind 5 og de følgende bind indeholder vigtige skrifter fra den socialistiske revolutions og socialistiske opbygnings periode.

I den nye historiske periode siden grundlæggelsen af Folkerepublikken Kina har kammerat Mao Tsetung konsekvent fastholdt princippet om at integrere marxismen - leninismens almene sandhed med revolutionens konkrete praksis, han har arvet, forsvaret og udviklet marxismen - leninismen, medens han ledede vort parti og vort folk i en række kampe; kampe for at gennemføre den socialistiske revolution og socialistiske opbygning, kampe mod Kao-Jaos, Peng Teh-huais, Liu Shao-chis, Lin Piaos og Wang-Chang-Chiang-Yaos revisionistiske linier, kampe mod imperialismen, og de reaktionære i alle lande og kampe mod den moderne revisionisme med den sovjetiske revisionistiske forræderklige som sit centrum. I denne periode bestod kammerat Mao Tsetungs største teoretiske bidrag i hans systematiske opsummering af de historiske erfaringer med proletariats diktatur i Kina og i udlandet, hans analyse af modsigelserne, klasserne og klassekampen i det socialistiske samfund ved hjælp af det grundlæggende begreb i den materialistiske dialektik, modsætningernes enhed. Derigennem afslørede han det socialistiske samfunds udviklingslov og skabte den store teori om fortsættelsen af revolutionen under proletariats diktatur. Kammerat Mao Tsetungs nye ideer og nye teser om den proletariske revolution og proletariats diktatur har tilført den marxistiske - leninistiske teoris skattekammer store rigdomme på filosofiens, den politiske økonomis og den videnskabelige socialismes område. De udstikker ikke blot den sande vej for det kinesiske folk i konsolideringen af proletariats diktatur, forebyggelsen af kapitalismen og opbygningen af socialismen, de har også stor og vedvarende betydning for hele verden.

Bind 5 af »Udvalgte værker af Mao Tsetung« indeholder vigtige skrifter fra september 1949 frem til 1957. I disse skrifter fremsatte kammerat Mao Tsetung for første gang: den videnskabelige tese, at kampen mellem proletariatet og borgerskabet, mellem den socialistiske vej og den kapitalistiske vej stadig vil findes i en lang periode efter, at den socialistiske omformning af produktionsmidlerne er grundlæggende fuldført; læren om den korrekte skelnen mellem og behandling af de to typer af modsigelser i det socialistiske samfund, som er af forskellig natur, nemlig dem mellem os og fjenden og dem inden for folket; den store teori om revolutionens fortsættelse under proletariatets diktatur; og de ideer der ligger til grund for opbygningen af socialismen. Senere, især under den store proletariske kulturrevolution, fortsætter kammerat Mao Tsetung med at berige og udvikle dette kompleks af strålende tænkning på grundlag af praktiske erfaringer fra revolutionen.

Kammerat Mao Tsetung var vor tids største marxist - leninist. Mao Tsetung-Tænkningen er det sejrige banner, under hvilket vort parti, vor hær og vort folk vil kæmpe i enhed og fortsætte revolutionen; den er en skat, der deles af det internationale proletariat og de revolutionære folk i alle lande i fællesskab. Kammerat Mao Tsetungs tænkning og lære vil leve evigt.

Nogle af kammerat Mao Tsetungs skrifter fra den socialistiske revolutions og den socialistiske opbygnings periode, der er indeholdt i de udvalgte værker, er blevet udgivet før; andre er ikke, herunder dokumenter udformet af ham, hans manuskripter og officielle afskrifter af hans taler. Under redaktionsarbejdet er der foretaget den nødvendige tekniske redigering af afskrifterne af talerne.

Komiteen til redaktion og udgivelse af formand Mao Tsetungs værker, centralkomiteen for Kinas Kommunistiske Parti.

1. marts 1977

(Komiteens formand er Hua Kuo-feng, formand for KKP's centralkomite, dens næstformand er Yeh Chien-ying, næstformand for KKP's centralkomite. Alle medlemmer og kandidat-medlemmer af centralkomiteen er medlemmer af komiteen).

INDHOLD

DEN SOCIALISTISKE REVOLUTIONS OG DEN SOCIALISTISKE OPBYGNINGS PERIODE (I)

DET KINESISKE FOLK HAR REJST SIG! (21. september 1949)	15
LÆNGE LEVE DET KINESISKE FOLKS STORE ENHED! (30. september 1949)	19
EVIG ÆRE TIL FOLKET'S HELTE! (30. september 1949)	21
HOLD ALTID FAST VED STILEN MED ENKELT LEVEVIS OG HÅRDT ARBEJDE (26. oktober 1949)	22
ANMODNING OM SYNSPUNKTER VEDRØRENDE TAKTIKEN FOR BEHANDLING AF DE RIGE BØNDER (12. marts 1950)	23
KÆMP FOR EN GRUNDLÆGGENDE VENDING TIL DET BEDRE I NATIO- NENS FINANSIELLE OG ØKONOMISKE SITUATION (6. juni 1950)	25
SLÅ IKKE I ALLE RETNINGER (6. juni 1950)	31
VÆR EN SAND REVOLUTIONÆR (23. juni 1950)	34
IER I HELE NATIONENS FORBILLEDER (25. september 1950)	38
ORDRE TIL DET KINESISKE FOLKS FRIVILLIGE (8. oktober 1950)	39
DET KINESISKE FOLKS FRIVILLIGE BØR VÆRNE OM HVER EN HØJ, HVER EN FLOD, HVERT ET TRÆ OG HVERT ET GRÆSSTRÅ I KOREA (19. januar 1951)	40
HØVEDPUNKTER I RESOLUTIONEN, VEDTAGET PÅ KINAS KOMMUNI- STISKE PARTIS CENTRALKOMITES POLITISKE BUREAUS UDVIDEDE SAMLING (18. februar 1951)	41
I. Toogtyve måneder til forberedelse	41
II. Propaganda og opdragelseskampagne for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea	41
III. Jordreformen	41
IV. Undertrykkelse af de kontrarevolutionære	42
V. Arbejdet i byerne	42
VI. Partikonsolidering og -opbygning	43
VII. Enhedsfrontsarbejdet	43
VIII. Rettelsskampagne	44

PARTIETS MASSELINIE SKAL FØLGES I UNDERTRYKKELSEN AF KONTRAREVOLUTIONÆRE (<i>maj 1951</i>)	45
SLÅ TIL SIKKERT, PRÆCIST OG UBARMHJERTIGT I UNDERTRYKKELSEN AF KONTRAREVOLUTIONÆRE (<i>december 1950 - september 1951</i>)	48
DISKUSSIONEN AF FILMEN »WU HSUNS LIV« SKAL VIES STOR OPMÆRKSOMHED (<i>20. maj 1951</i>)	52
STORE SEJRE I DE TRE MASSEBEVÆGELSER (<i>23. oktober 1951</i>)	54
OM KAMPEN MOD »DE TRE ONDER« OG »DE FEM ONDER« (<i>november 1951 - marts 1952</i>)	58
GØR GENSIDIG HJÆLP OG KOOPERATION I LANDBRUGET TIL EN HOVEDOPGAVE (<i>15. december 1951</i>)	64
NYTÅRSBUDSKAB (<i>1. januar 1952</i>)	65
OM POLITIKKEN FOR VORT ARBEJDE I TIBET - DIREKTIV FRA KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS CENTRALKOMITE (<i>6. april 1952</i>)	66
MODSIGELSEN MELLEM ARBEJDERKLASSEN OG BORGERSKABET ER HOVEDMODSIGELSEN I KINA (<i>6. juni 1952</i>)	70
LAD OS FORENE OS OG SKELNE KLART MELLEM OS OG FJENDEN (<i>4. august 1952</i>)	71
LAD OS HYLDE DET KINESISKE FOLKS FRIVILLIGES STORE SEJR! (<i>24. oktober 1952</i>)	74
BEKÆMP BUREAUKRATI, KOMMANDISME OG BRUD PÅ LOV OG DISCIPLIN (<i>5. januar 1953</i>)	75
KRITISER HAN-CHAUVINISMEN (<i>16. marts 1953</i>)	77
LØS PROBLEMET MED DE »FEM OVERDRIVELSER« (<i>19. marts 1953</i>)	78
KRITIK AF LIU SHAO-CHI OG YANG SHANG-KUN FOR BRUD PÅ DISCIPLINEN VED AT UDSENDE DOKUMENTER I CENTRALKOMITEENS NAVN UDEN BEMYNDIGELSE (<i>19. maj 1953</i>)	81
TILBAGEVIS DE HØJREOPPURTUNISTISKE SYNSPUNKTER DER AFVIGER FRA GENERALLINIEN (<i>15. juni 1953</i>)	82
UNGDOMSFORBUNDET MÅ TAGE DET KARAKTERISTISKE VED UNGDOMMEN I BETRAGTNING I SIT ARBEJDE (<i>30. juni 1953</i>)	84
OM STATSKAPITALISME (<i>9. juli 1953</i>)	89
PARTIETS GENERALLINIE FOR OVERGANGSPERIODEN (<i>august 1953</i>)	90
BEKÆMP BORGERLIGE IDEER I PARTIET (<i>12. august 1953</i>)	91
DEN ENESTE VEJ I OMFORMNINGEN AF DEN KAPITALISTISKE INDUSTRI OG HANDEL (<i>7. september 1953</i>)	99
VOR STORE SEJR I KRIGEN FOR AT MODSTÅ DEN AMERIKANSKE AGGRESSION OG BISTÅ KOREA OG VORE FREMTIDIGE OPGAVER (<i>12. september</i>)	102

KRITIK AF LIANG SHU-MINGS REAKTIONÆRE IDEER (16-18. september 1953)	107
TO TALER OM GENSIDIG HJÆLP OG KOOPERATION I LANDBRUGET (oktober og november 1953)	116
I. Talen den 15. oktober	116
II. Talen den 4. november	119
OM UDKASTET TIL FORFATNING FOR FOLKEREPUBLIKKEN KINA (14. juni 1954)	125
KÆMP FOR AT OPBYGGE ET STORT SOCIALISTISK LAND (15. september 1954)	131
BREV ANGÅENDE STUDIET AF »DRØMMEN OM DET RØDE VÆRELSE« (16. oktober 1954)	133
DET KINESISKE FOLK KAN IKKE KUES AF ATOMBOMBEN (28. januar 1955)	135
TALER VED KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS NATIONALE KONFERENCE (marts 1955)	137
ÅBNINGSTALE	137
AFSLUTTENDE TALE	141
1. Vurdering af denne nationale konference	141
2. Om den første femårsplan	142
3. Om Kao Kangs og Jao Shu-shih's partifjendtlige alliance	143
4. Om den nuværende situation	149
5. Lad os kæmpe for en resultatrig sammenkaldelse af partiets 8. nationale kongres	150
TIL TILBAGEVISNING AF »OVERENSSTEMMELSE I DEN OFFENTLIGE MENING« (24. maj 1955)	153
FØRORD OG UDGIVERS NOTER TIL »MATERIALE OM HU FENG'S KONTRAREVOLUTIONÆRE KLIKE« (maj og juni 1955)	156
Forord	156
Udgiverens noter (udvalg)	158
OM DEN KOOPERATIVE OMFORMNING AF LANDBRUGET (31. juli 1955)	163
STØT JER PÅ PARTIETS OG UNGDOMSFORBUNDETS MEDLEMMER, FATTIGBØNDERNE OG DE LAVERE MIDDELBØNDER I DEN KOOPE- RATIVE OMFORMNING AF LANDBRUGET (27. september 1955)	183
DEBATTEN OM LANDBRUGETS KOOPERATIVE OMFORMNING OG DEN NUVÆRENDE KLASSEKAMP (11. oktober 1955)	186
1. Forholdet mellem Kooperationen i landbruget og omformningen af den kapitalistiske industri og handel	186
2. Opsummering af debatten om spørgsmålet om Kooperationen	190
3. Om spørgsmålet om altomfattende planlægning og styrkelse af ledelsen	192
4. Om den ideologiske kamp	196
5. Andre spørgsmål	199

FORORD TIL »DET SOCIALISTISKE OPSVING I KINAS LANDSBYER« (september og december 1955)	207
Første forord	207
Andet forord	210
REDAKTØRENS NOTER FRA »DET SOCIALISTISKE OPSVING I KINAS LANDSBYER« (september og december 1955)	213
ANMODNING OM SYNSPUNKTER OM 17-PUNKTS-DOKUMENTET ANGÅ- ENDE LANDBRUGET (21. december 1955)	241
FREMSKYND DEN SOCIALISTISKE OMFORMNING AF HÅNDVÆRKET (5. marts 1956)	245
OM DE TI STORE RELATIONER (25. april 1956)	248
I. Relation mellem sværindustrien på den ene side og letindustrien og land- bruget på den anden side	249
II. Relationen mellem industrien i kystregionerne og industrien i landets indre	250
III. Relationen mellem den økonomiske opbygning og opbygningen af det nationale forsvar	252
IV. Relationen mellem staten, produktionsenhederne og producenterne	253
V. Relationen mellem de centrale myndigheder og de lokale myndigheder	256
VI. Relationen mellem Han-nationaliteten og de nationale mindretal	258
VII. Relationen mellem det kommunistiske parti og de ikke-kommunistiske partier	260
VIII. Relationen mellem revolution og kontrarevolution	261
IX. Relationen mellem rigtigt og forkert	264
X. Relationen mellem Kina og andre lande	266
USA-IMPERIALISMEN ER EN PAPIRTIGER (14. juli 1956)	271
STYRK PARTIETS ENHED OG FØR PARTIETS TRADITIONER VIDERE (30. august 1956)	275
NOGLE ERFARINGER FRA VORT PARTIS HISTORIE (25. september 1956)	285
III. MINDE OM DR. SUN YAT-SEN (12. november 1956)	291
TALE VED KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS 8. CENTRALKOMITES 2. PLENARMØDE (15. november 1956)	293
TALER VED EN KONFERENCE FOR PARTISEKRETÆRERNE FRA PRO- VINSERNE, DE CENTRALT STYREDE BYER OG DE AUTONOME REGIO- NER (januar 1957)	309
I. Talen den 18. januar	309
II. Talen den 27. januar	317

OM DEN RIGTIGE BEHANDLING AF MODSIGELSER INDEN FOR FOLKET (27. februar 1957)	339
I. De to typer af modsigelser er af forskellig natur	339
II. Spørgsmålet om undertrykkelsen af kontrarevolutionære	349
III. Spørgsmålet om landbrugets kooperative omformning	352
IV. Spørgsmålet om industridrivende og handlende	355
V. Spørgsmålet om de intellektuelle	356
VI. Spørgsmålet om de nationale mindretal	358
VII. Samlet planlægning og passende foranstaltninger	359
VIII. »Lad hundrede blomster blomstre, lad hundrede tankeretninger kappes« og »langsigtet sameksistens og gensidig overvågning«	360
IX. Om spørgsmålet om uroligheder iværksat af et lille antal mennesker	365
X. Kan dårlige ting vendes til gode ting?	367
XI. Om at praktisere sparsommelighed	368
XII. Kinas vej til industrialisering	369
TALE VED KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS NATIONALE KONFERENCE OM PROPAGANDAARBEJDE (12. marts 1957)	372
HOLD FAST VED DEN ENKLE LÆVEVIS OG DEN HÅRDE KAMP, BEVAR DE NÆRE BÅND TIL MASSERNE (marts 1957)	385
TINGENE BEGYNDER AT FORANDRE SIG (15. maj 1957)	389
KINAS KOMMUNISTISKE PARTI ER KERNEN I LEDELSEN AF HELE DET KINESISKE FOLK (25. marts 1957)	395
VI MÅ MØNSTRE VORE STYRKER TIL AT SLÅ DE HØJREORIENTEREDES VII. DE ANGREB TILBAGE (8. juni 1957)	396
»WEN HUI PAOS« BØRGERLIGE ORIENTERING SKAL KRITISERES (1. juli 1957)	399
SLÅ DE BØRGERLIGE HØJREORIENTEREDES ANGREB TILBAGE (9. juli 1957)	405
SITUATIONEN I SOMMEREN 1957 (juli 1957)	419
VÆR AKTIVE I AT FREMME REVOLUTIONEN (9. oktober 1957)	428
ILAV EN FAST TRO PÅ FOLKETS FLERTAL (13. oktober 1957)	441
EN DIALEKTISK MÅDE AT ANSKUE INDRE ENHED I PARTIET PÅ (18. november 1957)	455
ALLE REAKTIONÆRE ER PAPIRTIGRE (18. november 1957)	458

**DEN SOCIALISTISKE REVOLUTIONS
OG DEN SOCIALISTISKE
OPBYGNINGS PERIODE (I)**

DET KINESISKE FOLK HAR REJST SIG!

21. september 1949

Meddeputerede!

Den rådgivende politiske Konference, som hele nationen har ventet på med stor længsel, er hermed åbnet.

Vor konference er sammensat af mere end seks hundrede delegerede, som repræsenterer alle Kinas demokratiske partier og folkeorganisationer, Folkets Befrielseshær, landets forskellige regioner og nationaliteter og kinesere i udlandet. Dette viser, at vor konference udtrykker den store enhed hos folket i hele landet.

Det er fordi vi har besejret den reaktionære Kuomintangregering, som støttes af den amerikanske imperialisme, at denne store enhed i hele folket har kunnet opnås. På lidt over tre år har den heltedige kinesiske Folkets Befrielseshær, en hær hvis lige verden sjældent har set, knust alle de offensiver, som indledtes af den amerikansk-støttede reaktionære Kuomintangregerings hære på flere millioner soldater, og den er gået til modoffensiv og i offensiven. I øjeblikket har Folkets Befrielseshærs feltarmeer, med en styrke på flere millioner, trængt kamphandlingerne tilbage til områder nær Taiwan, Kwangtung, Kwangsi, Kweichow, Szechuan og Sinkiang, og det store flertal af det kinesiske folk har vundet befrielse. På lidt over tre år har folket i hele landet sluttet sine rækker, samlet sig for at støtte Folkets Befrielseshær, det har bekæmpet fjenden og vundet grundlæggende sejr. Det er på den baggrund, at denne folkets rådgivende politiske konference er trådt sammen.

Vor konference hedder Den rådgivende politiske Konference, fordi vi for omkring tre år siden afholdt en rådgivende politisk konference med Chiang Kai-sheks Kuomintang¹. Denne konferences resultater blev saboteret af Chiang Kai-sheks Kuomintang og dets medsammensvorne, alligevel efterlod konferencen et uudsletteligt indtryk på folket. Den viste, at intet i folkets interesse kunne opnås sammen med Chiang Kai-sheks Kuomintang, impe-

¹Åbnings tale ved Det kinesiske folks rådgivende politiske Konferences 1. plenarmøde.

rialismens følgesvend, og dets medsammensvorne. Selv når de modvilligt tiltrådte resolutioner, var det til ingen nytte, for når tiden var moden, sønderrev de dem og startede en hensynsløs krig mod folket. Det eneste, folket fik ud af den konference, var en grundig belæring om, at der absolut ikke er plads til kompromis med Chiang Kai-sheks Kuomintang, imperialismens følgesvend, og dets medsammensvorne - styrkt disse fjender, eller bliv selv undertrykt og nedslagtet af dem, enten det ene eller det andet, der er intet andet valg. På lidt over tre år er det kinesiske folk, under ledelse af Kinas kommunistiske Parti, hurtigt vågnet op, og det har organiseret sig i en landsomfattende enhedsfront mod imperialismen, feudalismen og bureaukrat-kapitalismen og deres hovedrepræsentant, den reaktionære Kuomintang-regering. De har støttet folkets befrielseskrig og grundlæggende vundet sejr over den reaktionære Kuomintang-regering, styrtet imperialismens herredømme i Kina og genindsat Den rådgivende politiske Konference.

Den nuværende samling af Det kinesiske folks rådgivende politiske Konference sker på et helt nyt grundlag; denne konference repræsenterer hele landets befolkning og nyder dets tillid og støtte. Derfor proklamerer den, at den vil udøve de funktioner og den magt, som tilkommer en national folkekongres. I overensstemmelse med sin dagsorden vil konferencen vedtage de organiske love for Det kinesiske folks rådgivende politiske Konference, de organiske love for Folkerepublikken Kinas centrale folkeregering og Fællesprogrammet for Det kinesiske folks rådgivende politiske Konference, den vil vælge Det kinesiske folks rådgivende politiske Konferences nationale komité og Folkerepublikken Kinas centrale folkeregerings råd, den vil vælge Folkerepublikken Kinas nationale flag og nationale symbol, den vil træffe beslutning om, hvor Folkerepublikken Kina skal have hovedstad og indføre den tidsregning, som benyttes af de fleste af verdens lande.

Meddeputerede, vi er alle overbeviste om, at vort arbejde vil gå over i menneskehedens historie og demonstrere, at det kinesiske folk, som omfatter en fjerdedel af menneskeheden, nu har rejst sig. Den kinesiske nation har altid været stor, modig og flittig; det er først i moderne tid, at vi er sakket bagud. Og det skyldtes udelukkende undertrykkelse og udbytning af fremmed imperialismen og hjemlige reaktionære regeringer. I over et århundrede førte vore forfædre stadige og ubøjelige kampe mod indre og ydre undertrykkere, herunder revolutionen i 1911 ledet af dr. Sun Yat-sen, vor store forgænger i den kinesiske revolution. Vore forfædre pålagde os at udføre deres uopfyldte vilje. Og vi har handlet i overensstemmelse dermed. Vi har sluttet rækkerne og besejret både indre og ydre undertrykkere gennem folkets befrielseskrig og den store folkerevolution, og nu erklærer vi oprettelsen af Folkerepublikken Kina. Fra nu af vil vor nation tilhøre fællesskabet af verdens freds- og frihedselskende nationer. Den vil arbejde modigt og flittigt på samtidigt at fremme sin egen civilisation og velfærd og freden og

friheden i verden. Vor nation vil ikke længere være offer for fornærmelse og ydmygelse. Vi har rejst os. Vor revolution har vundet sympati og bifald hos folk i alle lande. Vi har venner over hele verden.

Vort revolutionære arbejde er ikke fuldendt, folkets befrielseskrig og folkets revolutionære bevægelse kæmper sig stadig fremad, og vi må opretholde vore anstrengelser. Imperialisterne og de hjemlige reaktionære vil bestemt ikke uden videre acceptere deres nederlag; de vil kæmpe til det yderste. Efter at der er ro og orden over hele landet, vil de helt sikkert drive sabotage og skabe uroligheder med alle midler, og hver dag og hvert minut vil de forsøge at vende tilbage. Dette er uundgåeligt og hævet over enhver tvivl, og vi må under ingen omstændigheder svække vor årvågenhed.

Vort statssystem, folkets demokratiske diktatur, er et stærkt våben til at værne frugterne af folkerevolutionens sejr og til at modarbejde indre og ydre fjenders sammensværgelser for at komme tilbage til magten, og vi må have et fast greb om dette våben. Internationalt må vi forene os med alle fredsel-skende og frihedsel-skende lande og folk og først og fremmest med Sovjetunionen og de nye demokratier, således at vi ikke kommer til at stå alene i vor kamp for at værne disse sejrens frugter og for at bekæmpe ydre og indre fjenders sammensværgelser for at komme tilbage til magten. Så længe vi fastholder folkets demokratiske diktatur og forener os med vore udenlandske venner, vil vi altid være sejrige.

Folkets demokratiske diktatur og solidariteten med vore udenlandske venner vil gøre det muligt for os at fuldføre vort opbygningsarbejde hurtigt. Vi står allerede over for opgaven med omfattende økonomisk opbygning. Vi har meget gunstige betingelser: en befolkning på 475 millioner mennesker og et territorium på 9.600.000 kvadratkilometer. Ganske vist er der vanskeligheder forude og endda temmelig mange. Men vi tror fuldt og fast på, at landets befolkning vil overvinde dem alle ved heltemodig kamp. Kineserne har rige erfaringer i at overvinde vanskeligheder. Hvis vore forfædre, og vi også, kunne klare sig gennem lange år med ekstreme vanskeligheder og besejre mægtige indre og ydre reaktionære, hvorfor skulle vi så ikke, nu efter sejren, kunne opbygge et velstående og blomstrende land? Så længe vi holder os til vor stil med enkel levevis og hård kamp, så længe vi står samlet, og så længe vi fastholder folkets demokratiske diktatur og forener os med vore udenlandske venner, vil vi være i stand til at vinde snarlig sejr på den økonomiske front.

Et opsving i den økonomiske opbygning kan ikke undgå at medføre et opsving i opbygningen på det kulturelle område. Den tid, hvor det kinesiske folk blev betragtet som uciviliseret, er nu slut. Vi vil stå frem i verden som en nation med en avanceret kultur.

Vort nationale forsvar vil blive konsolideret, og ingen imperialister vil nogensinde igen få lov til at invadere vort land. Vort folks væbnede styrker

må opretholdes og udvikles med den heroiske og stålsatte Folkets Befrielses-hær som grundlag. Vi vil ikke alene få en stærk hær, men også et stærkt luftvåben og en stærk flåde. Lad de hjemlige og udenlandske reaktionære ryste af angst for os! Lad dem sige, at vi ikke duer til det ene og det andet. Ved vore egne ukuelige anstrengelser vil vi, det kinesiske folk, med usvigelig sikkerhed nå vort mål.

Folkets helte, som gav deres liv i folkets befrielseskrig og folkets revolution, vil leve for evigt i vort minde!

Lad os hylde sejren for folkets befrielseskrig og folkets revolution!

Lad os hylde grundlæggelsen af Folkerepublikken Kina!

Lad os hylde Det kinesiske folks rådgivende politiske Konferences triumf!

Noter:

¹ »Knus Chiang Kai-sheks offensiv gennem en selvforsvarskrig«, note 2, *Mao Tsetungs Udvalgte Værker*, bind IV.

LÆNGE LEVE DET KINESISKE FOLKS STORE ENHED!

30. september 1949

Landsmænd!

Det kinesiske folks rådgivende politiske Konferences 1. plenarmøde har succesrigt opfyldt sine opgaver.

Der har på dette møde været delegerede fra alle demokratiske partier og folkelige organisationer i Kina, fra Folkets Befrielseshær, fra forskellige områder og nationaliteter i landet, fra kinesere i udlandet og andre patriotiske demokrater; det repræsenterer folkets vilje over hele landet og viser dets hidtil usete store enhed.

Denne store enhed i hele folket blev først nået gennem mange års heltemodige kampe, efter at det kinesiske folk og Folkets Befrielseshær under ledelse af Kinas kommunistiske Parti besejrede Chiang Kai-sheks reaktionære Kuomintang, som blev støttet af den amerikanske imperialisme. I mere end et århundrede har det kinesiske folks foregangsmænd, indbefattende sådanne enestående folk som den store revolutionære Dr. Sun Yat-sen, der ledte revolutionen af 1911, vejledt masserne i deres uophørlige kamp for at styrte imperialisternes og de reaktionære kinesiske regimers undertrykkelse. Dette mål er nu endelig nået takket været deres uforfærdede og beslutsomme anstrengelser. Vi holder dette møde på et tidspunkt, hvor det kinesiske folk har besejret sine fjender, forvandlet landets karakter og grundlagt Folkerepublikken Kina. Vi, det 475 millioner store kinesiske folk har rejst os, og fremtiden for vor nation er uendelig strålende.

Under ledelse af formand Mao Tsetung, vort folks leder, har vort møde i enighed og i overensstemmelse med det ny demokratis principper vedtaget den organiske lov for Det kinesiske folks rådgivende politiske Konference, den organiske lov for den centrale folkeregering for Den kinesiske Folkerepublik og Fællesprogrammet for Det kinesiske folks rådgivende politiske

Det kinesiske folks rådgivende politiske Konferences 1. plenarmøde pålagde kammerat Mao Tsetung at udforme denne erklæring. Efter indstilling fra de delegerede blev vendingen »under ledelse af formand Mao Tsetung, vort folks leder« indføjet i erklæringen da den skulle vedtages.

Konference; vedtaget at Peking er hovedstaden i Den kinesiske Folkerepublik; vedtaget flaget med de fem stjerner på rød baggrund som nationalflaget og valgt »De frivilliges March« som den nuværende nationalhymne; vedtaget den kristne tidsregning som den gældende for Den kinesiske Folkerepublik samt valgt den nationale komité for Det kinesiske folks rådgivende politiske Konference og Den kinesiske Folkerepubliks centrale folkeregning. Med dette begynder en ny æra i Kinas historie.

Landsmænd!

Oprettelsen af Den kinesiske Folkerepublik er erklæret, og det kinesiske folk har nu sin egen centralregering. I overensstemmelse med Fællesprogrammet vil regeringen udøve folkets demokratiske diktatur i hele Kinas længde og bredde. Den vil lede Folkets Befrielseshær til at fuldføre den revolutionære krig, udslette de resterende fjendtlige tropper og befri hele landet for at opfylde det store mål, at forene hele Kina. Den vil lede folket i hele landet til at overvinde alle vanskeligheder og påtage sig opgaver i stort omfang på det økonomiske og kulturelle område, for at fjerne den fattigdom og uvidenhed som vi har arvet fra det gamle Kina, og gradvist forbedre folkets materielle og kulturelle liv. Den vil beskytte folkets interesser og slå alle kontrarevolutionære sammensværgelser ned. Den vil styrke folkets hær, flåde og luftvåben, sikre det nationale forsvar, beskytte vor territoriale integritet og suverænitet og modstå angreb fra et hvilket som helst imperialistisk land. Den vil forene og alliere sig med alle fredsel-skende lande, nationer og folk, først og fremmest med Sovjetunionen og de nye demokratier, og sammen med dem bekæmpe imperialistiske forsøg på at fremprovokere krig, og således stræbe efter varig verdensfred.

Landsmænd!

Vi må organisere os bedre. Vi må organisere det kinesiske folks overvældende flertal i politiske, militære, økonomiske, kulturelle og andre organisationer og gøre en ende på den desorganiserede tilstand, der karakteriserede det gamle Kina, således at massernes store kollektive kraft kan anvendes både til støtte for folkets regering og Folkets Befrielseshær, og til at bygge et nyt Kina, uafhængigt, demokratisk, fredeligt, forenet, blomstrende og stærkt.

Mindet om de folkets helte der gav deres liv i befrielseskri-gen og i revolutionen vil leve evigt i vort folk!

Længe leve det kinesiske folks store enhed!

Længe leve Den kinesiske Folkerepublik!

Længe leve den centrale folkeregning!

EVIG ÆRE TIL FOLKETS HELTE!

30. september 1949

Evig ære til folkets helte, som har givet deres liv i folkets befrielseskrig og folkets revolution i de forløbne tre år!

Evig ære til folkets helte, som har givet deres liv i folkets befrielseskrig og folkets revolution i de forløbne tredive år!

Evig ære til folkets helte, som fra 1840 har givet deres liv i de mange kampe mod hjemlige og udenlandske fjender, for national selvstændighed og for folkets frihed og velfærd!

Inskription på mindesmærket for folkets helte, udformet af kammerat Mao Tsetung.

HOLD ALTID FAST VED STILEN MED ENKEL LEVEVIS OG HÅRDT ARBEJDE

26. oktober 1949

Kammerater i Yen-an og landsmænd i grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia:

Jeg er meget glad og taknemmelig over at modtage jeres hilsningsbudskab. Fra 1936 til 1948 var Yen-an og grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia sædet for Kinas kommunistiske Partis centralkomité og hovedbaglandet for det kinesiske folks frihedskamp. Yen-ans og grænseområdets befolkning har ydet store bidrag til hele nationen. Jeg ønsker jer fortsat enhed, hurtig helbredelse fra krigens sår og fremskridt i jeres økonomiske og kulturelle opbygning. Og jeg håber, at alle landets revolutionære kadre altid vil holde fast ved den stil med enkel levevis og hårdt arbejde, der er fastholdt i mere end et tiår af kadrerne i Yen-an og grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia.

Mao Tsetung
26. oktober 1949

ANMODNING OM SYNSPUNKTER VEDRØRENDE TAKTIKKEN FOR BEHANDLING AF DE RIGE BØNDER

12. marts 1950

Ved de igangværende møder med ledende kammerater fra provinserne må I indhente synspunkter om taktikken for behandling af de rige bønder og straks sende disse synspunkter til os. Taktikken er at undlade indgriben ikke blot over for kapitalistiske, men også over for halvfeudale rige bønder i den jordreform, der er planlagt til denne vinter i de sydlige provinser og nogle regioner i nordvest, og at udskyde løsningen af problemet med de halvfeudale rige bønder nogle år. Overvej om denne måde ikke er den mest fordelagtige. Grundene til at vælge denne vej er: For det første er det en jordreform af enestående omfang, og der vil med stor sandsynlighed opstå ultra-venstre afvigelser. Hvis vi kun rammer godsejerne og ikke de rige bønder kan vi mere effektivt isolere godsejerne, beskytte middelbønderne og dæmme op for vilkårlige slagsmål og drab, som ellers ville være vanskelige at undgå. For det andet blev jordreformen nordpå udført i krigstid, hvor tankerne mere var ved krigen end ved jordreformen. Men nu, hvor kampene praktisk talt er ophørt, vil jordreformen fremstå i klart relief, og rystelsen i samfundet vil blive særdeles stor, og godsejernes nødsrig vil blive særdeles skingert. Hvis vi undlader indgreb over for de halvfeudale rige bønder på nuværende tidspunkt og først behandler dem om nogle år, vil vi stå meget stærkere, hvilket betyder at vi vil have større muligheder politisk set. For det tredje har vi dannet en enhedsfront med det nationale borgerskab, politisk, økonomisk og organisatorisk, og eftersom det nationale borgerskab er nært forbundet med jordspørgsmålet, synes det klogest ikke at røre ved de halvfeudale rige bønder på nuværende tidspunkt for at berolige dette nationale borgerskab.

Ved det politiske bureaus møde sidste år i november rejste jeg problemet om ikke at røre de rige bønder på nuværende tidspunkt, men der blev hver-

Cirkulære sendt til Kinas kommunistiske Partis centralkomité's Central-Sydlige Bureau, og samtidig sendt til det Østkinesiske Bureau, og det Syd kinesiske Underbureau, det Sydvestlige Bureau og det Nordvestlige Bureau.

ken foretaget en detaljeret analyse eller truffet en beslutning dengang. Nu må der træffes en beslutning. Derefter må jordloven og andre dokumenter med tilknytning til jordreformen revideres og udsendes til studier blandt kadrer beskæftiget med jordreformen i de nyligt befriede provinser, således at vi kan forberede jordreformen til iværksættelse, når efterårshøsten er ovre. Ellers vil vi forpasse det rigtige tidspunkt og miste initiativet. Derfor er det meget vigtigt at kammeraterne ikke blot i det Central-Sydlig Bureau, men også i det Østkinesiske Bureau, det Sydkinesiske Underbureau, det Sydvestlige Bureau og det Nordvestlige Bureau diskuterer dette problem, sender denne rundskrive til provinskomiteer og bykomiteer under dem til videre diskussion, samler synspunkterne, for og imod, og straks telegraferer dem til centralkomiteen, så de kan indgå i overvejelserne for vores beslutning.

KÆMP FOR EN GRUNDLÆGGENDE VENDING TIL DET BEDRE I NATIONENS FINANSIELLE OG ØKONOMISKE SITUATION

6. juni 1950

Den nuværende internationale situation er gunstig for os. Verdensfronten for fred og demokrati anført af Sovjetunionen er stærkere nu end sidste år. Folkebevægelsen for fred og mod krig har gjort fremskridt i alle lande. De nationale befrielsesbevægelser for afkastelsen af imperialismens åg er vokset betydeligt, og de fremvoksende massebevægelser blandt de japanske og tyske folk mod USA's besættelse og folkenes voksende befrielseskampe i Østens undertrykte lande er særlig bemærkelsesværdige. På samme tid har modsætningerne mellem de imperialistiske lande udviklet sig, først og fremmest mellem USA og Storbritannien. Uenigheden mellem de forskellige grupper i det amerikanske og britiske borgerskab er også forøget. I modsætning hertil er der en stærk enighed mellem Sovjetunionen og folkedemokratiene og blandt de sidstnævnte indbyrdes. Den nye traktat mellem Kina og Sovjetunionen¹, som er af en stor og historisk betydning, har styrket de venskabelige forbindelser mellem de to lande; den sætter os i stand til mere frit og hurtigt at gå videre med vor nationale opbygning, og den fremmer på samme tid hele verdens mægtige kamp for fred og demokrati og mod krig og undertrykkelse. Krigstruslen fra den imperialistiske lejr eksisterer stadig, og det gør muligheden for en tredje verdenskrig også. De kræfter, der kæmper for at hindre faren for krig og undgå en tredje verdenskrigs udbrud, vokser imidlertid hastigt, og det politiske bevidsthedsniveau er stigende for hovedparten af verdens befolkning. En ny verdenskrig kan afværges forudsat, at verdens kommunistiske partier fortsætter med at forene alle mulige kræfter for fred og demokrati og hjælper til med deres yderligere udvikling. Krigsrygterne, der er spredt af de Kuomintang-reaktionære, er lavet for at bedrage folket, de er grundløse.

Den nuværende situation er her i landet som følger. Folkerepublikken Kinas centrale folkeregering og de lokale folkeregeringer på alle niveauer er

Skriftlig rapport til det 3. plenarmøde i Kinas kommunistiske Partis 7. centralkomité

blevet etableret. Sovjetunionen, folkedemokratierne og et antal kapitalistiske lande har efterhånden oprettet diplomatiske forbindelser med vort land. Krigen er i hovedsagen afsluttet på fastlandet, og kun Taiwan og Tibet mangler at blive befriet, men denne opgave medfører stadig alvorlig kamp. I visse områder på fastlandet har de Kuomintang-reaktionære taget deres tilflugt til en banditagtig guerillakrig og hidset nogle tilbagestående elementer op mod folkeregeringen. De har organiseret mange hemmelige agenter og spioner for at bekæmpe vor regering og sprede rygter blandt folk i et forsøg på at undergrave det kommunistiske partis og folkeregeringens prestige og for at splitte de forskellige nationaliteters, demokratiske klassers, demokratiske partiers og folkeorganisationers enhed og samarbejde. Disse hemmelige agenter og spioner er også beskæftiget med at sabotere folkets økonomiske foretagender, at myrde partiets og regeringsorganisationernes personale og indsamle efterretninger for imperialisterne og Kuomintang-reaktionære flok. Alle disse kontrarevolutionære aktiviteter er i det skjulte styret af imperialismen, især USA-imperialismen. Alle disse banditter, hemmelige agenter og spioner er imperialist-lakajer. I de tretten og en halv måned, der er gået siden operationerne for at krydse Yangtse, der begyndte den 21. april 1949 efter de afgørende sejre i de tre store felttog ved Liaohsi-Shenyang, Huai-Hai og Peiping-Tientsin i vinteren 1948, har Folkets Befrielseshær fuldendt besættelsen af alle kinesiske områder med undtagelse af Tibet og Taiwan og et antal andre øer, og sat 1.830.000 reaktionære Kuomintang tropper og 980.000 af dens banditagtige guerillastyrker ud af spillet; i hele denne periode har folkets statssikkerhedsorganer afsløret utallige reaktionære efterretningsgrupper og agenter. I de nye befriede områder er den øjeblikkelige opgave for Folkets Befrielseshær at fortsætte med at udslutte de resterende banditter, og folkets statssikkerhedsorganers opgave er at fortsætte med at angribe fjendens efterretningsgrupper. Den overvejende majoritet af folk i hele landet støtter varmt det kommunistiske parti, folkeregeringen og Folkets Befrielseshær. I de sidste måneder har folkeregeringen udfoldet en samlet kontrol og en samlet ledelse af det finansielle og økonomiske arbejde i national målestok, og det er lykkedes for den at bringe statsbudgettets indtægter og udgifter i ligevægt, kontrollere inflation og stabilisere priserne. Hele folket har hjulpet regeringen ved at levere korn, betale skat og købe statsobligationer². Sidste år blev vort land ramt af naturkatastrofer i store områder; omkring 120 millioner *mou* landbrugsjord og 40 millioner mennesker blev berørt af oversvømmelse eller tørke i større eller mindre grad. Folkeregeringen har organiseret omfattende hjælp til ofrene, og mange steder har den påbegyndt storstilede vandingsarbejder. Dette års høst er bedre end sidste års, og i almindelighed tegner sommerens høst god. Hvis efterårshøsten også er god, kan man forudse endnu bedre udsigter for næste år. De lange år med imperialistisk og reaktionært Kuomintangstyre

efterlod vor økonomi i en kaotisk tilstand og forårsagede omfattende arbejdsløshed. Siden vor sejr i revolutionen har der været omorganiseringer af varierende omfang i hele den gamle økonomiske struktur, og antallet af arbejdsløse er yderligere forøget. Dette er en alvorlig sag, og folkeregeringen er begyndt at indføre forholdsregler for at give hjælp til de arbejdsløse og finde arbejde til dem for at løse problemet skridt for skridt. Den har udført omfattende arbejder på kultur- og uddannelsesområdet, og et stort antal intellektuelle og studenter har påtaget sig enten studier af den nye viden eller revolutionært arbejde. Den har allerede gjort noget for at omstille industri og handel på den rette måde og for at forbedre forbindelserne mellem statssektorens og privat-sektorens økonomi og mellem arbejde og kapital, og der er viet store anstrengelser for at nå disse mål.

Kina er et umådeligt land, og betingelserne er meget komplekse; desuden triumferede revolutionen først i visse områder og først senere i hele landet. I de gamle befriede områder (med en befolkning på tilnærmelsesvis 160 millioner) er jordreformen fuldendt, den offentlige orden er etableret, det økonomiske opbygningsarbejde er begyndt og er på rette spor, livet for størsteparten af det arbejdende folk er forbedret, og problemet med arbejdsløse arbejdere og intellektuelle er blevet løst (som i det nordøstlige Kina), eller er nær en løsning (som i det nordlige Kina og Shantung-provinsen). I særdeleshed er den planmæssige økonomiske opbygning begyndt i det nordøstlige Kina. I de nyligt befriede områder (med en befolkning på omkring 310 millioner) mangler der på den anden side stadig at blive uskadeliggjort over 400.000 banditter, som er spredt i de fjerntliggende egne, jordproblemet er endnu ikke blevet løst, industrien og handelen er endnu ikke blevet omstillet på rette måde, arbejdsløsheden er stadig alvorlig, og den offentlige orden er endnu ikke blevet oprettet. Alt dette skyldes, at disse områder først blev befriet for nogle få måneder, et halvt år eller et år siden. Med andre ord mangler betingelserne for at gennemføre en planmæssig økonomisk opbygning stadigvæk. Derfor sagde jeg for lidt siden, at vi havde nået nogen succes på den økonomiske front, f.eks. var statsbudgettets indtægter og udgifter næsten i ligevægt, inflationen var kommet under kontrol, og priserne tenderede mod at være faste - alt dette antydte, at den finansielle og økonomiske situation var begyndt at tage en vending til det bedre, men endnu ikke en grundlæggende vending til det bedre. Tre betingelser er nødvendige for den grundlæggende vending til det bedre i den finansielle og økonomiske situation, nemlig: (1) fuldendelsen af jordreformen, (2) en rigtig omstilling af den eksisterende industri og handel og (3) en storstilet nedskæring i regeringsudgifterne. Opfyldelsen af disse tre betingelser vil vare nogen tid, lad os sige tre år eller lidt længere. Hele partiet og nationen skal anstrenge sig for at tilvejebringe disse betingelser. Jeg tror, og det samme gør I, at vi med sikkerhed kan gøre dette på cirka tre år. Til den tid vil vi være i stand

til at opleve en grundlæggende vending til det bedre i vort lands hele finansielle og økonomiske situation.

For at opnå dette må hele partiet og nationen forenes og udføre følgende opgaver:

(1) Jordreformsarbejdet skal fortsætte skridt for skridt og på en systematisk måde.³ Da krigen praktisk talt er ophørt på fastlandet, og situationen er helt forskellig fra situationen i perioden fra 1946 til 1948 (da Folkets Befrielseshær var låst i en kamp på liv og død med de reaktionære Kuomintang-tropper, og udfaldet endnu ikke var givet), er det nu muligt for staten at yde lån til de fattige bønder for at hjælpe dem ud af deres vanskeligheder og således opveje det minus, at de skal have mindre jord. Følgelig skal der ske en ændring i vor politik over for de rige bønder, en ændring fra politikken med at beslaglægge deres overskydende jord og ejendom til en politik med at bibeholde den rige bondeøkonomi for at lette landbrugsproduktionens snarlige genoprejsning og for bedre at kunne isolere herremændene og beskytte middelbønderne og udlejere af mindre jordstykker.

(2) Samlet kontrol og samlet ledelse i vort finansielle og økonomiske arbejde skal styrkes, og det skal ligevægten i statsbudgettets indtægter og udgifter og prisernes stabilisering også. I overensstemmelse med dette princip skal skatterne tilpasses, og folkets byrder behørigt lettes. På linie med princippet om at lave samlede planer og at tage alle faktorer ind i overvejelserne, skal anarki og laden-stå-til i vort økonomiske arbejde gradvist elimineres, den eksisterende industri og handel skal omstilles på rette måde, og relationerne mellem statssektoren og privatsektoren og mellem arbejde og kapital skal forbedres effektivt og behørigt; på denne måde vil alle økonomiens sektorer, under den socialistiske statssektors ledelse, fungere tilfredsstillende med en passende arbejdsdeling for at fremme hele økonomiens genoprejsning og udvikling. Det synspunkt, som visse mennesker har, at det er muligt at afskaffe kapitalismen og virkeliggøre socialismen på et tidligt tidspunkt, er forkert, det passer ikke sammen med vore nationale forhold.

(3) Medens Folkets Befrielseshær bevarer sine hovedstyrker, skal den gradvist demobiliseres i 1950, på betingelse af at styrkerne skal være tilstrækkelige til at befri Taiwan og Tibet, styrke det nationale forsvar og undertrykke kontrarevolutionære. Denne demobilisering skal udføres omhyggeligt for således at gøre det muligt for de demobiliserede soldater at vende hjem og finde sig til rette med produktivt arbejde. Tilpasning er også nødvendig i administrative organisationer, også her skal det overskydende personale behandles på en passende måde, således at de har mulighed for enten at begynde på at arbejde eller at studere.

(4) Reformer i den gamle skoleuddannelse og i de gamle kulturelle institutioner i vort samfund skal ledes omhyggeligt skridt for skridt, og man skal

vinde alle patriotiske intellektuelle over i folkets tjeneste. I denne sag er nølen eller uvillighed til at indføre reformer forkert, og det er overilethed og ethvert forsøg på at gennemføre dem på en vilkårlig måde også.

(5) Hjælpen til arbejdsløse arbejdere og intellektuelle skal gøres effektiv og de skal hjælpes til at finde arbejde planmæssigt. De alvorlige bestræbelser på at skaffe hjælp til de mennesker, der er ramt af naturkatastrofer, skal fortsættes.

(6) Vi skal seriøst forene os med de demokratiske personer i alle kredse, hjælpe dem med at løse problemet med arbejde og studium, og overvinde enhver tendens til både den lukkede dørs politik og umådeholden eftergivenhed i enhedsfrontsarbejde. Vi skal bestræbe os på at gøre konferencen med mennesker fra alle kredse⁴ til en succes, således at folk fra alle samfundslag kan forenes i en fælles indsats. Alle for folkeregeringerne vigtige sager bør forelægges disse konferencer til diskussion og beslutning. Repræsentanter på disse konferencer skal have retten til fuldt at udtrykke deres synspunkter; ethvert forsøg på at hindre dette er forkert.

(7) Banditter, hemmelige agenter, lokale tyranner og andre kontrarevolutionære, som alle er en trussel mod folket, skal beslutsomt udryddes. I denne sag er det nødvendigt at følge en politik, der forener undertrykkelse med skånsomhed uden at betone det ene så meget, at det andet forsømmes, d.v.s. en politik med sikker straf for hovedforbryderne, ingen straf for de medskyldige, der handler under tvang, og belønning til dem, som udfører virkelige tjenester. Hele partiet og nationen skal øge deres årvågenhed over for de kontrarevolutionæres konspiratoriske aktiviteter.

(8) Centralkomiteens direktiver om styrkelsen og udbredelsen af partiorganisationen, om befæstelsen af båndene mellem partiet og masserne, om at øve kritik og selvkritik og om at sætte en rettelsesbevægelse i gang inden for partiet skal alle nøje gennemføres. Eftersom vort partis medlemstal er vokset til 4.500.000, skal vi for fremtiden følge en forsigtig politik i udvidelsen af partiorganisationen, være omhyggelige med at forhindre politiske spekulanter i at opnå partimedlemsskab og tage passende forholdsregler til at udrense dem, der allerede er inde. Vi må være opmærksomme på at optage politisk bevidste arbejdere i partiet på en velovervejet måde for at forøge andelen af arbejdere i partiorganisationerne. I de gamle befriede områder skal partiet generelt stoppe rekrutteringen i landsbyerne. I de nye befriede områder skal partiorganisationerne generelt ikke udvides i landsbyerne, før jordreformen er fuldendt for at forhindre politiske spekulanter i at snige sig ind i partiet. Hele partiet skal i løbet af sommeren, efteråret og vinteren 1950 gennemføre en storstilet rettelsesbevægelse i tæt koordination med sine andre opgaver, og ikke isoleret fra dem. Man bør benytte sådanne metoder som at læse udvalgte dokumenter, opsummere arbejdet, analysere situationen og udøve kritik og selvkritik for at hæve kadrenes og de menige parti-

medlemmers ideologiske og politiske niveau, rette fejl i arbejdet, overvinde de selvudnævnte »ansete veteraners« indbildskhed og selvtilfredshed, fjerne bureaukati og magtmisbrug og forbedre forholdet mellem partiet og folket.

Noter:

¹ Dette henviser til den kinesisk-sovjetiske traktat om venskab, alliance og gensidig hjælp underskrevet den 14. februar, 1950.

² Dette henviser til Folkets Sejrsobligationer til pari udstedt af den centrale folkeregering i 1950.

³ Med start i vinteren 1950 udviklede det ene nye befriede område efter det andet en storstilet jordreformsbevægelse. I vinteren 1952 var jordreformen praktisk talt fuldendt undtagen i nogle områder med nationale mindretal. I de gamle og nye befriede områder ud over hele landet modtog cirka 300 millioner jordløse bønder eller bønder med utilstrækkelig jord cirka 700 millioner *mou* jord.

⁴ Før valget og sammenkaldelsen af de lokale folkekongresser på alle niveauer, blev der sammenkaldt konferencer for folk fra alle kredse i overensstemmelse med bestemmelser i fællesprogrammet for Det kinesiske folks politiske rådgivende Konference i 1949, for at udøve folkekongressernes funktion og myndighed skridt for skridt.

SLÅ IKKE I ALLE RETNINGER

6. juni 1950

Siden afholdelsen af partiets 7. centralkomites 2. plenarmøde er der vundet en landsomfattende sejr i den nydemokratiske revolution under partiets ledelse, og den Kinesiske Folkerepublik er grundlagt. Dette er en stor sejr, en stor sejr uden sidestykke i Kinas historie, en stor sejr der i verdenshistorisk betydning følger Oktoberrevolutionen. Kammerat Stalin og mange andre udenlandske kammerater anser den kinesiske revolutions sejr for en umådelig stor sejr. Alligevel er der mange af vore kammerater, som ikke erkender dette, fordi de er blevet så vant til at kæmpe. Vi bør bredt offentliggøre den enorme betydning af sejren i den kinesiske revolution inden for partiet og blandt masserne.

Midt i denne store sejr står vi over for nogle meget komplicerede kampe og mange vanskeligheder.

Vi har fuldført jordreformerne i de nordlige dele af landet, hvor der er en befolkning på 160 millioner, og vi bør fastslå, at det er et kolossalt resultat. Vi vandt befrielseskrigen ved især at støtte os til disse 160 millioner mennesker. Det var jordreformens sejr, der gjorde det muligt at sejre i omstyrtelsen af Chiang Kai-shek. Til efteråret tager vi fat på jordreformer i store områder med en befolkning på omkring 310 millioner for at styrte hele godsejerklassen. I forhold til jordreformen er vore fjender lige så talrige som stærke. Imod os står: for det første imperialisterne; for det andet, de reaktionære på Taiwan; for det tredje, de resterende Kuomintangtropper, de hemmelige agenter og banditterne; for det fjerde, godsejerklassen; for det femte, de reaktionære kræfter i missionsskolerne, som imperialisterne har oprettet i Kina, og de reaktionære i religiøse kredse og i de kultur- og uddannelsesinstitutioner, som vi har overtaget fra Kuomintang. Dette er vore fjender. Vi må bekæmpe hver eneste af dem og gennemføre jordreformen i et endnu

Dette er en del af en tale, som blev holdt på Kinas kommunistiske Partis 7. centralkomites 3. plenarmøde. Den belyser den skriftlige rapport »Kæmp for en afgørende vending til det bedre i nationens finansielle og økonomiske situation« og dens strategiske og taktiske begreber.

større område end tidligere. Dette er en meget skarp kamp, som er uden fortillfælde i historien.

I mellemtiden har sejren i revolutionen ført til omdannelsen af vor samfundsøkonomi. Selv om den er nødvendig, er denne omdannelse for tiden en tung byrde for os. Mange mennesker er utilfredse med os på grund af denne omdannelse, på grund af en vis forstyrrelse af industri og handel, som er frembragt af krigen. Vort forhold til det nationale borgerskab er meget spændt for tiden, de er som på nåle og meget gnavne. Arbejdsløse intellektuelle og arbejdere er utilfredse med os, og det samme gælder et antal små håndværkere. Bønderne i de fleste landdistrikter klager også, fordi jordreformen endnu ikke er blevet gennemført der, og fordi de desuden skal levere korn til staten.

Hvad er vor generelle politik i den nuværende situation? Det er at udrydde de resterende Kuomintangstyrker, de hemmelige agenter og banditterne, at omstyrte godsejerklassen, at befri Taiwan og Tibet og bekæmpe imperialismen til det sidste. For at isolere og angribe vore øjeblikkelige fjender, må vi omvende de dele af folket, som nu er utilfredse med os, til at blive vore støtter. Selv om denne opgave er fyldt med vanskeligheder for tiden, må vi overvinde dem med ethvert muligt middel.

Vi bør foretage passende justeringer af industrien og handelen, så fabrikkerne kan komme igang igen, og så arbejdsløshedsproblemet kan blive løst. Desuden bør vi forsyne de arbejdsløse med 2.000 millioner *catties* korn og vinde deres støtte. Når vi skærer afgifter og renter ned, undertrykker banditterne og de lokale tyranner og gennemfører landbrugsreformen, vil bøndernes masser støtte os. Vi bør også hjælpe de små håndværkere med at finde en måde at tjene til livets ophold på. Vi bør indføre passende justeringer i handel og industri og en beskatning, der vil forbedre forholdet til det nationale borgerskab i stedet for at forværre dette forhold. Vi bør afholde skolkurser af forskellig slags: militære og politiske skoler og revolutionære institutter for intellektuelle, hvor vi opdrager og omformer dem, samtidig med at vi benytter os af deres tjenester. Vi bør sætte dem til at studere samfundsudviklingens historie, historisk materialisme og andre emner. Vi kan få selv dem, som er idealister, til ikke at være imod os. Lad dem mene, at mennesket er skabt af Gud, vi mener, at mennesket udviklede sig fra aben. Nogle intellektuelle har en høj alder, de er over 70, og vi bør sørge for dem, så længe de støtter partiet og folkeregeringen.

Hele partiet bør ærligt og oprigtigt prøve at gøre sit enhedsfrontsarbejde til en succes. Vi bør samle småborgerskabet og det nationale borgerskab under arbejderklassens ledelse og på basis af arbejder-bondealliancen. I den sidste ende vil det nationale borgerskab uddø; men på dette stadium bør vi samle det omkring os og ikke skubbe det væk. Vi skal på den ene side kæmpe imod det og på den anden side forene os med det. Vi bør gøre dette klart for

kadrerne og bruge kendsgerningerne til at vise, at det er rigtigt og nødvendigt at forene sig med det nationale borgerskab, de demokratiske partier, demokratiske personligheder og intellektuelle. Mange af dem var tidligere vore fjender, men nu hvor de har brudt med fjenden og er gået over på vor side, bør vi forene os med alle disse mennesker, som man i større eller mindre grad vil kunne forene sig med. Det er nødvendigt, at vi bruger en sådan taktik nu.

Det er af vital betydning at forene sig med de nationale mindretal. Der er omkring 30 millioner af dem i landet. Sociale reformer i deres områder er en sag af stor betydning, og de bør udføres med forsigtighed. Vi må under ingen omstændigheder være utålmodige, for utålmodighed vil føre til ballade. Ingen reformer skal sættes i værk, medmindre situationen er moden til det. Ligeledes bør ingen større reform fremsættes, hvis kun en enkelt af betingelserne er til stede, mens de andre ikke er det. Det er selvfølgelig ikke det samme som at sige, at der ikke skal gennemføres nogen reform. Som det slås fast i Fællesprogrammet, kan der foretages reformer i de nationale mindretals skikke og traditioner. Men de nationale mindretal bør selv foretage reformerne. Uden folkelig støtte, uden folkets væbnede styrker, og uden de nationale mindretals egne kadrer, skal ingen reform af massekarakter forsøges gennemført. Vi bør hjælpe dem med at skole deres egne kadrer, og vi skal forene os med de nationale mindretals masser.

Kort sagt skal vi ikke slå i alle retninger. Det er ikke ønskeligt at slå i alle retninger og forårsage landsomfattende spænding. Vi bør afgjort ikke skabe os for mange fjender, vi må gøre indrømmelser og skabe en smule afspænding på nogle områder og koncentrere vore angreb i én retning. Vi skal gøre vort arbejde godt, så alle arbejderne, bønderne og de små håndværkere vil støtte os, og så det overvældende flertal af det nationale borgerskab og de intellektuelle heller ikke er imod os. På denne måde vil de resterende Kuomintangstyrker, de hemmelige agenter og banditterne blive isoleret, ligesom godsejerklassen og de reaktionære på Taiwan og i Tibet vil se sig selv isoleret i forhold til folket i landet. Dette er vor politik, vor strategi og taktik, og det er partiets 7. centralkomités 3. plenarmødes linje.

VÆR EN SAND REVOLUTIONÆR

23. juni 1950

Den nuværende samling har opsummeret vor erfaring for det forløbne tidsrum og fremlagt forskellige ledende principper.

Vi har gjort dette arbejde i fællesskab på denne forsamling af repræsentanter for alle nationaliteter, demokratiske klasser, demokratiske partier, folkeorganisationer og demokratiske personligheder fra alle erhverv. Det er ikke kun medlemmerne af Folkets politisk rådgivende konferences Nationale komité, som har deltaget i diskussionerne. Mange kadrer fra den centrale folkeregering og fra folkeregeringerne (eller militære og administrative kommissioner) i de større administrative områder¹, provinser og centralt styrede byer har deltaget. Ligeledes har repræsentanter fra de rådgivende komiteer for provinsernes og de centralt styrede byers folkekonferencer for folk fra alle lag² og mange særskilt indbudte patriotiske personligheder været med i diskussionerne. Således har vi været i stand til at samle synspunkter fra alle lejre, tage fortiden op til behandling og til at fremlægge ledende principper for fremtiden. Jeg håber, at vi kan fortsætte med at bruge denne metode, og at folkeregeringerne (eller de militære og administrative kommissioner) i de større administrative områder, provinser og centralt styrede byer også vil bruge den. Indtil nu har vore komitesamlinger været rådgivende af væsen. Men i praksis vil den centrale folkeregering, som den bør, anvende og virkeliggøre de beslutninger, der er truffet på vore forsamlinger.

Vi har enstemmigt godkendt de forskellige rapporter om den Nationale Komites arbejde og de forskellige rapporter om den centrale folkeregerings arbejde. Det er rapporterne om landbrugsreformen, om politisk, militært, økonomisk og finansielt arbejde. De er allesammen gode. I disse rapporter er erfaringerne fra vort tidligere arbejde opsummeret, og de ledende principper for vort fremtidige arbejde er fastlagt. Der var mange punkter på samlingens dagsorden, fordi der er blevet sat arbejde i gang, eller det er blevet

Afsluttende tale til den 2. samling i Det kinesiske folks rådgivende politiske Konferences 1. nationale komité.

udvidet på alle områder, efter vor nye stat er blevet grundlagt. I hele landet udfolder folket ihærdigt en stor og ægte folkets revolutionære kamp på alle fronter. Det er en kamp, der foruden at være så storslået, som den er, er uden fortillælde på den militære, økonomiske, ideologiske og landbrugsreformens front. Arbejdet på hvert område trænger til at blive opsummeret, og der er behov for vejledende principper. Det er derfor, vi havde så mange punkter på dagsordenen. Vi vil holde to samlinger om året, som loven kræver, én med en komplet dagsorden og én med en mindre komplet. Det er vor opgave, for Kina er et stort land med en befolkning, der faktisk overstiger 475 millioner, og hvad mere er, befinder det sig i den historiske periode med folkets revolution.

Den nuværende samling diskuterede mange emner, og det centrale var omformningen af det gamle jordsystem. Vi har godkendt »Udkastet til Lov om landbrugsreform«³, som er foreslået af Kinas kommunistiske Partis centralkomite, og vi har foretaget nogle nyttige ændringer og tilføjelser. Det er udmærket. Det glæder mig, og jeg vil gerne lykønske de hundreder af millioner mennesker i det nye Kinas landbefolkning med, at de har vundet mulighed for frigørelse, og nationen med, at den har vundet de grundlæggende betingelser for industrialisering. Bønderne udgør størstedelen af Kinas befolkning. Det var med deres hjælp, at sejren i revolutionen blev vundet, og det bliver atter med deres hjælp, at industrialiseringen af landet bliver mulig. Derfor bør arbejderklassen aktivt hjælpe bønderne med at gennemføre landbrugsreformen; byernes småborgerskab og det nationale borgerskab bør også give deres støtte, og i endnu højere grad bør de demokratiske partier og folkeorganisationerne gøre det. Krig og landbrugsreformer er to prøver, som alle politiske partier og enhver enkeltperson må igennem i den nydemokratiske historiske periode. Enhver, som stiller sig på de revolutionæres side, er en revolutionær. Enhver, som stiller sig på feudalsismens og bureaukratkapitalismens side, er kontrarevolutionær. Enhver, der kun støtter de revolutionære i ord, er revolutionær i ord. Enhver, som stiller sig på de revolutionæres side - ikke kun i ord - men også i handling, er en sand revolutionær. Krigens prøve er grundlæggende set overstået, og vi er alle kommet godt igennem den til gavn for folket i hele landet. Nu er det landbrugsreformerne prøve, vi skal igennem, og jeg håber, at vi må skille os ligeså godt fra den, som vi gjorde med krigens prøve. Lad os overveje dette spørgsmål nøjere, have flere rådslagninger, afklare vor tankegang, marchere i takt og danne en stor antifeudal enhedsfront, så vil vi kunne lede folket og hjælpe det til at klare prøven med succes. Når krigens og landboreformernes prøver er klaret, bliver den sidste prøve let at bestå, det vil sige, den socialistiske prøve med landsomfattende socialistisk omformning. Hvad angår dem, som har ydet bidrag i den revolutionære krig og i den revolutionære omformning af jordsystemet, og som vil fortsætte med at gøre det, vil

de ikke blive glemt af folket, når tiden kommer til nationalisering af den private industri og socialiseringen af landbruget (hvilket ligger et godt stykke ude i fremtiden), og de vil få en strålende fremtid. På denne måde vil vort land gå støt fremad; det har været igennem krigen og gennemgår nu nydemokratiske reformer, og i fremtiden vil det gå ind i socialismens nye æra uden hastværk og med grundig tilrettelæggelse, når vor økonomi og kultur blomstrer, når forholdene er modne, når omformningen er blevet grundigt overvejet og har hele nationens tilslutning. Jeg mener det er nødvendigt at gøre sig dette klart, så folket bliver tillidsfuldt og holder op med at være bekymret over »ikke at vide, hvornår der ikke er brug for mig længere, og jeg ikke længere får lejlighed til at tjene folket, selv hvis jeg gerne vil«. Nej, det vil ikke gå sådan. Folket og dets regering har ingen grund til at afvise nogen, eller nægte ham muligheden for sit udkomme eller at hjælpe landet, hvis han virkelig er villig til at tjene folket, og hvis han virkelig hjalp og gjorde et godt stykke arbejde, da folket var i vanskeligheder, og hvis han fortsætter med at være til gavn og ikke giver op på halvvejen.

Med dette mål for øje, bør vi skabe en fast enhed med Sovjetunionen, folkedemokratierne, de fredsbevarende og de demokratiske kræfter på det internationale område, og der burde ikke være nogen grund til den mindste tøven eller vaklen i dette spørgsmål. Herhjemme bør vi forene alle nationaliteter, demokratiske klasser, demokratiske partier, folkeorganisationer og patriotiske demokrater og konsolidere den store og ansete revolutionære enhedsfront, som allerede eksisterer. Enhver, som bidrager til denne revolutionære enhedsfronts konsolidering, handler rigtigt, og vi hilser ham velkommen; enhver, som skader denne konsolidering, handler forkert, og vi er imod ham. For at konsolidere den revolutionære enhedsfront, må vi benytte os af kritikens og selvkritikkens metode. Hovedkriteriet for anvendelsen af denne metode er vor nuværende grundlov - Fællesprogrammet. På denne forsamling har vi anvendt kritik og selvkritik med Fællesprogrammet som grundlag. Det er en fortrinlig metode, som tilskynder os alle til at holde fast på sandheden og rette fejl, og det er den eneste rigtige metode for alle revolutionære til at uddanne og ændre sig i en folkets stat. Folkets demokratiske diktatur har to metoder. Mod fjenden bruges diktaturets metode, hvilket betyder, at så længe det er nødvendigt, tillader den dem ikke at deltage i politiske aktiviteter og tvinger dem til at adlyde folkeregeringens love, til at deltage i arbejdet og til herigennem at blive omformet til nye mennesker. Over for folket gælder det modsatte. Her bruger vi den demokratiske metode og ikke tvang, d.v.s. den må nødvendigvis tillade, at folket deltager i politiske aktiviteter og ikke tvinges til at gøre dette eller hint. I stedet skal vi uddanne og overbevise det gennem den demokratiske metode. En sådan uddannelse er en selvskoling for folket, og dens grundlæggende metode er kritik og selvkritik. Jeg håber, at denne metode vil blive brugt af alle natio-

naliteter, demokratiske klasser, demokratiske partier, folkeorganisationer og patriotiske demokrater i landet.

Noter

¹ På den tid var landet inddelt i seks større administrative områder, nemlig: Nordøst, Nordkina, Østkina, Det centrale Sydkina, Sydvest og Nordvest. Hvert område havde en regional ledelse, som repræsenterede Kinas kommunistiske Partis centralkomite. Hvert af de fem områder havde sit administrative organ undtagen Nordkina. I Nordøst hed dette organ folkets regering, og i de andre fire gik det under betegnelsen Den militære og administrative Kommission. I november 1952 fik de alle ændret navn til administrative råd, og et sådant råd blev også oprettet i Nordkina. I 1954 blev de administrative råd nedlagt.

² De rådgivende komiteer på konferencerne for folk fra alle lag på provins- og storbyniveau blev valgt på konferencer for folk fra alle lag på samme niveau. Når de sidstnævnte ikke var indkaldt, fik de førstnævnte til opgave at hjælpe folkeregeringen med at gennemføre konferencernes beslutninger.

³ Dette referer til »Udkast til Lov om landbrugsreformer i Folkerepublikken Kina«. Kinas kommunistiske Partis centralkomite fremlagde udkastet til diskussion på Det kinesiske folks rådgivende politiske Konferences 1. Nationale Komités 2. samling, den 14. juni 1950. Efter det var blevet diskuteret og godkendt på forsamlingen, godkendte den centrale folkeregeringsråd udkastet. Den 30. juni samme år bekendtgjorde Mao Tsetung, formanden for den centrale folkeregering »Loven om landbrugsreformer i Den kinesiske Folkerepublik.«

I ER HELE NATIONENS FORBILLEDER

25. september 1950

Kammerater delegerede ved de nationale konferencer for krigshelte og mønsterarbejdere i industrien, landbruget og hæren:

Centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti sender jeres konferencer varme hilsener og ønsker, for at takke og hædre jer for det arbejde I har gjort.

I har overvundet en mængde vanskeligheder og genvordigheder og demonstreret et enormt mod, klogskab og en enorm begejstring i kampen for at udslutte fjenden og i kampen for at genoprette og forøge industri- og landbrugsproduktionen. I er forbilleder for hele den kinesiske nation, I er aktivister, der driver folkets sag frem til at sejre på alle arbejdsfelter, en sikker støtte for folkeregeringen og en bro, der forbinder folkeregeringen med masserne.

Centralkomiteen for Kinas kommunistiske Parti opfordrer hele partiet og nationen til at lære af jer og opfordrer samtidigt jer, kære kammerater delegerede, og alle landets krigshelte og mønsterarbejdere til at vedblive med at lære gennem kamp og af masserne. Kun ved at være på vagt over for indbildskhed og selvtilfredshed og utrætteligt fortsætte med at lære kan I fortsætte med at yde fremragende bidrag til den store Folkerepublik Kina og således leve op til jeres navne.

Kina skal opbygge en stærk national forsvarsstyrke og en stærk økonomi - to opgaver af største betydning. Opfyldelsen af disse opgaver afhænger af, at I kammerater knytter stærke enhedsbånd og gør fælles anstrengelser sammen med alle Folkets Befrielseshærs officerer og soldater og alle arbejdere, bønder og andre dele af folket. Nu da den første årssdag for grundlæggelsen af Folkerepublikken Kina nærmer sig, er jeres møde her af afgørende betydning. Vi ønsker jer et godt resultat i jeres konferencer og store sejre i jeres fremtidige arbejde.

Hilsningsbudskab på centralkomiteen for Kinas kommunistiske Partis vegne til de nationale konferencer for krigshelte og mønsterarbejdere i industrien, landbruget og hæren.

ORDRE TIL DET KINESISKE FOLKS FRIVILLIGE

8. oktober 1950

Til ledende kammerater på alle niveauer af Det kinesiske folks Frivillige.

1. For at støtte det koreanske folks befrielseskrig og modstå angrebene fra USA-imperialismen og dens lakajer, og dermed beskytte det koreanske, det kinesiske og de øvrige østlige landes folks interesser, beordrer jeg hermed Det kinesiske folks Frivillige at drage hurtigt til Korea og forene sig med de koreanske kammerater, for at kæmpe mod aggressorerne og vinde en strålende sejr.

2. Mens de er i Korea må Det kinesiske folks Frivillige udvise broderlige følelser og respekt for folket, Folkets hær, den demokratiske regering, Arbejderpartiet og de andre demokratiske, koreanske partier, såvel som for kammerat Kim Il Sung, lederen af det koreanske folk, og strengt udvise militær og politisk disciplin. Dette er et yderst vigtigt politisk grundlag for at sikre fuldførelsen af jeres militære opgaver.

3. I må til fulde forudse forskellige mulige og uundgåelige vanskeligheder og være rede til at overvinde dem med stor begejstring, mod, omhu og udholdenhed. I øjeblikket er den internationale og hjemlige situation i det store og hele gunstig for os, ikke for aggressorerne. Så længe I, kammerater, er faste og tapre og gode til at forene jer med folket dér og til at kæmpe mod aggressorerne, vil den endelige sejr blive vor.

Mao Tsetung
Formand for det kinesiske
folks militære kommission
Peking, 8. oktober 1950

Uddrag fra en ordre udstedt af kammerat Mao Tsetung til Det kinesiske folks Frivillige.

**DET KINESISKE FOLKS FRIVILLIGE
BØR VÆRNE OM HVER EN HØJ,
HVER EN FLOD, HVERT ET TRÆ
OG HVERT ET GRÆSTRÅ I KOREA**

19. januar 1951

De kinesiske og koreanske kammerater bør forene sig så tæt som brødre, gå gennem tykt og tyndt sammen, holde sammen i liv og død og kæmpe til det sidste for at overvinde deres fælles fjende. De kinesiske kammerater må betragte Koreas sag som deres egen, og officerer og soldater må instrueres om at værne hver en høj, hver en flod, hvert et træ og hvert et græsstrå i Korea og ikke tage en enkelt nål eller en enkelt tråd fra det koreanske folk, ganske som vi føler for vort eget land og behandler vort eget folk. Dette er det politiske grundlag for at sejre. Så længe vi optræder således er den endelige sejr sikker.

HOVEDPUNKTER I RESOLUTIONEN, VEDTAGET PÅ KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS CENTRALKOMITES POLITISKE BUREAUS UDVIDEDE SAMLING

18. februar 1951

Det politiske bureau indkaldte til et møde i midten af februar, på hvilket ansvarlige kammerater fra centralkomiteens bureauer var til stede, og hvor forskellige vigtige spørgsmål blev diskuteret. Vi underretter jer hermed om hovedpunkterne i resolutionen.

I. TOOGTYVE MÅNEDER TIL FORBEREDELSE

Ideen med »tre år til forberedelse og ti år til planmæssig økonomisk opbygning« må gøres klar for alle kadrer fra provins- og byniveau og opefter. Regnet fra nu af har vi toogtyve måneder tilbage at forberede os i, og vi må derfor optrappe vort arbejde på alle områder.

II. PROPAGANDA OG OPDRAGELSESKAMPAGNE FOR AT MODSTÅ DEN AMERIKANSKE AGGRESSION OG BISTÅ KOREA

Ihærdige anstrengelser må gøres for at fremme denne kampagne over hele landet; for at uddybe den, hvor den allerede er i gang, og påbegynde den, hvor den ikke er i gang, for at sikre, at denne opdragelse når alle, overalt i landet.

III. JORDREFORMEN

1. I de travle arbejdsperioder på landet bør jordreformen alle vegne standses et stykke tid, og erfaringerne bør opsummeres.

Intern partirundskrivelse, skrevet for Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

2. Arbejd hårdt for en god høst i år.
3. Hav tillid til bøndernes amtskonferencer og til skolingskurserne.
4. Anstreng jer for at skabe de rette betingelser. Når betingelserne ikke er til stede, lad da være med at tvinge jordreformen igennem.
5. Så snart jordreformen er gennemført skiftes over til de to hovedopgaver at producere og at opdrage.
6. Østkinas måde at tilbagebetale kautionsspenge i rater¹ godkendes.
7. Overbevis bønderne om at det er til vor fordel at afstå fra brugen af tortur - det er ulovligt.
8. Opret flere distrikter og kommuner og begræns området under hvert distrikts og hver kommunes jurisdiktion efter jordreformen.

IV. UNDERTRYKKELSE AF DE KONTRAREVOLUTIONÆRE

1. Før en dødsdom fældes, bør sagen som hovedregel henvises til masserne, og demokratiske personligheder bør konsulteres.
2. Før streng kontrol, vær på vagt mod planløs virksomhed og undgå fejl.
3. Vær opmærksom på »det mellemste lag«², udrens omhyggeligt kontrarevolutionære, der gemmer sig blandt de gamle kadrer og blandt de intellektuelle, der fornyligt er draget ind i vort arbejde.
4. Vær opmærksom på »det inderste lag«, udrens omhyggeligt kontrarevolutionære, der har sneget sig ind i partiet, og styrk mest muligt arbejdet med at beskytte hemmelige oplysninger.
5. Opdrag tillige kadreerne, og støt dem i deres arbejde.

V. ARBEJDET I BYERNE

1. Ethvert af centralkomiteens bureauer og underbureauer og enhver partikomité på provinsens, de centralt styrede byers og de autonome regioners niveau skal holde to møder om arbejdet i byerne i løbet af året, med den af centralkomiteen fastlagte dagsorden, og de skal to gange rapportere til centralkomiteen om dette emne.
2. Styrk ledelsen af partikomiteerne med hensyn til arbejdet i byerne, og før resolutionen, vedtaget på den 7. centralkomités 2. plenarmøde, ud i livet.
3. Opdrag kadreerne, så de er bevidste om at stole på arbejderklassen.
4. På fabrikker bør partiet have den samlede ledelse af partiorganisationernes, virksomhedsledelsens, fagforeningens og ungdomsforbundets arbejde, med den hovedopgave at opfylde produktionsplanerne.
5. Arbejd hårdt for gradvise forbedringer af arbejdernes lev vilkår på grundlag af øget produktion.
6. Tanken om at tjene produktionens og arbejdernes behov bør gennemsyre planlægningen af anlægsarbejdet i byerne.
7. Den kinesiske faglige landorganisation og de højere niveauer i hver fag-

forening bør lægge vægt på at løse de lavere niveauers problemer.

8. Partikomiteer og fagforeninger bør lægge vægt på at skabe forbilleder, og de bør straks sprede deres erfaringer til andre.

VI. PARTIKONSOLIDERING OG -OPBYGNING

1. Vort parti er stort, strålende og korrekt; dette er hovedaspektet, der må bekræftes og gøres klart for kadrer på alle niveauer. Dog må det også gøres klart, at der er problemer, der må løses, og at en varsom holdning til partiopbygningen må følges i de nyligt befriede områder.

2. Konsolideringen og opbygningen af partiet bør foregå under centralkomiteens og dens bureaux strenge kontrol, og organisationer på lavere niveauer må i intet tilfælde optræde, som de selv vil.

3. Partiets konsolidering bør være afsluttet om tre år. De skridt, der skal tages, er følgende. Afsæt ét år (1951) til omfattende skoling i, hvad der kræves af en kommunist, således at hele medlemsskaren kender de normer, som en kommunist bør opfylde, og til uddannelse af personale til organisationsarbejde. Fortsæt så, i lyset af de indhøstede erfaringer, med konsolideringen; i byerne kan denne dog starte i 1951. Udrens først »personer af fjerde kategori«³ i partikonsolideringen. Adskil derefter »personer af anden kategori« fra »personer af tredje kategori«, og overtal dem, der efter skoling stadig ikke lever op til normerne for partimedlemskab, til at forlade partiet, men sørg for, at de går frivilligt, og for at de ikke føler sig såret. Gentag ikke metoden med »at fjerne sten«⁴ som i 1948.

4. En varsom politik må anlægges for partiopbygningen i de nyligt befriede områder. I byerne bør partiorganisationer først og fremmest oprettes blandt industriarbejderne. I landområderne er det først efter fuldførelsen af jordreformen, at partiafdelinger kan oprettes, ved at optage dem, der har vist sig egnede til partimedlemskab gennem skoling, og i de første to år bør medlemstallet i en partiafdeling på landet ikke overstige ti. Både i by og på land bør skoling i, hvad en kommunist er, gennemføres blandt de aktivister, der er rede til det; efter sådan skoling bør man optage dem, der virkelig er egnede til partimedlemskab.

VII. ENHEDSFRONTSARBEJDET

1. Det kræves, at centralkomiteens bureauer og underbureauer og partikomiteer på provinsen, de centralt styrede byers og de autonome regioners niveau afholder to møder i 1951 for at diskutere enhedsfrontsarbejde, og at de to gange rapporterer om dette emne til centralkomiteen.

2. Det må tydeliggøres for kadrerne, hvorfor vort enhedsfrontsarbejde må styrkes.

3. Det er nødvendigt at forene intellektuelle, industri- og forretningsmænd, førende religiøse personligheder og de demokratiske personligheder på

grundlag af kampen mod imperialismen og feudalismen, og at foretage opdragelse blandt dem.

VIII. RETTELSESKAMPAGNE

Denne kampagne bør gennemføres et kort stykke tid hver vinter; målet er at bedømme vort arbejde, opsummere erfaringer, forbedre resultaterne og overvinde fejl og mangler, og således opdrage kadrerne.

Noter:

¹ Før befrielsen måtte de bønder, der lejede jord fra godsejerne, betale en større sum som kaution forud for forpagtningen. Under jordreformen krævede bønderne, at godsejerne tilbagebetalte disse penge, og dette kaldes at tilbagebetale kautionspenge. De godsejere, der også drev industri- eller handelsvirksomhed, eller som ikke kunne betale hele beløbet på én gang, fik lov til at betale det i rater.

² I arbejdet med at undertrykke de kontrarevolutionære er der tre lag, der skal renses ud, det ydre, det mellemste og det indre lag. At udrense »det ydre lag« henfører til afsløringen af kontrarevolutionære, der skjuler sig i samfundet som helhed; at udrense »det mellemste lag« henfører til afsløringen af kontrarevolutionære, der skjuler sig i vore hærenheder og regeringsorganisationer; og at udrense »det indre lag« henfører til afsløringen af de kontrarevolutionære, der skjuler sig i vort parti.

³ Under partikonsolideringen i 1951 blev medlemmerne delt ind i fire kategorier: for det første dem, der var kvalificerede medlemmer; for det andet dem, der ikke var fuldt kvalificerede, eller som havde ret alvorlige fejl og måtte omformes og have hævet deres politiske bevidsthed; for det tredje ineffektive og tilbagestående elementer, der ikke kunne leve op til kravene for partimedlemskab; og for det fjerde klassefjender, renegater, politiske karrieremagere og degenererede, der skjulte sig i partiet.

⁴ Parolen »at fjerne sten« blev fremført af Liu Shao-chi i 1948 under jordreformen og partikonsolideringen i de befriede områder. Han karakteriserede ondsindet mange kadrer på landet som »sten«, der tyngede bønderne ned, og ville have dem fjernet fra deres embeder og ekskluderet af partiet.

PARTIETS MASSELINJE SKAL FØLGES I UNDERTRYKKELSEN AF KONTRAREVOLUTIONÆRE

Maj 1951

1. Bevægelsen for at undertrykke kontrarevolutionære, som nu er i gang over hele landet, er en storstilet, intens og kompliceret kamp. Den linje, som har vist sig at være virkningsfuld overalt i dette arbejde, er partiets masselinje. Dette betyder, at partikomiteerne har ledelsen, at alle partiets medlemmer mobiliseres, at masserne mobiliseres, at de demokratiske partier og personer fra alle kredse deltager, det betyder ensartet planlægning, ensartet handling, nøje undersøgelse af lister over folk, som skal arresteres eller henrettes, det betyder, at man er opmærksom på taktikken i forskellige faser af kampen, det betyder udbredt propaganda og opdragelse (dels afholdelse af forskellige slags konferencer, kadremøder, diskussionsmøder og masse-møder, hvor ofrene kan fremkomme med deres anklager, og hvor beviser for forbrydelser kan fremlægges, og dels propaganda gennem film, lysbilleder, sceneforstillinger, aviser, pjecer og løbesedler for at gøre hver husstand og enkeltperson bekendt med bevægelsen), det betyder et brud med den praksis at arbejde bag lukkede døre og at være hemmelighedsfuld, og målbevidst modstand mod afvigelser i form af overilethed. Hvorsomhelst man fastholder denne linje fuldtud, er arbejdet fuldtud korrekt. Hvorsomhelst man ikke fastholder denne linje, er arbejdet forkert. Hvorsomhelst man fastholder denne linje generelt, men ikke fuldtud, er arbejdet generelt set, men ikke fuldtud korrekt. Vi mener, at denne linje i arbejdet er en garanti for uddybelsen af kampen for at undertrykke kontrarevolutionære og for opnåelsen af et vellykket resultat. I dagene fremover er det af væsentlig betydning, at man fastholder denne linje fuldtud i undertrykkelsen af kontrarevolutionære. Det vigtigste er her nøje at undersøge listerne over personer, som skal arresteres eller henrettes, og at gøre et godt arbejde for at udbrede propaganda og opdragelse. Gør begge dele godt og I vil undgå fejltagelser.

Instruktioner tilføjet af kammerat Mao Tsetung, da han gennemgik resolutionsforslaget til den tredje nationale konference om offentlig sikkerhed.

2. Antallet af kontrarevolutionære, som bør slås ihjel, skal holdes inden for visse grænser. Det princip, som skal følges her, er, at de, som står i blodgæld eller er skyldige i andre yderst alvorlige forbrydelser og nødvendigvis må henrettes for at dæmpe folkets vrede, og at de, som i yderst alvorlig grad har skadet de nationale interesser, ufortøvet skal dømmes til døden og henrettes omgående. Med hensyn til dem, hvis forbrydelser fortjener dødsstraf, men som ikke står i blodgæld og ikke er udsat for folkets bitre had, eller som i alvorlig men ikke i yderst alvorlig grad har skadet de nationale interesser, skal fremgangsmåden være at afsige dødsdommen, gøre den betinget i to år og underkaste dem tvangsarbejde for at se, hvordan de opfører sig. Endvidere må det stilles som en udtrykkelig betingelse, at i tilfælde, hvor det er usikkert, om der skal foretages arrestation, bør der under ingen omstændigheder finde arrestation sted; at handle anderledes ville være en fejl, og i tilfælde, hvor det er usikkert, om der skal foretages henrettelse, bør der under ingen omstændigheder finde henrettelse sted; at handle anderledes ville være en fejl.

3. For at forhindre »venstre«-afvigelser, mens bevægelsen for at undertrykke kontrarevolutionære går hårdest på, er det blevet besluttet, at magten til at godkende arrestationer fra den 1. juni alle steder i landet, iberegnet de steder hvor meget få henrettelser indtil nu er blevet foretaget, uden undtagelse skal tilfalde præfekturmyndighederne, og at magten til at godkende henrettelser uden undtagelse skal tilfalde provinsmyndighederne, som skal sende repræsentanter til at behandle sådanne tilfælde til steder, som ligger fjernt fra provinshovedstaden. Ingen lokalitet må anmode om ændringer fra denne beslutning.

4. Lige nu er det nødvendigt at påbegynde en planlagt undersøgelse af kontrarevolutionære, som er skjult i »mellemlaget« og i det »indre lag«. I overensstemmelse med centralkomiteens direktiv er det blevet besluttet at afholde en foreløbig undersøgelse i form af en rettelsesproces her i sommer og i efteråret blandt de personer, som har været tilbageholdt siden befrielsen, og blandt de intellektuelle, som for nylig er blevet inddraget i vort arbejde. Formålet er at vurdere situationen og at behandle en række iøjnefaldende tilfælde. Den procedure, der skal følges, er at studere dokumenter om undertrykkelsen af kontrarevolutionære, at opfordre ovennævnte personer og intellektuelle (ikke alle), hvis fortid er tvivlsom, til at indtage en oprigtig og ærlig holdning, til at give en klar redegørelse for deres historie og til at tilstå alt det, som de hidtil har holdt for sig selv. I denne kampagne for at »rense sig selv« har det ledende medlem at den pågældende organisation ansvaret; frivillighedsprincippet skal tages i anvendelse, og der må ikke bruges tvang. For hver organisation bør varigheden være kort, den bør ikke trækkes ud. Den taktik, som bør anvendes, er at vinde de mange over på vor side og isolere de få som optakt til en yderligere undersøgelse til vinter.

Denne undersøgelse skal først foretages i de ledende organer, de offentlige sikkerhedsorganer og andre sårbare afdelinger, derefter bør de erfaringer, man har høstet, gøres alment kendt. Under sådanne undersøgelser i regeringsafdelinger, skoler og fabrikker er det nødvendigt at have folk, der ikke er partimedlemmer, siddende i komiteerne til varetagelse af dette arbejde for at undgå, at partimedlemmer handler isoleret.

5. I den igangværende storstilede kamp for at undertrykke kontrarevolutionære skal der overalt organiseres offentlige sikkerhedskomiteer blandt masserne. Sådanne komiteer bør vælges af folket i hver kommune på landet og i hver afdeling og organisation, skole, fabrik og i hvert nabolag i byerne. Antallet af komited medlemmer kan være så lille som tre og så stort som elleve og skal inkludere pålidelige patrioter uden for partiet for at gøre komiteen til en enhedsfrontslignende organisation til beskyttelse af den offentlige sikkerhed. Under ledelse af regeringen og de offentlige sikkerhedsorganer på basisniveau har sådanne komiteer ansvar for at hjælpe folkeregeringen med at fjerne kontrarevolutionære, være på vagt over for forrædere og spioner og værne om vor nationale og offentlige sikkerhed. Dannelsen af disse må ske under en god ledelse i de landområder, hvor bondereformen er blevet fuldført eller i byer, hvor arbejdet med at undertrykke kontrarevolutionære er godt i gang for at forhindre dårlige elementer i at gribe lejligheden til at snige sig vej ind.

SLÅ TIL SIKKERT, PRÆCIST OG UBARMHJERTIGT I UNDERTRYKKELSEN AF KONTRAREVOLUTIONÆRE

December 1950 - september 1951

1.

I bedes venligst forvisse jer om, at I slår til sikkert, præcist og ubarmhjertigt i undertrykkelsen af de kontrarevolutionære.

(19. december 1950)

2.

En flok banditledere, lokale tyranner og hemmelige agenter er blevet henrettet i enogtyve amter i det vestlige Hunan, og endnu en flok skal henrettes i år af lokale myndigheder. Jeg mener, at sådanne forholdsregler er tvingende nødvendige. For kun på denne måde kan vi sætte en stopper for fjendens arrogance og højne folkets moral. Hvis vi er svage og ubeslutsomme, hvis vi er tolerante og eftergivende, vil det skade folket og fjerne os fra masserne.

At slå til sikkert betyder at have sin opmærksomhed rettet mod taktikken. At slå til præcist betyder at undgå forkerte henrettelser. At slå til ubarmhjertigt betyder beslutsomt at slå alle sådanne reaktionære elementer ihjel, som fortjener dødsstraf (de, som ikke fortjener det, vil selvfølgelig ikke blive henrettet). Så længe vi undgår forkerte henrettelser, behøver vi ikke bekymre os, selv om borgerskabet rejser et ramaskrig.

(17. januar 1951)

3.

I Shantung findes der nogle steder dødlignende sløvhed og andre steder overilethed. Generelt set findes begge disse afvigelser i alle provinser og byer i landet og opmærksomheden bør henledes på at få dem rettet. Overilethed udgør i særdeleshed hovedfaren. For dem som er sløve, kan med tiden blive

Vigtige direktiver angående bevægelsen for at undertrykke de kontrarevolutionære. Udformet på Kinas kommunistiske Partis centralkomité's vegne.

aktive gennem opdragelse og overtalelse, og det gør ingen stor forskel, om en kontrarevolutionær bliver henrettet nogle dage før eller nogle dage senere. Men at handle overilet og foretage uberettigede arrestationer og henrettelser vil fremkalde dårlige resultater. I bedes udøve streng kontrol med arbejdet med at undertrykke de kontrarevolutionære, og forvisse jer om, at I går frem med forsigtighed, og rette en hvilken som helst afvigelse i form af overilethed i udførelsen af arbejdet. Vi må undertrykke alle de kontrarevolutionære, men vi bør under ingen omstændigheder foretage forkerte arrestationer eller henrettelser.

(30. marts 1951)

4.

Med hensyn til de kontrarevolutionære, som er blevet opsporet i det kommunistiske parti, i folkets befrielseshær og i folkeregeringens organer og i uddannelses-, industri-, handels- og religiøse kredse, i demokratiske partier og folkeorganisationer, har centralkomiteen besluttet følgende. Mens de, hvis forbrydelser ikke fortjener dødsstraf, skal idømmes livsvarigt fængsel eller andre fængselsstraffe eller sættes under offentligt tilsyn eller overvågning, så skal henrettelse af alle de kontrarevolutionære, som fortjener dødsstraf, begrænses til dem, som står i blodgæld eller har begået andre større forbrydelser, som fremkalder offentlig harme, såsom hyppig voldtægt eller plyndring af store mængder af ejendom eller i yderst alvorlig grad har skadet de nationale interesser, mens fremgangsmåden over for resten skal være at idømme dødsdommen, gøre den betinget i to år og underkaste dem tvangsarbejde i denne periode for at se, hvordan de opfører sig. Dette er en klog og forsigtig politik, en politik som kan undgå fejltagelser. Den kan vinde en gunstig reaktion fra folk fra alle samfundslag. Den kan nedbryde de kontrarevolutionære kræfter og bidrage til en grundig udslettelse af kontrarevolutionen. Endvidere kan den spare en stor arbejdskraftreserve, som vil være nyttig i vor nationale opbygning. Derfor er det en korrekt politik. Af alle de kontrarevolutionære, som fortjener døden og som bliver opsporet i ovennævnte parti-, regerings-, militær-, uddannelses-, industri-, handels- og folkeorganisationer, skønnes det, at de, som står i blodgæld, de som har begået andre forbrydelser, der fremkalder offentlig harme og de, som i yderst alvorlig grad har skadet den nationale interesse, kun udgør et lille antal, ca. 10 til 20 %, mens de, som skal dømmes til døden men have den gjort betinget sandsynligvis udgør 80 til 90 %, det vil sige at 80 til 90 % måske kan reddes. Disse kontrarevolutionære adskiller sig fra banditlederne, de forhærdede banditter og lokale tyranner i landområderne, fra de lokale tyranner, banditlederne, forhærdede banditter, ledere af kriminelle bander og ledere af reaktionære hemmelige foreninger i byerne og også fra visse hemmelige agenter, som i yderst alvorlig grad har skadet den nationale

interesse, på den måde at de ikke har indgået nogen blodgæld eller begået andre større forbrydelser, som udsætter dem for massernes dybe had. Selv om den var alvorlig nok, så var den skade, de forvoldte den nationale interesse, endnu ikke nået til det yderste. De har begået lovovertrædelser, som medfører dødsstraf, men masserne var ikke de direkte ofre. Hvis vi lader sådanne mennesker henrette, vil det ikke være let at forstå for masserne, og reaktionen fra offentlige personers hold vil heller ikke være særlig gunstig; samtidig vil det skille os af med en stor arbejdskraftreserve, og det vil ikke tjene til at splitte de fjendtlige rækker; desuden kan vi komme til at begå fejltagelser på dette spørgsmål. Over for sådanne personer har centralkomiteen derfor besluttet sig for en politik, som går ud på at idømme dødsdommen med henstand og underkaste dem tvangsarbejde for at se, hvordan de opfører sig. Hvis nogle viser sig at være uforbedrelige og fortsætter med deres forsyndelser, kan de senere blive henrettet, eftersom initiativet ligger i vore hænder. Alle de lokale myndigheder bedes følge foranstående princip i deres handle-måde over for de kontrarevolutionære, som bliver opsporet i parti-, regerings-, militære, uddannelses-, industrielle og handels- og folkeorganisationer. Af forsigtighedshensyn skal det meget lille antal henrettelser, som skal foretages (det beløber sig til ca. 10 til 20 % af alle de, som dømmes til døden) uden undtagelse rapporteres til de større administrative områder eller de større militære områder for at blive godkendt. Hvad angår prominente personer, hvis henrettelse kunne berøre vort enhedsfrontsarbejde, skal en godkendelse indhentes hos de centrale myndigheder. Når det drejer sig om kontrarevolutionære i landområderne, skal vi ligeledes kun henrette dem, hvis henrettelse er nødvendig for at dæmpe folkets vrede, og ingen skal henrettes, medmindre folket kræver det. På samme måde bør vi over for nogle anvende den politik at gøre dødsdommen betinget. Men personer, hvis død folket kræver, skal henrettes for at dæmpe deres vrede og fremme produktionen.

(8. maj 1951)

5.

Under ingen omstændigheder bør den politik, som går ud på at »gøre dødsdommen betinget i to år«, opfattes sådan, at man ikke henretter de forbrydere, som står i blodgæld eller er skyldige i andre alvorlige forbrydelser, når folket kræver, at de henrettes. Dette ville være forkert. Vi må gøre det klart for distrikts- og landsbykadrerne og for masserne, at personer, som har vakt alles bitre had på grund af deres afskyelige forbrydelser og nødvendigvis må henrettes for at dæmpe folkets vrede, skal henrettes af disse grunde. Det er kun de kontrarevolutionære, som er skyldige i lovovertrædelser, der medfører dødsstraf, men ikke har vakt folkets dybe vrede og hvis henrettelse ikke

kræves af folket, som vi skal idømme en dødsdom, der er betinget i to år, og pålægge tvangsarbejde for at se, hvordan de opfører sig.

(15. juni 1951)

6.

Arbejdet med undertrykkelsen af de kontrarevolutionære skal udelukkende placeres under partikomiteernes samlede ledelse på alle niveauer, og de ansvarlige kammerater fra alle offentlige sikkerhedsorganer og andre organer, som er tilknyttet dette arbejde, skal, som altid, ubetinget acceptere denne ledelse.

(10. september 1951)

DISKUSSIONEN AF FILMEN »WU HSUNS LIV« SKAL VIES STOR OPMÆRKSOMHED

20. maj 1951

Det spørgsmål, som rejses af »Wu Hsuns liv«, er af grundlæggende karakter. En person som Wu Hsun¹, der levede henimod slutningen af Ching-dynastiet, i en tid hvor det kinesiske folk udkæmpede en storslået kamp mod udenlandske angribere og hjemlig reaktionære feudale herskere, rørte ikke en finger mod feudalismens økonomiske grundlag eller dens overbygning. Tværtimod, han arbejdede fanatisk for at sprede den feudale kultur og for herigennem at opnå en stilling, der før var uden for hans rækkevidde, krøb han på enhver måde for de reaktionære feudale herskere. Skulle vi lovprise sådan en afskyelig opførsel? Hvordan kan vi tolerere, at den bliver lovprist overfor masserne, især når en sådan lovprisning vifter med det revolutionære banner om »at tjene folket«, og når revolutionære bondekampes nederlag bruges som baggrund for at fremhæve lovprisningen? At bifalde eller tolerere en sådan lovprisning er at bifalde eller tolerere, at man rakker ned på bøndernes revolutionære kampe, at man rakker ned på Kinas historie, at man rakker ned på den kinesiske nation og at betragte sådan reaktionær propaganda som berettiget.

Fremkomsten af filmen »Wu Hsuns liv«, og især den strøm af lovprisning, der blev ødslet på Wu Hsun og filmen, viser hvor ideologisk forvirrede vort lands kulturelle kredse er blevet!

I mange skribenters øjne skrider historien fremad, ikke ved at det nye fortrænger det gamle, men ved at bevare det gamle fra at uddø ved alle mulige anstrengelser; ikke ved at føre klassekamp for at styrte de reaktionære feudale herskere, som burde styrtes, men ved at fornægte de undertrykte klassekamp og underkaste sig disse herskere på samme måde som Wu Hsun. Vore skribenter bekymrer sig ikke om at studere historie og lære hvem, der var fjenderne og undertrykte det kinesiske folk, og om der var noget forkasteligt ved dem, der underkastede sig disse fjender og arbejdede for dem. De

Den forkortede tekst til en lederartikel skrevet til »Folkets Dagblad«.

bekymrer sig heller ikke om at finde ud af, hvilke nye samfundsformationer, nye klassekræfter, nye personligheder og ideer, der er dukket op i de mere end hundrede år siden opiumskrigen i 1840 i kampen mod de gamle økonomiske formationer og deres overbygninger (politik, kultur osv.) før de beslutter sig for, hvad man skal rose og lovprise, hvad man ikke skal rose, og hvad man skal gå imod.

Visse kommunister, som hævder, at de har forstået marxismen, fortjener særlig opmærksomhed. De har studeret samfundsudviklingens historie - den historiske materialisme -; men hvad angår specifikke historiske begivenheder, specifikke historiske skikkelser (som Wu Hsun) og specifikke ideer, som går imod historiens udvikling (som i filmen »Wu Hsuns liv« og skrivelserne om Wu Hsun), mister de deres kritiske evner, og nogle har endog kapituleret over for disse reaktionære ideer. Er det ikke en kendsgerning, at reaktionære borgerlige ideer har fundet vej ind i det militante kommunistiske parti? Hvor i alverden er den marxisme, som visse kommunister hævder at have forstået?

Af de nævnte årsager er det bydende nødvendigt at udfolde diskussion om filmen »Wu Hsuns liv« og om essayene og andre skrivelser om Wu Hsun og derved fuldstændigt afklare de forvirrede tanker om dette spørgsmål.

Noter

¹ Wu Hsun (1838-96), født i Tangyi i Shantung-provinsen, var oprindelig landstryger. Under sloganet »skoler gennem almisser«, vandrede han omkring og franarrede folk deres penge, købte jord og lånte penge ud, og blev efterhånden en stor godsejer og ågerkarl. Han slog sig sammen med despotiske godsejere om at oprette nogle få såkaldte »gratis skoler«, i hvilke han fanatisk spredte feudalistisk kultur og optrænedes lakajer for udbytterklassen. Således vandt han lovprisning fra reaktionære herskere i efterfølgende regimer.

STORE SEJRE I DE TRE MASSEBEVÆGELSER

23. oktober 1951

Komiteemedlemmer og kammerater.

Vor Folkets politiske rådgivende Konferences 1. nationale komités 3. samling er nu åbnet. Tilstede på denne forsamling er foruden medlemmer af den nationale komité særligt inviterede repræsentanter for Det kinesiske folks Frivillige og for Folkets Befrielseshær, mønsterarbejdere i industri og landbrug, udsendinge fra de gamle baseområder, arbejdere inden for området for uddannelse, litteratur og kunst, industriere og forretningsfolk, eksperter på forskellige områder, repræsentanter for religiøse kredse, for nationale minoriteter, for kinesere bosat i udlandet, for kvinder og ungdom, repræsentanter for de rådgivende komiteer i provinserne og de centralt styrede byer etc. foruden mange regeringsfunktionærer. De medlemmer, der deltager i denne samling, og de, der er inviteret til at høre på, tæller mange offentligt kendte kamphelte og mønsterarbejdere fra industrien, landbruget og andre områder. Størrelsen og bredden af denne forsamling viser tydeligt, at Den kinesiske Folkerepublik har noteret sig storslåede resultater og fremskridt på alle fronter.

I løbet af det sidste år har vi udviklet tre omfattende bevægelser i landet: bevægelsen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea, bevægelsen for landbrugsreformer og bevægelsen til undertrykkelse af kontrarevolutionære, og vi har vundet store sejre. I det store og hele vil de tilbageblevne kontrarevolutionære på fastlandet snart være fjernet. Landbrugsreformerne vil være fuldført i 1952 undtagen i nogle områder, der bebos af nationale mindretal. I bevægelsen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea, er det kinesiske folk bredere forenet end nogensinde før, og det fører en beslutsom kamp mod de imperialistiske amerikanske aggressionsstyrker. Gennem deres personificering af det kinesiske folks mægtige vilje har det Kinesiske folks Frivillige sluttet sig sammen med den koreanske

Åbningstale ved den 3. samling i Det kinesiske folks rådgivende politiske Konferences 1. nationale komité.

folkehær for at knuse den amerikanske imperialismes vanvittige plan om at løbe Den demokratiske folkerepublik Korea over ende og besætte den derefter at invadere det kinesiske fastland. På denne måde er de fredelskende folk i Korea, Kina, Asien og i verden blevet inspireret og har fået større tillid til deres forsvar af freden og til deres modstand mod aggression. Vi bør sende vore lykønskninger og hylde heltene i det Kinesiske folks Frivillige og den heltemodige koreanske folkehær.

Takket være sejrene i disse tre massebevægelser og folkeregeringernes fælles anstrengelser på alle niveauer har vort land opnået en hidtil uset enhed. Spørgsmålet om Tibet er blevet løst med fredelige midler. Vort nationale forsvar er blevet styrket. Folkets demokratiske diktatur er blevet konsolideret. Vor valuta og vore varepriser har holdt sig, ligesom vort genopbygningsarbejde og udviklingen af den økonomiske opbygning, af kulturen og uddannelserne er nået et stort skridt fremad.

Inden for industri og landbrug er de voksende patriotiske bevægelser for at øge produktionen et nyt fænomen, som der er grund til at juble over. Landbrugsreformerne og de demokratiske reformer i fabrikkerne og andre virksomheder giver arbejderne og bønderne mulighed både for at vise enorm begejstring i deres patriotiske indsats for at øge produktionen og for at forbedre deres materielle og kulturelle liv. Hvis vi er dygtige til at forene os med arbejderne og bønderne, til at uddanne dem og stole på dem, vil der med sikkerhed ske et opsving over hele landet i den patriotiske bevægelse til forøgelse af produktionen.

På kultur- og uddannelsesområdet og blandt alle typer af intellektuelle udvikler der sig en bevægelse for selvskoling og selv-omskoling i bred målestok i overensstemmelse med de principper, der blev fastlagt af den centrale folkeregering. Det er ligeledes et nyt fænomen i vort land, som vækker begejstring. Ved afslutningen af den nationale komités 2. samling foreslog jeg, at man anvendte kritikkens og selv-kritikkens metode i selv-skolingen og selv-omskolingen. Dette forslag bliver vedholdende omsat i praksis. Ideologisk omskoling, først og fremmest af alle typer intellektuelle, er en vigtig betingelse for fuldendelsen af demokratiske reformer på alle områder og for den gradvise industrialisering af landet. Vi ønsker derfor endnu større held for bevægelsen for selv-skoling og selv-omskoling på dens faste vej fremad.

Alle kendsgerninger viser, at vort system, folkets demokratiske diktatur, er de kapitalistiske landes politiske systemer langt overlegent. Under dette system kan folket i vort land åbne for sin uudtømmelige styrke. En sådan styrke kan ikke besejres af nogen fjende. Den storslåede kamp for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea fortsætter og skal fortsættes indtil den amerikanske regering er villig til at gå med til en fredelig løsning. Vi har ikke til hensigt at trænge ind i noget land; det er imperialisternes

aggression mod vort land, vi er imod. Som enhver ved, ville det kinesiske folk ikke bekæmpe de amerikanske styrker, hvis de ikke havde besat Taiwan, invaderet Den demokratiske folkerepublik Korea og var rykket frem til vore nordøstlige grænser. Men eftersom de amerikanske aggressorer har iværksat deres angreb mod os, kan vi ikke gøre andet end hæve banneret til modstand mod aggression. Dette er absolut nødvendigt og fuldstændig retfærdigt, og det forstår hele nationen. For at presse på i denne kamp, hvilket er ligeså nødvendigt som retfærdigt, bør vi fortsætte med at stramme vore anstrengelser for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea. Vi bør forøge produktionen og være sparsommelige for at støtte Det kinesiske folks Frivillige. Dette er hovedopgaven for det kinesiske folk i dag, følgelig hovedopgaven for dette møde.

Vi har længe været kendt for at fastholde, at koreaspørgsmålet bør løses med fredelige midler, og det er stadig vor holdning. Hvis den amerikanske regering vil løse problemet på et rimeligt og fornuftigt grundlag i stedet for at underminere og forkludre fremskridtene i forhandlingerne på forskellige lumske måder, som den tidligere har gjort, vil det være muligt at afslutte forhandlingerne om våbenhvile i Korea med succes, ellers bliver det umuligt.

I de to år der er gået siden Den kinesiske Folkerepublik blev grundlagt, har vi vundet store sejre på alle arbejdsområder. Vi har vundet disse sejre med støtte fra alle de styrker, der kan forenes. Inden for landets grænser har vi støttet os til den faste enhed mellem alle nationaliteter, demokratiske klasser, demokratiske partier, folkelige organisationer og patriotiske demokrater under arbejderklassens og det kommunistiske partis ledelse. Internationalt har vi støttet os til den faste enhed i lejren for fred og demokrati, som Sovjetunionen står i spidsen for, og til den dybe sympati fra fredselskende folk i hele verden. Deraf kommer vore storslåede sejre i modsætning til, hvad vore fjender havde forventet. Vore fjender troede, at eftersom den nyfødte Kinesiske Folkerepublik stod over for en masse vanskeligheder, og eftersom de tilligemed indledte en aggressionskrig mod os, ville vi ikke kunne overvinde vore vanskeligheder eller rette modangreb mod aggressorerne. I modsætning til, hvad de havde forventet, har vi vist, at vi har været i stand til at overvinde vore vanskeligheder og at rette modangreb mod aggressorerne og vinde store sejre. Vore fjender kan ikke se ud over deres egen næse, de kan ikke fatte, at vor store nationale og internationale enhed er stærk, og at grundlæggelsen af Den kinesiske Folkerepublik én gang for alle har gjort det forbi med den tid, hvor det kinesiske folk kunne tyranniseres af fremmede imperialister. De forstår heller ikke, at fødslen af den socialistiske Sovjetunion, af Den kinesiske Folkerepublik og folkedemokratierne, at den faste enhed mellem de to store lande, Kina og Sovjetunionen, som er forankret i Traktaten for venskab, alliance og gensidig Bistand, at den faste enhed i hele

lejren for fred og demokrati, og den dybe sympati, som de fredselskende folk i hele verden har for denne lejr, for altid har afsluttet den æra, hvor imperialismen kunne dominere verden. Alt dette kan vor fjende ikke forstå, og han ønsker stadig at tyranisere Kina og dominere verden. Men kammerater, jeg kan tillidsfuldt sige, at deres plan er ørkesløs, vanvittig og umulig at gennemføre. I modsætning til deres forestillinger, vil Den kinesiske Folkerepublik ikke tåle noget tyranni, den store fredslejr med Sovjetunionen i spidsen vil ikke tåle nogen indblanding, og verdens fredselskende folk vil ikke lade sig bedrage. Kammerater, sejren i den socialistiske oktoberrevolution har gjort det sikkert, at verdens folk vil sejre, og i dag er udsigten hertil rykket nærmere og blevet mere sikker med fødslen af Den kinesiske Folkerepublik og folkedemokratiene. Det er sandt, at i tiden efter den 1. verdenskrigs afslutning og oktoberrevolutionen i Rusland gjorde tre imperialistiske stater - Tyskland, Italien og Japan - forsøg på at dominere verden; dette skete før grundlæggelsen af Den kinesiske Folkerepublik og folkedemokratiene. Men hvad kom der ud af det? Viste de tre imperialistiske staters forsøg sig ikke at være ørkesløse og vanvittige? Blev resultaterne ikke lige præcis det modsatte af det, de ønskede? Blev imperialisterne, der stræbte efter dominans, ikke selv kastet ned? I dag er forholdene fuldstændig anderledes; den store Kinesiske Folkerepublik er blevet grundlagt, folkedemokratiene er blevet oprettet, i hele verden er folkets politiske bevidsthed vokset, kampen for national befrielse bruser frem i hele Asien og i Nordafrika, den imperialistiske bloks styrke er blevet dybt svækket, og hvad der er af vital betydning: vor nærmeste allieredes, Sovjetunionens, styrke er blevet forøget meget. Hvis noget imperialistisk land forsøger at gå i fodsporene fra de tre aggressorer Tyskland, Italien og Japan, er resultatet da ikke ganske forudsigeligt, når de nævnte omstændigheder tages i betragtning? Kort sagt bliver verden fra nu af en verden, der tilhører folket, hvor folket i hvert land styrer sig selv, og bestemt ikke en verden, hvor imperialismen og dens lakajer kan fortsætte deres huséry. Jeg håber, at folket i vort land vil forene sig, at det vil forene sig med Sovjetunionen, vor allierede, med folkedemokratiene og med alle de nationer og folk, der sympatiserer med os, at det vil marchere fremad mod sejr i kampen mod aggression, mod sejr i opbygningen af vor store økonomi, mod sejr i forsvaret af en varig verdensfred. Kammerater, jeg har tillid til, at så længe vi gør alt dette, vil sejren afgjort blive vor.

OM KAMPEN MOD »DE TRE ONDER« OG »DE FEM ONDER«.

November 1951 - marts 1952

1

Kampen mod korruption og ødselhed er et vigtigt spørgsmål, som angår hele partiet, og vi har givet jer besked om at være nøje opmærksomme på det. Vi har behov for en grundig oprydning i hele partiet, som vil afdække alle tilfælde af korruption til bunds, hvad enten de er af større, mellemstort eller mindre omfang, og rette hovedstødet mod de mest korrupte, mens vi vil følge den politik at opdrage og omforme de mellemstore og småbedragerne, så de ikke får tilbagefald. Kun således kan vi kontrollere den alvorlige fare for, at mange partimedlemmer bliver fordærvet af borgerskabet, gøre en ende på en situation, som allerede blev forudset på den 7. centralkomités 2. plenarmøde, og gennemføre det dengang fastlagte princip om at bekæmpe fordærvelsen. Sørg for at være opmærksomme på alt dette.

(30. november 1951)

2

I må være særligt opmærksomme på den kendsgerning, at borgerskabets fordærvelse af kadrer resulterer i alvorlige tilfælde af korruption. Sørg for at opspore, afsløre og straffe de involverede parter og at opfatte dette som en vigtig kamp.

(30. november 1951)

3

Kampen mod korruption, ødselhed og bureaukrati bør tillægges lige så stor vægt som kampen for at undertrykke de kontrarevolutionære. Som i den sidstnævnte kamp bør de brede masser herunder de demokratiske partier og også folk fra alle samfundslag mobiliseres, den nuværende kamp bør gøres bredt kendt i offentligheden, de ledende kadrer bør personligt tage ansvaret og tage fat, og folk bør opfordres til åbent at bekende deres forsyndelser og til

Vigtige direktiver udformet på Kinas kommunistiske Partis centralkomités vegne.

at aflægge beretning om andres skyld. I mindre betydningsfulde sager bør den skyldige kritiseres og opdrages; i større sager bør den skyldige afsættes fra sin tjeneste, straffes eller idømmes fængselsstraf (til forbedring gennem arbejde), og de værste blandt dem bør skydes. Problemet kan kun løses på denne måde.

(8. december 1951)

4

I alle byer og først og fremmest i de store og mellemstore byer bør vi stole på arbejderklassen og forene os med de lovydige kapitalister og andre dele af befolkningen med det formål at føre en storstilet, beslutsom og gennemgribende kamp mod de kapitalister, som misligholder loven ved hjælp af bestikkelse, skattesnyderi, tyveri af statsejendom, bedrageri med regeringskontrakter og tyveri af økonomiske oplysninger; vi bør koordinere denne kamp med kampen mod korruption, ødselhed og bureaukrati, som føres inden for partiet, regeringen, hæren og masseorganisationerne. Dette er både påkrævet, og det kommer på et meget passende tidspunkt. I kampen må partiorganisationerne i alle byer omhyggeligt drage nytte af klassernes og massernes kræfter og anvende taktikken at udnytte modsætninger, fremkalde splittelser, forene sig med de mange og isolere de få, således at der i processen hurtigt vil danne sig en enhedsfront mod »de fem onder«. I en stor by, hvor kampen mod »de fem onder« bliver sat i fuld sving, kan en sådan enhedsfront meget vel blive til på ca. tre uger. Når først denne enhedsfront er dannet, vil de reaktionære kapitalister, som er skyldige i de værste forbrydelser, blive isoleret, og staten vil stå i en stærk position, når den skal udmåle behørig straf som bøder, beslaglæggelse, arrestation, fængsel eller henrettelse, og uden at møde megen modstand. Alle vore store byer (inklusive provinshovedstæder) bør påbegynde kampen mod »de fem onder« i de første ti dage i februar. I bedes træffe omgående foranstaltninger.

(26. januar 1952)

5

(1) I bevægelsen mod »de fem onder« er de grundlæggende principper for behandlingen af industri- og handelsenheder følgende: mildhed mod gamle lovovertrædelser og strenghed over for nye (for eksempel har betaling af unddragne skatter kun tilbagevirkende kraft til 1951); mildhed mod de mange og strenghed over for de få; mildhed mod dem, som indrømmer deres forbrydelser, og strenghed over for dem, som nægter at gøre sådan; mildhed mod industrien og strenghed over for handelen; og mildhed mod handel i almindelighed og strenghed over for handelsmæssig spekulation. Partikomiteerne på alle niveauer anmodes om at fastholde disse principper i bevægelsen mod »de fem onder«.

(2) Til brug for bevægelsen mod »de fem onder« bør de private industri- og handelsenheder klassificeres i fem kategorier: de lovlydige, de stort set lovlydige, de som delvis overholder loven og delvis overtræder den, de som groft overtræder loven, og de som fuldstændig misligholder loven. Hvad angår de store byer udgør de tre første kategorier ca. 95% og de sidste to ca. 5%. Procenterne for andre store byer er omtrent de samme med kun få variationer. Hvad angår de mellemstore byer afviger procenterne betydeligt fra disse tal.

(3) Disse fem kategorier gælder for kapitalisterne og de ikke-kapitalistiske selvstændige håndværkere og små familieforetagender, men ikke for gadesælgerne. I de store byer kan vi foreløbig forbigå gadesælgerne, men de selvstændige håndværkere og små familieforetagender må hellere tages op til behandling. I de mellemstore byer vil det være bedre at behandle både de selvstændige håndværkere og handlende og gadesælgerne i denne bevægelse. I vore store og mellemstore byer er der et stort antal selvstændige håndværkere og handlende, som ikke har ansat arbejdere eller medhjælpere (skønt nogle har lærlinge). Mange af dem er lovlydige, mange andre overholder stort set loven, men overtræder den af og til (dvs. de har mindre lovovertrædelser at stå til regnskab for såsom skattesnyderi i lille målestok), og et lille antal overholder loven delvis og overtræder den delvis og har begået skattesnyderi i større målestok. I den nuværende bevægelse mod »de fem onder« må vi behandle et betydeligt antal småkapitalister og fælde dom over dem og såvidt muligt handle på lignende vis over for de selvstændige håndværkere og handlende, hvis antal omtrent svarer til småkapitalisternes. Dette vil være til fordel for den nuværende bevægelse og for den økonomiske opbygning i dagene forude. Småkapitalisterne såvel som de selvstændige håndværkere og handlende er almindeligvis uskyldige i alvorlige lovovertrædelser, og det er ikke svært at afsige dom over dem. Hvis vi handler således, vil vi vinde støtte fra masserne. Hvis nogle byer imidlertid finder det belejligt først at afsige dom over andre industri- og handelsenheder end de selvstændige håndværkere og handlende og at udsætte domsafsigelse over sidstnævnte, er det ligeledes i orden.

(4) I lyset af den aktuelle situation i byerne har vi besluttet at omklassificere industri- og handelsenheder i fem kategorier i stedet for som før i fire, dvs. de, som tilhører den lovlydige kategori, skal omklassificeres til lovlydige og stort set lovlydige, mens de andre tre kategorier forbliver uforandret. Af de halvtreds tusinde industri- og handelsenheder i Peking (iberegnet de selvstændige håndværkere og handlende, men ikke gadesælgerne) udgør de lovlydige ca. 10 %, de stort set lovlydige ca. 60 %, de som delvis overholder loven og delvis overtræder den ca. 25 %, de som groft overtræder loven ca. 4 %, og de som fuldstændig misligholder loven ca. 1 %. At skelne mellem de strengt lovlydige og de stort set lovlydige med småovertrædelser, og endvidere at

behandle de stort set lovlydige enheder, der er skyldige i skattesnyd i mindre målestok, anderledes end dem, som er skyldige i større målestok, kan vise sig at være af vigtig opdragelsesmæssig værdi.

(5) I nogle store og mellemstore byer blev bevægelsen mod »de fem onder« iværksat meget hastigt af bypartikomiteerne, skønt de slet ikke var bekendt med situationen, hvad angår de forskellige kategorier af industri- og handelsenheder, og ikke var klare over taktikken i den differentierede behandling, og skønt de arbejdshold (eller undersøgelsesgrupper), som var udsendt af fagforeningerne og regeringen, var blevet organiseret og uddannet på en meget sjusket måde. Som et resultat heraf er der opstået en del forvirring. Forhåbentlig vil de pågældende bypartikomiteer være opmærksomme på denne situation og sørge for at få den rettet omgående. Desuden skal undersøgelsen af industri- og handelsenheder, som overtræder loven, foretages under streng kontrol af bypartikomiteen og bystyret. Ingen anden organisation har tilladelse til at udsende folk til at foretage undersøgelser på egen hånd og endnu mindre til at slæbe kapitalister ind på deres kontor til afhøring. Både i bevægelsen mod »de tre onder« og i den mod »de fem onder« er anvendelse af tortur til fremtvingelse af tilståelser forbudt, og der må tages strenge forholdsregler for at forhindre selvmord. Hvor der har fundet selvmord sted, bør der straks udarbejdes forholdsregler til at forhindre yderligere tilfælde, for at sikre at begge bevægelserne udvikler sig sundt og på det rigtige spor, og at der kan vindes fuldstændig sejr.

(6) Bevægelserne mod »de tre onder« og mod »de fem onder« skal ikke i øjeblikket iværksættes i amter, distrikter og kommuner. Der vil blive givet nærmere besked fra centralkomiteen om, hvornår og hvordan de skal gennemføres. I de få tilfælde, hvor bevægelsen mod »de fem onder« er blevet iværksat i amtsbyer og den mod »de tre onder« i distrikter, i begge tilfælde forsøgsvis, må der udøves streng kontrol, og der må ikke lægges hindringer i vejen for forårsarbejdet i landbruget og andre økonomiske aktiviteter. Bevægelsen mod »de fem onder« bør ikke indledes i alle mellemstore byer på samme tid men bør startes forskudt og kontrolleres strengt.

(5. marts 1952)

6

Under og også efter kampen mod »de fem onder« må vi opnå følgende mål:

(1) Blive helt på det rene med situationen i den private industri og handel for bedre at kunne forene os med og kontrollere borgerskabet og udvikle landets planøkonomi. Planøkonomi er en umulighed, medmindre vi er på det rene med situationen.

(2) Trække en klar skillelinje mellem arbejderklassen og borgerskabet og fjerne korrupsion og bureaukrati fra fagforeningerne, hvilket fremmedgør masserne, og udrense kapitalisternes håndlangere. Sådanne håndlangere og

midterelementer, som vakler mellem arbejde og kapital, findes overalt i fagforeningerne, og i kampen må vi vinde midterelementerne over på vor side og opdrage dem, hvorimod de håndlangere, som er skyldige i alvorlige forbrydelser, bør ekskluderes.

(3) Reorganisere erhvervsrådene og industri- og handelssammenslutningerne, fjerne personer, som er skyldige i alle »de fem onder«, og dem, som fuldstændig er kommet i miskredit, fra de ledende organer og i deres sted placere dem, som har klaret sig nogenlunde godt i kampen mod disse onder. Med undtagelse af dem som fuldstændig har misligholdt loven, bør alle kategorier af industri- og erhvervsfolk være repræsenteret.

(4) Hjælpe lederne af Sammenslutningen til Kinas nationale demokratiske opbygning med at ruske op i tingene, med at ekskludere dem, som er skyldige i alle »de fem onder« og dem, som har bragt skam over sig selv i offentlighedens øjne, og med at rekruttere en række bedre personer, så den kan blive en politisk organisation, som er i stand til at repræsentere borgerskabets og hovedsagelig industriborgerskabets legitime interesser, og med at opdrage dem i Fællesprogrammets ånd og efter de principper, som er de styrende i kampen mod »de fem onder«. Træffe foranstaltninger til at opløse forskellige kapitalistisk grupperes hemmelige organisationer såsom »Torsdagsmiddagsklubben«.²

(5) Udrydde »de fem onder« og fjerne handelsspekulation sådan at hele borgerskabet adlyder statens love og dekretter og giver sig af med industrielle og handelsmæssige aktiviteter, som er til gavn for nationens økonomi og folkets velfærd. Udvikle den private industri inden for de rammer, der er sat af staten (forudsat at det er kapitalisternes ønske, og at dens virksomhed er i overensstemmelse med Fællesprogrammet) og reducere den private handel skridt for skridt. År for år udbygge statens plan for at monopolisere den private industris salg og kontrakter og samtidig udvide vor plans dækningsgrad over den private industri og handel. Sætte nye profitprocenter for den private kapital så den vil være i stand til at opnå visse, men ikke urimelige profiler.

(6) Afskaffe skjulte regnskaber, gøre regnskaberne offentlige og gradvist etablere et system under hvilket arbejderne og handelsmedhjælperne fører kontrol med produktionen og ledelsen.

(7) Inddrive størstedelen af statens og folkets økonomiske tab gennem indbetaling af unddragne skatter, erstatning, bøder og konfiskering.

(8) Oprette partiafdelinger blandt arbejdere og handelsmedhjælpere i alle store og mellemstore private virksomheder og styrke partiarbejdet.

(23. marts 1952)

Noter:

¹ Bevægelsen mod »de tre onder« var den kamp mod korruption, ødselhed og bureaukrati, som blev iværksat i slutningen af 1951 blandt personalet i regeringsdepartementer og statsforetagender. Bevægelsen mod »de fem onder« var den kamp mod bestikkelse, skattesnyderi, tyveri af statsejendom, bedrageri med regeringskontrakter og tyveri af økonomiske oplysninger, som blev påbegyndt i begyndelsen af 1952 blandt ejere af private industri- og handelsforetagender.

² »Torsdagsmiddagsklubben« var en hemmelig organisation bestående af nogle kapitalister i Chungking, som gav sig af med hemmelige aktiviteter under alvorlig misligholdelse af loven. Den blev afsløret og forbudt i bevægelsen mod »de fem onder«.

GØR GENSIDIG HJÆLP OG KOOPERATION I LANDBRUGET TIL EN HOVEDOPGAVE

15. december 1951

Hermed følger resolutionsudkastet om gensidig hjælp og Kooperation i landbrugsproduktionen, som I anmodes om at trykke til fordeling helt ned til partikomitéer på amts- og distriktsniveau. I bør med det samme forklare dette forslags betydning både inden for og uden for partiet og skabe betingelserne for dets gennemførelse. Dette skal gøres i alle områder, hvor jordreformen er blevet gennemført, og I bør tage dette som en hovedopgave. Dette resolutionsudkast må bringes i interne partiblade, men ikke i aviser eller tidsskrifter beregnet til bredere distribution, da det stadig kun er et udkast.

Historisk betydningsfuld intern parti-rundskrivelse, som afviser Liu Shao-chis modstand mod den kooperative omformning af landbruget. Bag ryggen på kammerat Mao Tsetung og centralkomiteen skrev og udsendte Liu Shao-chi i juli 1951 i sit eget navn en kommentar, som skamløst angreb en rapport forelagt af Shansi-provinsens partikomité om at fremme gensidig hjælp og Kooperation i landbrugsproduktionen. I sin kommentar gik han imod kammerat Mao Tsetungs linie for den socialistiske omformning af landbruget som han smædende kaldte for en »fejlagtig, farlig og utopisk idé om landbrugssocialisme«. I september samme år påtog kammerat Mao Tsetung sig personligt ansvaret for at udarbejde »Resolution fra Kinas kommunistiske Partis centralkomité om gensidig hjælp og Kooperation i landbrugsproduktionen (udkast)«, og han skrev denne rundskrivelse den 15. december, da resolutionsudkastet skulle udsendes. Her instruerede han hele partiet om at betragte gensidig hjælp og Kooperation i landbruget som en hovedopgave.

NYTÅRSBUDSKAB

1. januar 1952

Lad os alle - kadrerne i folkeregeringen, officerer og menige hos Folkets Frivillige og i Folkets Befrielseshær, i de demokratiske partier, i folkeorganisationerne, i de nationale mindretal og folket i hele landet - vinde sejr på enhver front i vort arbejde.

-Lad os vinde sejr på fronten for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea!

Sejr på det nationale forsvars front!

Sejr på landboreformernes front!

Sejr for vor bevægelses front for undertrykkelse af kontrarevolutionære!

Sejr på den økonomiske og finansielle front!

Sejr på den kulturelle og uddannelsesmæssige front!

Sejr på fronten for omskolingen af folk fra alle samfundslag, først og fremmest de intellektuelle!

Jeg vil også gerne ønske sejr for en ny front, nemlig den omfattende kamp mod korruption, spild og bureaukrati, for at rense vort samfund for alt det skidt og gift, som det gamle har efterladt, en kamp som hele landets folk og kadrer opfordres til at føre med beslutsomhed og kraft.

Kammerater, i 1951 opnåede vi sejre, mange af dem store, på alle disse fronter. Vi håber, at vi ved fælles indsats vil vinde endnu større sejre i alle disse opgaver i 1952.

Længe leve Den kinesiske Folkerepublik!

OM POLITIKKEN FOR VORT ARBEJDE I TIBET - DIREKTIV FRA KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS CENTRALKOMITE

6. april 1952

Centralkomiteen er grundlæggende enig i de instrukser, som det Sydvestlige Bureau og det Sydvestlige militære Område den 2. april telegraferede til arbejdskomiteen og Det militære Område i Tibet. Den mener, at den grundlæggende politik (undtagen afsnittet om reorganisering af de tibetanske tropper) og de forskellige specifikke skridt, der fremføres i telegrammet, er korrekte. Kun ved at følge dem kan vor hær etablere sig i en uangribelig stilling i Tibet. Betingelserne i Tibet er forskellige fra betingelserne i Sinkiang. Tibet kan dårligt sammenlignes med Sinkiang, hverken politisk eller økonomisk. Men selv i Sinkiang var det første, som hærenhederne under Wang Chen gjorde, da de nåede dertil, at være yderst opmærksomme på streng budgettering, selvtillid og produktion til at dække egne behov. De har nu vundet solidt fodfæste og stor støtte fra de nationale mindretal. De gennemfører afgifts- og rentedsættelser og vil fortsætte med jordreformer til vinter, og da kan vi være sikre på endnu mere støtte fra masserne. Sinkiang er godt forbundet med de centrale dele af landet med bilveje, og dette er en stor hjælp til at forbedre den materielle velfærd for de nationale mindretal. I Tibet kan hverken afgifts- og rentedsættelser eller jordreformer iværksættes de første to-tre år. Mens der lever flere hundrede tusinde Han-kinesere i Sinkiang, er der næsten ingen i Tibet, hvor vor hær befinder sig i et helt andet slags nationalt mindretalsområde. Vi afhænger helt og holdent af to slags grundlæggende politik for at vinde masserne og anbringe os selv i en uangribelig position. Den første er streng budgettering kombineret med produktion for hærens egne behov, og derved at øve indflydelse på masserne; dette er nøgleleddet. Selv når hovedveje er anlagt, kan vi ikke regne med at

Internt parti-direktiv udformet for Kinas kommunistiske Partis centralkomite. Det blev sendt til det Sydvestlige Bureau og Arbejdskomiteen i Tibet, og sendt til det Nordvestlige Bureau og Sinkiang Under-bureauet til orientering.

transportere store mængder korn på dem. Indien vil formentlig gå med til at sende korn og andre varer til Tibet på bytte-basis, men vort standpunkt må være, at vor hær fortsat skal være i stand til at kunne klare sig, selv om Indien en dag holder op med at sende varer. Vi må gøre vort bedste for at vinde Dalai'en og flertallet af hans øverste medarbejdere, og for at isolere de få dårlige elementer; for at opnå en gradvis, ublodig omformning af Tibets økonomiske og politiske system i løbet af en årrække. På den anden side må vi være forberedt på, at de dårlige elementer fører de tibetanske tropper til oprør og til angreb mod os, således at vor hær i så fald stadig kan fortsætte og holde ud i Tibet. Det afhænger altsammen af streng budgettering og produktion for hærens egne behov. Kun med denne grundlæggende politik som hjørnesten i vort arbejde kan vi nå vort mål. Den anden politik, som kan og må iværksættes, er at skabe handelsforbindelser til Indien og med de centrale dele af vort land og nå en generel balance i forsyningerne til og fra Tibet, således at det tibetanske folks levestandard ikke på nogen måde falder på grund af vor tilstedeværelse, men forbedres på grund af vore anstrengelser. Hvis vi ikke kan løse de to problemer med produktion og handel, vil vi miste den materielle basis for vor tilstedeværelse; de dårlige elementer vil profitere, og de vil ikke lade en dag gå uden at tilskynde de tilbagestående dele af folket og de tibetanske tropper til at modarbejde os, og vor politik med at forene os med de mange og isolere de få vil blive ineffektiv og mislykkes.

Af alle de synspunkter, der blev fremført i det Sydvestlige Bureaus telegram af 2. april, er der kun et, der kræver yderligere overvejelse. Hvad jeg hentyder til er, om det er gennemførligt og tilrådeligt at reorganisere de tibetanske tropper og oprette en militær og administrativ kommission relativt snart. Det er vor opfattelse, at de tibetanske tropper ikke bør reorganisere i øjeblikket, ej heller bør formelle militære underområder eller en militær og administrativ kommission oprettes. Lad alting være som det er foreløbig, lad denne situation være ved, og lad være med at tage disse spørgsmål op, før vor hær er i stand til at tilfredsstille sine egne behov gennem produktion, og før de vinder massernes støtte om et år eller to fra nu af. I mellemtiden er der to muligheder. Den ene er, at vor enhedspolitik over for det øverste lag, en politik med at forene os med de mange og isolere de få, lykkes, og at det tibetanske folk nærmer sig os, således at de dårlige elementer, og de tibetanske tropper ikke vover at gøre oprør. Den anden mulighed er, at de dårlige elementer, idet de tror, at vi er svage og kan kostes rundt med, vil føre de tibetanske tropper til oprør, og at vor hær vil gå til modangreb i selvforsvar og tilføje dem følelige slag. Både den ene og den anden udvikling vil være gunstig for os. Som det øverste lag i Tibet ser det, er der for øjeblikket ikke tilstrækkelig grund til at gennemføre aftalen¹ i sin helhed eller til at reorganisere de tibetanske tropper. Men tingene vil være anderledes om et

par år. Til den tid vil de sandsynligvis finde, at de ikke har andet valg end at gennemføre aftalen fuldt ud og reorganisere de tibetanske tropper. Hvis de tibetanske tropper indleder en eller endog adskillige opstande og bliver drevet tilbage hver gang af vor hær, vil vi være desto mere berettigede til at reorganisere dem. Tilsyneladende var ikke kun de to Silon'er², men også Dalai'en og det meste af hans klike modvillige mod at acceptere aftalen og uvillige til at gennemføre den. Vi har endnu ikke et materielt grundlag for gennemførelsen af aftalen i sin helhed, ej heller har vi et grundlag for denne hensigt i form af støtte blandt masserne, eller i de øvre lag. At gennemtvinge overholdelse af aftalen vil gøre mere skade end gavn. Siden de er uvillige til at iværksætte aftalen, kan vi lade det være i øjeblikket og vente. Jo længere forsinkelse, jo stærkere bliver vor stilling, og jo svagere bliver deres. Forsinkelse vil ikke skade os meget; tværtimod, den kan være til vor fordel. Lad dem fortsætte deres tåbelige grusomheder mod folket, mens vi, for vor del, koncentrerer os om gode gerninger - produktion, handel, vejanlæg, lægetjeneste og enhedsfrontsarbejde (enhed med flertallet og tålmodig uddannelse) for at vinde masserne - og venter tålmodigt, før vi tager spørgsmålet om gennemførelse af aftalen op. Hvis de er modstandere af at oprette grundskoler, kan det også standse.

Demonstrationen for nylig i Lhasa bør ses ikke blot som iværksat af de to Silon'er og andre dårlige elementer, men som en advarsel til os fra flertallet af Dalai'ens klike. Deres ansøgning er meget taktfuld, fordi den ikke antyder ønsker om et brud med os, men kun ønsker om indrømmelser. Et af kravene antyder, at Ching-dynastiets praksis skulle genindføres, med andre ord, at ingen enheder fra befrielseshæren skulle være stationeret i Tibet, men dette er ikke, hvad de virkelig ønsker. De ved udmærket, at dette er umuligt; de vil forsøge at forhandle dette krav mod andre krav. Den fjortende Dalai kritiseres i ansøgningen for at frikende ham for ethvert ansvar for demonstrationen. De optræder som beskyttere af den tibetanske nations interesser, idet de ved, at de er os militært underlegne, mens de er os overlegne med hensyn til samfundsmæssig indflydelse. Vi bør acceptere denne ansøgnings indhold (men ikke dens form) og udsætte fuldførelsen af aftalen som helhed. Afspisningen af tidspunktet for demonstrationen til før Panchen's ankomst til Lhasa var bevidst. Efter hans ankomst vil de sandsynligvis gøre alt, hvad de kan, for at få ham til at slutte sig til deres klike. Hvis vi, for vor del, gør vort arbejde godt, og Panchen ikke falder i deres fælde, men når Shigatse i god behold, vil situationen blive meget mere gunstig for os. Ikke desto mindre, da hverken vor mangel på et materielt grundlag eller deres overlegenhed med hensyn til samfundsmæssig indflydelse vil ændres foreløbig, så vil Dalai-klikens modvilje mod at gennemføre aftalen fuldt ud heller ikke ændres. I øjeblikket må vi lade som om vi går i offensiven; vi må kritisere demonstrationen og ansøgningen for at være uberettigede (for at undergra-

ve aftalen), men i virkeligheden må vi være beredt på at gøre indrømmelser, og gå i offensiven senere (dvs. iværksætte aftalen), når tiden er moden.

Hvad er jeres opfattelse? Overvej det og telegrafer jeres svar.

Noter:

¹ Dette henfører til aftalen mellem Den centrale Folkeregering og lokalregeringen i Tibet om forholdsregler for den fredelige befrielse af Tibet, 23. maj 1951.

² Silonerne var de højeststående embedsmænd under Dalaien. De to Siloner, der henvises til her, var de reaktionære feudalherrer Lukhangwa og Lozang Tashi.

MODSIGELSEN MELLEM ARBEJDERKLASSEN OG BORGERSKABET ER HOVEDMODSIGELSEN I KINA

6. juni 1952

Med herremandsklassens og bureaukrat-kapitalistklassens omstyrtelse, er modsigelsen mellem arbejderklassen og det nationale borgerskab blevet hovedmodsigelsen i Kina; derfor skal det nationale borgerskab ikke længere defineres som en mellemliggende klasse.

En skriftlig kommentar fra kammerat Mao Tsetung på et dokument fra afdelingen for enhedsfrontsarbejde under Kinas kommunistiske Partis centralkomité. Han kritiserede denne afdelings leder for hans fejl ved at anse det nationale borgerskab for en mellemliggende klasse.

LAD OS FORENE OS OG SKELNE KLART MELLEML OS OG FJENDEN

4. august 1952

Vi har på samme tid ført krig, forhandlet og arbejdet hen mod stabilitet et helt år.

Krigssituationen i Korea blev stabil efter juli sidste år, men på det tidspunkt var vi ikke sikre på, om den økonomiske situation hjemme kunne stabiliseres. Vi sagde: »Priserne er grundlæggende stabile og statens indtægter og udgifter er næsten i balance«, idet vi mente, at priserne endnu ikke kunne stabiliseres og at indtægterne og udgifterne endnu ikke var i balance. Udgifterne oversteg indtægterne, og det var et problem. Det er derfor, at Kinas kommunistiske Partis centralkomité indkaldte et møde i september sidste år og forlangte øget produktion og streng sparsommelighed. I oktober gentog jeg dette krav på Den rådgivende politiske Konferences I. nationale komités 3. samling. Den følgende kampagne for at øge produktionen og praktisere sparsommelighed afslørede temmelig alvorlige tilfælde af korruption, ødselhed og bureaukrati. I december blev bevægelsen mod »de tre onder« startet, og den blev fulgt af bevægelsen mod »de fem onder«. Begge disse bevægelser er nu lykkeligt afsluttede, situationen er nu klar, og generel stabilitet er nået.

Hvad vi brugte sidste år på at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea var mere eller mindre lige så meget som vore udgifter til national opbygning; det var halvt af hvert. I år vil det være anderledes. Det skønnes, at krigsudgifterne ikke vil blive mere end halvdelen af sidste års beløb. Vore tropper er færre, men de er bedre udstyrede. I mere end to årtier har vi kæmpet uden luftvåben, og det var altid os, der måtte tage mod fjendens bomber. Nu har vi vort eget luftvåben, og også anti-luftskys, artilleri og tanks. Krigen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea er én stor skole i store militærøvelser, og sådanne øvelser er bedre end et militærakademi. Hvis kampene fortsætter hele næste år, vil alle vore landstyrker have haft en periode med militær træning i Korea.

Fremtrædende punkter i en tale, holdt på Det kinesiske folks rådgivende politiske Konferences I. nationale komités stående udvalgs 38. møde.

I denne krig stod vi over for tre problemer i starten: for det første vor evne til at kæmpe, for det andet vor evne til at holde ud og for det tredje vor evne til at skaffe os mad.

Spørgsmålet om vor evne til at kæmpe blev løst i løbet af det første par måneder. Fjenden havde mere artilleri, men hans kampånd var ringe; han var rig på metal, men fattig på kampånd.

Spørgsmålet om vor evne til at holde ud blev også løst sidste år. Vort svar var at grave tunneler. Vi byggede to lag forsvarsværker. Når fjenden angreb gik vi ned i tunnelerne. Nogle gange besatte fjenden stillingerne ovenover, men hvad der lå nedenunder blev på vore hænder. Når de var i vore stillinger, gik vi til modangreb og tilføjede dem svære tab. Vi brugte denne hjemmestrikkede metode til at indsamle fjendtlige våben. Fjenden vidste overhovedet ikke, hvordan han skulle klare os.

Det varede et godt stykke tid, før spørgsmålet om mad, dvs. spørgsmålet om at sikre forsyninger, blev løst. I begyndelsen vidste vi ikke, at der kunne graves tunneler til at opbevare korn i. Nu ved vi det. Hver deling har kornlagre til tre måneder, sit eget lagerområde og oven i købet en mødesal, og vore folk lærer at leve i tunnelerne.

I dag er vor politik klar og tydelig, vore stillinger er sikrede, forsyningerne er sikrede og alle soldater ved, at de må kæmpe til enden.

Hvor længe vil kampene fortsætte, og hvornår vil forhandlingerne slutte? Jeg tror, at forhandlingerne vil fortsætte, kampene vil fortsætte, men der vil komme en våbenhvile. Hvordan kan det være, at der vil komme en våbenhvile? En trediveårskrig eller en hundredårskrig er højst usandsynlig, fordi en lang krig er meget imod USAs interesser.

For det første koster krigen liv. De kæmpede videre for at holde godt titusinde krigsfanger, kun for at miste yderligere godt 30.000 menneskeliv. Trods alt har de meget færre mænd, end vi har.

For det andet koster krigen penge. De bruger meget mere end 10 milliarder U.S. dollars om året. Vi bruger meget mindre, og i år vil vi nedskære vore udgifter til halvdelen af sidste års. De penge, der kom ud af bevægelsen mod »de tre onder« og »de fem onder«, kan klare os igennem endnu 18 måneders krigsførelse. Alle de penge, der kommer fra øget produktion og fra at praktisere sparsommelighed, kan bruges til den nationale opbygning.

For det tredje står de over for uovervindelige modsigelser hjemme og i udlandet.

For det fjerde er der også det strategiske spørgsmål.

Brændpunktet for USAs strategi ligger i Europa. De havde ikke forudset, at vi ville sende frivillige for at hjælpe Korea, da de afsendte invasionsstyrken.

For os er tingene lettere at klare. I interne sager er vi herrer i vorteget hus. Men vi er ikke De forenede Staters stabschef. De forenede Stater har deres

egen stabschef. Så i spørgsmålet om, hvorvidt Koreakrigen skal fortsætte, har vi og koreanerne kun halvdelen af afgørelsen.

Sagt på en anden måde, presset af den almindelige udvikling vil De forenede Stater finde det i modstrid med sine interesser at nægte en våbenhvile.

At tale om den overhængende fare for en tredje verdenskrig er bare for at skræmme folk. Vi må anstrenge os for at vinde en tiårs periode til at opbygge vor industri og skabe et solidt grundlag.

Vi må slutte vore rækker og klart skelne mellem os og fjenden. Det er på grund af hele landets enhed og samarbejdet mellem alle de tilstedeværende og mellem alle de demokratiske partier og folkelige organisationer, at vi er stærke idag. Det er livsvigtigt, at vi forener os og skelner mellem os og fjenden. Dr. Sun Yat-sen var en retskaffen mand, men hvorfor mislykkedes den revolution som han ledede i 1911? Grundene var: for det første undlod man at fordele jorden; for det andet overså man nødvendigheden af at undertrykke de kontrarevolutionære; og for det tredje undlod man at føre skarp kamp mod imperialismen. Bortset fra at skelne mellem os og fjenden er der nødvendigheden af at skelne mellem rigtigt og forkert i vore egne rækker. I forhold til det første er det sidste underordnet. For eksempel, med de fleste, der begår underslæb, er det bare et spørgsmål om rigtigt og forkert, for de er forskellige fra kontra-revolutionære og kan opdrages.

Det er nødvendigt, at foretage opdragelse i de demokratiske partier og i religiøse kredse, så de ikke bliver vundet af imperialisterne og stiller sig på fjendens side. Tag buddhismen som eksempel. Den har ikke megen kontakt med imperialismen og er i hovedsagen forbundet med feudalismen. Da kampen mod feudalismen berører jordspørgsmålet, angår den munkene, og de, der bliver angrebet, er abbederne og de ældre i klostrene. Så snart dette lille antal er styrtet, vil almindelige munke som »Lu Chih-shen«¹ blive frigjort. Skønt jeg ikke er buddhist, er jeg ikke mod oprettelsen af en sammenslutning med buddhisterne for at forene dem og sætte dem i stand til at skelne mellem folket og fjenden og tjene folket.

Vort land har en strålende fremtid for sig og er fuldt af håb. Før i tiden spekulerede vi på, om økonomien kunne rettes op på tre år. Som en følge af to et halvt års hård kamp er den det allerede, og endnu bedre, planmæssig opbygning er på vej. Lad os alle forene os, skelne klart mellem os og fjenden og anstrenge os for vort lands stadige fremskridt.

Noter:

¹ En skikkelse i den klassiske kinesiske roman »Vandkanten«, der er en almindelig buddhistmunk, indtil han slutter sig til bondehæren på Liangshan-bjerget.

LAD OS HYLDE DET KINESISKE FOLKS FRIVILLIGES STORE SEJR!

24. oktober 1952

Fra den 18. september indledte vore frivillige, sammen med den koreanske Folkehær, taktiske modangreb på alle fronter, og de har vundet en stor sejr gennem at udslette eller såre mere end 30.000 fjendtlige tropper i løbet af en måned. Centralkomiteen og dens militære kommission sender jer, og alle officerer og soldater sine hjertelige lykønskninger. Operationerne kan opsummeres på følgende måde: for det første, ved at overlegne styrker og ildkraft koncentrerer på et antal udvalgte, taktisk kritiske steder, ved at udføre overraskelsesangreb og udslette fjenden i hele delinger, i hele kompagnier og i hele batallioner, eller i størstedelen af sådanne enheder; for det andet, ved at tilføje fjenden store tab gennem gentagne operationer, når han indleder modangreb; og, for det tredje, ved at stå fast i de erobrede styrkepunkter, der kan holdes, og rømme dem, der ikke kan holdes, i overensstemmelse med forholdene, således at vi bevarer initiativet som forberedelse til yderligere modangreb. Hvis sådanne operationer fortsætter, vil vi drive fjenden op i en krog og tvinge ham til at falde til føje og afslutte Koreakrigen. De tab, der er påført fjenden siden juli sidste år, da vore styrker indledte hårdnakket stillingskrig, har langt overgået dem, han blev påført i de mange kampagner med mobil krigsførelse før den tid. På den anden side er vore tab faldet stærkt. Hvad angår tab, er det månedlige gennemsnit, når vi kun taler om vore frivillige, nedbragt med mere end to trediedele i løbet af de femten måneder siden juli sidste år i forhold til, hvad de var i de foregående otte måneder. Dette skyldes operationer af ovennævnte slags, der udføres i tillid til vore stillinger. I perioden siden 18. september er den slags operationer udført langs hele fronten, i højere grad og på en mere organiseret måde og de fortjener derfor speciel opmærksomhed. Vi håber, at I, i anledning af toårsdagen for Det kinesiske folks Frivilliges indtræden i krigen i Korea, vil opsummere jeres erfaringer, yderligere forbedre jeres organisationsevne, hæve jeres taktiske niveau og spare på ammunitionen, forene jer endnu tættere med de koreanske kammerater og det koreanske folk og kæmpe for endnu større sejre i kommende operationer.

Direktiv til ledende medlemmer af Det kinesiske folks Frivillige, udformet for Kinas kommunistiske Partis 1. centralkomite og dens militære kommission.

BEKÆMP BUREAUKRATI, KOMMANDISME OG BRUD PÅ LOV OG DISCIPLIN

5. januar 1953

Opgaven med at bekæmpe bureaukrati, kommandisme og brud på lov og disciplin bør vække opmærksomhed hos vore ledende organer på alle niveauer.

I bevægelsen mod de »tre onder« har vort parti grundlæggende løst de to problemer med korruption og spild blandt mange af vore kadre på fire niveauer, centralt, de større selvstyrende regioner, provinserne og de centralt styrede byer. Det har også grundlæggende overvundet én slags bureaukrati, nemlig den som fjerner mange ledende kadre fra dem, der arbejder under dem. Men problemet med den følgende slags bureaukrati er ikke grundlæggende blevet løst i mange distrikter, departementer og arbejdsfelter. Visse ledende kadre er uvidende om folkets genvordigheder, om tilstandene i underordnede afdelinger ikke langt fra deres kontorer, og om den kendsgerning at der på amts-, distrikts- og byniveau er mange dårlige folk, som er skyldige i kommandisme og brud på lov og disciplin. Eller de har måske en vis viden om sådanne dårlige folk eller dårlige gerninger, men vender det blinde øje til dem, de føler ingen harme, de er ikke opmærksomme på sagens alvor og tager derfor ikke direkte skridt til at støtte gode folk og straffe de dårlige eller til at opmuntre gode gerninger og standse dårlige. Man kan anføre behandlingen af breve fra masserne som et eksempel. Rapporter siger, at folkeregeringen i en vis provins har tilbageholdt et pænt stykke over 70.000 breve. Hvad angår antallet af breve, der er blevet syltet af parti- eller regeringsorganer under provinsniveau, har vi endnu ingen forestillinger, men formodentlig er det slet ikke lille. De fleste af brevene appellerer til os om at hjælpe med at løse problemer, og mange indeholder anklager mod visse kadre, hvis lovløse optræden kræver øjeblikkelig opmærksomhed.

For vort parti og vor regering er bureaukrati og kommandisme et stort problem - ikke kun idag, men i lang tid fremover. Med hensyn til social oprindelse afspejler det, at en reaktionær arbejdsstil har overlevet i vort parti og vor regering (en anti-folkelig arbejdsstil, en Kuomintang-arbejdsstil),

Internt partidirektiv udformet på Kinas kommunistiske Partis centralkomité's vegne.

som den reaktionære herskende klasse benytter overfor folket. Hvad angår rollen og ledelsesmetoder for vore parti- og regeringsorganer, betyder det fiasko med at klarlægge de politiske begrænsninger, når man giver anvisninger, med andre ord fiasko med at give kadrer på mellem- og lavere niveauer, som modtager anvisninger, grundige instrukser om disse ting. Det betyder fiasko med at foretage tilstrækkelige undersøgelser, eller endog nogensomhelst undersøgelse af kadrer på forskellige niveauer, især på amts-, distrikts- og byniveau. Det betyder fiasko med at udføre arbejde for at konsolidere partiet på disse tre niveauer, eller i tilfælde hvor konsolideringen af partiet er begyndt, fiasko med at igangsætte en kamp for at bekæmpe kommandisme og udrense dem, som bryder lov og disciplin. Det betyder fiasko med at bekæmpe og undertrykke den slags bureaukrati, der stadig eksisterer blandt kadrer i ledende organer på præfekturniveau og derover, og som giver sig udtryk i uvidenhed og ufølsomhed både over for massernes genvordigheder og tilstandene i græsrodsorganisationerne. Hvis vi forstærker og forbedrer vor ledelsesrolle og -metoder, vil bureaukrati og kommandisme, som er skadelige for folket gradvist formindskes, og mange af vore parti- og regeringsorganer vil være i stand til hurtigere at bryde med denne Kuomintang-arbejdsstil. Og desto hurtigere vil de mange dårlige folk, som har infiltreret vore parti- og regeringsorganer, blive udrenset og de mange dårlige gerninger, som endnu idag er åbenbare, blive udryddet.

Jeg anmoder jer derfor, idet I i 1953 begynder med behandlingen af breve fra masserne, om at foretage en undersøgelse af bureaukrati, kommandisme og brud på lov og disciplin og at føre en beslutsom kamp mod dem i sammenhæng med partikonsolidering, partibygning og andre arbejdsfelter. Typiske eksempler på bureaukrati, kommandisme og brud på lov og disciplin bør afsløres vidt og bredt i pressen. Alvorlige overtrædelser bør straffes efter loven, og hvis det drejer sig om partimedlemmer, bør de også behandles i henhold til partidisciplinen. Partikomiteer på alle niveauer bør gøre en beslutsom indsats for at straffe og rense parti- og regeringsorganer for dem, som bryder lov og disciplin, og som masserne hader bittert. De værste af dem bør henrettes for at lindre folkets vrede og hjælpe til at opdrage kadrene og masserne. På et passende stadium af den brede kamp mod dårlige folk og dårlige handlinger bør vi imidlertid undersøge, vurdere og rose forbilleder på gode folk og gode handlinger forskellige steder, så at alle partimedlemmer vil stræbe efter at kunne måle sig med disse gode forbilleder, og således at det retskafne vil sejre over det onde. Vi tror på, at et stort antal af sådanne forbilleder helt sikkert vil kunne findes i forskellige dele af landet.

KRITISER HAN-CHAUVINISMEN

16. marts 1953

Nogle steder er forholdet mellem forskellige nationaliteter langt fra normalt. For kommunister er dette en utålelig situation. Vi må gå til roden og kritisere de han-chauvinistiske ideer, der i høj grad findes blandt mange partimedlemmer og kadrer, nemlig de feudale og borgerlige ideer, eller de for Kuomintang så karakteristiske ideer, der viser sig i forholdet mellem forskellige nationaliteter. Fejl i den retning må rettes med det samme. Delegationer, anført af kammerater, der har greb om vor nationalitetspolitik og er fulde af sympati for de af vore landsmænd fra de nationale mindretal, der stadig lider under diskrimination, må sendes på besøg i de områder, hvor der er nationale mindretal. De må anstrenge sig med at undersøge og studere problemerne, og med at hjælpe parti- og regeringsorganisationerne på stedet med at se og løse problemerne. Besøgene må ikke være noget med »at se på blomster fra hesteryggen«.

Bedømt ud fra mængden af oplysninger, der er til rådighed, mener centralkomiteen, at overalt, hvor der er nationale mindretal, er hovedreglen, at der er problemer, der bør løses, og i nogle tilfælde meget alvorlige problemer. På overfladen er alt fredeligt, men der er i virkeligheden meget alvorlige problemer. Hvad der er kommet for dagen det sidste par år forskellige steder viser, at han-chauvinismen findes næsten alle vegne. Det vil være meget farligt, hvis vi svigter nu, og undlader at opdrage i tide og beslutsomt overvinde han-chauvinismen i partiet og blandt folket. Det problem i forholdet mellem forskellige nationaliteter, der viser sig i partiet og blandt folket, er, at han-chauvinismen findes i urovækkende omfang, og det er ikke blot et spørgsmål om levn af den. Med andre ord dominerer borgerlige ideer tankegangen hos de kammerater og folk, der ikke har fået en marxistisk opdragelse, og derfor ikke har forstået centralkomiteens nationalitetspolitik. Derfor må opdragelse finde sted vedholdende, så dette problem kan løses skridt for skridt. Desuden bør aviserne offentliggøre flere artikler på grundlag af konkrete kendsgerninger, for at kritisere han-chauvinismen og opdrage partimedlemmerne og folket.

Interni partidirektiv udformet for det kinesiske kommunistpartis centralkomite.

LØS PROBLEMET MED DE »FEM OVERDRIVELSER«

19. marts 1953

1. I vort arbejde i landområderne er der problemer, som medfører en alvorlig fremmedgørelse af vore parti- og regeringsorganisationer fra bondemasserne og krænkelse af bøndernes og bondeaktivisternes interesser; disse problemer er kendt som de »fem overdrivelser«. De »fem overdrivelser« består af en overdrivelse af tildelinger af opgaver, en overdrivelse af møder og skolingskurser, en overdrivelse af dokumenter, skriftlige rapporter og statistiske formularer, en overdrivelse af organisationer og en overdrivelse af ekstraarbejde til aktivister. Disse problemer har længe eksisteret. Vedrørende nogle af dem har centralkomiteen udsendt direktiver til partikomiteer på forskellige niveauer, som indtrængende henstiller til dem om at vise sådanne problemer tilstrækkelig opmærksomhed og finde løsninger. Problemerne er langt fra løst, men bliver tværtimod stadig alvorligere. Dette skyldes, at sagen aldrig er rejst systematisk i sin helhed og, hvad der er væsentligere, der er ikke ført kamp mod decentralisme og bureaukrati fra ledende parti- og regeringsorganers side på de fem niveauer, det centrale, i de større administrative områder, i provinser, præfekturer og amter. For i almindelighed er de »fem overdrivelser« i distrikter og kommuner ikke et lokalt produkt, men stammer ovenfra og er en følge af den decentralisme og det bureaukrati, som eksisterer i alvorlig grad i ledende parti- og regeringsorganer på amtsplan og derover. En del af de »fem overdrivelser« er en arv fra perioderne med revolutionær krig og jordreform og er forblevet uændret til denne dag. Idet vi udfører centralkomiteens direktiver om at bekæmpe bureaukrati, kommandisme og brud på lov og disciplin, må vi derfor lægge vægt på at overvinde bureaukrati og decentralisme i de ledende organer i løbet af 1953 og ændre de regler og fremgangsmåder, som har overlevet deres anvendelighed. Kun derved kan problemerne blive løst. Hvad angår bemyndigelsen hos de ledende organer på de forskellige planer til at anvise opgaver, indkalde til møder, organisere skolingskurser, udsende dokumenter og statistiske for-

Internt partidirektiv udformet på Kinas kommunistiske Partis centralkomité's vegne.

mularer og anmode om rapporter fra de underordnede enheder, fastsætte distrikters og kommuners organisationsstrukturer og bruge aktivisterne i landsbyerne, så er det fra nu af op til de ledende kammerater, som er ansvarlige for partikomiteen og regeringen på amtsniveau og derover, at definere de rigtige grænser i lyset af, hvad der er rimeligt; i nogle tilfælde er det op til de centrale myndigheder at definere grænserne for alle involverede. Tidligere uddelte mange afdelinger af partiet, regeringen og folkeorganisationerne på alle planer hver for sig opgaver til de underordnede enheder og indkaldte skødesløst underordnede og landsbyaktivister til møder og skolingskurser, udsendte strømme af dokumenter og statistiske formularer og krævede tænkeløst rapporter fra underordnede og landsbyer. Alle disse uønskede regler og fremgangsmåder må beslutsomt afskaffes og erstattes af nogle, som er standardiserede af ledelsen og tilpasset den virkelige situations belfov. Hvad angår de mange forskellige komiteer i hver kommune og overdrivelsen af ekstra-arbejde til aktivister, så bør dette også ændres bestemt, men gradvist, eftersom de hæmmer produktionen og fremmedgør masserne.

2. Med hensyn til partiets, regeringens og folkeorganisationernes afdelinger på nationalt plan, så pålægger centralkomiteen de ansvarlige kammerater i centralkomiteens organisationsafdeling, den centrale folkeregerings administrative råd og dens underordnede finans- og økonomikomiteer, kultur- og uddannelseskomiteer og politiske og juridiske komiteer den opgave hurtigt at rydde alle fremgangsmåder af vejen, som har affødt de »fem overdrivelser« og at udarbejde passende regler og fremgangsmåder og rapportere tilbage til centralkomiteen.

3. I større administrative områder og provinser og centralt styrede byer holdes kammerater, som leder centralkomitébureauer og -underbureauer, provins- og bypartikomiteer og administrative organer på tilsvarende planer, ansvarlige for at gå i lag med problemet med de »fem overdrivelser«, udarbejde løsninger og rapportere tilbage til centralkomiteen. Til dette formål anmodes hvert centralkomitébureau og -underbureau og provins- og bypartikomité om at udsende et inspektionshold med den specifikke opgave at undersøge dette problem med de »fem overdrivelser« og give en redegørelse for situationen i en eller to distrikter og kommuner (og i storbyerne, en eller to distrikter og bydele) under deres administration, for således at samle erfaringsmateriale til løsninger.

4. Provinspartikomiteerne holdes ansvarlige for, at der gives vejledning til præfekturer og amter i løsningen af deres problemer med de »fem overdrivelser«.

5. Landbrugsproduktionen er den altoverskyggende opgave i landbrugsområderne. Enhver opgave og arbejdsmetode, som hindrer bøndernes produktion, må undgås. Vor nuværende landbrugsøkonomi er stadig dybest set en opsplittet småbondeøkonomi med anvendelse af gammeldags redskaber;

dette er vidt forskelligt fra de mekaniserede kollektivbrug i Sovjetunionen. Derfor kan vi ikke i den nuværende overgangsperiode indføre ensartet og planlagt landbrugsproduktion (undtagen på statsbrugene) og blande os for meget i bøndernes arbejde. Vi kan kun lede landbrugsproduktionen og koordinere den med den industrielle produktion gennem vor prispolitik og nødvendigt og gennemførligt økonomisk og politisk arbejde, således at den kan integreres i den nationale økonomiske plan. Enhver »plan« for landbruget og enhver »opgave« til landdistrikterne, som går ud over dette, er dømt til at blive uigennemførlig og er sikker på at vække bøndernes modstand og støde vort parti bort fra bondemasserne, som udgør over 80 procent af vor befolkning. Dette kan blive virkelig farligt. Problemet med de »fem overdrivelser« i vort arbejde i distrikter og kommuner er i stor udstrækning en genspejling af sådan overdreven indblanding i bøndernes arbejde (og i mindre udstrækning et levn af fremgangsmåder, som opstod på grund af behovene under den revolutionære krig og jordreformen). Det har vakt deres utilfredshed, derfor må der ske en ændring.

**KRITIK AF LIU SHAO-CHI
OG YANG SHANG-KUN FOR BRUD
PÅ DISCIPLINEN VED AT UDSENDE
DOKUMENTER I CENTRALKOMITEENS
NAVN UDEN BEMYNDIGELSE**

19. maj 1953

1.

Fra nu af kan ethvert dokument eller telegram, udsendt i centralkomiteens navn, kun ekspederes efter at jeg har gennemgået det, *ellers er det ugyldigt*. Dette bedes taget til efterretning.

2.

(1) Vær venlige at tage ansvaret for en kontrol af telegrammer og dokumenter, udsendt i centralkomiteens eller militærkommissionens navn i perioden fra 1. august sidste år (de, som er udsendt før 1. august, er kontrolleret) til den 5. maj i år, for at se, om der er noget, jeg ikke har gennemgået og i så fald hvor mange (fraregnet dem, som er udsendt under mit fravær på grund af inspektionsrejser eller sygdom) og lad mig få resultatet at vide.

(2) Ved flere lejligheder er resolutioner, vedtaget på møder indkaldt af centralkomiteen, som jeg ikke har gennemgået, udsendt uden bemyndigelse. Dette er en fejl og et brud på disciplinen.

TILBAGEVIS DE HØJREOPPORTUNISTISKE SYNSPUNKTER DER AFVIGER FRA GENERALLINIEN

15 juni 1953

Partiets generallinie eller hovedopgave for overgangsperioden¹ er grundlæggende at fuldende landets industrialisering og den socialistiske omformning af landbrug, håndværk og kapitalistisk industri og handel i løbet af ti til femten år eller lidt længere. Denne generallinie er et fyrtårn, der oplyser vort arbejde på alle områder. Lad være med at forlade denne generallinie, ellers vil »venstre«- og højrefejlene dukke op.

Nogle mennesker synes at overgangsperioden er for lang og giver efter for utålmodighed. Dette fører til »venstre«opportunistiske fejl. Andre er forblevet, hvor de var efter den demokratiske revolutions sejr. De kan ikke indse, at der er en ændring i revolutionens karakter, og de fortsætter med at drive deres »Nye Demokrati« frem i stedet for den socialistiske omformning. Dette fører til højreopportunistiske fejl. Tag for eksempel vort landbrug, den socialistiske vej er den eneste vej for det. Partiets centrale opgave i landdistrikterne er at udvikle bevægelsen for gensidig hjælp og samarbejde og hele tiden øge produktionen i landbruget.

Højreopportunismen viser sig i tre bemærkninger:

»Den nydemokratiske samfundsorden skal gives en fast forankring.« Det er en skadelig formulering. I overgangsperioden finder der ændringer sted hele tiden, og der dukker socialistiske momenter frem hver dag. Hvorledes kan denne »nydemokratiske samfundsorden« blive »fast forankret«? Det ville i sandhed være vanskeligt at »forankre« den »fast«! F.eks. omformes den private industri og handel i øjeblikket, og hvis en orden er »forankret« i den anden halvdel af året, ville den ikke længere være »fast« næste år. Og der sker også ændringer i den gensidige hjælp og samarbejdet i landbruget fra

¹ Del af kammerat Mao Tsetungs tale ved et møde i det politiske bureau for Kinas kommunistiske Partis centralkomité. Her tilbageviste kammerat Mao Tsetung de højreopportunistiske synspunkter som f.eks. »den nydemokratiske samfundsorden skal gives en fast forankring«, som Liu Shao-chi og andre fremsatte.

år til år. Overgangsperioden er fuld af modsigelser og kampe. Vor nuværende revolutionære kamp er endog mere dybtgående end fortidens væbnede revolutionære kamp. Det er en revolution, der vil begrave det kapitalistiske system og alle andre udbytningssystemer én gang for alle. Forestillingen om at »give den nydemokratiske samfundsorden en fast forankring« går imod vor kamps realiteter og hindrer den socialistiske sags fremgang.

»Lad os bevæge os fra det Nye Demokrati mod socialismen.« Det er en vag formulering. At bevæge sig mod målet og ikke mere, bevæge sig mod det år ud og år ind og stadig bevæge sig mod det efter femten års forløb? Blot at bevæge sig mod det betyder, at målet ikke er nået. Formuleringen lyder besnærende, men tåler ikke en nøje granskning.

»Oprethold den private ejendom.« Eftersom middelbønderne er bange for »at blive for iøjnefaldende« og få deres ejendom »gjort til fælleseje af kommunisterne«, har nogle folk fremsat denne parole for at berolige dem. Men det er ikke rigtigt.

Vi har foreslået en skridt-for-skridt overgang til socialismen. Det er en bedre formulering. Når vi siger skridt-for-skridt, mener vi at skridtene skal spredes ud over femten år og over de tolv måneder i hvert år. At gå for hurtigt frem betyder at fejle til »venstre«; at stå stille betyder at komme alt for meget på afveje til højre. Vi skal bekæmpe »venstre« og højreopportunisme og foretage en trinvis overgang, indtil hele processen er fuldendt.

Noter:

¹ Her henviser »overgangsperioden« til perioden fra Folkerepublikken Kinas grundlæggelse til den socialistiske omformnings fundamentale fuldendelse. Partiets generallinie eller hovedopgave for denne omformningsperiode var grundlæggende at fuldende Kinas industrialisering og den socialistiske omformning af landbrug, håndværk og kapitalistisk industri og handel i løbet af et relativt langt tidsrum. Denne overgangsperiode betyder noget andet end den overgangsperiode kammerat Mao Tsetung talte om på partiets 8. centralkomités 10. plenarmøde i september 1962 og derefter, som betegner hele den historiske overgangsperiode fra kapitalisme til kommunisme.

UNGDOMSFORBUNDET MÅ TAGE DET KARAKTERISTISKE VED UNGDOMMEN I BETRAGTNING I SIT ARBEJDE

30. juni 1953

Ungdomsforbundets hævvelse af uafhængighed fra partiet hører allerede fortiden til. Idag er problemet med ungdomsforbundet dets mangel på uafhængige aktiviteter, ikke dets påstand om uafhængighed.

Ungdomsforbundet må koordinere sine aktiviteter med partiets centrale opgaver, men når det gør dette, må det have sine egne uafhængige aktiviteter og tage det karakteristiske ved ungdommen i betragtning. I en samtale med kammerater fra ungdomsforbundets centralkomité i 1952, rejste jeg to spørgsmål, som de burde overveje: for det første, hvorledes partiet burde lede forbundets arbejde, for det andet, hvorledes forbundet burde gøre sit arbejde. Begge er nært forbundet med hensynet til det karakteristiske ved ungdommen. Forskellige steder har partikomitéerne udtrykt tilfredshed med ungdomsforbundet, fordi det har koordineret sit arbejde med partiets centrale opgaver. Nu er det tid til at udtrykke utilfredshed, det vil sige utilfredshed over, at ungdomsforbundet har undladt at arrangere uafhængige aktiviteter, som er i overensstemmelse med det karakteristiske ved ungdommen. Partiets og forbundets ledende organer bør lære, hvorledes de skal lede forbundet i dets arbejde, og for at organisere og opdrage massen af unge mennesker bør de være gode til at koordinere dets aktiviteter med partiets centrale opgaver og tage det karakteristiske ved ungdommen i betragtning.

Under partiets ledelse har ungdomsforbundet været aktivt på alle områder af det revolutionære arbejde, og meget taler til dets ære. Hverken på fabrikkerne, i landbrugene, i hærenhederne eller i skolerne kan vor revolutionære sag lykkes uden de unge. Kinas ungdom er veldisciplineret, og den har fuldført alle de opgaver, som den er blevet pålagt af partiet. Nu da krigen i Korea er ved at nå sin afslutning, og jordreformen er gennemført, er vægten

Tale af kammerat Mao Tsetung da han modtog præsidiat for Kinas nydemokratiske ungdomsforbunds 2. nationale kongres.

i vort hjemlige arbejde ved at blive lagt over på socialistisk omformning og socialistisk opbygning. Dette gør studier absolut nødvendige. Ungdomsforbundet må lære, hvordan det skal lede de unge i en fælles indsats med de ældre for at gøre et godt arbejde i landbruget på landet, i industrierne i byerne, i studierne på skolerne, i at udføre deres pligter på kontorer såvel som i træningen i hærenhederne for at gøre vore nationale forsvarsstyrker til en moderne hær.

Unge mennesker mellem fjorten og femogtyve har brug for at studere og arbejde, men eftersom ungdommen er alderen for fysisk vækst, bringes meget i fare, hvis deres sundhed forsømmes. De unge har brug for at studere meget mere, for de er nødt til at lære mange ting, som de ældre allerede véd. De må derimod ikke blive overbebyrdet hverken med studier eller arbejde. Og især de fjorten- til attenårige bør ikke tvinges til at arbejde med samme intensitet som de voksne. Fordi de unge er, som de er, behøver de mere tid til leg, adspredelse og sport. Ellers bliver de ikke tilfredse. Og med tiden vil de blive forelskede og gifte sig. I alt dette er de anderledes end de ældre.

Jeg ville gerne sige et par ord til de unge: For det første ønsker jeg dem et godt helbred, for det andet ønsker jeg dem fremgang i deres studier, for det tredje ønsker jeg dem fremgang i deres arbejde.

Jeg ville foreslå, at alle studerende får en ekstra times søvn. Man regner med, at de får otte timers søvn, men i virkeligheden får de kun seks eller syv, og for det meste føler de, at de ikke får nok. De unge mennesker i skolerne har tilbøjelighed til anspændthed og finder det ofte svært at lægge sig til at sove, og så svært at vågne op. Sørg for at gøre ni timers søvn til en regel. En ordre, som påbyder dette, bør udstedes og håndhæves, der bør ikke være nogen diskussion om det. Lad de unge få nok søvn, og lærerne også.

Revolutionen har bragt os mange gode ting, men også en ting, som ikke er så god. Alle er alt for aktive og entusiastiske og bliver ofte kørt trætte. Nu må vi sikre os at alle, herunder arbejdere, bønder, soldater, studerende og kadrer, kan holde sig i god form. Naturligvis betyder det ikke nødvendigvis, at, hvis man har et godt helbred, så vil man også blive god til studierne, for studier må udføres på den rette måde.

For øjeblikket optager klasseundervisningen i mellemskolen for meget af elevernes tid, og det ville være at foretrække, om den blev skåret ned til passende omfang. Aktivistmøder er for hyppige og bør også reduceres. Studier på den ene side, og adspredelse, hvile og søvn på den anden, bør begge vises tilstrækkelig opmærksomhed. Unge arbejdere, bønder og soldater lærer, mens de arbejder, derfor bør der også rettes tilstrækkelig opmærksomhed mod deres arbejde og studier såvel som deres adspredelse, hvile og søvn.

Vi bør gribe fat i begge sider af sagen, med studier og arbejde på den ene side, og søvn, hvile og adspredelse på den anden. Tidligere har vi kun grebet fat i den ene side, den anden har vi enten slet ikke grebet fat i, eller også kun

halvhjertet. Partiets centralkomité har besluttet at nedskære antallet af møder og studietimer, og I må sørge for, at denne beslutning bliver gennemført. I må gøre indsigelse mod enhver, som nægter at rette sig efter den.

Kort sagt, de unge må have mulighed for at holde sig i god form, studere godt og arbejde godt. Nogle ledende kammerater er kun ude på at få arbejde ud af ungdommen og er kun lidt opmærksomme på deres helbred. I kan gentage dét, jeg har sagt, over for dem. I er på fast grund, I beskytter nemlig den yngste generation, således at den kan vokse djærvt. Vi i den ældre generation fik aldrig, hvad der tilkom os, for de voksne tog sig simpelthen ikke af deres børn. De voksne havde et bord at spise deres måltider ved, mens deres børn måtte klare sig uden. Børnene havde ingenting at skulle have sagt, og hvis de græd, var de sikre på at blive slået. I det nye Kina af idag må vi ændre vor holdning og tænke mere på vore børns og unges interesser.

Unge kadrer må vælges til forbundets centralkomité. På de tre kongerigers tid førte Tsao Tsao sin kæmpemæssige hær til floden Yangtse for at angribe kongeriget Wu i det østlige Kina. Chou Yu, som aldersmæssigt var et »ungdomsforbundsmedlem«, blev udpeget til øverstkommanderende general for Wus hær. Cheng Pu og andre krigsvante generaler protesterede, men blev senere overtalt til at acceptere hans overkommando, og til sidst blev slaget vundet. Nu ønsker vi, at de nutidige »Chou Yu'er« skal sidde i forbundets centralkomité, og dog vil folk ikke høre tale om det! Til forbundets centralkomité er kun ældre mennesker kandidater - meget få unge. Er det godt nok? Selvfølgelig kan vi ikke dømme efter alderen alene, dygtighed tæller også. Oprindeligt var der kun ni kandidater under tredivé år på kandidatlisten til forbundets centralkomité, men efter diskussion med partiets centralkomité blev deres antal øget til mere end tres, og alligevel udgør de kun lidt over en fjerdedel. Kandidaterne, som er over tredivé, udgør stadig næsten tre fjerdedele, og alligevel klager nogle kammerater over, at dette tal ikke er stort nok. Nogle kammerater siger, at de ikke er sikre på, om alle disse lidt over tres unge mennesker er kvalificerede på alle områder. Vi bør have fuld tillid til vore unge, de fleste vil vise sig at være opgaven voksen. Nogle få vil måske vise sig at være ukvalificerede, men der er ingen grund til at nære bekymring, disse vil kunne erstattes ved senere valg. På denne måde vil den grundlæggende orientering ikke være forkert. De unge er os ikke underlegne. De ældre har mere erfaring, hvad der naturligvis vejer tungt, men på den anden side svækkes deres legemlige styrke, deres syn og hørelse er ikke så skarpe som før, og deres lemmer er ikke så adrætte som de unges. Dette er naturens lov. Det er nødvendigt at overbevise de kammerater, som er uenige.

Ungdomsforbundets organisationer bør tage det karakteristiske ved ungdommen op til overvejelse og have deres eget arbejdsområde, men samtidig bør de undergive sig lederskab af partikomiteerne på de forskellige planer. Dette er ikke nyt, men af gammel oprindelse, og har altid været et marxistisk

princip. Dette er at tage udgangspunkt i virkeligheden. Når alt kommer til alt er ungdom ungdom, hvorfor ellers overhovedet have et ungdomsforbund? De unge er forskellige fra de voksne, og ligeledes er unge kvinder forskellige fra unge mænd. Hvis I ser bort fra disse karakteristika, fremmedgør I jer selv for masserne. Nu har I ni millioner forbundsmedlemmer, men hvis I negligerer det karakteristiske ved ungdommen, vil kun én ud af de ni millioner støtte jer.

I sit arbejde må ungdomsforbundet tage hensyn til flertallet af sine medlemmer og samtidig vise de fremskredne opmærksomhed. Dette vil muligvis ikke tilfredsstille nogle af de fremskredne medlemmer, for de ønsker, at forbundsorganisationen skal stille strengere krav til alle medlemmerne. I må prøve at overbevise dem om, at dette ikke er rigtigt. Forslaget til forbundets vedtægter fastsætter alt for mange pligter og for få rettigheder. Der bør være noget spillerum, så flertallet kan følge med. I bør rette jeres opmærksomhed mod de mange og ikke kun mod de få.

Jeres udkast til vedtægter fastslår, at et medlem automatisk vil blive betragtet som udmeldt af forbundet, hvis han udebliver fra dets regelmæssige cellemøder i fire måneder; dette er alt for hårdt. Selv partivedtægterne tillader seks måneder, kan I ikke gøre det samme? Indfør ikke noget i vedtægterne, som er umuligt at gennemføre, eller kun er muligt for én million af medlemmerne og ikke for de øvrige otte. Der må være fleksibilitet i anvendelsen af principperne. Der er forskel på, hvordan tingene burde være, og hvordan de er. Nogle love kræver år, før de kan gennemføres fuldt ud. For eksempel er mange af artiklerne i ægteskabsloven programmatisk, og deres fulde gennemførelse vil kræve mindst en periode på tre femårsplaner. Punktet »I må ikke sladre om folk bag deres ryg« behøver ikke, skønt den er rigtig i princippet, indføres i vedtægterne. Det er en langsigtet opgave at bekæmpe liberalismen, selv inden for partiet eksisterer den i ikke ringe grad. I kan forbyde bagtalelse, men det vil ikke have nogen virkning. Opstil ikke for snævre grænser. Det vigtigste er at drage en klar skillelinje mellem os og fjenden.

Prestige bygges gradvist op. Der var en tid, da nogle mennesker opdigtede smædeviser for at skælde hinanden ud. Vi pålagde dem intet forbud eller foretog nogen form for undersøgelse, alligevel blev vor hær ikke ødelagt. Vi havde et fast greb om blot nogle få større punkter, som for eksempel »Disciplinens tre hovedpunkter« og de »Otte punkter, som kræver opmærksomhed«, og vore styrker blev til stadighed ført på rette vej. Den sande beundring, som masserne føler for sine ledere, stammer fra hvad de har lært at kende om dem i løbet af den revolutionære praksis. Tillid kommer af virkelig forståelse. Allerede nu nyder forbundets centralkomiteé en ret høj prestige. Skønt nogle mennesker endnu ikke beundrer den, skal de nok komme til det efterhånden. Når en ung mand lige har tiltrådt et embede, og han ikke

straks værdsættes højt, er der ingen grund til bekymring, for at der vil komme kritik og skældsord, er kun, hvad man kan forvente. »Hvisken« eksisterer på grund af mangel på mulighed for »åben meningstilkendegivelse«. Hvis der er fuldstændigt demokrati, og man tillader andre at ramme én på éns ømme punkter i et møde ansigt til ansigt, så vil folk, selv om man skulle ønske, at de fortsatte med at hviske, sige, at de ikke har tid til dét nu, og de vil holde op med det. Alligevel vil der altid dukke problemer op, og I skal ikke forestille jer, at de kan løses én gang for alle; der er problemer idag, og der vil være problemer imorgen.

Partiets hovedopgave i overgangsperioden er grundlæggende at opnå socialistisk industrialisering og socialistisk omformning af landbruget, håndværk og den kapitalistiske industri og handel i løbet af tre femårsplaner. Tre femårsplaner dækker en periode på femten år. Tag et lille skridt hvert år og et langt skridt hvert femte år, og med tre lange skridt er arbejdet næsten gjort. »Grundlæggende opnået« betyder ikke »fuldstændigt opnået«. At sige at det er grundlæggende opnået, er en klog og forsigtig talemåde, det er altid bedst at være kloge og forsigtige i alt, hvad vi gør.

På dette udviklingstrin er Kinas landbrugsøkonomi i det store og hele af individuel natur, og den behøver trinvis socialistisk omformning. Principet om frivillig deltagelse bør overholdes, når vi vil fremme udviklingen af gensidig hjælp og Kooperation i landbruget. Hvis det ikke lykkes os at fremme denne udvikling, vil det føre til den kapitalistiske vej, og det vil være en højre-afvigelse. At presse for hårdt på vil heller ikke nytte, for det vil være en »venstre« afvigelse. Bevægelsen må skride gradvist fremad efter tilstrækkelig forberedelse. Vi er altid imod at udkæmpe et slag uden at være tilstrækkeligt forberedte og sikre på sejr, eller at udkæmpe et slag, når vi er forberedte, men ikke sikre på sejr. På den tid, da vi kæmpede mod Chiang Kai-shek, lod nogle mennesker sig lede alt for meget af subjektivismen i starten, men senere, da denne subjektivismen var overvundet gennem en rettelseskampagne, gik vi sejrrigt ud af kampen. Vi er nu optaget af kampen for socialismen, og kæmper for at opnå socialistisk industrialisering og socialistisk omformning af landbrug, håndværk og den kapitalistiske industri og handel. Dette er den generelle opgave for hele nationen. I må fastlægge passende retningslinjer for hvorledes ungdomsforbundet skal løse denne generelle opgave i lyset af det karakteristiske ved ungdommen.

OM STATSKAPITALISME

9. juli 1953

Den øjeblikkelige kapitalistiske økonomi i Kina er en kapitalistisk økonomi, som for størstedelen er under folkeregeringens kontrol, og som er kædet sammen med den statsejede socialistiske økonomi på forskellige måder og overvåget af arbejderne. Det er ikke en almindelig kapitalistisk økonomi; men en særlig art, nemlig en statskapitalisme af en ny type. Den eksisterer ikke først og fremmest for at skaffe profit til kapitalisterne, men for at opfylde folkets og statens behov. Det er sandt, at en del af profitten, der er skabt af arbejderne, går til kapitalisterne, men det er kun en lille del, cirka en fjerdedel af profitten. De resterende tre fjerdedele er skabt til arbejderne (i form af velfærdsfonden) til staten (i form af indkomstskat) og til at udvide produktionskapaciteten (af hvilken en lille del skaber profit til kapitalisterne). Derfor antager denne nye type statskapitalistiske økonomi i meget vid udstrækning socialistisk karakter og gavner arbejderne og staten.

Skriftlig kommentar på et dokument fra den nationale konference om finansielt og økonomisk arbejde i sommeren 1953.

PARTIETS GENERALLINIE FOR OVERGANGSPERIODEN

August 1953

Tiden mellem Folkerepublikkens Kinas grundlæggelse og den grundlæggende fuldendelse af den socialistiske omformning er en overgangsperiode. Partiets generallinie eller hovedopgave for overgangsperioden er grundlæggende at fuldende landets industrialisering og den socialistiske omformning af landbrug, håndværk og kapitalistisk industri og handel over et temmelig langt tidsrum. Denne generallinie skulle være det fyrtårn, der oplyser alt vort arbejde, og når som helst vi afviger fra den, vil vi begå højre- og »venstre«-fejl.

Mange politiske retningslinier under denne generallinie var allerede blevet fremsat og vedtaget i princippet i den resolution, man tilsluttede sig på den 7. centralkomités 2. plenarmøde i marts 1949. Ikke desto mindre har mange kammerater ikke været tilbøjelige til at arbejde i overensstemmelse med det 2. plenarmødes beslutninger og har i nogle sager foretrukket at gå deres egne veje i modstrid med mødets beslutninger eller endog åbenlyst krænket dets principper.

Vigtige instrukser skrevet af kammerat Mao Tsetung, da han gennemgik den opsummering, som kammerat Chou En-lai skulle forelægge for den nationale konference om finansielt og økonomisk arbejde i sommeren 1953.

BEKÆMP BORGERLIGE IDEER I PARTIET

12. august 1953

Vor konference har været en succes, og ministerpræsident Chou har foretaget en meget god opsummering.

Det er nu klart, at siden bevægelserne mod de »tre onder« og de »fem onder« er der i partiet fundet to former for fejl, som er forskellige af natur. Den ene er af almindelig natur, som for eksempel de »fem overdrivelser«, som enhver kan gøre, og som kan dukke op på ethvert tidspunkt; de »fem overdrivelser« kan også blive til de »fem mangler«. Den anden form er principielle fejl, såsom tendensen til kapitalisme. Denne form er en afspejling af borgerlige ideer i partiet, og det drejer sig om standpunkter, som er i strid med marxismen-leninismen.

Bevægelserne mod de »tre onder« og de »fem onder« rettede hårde slag mod de borgerlige ideer i partiet. Men på den tid fik kun borgerlige ideer i forbindelse med korruption en ordentlig omgang, mens de som manifesterede sig i spørgsmål om partilinjens ikke blev behandlet. De sidste må findes ikke alene i vort finansielle og økonomiske arbejde, men også på de politiske, juridiske, kulturelle, uddannelsespolitiske og andre områder, og blandt kammeraterne på lokalt såvel som på nationalt plan.

Fejl i vort finansielle og økonomiske arbejde er blevet hårdt kritiseret lige siden sidste december, da kammerat Po I-po fremkom med sit nye skattesystem, som medfører »lighed mellem offentlige og private foretagender«¹ og også på denne konference. Hvis dette system havde fået lov til at udvikle sig, ville det uundgåeligt have ført til kapitalisme, i strid med marxismen-leninismen og partiets generallinje for overgangsperioden.

Hvad vil overgangsperioden føre til, socialisme eller kapitalisme? Partiets generallinje foreskriver overgang til socialismen. Dette kræver en kampperiode af betragtelig længde. Ulig Chang Tzu-shans² fejl involverer fejlen i det ny skattesystem et spørgsmål om ideologi og afvigelse fra partiets generallinje. Vi må indlede en kamp mod borgerlige ideer. Ideologisk falder partimedlemmerne i tre kategorier: Nogle kammerater er faste og urokkelige og er marxister-leninister i deres tankegang; en hel del er i alt væsentligt

¹ Tale ved den nationale konference om finansielt og økonomisk arbejde i sommeren 1953.

marxist-leninister, men er inficerede med ikke-marxistisk-leninistiske ideer; og et lille antal er ikke til nogen nytte, deres tankegang er ikke-marxistisk-leninistisk. I kritikken af Po I-pos fejlagtige ideer siger nogle, at hans fejl stammer fra småborgerlig idealisme. Det er ikke rigtigt. Han bør først og fremmest kritiseres for sine borgerlige ideer, som er gunstige for kapitalismen og skadelige for socialismen. Kun en sådan kritik er korrekt. »Venstre«opportunistiske fejl, som vi har sagt før, er en afspejling af småborgerlig fanatisme i partiet; de opstod på de tider, da vi brød med borgerskabet. Ved de tre lejligheder, hvor vi har samarbejdet med borgerskabet, nemlig i den første samarbejdsperiode mellem Kuomintang og det kommunistiske parti, i perioden med befrielseskrigen mod Japan og i den nuværende periode, har den borgerlige ideologi påvirket en del folk i partiet, og de har vaklet. Det var grunden til, at Po I-po gjorde sin fejl.

Po I-pos fejl er ikke et isoleret tilfælde. Sådanne fejl findes ikke alene på det nationale plan, men også i de større administrative områder og provinserne og de centralt styrede byer. Hvert administrativt område, hver provins og centralt styret by bør indkalde til et møde for at gennemgå sit arbejde i lyset af resolutionen fra den 7. centralkomités 2. plenarmøde og af opsummeringen fra denne konference, for således at opdrage kadrerne.

For nylig var jeg på rejse til Wuhan og Nanking og lærte en mængde ting, som var meget nyttige. Næsten intet kommer mig for øre i Peking, og derfor vil jeg tage på rundrejse fra tid til anden. Det centrale ledende organ er en fabrik, som fremstiller ideer som sine produkter. Hvis den ikke véd, hvad der foregår på de lavere planer, ikke får nogen råvarer og ikke har nogen halvfabrikata at forarbejde, hvordan kan den da fremstille nogen produkter? Somme tider fremstilles færdige produkter på lokalt plan, og de centrale ledende organer behøver blot at skaffe dem udbredelse over hele landet. Tag for eksempel bevægelserne mod de gamle og de nye »tre onder«.³ Begge blev startet på lokalt plan. Afdelingerne under de centrale myndigheder udsteder direktiver egenmægtigt. Produkterne fra disse afdelinger burde være af topkvalitet, men i virkeligheden er de af dårlig kvalitet, og der er store mængder af fuldstændig værdiløse udskudsvarer. Ledende organer i de større administrative områder og provinserne og de centralt styrede byer er lokale fabrikker til fremstilling af ideer, og deres produkter bør også være af topkvalitet.

Po I-pos fejl er et udslag af borgerlige ideer. Det gavner kapitalismen og skader socialismen og semisocialismen, og strider mod den 7. centralkomités 2. plenarmødes beslutning.

Hvem bør vi stole på? På arbejderklassen eller på borgerskabet? Den 7. centralkomités 2. plenarmødes beslutning har gjort dette klart for længe siden: »Vi må stole helhjertet på arbejderklassen«. Beslutningen siger også, at i genopbygningen og udviklingen af produktionen må følgende være reglen: Statsindustriens produktion kommer i første række, den private

industri i anden, håndværksproduktionen i tredje række. Hovedvægten er på industrien, og først og fremmest på sværindustrien, som ejes af staten. Af de fem sektorer i vor nuværende økonomi, er den statsejede økonomi den ledende sektor. Den kapitalistiske industri og handel må gradvist ledes mod statskapitalisme.

Det 2. plenarmødes beslutning siger, at arbejdernes og resten af den arbejdende befolknings levevilkår skal forbedres på basis af øget produktion. Folk med borgerlige ideer viser ikke dette punkt nogen opmærksomhed, og Po I-po er typisk i denne henseende. Vi må lægge vægt på udvikling af produktionen, men vi må have vor opmærksomhed henvendt både på udviklingen af produktionen og forbedringen af folkets levevilkår. Noget må gøres for deres materielle velfærd, men hverken for meget eller slet ingenting. For øjeblikket er der en hel del kadrer, som ignorerer folkets levevilkår og er ligeglade med dets lidelser. Der var et regiment i provinsen Kweichow, som besatte store områder af bøndernes landbrugsjord. Det var et alvorligt overgreb på folkets interesser. Det er forkert at ignorere folkets levevilkår, men hovedvægten må lægges på produktion og opbygning.

Spørgsmålet om udnyttelse, begrænsning og omformning af den kapitalistiske sektor af økonomien blev også gjort helt klart på det 2. plenarmøde. Beslutningen, som det vedtog, siger, at den privatkapitalistiske økonomi ikke må få lov til at udbrede sig uhindret, men må begrænses fra flere retninger - i omfanget af dens virksomhed, gennem skattepolitikken og gennem markedspriserne og arbejdsbetingelserne. Den socialistiske økonomi forholder sig til den kapitalistiske økonomi, som føreren til den førte. Begrænsning over for modstand mod begrænsning er den vigtigste form for klassekamp i den nydemokratiske stat. Nu taler det nye skattesystem om »lighed mellem offentlige og private foretagender«; det er i strid med den linje, som gør den statsejede økonomi til den førende sektor.

Hvad angår den kooperative omformning af det individuelle landbrug og håndværk udtrykker det 2. plenarmøde det helt klart:

»Sådanne kooperativer er det arbejdende folks kollektive økonomiske organisationer, baseret på privateje under ledelse af statsmagten, som ledes af proletariatet. Det faktum, at det kinesiske folk er kulturelt tilbagestående og ikke har nogen tradition for at organisere kooperativer gør det meget vanskeligt at fremme og udvikle den kooperative bevægelse, men kooperativer kan og skal organiseres og de skal fremmes og udvikles. Hvis vi kun havde en statsejet og ingen kooperativ økonomi, ville det være umuligt gradvist at føre det arbejdende folks individuelle økonomi frem mod kollektivisering, umuligt at komme fra den nydemokratiske stat til fremtidens socialistiske stat og umuligt at konsolidere proletariatets lederskab i statsmagten.«

Denne beslutning blev vedtaget i marts 1949, men en hel del kammerater har undladt at notere sig den, og dét, som ikke længere er nogen nyhed, slår dem som noget helt nyt. I sin artikel »Styrk partiets politiske arbejde i landområderne« sagde Po I-po, at de individuelle bønders vej til kollektivisering gennem gensidig hjælp og Kooperation »er ren og skær fantasi, fordi de nuværende hold til gensidig hjælp, baseret, som de er, på individuel økonomi, ikke gradvist kan udvikle sig til kollektivbrug, endnu mindre kan en sådan vej føre til kollektivisering af landbruget som helhed«. Dette er i strid med partiets beslutning.

Der er nu to samlede fronter, to alliancer. Den ene er arbejderklassens og bøndernes alliance; den er grundlaget. Den anden er arbejderklassens og det nationale borgerskabs alliance. Da bønderne er arbejdere og ikke udbytere, er alliancen mellem arbejderklassen og bønderne en langsigtet alliance. Alligevel er der modsigelser mellem arbejderklassen og bønderne. Vi bør lede bønderne trin for trin fra individuel ejendomsret til kollektiv ejendomsret i overensstemmelse med frivillighedens princip. I fremtiden vil der også være modsigelser mellem statseje og kollektiveje. Disse modsigelser er ikke-antagonistiske. På den anden side er modsigelsen mellem arbejderklassen og borgerskabet antagonistisk.

Det er sikkert, at borgerskabet vil ødelægge folk og rette sine indsukrede kugler mod dem. Dets indsukrede kugler er af to slags, materielle og åndelige. En åndelig kugle ramte sit mål, Po I-po. Han gjorde sin fejl, fordi han lå under for de borgerlige ideers indflydelse. Lederartiklen, som forkyndte det ny skattesystem, blev modtaget med bifald af borgerskabet, og Po I-po var tilfreds. Før det ny skattesystem blev iværksat, udbød han sig forslag fra borgerskabet, og nåede til en forståelse med det, men undlod at aflægge beretning til centralkomiteen. Handelsministeriet og Sammenslutningen af forsynings- og salgskooperativer protesterede på det tidspunkt, og ministeriet for den lette industri var også utilfreds. Af de 1.100.000 kadrer og ansatte på finans-, økonomi- og handelsområder er det overvældende flertal pålidelige, og kun et lille antal er det ikke. De, som ikke er pålidelige, falder i to kategorier: kontrarevolutionære, som bør udrenses, og revolutionære, heriblandt partimedlemmer og personale, som ikke er medlemmer af partiet, som har gjort fejl, og som derfor bør omformes gennem kritik og opdragelse.

For at sikre sejr for socialismens sag, må vi bekæmpe fejlagtige højreopportunistiske tendenser, dvs. borgerlige ideer i partiet og først og fremmest i de ledende organer i partiet, regeringen, hæren og masseorganisationerne på nationalt plan og i de større administrative områder og i provinserne og de centralt styrede byer. De større administrative områder og provinserne og de centralt styrede byer bør indkalde til møder i rette tid med deltagelse af sekretærerne for præfekturerne partikomitéer og præfekturerne kommis-

særer⁴ for at åbne for kritik og diskussion og for at klargøre spørgsmålet om den socialistiske kontra den kapitalistiske vej.

For at sikre sejr for den socialistiske sag må vi udøve kollektivt lederskab og vende os mod decentralisme og subjektivism.

I øjeblikket må vi bekæmpe subjektivismen, både i form af forhastet fremskridt og i form af konservatisme. På den nydemokratiske revolutions tid forekom både højre- og »venstre«subjektivistiske fejl. Chen Tu-hsiu og Chang Kuo-tao begik højrefejl, og Wang Ming begik først »venstre«fejls og siden højrefejl. Rettelsesbevægelsen i Yenan koncentrerede sin indsats om at bekæmpe dogmatismen og vendte sig forbigående mod empirismen. Både dogmatisme og empirisme er former for subjektivism. Ingen revolution kan sejre, hvis teorien ikke integreres med praksis. Problemet blev løst i rettelsesbevægelsen. Det var rigtigt af os at vælge politikken at lære af tidligere fejl for at undgå fremtidige og helbrede sygdommen for at redde patienten. Denne gang er den ubøjelige og gennemgribende kritik af Po I-po beregnet på at hjælpe dem, som har fejlet, med at rette deres fejl og at sikre socialismens sejrige fremgang. I den socialistiske revolutions nuværende periode forekommer subjektivismen stadig. Forhastet fremskridt og konservatisme ignorerer begge de virkelige realiteter, begge er subjektivistiske. Revolutionen og opbygningen kan ikke lykkes, hvis ikke subjektivismen overvindes. På den demokratiske revolutions tid tjente rettelsen til at berigtige subjektivistiske fejl, og som følge deraf blev hele partiet forenet, både medregnet de kammerater, der havde fulgt den korrekte linje, og de, som havde gjort fejl. Fra Yenan drog de ud til forskellige krigsskuepladser, og hele partiet fortsatte med at vinde en omfattende sejr, fordi det løftede sin byrde som én mand. Idag er kadrerne mere modne, og deres politiske niveau er højere, og forhåbentligt vil det ikke tage dem lang tid grundlæggende at overvinde subjektivismen i deres ledelsesopgaver og bringe det subjektive i overensstemmelse med det objektive gennem deres indsats.

Løsningen af alle disse problemer afhænger af en styrkelse af den kollektive ledelse af modstanden mod decentralisme. Vi har hele tiden vendt os mod decentralisme. Det direktiv, som blev udsendt af centralkomiteen til dets bureauer og hærchefer den 2. februar 1941, fastsætter, at alle rundskrivelser, erklæringer og interne partidirektiver, som vedrører landet som helhed, først skal godkendes af centralkomiteen. I maj udsendte centralkomiteen et direktiv, som krævede en ensartet propaganda udadtil fra de forskellige bascområder. Den 1. juli samme år, på tyveårsdagen for partiets grundlæggelse, udsendte centralkomiteen sin beslutning om at styrke partiånden med hovedvægten på bekæmpelse af decentralisme. I 1948 udsendte centralkomiteen flere direktiver med samme formål. Den udsendte et direktiv om opbygning af et indberetningssystem den 7. januar, og et supplerende direktiv i marts. Det politiske bureau mødtes i september og vedtog en resolution

om regler gældende for indberetninger til og anmodninger om instruktioner fra centralkomiteen. Den 20. september traf centralkomiteen en beslutning om styrkelse af partikomitésystemet. Den 10. marts 1953 vedtog centralkomiteen en beslutning om styrkelse af sit lederskab over regeringens arbejde for at afbøde faren for, at regeringsafdelingerne drev bort fra dets lederskab.

Centraliseringen og decentraliseringen er i konstant uoverensstemmelse med hinanden. Decentralismen er tiltaget, siden vi flyttede ind i byerne. For at løse denne uoverensstemmelse må alle de vigtigste hovedspørgsmål diskuteres og afgøres af partikomitéen, før dens beslutninger henvises til udførelse af regeringen. F.eks. blev så vigtige beslutninger, som opførelsen af monumentet for folkets helte på Tien An Men pladsen og nedrivningen af Pekings bymure, truffet af centralkomiteen og udført af regeringen. Mindre væsentlige beslutninger kan overlades til de ledende partigrupper i regeringsafdelingerne. Det går ikke, hvis centralkomiteen monopoliserer alt. Kampen mod decentralisme vil vinde den største folkelige støtte, fordi de fleste kammerater i partiet er interesserede i kollektiv ledelse. Partimedlemmerne falder med hensyn til deres holdning til kollektiv ledelse i tre kategorier. I den første kategori er de, som er interesserede i kollektiv ledelse. I den anden kategori er de, som ikke er så interesserede, og hævder, at partikomitéerne hellere skulle lade dem være i fred, men de har ikke noget imod at blive overvåget. »Lad mig hellere være i fred« afslører mangel på partiånd, mens »har ikke noget imod at blive overvåget« viser nogen grad af partiånd. Vi må gribe fat i dette »har ikke noget imod at blive overvåget« og hjælpe sådanne kammerater gennem opdragelse og overtalelse til at overvinde deres mangel på partiånd. Ellers ville hvert ministerium gå sine egne veje, og centralkomiteen kunne ikke overvåge ministerierne, ministerierne kunne ikke overvåge afdelings- og bureaulederne, og underafdelingslederne kunne ikke overvåge sektionscheferne - kort sagt, ingen kunne overvåge nogensomhelst. Som følge deraf ville uafhængige kongeriger skyde frem, og hundreder af feudalprinser dukke op. I den tredje kategori er der kun en håndfuld. De afviser blankt kollektiv ledelse og foretrækker altid at blive ladet alene. Beslutningen om at styrke partiånden lægger vægten på streng overholdelse af disciplin under demokratisk centralisme, med andre ord, mindretallet er underordnet flertallet, individet er underlagt organisationen, det lavere niveau det højere, og hele partiet er underlagt centralkomiteen (et tilfælde af flertallets underordning under mindretallet, da mindretallet repræsenterer flertallet). Meninger er velkomne, men at undergrave partienheden er en højst skammelig handling. Det er tillid til kollektivets politiske erfaring og klogskab, som kan garantere den korrekte ledelse af partiet og staten og den urokkelige enhed i partiets rækker.

På denne konference sagde Liu Shao-chi, at han havde begået forskellige

fejl, og kammerat Teng Hsiao-ping sagde, at han også havde begået nogle fejl. Hvemsomhelst, som gør fejl, må øve selvkritik, og alle uden undtagelse må underlægge sig partiets overvågen og partikomiteernes ledelse på forskellige niveauer. Dette er en første betingelse for at opfylde partiets opgaver. Over hele landet er der en hel del mennesker, som trives ved anarki, en sådan person er Po I-po. I nogen grad er han blevet korrumpet både politisk og ideologisk, og det er absolut nødvendigt at kritisere ham.

Et sidste punkt. Vi må fremme beskedenhed, arbejdsvillighed og udholdenhed.

Vi må være udholdende. I krigen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea, for eksempel, ramte vi den amerikanske imperialisme, hvor det gjorde ondt, og såede frygt i dens hjerte. Dette var af stor værdi, en vigtig faktor i opbyggelsen af vort land. Hvad der var af yderste vigtighed var, at vore væbnede styrker var således stålsatte, at soldaterne udviste tapperhed og officererne rådsnarhed. Det er sandt, at vi har lidt tab og har pådraget os en udgift; vi har betalt en pris. Men vi er absolut ikke bange for at bringe ofre; når vi først havde sat os i sinde at gøre noget, fuldførte vi det. Da Hu Tsung-nan angreb grænseområdet Shensi-Kansu-Ningsia, trak vi os ikke ud, skønt vi kun havde én amtsby tilbage, og vi regnede det ikke for noget, da vi måtte leve af træernes blade. Det er den slags mod, vi må have.

Vi må studere og ikke være indbildske eller se ned på andre. Gåseæg regner ikke hønseæg for meget, og de jernholdige metaller regner ikke de sjældne metaller for meget - sådan en ringeagtende holdning er ikke videnskabelig. Skønt Kina er et stort land, og vort parti er stort, er der ingen grund til at se ned på små lande og små partier. Vi må altid være villige til at lære af folk fra broderlande og bevare en ægte internationalistisk ånd. I vor udenrigshandel er nogle mennesker arrogante og indbildske, og det er forkert. Opdragelse må finde sted i hele partiet og især blandt folk, som arbejder i udlandet. Vi må studere hårdt og arbejde hårdt for grundlæggende at opnå socialistisk industrialisering og socialistisk omformning på femten år eller lidt mere. Til den tid vil vort parti være blevet stærkt, alligevel bør vi stadig være beskedne og villige til at lære.

Der er adskillige bestemmelser, som blev vedtaget på den 7. centralkomité's 2. plenarmøde, men som ikke blev nedskrevet i resolutionen. Den første er et forbud mod festligholdelse af fødselsdage. Fødselsdagsfester giver ikke længere levetid. Det væsentlige er at gøre vort arbejde godt. Den anden er et forbud mod gaver, i det mindste indenfor partiet. Den tredje er at begrænse skålerne til et minimum. Skåler kan tillades ved særlige lejligheder. Den fjerde er at begrænse bifaldsytringer til et minimum. Der bør ikke være noget forbud eller forsøg på at dæmpe masserne, når de applauderer af begejstring. Den femte er et forbud mod at opkalde steder efter personer. Den sjette er forbud mod at placere kammerater på lige fod med Marx,

Engels, Lenin og Stalin. Vort forhold til dem er som elevernes til lærerne, og sådan bør det være. Overholdelse af disse bestemmelser er ren beskedenhed.

Kort sagt, vi må forblive beskedne, være villige til at lære, bevare vor udholdenhed og fastholde systemet med kollektiv ledelse for således at opnå socialistisk omformning og vinde sejr for socialismen.

Noter:

¹ Dette nye skattesystem blev introduceret i december 1952 og taget i anvendelse i januar 1953. Skønt det formelt skulle medføre »ligestilling mellem offentlige og private foretagender«, så lettede det i realiteten skattebyrderne for private industri- og handelsforetagender, mens det øgede skattebyrderne for statslige og kooperative foretagender. Således tjente det kapitalisternes interesser på bekostning af stat og kooperativer. Kort efter at kammerat Mao Tsetung fremførte sin kritik, blev denne fejl rettet.

² Chang Tzu-shan var på et tidspunkt sekretær for Kinas kommunistiske Partis komité for præfekturet Tientsin. Men ødelagt af borgerskabet, degenererede han og tilegnede sig store summer ved underslæb. Han blev dømt til døden under bevægelsen mod de »tre onder«.

³ Bevægelsen mod de gamle »tre onder« var den kamp, som blev indledt i 1951 mod korruption, ødselhed og bureaukrati. Bevægelsen mod de ny »tre onder« var den kamp, der blev indledt i 1953, mod bureaukrati, kommandisme og brud på lov og disciplin.

⁴ Disse kommissærer var administrative ledere af kommisærkontorerne, som var bureauer repræsenterende provinsernes og de autonome regioners folkeråd og havde jurisdiktion over flere amter.

DEN ENESTE VEJ I OMFORMNINGEN AF DEN KAPITALISTISKE INDUSTRI OG HANDEL

7. september 1953

Kapitalismens omformning til socialisme skal udføres gennem statskapitalisme.

1. I de siste tre år eller deromkring har vi arbejdet en del hermed, men da vi var optaget på anden måde, gjorde vi os ikke umage nok. Fra nu af skal vi gøre os større anstrengelser.

2. Med mere end tre års erfaring bag os kan vi sige med sikkerhed, at fuldendelsen af den socialistiske omformning af privat industri og handel ved hjælp af statskapitalisme er en forholdsvis sund politik og metode.

3. Den politiske linie, som den er nedfældet i Fællesprogrammets¹ artikel 31, skal nu klart forstås og anvendes konkret skridt for skridt. »Forstås klart« betyder, at folk i lederpositioner på centralt og lokalt niveau først af alt skal have en fast overbevisning om, at statskapitalisme er den eneste vej for omformningen af den kapitalistiske industri og handel og for den gradvise fuldendelse af overgangen til socialisme. Hidtil har dette ikke være tilfældet hverken med det kommunistiske partis medlemmer eller med demokratiske personer. Det nuværende møde² holdes for at nå dette resultat.

4. Gør støtte fremskridt og undgå at være for hastige. Det vil tage mindst tre til fem år at lede landets private industri og handel grundlæggende ind på statskapitalismens vej, så der er ingen grund til bekymring eller utilpashed.

5. Fælles statslig-privat ledelse; ordrer placeret af staten, hvor private foretagender forarbejder materialer eller fabrikterer varerne, hvor staten leverer alle råmaterialerne og aftager alle de færdige produkter; og lignende ordrer, hvor staten ikke aftager alle men hovedparten af de færdige produkter - disse er de tre former for statskapitalisme, der skal tages i brug, hvad angår den private industri.

¹ En disposition som kammerat Mao Tsetung udarbejdede til sin tale til repræsentative personligheder fra de demokratiske partier og industri- og handelskredse.

6. Statskapitalisme kan også anvendes med hensyn til den private handel, der ikke på nogen måde kan afskaffes ved »at udelukke den«. Her er vores erfaring begrænset, og det er nødvendigt med yderligere studier.

7. Med omtrent 3.800.000 arbejdere og butiksansatte er den private industri og handel et stort aktiv for staten og spiller en stor rolle i nationens økonomi og folkets velfærd. De forsyner ikke alene staten med varer, men de kan også akkumulere kapital og optræne kadrer til staten.

8. Nogle kapitaliser holder sig langt væk fra staten og har ikke ændret deres profit-frem-for-alt mentalitet. Nogle arbejdere er for fremskredne og vil ikke tillade kapitalisterne at lave nogen som helst profit. Vi bør prøve at opdrage disse arbejdere og kapitalister og hjælpe dem til gradvist (men jo før desto bedre) at tilpasse sig til vor statspolitik, nemlig at få Kinas private industri og handel til hovedsageligt at tjene nationens økonomi og folkets velfærd og i nogen grad indtjene profit til kapitalisterne og på denne måde træde ind på vejen til statskapitalismen.

Den følgende tabel viser fordelingen af profit i statskapitalistiske foretagender:

Indkomstskat	34,5%
Velfærdsfonden	15,0%
Akkumulationsfond	30,0%
Dividende til kapitalisterne	20,5%
Ialt	100,0%

9. Det er nødvendigt at fortsætte med at opdrage kapitalisterne til patriotisme, og til dette formål bør vi systematisk uddanne et antal af dem, der har et større fremsyn og er rede til at støtte sig til det kommunistiske parti og folkeregeringen, således at de fleste af de andre kapitalister måske kan overbevises gennem dem.

10. Statskapitalismens gennemførelse skal ikke kun baseres på, hvad der er nødvendigt og muligt (se Fællesprogrammet), men den skal også være frivillig for kapitalisternes vedkommende, fordi der er tale om et samarbejde og samarbejde tillader ingen tvang. Dette er forskelligt fra måden, vi behandlede herremændene på.

11. I de sidste par år har de forskellige nationaliteter, demokratiske klasser, demokratiske partier og folkeorganisationerne gjort betydelige fremskridt, og efter min mening vil der blive gjort stadig større fremskridt i de næste tre til fem år. Det er således muligt grundlæggende at fuldende opgaven med at lede den private industri og handel ind på statskapitalismens vej i løbet af tre til fem år. Statsforetagendernes overvægt yder den materielle garanti for dette arbejdes fuldbyrdelse.

12. Hvad angår fuldendelsen af arbejdet for hele overgangsperioden, som

består af den grundlæggende fuldendelse af landets industrialisering og den socialistiske omformning af landbrug, håndværk og kapitalistisk industri og handel så kan dette ikke opnås i løbet af tre til fem år; men vil i stedet kræve en periode på adskillige femårsplaner. I dette spørgsmål er det nødvendigt at bekæmpe både ideen om at udskyde tingene på ubestemt tid og ideen om at haste tingene igennem.

13. Én er lederen, en anden er den ledede; én søger ikke privat profit, mens en anden stadig søger en vis profit og så videre; der ligger forskellene. Men i vor nuværende situation tjener den private industri og handel i hovedsagen nationens økonomi og folkets velfærd (som hvad profittens fordeling angår tager rundt regnet tre fjerdedele af hele profitten). Vi kan og skal derfor overtale arbejderne i de private foretagender til at handle på samme måde som arbejderne i statsforetagenderne, nemlig forøge produktionen og være sparsommelige, kappes med hinanden i arbejdet, forøge arbejdsproduktiviteten, formindske omkostningerne i produktionen og forøge både kvantitet og kvalitet, og på den måde tjene både statssektorens og den private sektors interesser og arbejdernes og kapitalens interesser.

Noter:

¹ Fællesprogrammets artikel 31 fastsætter: »Fællesforetagender drevet af statslig og privat kapital er foretagender af statskapitalistisk karakter. Når som helst, det er nødvendigt og muligt, skal privat kapital opmuntres til at udvikle sig i statskapitalistisk retning f.eks. gennem at påtage sig forarbejdningsarbejde for statsforetagender, at drive fællesforetagender med staten eller i form af koncessioner at drive statsforetagender og udnytte nationale ressourcer o.s.v.«

² Dette henviser til det 49. (udvidede) møde i Det kinesiske folks rådgivende politiske Konferencens nationale komité's stående udvalg.

VOR STORE SEJR I KRIGEN FOR AT MODSTÅ DEN AMERIKANSKE AGGRESSION OG BISTÅ KOREA OG VORE FREMTIDIGE OPGAVER

12. september 1953

Efter tre år har vi nu vundet en stor sejr i krigen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea. Den er nu blevet standset.

Hvad skyldtes denne sejr? Lige nu tilskriver nogle medlemmer den korrekte ledelse æren. Ledelse er én faktor; intet kan lykkes uden korrekt ledelse. Men vi vandt først og fremmest, fordi vor krig var en folkekrig, hele landet støttede den, og Kinas og Koreas folk kæmpede skulder ved skulder.

Vi bekæmpede USA-imperialismen, en fjende, der brugte våben, der var vore mange gange overlegne, og alligevel vandt vi og tvang den til at gå med til en våbenstilstand. Hvorfor var denne våbenstilstand mulig?

For det første var de amerikanske aggressorer militært i en ufordelagtig position, og det var dem, det gik ud over. Hvis de ikke havde accepteret våbenstilstanden, ville hele deres frontlinie være blevet gennembrudt, og Seoul ville være faldet i det koreanske folks hænder. Denne situation blev tydelig sidste sommer.

Enhver krigsførende kalder sin frontlinie for en stålbastion. Vor er virkelig en stålbastion. Vore soldater og kadre er idérige og tapre og tør se døden i øjnene. Derimod er de amerikanske aggressorers tropper bange for døden, og deres officerer er temmelig stive, ikke særlig fleksible. Deres frontlinie er ikke massiv, den er alt andet end en stålbastion.

De problemer, som vor side stod overfor, var først om vi kunne slås, dernæst om vi kunne holde vore linier, senere om vi kunne sikre forsyningsstrømmen og endelig, om vi kunne forpurre den bakteriologiske krigsførelse. Disse fire problemer kom efter hinanden og blev alle løst. Vore tropper voksede i styrke gennem kamp. I sommer var vi allerede i stand til at gennembryde en fjendtlig stilling med dens 21 kilometers front på en time,

Tale ved Folkets centrale Regeringsråds 24. samling.

affyre flere hundredtusinde granater i et koncentreret angreb og trænge ind i fjendens område i 18 kilometers dybde. Hvis vi var fortsat hermed og havde iværksat to, tre eller fire angreb mere, ville hele hans front være slået i stykker.

For det andet, politisk havde fjenden mange uløselige indre modsigelser, og verdens folk forlangte fred.

For det tredje, økonomisk brugte fjenden uhyre summer på angrebskrigen mod Korea, og hans budgetmæssige indtægter og udgifter var ikke i balance.

Alle disse grunde tvang fjenden til at falde til føje. Den første var den primære grund, og uden den havde en våbenstilstand med fjenden været vanskelig. USA-imperialisterne er meget arrogante; hvis det overhovedet er muligt, nægter de altid at tale fornuft, og de vil kun gøre det til husbehov, hvis de er trængt helt op i en krog.

I Koreakrigen mistede fjenden 1.090.000 dræbte og sårede. Selvfølgelig havde vi også tab. Ikke desto mindre var vore tab mindre end ventet, og de blev endnu færre, efter at der blev gravet tunneler. Vi blev stærkere og stærkere gennem kamp. Det mislykkedes for amerikanerne at undergrave vore stillinger; tværtimod blev deres enheder altid udslettet af os.

Lige nu nævnte I alle spørgsmålet om ledelse. Efter min mening er ledelse én faktor, men den vigtigste faktor er idé-bidragene fra masserne. Vore kadrer og soldater udtænkte alle mulige måder at bekæmpe fjenden på. Lad mig give et eksempel. I krigens første måneder var tabet af lastvogne uhyre stort. Hvad skulle vi gøre? Mens ledelsen udtænkte modtræk, stolede vi hovedsageligt på masserne til at få ideer. Over 10.000 mennesker blev postet på begge sider af hovedvejen for at skyde signalskud og advare mod fjendtlige flyvemaskiner. Når vore chauffører hørte disse skud, undveg de eller fandt steder, hvor de kunne skjule deres vogne. I mellemtiden blev vejene udvidede, og mange nye blev anlagt, så lastvognene kunne køre ubesværet i begge retninger. Således faldt tabet af lastvogne fra 40% i begyndelsen til under 1%. Senere blev der bygget underjordiske lagerbygninger og endog underjordiske auditorier. Mens fjendens bomber faldt, fortsatte vi vore møder under jorden. Når de forestiller sig slagmarken i Korea, føler folk i Peking, at det må have været meget farligt. Det er sandt, at der var fare, men det var ikke så frygteligt, så længe alle bidrog med ideer.

Vor erfaring er, at tillid til folket sammen med en rimeligt korrekt ledelse sætter os i stand til at overvinde en bedre udstyret fjende med vort ringere udstyr.

Sejren i krigen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea er stor og af stor vigtighed.

For det første, sammen med det koreanske folk har vi kæmpet os tilbage til den 38. breddegrad og holdt stand dér. Dette er meget vigtigt. Hvis vi ikke

havde kæmpet os tilbage til den 38. breddegrad, og vore frontlinier var blevet langs Yalu- og Tumenfloderne, ville det have været umuligt for befolkningen i Shenyang, Anshan og Fushun at opretholde produktionen ubesværet.

For det andet har vi gjort militære erfaringer. Det kinesiske folks Frivilliges jord-, luft-, og flådestyrker, infanteri, artilleri, ingeniør-, tank-, jernbane-, luftforsvars- og signalkorps og også de medicinske og forsyningsmæssige enheder osv. har alle fået praktisk erfaring i at kæmpe mod de amerikanske aggressorers tropper. Denne gang har vi taget mål af de amerikanske tropper. Hvis man aldrig har kæmpet mod dem, er man tilbøjelig til at være bange for dem. Vi har kæmpet mod dem i 33 måneder, og vi har lært, hvad de er værd. USA-imperialismen er ikke frygtelig, ikke noget at være bange for. Sådan er vore erfaringer, i sandhed en uvurderlig erfaring.

For det tredje har folket i hele landet hævet sin politiske bevidsthed.

Af de tre ovenstående punkter kan et fjerde udledes: En ny imperialistisk aggressionskrig mod Kina, og en tredje verdenskrig, er blevet afværget.

De imperialistiske aggressorer bør huske følgende: Det kinesiske folk er nu organiseret, det er ikke til at spøge med. Når det provokeres til vrede, kan det blive svært at have med at gøre.

Fjenden genoptager måske krigen, og selv om han ikke gør det, er det sikkert, at han vil skabe vanskeligheder på alle mulige måder, som ved at indsætte hemmelige agenter til at udføre sabotagehandlinger. Han har opbygget et uhyre system af hemmelige tjenester på steder som Taiwan, Hongkong og Japan. Men vi har høstet erfaringer i bevægelsen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea, og så længe vi mobiliserer masserne og stoler på folket, ved vi, hvordan vi skal klare fjenden.

For os er den øjeblikkelige situation forskellig fra vinteren 1950. Stod de amerikanske aggressorer dengang på den anden side af den 38. breddegrad? Nej, det gjorde de ikke. De stod på den anden side af Yalu- og Tumenfloderne. Havde vi dengang nogen erfaring i at kæmpe mod de amerikanske aggressorer? Nej, det havde vi ikke. Vidste vi dengang meget om de amerikanske tropper? Nej, det gjorde vi ikke. Nu har alt dette ændret sig. Hvis USA-imperialismen ikke afstår fra sin nye angrebskrig og siger: »Jeg vil slås!«, så kan vi magte den ved at stole på de første tre punkter. Men hvis den siger: »Jeg vil ikke slås!«, så holder det fjerde punkt stik. Dette er et bevis på vort folkedemokratiske diktators overlegenhed.

Agter vi at invadere andre lande? Nej, vi vil ikke invadere nogen, noget sted. Men hvis andre invaderer os, vil vi slå igen og kæmpe til det sidste.

Det kinesiske folk holder fast ved følgende standpunkt: Vi er for fred, men ikke bange for krig. Vi er rede til begge dele. Vi har folkets støtte. I krigen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea faldt folk over hinanden for at komme med. Indrulleringsbestemmelserne var stramme, kun én

ud af hundrede blev valgt. Folk sagde, at bestemmelserne var skrappe, end dem man bruger, når man vælger ægtefælle til sin datter. Hvis USA-imperialismen ønsker at genoptage krigen, genoptager vi den.

Krig koster penge. Alligevel har krigen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea ikke kostet for meget. Den varede i flere år, men udgifterne androg mindre end et enkelt års industri- og handelsskatter. Selvfølgelig havde det været bedre, hvis vi ikke havde måttet føre krig og bruge disse penge. For opbygningen i landet idag kræver udgifter, og bønderne har det stadig vanskeligt. Sidste år og forrige år var landbrugsskatterne en smule for tyngende, og dette fik nogle venner til at snakke. De forlangte en »velvillighedens politik«, som om de repræsenterede bøndernes interesser. Støttede vi dette synspunkt? Nej, det gjorde vi ikke. På det tidspunkt måtte vi gøre vort yderste for at sejre i krigen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea. Hvad tjente bøndernes, og folket i hele landets, interesser? At udholde vanskeligheder i øjeblikket og kæmpe for sejr? Eller ikke at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea og på denne måde spare et par ører? At vinde krigen var utvivlsomt i deres interesse. Det var, fordi krigen krævede penge, at vi opkrævede lidt mere i landbrugsskat sidste år og forrige år. I år er det anderledes. Vi har ikke hævet landbrugsskatten, og vi har lagt loft over dens størrelse.

Når man snakker om »velvillighedens politik«, er vi selvfølgelig for den. Men hvad var den mest velvillige politik? At modstå den amerikanske aggression og bistå Korea. For at udføre denne mest velvillige politik måtte der bringes ofre, penge blev brugt og flere opkrævet i landbrugsskat. Bare fordi der blev opkrævet mere, rejste nogle mennesker et ramaskrig. De hævdede endog at repræsentere bøndernes interesser. Jeg bryder mig simpelthen ikke om den slags snak.

Der er to slags velvillighedens politik. Den ene bekymrer sig om folkets umiddelbare interesser. Den anden bekymrer sig om folkets langsigtede interesser, som at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea og opbygge en sværindustri. Den første er en mindre velvillig politik, den anden en mere velvillig. Begge må tages i betragtning, og det er forkert ikke at gøre det. Hvor skal hovedvægten så lægges? På den mere velvillige politik. I øjeblikket må hovedvægten i vor velvillighedens politik lægges på opbygning af sværindustrien. Opbygning kræver penge. Hvor meget folkets levestandard end trænger til at forbedres, kan det derfor ikke gøres i større udstrækning i øjeblikket. Med andre ord, mens vi nødvendigvis må forbedre folkets levestandard, må vi ikke prøve at gøre det for meget, og mens vi tager noget hensyn til det, må vi ikke tage for meget. At tage hensyn til den mindre velvillige politik på bekostning af den mere velvillige er at forlade den rigtige vej.

Der er nogle venner, der lægger uforholdsmæssig meget vægt på den

mindre velvillige politik; som følge heraf ville de have os til at opgive krigen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea, og nu vil de have os til at opgive opbygningen af sværindustrien. Vi må kritisere dette fejlagtige synspunkt. Det kan også findes i det kommunistiske parti; vi stødte på det i Yen-an. I 1941 opkrævede vi 200.000 piculs¹ korn i Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet, og nogle mennesker begyndte at råbe op om at det kommunistiske parti ikke tog hensyn til bønderne. Nogle enkelte ledende kadre i partiet tog dengang dette spørgsmål om velvillighedens politik op. Jeg kritiserede synspunktet allerede dengang. Hvad var den mest velvillige politik på det tidspunkt? At knuse den japanske imperialisme. Hvis vi havde mindsket mængden af korn, der skulle opkræves hos bønderne, havde vi været nødt til at skære ned på den 8. rutearmés og den nye 4. armés størrelse. Så de, der hævdede dette synspunkt, talte i virkeligheden på de japanske imperialisters vegne og gjorde dem en tjeneste.

Nu er krigen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea standset. Hvis De forenede Stater ønsker at genoptage krigen, så kæmper vi videre. I så fald bliver vi nødt til at opkræve korn fra bønderne, at bearbejde dem og få dem til at yde deres bidrag. At handle således ville være virkelig at tjene bøndernes interesser. At rejse et ramaskrig ville i virkeligheden være at tjene den amerikanske imperialismes interesser.

Der er store såvel som små principper. Folkets levestandard i hele landet bør hæves hvert år, men ikke for meget. Hvis den var blevet hævet for meget, havde vi ikke kunnet udkæmpe krigen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea, eller i det mindste ikke med så stor beslutsomhed. Vi har kæmpet beslutsomt og alvorligt og af al vor magt. Hvad der var til rådighed hjemme, kunne den koreanske front få bare ved at bede om det. Således har det været de sidste par år.

Noter

¹ En picul, en vægtenhed for korn, var 150 kg i Shensi-Kansu-Ningsia-grænseområdet, men størrelsen varierede forskellige steder.

KRITIK AF LIANG SHU-MINGS REAKTIONÆRE IDEER

16-18. september 1953

1. Er hr. Liang Shu-ming »en retskaffen mand«? Hvilken rolle spillede han under fredsforhandlingerne?

Hr. Liang benævner sig selv som »en retskaffen mand«, den reaktionære presse i Hong Kong beskriver hr. Liang som »en mand af højeste retskaffenhed« på fastlandet, og Taiwans radioudsendelser gør alt, hvad de kan, for også at blæse Dem op. Er De virkelig »retskaffen«? Hvis De er, bekend da åbent Deres tidligere historie - hvordan De gik imod det kommunistiske parti og folket, hvordan De snigmyrdede folk ved hjælp af Deres pen, og hvilken slags forbindelse De havde med Han Fu-chu, Chang Tung-sun, Chen Li-fu og Chang Chun. De har alle været Deres nære venner. Jeg har ganske enkelt ikke så mange venner. De var så glade for Dem og titulerede Dem hr., mens de bagtalte mig som en »bandit«. Jeg gad vide hvilket parti, hvilken klike, De tilhører! Jeg står ikke alene, mange andre har den samme mistanke.

Ud fra den tale, som ministerpræsident Chou lige har holdt, kan enhver se, at hr. Liangs stilling under vore to fredsforhandlinger med Kuomintang i virkeligheden fuldstændig bakkede op om Chiang Kai-shek på kritiske punkter. Chiang Kai-shek spillede blot komedie, da han gik ind på at afholde fredsforhandlinger. Sammen med os her i dag er der repræsentanter til stede, som kom til Peking til fredsforhandlingerne, og de ved alle, om Chiang Kai-shek virkelig gik ind for fred eller ikke.

Sandheden er, at Chiang Kai-shek er en snigmorder med et gevær og at Liang Shu-ming er en snigmorder med en pen. Der er to måder at slå folk ihjel på: den ene er at dræbe med et gevær og den anden med en pen. Den måde, som på yderst snedig vis er skjult, og som ikke får blodet til at flyde, er at dræbe med en pen. Den slags morder er De.

De væsentlige dele af kammerat Mao Tsetungs kritik af Liang Shu-ming ved den 27. samling i Folkeregeringens Centrale Råd i Peking den 16.-18. september 1953. Medlemmer af Det kinesiske folks rådgivende politiske Konferences nationale komité, der opholdt sig i Peking, deltog i samlingen.

Liang Shu-ming er bundreaktionær, og dog benægter han det blankt, han siger, at han er forbilledlig. Han er ikke ligesom hr. Fu Tso-yi. Hr. Fu indrømmer åbent, at han var bundreaktionær, og dog udførte han noget til gavn for folket under den fredelige befrielse af Peking. Hvilken gavn gjorde De, Liang Shu-ming? Hvilken gavn har De nogensinde gjort folket i hele Deres levetid? Ikke den ringeste, ikke den mindste smule. Ikke desto mindre beskriver De Dem selv som en uforlignelig skønhed, som overskygger Hsi Shih og Wang Chao Chun og som står på højde med Yang Kuei Fei.

2. Liang Shu-ming har brugt udtrykket »den niende himmel og det niende helvede« og påstået, at »arbejderne er oppe i den niende himmel, mens bønderne er nede i det niende helvede«, og at »arbejderne har fagforeningerne at falde tilbage på, hvorimod man ikke kan stole på bondesammenslutningerne og heller ikke på partiet, ungdomsforbundet eller på kvindesammenslutningen og så videre; de er alle under standarden både kvalitativt og kvantitativt og står endda tilbage for industri- og handelssammenslutningen - og derfor er der ingen tillid til dem.« Kan dette kaldes »at støtte generallinjen«? Nej! Det er en *helt igennem reaktionær påstand*, hvert ord af den; det er en reaktionær, ikke en rationel påstand. Kan folkeregeringen acceptere en sådan påstand? Det tror jeg ikke, den kan.

3. Hr. Liang beder om »at få flere oplysninger om planerne«. Dette er jeg også imod. Vi bør tværtimod ikke lade en mand som hr. Liang vide ret meget om vore fortrolige anliggender, jo mindre han ved jo bedre.

Liang Shu-ming er ikke en mand, man kan stole på. Vi kan lade andre få flere fortrolige oplysninger, men ikke Dem. Når der bliver holdt møder med delvis begrænset adgang i de demokratiske partier, Liang Shu-ming, er der heller ingen grund til, at De deltager.

4. Hr. Liang beder os også om ikke at blive anbragt i den ikke-progressive kategori og han siger, at han hører til i den progressive kategori. Hvad bør vi gøre ved det? Jeg mener, vi bør være forsigtige og ikke give noget løfte på stående fod. Ellers vil vi blive ført bag lyset.

5. Hr. Liang tegner et meget smukt billede af sig selv og hævder, at han allerede for adskillige årtier siden nærede en storslået drøm om at opbygge vort land efter en plan, som ifølge ham selv lå *meget tæt* op ad Nyt Demokrati eller socialismen.

Er han virkelig så smuk? Næppe. Jeg kender ham ret godt, og vi har aldrig mødt hinanden, uden at jeg måtte kritisere hans fejlagtige ideer. Jeg sagde engang til ham lige op i hans åbne ansigt: »Jeg tror aldrig på Deres sludder.« Til al hans snak som at »Kina er uden klasser«, »Kinas problem skyldes manglende kulturel tilpasning«, det har brug for »en farveløs, gennemsigtig regering«¹ og »den kinesiske revolution har ingen indre, men kun ydre årsager«, må man nu tilføje hans åndfulde snak om »den niende him-

mel og det niende helvede« og om at »det kommunistiske parti har ladet bønderne i stikken« og »det kommunistiske parti er ikke lige så pålideligt som industri- og handelssammenslutningen« og så videre og så videre. Kan jeg tro på alt dette? Nej! sagde jeg til ham, det særlige kendetegn ved Kina er, at det er et halv-kolonialt og et halvt-feudalt land. Når De ikke indrømmer dette, fremmer De imperialismens og feudalismens sag. Derfor tror ingen på Deres sludder. Folket tror på det kommunistiske parti. Ingen læser Deres bøger eller lytter til Dem undtagen de reaktionære og visse forvirrede personer. Desuden synes hr. Liang heller ikke at gå imod Chiang Kai-shek. Men nu kan jeg overlade det til jer at tage fat på spørgsmålet om, hvorvidt han nogensinde offentligt har været i opposition til Chiang Kai-shek og hans reaktionære Kuomintang, eftersom jeg ikke har læst alt, hvad han har skrevet, eller hørt alt, hvad han har sagt.

Er en sådan mand berettiget til at anmode en folkets stat om at give ham adgang til flere af dens planer og fortrolige anliggender? Det mener jeg ikke, han er. Bør vi efterkomme hans anmodning? Det mener jeg ikke.

6. Hr. Liang er fremkommet med endnu en anmodning, nemlig at vi anbringer ham i de progressives eller revolutionæres kategori og ikke i de ikke-progressives eller reaktionæres kategori. Dette er et spørgsmål om at »bestemme stilling i samfundet«, hvad bør vi gøre ved det? Kan vi i lyset af ovennævnte omstændigheder anbringe ham i den progressive eller den revolutionære kategori? Hvilket progressivt er der ved ham? Hvornår deltog han i revolutionen, hvis han nogensinde har gjort det? Vi bør derfor heller ikke ufortøvet efterkomme denne anmodning. Vi må se tiden an.

7. I de sidste par år har jeg modtaget et antal breve fra folket, hvor de spørger, hvorfor det kommunistiske parti samarbejder med reaktionære, og jeg har også hørt nogen snak i samme retning. De reaktionære, der hentydes til, er de, som hverken i pressen eller ved offentlige lejligheder har været villige til at tage stilling imod imperialismen, feudalismen og Chiang Kai-shek og hans reaktionære Kuomintang, og hvis standpunkt står tilbage for minimumskravene til en regeringsansat. Eftersom disse personer især har været uvillige til at gå imod Chiang Kai-shek, har Taiwans udsendelser og Hong Kongs aviser gjort overmåde meget ud af at udtrykke deres påskønnelse, og de har aldrig skældt dem ud, men beskrevet dem som »mænd af højeste retskaffenhed« på fastlandet. Liang Shu-ming er med i denne flok. På den anden side giver disse udsendelser og aviser frit løb for al slags sladder og bagvaskelse om nogle af vore venner. De enkeltpersoner, som bliver forherliget og aldrig skældt ud af Taiwan, er selvfølgelig *kun få i antal, men de fortjener nøje opmærksomhed.*

Der findes visse personer, som indtil dato hellere ville dø end komme med udtalelser imod Chiang Kai-shek, skønt de ikke har noget imod at udtale sig

imod imperialismen. Hverken i pressen eller i offentlige udtalelser tør de bringe fortiden på bane, for de er stadig hengivne over for den. Jeg gætter på, at der er en hel del af dem.

Der findes tre slags patriotisme, ægte patriotisme, forlorn patriotisme og halvt ægte og halvt forlorn, vankelmødigt patriotisme. Enhver ved, hvilken type han falder ind under, og det gør Liang Shu-ming også. Vi byder alle dem velkommen, som oprigtigt har brudt deres bånd med imperialismen og Taiwan-banden, ligemeget hvor tilbagestående de end er. De er ægte patrioter. Forlorne patrioter bærer en fin maske, men nedenunder er de helt anderledes. De vankelmødige elementer er den tredje slags, de er halvt ægte og halvt forlorne i deres patriotisme, og de svajer hid og did efter de skiftende begivenheders gang. Hvis en tredje verdenskrig ikke bryder ud, og hvis Chiang Kai-shek ikke kommer tilbage, vil de slå følge med det kommunistiske parti. Hvis en tredje verdenskrig skulle gå hen og bryde ud, vil de tage deres handlemåde op til overvejelse igen. Hvilken af de tre slags udgør flertallet? De ægte patrioter. De ægte patrioters antal har været stigende i de sidste par år, de halvt ægte og halvt forlorne udgør kun et lille antal, og de forlorne patrioter udgør kun en håndfuld, men de eksisterer dog. Det er op til jer at undersøge nøjagtigheden af dette skøn.

8. Der er et stykke arbejde, som jeg mener Liang Shu-ming burde udføre. Det går ikke ud på at »repræsentere bønderne« og på at »bønfalde folkeregeringen om deres befrielse«, men det går ud på at give en klar redegørelse for, hvordan hans reaktionære ideer vendt mod folket har udviklet sig i årenes løb. Han burde gøre klart rede for, hvordan han i fortiden gik imod det kommunistiske parti og folket på godsejernes vegne, og for hvordan han nu har ændret standpunkt fra at have repræsenteret godsejerne til at »repræsentere bønderne« - først når han er i stand til at forklare, hvordan denne forandring er sket og oven i købet gøre det på en overbevisende måde, først da er vi i stand til at afgøre, hvilken kategori vi skal sætte ham i. Han giver mig det indtryk, at han aldrig har næret planer om at forandre sit reaktionære standpunkt. For at kurere sygdommen og frelse patienten foreslår jeg alligevel, at han får tid til en selvransagelse, og jeg foreslår, at vi overgiver sagen til Den rådgivende politiske Konferences nationale komité i stedet for at afsige dom over ham nu.

9. »Alle mennesker har skamfølelse«², og hvis et menneske ingen skamfølelse har, er det håbløst. Hr. Liang siger, at han er klogere end det kommunistiske parti i bondespørgsmålet - vil nogen tro på det? Det er ligesom at stille sin dygtighed til skue med en økse foran mestertømreren Lu Pan. Hvis det for eksempel skulle blive sagt at »Mao Tsetung overgår hr. Mei Lanfang i skuespilkunsten eller de frivillige i at grave tunneller eller luftvåbnets helt Chao Pao-tung i flyvning«, ville det så ikke være topmålet af skamløshed? På samme måde er det spørgsmål, som hr. Liang har stillet, både alvorligt

og ikke alvorligt, og det nærmer sig det latterlige. Han hævder, at han er bedre kvalificeret til at repræsentere bønderne end det kommunistiske parti, er det ikke latterligt?

Nu findes der imidlertid en del »repræsentanter for bønderne«, og hvem i alverden repræsenterer de? Repræsenterer de bønderne? Jeg synes ikke, de ser ud, som om de gør det, og det synes bønderne heller ikke. De repræsenterer godsejerklassen og er til gavn for den. Og den mest fremtrædende af dem alle er Liang Shu-ming, som med søde ord på læberne rent faktisk fremmer fjendens sag. Nogle af de andre blandt dem er forvirrede og har sagt dumme ting, og dog er de patrioter og bærer Kina i deres hjerter. Dette er én type. Liang Shu-ming tilhører en anden type. Og der er andre, der ligesom ham udgiver sig for at være »bøndernes repræsentanter«. Bedragere eksisterer virkelig, og nu støder vi på dem. Hver af disse personer har en hale ligesom en ræv, det er tydeligt for alle. Aben Sun Wu-kung kan foretage tooghalvfjerds forvandlinger, men der er altid én ting, han har vanskeligheder med, og det er at forvandle sine hale. Han forvandler sig til et tempel og laver sin hale om til en flagstang, men krigsguden Yang Erh-lang opdager fidusen. Og hvordan gør han det? Han opdager hans hale. Der findes faktisk en mennesketype, som ikke kan skjule sin hale, lige meget hvordan de klæder sig ud.

Liang Shu-ming er en stræberisk intrigemåger, en hykler. Han lyver, når han siger, at han ikke er interesseret i politik og ikke er ude efter noget embede. Han plejede at give sig af med, hvad han kaldte »opbygning af landdistrikterne«, og hvilken slags »opbygning af landdistrikterne« var det så? Opbygning for godsejerne, destruktion af landdistrikterne og national ruin!

10. Hvis I har noget at gøre med denne mand, kan I ikke tage ham alvorligt. Man kan aldrig gennemdrøfte et problem med ham, for han retter sig ikke efter nogen logik, og han ævler bare. Så jeg foreslår, at vi overgiver hans problem til Den rådgivende politiske Konferences nationale komité til diskussion på dens ordinære fjortendagsmøde. Samtidig vil jeg gerne advare jer mod at nære noget håb om at finde frem til en virkelig løsning. Det er helt umuligt. Udfaldet kan kun blive, »Ingen beslutning efter rådslagningen, ingen handling selv med en beslutning og intet frugtbart resultat efter en udsættelse af mødet«. Alligevel råder jeg jer til at forsøge det på fjortendagsmødet, for det er bedre end »at sende et par folk« til at lytte til hans meningsløse snak.

11. Skal vi benytte os af denne anledning til at bryde med ham og ikke mere have mere at gøre med ham? Nej, det skal vi ikke. Så længe han ønsker at have forbindelser med os, er vi parate til at yde gengæld. Jeg håber stadig, at han vil blive genvalgt til Den rådgivende politiske Konferences nationale komité på dens 2. plenarforsamling. Det skyldes, at der stadig er folk, som er

tilbøjelige til at lade sig narre af ham, og som ikke kender ham godt, og han har stadig en rolle at spille som levende undervisningsmateriale; han er derfor kvalificeret til at blive genvalgt, medmindre han selv har mistet lysten til at bruge Den rådgivende politiske Konferences talerstol til at sprede sine reaktionære ideer.

Som jeg tidligere har sagt, har Liang Shu-ming ikke gjort nogen gavn overhovedet, og han duer ikke til noget. Duer han til at forsyne os med produkter og til at betale indkomstskat ligesom industri- og handelsfolk? Nej, det gør han ikke. Duer han til at udvikle produktionen og til at give økonomien fremgang? Nej, det gør han ikke. Har han nogensinde gjort oprør? Nej, det har han ikke. Hvornår er han gået imod Chiang Kai-shek eller imperialismen, hvis han nogensinde har gjort det? Hvornår har han gjort sig anstrengelser for at samarbejde med Kinas kommunistiske Parti for at styrte imperialismen og feudalismen, hvis han nogensinde har? Aldrig. Derfor har han ikke gjort nogen gavn. Manden nægtede at nikke samtykkende, men rystede misbilligende på hovedet, da det drejede sig om en storslået kamp som bevægelsen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea. Hvordan kan det så være, at han er medlem af Den rådgivende politiske Konferences nationale komité? Hvordan kan det være, at Kinas kommunistiske Parti har udnævnt ham til medlem af denne komité? Lige netop fordi han stadig har en evne til at bedrage mange folk og et vist anlæg for at vildlede. Hans akkreditiver er bedrageriske, det er lige nøjagtig, hvad han er værd.

Enhver, der nikker anerkendende til, at Liang Shu-ming er korrekt, er »storsindet« i hans øjne, og de, der undlader at gøre sådan, er det ikke. Jeg er bange for, at vi ikke ejer en sådan »storsindethed«. Men vi ejer i det mindste så megen »storsindethed«, at vi siger, at De, Liang Shu-ming, kan fortsætte som medlem af Den rådgivende politiske Konferences nationale komité.

12. Jeg hævder, at Confucius havde den fejl, at han ikke var demokratisk, og at han manglede en selvkritisk ånd på en måde temmelig lig hr. Liang. Confucius sagde: »Siden jeg antog Tzu som discipel, har jeg aldrig hørt noget ondt om mig selv«³; hans skole »blev tre gange fyldt op og tre gange tømt«,⁴ og han »henrettede Shaocheng Mao, inden der var gået tre måneder, efter at han havde overtaget ministerposten«⁵ - han var nær ved at være en despot, og han stank af fascisme. Jeg håber ikke, at mine venner og især De, hr. Liang, vil følge Confucius' eksempel, og det vil være meget glædeligt, hvis I ikke gør det.

13. Hvis vi fulgte hr. Liangs ophøjede program, ville ikke blot socialismen blive en umulighed i Kina, men vore partier (de andre så vel som det kommunistiske parti) og vort land ville alle blive ødelagt. Hans linje er den borgerlige linje. Po I-pos fejltagelse er en genspejling af borgerlige ideer

inden for vort parti. Men Po I-po er bedre end Liang Shu-ming.

Liang Shu-ming siger, at arbejderne er »oppe i den niende himmel«, og at bønderne er »nede i det niende helvede«. Hvad er kendsgerningerne? Det er rigtigt nok, at der er en forskel mellem dem, fordi arbejderne tjener mere end bønderne, men efter jordreformen har bønderne nu jord og huse, og deres levevilkår bliver bedre for hver dag, der går. Nogle bønder klarer sig endda bedre end arbejderne. Nogle arbejdere har det stadig vanskeligt. Hvad kan der gøres, for at hjælpe bønderne til at tjene mere? Har De et forslag, Liang Shu-ming? Efter Deres synspunkt »ligger problemet ikke i knaphed, men i en ujævn fordeling«. Deres idé er ikke, at bønderne skal hæve deres indkomst ved hjælp af deres egen indsats i produktionen, men den går ud på at udjævne arbejdernes og bøndernes indtægter ved at tage en del af de førstnævntes indkomst og fordele den blandt de sidstnævnte. Hvis vi valgte at følge Deres idé, ville det så ikke være ensbetydende med, at Kinas industri blev ødelagt? En sådan omlægning af arbejdernes indtægter ville betyde vort lands undergang og vore partiers med. Tro ikke at kun det kommunistiske parti ville blive ødelagt, de demokratiske partier ville også blive revet med.

De siger, at arbejderne er »oppe i den niende himmel«, i hvilken himmel befinder De Dem så selv, Liang Shu-ming? De er oppe i den tiende himmel, den elvte, den tolvte, nej, den trettende himmel, for De får en løn, som er meget større end en arbejders løn! Og dog foreslår De, at det er arbejdernes og ikke Deres egen løn, der skal skæres ned først. Jeg synes, det er uretfærdigt. Hvis De ønsker at være retfærdig, så tag og skær Deres egen løn ned først, for De befinder Dem langt over »den niende himmel«!

Vort parti har forsvaret arbejder-bonde alliancen i mere end tre årtier. Marxismen-leninismen forsvarer netop alliancer og samarbejde mellem arbejdere og bønder. Der er to alliancer i Kina: den ene er arbejderklassens alliance med bønderne, og den anden er arbejderklassens alliance med kapitalisterne, professorerne, det ældre tekniske personale, Kuomintang-generaler, som er gået over på vor side, religiøse ledere, demokratiske partier og demokrater uden partitilknytning. Begge alliancer er nødvendige og må fortsætte. Hvilken af de to er den grundlæggende, hvilken af de to er af størst betydning? Det er arbejderklassens alliance med bønderne. Liang Shu-ming hævder, at arbejder-bonde alliancen er i forfald, og at der ikke er noget håb for den nationale opbygning. Med andre ord, hvis vi ikke vælger at følge hans ideer, så er der ikke noget håb om fremgang for arbejder-bonde alliancen, den nationale opbygning kan ikke gøre fremskridt, og der vil ikke være noget håb for socialismen! Nej, der er ikke noget håb for den slags »arbejder-bonde alliance«, som Liang Shu-ming har i tankerne. Deres linje er borgerlig. Hvis vi fulgte Deres linje, ville resultatet være vort lands undergang, Kina ville være tilbage på den gamle halv-koloniale, halv-feudale vej, og der

ville være et sammenrend i Peking med det formål at byde Chiang Kai-shek og Eisenhower velkommen. Lad mig gentage, vi vil aldrig vælge at følge Deres linje!

Liang Shu-ming hævder, at siden vi flyttede ind til byerne, har vi »glemt« landet, og det er blevet et »tomrum«. Det er et forsøg på at fremkalde uenighed. Igennem de sidste tre år har vi viet vore hovedkræfter til arbejde i landdistrikterne. Først i år er vi begyndt at omlægge et stort antal ledende kadrers arbejde til byerne, men hovedmassen af vore kadrer arbejder stadig i amterne, distrikterne og kommunerne. Hvordan kan man hævde, at vi har glemt landet!

Liang Shu-ming anklager også vort arbejde i landdistrikterne for at være »tilbagestående« og vore kadrer på landet for at »misligholde loven og disciplinen«. Det, som er kendt som tilbage stående kommuner, eksisterer rent faktisk i landområderne. Men hvor mange er der? Kun 10 %. Hvorfor er de tilbagestående? Hovedsagelig fordi reaktionære elementer, fjendtlige gendarmere og agenter, ledere af reaktionære, hemmelige foreninger, banditter og bøller, godsejere og rige bønder har banet sig vej ind, er blevet kadrer og har tilranet sig magten i landsbystyret, og nogle har endog sneget sig ind i det kommunistiske parti. Disse typer udgør 80 til 90 % af de kadrer, som er skyldige i alvorlig misligholdelse af loven og af disciplinen, og resten udgøres af degenererede kadrer. Derfor er hovedproblemet i de tilbagestående kommuner at slå til over for de kontrarevolutionære, men de degenererede kadrer må ligeledes udrenses. Hvor stort er omfanget af gode og temmelig gode kommuner på landet som helhed? 90 %. Vi må have en helt klar forestilling om denne situation og ikke lade os narre af Liang Shu-ming.

14. Anerkender vi ikke repræsentationer og dækker vi over fejl? Hvis en opfattelse, som den hr. Liang er fremkommet med, kan kaldes en »repræsentation«, så erklærer jeg, at vi »ikke anerkender repræsentationer«. Men vi dækker ikke over fejl. Vi forsvarer beslutsomt proletariats ledelse af alle og enhver (arbejdere, bønder, industri- og forretningsfolk, nationaliteterne, demokratiske partier og folkeorganisationer, industri, landbrug, politiske og militære anliggender, kort sagt alt) og vi forsvarer ligeledes både enhed og kamp. Så hvis De ønsker at ransage os, er dette én af de ting, De vil erfare, noget som er af fundamental natur. Dette er ikke til at spøge med, vel?

15. Spørgsmålet om Liang Shu-ming har betydning for hele landet, og som i Po I-pos tilfælde bør det tages op og diskuteres af hele partiet og hele nationen. Vær på udkig efter typiske eksempler og udøv kritik og selvkritik. Lad hele nationen diskutere generallinjen.

Der er to måder at udøve kritik på: den ene er ved selvkritik og den anden ved kritik. Hvordan skal det være i Deres tilfælde, Liang Shu-ming? Skal det være selvkritik? Nej, det skal være kritik.

Vor kritik af Liang Shu-ming er ikke rettet mod ham alene, men det er

gennem ham, at vi afslører de reaktionære ideer, som han repræsenterer. Hvor reaktionær Liang Shu-ming end er, så behandler vi ikke desto mindre hans sag som én, der falder ind under rammerne af ideologisk genopdragelse. Hvorvidt han kan genopdrages eller ikke, er et andet spørgsmål. Det mest sandsynlige er, at han ikke kan genopdrages. Det har ikke nogen betydning, om han kan genopdrages eller ej, for han er kun en enkeltperson. En diskussion med ham er alligevel nyttig. Tro ikke at vi gør en myg til en elefant, og at det ikke er anstrengelserne værd. Vor diskussion med ham vil bidrage til at klargøre spørgsmålet. Hvis han overhovedet er nyttig, er det her hans nytte ligger. Hvilket spørgsmål diskuterer vi nu? Er det ikke generallinjen? At klargøre dette spørgsmål vil være nyttigt for os alle.

Noter:

¹ Ved at stå som talsmand for »en farveløs, gennemsigtig regering« agiterede Liang Shu-ming for, at regeringen burde være fri for nogen parti- eller klikefarve og burde være en »farveløs, gennemsigtig størrelse«.

² Mencius, »Kao Tzu«, 1. del.

³ Dette citat er fra *Historiens Bog*, et ældgammelt historisk kinesisk værk. Tzu Lu var Confucius' discipel og tjener. Efter at Tzu Lu blev hans tjener, nåede ingen kritiske meninger nogen sinde frem til Confucius.

⁴ »Confucius' skole blev tre gange fyldt op og tre gange tømt« er et citat fra »Om gode varsler« i *Kritiske essays* af Wang Chung fra Han-dynastiet. Confucius drev en skole i staten Lu, som forherligede det reaktionære slavesystem. Shaocheng Mao drev også en skole, og Confucius' disciple strømmede ofte til for at høre ham. Som et resultat heraf var Shaocheng Maos skole stuvende fuld, mens Confucius' skole ofte stod tom.

⁵ Ifølge *Historiens Bog* sad Confucius som justitsminister og senere som fungerende premierminister i staten Lu. Han lod sin rival Shaocheng Mao henrette, inden der var gået tre måneder, efter at han overtog sidstnævnte embede.

⁶ Confucius' udvalgte læresætninger, bog XVI, »Chi Shih«.

TO TALER OM GENSIDIG HJÆLP OG KOOPERATION I LANDBRUGET

Oktober og november 1953

I. TALEN DEN 15. OKTOBER

Gør landbrugsproducenternes kooperativer til en succes og det vil medføre en kraftig forøgelse af de gensidige hjælpehold.

I de nye befriede områder burde hvert amt, om det er stort, mellemstort eller lille, oprette et eller to succesfulde kooperativer denne vinter og næste forår efter grundige forberedelser. Der bør være mindst et, gennemsnitligt et til to og højst tre, afhængig af hvor godt arbejdet har været gjort. Der må fastsættes måltal. At sætte måltallene for højt vil være forhastet fremgang og at sætte dem for lavt vil være en højreafvigelse. At lade fastsættelsen af måltal være frivillig ville være at lade tingene flyde. Kan der være mere end tre? I den udstrækning kooperativerne opfylder kravene i overensstemmelse med regler og beslutninger, er oprettet på frivillig basis, har stærke ledende kadrer (hvis største kvalifikationer er retskaffenhed og dygtighed) og fungerer godt, så jo flere jo bedre som Han Hsin sagde om antallet af soldater kan kunne lede.¹

Partikomiteerne i præfekturerne og amterne bør tilskyndes til kraftige anstrengelser og til at gøre et godt arbejde. Afdelingerne for arbejdet i landdistrikterne under centralkomiteens bureauer og under partikomiteerne i provinserne og de centralt styrede byer bør have et fast greb om dette spørgsmål og gøre det til omdrejningspunktet i deres arbejde.

Der bør være kontroltal og fastsættelse af måltal. Fastsættelse uden tvang - dette er ikke kommandisme. Efter oktober-konferencen er der fire eller fem måneder at løbe på. Det vil sige november og december i år, januar og februar næste år, og nordpå desuden marts måned. Vi giver meddelelse om nu, at der tidligt næste år vil blive indkaldt et nyt møde for at kontrollere arbejdet. Der vil helt sikkert på det tidspunkt blive foretaget en vurdering for at se, hvordan det forløber.

¹To taler til ansvarlige medlemmer af afdelingen for arbejdet i landdistrikterne under Kinas kommunistiske Partis centralkomité før og under den 3. konference om gensidig hjælp og Kooperation i landbruget, der blev sammenkaldt af centralkomiteen fra den 26. oktober til den 5. november 1953.

Visse områder med nationale mindretal, hvor jordreformen ikke er blevet fuldført, kan blive fritaget for at oprette kooperativer. Det lille antal af dårligt ledede amter, for eksempel amter hvor tilbagestående kommuner udgør 30 til 40 procent af helheden, hvor partisekretærerne er uduelige og hvor arbejdet ikke kan starte uden at ende i vanskeligheder, kan på nuværende tidspunkt fritages og undlade at få fastsat måltal. Ikke desto mindre bør partikomiteerne i provinserne og præfekturerne påtage sig ansvaret for hjælpe dem med at bringe tingene i orden og skabe betingelser for at påbegynde arbejdet til næste vinter, efter efterårshøsten.

Det almindelige mønster er at fortsætte fra de gensidige hjælpehold til kooperativerne, men det er også tilladt at forsøge at danne kooperativer direkte. Hvis man går den direkte vej og det lykkes, vil det betyde hurtigere gennemførelse af arbejdet. Så hvorfor skulle dette ikke kunne blive forsøgt? Det kan det.

Afdelingerne for arbejdet i landdistrikterne på alle niveauer bør betragte gensidig hjælp og Kooperation som spørgsmål af vital betydning. Bønder, der arbejder på egen hånd, kan ikke forøge produktionen i særlig stor udstrækning, derfor må vi fremme gensidig hjælp og Kooperation. Hvis socialismen ikke indtager stillingerne på landet, vil kapitalismen uundgåeligt gøre det. Er det muligt at gå nogen anden vej end enten den kapitalistiske eller den socialistiske vej? Den kapitalistiske vej kan også føre til øget produktion, men den tid, der skulle bruges, ville være længere og vejen ville være pinefuld. Vi vil ikke praktisere kapitalisme, det er afgjort. Alligevel vil kapitalismen brede sig ukontrolleret, hvis ikke vi går ind for socialismen.

Generallinien, det almene program, industrialiseringen og den socialistiske omformning bør diskuteres på den kommende oktober-konference.

Både parolen »oprethold privat ejendom« og de »fire store friheder«² er til gavn for de rige bønder og de velhavende middelbønder. Hvorfor er der da relevante bestemmelser i loven? Loven fastsætter beskyttelse af privat ejendom, men ordet »opretholde« findes ikke deri. Nogle bønder sælger nu deres jord, hvilket ikke er godt. Selv om loven ikke forbyder det, bør vi gøre forsøg på at forhindre dem i at gøre det. Dannelsen af kooperativer er løsningen. De gensidige hjælpehold alene er ikke nok til at få bønderne fra at sælge deres jord, kun kooperativer, tilmed store, kan gøre det. Endvidere kan store kooperativer betyde, at nogle bønder ikke mere er nødt til at udleje jord, da et stort kooperativ på hundrede eller tohundrede husholdninger kan løse problemet ved at overtage husholdningen for enker, forældreløse og andre uforsørgede. Spørgsmålet om, hvorvidt små kooperativer ligeledes kan optage nogle få, må studeres nærmere. De gensidige hjælpehold bør også hjælpe enker, forældreløse og andre uforsørgede. Hvis der ikke kan etableres et stort kooperativ, forsøg da med et mellemstort. Hvis man ikke kan etablere et mellemstort kooperativ bør man oprette et lille. Men hvor det er muligt,

bør der sættes på mellemstore og store kooperativer, og blive ikke urolige ved mulighederne for et stort. Et kooperativ på hundrede eller to hundrede husholdninger kan regnes for stort, men kooperativer på tre eller fire hundrede husholdninger er også mulige. Oprettelsen af flere under-kooperativer under et stort kooperativ er en ny metode, og det er under ingen omstændigheder nødvendigt at opløse det. At lede et kooperativ godt kræver ikke, at alle ting er perfekte. Opsøg alle slags erfaringer og lad være med at anvende det samme mønster allevegne.

Der burde oprettes flere kooperativer i de gamle befriede områder. Men oprettelsen af kooperativer kan måske foregå hurtigere i nogle nye befriede områder. For eksempel kan den centrale Shensi-slette måske udvikle sig hurtigere end det nordlige Shensi, Chengtu-sletten hurtigere end Fuping og andre lignende steder. Vi må udrydde ideen om at de nye områder er nødt til at gå langsomt frem. Faktisk er den nordøstlige del ikke et gammelt befriet område, idet dets sydlige del ikke adskiller sig meget fra de nye befriede områder syd for Den store Mur. Kiangsu og Hangchow-Chiahsing-Huchow-regionen vil sikkert overhale de gamle bjergrige befriede områder i Shantung og det nordlige Kina, og det bør de også gøre. I almindelighed bør der gives de nyligt befriede områder mere tid til deres arbejde, men i de egne, hvor kadrerne er stærke, befolkningstætheden stor og terrænet fladt, kan kooperativer vokse ret hurtigt op, når blot et par modeller først er oprettet.

Der er nu seks tusinde kooperativer i det nordlige Kina. Hvis antallet skal fordobles, kan der uden videre tildeles måltal. Hvis antallet skal forsøges tre gange, bør de involverede konsulteres. Vi bør tildele måltal fornuftigt og have kontroltal, ellers arbejder vi uden klart mål. Det nordøstlige Kina bør forøge sine kooperativer med 100, 150 eller 200 %, og det samme burde det nordlige Kina. Kontroltallene bør ikke være for høje, således at områderne kan overskride dem. Overopfyldelse vil kraftigt øge folkets begejstring.

I udviklingen af kooperativer bør vi stræbe efter mængde, kvalitet og sparsommelighed. Med sparsommelighed mener vi ingen fejlslag; fejlslag er spild af bøndernes energi, med tab både politisk og i dyrkningen af korn som det dårlige resultat. Vort endelige mål er at dyrke mere korn, bomuld, sukkerrør, grønsager og så videre. Der er ingen anden udvej end at øge kornproduktionen, ellers vil hverken staten eller folket have gavn af det.

Der er heller ingen anden udvej end at dyrke flere grønsager i forstæderne, ellers vil det hverken gavne staten eller folket. Eftersom byernes yderdistrikter har frugtbar jord og jævne marker, som desuden er offentligt ejet, kan store kooperativer oprettes her først. Selvfølgelig kræver arbejdet megen flid, og der er endnu mindre råd til sløsethed, da det at dyrke grønsager er noget andet end at dyrke korn. Vi må oprette førende kooperativer og være på vagt over for forhastet fremgang.

For at imødekomme byernes behov for grønsager kan vi ikke blot støtte os

på selvstændige bønder, der bringer deres produkter til markederne. Der må findes veje både på produktionssiden og af forsynings- og salgskooperativerne. Hvad angår grønsager til de store byer, er der en stor modsætning mellem tilbud og efterspørgsel på nuværende tidspunkt.

Der er ligeledes store modsætninger mellem tilbud og efterspørgsel hvad angår korn og bomuld, og andre vil snart opstå ved kød, fedtstoffer og spiseolier. Efterspørgslen stiger hurtigt og kan ikke tilfredsstilles.

For at løse modsætningen mellem tilbud og efterspørgsel, er det nødvendigt at løse modsætningen mellem ejendomsretten og produktivkræfterne. Skal ejendomsretten være individuel eller kollektiv? Kapitalistisk ejendomsret eller socialistisk ejendomsret? Rigelige forsyninger er aldeles uforeneligt med den individuelle ejendomsrets produktionsforhold. Der må ske en omformning fra individuel ejendomsret til kollektiv ejendomsret, til socialisme. Der findes kooperativer på lavt niveau, hvor jorden er slået sammen af private andele, og der findes avancerede kooperativer, hvor jorden ejes i fællesskab, det vil sige ejes af kooperativet.

På sin vis er målet med vor generallinie at løse spørgsmålet om ejendomsretten. Den statslige ejendomsret skal udvides ved at bygge nye statsvirksomheder og forny og udvide ældre. De to slags privat ejendom, det arbejdende folks og borgerskabets, skal ændres til henholdsvis kollektiv ejendom og statsejendom (integreres i socialismen gennem fælles statslig-privat styring). Kun på denne måde kan produktivkræfterne udvikles, og Kinas industrialisering fuldendes. Først når produktivkræfterne er udviklet, kan modsætningen mellem tilbud og efterspørgsel løses.

II. TALEN DEN 4. NOVEMBER

Alt, hvad vi gør, må nødvendigvis svare til virkeligheden, ellers er det forkert. For at gøre, hvad der svarer til virkeligheden, må vi afgøre, hvad der er nødvendigt, og hvad der er muligt, og hvad der er muligt afhænger af de politiske og økonomiske omstændigheder og af kadresituationen. På nuværende tidspunkt er det på én gang nødvendigt og muligt at udvikle landbrugsproducenternes kooperativer, som der findes store muligheder i. At undlade at udnytte disse muligheder ville være at gå på stedet og ingen fremskridt gøre. Vore ben er skabt til at gå, og det er dårligt at blive stående stille hele tiden. Det er ikke rigtigt at fremtvinge opløsningen af kooperativer, som opfylder betingelserne, det er forkert under alle omstændigheder. Kampagnen for at »kontrollere voldsomhed og forhastet fremgang« var vist et vindstød, var den ikke? Da den blæste fra oven, blæste den er vist antal landbrugskooperativer omkuld, som burde have overlevet. Der må iværksættes en undersøgelse af sådanne kooperativer, resultaterne offentliggøres og fejlene indrømmes. Ellers vil kadrene i kommunerne og aktivisterne disse steder ikke kunne få luft for deres klagepunkter.

Vi må arbejde for socialismen. »Oprethold privat ejendom« er et borgerligt begreb. »At være sammen hele dagen og aldrig tale om grundlæggende ting, men være tilfreds med blot at gøre små tjenester - det er sandelig en håbløs sag!« »Aldrig tale om grundlæggende ting« betyder aldrig at tale om socialismen, aldrig at arbejde for socialismen. Landbrugskreditter, kornbi-stand, beskatning i forhold til bestemte satser, fritagelse eller nedsættelser af skatten i henhold til loven, små vandingsanlæg, brønde og kanaler, dybdepløjning og tæt beplantning, passende anvendelse af gødning, udbredelse af nye typer trækplove, vandhjul, sprøjter og insektdræbende midler og så videre - alle disse ting er udmærkede. Men at gøre dette på baggrund af en småbondeøkonomi i stedet for at støtte sig på socialismen er at gøre bønderne små tjenester. Når først disse udmærkede ting er forbundet med generallinien og med socialismen, vil sagen være anderledes, og det vil ikke længere være små tjenester. Vi må arbejde for socialismen og forbinde disse udmærkede ting med den. Hvad angår parolen om at »opretholde privat ejendom« og de »fire store friheder«, er der endnu større rimelighed i at kalde dem små tjenester, og iøvrigt er de tjenester for de rige bønder og de velhavende middelbønder. At stille forhåbninger om stærkt stigende kornproduktion og om en løsning af fødeproblemet og af det altafgørende problem om nationens økonomi og folkets velfærd ikke på grundlag af socialismen, men ved at satse på småbondeøkonomien og med små tjenester til den individuelle økonomi - »det er sandelig en håbløs sag«!

Som et gammelt ordsprog siger »Når et fiskens hovedline trækkes ud, åbnes alle dets masker«. Det er kun ved at få tag i nøgleledet at alt andet vil falde på plads. Nøgleledet betyder det vigtigste emne. Modsigelsen mellem socialismen og kapitalisme samt den gradvise løsning af denne modsigelse - det er det vigtigste emne, nøgleledet. Få tag i nøgleledet, og alt politisk og økonomisk arbejde til hjælp for bønderne vil falde på plads i forhold hertil.

Der er modsigelser både inden for og uden for landbrugsproducenternes kooperativer. De nuværende kooperativer er halvsocialistiske, hvorimod bønder der arbejder uden for kooperativerne helt er underlagt systemet med privat ejendom. Derfor er der en modsigelse mellem disse to. De gensidige hjælpehold er forskellige fra landbrugsproducenternes kooperativer derved at de førstnævnte kun drejer sig om kollektivt arbejde og ikke berører ejendomsforholdet. De nuværende kooperativer er bygget på grundlag af privat ejendom, med privatejet jord, trækdyr og store landbrugsredskaber på andelsbasis. Således er der også en modsigelse inden for kooperativerne mellem de socialistiske faktorer og privat ejendom, en modsigelse som gradvist må løses. I fremtiden, når de nuværende halvt kollektive og halvt private ejendomsforhold udvikles til kollektiv ejendom, vil denne modsigelse blive løst. Vi går stødt fremad, først fra de gensidige hjælpehold, som indeholder elementer af socialisme til halvsocialistiske og senere til fuldstændigt sociali-

stiske kooperativer (som vi stadig kalder landbrugsproducenternes kooperativer, ikke kollektive landbrug). I det hele taget udgør de gensidige hjælpehold grundlaget for landbrugsproducenternes kooperativer.

I en periode blev den gensidige hjælp og kooperativerne slet ikke nævnt i en række af vore dokumenter, og på dem alle tilføjede jeg nogle ord i retning af, at den gensidige hjælp og Kooperationen måtte udvikles eller, at nødvendigt og passende politisk og økonomisk arbejde måtte gøres. Nogle folk ønskede at gøre meget ud af småbondeøkonomien, og det var derfor de koncentrerede sig om at imødegå den overdrevne indblanding i bøndernes anliggender. Og det er rigtigt, at der var overdreven indblanding på den tid. De »fem overdrivelser« blev fra oven presset igennem forskellige kanaler til de lavere niveauer, hvilket medførte store vanskeligheder. De »fem overdrivelser« bør aldrig tolereres, hverken i landsbyerne, fabrikkerne eller hærnehederne. Centralkomiteen har udgivet adskillige dokumenter for at bekæmpe overdreven indblanding, og dette har hjulpet noget. Hvad menes der med overdreven indblanding? At opstille subjektive planer i strid med virkeligheden og uden hensyn til hvad der er nødvendigt og muligt, eller at udføre planer, selv realistiske planer, ved hjælp af kommandisme. Subjektivisme og kommandisme er altid dårlige, og vil vedblive at være det selv titusind år fra nu. Det er dårligt for den opsplittede småbondeøkonomi og ikke mindre dårligt for kooperativerne. Men at gøre, hvad der både er nødvendigt og muligt, og endda gøre det på en måde, som ikke er kommandistisk - det kan ikke kaldes overdreven indblanding. Det ovenstående bør være vor målestok, når vi kigger tilbage på vort arbejde. Alt, hvad der er subjektivistisk og urealistisk, er forkert. Alt, hvad der gennemføres ved kommandisme, er ligeledes forkert. At blive stående på stedet og ikke gøre fremskridt er en højreafvigelse. At gå udover, hvad der er gennemførligt, er en »venstre« afvigelse. Begge dele er udtryk for subjektivisme. Forhastet fremgang er forkert, ikke at oprette kooperativer, når de kan oprettes, er ligeledes forkert, og tvangsopløsninger af kooperativer er endnu værre.

»Livet er hårdt i landsbyerne, alt er ikke godt, og de vedtagne forholdsregler passer ikke til småbondeøkonomien.« Sådanne klager findes både inden for og uden for partiet. Det er rigtigt, at livet er temmelig hårdt i landsbyerne, men vi må lave en ordentlig analyse. I virkeligheden er livet ikke så hårdt endda. Husholdninger med kornmangel udgør kun omkring 10 %, af hvilke halvdelen udgøres af enker, forældreløse eller andre uden en forsøger, som er i store vanskeligheder på grund af mangel af arbejdskraft. De gensidige hjælpehold og kooperativerne kan dog give dem nogen hjælp: Når alt kommer til alt, er situationen meget bedre for dem end i Kuomintangtiden, og de har fået tildelt jord. Livet er virkelig hårdt for folk i områder, der har været udsat for naturkatastrofer, men de har modtaget korn som hjælp. Livet for bønderne er i almindelighed godt og bliver stadig bedre. Det er

derfor, at mellem 80 og 90 % af dem er tilfredse og støtter regeringen. Omkring 7 % af landbefolkningen, godsejerne og de rige bønder, er utilfredse med regeringen. »Livet er hårdt i landsbyerne, og det står frygteligt til der« - det er bestemt ikke sådan, jeg ser det. Nogle folk taler om opsplittelsen såvel som om vanskelighederne i landsbyerne, det vil sige opsplittelsen i småbøndeøkonomien; men ved at gøre dette undlader de at nævne oprettelsen af kooperativer. At gennemføre den socialistiske omformning af privatøkonomien, at fremme den gensidige hjælp og Kooperation og at oprette kooperativer - er ikke blot den retning vi skal gå, men den opgave, som vi står umiddelbart overfor.

Hvad angår konferencen om økonomisk arbejde, som blev afholdt i juli og august, kunne spørgsmålet om generallinien være forblevet uløst for mange kammerater. Konferencens mål var hovedsagelig at løse dette spørgsmål. Vi kritiserede Po I-po præcist for hans fejl, som afveg fra generallinien. Kort fortalt betyder generallinien en gradvis fuldførelse af vort lands socialistiske industrialisering og en socialistisk omformning af landbruget, håndværket og den kapitalistiske industri og handel. De planlagte opkøb og forsyninger af korn, som for nylig sættes i værk, har sat fart i den socialistiske udvikling. Den nuværende konference om gensidig hjælp og Kooperation, som kommer kort tid efter denne konference, vil yderligere sætte fart i denne udvikling. I lyset af, at kampagnen for gensidig hjælp og Kooperation har været holdt tilbage i størstedelen af indeværende år, bør den nuværende konference udvise større aktivitet med hensyn til dette spørgsmål. Men vor politik må gøres klar. Det er overordentlig vigtigt at gøre vor politik kendt.

»Aktiv ledelse og støt udvikling« - dette er et godt udtryk. Kampagnen har været holdt tilbage i størstedelen af dette år, har stået stille og ingen fremskridt gjort. Dette er ikke helt rigtigt. Der er trods alt en positiv side ved det. Det er som at udkæmpe slag. Efter hvert slag bør der være tid til at hvile og konsolidere sig, før det næste indledes. Problemet er, at nogen steder er for mange af vore positioner opgivet, mens problemet andre steder ikke har været at opgive for mange positioner, men manglende udvikling hvor udvikling var mulig, og undladelse af at give tilladelse til udvikling eller at godkende den, således at den blev ulovlig. I denne verden hænder det ofte, at nye ting, som er korrekte, opfattes som ulovlige. Vi var selv »ulovlige« før i tiden, mens Kuomintang var »lovligt«. Men disse ulovlige kooperativer har holdt ud indtil idag og klarer sig godt. Kan I stadig tilbageholde anerkendelsen? I må indrømme, at de er lovlige, de har alligevel sejret.

Konferencen har diskuteret aktiv ledelse og støt udvikling, men I må foregribe visse vanskeligheder. I kan tale om at være aktive og gå støt fremad, og alligevel i praksis undlade at praktisere aktiv ledelse og opnå støt udvikling. At være aktiv og støt medfører, at man fastsætter kontroltal,

udpeger opgaver og derefter kontrollerer om de udføres. Ikke at fuldføre, hvad der kan fuldføres, er utilladeligt, det viser en manglende begejstring for socialismen. I henhold til resultaterne fra vore undersøgelser har mellem 5 og 10 % af kooperativerne vist et fald i udbyttet og fungerer ikke så godt. Dette skyldes manglen på aktiv ledelse. Selvfølgelig kan det ikke undgås at enkelte kooperativer vil vise et fald i produktionen på grund af dårlig ledelse. Hvis derimod 20 % af kooperativerne, eller endnu mere, fremviste et fald i produktionen, så ville det være et stort problem.

Generallinien betyder en gradvis ændring af produktionsforholdene. Ifølge Stalin er ejendomsforholdet det grundlæggende i produktionsforholdene. Kammeraterne må have en klar forståelse for dette. I den nuværende situation er både privat ejendom og socialistisk kollektiv ejendom tilladt, men den private ejendom vil gradvist blive ulovlig. At »opretholde privat ejendom« på tre *mou* jord og gennemføre de »fire store friheder« er at lette væksten af et lille antal rige bønder og følge den kapitalistiske vej.

Kadrer på amts- og distriktsniveau må gradvist overføre deres arbejde til gensidig hjælp og Kooperation i landbrugsproduktionen for at fremme socialismen. Hvis de ikke arbejder for socialismen, hvad arbejder det så for? For privatøkonomien? Partisekretærene i amts- og distriktskomiteerne må betragte arbejdet for socialismen som en meget alvorlig opgave. Partisekretærene må gå i spidsen, og jeg er sekretær i centralkomiteen. Sekretærene i centralkomiteens bureauer, sekretærene for partikomiteerne i provinser, præfekturer, amter og distrikter og sekretærene på alle niveauer må gå i spidsen og deltage personligt i arbejdet. I øjeblikket er 70 til 80 procent af centralkomiteens arbejde helliget den socialistiske omformning af landbruget. På samme måde er arbejdet med omformningen af kapitalistisk industri og handel også arbejde for socialismen. Kammeraterne i afdelingerne for arbejdet i landdistrikterne på alle niveauer og alle tilstedeværende ved denne konference må blive eksperter i den socialistiske omformning af landbruget og godt skolede i teori, linie, politik og metode.

At forsyne byerne med grønsager afhænger hovedsageligt af planlagte tilførsler. Der er en stor befolkningstæthed i de store og voksende byer, og hvordan skulle de klare sig uden grønsager? Dette problem må løses. Hvis det ikke er muligt at sikre produktionen og tilførslen af grønsager ved at oprette gensidige hjælpehold i byernes omegnsdistrikter, må man gå videre end det og oprette halvsocialistiske eller endda helt socialistiske kooperativer. Dette spørgsmål må der arbejdes med.

Der er fremsat en plan for udviklingen af producentkooperativer. Over 32.000 kooperativer skal oprettes denne vinter og næste forår og helt frem til efterårshøsten. I 1957 vil tallet have nået 700.000. Men der bør forventes en pludselig stigning på et eller andet tidspunkt, og antallet af kooperativer

kan nå en million eller endog endnu mere. For at sige det kort bør man oprette kooperativer i stort tal, drive dem godt, gøre et aktivt ledelsesarbejde og tilstræbe en støt udvikling.

Denne konference har været frugtbar. Hvis vi ikke havde holdt den, men ventet til næste januar, ville det have været for sent, og denne vinter ville være gledet os forbi. Vi vil holde en ny konference den 26. marts næste år og opsummere, hvordan vor plan er blevet udført. Det er en god ide på denne konference at fastsætte datoen for det næste møde og beslutte, at den skal vurdere gennemførelsen af den her vedtagne resolution. Næste efterår vil vi holde endnu en konference for at diskutere og beslutte opgaverne for den kommende vinter.

Noter:

¹ Han Hsin var en ledende general under Liu Pang, den første kejser i Han-dynastiet. Ifølge *Historiens Bog* spurgte Liu Pang engang Han Hsin, hvor mange soldater han kunne tage ledelsen af. »Jo flere, jo bedre« svarede han.

² se side 197 i det følgende.

³ J. V. Stalin: »Dialektisk og historisk Materialisme«

OM UDKASTET TIL FORFATNING FOR FOLKEREPUBLIKKEN KINA

14. juni 1954

Det er tydeligt, at dette forfatningsudkast har folkets støtte. Udfra diskussioner blandt over femhundrede mennesker i Peking og blandt aktivister i forskellige kredse i provinserne og de centralt styrede byer, det vil sige udfra omfattende diskussioner blandt mere end ottetusinde mennesker, der repræsenterer hele landet, kan vi fastslå, at den forberedende tekst var ganske god, og at den vandt almindelig opbakning og anerkendelse. På mødet i dag er der også mange, der har bifaldet udkastet.

Hvorfor organisere så omfattende diskussioner? Der er adskillige årsager. For det første, vil det, der er nogle fås arbejde, blive anerkendt af de mange? Diskussionerne viser, at der er almindelig opbakning af de vigtigste bestemmelser og de grundlæggende principper i den oprindelige tekst. Alt det fornuftige i den oprindelige tekst er blevet bibeholdt. Det, at nogle få kadrers idéer er blevet godkendt af flere tusinde mennesker, viser, at disse idéer er velfunderede, passende og gennemførlige. Dette giver os selvtillid. For det andet, igennem diskussionerne er mere end 5900 forslag blev indsamlet (heri ikke indbefattet spørgsmål). Der er tre slags forslag. Den første slags er ukorrekte. Den anden slags er mere upassende end de er ukorrekte, og de bør ikke anvendes. Hvis de ikke bør anvendes, hvorfor så indsamle dem? Er der nogen fordel ved at indsamle disse forslag?

Ja, de fortæller os, at sådanne opfattelser af forfatningen findes blandt de ottetusinde mennesker, og vi kan foretage sammenligninger. Den tredje slags forslag er dem, der er blevet godkendt. Disse er naturligvis korrekte og nødvendige, og uden dem ville den oprindelige tekst, på trods af at den grundlæggende er fornuftig, være ukorrekt, ufuldkommen og ugennemtænkt. Udkastet har i sin nuværende form muligvis stadig fejl og mangler, og vi må spørge om folkets mening over hele landet, men så vidt vi kan bedømme, er udkastet forholdsvis fri for mangler. Dette er resultatet af at godkende fornuftige forslag.

Tale ved folkets centrale regeringsråds 30. møde.

Hvorfor har forfatningsudkastet vundet folkets støtte? Jeg tror, at en af årsagerne er, at vi ved udformningen af udkastet anvendte en metode, der integrerede ledelsens og massernes tanker. Dette udkast forener få lederes tanker med over ottetusinde menneskers tanker, og efter udgivelsen vil det blive diskuteret af hele nationen, og centralkomiteéns tanker vil blive forenet med hele folkets tanker. På denne måde integreres ledelsen med masserne og med det store antal aktivister. Vi har anvendt denne metode før, og vi vil gøre det igen. Den bør benyttes ved al vigtig lovgivning. Ved hjælp af denne metode har vi nu udarbejdet et udkast til forfatning, der er forholdsvis godt og uden fejl.

Hvorfor støtter alle de tilstedeværende og det uhyre antal aktivister forfatningsudkastet og betragter det som tilfredsstillende? Der er to vigtige årsager, dels at det opsummerer de erfaringer, vi tidligere har gjort, og dels at det forener principper med fleksibilitet.

For det første opsummerer det fortidens erfaringer, især fra vor revolution og de sidste fem års opbygning. Det opsummerer erfaringerne fra folkets revolution ledet af proletariatet og vendt mod imperialismen, feudalisme og bureaukratkapitalisme, og erfaringerne fra sociale reformer, den økonomiske og kulturelle opbygning og regeringsarbejdet gennem de sidste par år. Desuden opsummerer det erfaringerne fra arbejdet med at skabe en forfatning helt tilbage til slutningen af Ching-dynastiet. Det vil sige lige fra de nitten forfatningsmæssige artikler¹ i Ching-dynastiets sidste dage, over Republikken Kinas provisoriske forfatning i 1912², de forskellige forfatninger eller udkast til sådanne under de nordlige krigsherrer, Republikken Kinas provisoriske forfatning i perioden under det reaktionære Chiang Kai-shek-regimes »politiske formynderskab« og til Chiang Kai-sheks forlorte forfatning. En af disse var af positiv art, de andre var negative. Således var Republikken Kinas provisoriske forfatning i 1912 forholdsvis god for sin tid. Selvfølgelig havde den mangler og fejl og var af borgerlig natur, men der var nogle revolutionære og demokratiske aspekter ved den. Den var kortfattet og skal være udarbejdet i al hast, idet det kun tog en måned fra grundridset til vedtagelsen af den. Alle de øvrige forfatninger og udkast var helt igennem reaktionære. Dette udkast til forfatning er i hovedsagen en opsummering af vore erfaringer med hensyn til revolution og opbygning; men samtidig er det en sammenfatning af hjemlige og internationale erfaringer. Vor forfatning er socialistisk. Den er hovedsagligt baseret på vor egen erfaring, men vi har også trukket på de gode elementer i forfatningerne for Sovjetunionen og folkedemokratierne. Iøvrigt er det borgerskabet, der er gået i spidsen med hensyn til forfatninger. Borgerskabet, hvadenten det var Storbritannien, Frankrig eller U.S.A., var i en periode revolutionært, og det var i denne periode, at borgerskabet tog fat på at skabe forfatninger. Vi bør ikke afskrive det borgerlige demokrati med et pennestrøg, og nægte de borgerlige forfat-

ninger en plads i historien. Alligevel er der intet godt ved de nuværende borgerlige forfatninger, især ved de imperialistiske landes forfatninger, der er udtænkt for at bedrage og undertrykke størstedelen af folket. Vor forfatning er af en ny, socialistisk type, der er forskellig fra den borgerlige type. Den er langt mere progressiv end borgerskabets forfatninger selv fra dets revolutionære periode.

Vi er borgerskabet overlegent.

For det andet forener vort udkast principper med fleksibilitet. De to grundlæggende principper er princippet om demokrati og princippet om socialisme. Vort demokrati er ikke borgerligt, men et folkedemokrati, det vil sige et folkets demokratiske diktatur ledet af proletariatet og baseret på alliancen mellem arbejdere og bønder. Princippet om folkets demokrati går igen i hele forfatningen. Det andet princip er princippet om socialisme. Socialismen eksisterer allerede nu i vort land. Forfatningen fastslår, at den socialistiske omformning må fuldføres, og at landets socialistiske industrialisering må realiseres. Dette er vort princip. For at gennemføre princippet om socialisme, skal vi da fra den ene dag til den anden omsætte socialismen i praksis på ethvert område og over hele landet? Dette virker muligvis meget revolutionært, men på grund af manglende fleksibilitet vil det ikke kunne lade sig gøre, det vil støde på modstand og ende med at slå fejl. Hvad vi altså ikke kan gennemføre øjeblikkeligt, må vi tage os tid til at gennemføre gradvist. For eksempel fastsættes det, at statskapitalismen skal gennemføres gradvist i praksis. Den antager forskellige former og er ikke blot et stykke fælles statsligt-privat ledelsesarbejde. Bemærk ordene »gradvist« og »forskellig«. Det vil sige, at statskapitalisme i forskellige former gradvist bør gennemføres for at opnå en socialistisk ejendomsret for hele folket. Princippet er socialistisk ejendomsret for hele folket, men for at realisere dette må vi kombinere princippet med fleksibilitet. Det vil sige statskapitalisme, der antager ikke én, men mange forskellige former, og som gennemføres gradvist og ikke fra den ene dag til den anden. Det bevirker fleksibilitet. I vor forfatning indfører vi det gennemførlige og udelader det, der ikke kan realiseres. Lad os til eksempel tage de materielle garantier for borgerlige rettigheder. De vil med sikkerhed udvides, efterhånden som produktionen vokser; men formuleringen i forfatningen siger kun »gradvis udvidelse«. Også dette betyder fleksibilitet. Tag et andet eksempel, enhedsfronten. Denne var indeholdt i Fællesprogrammet, og det er den også i indledningen til forfatningsudkastet. Det er nødvendigt med »en bred folkedemokratisk enhedsfront bestående af alle demokratiske klasser, partier og grupper og folkeorganisationer«. Dette vil tjene som en forsikring for de forskellige sociale lag, det nationale borgerskab og de demokratiske partier såvel som bønderne og småborgerskabet i byerne. Dertil kommer spørgsmålet om de nationale mindretal, der har både et generelt og et specifikt aspekt.

Forfatningens generelle bestemmelser gælder for det generelle aspekt, og de specifikke bestemmelser for det specifikke aspekt. De nationale mindretal har særlige karakteristika, hvad angår politik, økonomi og kultur. Hvad kendetegner deres økonomi? Blot for at nævne et eksempel: forfatningsudkastets artikel 5 fastslår, at der eksisterer fire former for ejendomsret til produktionsmidlerne i Folkerepublikken Kina; men faktisk eksisterer der andre former for ejendomsret i de nationale mindretals områder. Eksisterer den primitive, fælles ejendomsret i vort land? Ja, jeg er bange for, at den eksisterer blandt nogle nationale mindretal. Ligeledes eksisterer slaveejendomsretten og den feudale ejendomsret stadig. Fra et nutidigt synspunkt er både slavesamfundet, det feudale og det kapitalistiske samfund dårligt, men historisk set er de alle mere progressive end det primitive samfund. Disse samfundsformationer var progressive i begyndelsen, men ikke senere, og blev derfor fortrængt efter tur. Om de nationale mindretals områder hedder det i forfatningsudkastets artikel 70, at de »i lyset af de politiske, økonomiske og kulturelle karakteristika, der gør sig gældende for nationale mindretal i et bestemt område, kan fastsætte bestemmelser for udøvelsen af selvstyre såvel som andre bestemmelser«. Dette er eksempler på integreringen af principper og fleksibilitet.

Dette forfatningsudkast har opnået almindelig ros og opslutning af netop disse to årsager: på korrekt og grundig vis opsummerer det erfaringerne, og på korrekt og passende vis integrerer det principper og fleksibilitet. I modsat fald ville folk næppe prise og støtte det.

Det er helt igennem muligt og nødvendigt at sætte dette forfatningsudkast i kraft. Det er selvfølgelig endnu kun et udkast, men om få måneder, efter det er blevet endeligt godkendt af Den nationale Folkekongres, vil det være den formelle forfatning. Vi bør forberede os på at føre den ud i livet. Når den først er godkendt, bør hver og én i hele landet bestræbe sig på at overholde den. Især statens funktionærer og først og fremmest alle tilstedeværende bør gå i spidsen med at overholde den. Ikke at overholde forfatningen er det samme som at bryde den.

Når det er kundgjort, vil vort forfatningsudkast vinde hele folkets støtte og øge dets begejstring. En organisation bør have regler, og det samme gælder for en stat. En forfatning er et sæt generelle regler, det er den fundamentale lov. At samle og ordne folkedemokratiets og socialismens principper i form af en grundlæggende lov, i form af en forfatning, således at folket i hele landet har en utvetydig kurs foran sig og ved hvilken fastlagt og korrekt vej, det skal gå - dette vil øge dets begejstring.

Vil kundgørelsen af dette forfatningsudkast gøre indtryk på resten af verden? Ja, både i den demokratiske lejr og i de kapitalistiske lande. Folk i den demokratiske lejr vil være glade for at se, at vi har fastlagt en tydelig og korrekt vej. De vil glæde sig, fordi vi kinesere er glade. De undertrykte og

udbyttede mennesker i de kapitalistiske lande vil også være glade, når de hører om det. Der er naturligvis nogle, som ikke vil være tilfredse, for eksempel hverken imperialisterne eller Chiang Kai-shek. Tror I, at Chiang Kai-shek vil være lykkelig? Jeg tror, at I, uden at spørge ham, ved, at det vil han ikke. Vi kender Chiang Kai-shek alt for godt, han vil bestemt være imod forfatningen. Heller ikke præsident Eisenhower vil være tilfreds med den, han vil kalde den værdiløs. De vil sige, at denne vor forfatning har udstukket en klar og tydelig, men meget dårlig kurs, en forkert kurs, og at socialisme og folkedemokrati er fejltagelser. De vil heller ikke kunne lide vor fleksibilitet. De så allerhelst, at vi fra den ene dag til den anden fremmanede socialismen og rodede alting sammen. Det ville virkelig glæde dem. De bryder sig heller ikke om, at Kina har en enhedsfront, de vil have os til at spille et »ét-parti-spil«. Vor forfatning har nationale karakteristika, men samtidig er den af international karakter, den er en national og international foretæelse. Mange nationer er undertrykt af imperialismen og feudalisme, ligesom vi engang var det, og de udgør flertallet af verdens befolkning. Det vil støtte menneskene i disse lande, at vi har en revolutionær forfatning, en folkets demokratiske forfatning, og en klar, tydelig og afgrænset og korrekt kurs.

Vort generelle mål er at stræbe efter at opbygge et storslået, socialistisk land. Vort land er mægtigt med sine 600 millioner mennesker. Hvor lang tid vil det tage at gennemføre socialistisk industrialisering og socialistisk omformning og mekanisering af landbruget og gøre Kina til et storslået, socialistisk land? Vi vil ikke på nuværende tidspunkt fastlægge en tidsfrist. Det vil rimeligvis kræve tre femårsplaner eller femten år at skabe grundlaget. Vil Kina da være et storslået land? Ikke nødvendigvis. Cirka fem tiårsplaner eller halvtreds år vil sandsynligvis være nok til, at vi kan skabe et storslået socialistisk land. På det tidspunkt vil det gå Kina godt, og alt vil være forskelligt fra, hvad det er nu. Hvad kan vi gøre på nuværende tidspunkt? Vi kan lave borde og stole, tekopper og tekander. Vi kan dyrke korn og male det til mel, og vi kan lave papir. Men vi kan ikke lave så meget som én bil, flyvemaskine, tank eller traktor. Så vi må ikke prale eller være kæphøje. Jeg mener naturligvis ikke, at vi kan tillade os at være kæphøje, når vi færdiggør den første bil, endnu mere kæphøje efter ti biler, og mere og mere kæphøje jo flere biler vi laver. Det går ikke. Selv om halvtreds år, når vort land fungerer godt, bør vi vedblive med at være beskedne. Hvis vi da bliver indbildske og begynder at se ned på andre, vil det være dårligt. Selv om hundrede år bør vi ikke være indbildske. Vi må aldrig blive indbildske.

Vor forfatning er af socialistisk type, men endnu er det ikke helt en socialistisk forfatning. Det er en overgangsforfatning. Vi må nu forene folket i hele landet og alle de styrker, der kan og bør forenes, i kampen for at opbygge et storslået, socialistisk land. Netop til dette formål er forfatningen blevet udarbejdet.

Til slut, et par forklarende ord. Nogle mener, at det skyldes en usædvanlig beskedenhed hos visse personer, at bestemte artikler er blevet strøget af forfatningsudkastet. Det kan man ikke sige. Det er ikke takket være beskedenhed, men fordi det ville være fejlagtigt, uforsvarligt og uvidenskabeligt at indføje disse artikler. I en folkedemokratisk stat som vor bør sådanne forkerte artikler ikke være indbefattet i forfatningen. Vi har ikke af beskedenhed udeladt det, der burde være bibeholdt. I videnskab kan man ikke tale om beskedenhed eller det modsatte. At skabe en forfatning er en videnskab. Vi må fæste lid til videnskaben og intet andet; det vil sige, vi bør ikke nære blind tillid til noget. Ret er ret, og uret uret, hvadenten det angår kinesere eller udlændinge, hvad enten det angår levende eller døde. At tro noget andet er blind tillid. Vi må gøre op med blind tillid. Vi bør tro på det korrekte og ikke på det ukorrekte, hvadenten det er nyt eller gammelt. Og ikke nok med det, vi bør kritisere det ukorrekte. Kun det er en videnskabelig metode.

Noter

¹ Dette henviser til de nitten forfatningsmæssige artikler kundgjort af Ching-regeringen i 1911.

² Republikken Kinas provisoriske forfatning blev kundgjort af Dr. Sun Yat-sen, da han overtog posten som Republikken Kinas provisoriske præsident efter revolutionen i 1911.

³ Dette henviser til Yuan Shih-kai-regeringens udkast til Den himmelske Tempelforfatning af 1913, og dens provisoriske forfatning af 1914, Tsao Kun-regeringens forfatning af 1923 og Tuan Chi-juis provisoriske regerings forfatningsudkast af 1925.

KÆMP FOR AT OPBYGGE ET STORT SOCIALISTISK LAND

15. september 1954

Meddeputerede!

Den 1. samling i Folkerepublikken Kinas nationale folkekongres åbner i dag i vor hovedstad Peking.

Det samlede antal deputerede er 1.226, af hvilke 1.211 har meldt deres nærværelse, og 15 var ude af stand til at melde sig på grund af sygdom eller andre årsager og har bedt om orlov; 70, som har tilmeldt sig, kan ikke deltage i dag på grund af sygdom eller andre årsager. Det faktiske antal deputerede, der er tilstede ved mødet i dag, er 1.141, og det udgør et beslutningsdygtigt antal.

Den 1. samling i Folkerepublikken Kinas nationale folkekongres er betroet vigtige opgaver.

Den nuværende samlings opgaver er:

At vedtage en forfatning,

At vedtage en række vigtige love,

At godkende beretningen om regeringens arbejde og,

At vælge statens nye ledere.

Vor nuværende samling er af en stor og historisk betydning. Det er en milesten, der markerer vort folks nye sejre og fremskridt siden folkerepublikkens grundlæggelse i 1949. Den forfatning, der skal vedtages på denne samling, vil fremme den socialistiske sag i vort land kolossalt.

Vor hovedopgave er at forene hele folket og vinde alle vore udenlandske venners støtte i kampen for at opbygge et stort socialistisk land, forsvare verdensfreden og fremskynde menneskehedens fremskridt.

Vort lands folk skal arbejde hårdt, gøre deres bedste for at trække på de fremskredne erfaringer i Sovjetunionen og andre broderlande, være ærlige og flittige, opmuntre og hjælpe hinanden, tage sig i agt for skryderi og hovmod og gøre sig rede til at opbygge vort land, som for øjeblikket er økonomisk og kulturelt tilbagestående, til et højt industrialiseret land med

Åbningstale ved det første møde i Den kinesiske Folkerepubliks første nationale folkekongres.

en høj moderne kulturel standard; altsammen i løbet af adskillige femårsplaner.

Vor sag er en retfærdig sag. En retfærdig sag er uovervindelig over for enhver fjende.

Den kernestyrke, der leder vor sag frem, er Kinas kommunistiske Parti.

Det teoretiske grundlag, der styrer vor tænkning, er marxismen-leninismen.

Vi er helt overbeviste om, at vi kan overvinde alle vanskeligheder og genvordigheder og gøre vort land til en stor socialistisk republik.

Vi er på vej frem.

Vi er nu beskæftiget med en stor og ærefuld sag, som vore forfædre aldrig har påtaget sig.

Vort mål skal nås.

Vort mål kan ubestrideligt nås.

Lad alle vort lands 600 millioner mennesker forene sig og kæmpe for vor fælles sag!

Længe leve vort store fædreland!

BREV ANGÅENDE STUDIET AF »DRØMMEN OM DET RØDE VÆRELSE«

16. oktober 1954

Vedlagt er to artikler, som imødegår Yu Ping-po. Vær venlige at læse dem. Det er første gang i over tredive år, at der rettes et alvorligt angreb mod de fejlagtige synspunkter, som fremføres af de såkaldte autoriteter hvad angår »Drømmen om det røde værelse«. Forfatterne er to medlemmer af ungdomsforbundet. Først skrev de til »Litterært Tidsskrift« for at spørge, om det var i orden at kritisere Yu Ping-po, men de blev ignoreret. Under disse omstændigheder var de nødt til at skrive til deres lærer på Shantung Universitetet, deres *alma mater*, og dér modtog de støtte. Deres artikel, som imødegår »Et essay om 'Drømmen om det røde værelse'« blev offentliggjort i universitetstidsskriftet »Litteratur, historie og filosofi«. Så kom sagen op igen i Peking. Det blev foreslået, at »Folkets Dagblad« skulle genoptrykke artiklen for at starte en debat og fortsætte kritikken. Heller ikke dette førte til noget, fordi visse personer protesterede af forskellige grunde (hovedgrundene var, at det var en »artikel skrevet af rene nuller«, og at »partibladet ikke er en platform for fri debat«). Til sidst nåede man til et kompromis, og man tillod, at artiklen genoptryktes i »Litterært Tidsskrift«. Senere bragte »Litterære Arv«-siden i »Kuangming Dagbladet« en anden artikel af de to unge mænd, som imødegik Yu Ping-pos bog »Studier i 'Drømmen om det røde værelse'«. Det ser ud til, at en kamp nu kan blive indledt mod Hu Shihs borgerligt idealistiske skole på den klassiske litteraturs område, en skole som har forgiftet sindene hos mange unge i mere end tredive år. Det hele er sat igang af to »nuller«, mens de »høje herrer« har ignoreret det og lagt hindringer i vejen, som de har for vane; de går ind for en enhedsfront med borgerlige forfattere i spørgsmålet om idealisme og bliver villige slaver for borgerskabet. Tilfældet er næsten det samme som med filmene »Fortælling fra Ching-hoffets inderkreds«¹ og »Wu Hsuns liv«, da de blev vist. »Fortælling fra Ching-hoffets inderkreds«, som er blevet beskrevet af visse folk som en film om patriotisme, men som i virkeligheden er om nationalt forræderi, er

Brev til kammeraterne i det politiske bureau for Kinas kommunistiske Partis centralkomité og til andre involverede kammerater.

aldrig blevet kritiseret, siden den blev vist over hele landet. »Wu Hsuns liv« er blevet kritiseret, men indtil nu er der ikke blevet uddraget nogen lære; hvad mere er, så mærkelige ting er gået for sig, som at man har tolereret Yu Ping-pos idealisme, mens man undertrykker de livlige kritiske essays af de »rene nuller«. Dette fortjener vor opmærksomhed.

Vor holdning til sådanne borgerlige intellektuelle som Yu Ping-po bør naturligvis være, at vi vil forene os med dem, men vi bør kritisere deres fejlagtige ideer, som forgifter de unges sind, og vi bør absolut ikke overgive os til dem.

Noter:

¹ »Fortælling fra Ching-hoffets inderkreds« var en reaktionær film, som bagvaskede den patriotiske Yi Ho Tuan bevægelse i 1900 og prædikede kapitulation over for imperialismen. Denne film om nationalt forræderi blev berømmet af Liu Shao-chi som en film om »patriotisme«.

DET KINESISKE FOLK KAN IKKE KUES AF ATOMBOMBEN

28. januar 1955

Kina og Finland er venligtsindede lande. Vore forbindelser er baseret på de fem principper for fredelig sameksistens. Kina og Finland har aldrig været i konflikt. I fortiden var Kinas krige med europæiske lande kun med Storbritannien, Frankrig, Tyskland, det zaristiske Rusland, Italien, Det østrig-ungarske Kejserrige og Holland; alle disse lande kom langt borte fra for at angribe Kina, som ved invasionen af den engelsk-franske allierede styrke, og ved invasionen af de forenede styrker fra de otte magter, herunder USA og Japan. Seksten lande tog del i angrebskrigen mod Korea, inklusive Tyrkiet og Luxembourg. Alle disse angribende lande hævdede, at de var fredelskende, mens de stemplede Kina og Korea som aggressorer.

Idag kommer faren for en verdenskrig og truslerne mod Kina hovedsageligt fra krigsmagerne i USA. De har besat vort Taiwan og Taiwan-strædet, og de overvejer en atomkrig. Vi har to principper: for det første, vi ønsker ikke krig; for det andet, vi vil slå beslutsomt til, hvis nogen angriber os. Dette er, hvad vi lærer det kommunistiske partis medlemmer og hele befolkningen. Det kinesiske folk skal ikke kues af USAs atom-afpresning. Vort land har en befolkning på 600 millioner og et areal på 9.600.000 kvadratkilometer. De forenede Stater kan ikke udlette den kinesiske nation med sit lille lager af atombomber. Selv om de amerikanske atombomber var så kraftige, at de, når de blev kastet over Kina, sprængte hul tværs gennem jorden eller sprængte den i stykker, ville det knapt betyde noget for universet som helhed, selv om det nok ville være en stor begivenhed for solsystemet.

Vi har et udtryk: hirse plus geværer. I De forenede Staters tilfælde er det fly plus A-bomben. Ikke desto mindre, hvis De forenede Stater, med deres fly plus A-bomben, starter en angrebskrig mod Kina, så vil Kina, med sin hirse plus geværer, være sikker på at fremstå som sejrherre. Som en følge af 1. verdenskrig blev zar'en, herremændene og kapitalisterne i Rusland udslettet; som en følge af 2. verdenskrig blev Chiang Kai-shek og herremændene

Væsentlige punkter af en samtale med ambassadør Carl-Johan (Cay) Sundström, den første finske gesandt i Kina, da han afleverede sine akkreditiver.

styrtet i Kina, og de østeuropæiske lande og en række lande i Asien blev befriet. Skulle USA starte en tredje verdenskrig, og hvis vi antager, at den varede otte-ti år, ville resultatet være fjernelsen af de herskende klasser i USA, Storbritannien og de andre medskyldige lande, og omformningen af det meste af verden til lande, styret af de kommunistiske partier. Verdenskrige slutter ikke til fordel for krigsmagerne, men til fordel for de kommunistiske partier og de revolutionære folk i alle lande. Hvis krigsmagerne udløser en krig, må de ikke give os skylden for at lave revolution eller for at deltage i »undergravende virksomhed«, som de hele tiden siger. Hvis de afstår fra krig, kan de overleve lidt længere på denne klode. Men jo før de starter en krig, jo før kan de fjernes fra jordoverfladen. Så vil et folkenes FN blive oprettet, måske i Shanghai, måske et sted i Europa, eller måske igen i New York, under forudsætning af at de amerikanske krigsmagere er blevet udslettet.

TALER VED KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS NATIONALE KONFERENCE

Marts 1955

ÅBNINGSTALE

Den 21. marts 1955

Kammerater delegerede ved Kinas kommunistiske Partis nationale konference.

Der er tre punkter på denne nationale konferences dagsorden: (1) den første femårsplan til udviklingen af den nationale økonomi og en rapport om denne plan, (2) en rapport om Kao Kangs og Jao Shu-Shih's partifjendtlige alliance og (3) oprettelsen af en central kontrolkommission.

På grundlag af Lenins lære om overgangsperioden opsummerede centralkomiteen de erfaringer, der er opnået efter grundlæggelsen af Folkerepublikken Kina, og i 1952 fremlagde den på det tidspunkt, hvor fasen med oprejsningen af Kinas nationale økonomi var ved at være tilendebragt, partiets generallinie for overgangsperioden. Denne generallinie indebærer, at landets socialistiske industrialisering fuldbyrdes skridt for skridt, samtidig med den socialistiske omformning af landbrug, håndværk og kapitalistisk industri og handel inden for en periode af cirka tre femårsplaner, og således opnå målet, som er opbygningen af et socialistisk samfund i Kina. Praxis har bekræftet rigtigheden af partiets generallinie og rigtigheden af de vigtige politiske fremgangsmåder og forholdsregler, der er taget i anvendelse for at føre den ud i livet. Takket være alle partikammeraternes og hele nationens folks forenede anstrengelse, har der været store bedrifter i vort arbejde. Men der har også været mangler og fejl. Det er umuligt, at alle de forholdsregler, som vi har udtænkt, er passende i alle henseender, og vi må supplere og revidere dem i lyset af de nye erfaringer vi gør, når vi praktiserer dem.

Den 1. femårsplan til den nationale økonomis udvikling er et afgørende skridt fremad mod virkeliggørelsen af partiets generallinie. Denne nationale konference bør diskutere denne plan samvittighedsfuldt i lyset af vore

praktiske erfaringer for således at gøre dens indhold så velfunderet som muligt og dermed til at arbejde med.

Det er ingen let opgave at opbygge et socialistisk samfund i et så stort land som vort med dets komplicerede betingelser og dets tidligere meget tilbagestående økonomi. Vi kan måske være i stand til at opbygge et socialistisk samfund i løbet af tre femårsplaner, men at opbygge et stærkt, højt industrialiseret socialistisk land vil kræve adskillige årtier med hårdt arbejde, lad os sige 50 år eller hele anden halvdel af dette århundrede. Vort hverv fordrer af os, at vi behandler relationerne blandt folket rigtigt, især relationerne mellem arbejderklassen og bønderne; det fordrer af os, at vi behandler relationerne mellem vore forskellige nationaliteter rigtigt. Samtidig fordrer det af os, at vi gør et godt stykke arbejde med at uddybe det tætte samarbejde med Sovjetunionen, som er et stort og fremskredent socialistisk land og med folkedemokratierne og også fremmer samarbejdet med alle fredselkende lande og folk i den kapitalistiske verden.

Vi siger ofte, at vi ikke skal blive indbildske, fordi vi har gjort det godt i vores arbejde, og at vi kammerater bør forblive beskedne og lære af de fremskredne lande, af masserne og af hinanden for således at lave færre fejl. Jeg tror, at det endnu er nødvendigt at gentage alt dette på denne partikonference. Vi kan se af Kao Kangs og Jao Shu-shihs partifjendtlige eksempel, at indbildskhed og selvtilfredshed virkelig eksisterer i vort parti og faktisk i alvorlig grad blandt visse kammerater. En fiasko i forsøget på at overvinde dem vil forhindre fuldendelsen af vor store opgave, som er opbygningen af et socialistisk samfund.

Som I alle ved, kammerater, var fremkomsten af Kao Kangs og Jao Shu-shihs partifjendtlige alliance på ingen måde tilfældig, men var en voldsom manifestation af den heftige klassekamp i vort land på daværende tidspunkt. Denne partifjendtlige alliances forbryderiske mål var at splitte vort parti og bemægtige sig den ledende magt i partiet og staten ad konspiratorisk vej, for således at bane vejen for et kontrarevolutionært come-back. Under centralkomiteens samlede ledelse har vort parti knust den partifjendtlige alliance og er blevet endnu mere forenet og konsolideret. Dette er en vigtig sejr i vores kamp for socialismens sag.

Kao Kangs og Jao Shu-shihs tilfælde tjener som en vigtig lærestreg for vort parti, og alle medlemmerne bør tage ved lære og sikre sig at lignende tilfælde ikke gentager sig i partiet. Kao Kang og Jao Shu-shih intrigerede og konspirerede, arbejdede i hemmelighed i partiet og i det skjulte såede de splid blandt kammeraterne, men offentligt havde de en anden optræden for at kamouflere deres handlinger. Dette var netop den slags nedrige handlinger, som herremændene og borgerskabet sædvanligvis tog deres tilflugt til før i tiden. I det Kommunistiske Manifest siger Marx og Engels: »Kommunisterne forsmår at skjule deres anskuelser og deres hensigter«. Som kom-

munister for ikke at tale om som overordnede partikadrer, må vi alle være åbne og ærlige politisk, altid rede til at udtrykke vore politiske synspunkter åbent og tage et standpunkt for eller imod i alle vigtige politiske spørgsmål. Vi må aldrig følge Kao Kangs og Jao Shu-shihs eksempel og tage tilflugt i intriger.

Med det formål at opbygge et socialistisk samfund, anser centralkomiteen det for nødvendigt i denne situation at oprette en central kontrolkommission i overensstemmelse med partilovene for at erstatte den gamle kommission til undersøgelse af disciplinen. Dens mål er at stramme partidisciplinen i den nye periode med skarp klassekamp, sætte fart i kampen mod alle slags krænkelse af loven og disciplinen og især gardere sig imod gentagelser af tilfælde som Kao-Jaos partifjendtlige alliance, som bringer partiets interesser alvorligt i fare.

Under hensyn til forskellige lærdomme fra fortiden og den kendsgerning at den individuelle visdom kun kan nyttiggøres gennem integration med den kollektive visdom, således at der laves færre fejl i vort arbejde, må centralkomiteen og partikomiteer på alle niveauer holde fast ved det kollektive ledelsesprincip og fortsætte med at bekæmpe de to afvigelser - personligt diktatur og decentralisme. Vi må forstå, at kollektiv ledelse og personlig ansvarsfølelse er to aspekter, der ikke er modsætninger, men er kædet sammen. Og personlig ansvarsfølelse og personligt diktatur, som krænker det kollektive ledelsesprincip, er to fuldstændigt forskellige ting.

Internationalt set er betingelserne i øjeblikket gunstige for vor socialistiske opbygning. Den socialistiske lejr anført af Sovjetunionen er stærk, og rækkerne er tæt sluttede, mens den imperialistiske lejr er svag, plaget af talrige uoverstigelige modsætninger og kriser. Alligevel må vi indse, at vi endnu er omringet af imperialistiske styrker og må være forberedt på alle mulige kritiske situationer. Hvis imperialisterne skulle slippe en krig løs i fremtiden, ville de højst sandsynligt rette et overraskelsesangreb, som i 2. verdenskrig. Derfor må vi være mentalt og materialt forberedte på at undgå at blive taget på sengen af en sådan pludselig vending. Dette er én side af sagen. Den anden side er, at de tilbageblevne kontrarevolutionære kræfter inde i landet stadig er meget aktive, og ved at basere os på kendsgerninger må vi på en planlagt og skarpsindig måde tildele dem flere slag for således yderligere at svække disse skjulte kontrarevolutionære og sikre fred til vor socialistiske opbygning. Hvis vi tager ordentlige forholdsregler med henblik på disse to sider, kan vi forhindre vore fjender i at gøre os alvorlig skade; i modsat fald begår vi måske en fejl.

Kammerater, vi er nu i en ny historisk periode. For at et land i Asien med en befolkning på 600 millioner skal gennemføre en socialistisk revolution, skal ændre sit udseende og sin histories forløb, skal fuldende sin grundlæggende industrialisering og den socialistiske omformning af landbrug,

håndværk og kapitalistisk industri og handel inden for en periode af cirka tre femårsplaner og indhente eller overhale de mest mægtige kapitalistiske lande i verden i adskillige årtier - ved at skulle alt dette, vil det uundgåeligt møde vanskeligheder, der er så talrige eller måske endog endnu større end de vanskeligheder, det mødte i den demokratiske revolutions periode. Ikke desto mindre, kammerater, er vi kommunister kendt for vor uforfærdethed over for vanskeligheder. Taktisk må vi tage alle vanskeligheder alvorligt. Vi må indtage en alvorlig holdning overfor hver enkelt vanskelighed, skabe de nødvendige betingelser, studere metoder til at klare dem og overvinde dem én efter én og bunke efter bunke. Vore erfaringer fra de sidste årtier viser os, at det er lykkedes for os at overvinde enhver vanskelighed, vi har mødt. Enhver slags vanskelighed bliver nødt til at give efter over for kommunister, ligesom i udtrykket: »Bjergene bøjer deres hoveder, og floder baner sig vej«. Den lære, der kan uddrages af dette, er, at vi kan foragte vanskeligheder. Vi taler her om strategi, om situationen som en helhed. Ligegyldigt hvor stor en vanskelighed, vi står overfor, kan vi hurtigt tage vore forholdsregler. Vanskeligheder er intet andet end, hvad vore fjender i samfundet og naturen selv lægger af hindringer for os. Vi ved, at imperialisterne, de hjemlige kontrarevolutionære, deres agenter i partiet osv. slet og ret er døende kræfter, mens vi selv udgør de nyfødte kræfter med sandheden på vor side. Over for dem er vi altid uovervindelige. Et tilbageblik på vor historie vil gøre os i stand til at fatte meningen. Da vort parti blev dannet i 1921, var det meget lille og havde kun et par snese medlemmer, og dog voksede det senere i styrke, og det lykkedes for det at omstyrte sine mægtige, indenlandske fjender. Også naturen som fjende kan besejres. Så vel i naturen som i samfundet er alle nyfødte kræfter i følge deres natur uovervindelige. Omvendt er alle gamle kræfter, ligegyldigt hvor talrige de er, bestemt til at blive fjernet. Derfor kan og skal vi foragte alle de vanskeligheder, vi møder i denne verden, ligegyldigt hvor vældige de forekommer, og endog betragte dem som uværdige til vor foragt. Således er vor optimisme. Den er funderet på et videnskabeligt grundlag. Forudsat at vi ved mere om marxismen-leninismen og naturvidenskaberne, kort sagt mere om lovene for den objektive verden og begår færre fejl af en subjektivisk natur, er vi sikre på at opnå vore mål i revolutionen og opbygningen.

AFSLUTTENDE TALE

Den 31. marts 1955

Kammerater.

Talerne fra salen er færdige. Nu vil jeg sige et par ord om følgende spørgsmål: en vurdering af denne konference, femårsplanen, sagen om Kao Kang og Jao Shu-shih, den nuværende situation og den 8. kongres.

I. VURDERING AF DENNE
NATIONALE KONFERENCE

De fleste kammerater er enige om, at konferencen har været en stor succes, og at det har været endnu et rettellesmøde, et møde der fulgte efter rettelleskampagnen i Yen-an. Demokratiet er blevet fremmet, og kritik og selvkritik er blevet praktiseret, hvilket har gjort det muligt for os at lære hinanden bedre at kende, tænke mere i de samme baner og nå frem til en fælles forståelse. Der var en fælles forståelse blandt os, men på nogle områder var meningerne forskellige, og denne konference har gjort det muligt for os at forene vor forståelse. Vort parti vil være mere samlet på dette grundlag, d.v.s. på grundlag af vor fælles forståelse af ideologi, politik og forskellige politiske mål. Som kammerat Chou En-lai udtrykte det, hvis partiets 7. nationale kongres og hele partiets ideologiske og politiske rettellesarbejde i perioden, der gik forud for kongressen, lagde grunden for vort partis ideologiske enhed, en enhed på hvilken vi udviklede os til at vinde en sejr over imperialismen, feudalismen og bureaukrat-kapitalismen i den demokratiske revolution, så vil denne konference gøre det muligt for os at vinde sejr for socialismen.

Denne konference har bevist, at vort parti har opnået et betydeligt højere niveau. Vort parti har gjort store fremskridt ikke bare siden den 7. kongres for ti år siden, men også siden den 7. centralkomites 2. og 3. plenarmøde i 1949 og 1950. Dette er godt, konferencen viser vore fremskridt.

Vi er gået ind i en ny periode i vor historie, en periode i hvilken dét, vi har pålagt os selv at udføre, tænke på og grave ned i, er socialistisk industrialisering, socialistisk omformning og modernisering af vort nationale forsvar, og vi er begyndt at gøre det samme med atomenergi. Hvad angår partiet som helhed, graver nogle kammerater dybt ned i deres arbejde, mens andre ikke gør det, og dette gælder også kammeraterne, der er tilstede på denne konference. Ligesom det er tilfældet med læger, nogle kan foretage operationer, andre kan ikke. Nogle kan give injektioner i en blodåre, mens andre ikke kan, og kun ved hvordan en injektion under huden skal gives. Og der er

læger, der ikke tør gå under huden og kun kan arbejde på overfladen. Skønt nogle ikke graver ned i deres arbejde, gør de fleste kammerater det, og en hel del synes at have lært deres håndtering og er blevet temmelig dygtige til den. Dette er blevet støttet af denne konference, og det er en vældig god ting. For vi er nu stillet over for nye problemer, socialistisk industrialisering, socialistisk omformning, et nyt forsvarssystem og andre nye arbejdsområder. Det er vor opgave at afpasse os efter denne nye situation, grave ned i vort arbejde og blive dygtige. Det er derfor nødvendigt, at uddanne de folk, der har undladt at grave sig ned i deres arbejde og blevet på overfladen, således at de alle bliver eksperter.

Kampen mod Kao Kangs og Jao Shu-shihs partifjendtlige alliance vil bringe vort parti et stort skridt fremad.

Vi må udbrede den dialektiske materialisme blandt de fem millioner intellektuelle inden for og uden for partiet og blandt kadrer på alle niveauer, således at de begriber den og bekæmper idealismen, og derefter vil vi være i stand til at organisere et stærkt korps af teoretiske arbejdere, som vi har et presserende behov for. Dette vil igen være en god ting.

Vi må opstille en plan for dannelsen af et sådant korps med adskillige millioner mennesker, der tager studiet af dialektisk materialisme og historisk materialisme op, det teoretiske grundlag for marxismen, og bekæmper alle afskygninger af idealisme og mekanisk materialisme. For øjeblikket er der mange kadrer, der udfører teoretisk arbejde, men der er stadigvæk intet korps af teoretiske arbejdere, endnu mindre et stærkt korps. Uden sådant et korps, grundlaget for hele partiet, kan den socialistiske industrialisering og den socialistiske omformning af vort land, moderniseringen af vort nationale forsvar og forskningen i atomenergi ikke sætte i gang eller lykkes. Jeg henstiller derfor, at I læser filosofi, kammerater. Adskillige mennesker er ikke interesserede i filosofi og har ikke udviklet vanen med at læse det. De kan begynde med at læse brochurer eller korte artikler, og efterhånden som deres interesse således er vakt, tage fat på bøger af en længde på 70.000 eller 80.000 og selv adskillige hundredtusinde ord. Marxisme består af forskellige grene af lærdom: marxistisk filosofi, marxistisk økonomi og marxistisk socialisme, dvs. teorien om klassekampen, men grundlaget er den marxistiske filosofi. Hvis vi ikke holder fast ved dette, vil vi ikke have et fælles sprog eller nogen fælles metode, og vi kan blive ved med at diskutere frem og tilbage uden at gøre tingene klarere. Når den dialektiske materialisme én gang er fattet, vil vi blive sparet for meget besvær og undgå mange fejltagelser.

2. OM DEN 1. FEMÅRSPLAN

Kammeraterne siger, at de fleste taler under diskussionen af femårsplanen var gode, og at de alle var tilfredse med dem. Nogle taler var usædvanlig

gode, for talerne gav grundige redegørelser, og de lød næsten som eksperter. Men nogle af de taler, der blev holdt på de centrale regeringsafdelingers vegne, var temmelig dårlige og lod adskilligt tilbage at ønske med hensyn til analyse og kritik. Det samme gælder for nogle af talerne af kammerater fra forskellige dele af landet. Så er der en anden ting. I visse taler blev det alvorlige problem med spild og andre fejltagelser afsløret, som det de var, men der blev intet sagt om metoder til at tage fat på løsningen af dem. Nogle kammerater er utilfredse med disse taler. Jeg mener, der er grundlag for en sådan utilfredshed.

Jeg håber, at alle provins-, by- og præfekturpartikomitéers sekretærer og kammeraterne, som er i ledelsen af de centrale afdelinger, vil stræbe efter at blive eksperter i politisk og økonomisk arbejde på grundlag af et højere marxistisk-leninistisk niveau. De må gøre et godt arbejde både politisk og ideologisk og i den økonomiske opbygning. Hvad angår det sidstnævnte må vi virkelig lære, hvordan vi gør det.

Med hensyn til de mange problemer, som de lokale myndigheder har forelagt de centrale myndigheder på denne konference, skal der udfoldes anstrengelser for at løse dem i de tilfælde, hvor centralkomiteen har fastlagt retningslinier. Hvad angår de andre problemer, skal konferencens sekretariat udarbejde løsninger sammen med de kammerater, der har rejst problemerne og forelægge centralkomiteen rapporterne til afgørelse.

Så er der også mange sager, hvor de centrale regeringsafdelinger gerne vil sikre sig de lokale myndigheders samarbejde. Vi beder de lokale partikomitéer om at kontrollere og støtte de centrale afdelingers initiativer i forskellige områder, især med hensyn til politisk og ideologisk arbejde. Det er de lokale partikomitéers pligt at hjælpe disse initiativer til at opnå deres mål. De lokale myndigheder har selvfølgelig ikke alene krav på de centrale myndigheder, men det samme gælder også den anden vej. Den 1. femårsplan kan kun udføres med succes, hvis de centrale afdelinger og de lokale partikomitéer forener deres anstrengelser i én retning og samarbejder med den rette arbejdsdeling.

3. OM KAO KANGS OG JAO SHU-SHIS PARTIFJENDTLIGE ALLIANCE

Det første punkt. Nogle spørger: »Var der, eller var der ikke en sådan alliance? Var der måske to uafhængige kongedømmer eller to vi-klar-det-på-egen-hånd selskaber og ingen alliance?« Nogle kammerater siger, at de ikke er stødt på nogle dokumenter, og at hvis Kao og Jao havde en alliance, måtte der eksistere én eller anden slags overenskomst, og en overenskomst nødvendigvis må være sort på hvidt. Der er ganske vist ingen nedskrevet overenskomst, den er ikke til at finde. Vi siger, at Kao Kang og Jao Shu-shih virkelig havde en alliance. Hvordan fandt vi ud af dette? For det første fandt

vi ud af det, da Kao Kang arbejdede intimt sammen med Jao Shu-shih under konferencen om finansielt og økonomisk arbejde. For det andet fandt vi ud af det, da Jao Shu-shih samarbejdede med Chang Hsiu-shan i deres partifjendtlige aktiviteter under konferencen om organisatorisk arbejde. For det tredje fandt vi ud af det ud fra Jao Shu-shih's egne ord. Han sagde: »Fra nu af vil Kuo Feng tjene som aksen i centralkomiteens organisationsafdeling. Jao Shu-shih var leder af organisationsafdelingen og Kuo Feng, Kao Kangs fortrolige, skulle gøres til aksen dér. Meget fint! Hvilken fuldkommen enhed! For det fjerde fandt vi ud af det, da Kao Kang og Jao Shu-shih vidt og bredt udsprede en liste over fremtidige medlemmer af politbureau, der ulovligt var udfærdiget af An Tzu-wen. For dette havde An Tzu-wen fået en disciplinær advarsel. Kao Kang, Jao Shu-shih og andre udbredte denne liste til alle dem, der overværede konferencen om organisatorisk arbejde, og bragte den endda i omløb i de sydlige provinser. Hvad var deres motiv til at sætte den i omløb i så stort et område? For det femte fandt vi ud af det, da Kao Kang to gange over for mig gav udtryk for sit ønske om at få Jao Shu-shih beskyttet, mens Jao Shu-shih lige til det sidste vedblev med at beskytte Kao Kang. Kao Kang sagde, at Jao Shu-shih var ude på dybt vand og nu ønskede min hjælp. Jeg spurgte, hvorfor taler du for ham? Jeg er i Peking, og det er Jao Shu-shih også. Hvorfor vil han have dig til at tale for ham, fremfor at komme direkte til mig? Selv hvis han var i Tibet, kunne han sende et telegram. Han er her i Peking, og han har ben at gå på. Det andet tilfælde var dagen før, Kao Kang blev afsløret, og han prøvede endnu engang at beskytte Jao Shu-shih. Jao Shu-shih blev stædigt ved til det sidste med at beskytte Kao Kang og ønskede at give oprejsning for de »uretfærdigheder«, der var begået mod Kao Kang. På et udvidet møde i centralkomiteens politiske bureau for at afsløre Kao Kang sagde jeg, at der var to hovedkvarterer i Peking. Det første, ledet af mig, satte en åben vind i bevægelse og tændte en åben ild. Det andet, ledet af andre, satte en ildevarslende vind i bevægelse og tændte en ildevarslende ild, det arbejdede i det skjulte. Kom den politiske ledelse fra ét eller flere steder? Ud fra de mange kendsgerninger, der er nævnt ovenfor, må vi slutte, at de havde en partifjendtlig alliance, og at de ikke var to uafhængige kongedømmer eller to vi-klarere-det-på-egen-hånd selskaber, der intet havde med hinanden at gøre.

Og nu spørgsmålet om den tvivl, nogle kammerater har givet udtryk for, at siden der ikke var nogen nedskrevet overenskomst, så var der måske slet ingen alliance alligevel. Dette er, at ligestille partifjendtlige alliancer lavet af rænkesmede med åbne og regelrette politiske og økonomiske alliancer i almindelighed og betragte de to, som var de af samme art. De organiserede en sammensværgelse. Behøver en sammensværgelse en nedskrevet overenskomst? Hvis det, at der ingen nedskreven overenskomst er, betyder, at der ikke er nogen alliance, hvordan så med hver af de to partifjendtlige klikker

ledet henholdsvis af Kao Kang og Jao Shu-shih? Kao Kang skrev ikke nogen pagt med Chang Hsiu-shan, Chang Ming-yuan, Chao Teh-tsun, Ma Hung og Kuo Feng, som var i kliquen. I hvert fald har vi ikke set nogen nedskrevet overenskomst. Skal også eksistensen af denne partifjendtlige klike benægtes? Vi har heller ikke set nogen pagt med Hsiang Ming og Yang Fan underskrevet af Jao Shu-Shih. Det er således forkert at sige, at ingen alliance kan eksistere uden en nedskrevet overenskomst.

Det andet punkt: Hvad skal holdningen være hos de kammerater, der lod sig påvirke af Kao og Jao, og hos dem der ikke lod sig påvirke? De kammerater, som blev påvirket, blev påvirket i forskellig grad. Nogle blev påvirket i al almindelighed, Kao og Jao strejfede dem med deres vinger. Nogle få kammerater blev meget påvirket, de diskuterede mange ting med Kao og Jao, udførte hemmelige aktiviteter og udsprede deres synspunkter. Der er en forskel mellem disse to kategorier af mennesker. Men uanset graden af påvirkning, har de fleste kammerater på denne konference gjort deres holdning klar. Nogle havde en meget fin holdning, og dette blev hilst velkommen af alle. Nogle andre var temmelig fine i deres holdning, og dette blev hilst velkommen af de fleste kammerater, skønt det, de sagde, ikke var fri for mangler. Nogle gik ikke langt nok, men har fulgt det op med supplerende bemærkninger i dag. Nogle taler var som helhed gode, men indeholdt dele, der ikke var helt rigtige. I hvert fald har de alle mere eller mindre antydnet, hvor de står, og vi bør hilse det med glæde. Når alt kommer til alt, har de gjort noget for at gøre deres standpunkt klart. Et par kammerater, som ønskede at tale, men ikke kunne på grund af mangel på tid, kan sende skriftlige rapporter til centralkomiteen. Med dem, der ikke har talt, er problemet ikke alvorligt, de blev kun strejft og var indviet i nogle af Kaos og Jaos gøremål, men forsøgte at afsløre dem. Med hensyn til dem, der har talt, er der så ikke nogen, der endnu holder noget tilbage? Lad os beslutte at kammerater kan få deres taler og rapporter tilbage til gennemsyn, hvadenten de handlede om femårsplanen eller om Kaos og Jaos partifjendtlige alliance. Disse kammerater kan omhyggeligt gennemgå deres formuleringer og har fem dage til at ændre hvad som helst, de har sagt uhensigtsmæssigt eller ikke helt korrekt. Lad være med at angribe nogen og gøre det svært for ham, udelukkende fordi han sagde noget, der ikke var helt rigtigt på denne konference. I har lov til at lave rettelser, og jeres reviderede tekst vil blive betragtet som den endelige.

Vi bør indtage denne holdning overfor disse kammerater, dvs. vi bør ikke alene iagttage dem, men også hjælpe dem i det håb, at de vil rette deres fejltagelser. Med andre ord vi bør ikke bare iagttage dem for at se, om de retter deres fejl, men også hjælpe dem med at gøre det. Alle behøver hjælp. Med al sin skønhed behøver Lotusen sine grønne blade for at sætte den i relief. Et hegn behøver støtten fra tre pæle, en dygtig kammerat behøver tre

andre menneskers hjælp. At klare det på egen hånd er ikke godt, og hjælp fra andre er altid nødvendig. Og dette er så meget desto mere nødvendigt i det foreliggende tilfælde. Det er nødvendigt at iagttage disse mennesker, for at se om de forbedrer sig. Men udelukkende at iagttage dem er passivt, det er også nødvendigt at give dem hjælp. Hvad angår de kammerater, der lod sig påvirke af Kao og Jao, uanset graden, bør vi være glade for at se dem forbedre sig, og vi bør ikke bare iagttage dem, men også hjælpe dem. Sådan er den positive holdning til kammerater, der har begået fejl.

De kammerater, der ikke lod sig påvirke af dem, skal ikke blive indbildske, men skal være på vagt over for denne sygdom. Dette er umådeligt vigtigt. Blandt de tidligere nævnte kammerater, var nogle sikkert bedrøget og andre temmeligt dybt involveret. Men ved at have begået fejltagelser kan disse kammerater blive mere eller mindre årvågne og undgå lignende fejltagelser i fremtiden. Man bliver immun over for nogle sygdomme efter at have haft dem. Vaccination har en forebyggende virkning. Men det er ikke en sikker garanti, og man kan stadig få kopper. Følgelig er det bedre at få endnu en vaccination - i vort tilfælde et andet møde af denne art - om tre eller fem år. Andre kammerater skal ikke være indbildske, men vogte sig for at begå fejl. Hvorfor nærmede Kao Kang og Jao Shu-shih sig ikke disse mennesker? Der er forskellige kategorier. Den første kategori består af dem, der betragtede som fjender, og som naturligt er, ville de ikke prøve at påvirke dem. Den anden består af dem, der så ned på som værende uden betydning, idet de troede, at disse mennesker automatisk ville komme, når »landet var godt under kontrol«. Den tredje kategori består af dem, der ikke vovede at nærme sig, sandsynligvis fordi disse mennesker var bedre immuniseret og ikke lignede den type folk, som de ønskede; skønt de ikke betragtede dem som fjender eller som værende uden betydning, turde de ikke desto mindre ikke nærme sig dem. Den fjerde kategori består af dem, som de ikke har haft tid til at påvirke. Denne slags pest behøver tid til at spredes. Udsæt afsløringen i et år og I kan ikke være sikre på, at der ikke var nogle flere, der ville være blevet smittet. Så lad være med at være en pralhals og sige: »Sig mig engang, er du ikke blevet plettet? Men se, hvor ren jeg er!« Hvis afsløringen var blevet udsat et år, vover jeg at påstå, at en hel del mennesker ville være blevet smittet.

Jeg mener, at det ovennævnte bør vække opmærksomhed hos både de kammerater, der lod sig påvirke af Kao og Jao, og hos dem, der ikke lod sig påvirke.

Det tredje punkt. Af principielle grunde, bør vi konstant være på vagt og holde en vis afstand til kammerater, når deres bemærkninger eller handlinger går imod partiets principper. Når som helst deres bemærkninger og handlinger går imod partiets principper og frastøder os, skal vi ikke identificere os med dem i sådanne sager og under sådanne omstændigheder. Hvad

angår de af deres bemærkninger og handlinger, der er i overensstemmelse med partiets principper i sådanne anliggender som femårsplanen, resolutionen og rapporten om Kaos og Jaos partifjendtlige alliance, vor korrekte politik og partiets forskrifter og regulativer, skal vi selvfølgelig give dem kraftig støtte og identificere os med dem. Vi skal holde en vis afstand til hvad som helst, der er uforeneligt med partiets principper, med andre ord, vi skal trække en klar skillelinie og afvise det på stedet. Vi skal ikke undlade at holde denne afstand, blot fordi en eller anden er en gammel ven, en gammel overordnet, en gammel underordnet, en gammel kollega, en skolekammerat eller en person fra samme by. Vi har gentagne gange erfaret dette i den aktuelle sag med Kaos og Jaos partifjendtlige alliance og i den tidligere kamp mellem to linier i partiet: når man på grund af et gammelt og nært bekendtskab med visse personer finder det vanskeligt at tale ud og undlader at holde en vis afstand, give noget afslag og trække en klar skillelinie, vil man finde sig selv mere og mere involveret og jaget af deres »skygger«. Derfor må vi indtage et standpunkt og holde fast ved principperne.

Det fjerde punkt. Nogle kammerater siger: »Vi kendte til nogle af Kaos og Jaos onde gerninger, men vi opdagede ikke deres plan«. Jeg vil sige, der er to kategorier. For det første er der dem, der hørte Kao og Jao sige mange ting, som var imod partiets principper, og ydermere rådførte Kao og Jao sig med dem om nogle af deres partifjendtlige handlinger. Disse mennesker skulle have opdaget deres plan. For det andet var der dem, der erfarede om deres onde gerninger i al almindelighed, men ikke indså at de havde en plan. Disse mennesker kan ikke bebrejdes dette, for det var ikke let at opdage. Det var først i 1953, at centralkomiteen opsporede deres partifjendtlige sammensværgelse. Efter de ting, der skete på konferencerne om finansielt og økonomisk og om organisatorisk arbejde, og efter alt det der var sket før konferencen om finansielt og økonomisk arbejde, indså vi, at de ikke opførte sig normalt. Under konferencen om finansielt og økonomisk arbejde blev deres usædvanlige aktiviteter opdaget, og de blev irettesat. Så fra den tid skiftede de fuldstændigt over til hemmelige aktiviteter. Det var først i efteråret og vinteren 1953, at vi opsporede denne sammensværgelse, konspiratorerne og klikkerne. I temmelig lang tid anede vi ikke, at Kao Kang og Jao Shu-shih var dårlige karakterer. Den slags ting er sket før. I perioden, hvor vi var i Ching-kang-bjergene, var der et par renegater, og vi mistænkte dem aldrig for, at de ville forråde revolutionen. Det er meget sandsynligt, at I alle har haft lignende erfaringer.

Vi skal uddrage en lære af dette: Bliv ikke vildledt af falsk fremtræden. Nogle af vore kammerater bliver let vildledt. I alle ting er der en modsigelse mellem fremtræden og væsen. Det er ved at analysere og studere en tings fremtræden, at folk bringes til at forstå dens væsen. Deraf behovet for viden-skaben. I modsat fald: hvis man ved hjælp af intuitionen kunne nå frem til

en tings væsen, hvilken nytte ville man så have af videnskaben? Hvilken nytte ville man så have af studier? Det er netop, fordi der er en modsigelse imellem fremtræden og væsen, at studier er tiltrængt. Der er alligevel en forskel imellem fremtræden og falsk fremtræden, fordi den sidste er falsk. Deraf drager vi læren: Prøv såvidt som muligt ikke at blive vildledt af falsk fremtræden.

Det femte punkt. Faren for indbildskhed. Lad være med at være en pralhals. Vor sag afhænger af de mange for at få et godt resultat, og de få spiller kun en begrænset rolle. Selvom de få, dvs. lederne og kadrene, spiller en rolle, som bør anerkendes, er det ikke en rolle af enestående betydning. Rollen af enestående betydning spilles af masserne. Den korrekte forbindelse mellem kadrene og masserne er sådan, at nødvendige som kadrene er, er det masserne, der laver det egentlige arbejde og har givet kadrene ledelsen, en rolle der ikke bør overdrives. Ville tingene gå af lave uden jer? Tingene kan gå videre uden jer, som historien og mange kendsgerninger i livet kan bevidne. Er tingene gået af lave uden lad os sige Kao Kang og Jao Shu-shih? Tingene fortsætter faktisk helt godt, ikke sandt? Også uden Trotski, uden Chang Kuo-tan Tu-hsiu fortsætter tingene helt godt. De var alle slette karakterer. Confucius har været død i menneskealder, og i dag har vi et kommunistisk parti i Kina, som uden tvivl er klogere end Confucius; dette for at vise at vi kan gøre det bedre uden Confucius. Hvad angår gode mennesker, er heller ikke de uerstattelige. Ville jorden holde op med at dreje rundt uden dem? Jorden ville dreje rundt alligevel. Tingene vil udvikle sig som sædvanligt eller måske endog bedre.

Vi har to slags mennesker. Den ene er veteranerne, og mange af jer her har høj anciennitet; den anden er det unge blod, de nye folk. Hvilken gruppe stiller sig mest lovende an? Som kammerat Chou En-lai sagde i dag, er det selvfølgelig det unge blod. Nogle kammerater svulmer over af stolthed, blot fordi de er veteraner i revolutionen. Dette er ganske uden berettigelse. Hvis det at være stolt af sig selv endelig skal tages i betragtning, er det snarere de unge folk, som har noget at være stolte af. Hvad angår folk over fyrre eller halvtreds, jo ældre de er, og jo mere erfaring de har, desto mere beskedne burde de være. Overlad det til de unge folk at erkende det, som vi allerede har erkendt: »Disse veteraner har virkelig nogen erfaring. Vi må ikke undervurdere dem. Se hvor de er beskedne!« Hvis folk over fyrre eller halvtreds blev indbildske på trods af deres rige erfaringer, hvilken figur ville de så ikke gøre! De unge ville begynde at snakke: »Alle jeres erfaringer er for ingenting at regne, I opfører jer som børn.« De unge kan måske lide at føre sig lidt frem, det er forståeligt. Men at folk, som er kommet op i årene og har så megen erfaring, skulle være indbildske og selvtilfredse, det er uhørt. Som ordsproget siger: »Opfør dig ordentligt og hold halen mellem benene.« Mennesker har ingen haler, men hvorfor tale om at holde halen mellem

benene? Lad os tage en hund til eksempel. Der er tidspunkter, hvor en hund holder halen løftet, og der er tidspunkter, hvor den holder halen mellem benene. Almindeligvis holder den halen mellem benene, når den bliver slået, og den holder halen løftet, når den klarer sig fint. Jeg håber, at alle vore kammerater, og veterankammeraterne mest af alle, så at sige vil holde halen mellem benene snarere end at holde den løftet, vogte sig for indbildskhed og overilethed, altid være beskedne og stadigt arbejde sig fremad.

Det sjette punkt. Vær på vagt overfor »venstre«-og højre opportunisme. Nogen siger: »Det er bedre at være 'venstre' end højre« en udtalelse, der er gentaget af mange kammerater. Faktisk er der mange, der siger til sig selv, at »det er bedre at være højre end 'venstre'«, men de siger det ikke højt. Kun de, der er ærlige, siger det åbent. Der er således disse to meninger. Hvad er »venstre«? At bevæge sig langt foran tiden, at gå hurtigere end den aktuelle udvikling, at være overilet i handling og i principielle og politiske anliggender og at slå ukritisk ud i kampe og uoverensstemmelser - dette er »venstre« opportunisme, og den er ikke af det gode. At være bagefter sin tid, at undlade at følge trit med den aktuelle udvikling og mangle vilje til at kæmpe - dette er højreopportunisme og er heller ikke af det gode. I vort parti er der folk, der foretrækker at være på den »venstre« side, og der er også en hel del, der foretrækker at være på den højre eller indtage en position i midten. Ingen af delene er gode. Vi skal føre en kamp mod begge fronter, og bekæmpe både »venstre«-og højreopportunisme.

Dette er alt, hvad jeg ønsker at sige om Kao Kangs og Jao Shu-shihs partifjendtlige alliance.

4. OM DEN NUVÆRENDE SITUATION

Hvordan står sagerne med hensyn til den internationale situation og situationen her i landet og i partiet? Hvilken side er fremherskende - den mørke eller den lyse? Det skal slås fast, at den lyse side har overtaget over den mørke, hvad enten det er internationalt, herhjemme eller i partiet. Ligeså med vor konference. Lad være med at tro at alt er mørkt, blot fordi så mange har begået selvkritik. Disse kammerater lagde hovedvægten på deres mangler og fejl og berørte ikke deres positive egenskaber, idet de udelod sådanne ting som tidspunktet, da de sluttet sig til revolutionen, slagene de vandt, og de succeer de opnåede i deres arbejde. Hvis I kun dømmer udfra deres selvkritik, er der kun mørke sider. Men faktisk er dette kun én side af sagen og for mange kammerater den sekundære. Sagen forholder sig anderledes med Kao Kang og Jao Shu-shih og deres fem hjælpere Chang Hsiu-shan, Chang Ming-Yuan, Chao Teh-tsun, Ma Hung og Kuo Feng. Den vurdering, at den lyse side er fremherskende, kan ikke bruges på dem. Hvilken fremherskende lys side er der i Kao Kangs tilfælde? Der er mørke fra ende til anden, en masse

skummelhed som hverken månelys eller sollys kan trænge igennem. Det er helt anderledes med vore kammerater. De har et par få mørke pletter på sig, som kan fjernes ved gentagen brug af sæbe.

Hvorfor forlanger vi beredskab mod et pludseligt omslag i begivenhederne, mod et kontrarevolutionært come-back og mod gentagelser af tilfælde af Kao-Jaos slags? Fordi vi intet har at miste, hvis vi er forberedte på det værste. Ligeegyldigt hvilket arbejde vi laver, skal vi forudse de værste muligheder og planlægge i overensstemmelse dermed.

Det værste, der kan ske, kan kun være følgende: en ny verdenskrig sluppet løs af imperialisterne, Chiang Kai-shek ved magten i Peking og gentagelsen af sådanne hændelser som Kao-Jaos partifjendtlige alliance, og hvad mere er, det er ikke kun én af disse hændelser, der kan indtræffe, men så mange som ti eller selv hundrede. Men hvad deres antal end er, så længe vi på forhånd er forberedte, er der ingen grund til ængstelse. Hvis der indtræffer ti hændelser, betyder det kun fem par, og der er ingen grund til ståhej, efter som vi har forudset dem alle. Imperialismen svinger med sine atombomber og brintbomber for at skræmme, og det gør os heller ikke bange. Verden er sammensat således, at der altid er én kraft, der kan besejre en anden. Når én kraft bruges til angreb, er der nødvendigvis en anden til at besejre den. Hvis I læser romanen, *Heltenes forherligelse*¹, så ved I, at der ikke findes sådant noget som uovervindelige »magiske våben«. Hære med »magiske våben« er faktisk blevet besejret. Vi tror, at så længe vi stoler på folket, findes der ingen uovervindelige »magiske våben« i denne verden.

5. LAD OS KÆMPE FOR EN RESULTATRIG SAMMENKALDELSE AF PARTIETS 8. NATIONALE KONGRES

Centralkomiteen har besluttet at sammenkalde partiets 8. nationale kongres i den anden halvdel af 1956. Der vil være tre punkter på dagsordenen: (1) en rapport om centralkomiteens arbejde; (2) revision af partilovene og (3) valg af en ny centralkomité. Valg af delegerede og forberedelserne af dokumenterne skal være afsluttet inden juli næste år. Inden for lidt over et år forlanger vi et stort skridt fremad inden for alle arbejdsområder: økonomien, kultur og undervisning, militære anliggender, partiet, det politiske liv og ideologien, masseorganisationerne, enhedsfronterne og de nationale mindretal.

I forbifarten et par ord om de nationale mindretal. Vi skal bekæmpe Hanchauvinismen. Lad være med at få den ide, at det er Han-folket, der har hjulpet de nationale mindretal. Rent faktisk har de nationale mindretal hjulpet Han-folket en hel del. Nogle kammerater elsker at prale over den

hjælp, der er givet til de nationale mindretal, men de forstår ikke, at vi ikke kan klare os uden de nationale mindretal. Hvem er det, der bebør 50-60% af vort landområde, Han-folket eller de andre nationaliteter? Det er de nationale mindretal. Store ressourcer og uudnyttet rigdom findes i overflod i disse områder. Op til dette tidspunkt har vi ydet de nationale mindretal liden hjælp og nogle steder slet ingen hjælp overhovedet, hvorimod de nationale mindretal har givet Han-folket hjælp. Imidlertid skal nogle af de nationale mindretal have vor hjælp først, før end de kan hjælpe os. De nationale mindretal har politisk ydet Han-folket en stor hjælp, deres deltagelse i den kinesiske nations fællesskab udgør en politisk hjælp til Han-folket. Hele landets befolkning er tilfreds med, at de nationale mindretal og Han-folket er forenede. Således har de nationale mindretal været en stor hjælp for hele landet, for hele den kinesiske nation, politisk, økonomisk og i det nationale forsvar. Det er forkert at tro, at kun Han-folket har hjulpet de nationale mindretal, mens de ikke har hjulpet Han-folket, eller at svulme af stolthed over den smule hjælp, der er givet til de nationale mindretal.

Når vi siger, at der skal tages et stort skridt fremad inden for alle områder inden et år, så mener vi, at de mangler og fejl, der er kommet for sagen lys, skal afhjælpes. Lad være med kun at give løfter på denne konference og lade disse mangler og fejl ligge uberørte og urettede, når den 8. kongres sammenkaldes næste år. Det, vi mener med at stræbe efter den 8. kongresses sammenkaldelse, er netop at få de mangler og fejl afhjulpet. Vi skal for eksempel gøre samvittighedsfulde forsøg på at udrydde ødselhed og spild og den storladne stil i arkitekturen. Lad være med at afgive løfter her, for så blot i det øjeblik, hvor I er hjemme, at lægge jer ned og sove.

Nogle folk foreslår, at en konference af denne art bør afholdes enten hvert år eller hvert andet år, således at der kan være en gensidig kontrol blandt kammeraterne. Jeg synes, at forslaget er værd at overveje. Hvem er det, der skal udøve kontrol med folk som os? Gensidig kontrol er en god ide, den vil fremme den hastige fremgang for partiet og staten. Vi har brug for hastig fremgang, ikke langsom. Vi har ikke haft en partikongres i ti år. I de første 5 år ville det selvfølgelig ikke have været rigtigt at indkalde til en kongres, fordi krigen rasede med alle dens spændinger og belastninger, og fordi den 7. kongres havde været der. En kongres kunne have været afholdt i den sidste 5-årsperiode, men blev det ikke. Dog er noget blevet opnået ved ikke at indkalde den. Det var bedre at nå til bunds i Kao-Jao-sagen inden kongressen, i modsat fald ville de ellers have gjort fuld brug af den 8. kongres til deres egne formål. Imidlertid er vor femårsplan vel undervejs, vi har lagt en generallinie for overgangsperioden, og gennem denne konference har vi opnået en større enighed i tænkemåde og således banet vejen for partiets 8. nationale kongres. Skønt det ikke er alle delegerede, af hvilke der kræves

selvkritik på den kommende kongres, bør der være åben kritik og selvkritik af mangler og fejl i vort arbejde. Det er forkert ikke at anvende dette marxistiske princip.

Kritikken bør være skarp. Jeg finder ikke, at den kritik, som en del kammerater aflagde på denne konference, var særlig skarp; de synes at være bange for at fornærme andre. Hvis I ikke er skarpe nok, hvis brodden ikke går ind, vil den kritiserede person ikke føle nogen smerte og ikke lægge mærke til den. Identificer ved navns nævnelse den implicerede person og afdeling. I har lavet det skidt, og jeg er ikke tilfreds, og hvis I føler jer stødt, så er der ikke noget at gøre ved det. Frygten for at fornærme andre er kun en frygt for at miste stemmer og for et usikkert forhold til arbejdet. Mister jeg min risskål, hvis I ikke stemmer på mig? Nej slet ikke. Hvis I siger, hvad I mener, og lægger spørgsmålene frit frem på en skarp måde, vil I i virkeligheden finde det lettere at komme ud af det med andre. Lad være med at trække hornene til jer. Hvorfor har en okse to horn? De er til at kæmpe med, til selvforsvar og til angreb. Jeg spørger tit kammerater, om de har »horn« i panden. Kammerater, føl efter, og mærk om I har nogen. Jeg kan se, at nogle kammerater har horn, nogle har horn, men de er ikke særligt spidse, og andre har slet ingen horn. Efter min mening er det bedre at have dem, for det rimer godt med marxismen. En af grundsætningerne i marxismen er kritik og selvkritik.

Så hold møder med regelmæssige mellemrum og praktiser kritik og selvkritik, det er en god måde at udøve gensidig kontrol blandt kammerater og fremme den hastige fremgang for partiets og statens sag. Jeg foreslår, at I kammerater fra provins- og bypartikomiteerne tænker over det og ser, om I kan gøre ligesådan. I vil gerne følge centralkomiteens eksempel, vil I ikke? Hvad dette angår, tror jeg, at I kan.

Til sidst opfordrer jeg jer tilstedeværende kammerater og alle partimedlemmer:

Lad os kæmpe for en resultatrig sammenkaldelse af partiets 8. nationale kongres i 1956!

Lad os kæmpe for en vellykket fuldbyrdelse af den 1. femårsplan!

Noter

¹ En kinesisk, mytologisk roman med konflikten mellem oldtidsstaterne Shang og Chou som baggrund.

TIL TILBAGEVISNING AF »OVERENSSTEMMELSE I DEN OFFENTLIGE MENING«

24. maj 1955

Det, som Hu Feng kalder »overensstemmelse i den offentlige mening«, betyder faktisk, at de kontrarevolutionære ikke får lov til at udtrykke kontrarevolutionære synspunkter. Dette er rigtigt nok, vort system fratager alle kontrarevolutionære ytringsfrihed og lader kun denne frihed eksistere blandt folket. Vi tillader folket at have forskellige meninger, dvs. at der er frihed til at kritisere, at udtrykke forskellige synspunkter og til at forfægte theisme eller atheisme (dvs. materialisme). I ethvert samfund er der til enhver tid altid to slags mennesker og to slags synspunkter, de fremskredne og de tilbagestående, der eksisterer som modsætninger i indbyrdes kamp, og hvor de fremskredne ideer uvægerligt bliver de fremherskende i forhold til de tilbagestående; det er hverken muligt eller korrekt at have »overensstemmelse i den offentlige mening«. Samfundet kan kun gøre fremskridt, hvis de fremskredne ideer bliver givet frit spil og er de fremherskende i forhold til de tilbagestående. Men i en tid, hvor der stadig eksisterer klasser og klassekamp både ude og hjemme, må arbejderklassen og masserne, som har grebet statsmagten, undertrykke den modstand mod revolutionen, som alle kontrarevolutionære klasser, grupper og enkeltpersoner yder, de må modarbejde de aktiviteter, som sigter mod en tilbagevenden til det gamle, og forbyde dem at udnytte ytringsfriheden til kontrarevolutionære formål. Derfor finder Hu Feng og kontrarevolutionære af hans slags at »overensstemmelse i den offentlige mening« er ubekvemt for dem. Deres ubekvemmelighed er præcis det, vi ønsker, og den er præcis det, der er bekvemt for os. Den offentlige mening i vort land er på én gang i overensstemmelse og ikke i overensstemmelse. Både de fremskredne og de tilbagestående blandt folket er frie til at bruge vore aviser, tidsskrifter, diskussionsmøder osv. til at kappes med hinanden, således at de førstnævnte kan opdrage de sidstnævnte ved hjælp af

Artikel der kritiserer Hu Fengs kontrarevolutionære klike.

den demokratiske overtalellesmetode, og at vi kan få bugt med de tilbagestående ideer og systemer. Når en modsigelse er blevet løst, opstår der nye modsigelser, og der finder en kappestrid sted på ny. På denne måde går samfundet hele tiden fremad. Eksistensen af modsigelser betyder, at der ikke er overensstemmelse. Løsningen af modsigelser resulterer i en midlertidig overensstemmelse, men der opstår snart nye modsigelser, som betyder, at der ikke er overensstemmelse, og de må så atter løses. Hvad angår modsigelsen mellem folket og de kontrarevolutionære, er det et spørgsmål om folkets diktatur over de kontrarevolutionære under arbejderklassens og det kommunistiske partis ledelse. Her anvendes den diktatoriske og ikke den demokratiske metode; med andre ord må de kontrarevolutionære makke ret, og de får ikke lov til at være uregerlige hverken i ord eller handling. I denne henseende er det ikke blot den offentlige mening men også loven, der er i overensstemmelse. I dette spørgsmål kan Hu Fengs og andre kontrarevolutionæres argumenter synes bestikkende, og enkelte forvirrede personer, som hører sådanne kontrarevolutionære bemærkninger, føler, at de selv har uret. For, ser I, »overensstemmelse i den offentlige mening« eller »manglende offentlig mening« eller »frihedsundertrykkelse« - lyder det ikke skrækeligt? Disse folk kan ikke skelne klart mellem to forskellige kategorier, mellem hvad der ligger inden for folkets rækker, og hvad der ligger udenfor. Inden for folkets rækker er det ulovligt at undertrykke friheden, at undertrykke folkets kritik af partiets eller regeringens mangler og fejltagelser eller at undertrykke den frie diskussion i akademiske kredse. Sådan er vort system. Alt dette er imidlertid lovligt i kapitalistiske lande. Uden for folkets rækker er det ulovligt at tillade kontrarevolutionære at være uregerlige i ord og handling, og det er lovligt at udøve diktatur over dem. Sådan er vort system. Det modsatte er tilfældet i kapitalistiske lande, hvor borgerskabet udøver et diktatur, under hvilket det ikke er tilladt revolutionære at være »uregerlige i ord og handling«, og hvor de må »makke ret«. Udbyttere og kontrarevolutionære er altid og overalt i mindretal, mens de udbyttede og de revolutionære uvægerligt er i overtal. Derfor er de sidstnævntes diktatur fuldstændig korrekt, mens de førstnævntes diktatur uvægerligt er forkert. Hu Feng sagde ligeledes: »Det store flertal af læsere tilhører en organisation, hvor stemningen er tvangspræget«. Vi afviser den tvangsprægede kommandometode blandt folket og er tilhængere af den demokratiske overtalellesmetode; her bør stemningen være fri, »tvang« er forkert. »Det store flertal af læsere tilhører en organisation« - dette er udmærket. I tusinder af år har noget lignende aldrig været tilfældet. Det var først efter at folket, anført af det kommunistiske parti, havde ført en lang og vanskelig kamp, at de blev i stand til at overgå til at blive forenede fra at have været løst sand, en tilstand som var til gavn for de reaktionæres udbytning og undertrykkelse, og det var først derefter, at folket opnåede denne storslåede indbyrdes forening kun få

år efter revolutionens sejr. Ved »tvang« mener Hu Feng anvendelse af tvang over for dem, som er på kontrarevolutionens side. Ja, de ryster af skræk og føler sig som »den ulykkelige svigerdatter, der altid er bange for at blive slået«, eller de er ængstelige for at »den mindste hosten vil blive registreret«. Dette synes vi også er udmærket. Heller ikke noget sådant er nogensinde sket i tusinder af år. Først efter at det kommunistiske parti havde ledt folket gennem en lang og vanskelig kamp, begyndte disse skurke at føle sig ubehageligt til mode. Kort sagt, glædens dag for folket er sorgens dag for de kontrarevolutionære. Det er fremfor alt det, vi fejrer på Nationaldagen. Hu Feng sagde også: »Når det drejer sig om litteratur og kunst, er det mekaniske faktisk det nemmeste.« Her er »mekanisk« en nedsættende betegnelse for den dialektiske materialisme, og at kalde det for »det nemmeste« er det rene vrøvl. Idealismen og metafysikken er det nemmeste i verden, fordi de hverken er baseret på den objektive virkelighed eller er underlagt dens prøve, og de tillader folk at vrøvle ligeså meget de orker. Omvendt kræver materialismen og dialektikken en indsats. De må være baseret på og underlagt den objektive virkeligheds prøve. Medmindre man anstrænger sig er man tilbøjelig til at glide over i idealisme og metafysik. I sit brev¹ rejste Hu Feng tre principielle spørgsmål, som vi har fundet det nødvendigt at tilbagevise ret udførligt. I tillæg hertil skrev Hu Feng i brevet: »For tiden er der overalt en lyst til at gøre modstand, der findes videregående krav overalt«; dette var i 1950. Dengang var hovedmassen af Chiang Kai-sheks militære styrker lige blevet fordrevet på fastlandet og mange af de kontrarevolutionære bevæbnede styrker, som var blevet til banditter, stod endnu over for udslettelse; de størstiledede bevægelser for en jordreform og for undertrykkelsen af de kontrarevolutionære var endnu ikke begyndt, ligesom arbejdet med en omlægning på kultur- og uddannelsesområdet heller ikke var begyndt. Det, som Hu Feng sagde, afspejlede situationen på det tidspunkt, men han lod noget usagt. For at forklare det tydeligt skulle der have stået: For tiden findes der blandt de kontrarevolutionære et ønske om at gøre modstand mod revolutionen overalt, der er alle slags videregående krav fra kontrarevolutionært hold, som overalt søger at skabe uro for revolutionen.

Noter:

¹ Dette refererer til et kontrarevolutionært brev, som Hu Feng skrev den 13. august 1950 til sin tilhænger Chang Chung-hsiao.

FORORD OG UDGIVERS NOTER TIL »MATERIALE OM HU FENG'S KONTRAREVOLUTIONÆRE KLIKE«

Maj og juni 1955

FORORD

15. juni 1955

For at imødekomme den brede læsende offentligheds behov har vi samlet det materiale om Hu Fengs kontrarevolutionære klike, som blev bragt i Folkets Dagblad i tre afsnit mellem den 13. maj og den 10. juni og ligeledes Folkets Dagblads leder fra den 10. juni, og vi er i gang med at få det udgivet på Folkets Forlag under titlen »Materiale om Hu Fengs kontrarevolutionære klike«. I denne bog har vi også genoptrykt Hu Fengs »Min selvkritik« som kildemateriale; det står som et tillæg, der følger efter det af Shu Wu¹ til rådighed stillede materiale, sådan at læserne kan studere denne kontrarevolutionære dobbeltspiller. Vi har foretaget nogle få sproglige rettelser i udgiverens noter og i fodnoterne til de tre afsnit af materialet. Vi har revideret enkelte fodnoter, føjet andre til og indføjet yderligere to udgivernoter til det andet afsnit. For at skabe overensstemmelse er vendingen »partifjendtlig klike« i titlen til første og andet afsnit blevet ændret til »kontrarevolutionære klike« som i det tredje afsnit. Teksten er ellers uændret.

Det kan forventes, at offentliggørelsen af denne bog i lighed med offentliggørelsen af materialet i Folkets Dagblad vil vække opmærksomhed blandt to typer af folk. På den ene side vil de kontrarevolutionære være opmærksomme på den. På den anden vil folkets brede masser vise den endnu større opmærksomhed.

De kontrarevolutionære og de, som har visse kontrarevolutionære synspunkter, vil finde, at Hu Feng-elementernes korrespondance er ført i en sympatisk toné. Hu Feng og hans klike er sandelig talsmænd for alle kontrarevolutionære klasser, grupper og enkeltpersoner, og de forbandelser, de udslynger mod revolutionen, og den taktik, de benytter i deres aktiviteter, vil blive værdsat af alle kontrarevolutionære, som kan få fat i denne bog, i

hvilken de kan hente en del oplæring i klassekamp. Alligevel vil dette på ingen måde redde dem fra deres undergang. Ligesom alle deres bagmænds kontrarevolutionære skrivelser, imperialisterne og Chiang Kai-sheks Kuomintang, som var rettet mod det kinesiske folk, er disse Hu Feng-elementers skrivelser et vidnesbyrd ikke om succes, men om fiasko. De reddede ikke deres egen klike fra undergang.

Folkets masser har et stort behov for dette materiale. Hvordan anvender de kontrarevolutionære deres dobbeltspillertaktik? Hvordan lykkes det dem at narre os med deres falske ydre, mens de i al hemmelighed foretager det, som vi mindst venter? Alt dette er et ubeskrevet blad for tusinder og atter tusinder af velmenende mennesker. På denne baggrund har mange kontrarevolutionære sneget sig vej ind i vore rækker. Folkets øjne er ikke skarpe, de er ikke særlig dygtige til at skelne gode folk fra dårlige typer. Når folk arbejder under normale omstændigheder, ved vi, hvordan vi kan skelne de dårlige fra de gode, men vi er ikke særlig dygtige til at gennemskue dem, som arbejder under usædvanlige omstændigheder. Hu Fengs elementer er kontrarevolutionære, som bærer en forklædning for at skjule deres sande træk og for at give et falsk indtryk. Men eftersom de modarbejder revolutionen, er det umuligt for dem helt at dække over deres sande træk. Hvad angår de ledende ånder inden for Hu Fengs klike, så har de både før og efter befrielsen haft mange meningskampe med os. De adskiller sig i ord og handling ikke kun fra kommunisterne, men også fra langt de fleste revolutionære og demokrater uden for partiet. De blev fornylig afsløret i fuldt mål, ene og alene fordi vi fik fat på en mængde håndfaste beviser mod dem. Hvad angår mange af enkeltmedlemmerne i Hu Fengs klike, så var de i stand til at bedrage os, fordi vore partiorganisationer, statsorganer, folkeorganisationer, kulturelle- og uddannelsesinstitutioner eller foretagender undlod at gennemføre en nøje undersøgelse af deres fortid, før de lod dem slippe ind. Det skyldtes også, at vi for ikke så længe siden var inde i en stormfuld revolutionsperiode, og derfor forsøgte folk af alle slags at blive tæt forbundne med os, fordi vi gik sejrrigt ud af kampen; vandene var derfor uundgåeligt forplumrede og de dårlige blev blandet sammen med de gode, og vi er endnu ikke kommet i gang med en grundig frasortering. Hvorvidt en opsporing og udrensning af de dårlige elementer vil lykkes, er endvidere afhængig af de ledende organers korrekte ledelse kombineret med en høj grad af politisk bevidsthed hos masserne, men i denne henseende var vort arbejde i fortiden ikke uden fejl. Vi må tage ved lære af alt dette.

Vi tillægger Hu Feng-sagen betydning, fordi vi ønsker at bruge den til opdragelse af de brede masser, og i første omgang de kadrer, som kan læse og også de intellektuelle; dem anbefaler vi dette materiale, så de kan hæve deres politiske bevidsthedsniveau. »Materialet« er slående på grund af sin usædvanlige skarphed og klarhed. Naturligvis vil det vække opmærksomhed hos

de kontrarevolutionære, men endnu mere hos de revolutionære. Hvis det revolutionære folks brede masser lærer noget af denne sag og af dette materiale og dermed forøger deres revolutionære begejstring og deres evne til at skelne, vil vi gradvist få afsløret alle mulige skjulte kontrarevolutionære personer.

UDGIVERENS NOTER (UDVALG)

Maj og juni 1955

I

En klike - kaldt et »koteri« af vore forfædre og »ring« eller »bande« af folk i dag - er noget meget velkendt for os. For at nå deres politiske mål anklager folk, som bedriver klikevæsen, ofte andre for at gøre det samme, og at bedrive klikevæsen, siger de, er ikke retskaffent. De hævder selv, at de er retskafne, og at retskafne mennesker jo ikke har noget med klikker at gøre. De, som var under anførsel af Hu Feng, sagdes at være »unge skribenter« og »revolutionære skribenter«, »hadet« og »forfulgt« af det kommunistiske parti, som var den klike, som havde »borgerlige teorier« og »udgjorde et selvstændigt rige«; derfor ønskede Hu Feng og kompagni hævn. Spørgsmålet om »Litterært Tidsskrift«² var »blot et brud, som man har grebet« og det var »absolut ikke et isoleret tilfælde«, det var meget påkrævet at »udvide og generalisere« det og »vise at spørgsmålet drejede sig om en klikes herredømme« og tilmed om »en klikes og krigsherres herredømme«. Sagen var så alvorlig, at de »affyrede« en del ammunition for at få has på os. Med denne handling vakte Hu Feng og kompagni opsigt. Efter en grundig undersøgelse af mange af disse personer viste denne klike sig at være af et vist omfang. Førhen var de kendt som »en lille gruppe«. Men det er ikke tilfældet, der findes en hel del af dem. Førhen var de blot kendt som en gruppe lærde personer. Men det er ikke tilfældet; de har sneget sig vej ind i politiske, militære, økonomiske, kulturelle og uddannelsesmæssige afdelinger. Førhen så de ud til at være en gruppe revolutionære, som arbejdede helt åbent. Men det er ikke tilfældet, de fleste af dem har en meget lyssky baggrund. Klikens hovedstyrke består af imperialistiske og hemmelige Kuomintang-agenter, trotskister, reaktionære hærofficerer eller renegater fra det kommunistiske parti; med disse mennesker som rygrad dannedes der en kontrarevolutionær klike skjult i den revolutionære lejr, et selvstændigt undergrundsrige. Denne kontrarevolutionære klike, dette undergrundsrige har sat sig som opgave at omstyrte Den kinesiske Folkerepublik og at genetablere imperialismens og Kuomintangs styre. Nårsomhelst og hvorsomhelst det er muligt, snuser de rundt efter vore fejl, som de bruger som påskud til sabotage. Hvorsomhelst de har deres folk,

sker der mærkelige ting. Efter befrielsen voksede denne kontrarevolutionære klike, og hvis den ikke blev kontrolleret, ville den fortsætte med at vokse. Nu da sandheden om Hu Feng og kompagni er kommet for dagen, kan mange fænomener gives en tilfredsstillende forklaring og deres aktiviteter kan blive standset.

2

Ganske rigtigt handlede Hu Feng derefter efter Lu Tians forslag, som gik ud på at anvende en offensiv forsvarstaktik. Således kom han til Peking for at bede om et arbejde, han anmodede om, at hans sag blev diskuteret, fremlagde det 300.000 ord lange memorandum for centralkomiteen og greb til slut spørgsmålet om »Litterært Tidsskrift« som anledning til at åbne ild. Når det går dem dårligt, anvender de udbytende klassers forskellige repræsentanter generelt en offensiv taktik som et forsvarsmiddel til at overleve i dag og vokse sig store i morgen. De fabrikere rygter ud af den blå luft og fortæller løgne lige ud af posen; de griber visse overfladiske fænomener til at angribe tingenes væsen; nogle mennesker bliver rost, mens andre bliver fordømt; og sager bliver fordrejet og overdrejet for at »foretage et gennembrud på visse punkter« for at sætte os i en vanskelig situation. Kort sagt de studerer ihærdigt hvilken taktik, de skal anvende mod os, og de »udspejder landet« for at nå deres mål. Somme tider »simulerer« de og venter på en chance til at »overrumple med et modangreb«. De har mange års erfaring med klassekamp og er dygtige til forskellige former for kamp, lovlige som ulovlige. Vi revolutionære må kende deres kneb og studere deres taktik for at besejre dem. Vær aldrig så pedantiske og naive, at I behandler en kompliceret klassekamp som en enkel sag.

3

Det er forfængelighed, selvbehagelighed, mangel på årvågenhed og fordybelse i vort daglige arbejde, med forsømmelse af politikken til følge fra vor side som revolutionære, som har gjort det muligt for mange kontrarevolutionære at »trænge sig vej ind i« vor »lever«. De er på ingen måde begrænset til Hu Feng og hans klike, mange andre hemmelige agenter og dårlige elementer har også sneget sig ind.

4

Når et partimedlem bliver kritiseret for sine liberalistiske tendenser, siger Hu Fengs elementer, at han »bliver angrebet«. Hvis hans »kampvilje er temmelig svag«, dvs. hvis han ikke holder fast ved sit liberalistiske standpunkt, men er villig til at acceptere partiets kritik og stille sig over på et korrekt standpunkt, er han ikke noget håb for Hu Fengs klike, og de kan ikke trække ham væk fra os. Men omvendt, hvis hans »kampvilje« til at

holde fast ved sit liberalistiske standpunkt ikke er »temmelig svag« men »ret stærk«, står han i fare for at blive trukket væk. Hu Fengs elementer vil helt sikkert »forsøge« på det, og de kalder ham allerede »kammerat«. Bør dette ikke tages som en advarsel? Hvilken holdning bør et partimedlem nu indtage, når han bliver kritiseret for at have begået ideologiske og politiske fejl? Han står over for et valg mellem to veje: den ene er, at rette sine fejl og blive et godt partimedlem, den anden er at glide længere ud på afveje og endog at falde ned i en kontrarevolutionær afgrund. Det andet alternativ eksisterer virkelig, og måske bliver han lokket af de kontrarevolutionære.

5

Ligesom vi konstant vurderer styrkeforholdet i den internationale og hjemlige klassekamp, så gør fjenden det også. Men som de tilbagestående og dekadente reaktionære de er, er vore fjender fordømte; de er uvidende om den objektive verdens love, de er subjektive og metafysiske i deres tankegang og tager derfor uvægerligt fejl i deres bedømmelser. De bliver ubønhørligt drevet af deres klasseinstinkt til at tro, at de er højt hævet over alle, og at de revolutionære kræfter aldrig kan komme til at udgøre særlig meget. De overvurderer uvægerligt deres egen styrke og undervurderer vor. Vi har været vidne til mange kontrarevolutionæres fald én efter én - Ching-dynastiets regering, de nordlige krigsherrer, de japanske militarister, Mussolini, Hitler og Chiang Kai-shek; de begik fejl i tanke og handling og kunne ikke gøre andet. Alle nuværende imperialister vil uvægerligt gentage sådanne fejl. Er det ikke latterligt? Ifølge Hu Fengs elementer er det kinesiske folks revolutionære styrker under ledelse af det kommunistiske parti »fordømt«, og de er kun »det visne, gule blad« og »et rådnende lig«. Og hvad med de kontrarevolutionære styrker repræsenteret ved Hu Fengs elementer? Skønt »nogle skrøbelige spirer blier ødelagt«, vil et stort antal spirer »bryde igennem« og vil »vokse beslutsomt«. Hvis der endnu i dag findes monarkistiske repræsentanter i den borgerlige franske nationalforsamling, er det meget sandsynligt, at nogle repræsentanter for Chiang Kai-shek vil forblive aktive her og der selv flere år efter en fuldstændig fjernelse af alle udbytende klasser fra jordens overflade. De værste og mest sejlvivede iblandt dem vil aldrig indrømme et nederlag. Det skyldes, at de er nødt til at bedrage sig selv såvel som andre, for ellers kunne de ikke fortsætte.

6

I dette brev antyder sætningen »disse tilslørede feudale styrker slår sindssygt folk ihjel«, at Hu Fengs kontrarevolutionære klike er rædselsslagen over vort folks revolutionære styrkers storstilede kamp for at undertrykke de kontrarevolutionære styrker, og denne følelse er typisk for alle kontrarevolutionære klasser, grupper og enkeltpersoner. Det, som slår deres hjerter

med rædsel, er netop det, som får de revolutionære masser til at juble. »Uden fortillælde i historien« - også dette er korrekt. Med undtagelse af den revolution som erstattede det primitive stammefællesskab med slavesystemet, dvs. et ikke-udbytende system med et udbyttersystem, så endte alle revolutioner i fortiden med ét udbyttersystems overgang til et andet, og det var hverken tvingende nødvendigt eller muligt at undertrykke de kontrarevolutionære til bunds. Kun vor revolution, de brede folkemassers revolution under ledelse af proletariatet og det kommunistiske parti har til formål fuldstændigt at fjerne alle udbyttersystemer og alle klasser; derfor kan de udbytterklasser, som bliver fjernet, ikke undgå at komme frem i lyset og gøre modstand gennem deres kontrarevolutionære politiske partier og grupper og gennem visse enkeltpersoner, og de brede masser må på deres side forene sig og resolut undertrykke disse modstandskræfter. Kun på nuværende tidspunkt er en sådan undertrykkelse tvingende nødvendig og mulig. »Kampen er uundgåeligt blevet skærpet« - dette er ligeledes helt korrekt. Udtrykket »tilslørede feudale styrker« er dog forkert; det er et nedsættende udtryk for »folkets demokratiske diktatur under ledelse af proletariatet og det kommunistiske parti og baseret på arbejder-bondealliancen«, ligesom ordet »mekanisme«, som det bliver anvendt af denne klike, er en nedsættende vending for »den dialektiske materialisme«.

7

Her støder vi igen på denne Chang Chung-hsiao. Han har en temmelig god kontrarevolutionær næse og overgår mange i vore revolutionære rækker, iberegnet en del kommunister, med hensyn til klassebevidsthedsniveau og skarp politisk lugtesans. Sammenlignet med mænd i Hu Fengs klike er mange af vore egne folk i denne henseende meget underlegne. Vi må studere og højne vor klasseårvågenhed og skærpe vor politiske lugtesans. Hvis Hu Fengs klike kan tilbyde noget positivt, så er det, at vi gennem den nuværende bevægende kamp vil højne vor egen politiske bevidsthed og følsomhed til et højere stade, beslutsomt vil undertrykke alle kontrarevolutionære og i høj grad styrke vort revolutionære diktatur; således vil vi føre revolutionen igennem til enden og nå målet, nemlig opbygningen af et stort socialistisk land.

Noter:

¹ Dette refererer til »Noget materiale om Hu Fengs kontrarevolutionære klike«, overgivet af Shu Wu, et medlem af kliquen. Det indeholder uddrag af en række kontrarevolutionære fortrolige breve, som Hu Feng skrev til Shu Wu før og efter befrielsen.

² Fra slutningen af oktober til begyndelsen af december 1954 afholdt præsidiene for Sammenlutningen af Kinas litteratur- og kunstkredse og for Den kinesiske Forfatterforening nogle udvidede fællesmøder for at undersøge »Litterært Tidsskrifts« fejl med hensyn til at undertrykke unge skribenters kritik af de borgerlige ideer som var fremherskende i studierne af »Drømmen om det røde værelse«. Hu Feng troede, at nu var anledningen der, og han begyndte at angribe det kommunistiske parti. I et fortroligt brev til en af sine tilhængere skrev han: »Dette er blot et brud, som man har grebet, og det er meget påkrævet at udvide og generalisere sagen.«

OM DEN KOOPERATIVE OMFORMNING AF LANDBRUGET

31. juli 1955

I

Et opsving i den nye socialistiske massebevægelse er nært forestående i landdistrikterne. Men nogle af vore kammerater vakler af sted som kvinder med snørede fødder, mens de beklager sig hele tiden: »I går for hurtigt, alt for hurtigt«. For megen smålig kritik, uberettigede klager, grænseløs ængstelse og utallige forbud - alt dette regner de for den rigtige politik til at lede den socialistiske massebevægelse i landområderne.

Nej, det er ikke den rigtige politik, det er en forkert politik.

Den sociale omformnings og kooperationens flodbølge på landet er allerede skyllet hen over en række områder og vil snart omfatte hele landet. Det er en kolossal socialistisk revolutionær bevægelse, omfattende en landbefolkning på mere end 500 millioner mennesker, og den har en vældig verdensomspændende betydning. Vi bør lede denne bevægelse aktivt, begejstret og systematisk, vi bør på ingen måde holde den tilbage. Nogle fejl vil ikke kunne undgås i denne proces, dette er forståeligt, og de vil ikke være vanskelige at rette. Mangler eller fejl blandt kader og bønder kan afhjælpes eller overvindes, såfremt vi aktivt hjælper dem. Kaderne og bønderne vinder fremgang under partiets ledelse, og bevægelsen er grundlæggende set sund. Visse steder er der gjort bestemte fejl i arbejdet; for eksempel er fattigbønder blevet udelukket fra kooperativerne uden at der er taget hensyn til deres vanskeligheder, mens velhavende middelbønder imod deres interesser er blevet tvunget ind i kooperativerne. Disse fejltagelser bør rettes ved at opdrage kader og bønder og ikke ved blot at skælde dem ud. Grove irettesættelser løser ingen problemer. Vi må dristigt lede bevægelsen og skal ikke »frygte drager forude og tigre bagude«. Både kader og bønder vil ændre sig i løbet af de kampe, de selv tager del i. Lad dem køre løs og lad dem lære og blive dygtigere undervejs. På denne måde vil mange dygtige folk komme

Rapport på en konference for partisekretærer fra provinserne, de centralt styrede byer og de autonome områder, indkaldt af Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

frem. »Frygte drager forude og tigre bagude« vil ikke skabe kadrer. Store grupper kadrer med kortvarig uddannelse bør sendes ud på landet for at lede og hjælpe kooperativ-bevægelsen, men de må samtidig selv tage del i bevægelsen, hvis de skal lære, hvorledes de skal arbejde. Man lærer ikke nødvendigvis at gøre et stykke arbejde blot ved at lytte til en underviser, der forklarer en snes punkter ved et kursus.

For at sige det kort må ledelsen aldrig halte efter massebevægelsen. Alligevel er det nu sådan, at det er massebevægelsen der er foran, mens ledelsen ikke kan holde trit med den. Denne tingenes tilstand må ændres.

II

Den landsomfattende kooperativ-bevægelse gør vældige fremskridt, mens vi stadig strides om spørgsmål som: Kan kooperativerne vokse? Kan de stabiliseres? Det synes som om sagens kerne for visse kammerater er deres bekymring for, om det er muligt at konsolidere de adskillig hundrede tusinde eksisterende halvsocialistiske kooperativer, som almindeligvis er ret små, vel gennemsnitligt på et par og tyve bondefamilier hver. Hvis de ikke kan konsolideres, er vækst selvfølgelig umulig. Visse kammerater er stadig ikke overbevist på trods af listerne over kooperativernes vækst i de sidste par år, men vil vente og se, hvordan tingene tager sig ud i 1955. De vil måske endog vente og se endnu et år, og kun hvis endnu flere kooperativer er konsolideret ved udgangen af 1956, vil de være overbevist om muligheden for den kooperative omformning af landbruget, og være enige i, at partiets centralkomites politik er rigtig. Derfor er arbejdet i disse to år vigtigt.

For at vise muligheden af landbrugskooperation og rigtigheden af partiets centralkomites politik på dette spørgsmål, er det måske ikke uden værdi for os at kigge tilbage på landbrugskooperationens historie i vort land.

I de toogtyve år med revolutionær krig forud for oprettelsen af Den kinesiske Folkerepublik, havde vort parti allerede vundet erfaringer i at lede bønderne, efter jordreformen i at oprette landbrugsproducenternes gensidige hjælpeorganisationer, som indeholdt visse socialistiske elementer. Dengang var der arbejdsgrupper for gensidig hjælp og pløjningshold i Kiangsi-provinsen, arbejdsudvekslingshold i det nordlige Shensi og gensidige hjælpehold i det nordlige, østlige og nordøstlige Kina. I enkelte tilfælde opstod der også landbrugskooperativer af halvsocialistisk eller socialistisk natur. For eksempel dukkede et socialistisk landbrugskooperativ op i Ansai amtet i det nordlige Shensi under modstandskrigen mod Japan. Men dengang fik sådanne kooperativer ikke omfattende støtte.

Efter oprettelsen af Den kinesiske Folkerepublik ledte vort parti bøndernes opbygning af et øget antal gensidige hjælpehold og de landbrugskoope-

rativer, som der på basis af disse hold blev taget initiativ til. Indtil nu er der brugt næsten seks år på dette arbejde.

Den 15. december 1951, da vort partis centralkomité vedtog den første resolution om gensidig hjælp og Kooperation i landbrugsproduktionen og sendte den til de lokale partiorganisationer for at den skulle prøves i praksis, fandtes der allerede trehundrede eller flere landbrugskooperativer. (Dokumentet blev ikke bragt i aviserne som formelt partidokument før marts 1953). To år senere, da vor centralkomité den 16. december 1953 vedtog resolutionen om landbrugsproducenternes kooperativer, var tallet steget til over 14.000, hvilket er en 46-dobling på to år.

Denne resolution opfordrede til en stigning i antallet af landbrugskooperativer fra godt 14.000 til 35.800 mellem vinteren 1953 og efterårshøsten 1954, det vil sige en stigning på kun 150%. Det viste sig, at i løbet af det år steg tallet faktisk til 100.000 eller en stigning på mere end 600%.

I oktober 1954 besluttede centralkomiteen en stigning på 500%, fra 100.000 til 600.000. I virkeligheden kom tallet op på 670.000. I juni 1955 blev det reduceret med 20.000 efter en foreløbig justering, således at der var 650.000 eller 50.000 flere end det opsatte mål. Antallet af bondefamilier i kooperativerne var 16.900.000, hvilket er et gennemsnit på 26 familier i hvert kooperativ.

Disse kooperativer findes hovedsagelig i de nordlige provinser, som blev befriet tidligst. De øvrige provinser, som blev befriet senere, og det er hovedparten, har også et antal kooperativer, men med undtagelse af Anwhei og Chekiang drejer det sig ikke om mange.

Disse kooperativer er almindeligvis små, men nogle få er store, nogle med 70 til 80 familier, nogle med over hundrede og nogle med flere hundrede.

For det meste er de halvsocialistiske, men nogle enkelte er udviklet til kooperativer på et højere stadium og af socialistisk karakter.

Samtidig med væksten i bøndernes kooperativbevægelse i landbrugsproduktionen er der oprettet et lille antal socialistiske statsbrug i vort land. I 1957 vil vi have 3.038 statsbrug, som vil dyrke 16.870.000 *mou* jord. Af disse vil 141 være mekaniserede brug (i dette tal er indbefattet både de, der allerede fandtes i 1952, og de, der skal oprettes i følge den første femårsplan), som vil dyrke 7.580.000 *mou*, og 2.897 vil være ikke-mekaniserede statsbrug under lokal administration, som vil dyrke 9.290.000 *mou*. Der vil være kraftig vækst i statsdrevet landbrug i perioden, der dækkes af den anden og tredje femårsplan.

I foråret 1955 besluttede vort partis centralkomité, at antallet af landbrugskooperativer skulle vokse til en million. Dette er en stigning på kun 350.000 fra de nuværende 650.000, eller kun godt og vel 50%. Det forekommer mig, at dette nok er lidt for lavt. Muligvis burde tallet 650.000 i det store

og hele fordobles, det vil sige stige til noget i retning af 1.300.000, således at der med undtagelse af enkelte grænseegne vil være et eller flere små halvsocialistiske landbrugskooperativer, der kan tjene som forbilleder i hver af landets cirka 200.000 kommuner. I løbet af et eller to år vil disse kooperativer høste erfaringer og blive gamle kooperativer, og folk vil lære af dem. Der er stadig fjorten måneder til efterårshøsten i oktober 1956, og det vil være muligt at fuldføre denne plan for opbygningen af kooperativer. Jeg håber, at de ansvarlige kammerater fra de forskellige provinser og autonome områder vil undersøge sagen, når de kommer hjem, udarbejde passende planer i overensstemmelse med de konkrete betingelser og rapportere til centralkomiteen inden to måneder. Vi vil så diskutere spørgsmålet igen og træffe den endelige beslutning.

Spørgsmålet er, hvorvidt kooperativerne kan konsolideres. Nogle folk sagde, at sidste års plan med oprettelsen af 500.000 var for stor og overilet, og at dette års plan med at oprette endnu 350.000 er det samme. De tvivler på, at man kan konsolidere så mange kooperativer, når de først er oprettet.

Er det muligt at konsolidere dem?

Det er rigtigt, at hverken socialistisk industrialisering eller socialistisk omformning er let. At ændre godt 110 millioner bondefamilier fra individuelt landbrug til kollektivt landbrug og derefter gennemføre den tekniske omformning af landbruget medfører helt sikkert en mængde vanskeligheder. Men vi bør have tillid til vort partis evne til at lede masserne i at overvinde disse vanskeligheder.

I spørgsmålet om landbrugskooperation synes jeg, at vi for det første skulle have tillid til, at både fattigbønderne og de lavere middelbønder blandt de ny og gamle middelbønder¹ er begejstrede for den socialistiske vej og ivrigt reagerer på partiets parole om kooperativ omformning - dette gør sig særligt gældende hos folk med et højt politisk bevidsthedsniveau - fordi fattigbønderne er i en økonomisk vanskelig stilling, og fordi de lavere middelbønder stadig ikke er velstående, selv om deres økonomiske stilling er bedre end før befrielsen.

Vi bør for det andet have tillid til, at partiet er i stand til at lede hele landets folk frem til socialismen. Eftersom det har ledet folkets store demokratiske revolution til sejr og oprettet folkets demokratiske diktatur med arbejderklassen i spidsen, kan vort parti med sikkerhed lede hele nationen i grundlæggende at gennemføre den socialistiske industrialisering og den socialistiske omformning af landbrug, håndværk og kapitalistisk industri og handel i løbet af omkring tre femårs-planer. I landbruget har vi, i ikke ringere grad end på andre områder, allerede magtfulde og overbevisende eksempler på dette. Bare se på den første portion kooperativer på 300, den næste på 13.700 og den tredje på 86.100 eller et samlet antal på 100.000, alle oprettet før efteråret 1954 og alle konsolideret sidenhen. Hvorfor skulle så

ikke også den fjerde portion på 550.000 kooperativer dannet i 1954-55, og den femte portion som skal oprettes i 1955-56 (det foreløbige måltal er 350.000, men det skal først bekræftes endeligt) kunne blive konsolideret?

Vi må stole på masserne og vi må stole på partiet. Dette er to meget vigtige principper. Hvis vi tvivler på disse principper, er vi ude af stand til at gennemføre noget.

III

For at gennemføre Kooperationen skridt for skridt ud over vore landdistrikter, må vi samvittighedsfuldt kontrollere og styrke de allerede eksisterende kooperativer.

Vi må lægge vægt på kooperativernes kvalitet og gå imod enhver tendens til udelukkende at koncentrere sig om at øge deres antal og medlemstal på bekostning af kvaliteten. Vi må derfor vie stor opmærksomhed til arbejdet med at kontrollere kooperativerne.

Denne kontrol skal ikke føres blot én gang, men to eller tre gange om året. I et vist antal kooperativer har der været en kontrol i første halvdel af indeværende år (nogle steder er den øjensynlig gennemført meget sjusket og uden omhu). Jeg vil foreslå en ny kontrol i disse kooperativer i det kommende efterår og den kommende vinter, og endnu én til næste forår og sommer. Af de 650.000 eksisterende kooperativer er de 550.000 nye, som er oprettet sidste vinter og nu i foråret, og deri er indbefattet et antal førsteklasses kooperativer², som er mere eller mindre konsoliderede. Hvis vi dertil lægger de 100.000 gamle og konsoliderede kooperativer, er antallet af de indtil nu konsoliderede slet ikke lille. Kan disse kooperativer medvirke til en gradvis konsolidering af de øvrige? Svaret må bestemt være ja.

Vi bør værdsætte hver en gnist af socialistisk begejstring, som bønderne og kadrerne udviser, og ikke lægge en dæmper på denne begejstring. Vi bør helt og fuldt forene os med kooperativernes medlemmer og kadrer og med kadrerne i amterne, distrikterne og landsbyerne og ikke lægge en dæmper på deres begejstring.

Der bør ikke træffes beslutning om nedlæggelse af noget kooperativ, medmindre alle eller næsten alle dets medlemmer er besluttet på ikke at fortsætte. Hvis nogle medlemmer er besluttet på at give op, så lad dem trække sig ud, mens flertallet forbliver og fortsætter. Selv hvis denne situation opstår, skal det nok gå. I et meget lille kooperativ på kun seks familier i Hopei-provinsen, nægtede de tre gamle middelbønder at fortsætte og fik lov at trække sig ud, mens de tre fattigbønder³ sagde, at de ville fortsætte, hvad der end skete. Det gjorde de, og kooperativet blev bevaret. I virkeligheden var den vej, som de tre fattigbønder fulgte, den samme vej, som de 500 millioner bønder i landet vil følge. Alle bønder, som nu driver landbrug enkeltvis, vil før eller siden følge den vej, som disse tre fattigbønder valgte.

Med vedtagelsen af en politik, som kaldtes »beslutsom indskrænkning« i Chekiang (ikke ved beslutning i Chekiang-provinsens partikomité) blev ud af provinsens 53.000 kooperativer, de 15.000 (omfattende 400.000 familier) opløst på én gang. Dette medførte stor utilfredshed blandt masserne og kadrerne, og det var aldeles fejlagtigt at gøre det. Denne politik med »beslutsom indskrænkning« blev besluttet i en tilstand af panik. At foretage et så drastisk skridt uden centralkomiteens godkendelse var også forkert. Derudover havde centralkomiteen allerede i april 1955 udsendt en advarsel: »Gentag ikke fejlene fra 1953 med masseopløsning af kooperativer; ellers vil I igen være nødt til at gøre selvkritik.« Alligevel foretrak visse kammerater ikke at tage sig af denne advarsel.

Det forekommer mig, at der trods successen er to tendenser, som er uønskelige. Den ene er at blive ør af succes, hvilket giver storhedsvanvid og leder til »venstre« afvigende fejl. Og dette er selvfølgelig dårligt. Den anden er at blive forskrækket over succes, hvilket fører til »beslutsom indskrænkning« og højreafvigende fejl. Og dette er lige så dårligt. Vores nuværende vanskelighed er af sidstnævnte slags, hvor nogle kammerater er blevet forskrækkede over de adskillig hundredetusinder små kooperativer.

IV

Før kooperativer oprettes, må der gøres et alvorligt og godt forberedende arbejde.

Vi må være opmærksomme på kvaliteten fra starten og gå imod tendensen til kun at se på kvantiteten.

Indled ikke et slag uforberedt, indled ikke et slag, du ikke er sikker på at vinde. Dette var vort partis berømte parole gennem de revolutionære krige. Den kan lige så godt anvendes på arbejdet med at opbygge socialismen. For at være sikker på succes må man være forberedt, og hvad mere er, helt og aldeles forberedt. En mængde forberedende arbejde er nødvendigt inden en ny portion landbrugskooperativer kan oprettes i en provins, et præfektur eller et amt. I hovedsagen skal dette arbejde bestå i følgende:

(1) Kritisér forkerte ideer og opsummer de erfaringer, der er høstet i det forudgående arbejde.

(2) Driv systematisk og gentagen propaganda blandt masserne om vort partis grundlag, politik og forholdsregler for landbrugskooperation. Idet vi gør dette, bør vi ikke blot forklare fordelene ved kooperativ omformning, vi må også påpege de vanskeligheder, vi vil støde på fremover, således at bønderne er mentalt godt rustede.

(3) Udarbejd en omfattende plan for udviklingen af landbrugskooperationen i hele provinsen, præfekturet, amtet, distriktet eller kommunen under hensyn til de lokale betingelser og lav en hertil svarende årsplan.

(4) Giv kadrer en kortvarig uddannelse i at oprette kooperativer.

(5) Stimulér en storstilet udvikling af landbrugsproducenternes gensidige hjælpehold, og få disse hold til, så snart det er muligt, at danne sammensluttede gensidige hjælpehold, og på denne måde lægge grunden til yderligere sammenslutning i kooperativer.

Hvis alt dette gøres, vil det være muligt grundlæggende at løse problemet med enheden mellem kvantiteten og kvaliteten i udviklingen af kooperativer. Men det er stadig nødvendigt at følge op med en hurtig kontrol efter oprettelsen af hver portion kooperativer.

Om en lige oprettet portion kooperativer kan konsolideres eller ej, afhænger for det første af, hvor godt forberedelsesarbejdet har været gjort, og for det andet af, hvor godt kontrollen udføres senere.

I arbejdet med oprettelse og kontrol af kooperativerne, må der bygges på partiets og ungdomsforbundets afdelinger i landsbyerne. Af denne grund må begge opgaver nøje forbindes med opbygningen og konsolideringen af partiets og ungdomsforbundets organisationer i landdistrikterne.

De lokale kadrer i landdistrikterne må være hovedkraften både i etableringen af kooperativer og i kontrollen af dem, de bør opmuntres og opfordres til at påtage sig ansvar, mens de udsendte kadrer skal være en hjælpestyrke, hvis funktion er at lede og hjælpe og ikke tage alting i deres egne hænder.

V

Landbrugsproducenternes kooperativer må opnå højere kornudbytte end de selvstændige bønder og de gensidige hjælpehold. Udbyttet må ikke forblive på højde med de selvstændige bønder eller de gensidige hjælpehold, for det vil betyde fiasko; hvilken idé ville der så overhovedet være i at have kooperativer? Endnu mindre kan vi tillade at udbyttet falder. Over 80% af de 650.000 landbrugskooperativer, som allerede er dannet, har øget deres kornudbytte. Dette er vældig godt og viser, at medlemmerne er meget ivrige i produktionen, og at kooperativer er de gensidige hjælpehold overlegne, og at de er det individuelle landbrug langt overlegne.

For at øge kornudbyttet er det nødvendigt:

(1) at fastholde principperne om frivillig deltagelse og gensidig fordel;

(2) at forbedre ledelsen (planlægning og administration af produktionen, organisering af arbejdet og så videre);

(3) at forbedre landbrugsteknikken (dybdepløjning og intensiv dyrkning, tæt beplantning i små klynger, udvidelse af arealet med to eller tre afgrøder, indførelse af bedre typer såsæd, popularisering af nye slags landbrugsredskaber, kampen mod plantesygdomme og skadedyr og så videre); og

(4) at forbedre produktionsmidlerne (dyrket jord, gødning, vandsanlæg, trækdyr, landbrugsredskaber og så videre).

Dette er absolut nødvendige betingelser for at konsolidere kooperativerne og sikre en øget produktion.

For at fastholde principperne med frivillig deltagelse og gensidig fordel, må vi i den nuværende situation være opmærksomme på følgende problemer:

(1) Om det vil være gavnligt eller ej at vente et år eller to med at inddrage trækdyr og større landbrugsredskaber som andele i kooperativerne, og om de fastsatte priser er retfærdige eller ej, eller om betalingerne til ejerne er strakt over for lang en periode.

(2) Om der er eller ikke er et rimeligt forhold mellem betalingen beregnet efter jordlodder og betalingen for arbejde.

(3) Hvorledes kooperativerne skal rejse den nødvendige kapital.

(4) Hvorvidt visse medlemmer skal eller ikke skal vie hovedparten af deres arbejde til bestemte slags bierhverv.

(Eftersom de landbrugskooperativer vi nu opretter, stadig hovedsagelig er halvsocialistiske af karakter, må der tages vare på at løse disse fire problemer ordentligt for ikke at gøre vold på princippet om gensidig fordel som mellem fattigbønderne og middelbønderne, uden hvilket der ikke er noget grundlag for frivillig deltagelse).

(5) Hvor meget jord der skal udlægges til, at medlemmerne hver kan dyrke til personligt forbrug.

(6) Spørgsmålet om classesammensætningen af kooperativets medlemmer.

Og så videre.

Nu vil jeg behandle spørgsmålet om classesammensætningen af kooperativernes medlemmer. Jeg mener, at vi i de områder, hvor kooperativbevægelsen først for nylig er slået igennem, og det er for øjeblikket de fleste steder, må vi i løbet af det næste år eller to først få de aktive elementer i følgende grupper til at organisere sig: (1) fattigbønderne, (2) de lavere middelbønder blandt de ny middelbønder og (3) de lavere middelbønder blandt de gamle middelbønder. Dog bør de, der på nuværende tidspunkt ikke er særlig begejstrede, ikke drages ind mod deres vilje. De kan drages ind i kooperativerne gruppevis, når deres politiske bevidsthed er hævet, og de er blevet interesserede i kooperativerne. De ovenfor nævnte tre grupper står mere eller mindre lige i økonomisk status. Enten fører de stadig et hårdt liv (hvad fattigbønderne gør, da de stadig, på trods af at de har fået jord og er meget bedre stillet end før befrielsen, mangler arbejdskraft, trækdyr og landbrugsredskaber), eller de er stadig ikke velstående (som de lavere middelbønder). Derfor går de alle begejstret ind for oprettelsen af kooperativer. Alligevel varierer graden af deres begejstring af den ene eller anden årsag - nogle er meget ivrige, andre er på nuværende tidspunkt ikke så ivrige og andre igen vil hellere vente og se. Af den grund bør vi ofre en del tid på at opdrage alle dem, der

endnu ikke ønsker at indgå i kooperativerne. Selv om de er fattigbønder eller lavere middelbønder, bør vi tålmodigt vente til de er mere politisk bevidste, og vi må ikke gøre vold på frivillighedsprincippet ved at tvinge dem ind mod deres vilje.

Hvad angår de nye og gamle højere middelbønder, hvilket vil sige de middelbønder, som er økonomisk godt stillet, så bør de ikke, med undtagelse af dem, der er politisk bevidste nok til at vælge den socialistiske vej og virkelig ønsker at gå ind, på nuværende tidspunkt inddrages i kooperativerne og da slet ikke mod deres vilje. Grunden til dette er, at de ikke er politisk bevidste nok til at vælge den socialistiske vej; de vil først beslutte sig til at gå ind i kooperativerne, når flertallet i landdistrikterne er gået ind, eller når udbyttet pr. *mou* i kooperativerne når op på eller endda overskrider deres, og de opdager, at det på alle måder ikke er til deres fordel fortsat at arbejde på egen hånd, og at de ikke kan fremme deres interesser uden at gå ind.

Så det første, der skal gøres, er, at gruppere de folk, der er fattige eller ikke særlig velstående, efter deres politiske bevidsthedsniveau (tilsammen udgør de mellem 60 og 70% af landbefolkningen) og få dem til at oprette flere hold kooperativer i de næste par år, og først da bør de velhavende middelbønder inddrages. På denne måde undgår vi kommandisme.

I alle de områder, hvor den kooperative omformning ikke grundlæggende er gennemført, må der i de næste par år under ingen omstændigheder optages godsejere eller rige bønder i kooperativerne. I områder hvor den derimod er grundlæggende gennemført, kan de konsoliderede kooperativer på visse betingelser, gradvist og i grupper optage tidligere godsejere og rige bønder, som forlængst har opgivet udbytning, og som deltager i arbejdet og retter sig efter loven, og tillade dem at deltage i det kollektive arbejde, mens de fortsætter med at genopdrage dem gennem arbejde.

VI

Hvad angår kooperativernes udvikling er det nuværende problem ikke at kritisere forhastet fremgang. Det er forkert at sige, at den nuværende udvikling af kooperativerne har »overskredet de virkelige muligheder« eller har »overskredet massernes politiske bevidsthedsniveau«. Tingene ser således ud: Kina har en enorm befolkning med utilstrækkeligt opdyrket jord (kun tre *mou* pr. indbygger når man tager landet som helhed, og kun én *mou* eller mindre i gennemsnit i mange dele af de sydlige provinser), jævnlige naturkatastrofer (hvert år rammes store landbrugsarealer af oversvømmelse, tørke, storme, frost, hagl eller angreb af skadedyr i forskelligt omfang), og dyrkningsmetoderne er tilbagestående. Selv om livet for bondemasserne er forbedret siden jordreformen og endda forbedret ret meget, betyder alt dette, at mange stadig er fattige eller ikke særlig velstående, og de, der er velstående, er ret få, og derfor er de fleste bønder begejstrede for den socialistiske vej.

Deres begejstring øges hele tiden af Kinas socialisiske industrialisering og dens resultater. For dem er socialismen den eneste udvej. Disse bønder udgør 60 til 70% af den samlede landbefolkning. Den eneste vej for flertallet af bønderne til at frigøre sig fra fattigdom, forbedre deres levestandard og bekæmpe naturkatastrofer er med andre ord at forenes og gå frem ad den socialistiske vej. Denne erkendelse vokser hurtigt blandt masserne af fattigbønder og dem der ikke er særlig velstående. De velhavende eller forholdsvis velhavende bønder udgør kun 20 til 30% af landbefolkningen, de vakler, og enkelte af dem forsøger alvorligt at tage den kapitalistiske vej. Som jeg allerede har sagt, er der også mange blandt fattigbønderne og dem der ikke er særlig velstående, som på nuværende tidspunkt indtager en vente-og-se holdning på grund af deres lave politiske bevidsthed, og også de svajer; dog er det nemmere for dem end for de velhavende bønder at acceptere socialismen. Det er således, tingene virkelig ser ud. Men visse af vore kammerater ignorerer disse kendsgerninger og mener, at de adskillige hundredetusinder af nyligt oprettede små halvsocialistiske landbrugskooperativer har »overskredet de virkelige muligheder« eller »overskredet massernes politiske bevidsthedsniveau«. Dette viser, at de har deres opmærksomhed hos det forholdsvis lille antal af velstående bønder og tilsidesætter det store flertal, fattigbønderne og dem, der ikke er velstående. Dette er én slags forkert tænkemåde.

Desuden undervurderer disse kammerater styrken i det kommunistiske partis lederskab i landdistrikterne og bondemassernes helhjertede støtte til partiet. De synes, det er vanskeligt nok for partiet at konsolidere de adskillige hundredetusinde små kooperativer, der allerede eksisterer og anser derfor en storstilet udvidelse for utænkelig. De viser et pessimistisk billede af partiets nuværende arbejde med at lede landbrugskooperationen, som skulle have »overskredet kadrernes erfaringsniveau«. Det er rigtigt, at den socialistiske revolution er en revolution af ny type. Tidligere var vore erfaringer begrænset til den borgerligt-demokratiske revolution, og vi havde ingen erfaringer med socialistisk revolution. Hvordan får vi nu disse erfaringer? Ved at lære os tilbage og vente på dem? Eller ved at kaste os ind i den socialistiske revolutions kampe og lære i denne proces? Hvordan kan vi få erfaringer med industrialisering uden at gennemføre femårsplanen, eller uden at sætte fart i arbejdet med socialistisk industrialisering? En del af femårsplanen handler om landbrugskooperation. Hvis vi ikke leder bønderne i at organisere ét eller flere landbrugskooperativer i hver kommune eller landsby, hvor vil da »kadrernes erfaringsniveau« komme fra, og hvordan kan det højnes? Det er klart, at tanken om, at den nuværende udvikling af landbrugskooperativer har »overskredet kadrernes erfaringsniveau« er forkert. Dette er en anden slags forkert tænkemåde.

Disse kammeraters måde at anskue problemerne på er forkert. De ser ikke

på de afgørende eller større aspekter, men lægger vægt på ikke-afgørende og mindre aspekter. Det må slås fast, at disse ikke-afgørende og mindre aspekter ikke må blive overset, men må behandles ét efter ét. Men de må ikke forveksles med afgørende og større aspekter, hvis vi ikke vil miste orienteringen.

Vi må for det første have tiltro til, at bondemasserne er villige til at vælge den socialistiske vej trin for trin under partiets lederskab, og for det andet til, at partiet er i stand til at lede bønderne ind på denne vej. Disse to ting er sagens kerne, hovedsagen. Hvis vi mangler denne overbevisning, vil det være umuligt for os grundlæggende at fuldføre opbygningen af socialismen i løbet af rundt regnet tre femårsplaner.

VII

Den store historiske erfaring fra Sovjetunionens opbygning af socialismen indgyder vort folk stor tillid til socialismens opbygning i Kina. Alligevel er der selv på dette område, om de internationale erfaringer, forskellige synspunkter. Nogle kammerater synes ikke om vor centralkomites politik med at holde udviklingen af landbrugskooperationen i trit med vor socialistiske industrialisering, selv om værdien af en sådan politik blev bekræftet i Sovjetunionen. Mens de indrømmer, at det tempo, der er sat for industrialiseringen, er passende, hævder de, at landbrugskooperationen skal udvikles i et ekstremt langsomt tempo og ikke behøver at holde trit. Dette er ikke at tage hensyn til erfaringerne fra Sovjetunionen. Disse kammerater forstår ikke, at socialistisk industrialisering ikke kan udføres isoleret fra den kooperative omformning af landbruget. For det første er Kinas nuværende niveau for produktion af salgskorn og råstoffer til industrien, som alle ved, lavt, hvorefter statens behov for disse ting år for år er stigende, og dette udgør en skarp modsigelse. Hvis vi ikke grundlæggende kan løse problemet med landbrugskooperation stort set inden for tre femårsplaner, det vil sige hvis vort landbrug ikke kan gøre et spring fra små brug med dyretrukne redskaber til store mekaniserede brug samtidig med en omfattende statsorganiseret indvinding af land, hvor beboerne anvender maskineri (planen er at bringe mellem 400 og 500 millioner *mou* uopdyrket jord under dyrkning i løbet af tre femårsplaner), så vil vi ikke kunne løse modsigelsen mellem det stadigt stigende behov for salgskorn og råstoffer til industrien og det nuværende generelt lave udbytte af de vigtigste afgrøder, og vi vil løbe ind i enorme vanskeligheder i vor socialistiske industrialisering, og vi vil være ude af stand til at fuldende den. Sovjetunionen, som stod over for det samme problem i opbygningen af socialismen, løste det ved planmæssigt at lede og udvikle kollektiviseringen af landbruget. Og vi kan kun løse vort problem ved at bruge samme metode. For det andet har visse af vore kammerater ikke spekuleret over forbindelsen mellem følgende to kendsgerninger, nemlig at

sværindustrien, den vigtigste del af den socialistiske industrialisering, til brug i landbruget producerer traktorer og andre landbrugsmaskiner, kunstgødning, moderne transportmidler, olie, elektricitet og så videre, og at alle disse ting kun kan anvendes, eller anvendes omfattende, af et landbrug, hvor store kooperative brug er fremherskende. Vi gennemfører nu en revolution, ikke kun i samfundssystemet med overgang fra privat til offentlig ejendom, men også i teknologien med overgang fra håndværk til storstilet moderne maskinel produktion, og disse to revolutioner er indbyrdes forbundne. Med de betingelser, vi har i vort land, må Kooperationen komme før brugen af stort maskineri i landbruget (i kapitalistiske lande udvikles landbruget kapitalistisk). Derfor må vi under ingen omstændigheder anse industri og landbrug, socialistisk industrialisering og den socialistiske omformning af landbruget som løsrevne og isolerede fænomener, og vi må under ingen omstændigheder lægge vægt på den ene og neddæmpe den anden. Også på dette område viser de sovjetiske erfaringer vejen, selv om nogle af vore kammerater ignorerer det og altid ser spørgsmålene løsrevne og isolerede. For det tredje har nogle af vore kammerater også undladt at tænke over sammenhængen mellem to andre kendsgeringer, nemlig at der kræves megen kapital for at gennemføre både national industrialisering og teknisk omformning af landbruget, og at en stor del af denne kapital må akkumuleres gennem landbruget. Udover den direkte landbrugsskat gøres dette ved at udvikle den lette industris produktion af store mængder forbrugsgoder til bønderne og udveksle dem med bøndernes salgskorn og råstoffer til den lette industri, således at både bøndernes og statens materielle behov opfyldes, og der kan akkumuleres kapital til staten. Endvidere kræver en stor udvikling af letindustrien samtidig en udvikling af landbruget såvel som af sværindustrien. For det kan ikke gøres på grundlag af en småbondeøkonomi, det må afvente stordriftlandbrug, hvilket i vort land betyder socialistisk kooperativt landbrug. Kun denne type landbrug kan give bønderne langt større købekraft, end de nu besidder. Også på dette område har Sovjetunionen rustet os med erfaringer, men nogle af vore kammerater ænser det ikke. Ved at antage de synspunkter, som bourgeoisiet, de rige bønder og de velstående middelbønder med deres spontane kapitalistiske tendenser har, tænker de altid på de fås interesser og undlader at holde sig til arbejderklassen og tænke på hele landets og hele folkets interesser.

VIII

Og videre, nogle kammerater har gravet en slags argument frem fra Sovjetunionens kommunistiske partis historie mod hvad de kalder voldsomhed og overilethed i vort nuværende arbejde med landbrugskooperation i Kina. Fortæller *Sovjetunionens Kommunistiske Parti (Bolsjevikkerne)s Historie - Kort Fremstilling* os ikke, at i en bestemt periode begik mange lokale parti-

organisationer i Sovjetunionen fejl ved at være voldsomme og overilede på spørgsmålet om tempoet i kollektiviseringen? Skulle vi ikke lægge vægt på denne internationale erfaring?

Jeg synes, at vi skal lægge vægt på denne sovjetiske erfaring og gå imod enhver voldsom og overilet tænkemåde, som lader hånt om det forberedende arbejde og ser bort fra bondemasernes politiske bevidsthedsniveau, men vi bør på ingen måde tillade, at disse kammerater bruger de sovjetiske erfaringer som dække for deres egne ønsker om at bevæge sig i sneglefart.

Hvorledes har vort partis centralkomité besluttet at fuldende landbrugs-kooperationen i Kina?

For det første satser den på i hovedsagen at gennemføre planen på atten år. Perioden på lidt over tre år fra oprettelsen af Den kinesiske Folkerepublik i oktober 1949 til 1952 blev brugt til at genrejse den nationale økonomi. Udover jordreformen og genoprettelse af produktionen, udvidede vi på landbrugsområdet i denne periode landbrugsproducenternes gensidige hjælpehold i alle de tidligt befriede områder, hvor vi samtidig begyndte at danne halvsocialistiske landbrugskooperativer og høstede en del erfaringer. Dernæst fulgte i 1953 starten på den 1. femårsplan. I de næsten tre år der er gået siden da, er vor landbrugskooperativbevægelse spredt ud over hele landet, og mængden af vore erfaringer stiger. Perioden fra oprettelsen af Den kinesiske Folkerepublik til slutningen af den 3. femårsplan er på atten år. I den periode agter vi grundlæggende at gennemføre den socialistiske omformning af landbruget sammen med den socialistiske industrialisering og den socialistiske omformning af håndværk og kapitalistisk industri og handel. Er det muligt? De sovjetiske erfaringer viser os, at det bestemt er muligt. I Sovjetunionen sluttede borgerkrigen i 1920, og landbrugets kollektivisering gennemførtes på sytten år fra 1921 til 1937, hvoraf hovedparten af dette arbejde gjordes på seks år fra 1929 til 1934. Selv om nogle lokale partikomiteer, som fortalt i *Sovjetunionens Kommunistiske Parti (Bolsjevikkerne)s Historie - Kort Fremstilling*, blev »øre af succes« i denne periode, blev fejlen hurtigt rettet. Til sidst fuldførte Sovjetunionen ved store anstrengelser den socialistiske omformning af hele sit landbrug og opnåede på samme tid en massiv teknisk omdannelse af landbruget. Denne vej, som Sovjetunionen fulgte, er vort forbillede.

For det andet er den metode, vi anvender i den socialistiske omformning af landbruget, en metode med fremgang skridt for skridt. Det første skridt var at opfordre bønderne til, på baggrund af principperne om frivillig deltagelse og gensidig fordel, at danne landbrugsproducenternes gensidige hjælpehold, som kun havde enkelte elementer af socialisme og vel kun omfattede op til et dusin familier hver. Det andet skridt har været at opfordre bønderne til, ligeledes på baggrund af principperne om frivillig deltagelse og gensidig fordel, at oprette små landbrugskooperativer på grundlag af

disse gensidige hjælpehold, kooperativer af halvsocialistisk natur og karakteriseret ved sammenlægning af jordlodder og samlet drift og ledelse. Det tredje skridt vil være at opfordre bønderne til, i overensstemmelse med de samme principper, at forene sig yderligere på grundlag af disse små halvsocialistiske kooperativer og organisere store, fuldtud socialistiske landbrugs-kooperativer. Disse skridt gør det muligt for bønderne gradvist at hæve deres politiske bevidsthed gennem personlige erfaringer og gradvist at ændre deres levevis, så forandringen ikke føles så brat. Disse skridt kan almindeligvis hindre et fald i produktionen af afgrøder i måske det første år eller to; faktisk skal de sikre en stigning hvert år, og det kan gøres. Over 80% af de eksisterende 650.000 landbrugskooperativer har øget deres udbytte, mens godt 10% har fastholdt det, og under 10% har udvist et fald. I de to sidstnævnte kategorier står tingene ikke godt til, især i den sidste kategoris tilfælde, hvor produktionen er faldet, og der må gøres store anstrengelser for at kontrollere og styrke disse kooperativer. Eftersom mere end 80% af alle kooperativerne har øget deres udbytte (med alt mellem 10 og 30%), eftersom godt 10% har udvist hverken stigning eller fald det første år, hvoraf mange viser en stigning det andet år, efter at der har været kontrol, og eftersom de sidste mindre end 10%, der udviser fald i produktionen, måske også kan fremvise stigning det andet år eller i det mindste hverken stigning eller fald efter kontrollen, så kan det siges, at alt i alt er kooperationens fremgang sund, og generelt kan vi sikre stigende produktion og undgå fald i udbyttet. Endvidere er disse skridt et glimrende middel til at uddanne kadrer. På denne måde kan administrativt og teknisk personel til kooperativerne efterhånden uddannes i stort tal.

For det tredje bør der hvert år fastsættes et kontroltal for udvidelsen af landbrugskooperationen i lyset af den aktuelle situation, mens der året igennem bør være flere undersøgelser af, hvorledes arbejdet udføres. Hver provins, hvert amt og hver kommune kan på denne måde beslutte konkrete mål for kooperationen i overensstemmelse med skiftende betingelser og graden af succes i arbejdet. Nogle steder kan udvidelsen standses i nogen tid for at gennemføre kontrol; andre steder kan udvidelse og kontrol udvikle sig samtidig. I visse kooperativer kan der gives tilladelse til, at nogle medlemmer trækker sig ud, og i enkelte tilfælde kan et kooperativ endog få lov til at opløse sig midlertidigt. Nogle steder bør der oprettes nye kooperativer i stort tal, mens der andre steder ikke bør være nogen stigning andet end i antallet af bondefamilier i de eksisterende kooperativer. I alle provinser og amter må der stoppes op i udvidelsen, hver gang en ny portion kooperativer er oprettet, for at give tid til kontrol, inden den næste portion oprettes. Ideen med aldrig at tillade pauser eller afbrydelser er forkert. Centralkomiteen og partikomiteerne i provinserne, de autonome regioner, de centralt styrede byer og præfekturerne må få et fast greb om kontrollen med kooperativbevæ-

gelsens fremgang og sikre sig, at det ikke sker blot én gang, men flere gange hvert år. Når som helst et problem dukker op, må det løses straks. Lad ikke problemerne hobe sig op for at løse dem alle på én gang. Kritisér i rette tid, og kom ikke i vane med først at kritisere efter tingene er sket. Centralkomiteen har alene i de første syv måneder i år indkaldt tre konferencer, indbefattet denne, hvor ledende kammerater fra forskellige dele af landet diskuterer spørgsmålet om Kooperation i landdistrikterne. Denne metode med at tilpasse vore mål til lokale betingelser og give betimelig vejledning sikrer, at vi vil begå færre fejl i arbejdet, og at de fejl, vi gør, hurtigt kan rettes.

Når vi tager alt det ovenstående i betragtning, kan vi så ikke sige, at vort partis centralkomites vejledende politik med hensyn til landbrugskooperation er den rigtige politik og derfor garanterer en sund udvikling af denne bevægelse? Jeg mener, at vi kan og bør sige det. At vurdere denne politik som »forhastet fremgang« er fuldstændig forkert.

IX

Nogle kammerater tager en gal stilling til det vigtige spørgsmål om arbejder-bonde alliancen, idet de går ud fra borgerskabets, de rige bønders og de velstående middelbønders standpunkt med deres spontane tendenser til kapitalisme. De mener, at den nuværende situation i kooperativbevægelsen er meget farlig, og de råder os til at »stige af hesten hurtigst muligt« i vores nuværende fremgang ad Kooperationens vej. »Hvis I ikke gør det« advarer de os, »vil der være fare for at splitte arbejder-bonde alliancen«. Vi mener, at netop det modsatte er tilfældet. Der vil være fare for at splitte arbejder-bonde alliancen, hvis vi ikke stiger på hesten hurtigst muligt. Der er her en forskel på kun ét eneste ord - den ene siger »af«, mens den anden siger »på« - alligevel viser det forskellen mellem to linier. Som enhver ved, har vi allerede en arbejder-bonde alliance som er dannet på grundlag af den borgerligt-demokratiske revolution mod imperialismen og feudalismen, en revolution som tog jorden fra godsejerne og fordelte den til bønderne for at frigøre dem fra trældommen under de feudale ejendomsforhold. Men denne revolution er overstået, og feudal ejendom er afskaffet. Det, der i dag eksisterer på landet, er de rige bønders kapitalistiske ejendom og et hav af individuel bondeejendom. Som det er klart for enhver, er kapitalismens spontane kræfter vokset støt på landet de sidste år, med nye rige bønder skydende op alle vegne og mange velstående bønder, der stræber efter at blive rige bønder. På den anden side lever mange fattigbønder stadig i fattigdom på grund af mangel på produktionsmidler, og nogle stifter gæld, mens andre sælger eller bortforpagter deres jord. Hvis denne tendens ikke kontrolleres, vil polariseringen på landet uundgåeligt blive skærpet for hver dag, der går. De bønder, der mister deres jord, vil klage over, at vi intet gør for at redde dem fra ruin eller for at hjælpe dem ud af vanskelighederne. Heller ikke de

velstående middelbønder, som bevæger sig mod kapitalismen, vil være tilfredse med os, for vi vil aldrig kunne imødekomme deres behov, medmindre vi har i sinde at gå den kapitalistiske vej. Kan arbejder-bonde alliancen stadig holde sig stærk under sådanne omstændigheder? Selvfølgelig ikke. Der er ingen løsning på dette problem, undtagen på et nyt grundlag. Og det betyder skridt for skridt, at tilvejebringe den socialistiske omformning af hele landbruget sammen med den socialistiske industrialisering og den socialistiske omformning af håndværk og kapitalistisk industri og handel; det betyder med andre ord at gennemføre Kooperation og fjerne rigbonde-økonomien og den individuelle økonomi på landet, så at hele folket i landdistrikterne sammen vil blive velstående i stigende grad. Vi fastholder, at dette er den eneste måde at konsolidere arbejder-bonde alliancen på. Ellers vil denne alliance virkelig være i fare for at blive sprængt. De kammerater der opfordrer os til at »stige af hesten« tager fuldstændig fejl i deres anskuelse af dette spørgsmål.

X

Vi må indse nu, at der snart vil komme et landsomfattende opsving i den socialistiske omformning på landet. Dette er uundgåeligt. I foråret 1958, som er afslutningen af det sidste år i den 1. femårsplan og starten på det første år i den 2. femårsplan, vil de halvsocialistiske kooperativer omfatte omkring 250 millioner mennesker, omkring 55 millioner bondefamilier (med gennemsnitligt fire og en halv person i hver), hvilket svarer til halvdelen af landbefolkningen. Til den tid vil mange amter og nogle provinser grundlæggende have gennemført den halvsocialistiske omformning af landbrugsøkonomien, og i alle dele af landet vil et lille antal halvsocialistiske kooperativer være blevet fuldtud socialistiske. I 1960, dvs. når første halvdel af den 2. femårsplan er gennemført, vil vi i hovedsagen have opnået den halvsocialistiske omformning af resten af landbrugsøkonomien, herunder den anden halvdel af landbefolkningen. Til den tid vil antallet af fuldtud socialistiske kooperativer, udviklet fra de halvsocialistiske, være steget. Igennem den 1. og den 2. femårsplan vil omformningen på landet fortsat først og fremmest være social, og først i anden række teknisk. Selvfølgelig vil antallet af store landbrugsmaskiner stige, men ikke i stor målestok. I løbet af den 3. femårsplan vil den sociale og den tekniske omformning i landdistrikterne udvikles sideløbende; hvert år vil nye store landbrugsmaskiner blive taget i brug, mens der på den sociale omformnings område fra 1960 vil ske en gradvis udvikling af de halvsocialistiske kooperativer til fuldtud socialistiske kooperativer, portion for portion og trin for trin. Kinas sociale og økonomiske træk vil ikke være fuldstændigt ændrede førend den socialistiske omformning af det sociale og økonomiske system er fuldstændig gennemført, og, på det tekniske område, maskiner bliver brugt på alle

områder og alle steder. På grund af landets økonomiske betingelser vil den tekniske omformning tage længere tid end den sociale. Det er anslået, at den landsomfattende tekniske omformnings grundlæggende fuldførelse rundt regnet vil tage fire eller fem femårsplaner, hvilket er tyve til femogtyve år. Hele partiet må kæmpe for opfyldelsen af denne store opgave.

XI

Der må være omfattende planlægning og mere effektiv ledelse.

Der må være planer nationalt, i provinserne, præfekturerne, amterne, distrikterne og kommunerne for den trinvis udvikling af kooperationen. Og efterhånden som arbejdet skrider frem, må disse planer konstant revideres i lyset af de aktuelle betingelser. Alle partiets og ungdomsforbundets organisationer på provins-, præfektur-, amts-, distrikts-, og kommuneniveau må behandle landdistrikternes problemer med stor omhu og alvorligt forbedre deres ledelsesarbejde i landdistrikterne. De ledende kammerater i spidsen for lokale parti- og ungdomsforbundskomiteer på forskellige niveauer bør anspore sig selv til at studere arbejdet med landbrugskooperation og blive eksperter til det. Kort sagt må de ikke være passive, men skal tage initiativet, må ikke afvise lederskab, men styrke det.

XII

I august 1954 rapporterede Heilungkiangs provinskomité af Kinas kommunistiske Parti følgende (som selvfølgelig ikke længere er nogen nyhed):

Med fremgangen og udbredelsen af kooperationen i landdistrikterne er forskellige typer af gensidige hjælpe- og kooperationsorganisationer samt forskellige lag af befolkningen i landdistrikterne alle mere eller mindre i bevægelse. De eksisterende landbrugskooperativer planlægger og forbereder at udvide deres medlemstal, og de af landbrugsproducenternes gensidige hjælpehold, som er planlagt til at blive kooperativer, forbereder at inddrage flere familier, mens de, der endnu ikke har nået dette niveau, er ivrige efter at gå fremad og nå et højere stade. Nogle folk har travlt med at forberede indtræden i nye kooperativer, andre med at gå ind i allerede eksisterende. De, der ikke er rustet til at gå ind i kooperativer i år, overvejer aktivt at gå med i gensidige hjælpehold. Bevægelsen har en omfattende bredde. En massebevægelse er opstået. Dette er et nyt og slående træk i landbrugskooperationens store udvikling. Men fordi nogle af de ledende kammerater i visse amter og distrikter ikke har holdt trit med dette nye træk og ikke i rette tid har iværksat mere effektiv ledelse, er der begyndt at opstå visse usunde fænomener i et antal *tsun* og *tun*. [N.B. I Heilungkiang-provinsen er *tsun* den administrative enhed, der svarer til kommunerne i provinserne syd for Den store Mur, mens *tun*, der ikke er en administrativ enhed,

svarer til landsbyerne i disse provinser.] For eksempel sker der det, når folk begynder at kigge efter nye medlemmer, at den stærke søger den stærke og albuer sig forbi de dårligt stillede bønder, at der er kævleri om gode aktivister og medlemmer, hvilket nærer splittelsen, at der er blind koncentration af gode aktivister på ét sted, og at de rige bønder samt de velhavende bønder med stærke kapitalistiske tendenser benytter lejligheden til at oprette dårlige gensidige hjælpehold eller de rige bønders egne kooperativer. Alt dette viser klart, at med den enorme vækst i landbrugskooperationen, er det ikke nok kun at tænke på at oprette nye kooperativer, når partiets politik skal udføres og bevægelsen vejledes. Det er nødvendigt at tænke på hele *tsun* (d.v.s. hele kommunen) og på at fremme landbrugskooperationsbevægelsen i sin helhed og at tænke på både at udvide de gamle kooperativer og oprette nye, både at udvikle kooperativerne og bringe de gensidige hjælpehold op på et højere niveau, både hvad, der gøres i år, og hvad, der skal gøres næste år, og næste år igen. Dette er den eneste måde, hvorpå vi i fuldt mål kan udføre partiets politik og sikre en sund vækst i landbrugskooperationsbevægelsen.

Er det kun i Heilungkiang-provinsen, at »nogle af de ledende kammerater i visse amter og distrikter ikke har holdt trit med dette nye træk og ikke i rette tid har iværksat mere effektiv ledelse«? Er det kun i visse amter og distrikter? Jeg tror, det er meget sandsynligt, at der er folk i mange ledende organisationer over hele landet, som er eksempler på denne alvorlige tingenes tilstand, hvor ledelsen kommer bagefter bevægelsen.

Heilungkiang-provinsens partikomités rapport fortsætter:

Landsbyen Hsichin i Shuangcheng amt har udarbejdet en omfattende plan for hele landsbyen på grundlag af partiets lederskab kombineret med massernes frivillige deltagelse. Dette er en fornyelse af metoden til at lede kooperativernes storstilede udvidelse. Dens vigtighed består først og fremmest i den kendsgerning, at partiets klasselinie på landet gennem denne slags planlægning bliver ført ud i livet, således at enheden styrkes mellem fattigbønderne og middelbønderne og en hård kamp føres mod rigbondetendenser. Gode aktivister er blevet rimeligt fordelt for at tjene den almindelige udvikling af landbrugskooperationsbevægelsen. Forholdene mellem de forskellige kooperativer, og mellem kooperativerne og de gensidige hjælpehold er blevet rettet og styrket, og landbrugskooperationsbevægelsen er i overensstemmelse med planen gået konsekvent fremad over hele linien. For det andet er arbejdet med en storstilet udvidelse af landbrugskooperationen gennem denne type plan blevet udspecificeret helt ned til de ledende organer på grundplan og til masserne, således at landsbyens partialdeling ved, hvordan den skal lede, de gamle kooperativer ved, hvorledes de skal

gå fremad, de nye kooperativer ved, hvordan de skal oprettes og de gensidige hjælpehold ved, hvordan de skal finde deres særlige vej til yderligere udvikling. På denne måde har landsbyernes partiafdelingers og massernes initiativ og begejstring kunnet bringes til fuld udfoldelse, og det rigtige princip om at stole på partiafdelingen og på massernes erfaringer og klogskab er fuldtud blevet fulgt. Endelig er det netop gennem denne slags planlægning, at vi er blevet bedre i stand til at vurdere den egentlige situation i landsbyerne og til at udføre partiets politik omfattende og konkret. Derfor har det været muligt at undgå på den ene side voldsomhed og overilethed og på den anden side konservatisme og afvigelser og på denne måde korrekt anvende centralkomiteens politik med »aktiv ledelse og støt fremgang«.

Hvordan blev »visse usunde fænomener« behandlet i den rapport fra partikomiteen i Heilungkiang-provinsen, som vi lige har gennemgået? Rapporten selv gav ikke noget direkte svar på dette spørgsmål. Men den rapport, som partikomiteen i Shuangcheng amt tilføjede til provinspartikomiteens rapport, gav svaret:

Som et resultat af omfattende planlægning baseret på kombinationen af partiafdelingens ledelse og massernes frivillige deltagelse er afvigelsen med at udelukke dårligt stillede bondefamilier fra kooperativerne blevet rettet, den eksisterende praksis med at koncentrere for mange gode aktivister på ét sted er blevet stoppet, kævleriet om kadrer og medlemmer er forsvundet, båndene mellem kooperativerne og de gensidige hjælpehold er blevet stærkere, de rige og velstående bønders forsøg på at oprette rigbondekooperativer eller dårlige gensidige hjælpehold er slået fejl, og partiafdelingens plan er i hovedsagen sat i værk. Medlemstallet i de to gamle kooperativer er steget med fyrre procent, grundstammen i seks nye kooperativer er oprettet, og to gensidige hjælpehold er dannet. Hvis tingene udvikler sig godt, regner vi med at hele landsbyen vil være kooperativ næste år (d.v.s. 1955). På nuværende tidspunkt arbejder den energisk på at opfylde dette års plan for udvidelse af landbrugskooperationen, for øgning af produktionen og for at sikre en god høst. Den almindelige mening blandt landsbyens kadrer er: »Det er godt, at vi gjorde alt dette, ellers ville det hele have været et frygteligt roderi. Ikke bare ville der være vanskeligheder i år, men også næste år«.

Lad os arbejde på samme måde som dem.

Omfattende planlægning og effektivere ledelse - det er vor politik.

Noter:

¹ De der tidligere var fattigbønder men som efter jordreformen fik middelbondestatus, blev under den kooperative omformning af landbruget kaldt de ny middelbønder. De, der tidligere var middelbønder og ikke ændrede økonomisk status blev kaldt de gamle middelbønder.

² På den tid blev landbrugskooperativer som blev drevet godt, middel og skidt kaldt henholdsvis førsteklasses, andenklasses og tredjeklasses kooperativer.

³ De tre fattige bondefamilier der her nævnes, var familierne til Wang Yu-kun, Wang Hsiao-chi og Wang Hsiao-pang i landsbyen Nanwangchuang, Anping amt i Hopei-provinsen. Det landbrugskooperativ, de oprettede, var forløberen for den nuværende Nanwangchuang brigade i folkekommunen af samme navn.

**STØT JER PÅ
PARTIETS OG UNGDOMSFORBUNDETS
MEDLEMMER, FATTIGBØNDERNE
OG DE LAVERE MIDDLEBØNDER
I DEN KOOPERATIVE OMFORMNING AF
LANDBRUGET**

27. september 1955

For nuværende vedbliver parolen »Støt jer på de fattige bønder (indbefattet alle de ny middelbønder som tidligere var fattigbønder) og skab fast enhed med middelbønderne« at være grundlæggende korrekt. Dog er (1) velstående middelbønder (det vil sige højere middelbønder) opstået blandt de ny middelbønder, og disse er, med undtagelse af nogle med højere politisk bevidsthed, uvillige til at indgå i kooperativerne på nuværende tidspunkt; (2) de lavere middelbønder blandt de gamle middelbønder er almindeligvis interesserede i at indgå i kooperativerne, fordi deres økonomiske status mere eller mindre er sammenfaldende med de lavere middelbønder blandt de ny middelbønder, da de fra starten ikke var velhavende, og nogle havde været udsat for uheldige indgreb i deres interesser i perioden med jordreformer. Af disse to årsager vil det være rigtigt i de områder, hvor Kooperationen endnu ikke er slået helt igennem og hvor de velstående middelbønder har mangler i politisk bevidsthed, først at drage følgende tre grupper af mennesker ind i kooperativerne (i grupper svarende til deres politiske bevidsthedsniveau, med de mest bevidste først): (1) fattigbønderne; (2) lavere middelbønder blandt de ny middelbønder (I den reviderede udgave af kammerat Mao Tsetungs beretning er middelbønderne kun inddelt i to lag, højere og lavere middelbønder, og der nævnes ikke mellemste lag af middelbønder for at undgå en opdeling, der er så fin, at man ikke kan drage klare skillelinier). Lavere middelbønder, som de defineres nu, dækker faktisk over det oprindeligt definerede lavere og mellemste lag af middelbønder blandt de ny mid-

Internt partidirektiv udformet for Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

delbønder.); og (3) lavere middelbønder blandt de gamle middelbønder. Alle de velstående middelbønder, det vil sige de højere middelbønder blandt såvel de gamle som de ny middelbønder, som endnu er uvillige til at indtræde i kooperativerne bør ikke trækkes ind imod deres vilje. For tiden ser man mange tilfælde, hvor velstående middelbønder tvinges ind i kooperativerne og må afstå deres trækdyr og landbrugsredskaber (til for lille en pris og med betaling over for lang en periode). Dette er faktisk et overgreb på deres interesser og et brud på princippet om at »skabe fast enhed med middelbønderne«. Og vi må aldrig handle mod dette marxistiske princip. På nuværende tidspunkt vil det i de områder, hvor kooperativer først lige er dannet og endnu ikke er dominerende, være meget skadeligt, om disse velstående middelbønder med rodfæstede borgerlige synspunkter tvinges ind, eller om de ved egen hjælp sniger sig ind for at overtage ledelsen (i stedet for at gå med af oprigtig politisk vilje) eller danner sådanne kooperativer af lav standard som dem i Shuangcheng amt, Heilungkiang-provinsen. Dette ville være meget skadeligt for etableringen af det lederskab, som de fattige og de lavere middelbønder nødvendigvis må etablere i alle kooperativer. (Selvfølgelig bør der gøres undtagelser med nogle få velhavende bønder, som er retskafne, dygtige og har en høj politisk bevidsthed). Nogle siger, at parolen »Støt jer på de fattige bønder og skab fast enhed med middelbønderne« synes at være afskaffet i vor nuværende formulering. Dette er ikke sandt. Vi har ikke afskaffet parolen, men derimod gjort den mere præcis i lyset af de nye betingelser. Det vil sige at vi indregner de lavere middelbønder blandt de gamle middelbønder som en del af dem, vi skal støtte os på, men ikke de ny middelbønder, som har udviklet sig til velstående middelbønder. Denne skelnen beror på deres økonomiske stilling og på, om de viser en aktiv holdning til kooperations-bevægelsen. Med andre ord, vi regner de fattige bønder og de to grupper af lavere middelbønder som svarer til de gamle fattigbønder for de mennesker, vi skal støtte os på, og vi regner de to grupper af højere middelbønder som svarer til de gamle middelbønder for de mennesker, vi skal skabe fast enhed med. I dag er det en vej til enhed med disse at undgå at tvinge dem til at indgå i kooperativerne og undgå indgreb i deres interesser.

Nogle yderligere punkter må afklares med hensyn til spørgsmålet om, hvem man skal støtte sig på i landområderne. For det første må vi støtte os på medlemmer af partiet og ungdomsforbundet. Det er fejlagtigt af vore partikomiteer fra distriktsniveau og opefter og af kadrer sendt på fysisk arbejde i landområderne ikke først og fremmest at støtte sig på lokale parti- og forbundsmedlemmer, men blot slå disse sammen med ikke-medlemmer af parti og ungdomsforbund. For det andet må vi støtte os på de mest aktive elementer blandt ikke-medlemmerne af partiet, hvilke vel udgør omtrent 5% af landbefolkningen (for eksempel vil der være omkring 125 sådanne aktivister i en bebyggelse med cirka 2500 mennesker). Vi bør gøre vort bedste for at

opdrage en sådan gruppe aktivister, og vi bør heller ikke blot slå disse sammen med masserne. For det tredje skal vi så støtte os på masserne, på fattigbønderne og de to grupper af lavere middelbønder. Mangler i afklaringen af, hvem vi skal støtte os på, og hvorledes vi støtter os på dem, vil føre til fejltagelser i kooperationsbevægelsen.

DEBATTEN OM LANDBRUGETS KOOPERATIVE OMFORMNING OG DEN NUVÆRENDE KLASSEKAMP

11. oktober 1955

Vort nuværende møde har været en lang debat. Denne debat angår spørgsmålet om, hvorvidt partiets generallinie for overgangsperioden fra kapitalisme til socialisme er fuldstændig korrekt eller ikke. Denne debat i hele partiet blev udløst af spørgsmålet om vor politik for landbrugets kooperative omformning, hvilket jeres diskussion også har koncentreret sig om. Imidlertid spænder debatten over en lang række emner i forbindelse med arbejdet i afdelingerne for landbrug, industri, samfærdsel, transport, finans-, og valutaanliggender, håndværk, kultur, uddannelse, videnskab, folkesundhed osv., i forbindelsen med omformningen af håndværket og den kapitalistiske industri og handel, undertrykkelsen af kontrarevolutionære, de væbnede styrker og udenrigsanliggender, kort sagt den berører hele vort arbejdsområde, arbejdet i partiet, regeringen, de væbnede styrker og folkeorganisationerne. Der burde foregå en lang debat om dette. For der er ikke blevet ført en lignende debat i partiet siden offentliggørelsen af generallinien. Vi skal føre debatten i landdistrikterne og også byerne således at vort arbejde inden for alle områder og dets tempo og kvalitet vil opfylde de opgaver, der er sat af generallinien og vil blive dækket af en altomfattende plan.

Nu vil jeg tale om en række emner.

1. FORHOLDET MELLEM KOOPERATIONEN I LANDBRUGET OG OMFORMNINGEN AF DEN KAPITALISTISKE INDUSTRI OG HANDEL

Forholdet mellem Kooperationen i landbruget og omformningen af den kapitalistiske industri og handel, som er forholdet mellem de to opgaver med grundlæggende og samtidig fuldførelse af den socialistiske omform-

Afsluttende tale holdt ved det 6. udvidede plenarmøde i Kinas kommunistiske Partis 7. central-komité.

ning af landbruget og den kapitalistiske industri og handel inden for et tidsrum af cirka tre femårsplaner, er faktisk forholdet mellem kooperationen i landbruget og borgerskabet.

Vi tror, at kun når alliancen mellem arbejderklassen og bønderne lidt efter lidt er blevet konsolideret på et nyt grundlag, socialismens grundlag, i løbet af den fuldstændige socialistiske omformning af landbruget, vil det være muligt at bryde alle bånd mellem byborgerskabet og bønderne, fuldstændigt isolere borgerskabet og lette den gennemgribende omformning af den kapitalistiske industri og handel. Hensigten med vor socialistiske omformning af landbruget er at afskære kapitalismens kilde i de uhyre landdistrikter.

Endnu har vi ikke fuldført kooperationen i landbruget, arbejderklassen har endnu ikke konsolideret sin alliance med bønderne på et nyt grundlag, og alliancen forbliver usikker. Bønderne er ikke længere tilfredse med den alliance, vi dannede med dem for år tilbage på bondevolutionens grundlag. De er begyndt at glemme de fordele, de høstede af denne alliance. De skal nu have nye fordele, hvilket betyder socialisme. Bønderne har endnu ikke opnået fælles velstand, og korn og industrielle råstoffer er langt fra tilstrækkelige. Under disse omstændigheder er det sandsynligt, at borgerskabet vil finde fejl hos os og angribe os, hvad dette angår. Men i løbet af få år vil vi opleve en helt ny situation, nemlig en alliance mellem arbejderklassen og bønderne på et nyt grundlag, en alliance mere konsolideret end nogensinde før.

Den gamle alliance for at bekæmpe godsejerne, omstyrte de lokale tyranner og fordele jord var midlertidig; den er blevet ustabil efter en periode med stabilitet. Siden jordreformen har der fundet en polarisering sted blandt bønderne. Hvis vi intet nyt har at tilbyde dem og ikke kan hjælpe dem med at forøge deres produktivitet, hæve deres indkomst og opnå fælles velstand, så vil de fattige ikke længere stole på os, og de vil føle, at der ingen meninger i at følge det kommunistiske parti. Eftersom de forbliver fattige, efter at jorden er blevet uddelt til dem, hvorfor skal de så stadig følge én? Hvad angår de velstående, nemlig dem som er blevet rige bønder eller er blevet ret velhavende, vil de heller ikke stole på os, og de vil uvægerligt finde, at det kommunistiske partis politik ikke er efter deres smag. Resultatet er, at hverken den ene eller den anden, hverken den fattige eller den rige vil stole på os, og arbejder-bonde alliancen vil blive temmelig vakkelvorn. For at konsolidere denne alliance må vi føre bønderne ind på socialismens vej og gøre det muligt for dem at opnå fælles velstand; ikke blot de fattige bønder, men alle skal have fremgang, og hvad mere er, de bliver meget bedre stillet end dem, der i dag er velhavende bønder. Når først landdistrikterne bliver kooperativeret, vil hele landbefolkningens levevilkår blive bedre og bedre, som årene går, og der vil være mere salgskorn og flere industrielle råstoffer. Da

vil borgerskabet være bragt til tavshed og finde sig selv fuldkommen isoleret.

Vi har nu to alliancer: én med bønderne og én med det nationale borgerskab. Begge er absolut nødvendige for os, og kammerat Chou En-lai har også talt om dette. Hvilken fordel er der i vor alliance med borgerskabet? Den gør det muligt for os at skaffe os flere fabriksvarer til bytte med landbrugsprodukter. Det var netop, hvad Lenin havde i tankerne i en fase efter oktoberrevolutionen. Eftersom staten ingen fabriksvarer havde at bytte med, nægtede bønderne at sælge deres korn og ville slet og ret ikke modtage papirspenge for det. Så Lenin havde i sinde at få den proletariske statsmagt til at danne en alliance med statskapitalismen for at sikre flere fabriksvarer for at hamle op med de spontane kapitalistiske kræfter i landdistrikterne.¹ Det er netop med det formål at opfylde bøndernes behov og overvinde deres ulyst til at sælge korn og selv nogle af deres industrielle råstoffer, at vi har indgået en alliance med borgerskabet og afholdt os fra at beslaglægge kapitalistiske virksomheder foreløbigt og i stedet for har ført en politik med at udnytte, indskrænke og omforme dem. Dette betyder at bruge vor alliance med borgerskabet til at overvinde bøndernes modvilje mod at sælge deres produkter. På den anden side støtter vi os til vor alliance med bønderne for at sikre korn og industrielle råstoffer, med hvilke vi kan bringe borgerskabet under kontrol. Kapitalisterne har ingen råstoffer, hvorimod staten har. Hvis de ønsker råstoffer, er de nødt til at sælge fabriksvarer til staten og gå ind for statskapitalismen. Hvis de nægter at gøre det, vil vi nægte dem råstoffer. I alle tilfælde vil de være holdt i skak. Dette vil spærre den kapitalistiske vej, borgerskabet ønsker at følge nemlig åbningen af frie markeder, den frie erhvervelse af råstoffer og det frie salg af fabriksvarer, og vil desuden isolere borgerskabet politisk. Sådan er vekselvirkningen mellem disse to alliancer. Af de to er vor alliance med bønderne primær, grundlæggende og overordnet, mens vor alliance med borgerskabet er midlertidig og underordnet. For et økonomisk tilbagestående land som vort er begge alliancer for øjeblikket absolut nødvendige.

Jordreformen satte os i stand til at danne en alliance med bønderne på demokratiets grundlag og satte dem i stand til at skaffe sig jord. Bøndernes tilegnelse af jord var en borgerlig-demokratisk revolution af væsen, for den ødelagde kun den feudale ejendomsret; ikke kapitalistisk ejendomsret eller personlig ejendomsret. Denne alliance fik borgerskabet til at føle sig isoleret for første gang. På det 3. plenarmøde i 1950 talte jeg imod at slå i alle retninger. Jordreformen var endnu ikke blevet gennemført i store dele af landet, og bønderne var heller ikke kommet fuldstændigt over på vor side. Hvis vi dengang havde åbnet ild mod borgerskabet, ville det ikke have været i overensstemmelse med situationen. Efter jordreformen, da bønderne var kommet fuldstændigt over på vor side, var det muligt og nødvendigt for os

at starte bevægelserne mod »de tre onder« og »de fem onder«. Kooperationen i landbruget vil sætte os i stand til at konsolidere vor alliance med bønderne på den proletariske socialismes grundlag og ikke på det borgerlige demokratis. Dette vil isolere borgerskabet én gang for alle og lette kapitalismens endelige afskaffelse. I denne sag er vi helt hjerteløse! I denne sag er marxismen faktisk ubarmhjertig, og den har kun lidt medlidenhed, for den er besluttet på at udrydde imperialismen, feudalisme, kapitalisme og tilmed småproduktion. Med hensyn til dette er det bedre ikke at have megen medlidenhed. Nogle af vore kammerater er for venlige, de er ikke hårde nok, med andre ord de er ikke så marxistiske. Det er meget godt og også betydningsfuldt at udrydde borgerskabet og kapitalismen i Kina, et land med en befolkning på 600 millioner. Vort mål er at udrydde kapitalismen, udslette den fra jordens overflade og gøre den til en del af fortiden. Hvad der opstår i historien er forudbestemt til at dø ud. Alt her i verden er et historisk fænomen; ligesom der er liv, så må der også være død. Som et historisk fænomen skal kapitalismen også uddø, og den har et meget rart sted at tage hen, dvs. under jorden for at »sove« der.

Den nuværende internationale situation er gunstig for at vi kan opfylde overgangens hovedopgave. Vi har brug for tre femårsplaner for grundlæggende at fuldende den socialistiske industrialisering og den socialistiske omformning. Vi skal kæmpe for at sikre dette tidsrum til fredelig opbygning. Tre af de femten år er allerede gået, og yderligere tolv vil klare arbejdet. Det lader tilsyneladende til, at vi vil vinde denne tid, og vi må kæmpe hårdt for det. Vi skal forstærke vore anstrengelser i udenrigsanliggender og i opbygningen af et nationalt forsvar.

I løbet af denne femtenårs periode vil klassekampen herhjemme og i udlandet være meget spændt. Vi har allerede set, at det er tilfældet. Vi har vundet mange sejre i denne kamp og vil fortsætte med at gøre det. I klassekampen herhjemme har vi i det sidste år udrettet fire store ting: for det første har vi bekæmpet idealismen, for det andet har vi undertrykt de kontrarevolutionære, for det tredje har vi løst kornspørgsmålet, og for det fjerde har vi taget fat på spørgsmålet om landbrugskooperationen. Kampene, som er blevet ført inden for disse fire spørgsmål, var alle i deres væsen en kamp mod borgerskabet; vi har tildelt dem hårde slag og fortsætter med at tildele dem knusende slag.

Kampen mod idealismen er blevet ført i et år begyndende med spørgsmålet om *Drømmen om det røde værelse* og medtog kritikken af *Litterært Tidsskrift* og den senere kritik af Hu Shih og Liang Shu-ming. Vi må gennemføre en effektiv kampagne mod idealismen og vi har i sinde at hellige denne kamp en periode på tre femårsplaner. I løbet af denne kamp er det nødvendigt at opbygge grupper af kadrer, der er meget velbevandrede i marxismen og den dialektiske materialisme, således at vore kadrer og vort

folk i stort antal kan væbnes med marxismens grundlæggende teorier. Med hensyn til undertrykkelsen af kontrarevolutionære så planlægger vi at bruge resten af dette år og hele næste år på arbejdet med at fjerne dem fra statsfabrikker, statslige handelsvirksomheder, kooperativer og forskellige organisationer på amts-, distrikts- og kommuneniveau så vel som fra hærkadrerne og fabriksarbejderne - det vil sige fra rækkerne af rundt regnet 12 millioner mennesker.

Mens vi taler om kontrarevolutionære, kunne det se ud til, at der ikke er mange tilbage, og at der dårligt nok er nogen at se. Alligevel opdager vi, at de eksisterer, når vi graver ned i sagen, og vi lige har opstøvet en flok. Et stort slag er også blevet udkæmpet i spørgsmålet om korn. Borgerskabet brugte kornproblemet som et påskud til at angribe os, en strøm af rygter opstod også inden for partiet, og vi slog derfor igen med at udvikle kritikken. Vi har ført mange kampe på spørgsmålet om landbrugskooperation, og det nuværende møde har også koncentreret sig om det. Vi har sat vigtige kampe i gang på disse fire områder, pareret borgerskabets modstand og angreb og vundet initiativet.

Borgerskabet er bange for vore kampe mod dem på disse områder og især for vor undertrykkelse af kontrarevolutionære. Vi har udført et godt stykke arbejde med at undertrykke kontrarevolutionære. I dette arbejde skal vi være opmærksomme på kriterierne, hvis vi ikke er det, vil det være meget farligt. Kun de personer, der opfylder kriterierne, skal stemples som kontrarevolutionære, det vil sige, vi skal opstøve ægte kontrarevolutionære og ikke falske. Det kan forventes, at der vil fremkomme sager med falske kontrarevolutionære. Det er meget vanskeligt at udelukke denne mulighed. Men vi kræver, at der skal være færre af den slags sager og helst slet ingen. De kontrarevolutionære skal være nogle vaskeægte og umiskendelige kontrarevolutionære, der fuldstændigt opfylder kriterierne; vi må ikke gøre uskyldige mennesker uret. På den anden side slipper nogle ægte kontrarevolutionære måske igennem vort net. I siger, at I vil gøre rent bord med dem denne gang. Det er ikke særligt sandsynligt. Sådanne tilfælde med at presse sig igennem er svære at undgå, men vi skal gøre vort bedste for at holde antallet på et minimum.

2. OPSUMMERING AF DEBATTEN OM SPØRGSMÅLET OM KOOPERATIONEN

Med hensyn til Kooperationen i landbruget har massernes talrige fornyelser knust mange illusioner og fejlagtige synspunkter. Diskussionen denne gang har løst mange spørgsmål, som mange folk ikke helt forstod for et par måneder siden.

For det første er der spørgsmålet om, hvad der er bedst: en stor eller en lille

ekspansion. Dette har været et større problem, som har affødt megen polemik, og nu er det løst. Masserne kræver en stor ekspansion, og hovedopgaven for overgangsperioden kræver, at landbruget skal tilpasse sig efter industrien; synspunktet til gunst for en lille ekspansion er derfor forkert.

For det andet, spørgsmålet om hvorvidt ekspansion er mulig i områder, som blev befriet sent, i bjergområder, i tilbagestående kommuner og i områder der er berørt af naturkatastrofer. Nu er spørgsmålet løst. Det er muligt i alle sådanne områder.

For det tredje, spørgsmålet om hvorvidt kooperativer kan oprettes i områder med nationale mindretal. Nu er det blevet bevist, at de kan oprettes, hvor som helst betingelserne er modne. I nogle områder som Tibet, Taliang- og Hsiaoliang-bjergene, hvor betingelserne endnu ikke er modne, skal kooperativer ikke oprettes.

For det fjerde, spørgsmålet om hvorvidt kooperativer kan oprettes uden fonde, arbejdsvogne og okser eller de velstående middelbønder. Nu er dette også blevet bevist.

For det femte, vildfarelsen, at »det er let at oprette et kooperativ, men svært at konsolidere det«, er blevet forkastet. At oprette et er ikke så let, at konsolidere det er ikke nødvendigvis så hårdt. Hvis I fastholder, at det er let at oprette, men svært at konsolidere et kooperativ, taler I rent faktisk for kun at oprette få eller ingen.

For det sjette, spørgsmålet om hvorvidt kooperativer kan oprettes uden landbrugsmaskineri. Synspunktet, at der skal være maskiner, før kooperativer kan oprettes, er ikke længere populært, men det vedbliver at leve. Denne vildfarelse kan også forkastes.

For det syvende, spørgsmålet om hvorvidt dårligt drevne kooperativer alle skal opløses. Selvfølgelig kan nogle få, der bestemt ikke kan fortsætte, vende tilbage til gensidige hjælpehold, men generelt skal de såkaldt dårligt drevne kooperativer ikke opløses, for de kan tage en vending til det bedre efter en undersøgelse.

For det ottende er udsagnet, at »hvis I ikke stiger af hesten hurtigt, vil der være fare for at bryde arbejder-bonde alliancen«, sandsynligvis et »argument« sendt ned fra centralkomiteens afdeling for arbejde på landet. Denne afdeling laver ikke kun rygter, men fremstiller også en masse »argumenter«. Jeg tror, at dette udsagn for størstedelen er »korrekt« - kun et enkelt ord behøver at blive ændret dvs. ordet »af« ændres til »på«. I kammerater fra afdelingen for arbejde på landet behøver ikke at føle jer modløse, for jeg har accepteret næsten alle jeres ord og kun ændret ét. Forskellen ligger i ét ord, vor polemik er om kun ét ord - I vil stige af hesten, jeg vil stige på. »Hvis I ikke stiger på hesten hurtigt, vil der være fare for at bryde arbejder-bonde alliancen«, og fare vil der med sikkerhed være.

For det niende er anklagen, at »det er kooperativernes skyld at okser går

tabt« ikke helt i overensstemmelse med de faktiske tilstande. Hovedårsagen til tabene af okser skal findes ikke hos kooperativerne, men hos floderne, i den høje pris på okseskind og i manglen på foder, mens nogle okser er for gamle og er nød til at blive slagtet.

For det tiende, det er forkert at sige, at »den grundlæggende årsag til den spændte situation i landdistrikterne er, at der er oprettet for mange kooperativer«. Den spændte situation i landdistrikterne sidste forår skyldtes hovedsageligt kornproblemet. Den såkaldte kornmangel var i de fleste tilfælde opdigtet; den højroastede misfornøjelse herom var skabt af godsejere, rige bønder og velstående middelbønder. Vi havde ikke tid til at føre en omfattende opdragelseskampagne blandt bønderne for at imødegå den; desuden var der mangler i vort arbejde med hensyn til kornet. Vi indkøbte 7.000 millioner catties for meget sidste år, uden på det tidspunkt at kende den rigtige mængde korn, som vi skulle købe. Nu er vi i færd med at foretage en tilpasning, og vi planlægger at købe 7.000 millioner catties mindre. Sammen med dette års gode høst vil det lette den spændte situation i landdistrikterne.

For det elvte er der en anden bemærkning i omløb: »Kooperativernes overlegenhed kan kun vare i tre år«. Dette er pessimistisk. Efter min mening vil deres overlegenhed med sikkerhed ikke være begrænset til tre år, idet socialismen vil vare ved i en lang periode. I fremtiden, når socialismen ikke længere er legemliggørelsen af overlegenheden, vil kommunismen med sin overlegenhed overtage dens plads.

For det tolvte, skal vi oprette en række kooperativer af den udviklede type her i den nærmeste fremtid? Før i tiden var folk ikke afklaret om dette spørgsmål, og det er blevet rejst på dette møde. Der skal oprettes en bunke af sådanne kooperativer. Hvad antallet angår, er det op til jer at bestemme det.

For det trettende, det er også forkert at sige at »der ikke kan oprettes kooperativer med junker og dyretrukne arbejdsvogne«. Som vi ser det nu, skal de millioner af mennesker, der er beskæftiget i transporten med junker og dyretrukne arbejdsvogne også organiseres i kooperativer.

Vi har løst alle disse spørgsmål i lyset af jeres diskussioner. Dette er en kolossal bedrift af centralkomiteens nuværende plenarmøde.

3. OM SPØRGSMÅLET OM ALTOMFATTENDE PLANLÆGNING OG STYRKELSE AF LEDELSEN

En altomfattende planlægning skal indeholde: 1) en plan for kooperativerne, 2) en plan for landbrugsproduktionen, og 3) en samlet økonomisk plan. En samlet økonomisk plan for landdistrikterne omfatter bierhvervsproduktion, håndværk, varierede økonomiske foretagender, foretagender med flere formål, indvinding af tilstødende jord og befolkningsflytninger, forsy-

nings- og salgskooperativer, kreditkooperativer, banker og stationer til udbredelse af teknik osv. såvel som skovbeplantning af ufrugtbare bjergegne og landsbyer. Jeg mener, at især de ufrugtbare bjerge i nord skal beplantes med skov, og det kan de utvivlsomt blive. Har I kammerater fra de nordlige egne mod nok til det? Også i syd er der mange steder, der trænger til skovbeplantning. Det ville være godt, om vi i løbet af en række år kan se mange forskellige steder i syd og nord dækket af grønt løv. Dette vil gavne landbrug, industri og alle andre felter.

Hvilke andre planer skal der udarbejdes? En plan for kultur og uddannelse. Den skal indeholde udryddelse af analfabetisme, åbning af grundskoler, oprettelse af mellemskoler, der er indrettet efter landområdernes behov, tilføjelse af et par kurser i landbrug i mellemskolens læseplan, udgivelse af letfattede pjecer og bøger tilpasset bøndernes behov, oprettelse af et radio-net i landdistrikterne og af filmforevisningshold, tilrettelæggelse af kulturelle og rekreative aktiviteter o.s.v. Der skal også være planer for konsolideringen og opbygningen af partiets og ungdomsforbundets organisationer, for kvindearbejdet og for undertrykkelsen af kontrarevolutionære. Alt dette skal være indeholdt i en altomfattende planlægning.

Planerne skal være af følgende typer: 1) En plan for et landsbykooperativ. Ethvert kooperativ, ligegyldigt hvor lille, skal lave en plan og lære, hvorledes det gøres. 2) En plan for en hel kommune. Vort land har over 220.000 kommuner, og hver af dem skal have en plan. 3) En plan for et helt amt. Vi håber at ethvert amt vil lave en. Nogle amter har allerede lavet gode planer, som er interessante at læse. Kammeraternes tanker er dér frigjorte, de trodses himmel og jord og er ikke lænkede af hæmmende bånd og håndjern, og deres planer er dynamiske. 4) En plan for en hel provins (eller en autonom region eller en centralt styret bys forstadsområder). Her skal hovedvægten lægges på hele kommuner og hele amter. Disse to led skal der tages fat i, og der skal hurtigt opstilles en række sådanne planer. F.eks. skal der i hver provins laves planer for tre eller fire amter, og de skal omdeles som eksempler.

Planerne for kooperativ omformning skal specificere forskellige grader af udvikling i forskellige områder. Der findes tre slags områder. Den første består af den største del af vore landbrugsområder, den anden et stykke af den mindste del af vore landbrugsområder og den tredje af resten. For den største del af vore landbrugsområder skal udviklingen foregå i tre bølger, d.v.s. tre vintre og forår. De tre bølger består af denne vinter og næste forår, næste vinter og det følgende forår og endnu en vinter og et forår. Tre vintre og forår udgør tre bølger, den ene bølge strømmer frem efter den anden, og imellem dem skal der være en pause. Der er en dal mellem to bjerge, og der er en bølgedal mellem to bølger. Den første slags område vil grundlæggende have fuldendt den halvsocialistiske kooperative omformning i foråret 1958.

For den anden type område, såsom områderne i det nordlige og nordøstlige Kina og også nogle forstadsområder vil to vintre og forår eller to bølger være tilstrækkelige. Blandt dem vil nogle få grundlæggende være blevet kooperativiseret, når vi når næste forår, og de vil således nå målet i kun én bølge. Den tredje type område d.v.s. resten af den mindste del af vore landbrugsområder vil behøve fire, fem eller endog seks vintre og forår. Dette indbefatter ikke nogle af de nationale mindretalsområder nemlig Taliang- og Hsiaoliangbjergene, Tibet og andre nationale mindretalsområder, hvor betingelserne endnu ikke er modne, og ingen kooperativer skal oprettes under sådanne forhold. Hvad menes der med den grundlæggende fuldendelse af den halv-socialistiske Kooperation? At 70-80% af landbefolkningen har tilsluttet sig halvsocialistiske kooperativer. Her er en margin tilladt, 70% vil være i orden, og det vil 75 eller 80% eller lidt over 80% også - dette er hvad vi kalder den grundlæggende fuldendelse af halvsocialistisk Kooperation. For resten af landbefolkningen vil Kooperationen komme til senere. At være for langsom er ikke godt, og det er det at være for hastet heller ikke, begge dele er opportunistiske. Der er to slags opportunisme: at være for langsom og at være for hastig. At udtrykke det på denne måde vil gøre det lettere at forstå for almindelige mennesker.

Provins (centralt styret by eller autonom region), præfektur og amt - alle disse tre niveauer må til stadighed gøre sig bekendt med bevægelsens udvikling og gå i kast med ethvert problem efterhånden, som det opstår. Vær sikre på, at I ikke venter, indtil problemerne hober sig op, før I laver en beregning, det ville være at affyre forsinkede skud. Før i tiden blev meget af vort arbejde udført på denne måde, problemerne blev overladt til at hobe sig op i stedet for at blive løst efterhånden, som de opstod, og en beregning eller en kritik blev kun lavet i allersidste øjeblik. Nogle kammerater begik denne fejl under bevægelsen mod »de tre onder« og »de fem onder«. Lad være med at give jer af med kritik efter begivenheden. Selvfølgelig skal der laves kritik efter begivenheden, men det vil være bedst at lave den i samme øjeblik, en fejl begynder at vise sig. Det er ikke godt at give sig af med kritik efter begivenheden og undlade at give vejledning i overensstemmelse med de skiftende forhold. Hvad skal der gøres, når tingene tager en ugunstig retning? Når dette sker, så sæt straks bremserne i, eller med andre ord gør holdt. Det er ligesom at køre en bil, vi bremsere straks, når vi støder på fare på vej ned af en stejl skråning. Myndighederne i provinserne, præfekturerne og amterne vil alle have magten til at bremse. Der skal vises opmærksomhed, for at vi kan forsvare os imod »venstre« afvigelsen. At forsvare sig imod »venstre« afvigelsen er marxisme, ikke opportunisme. Marxisme kræver ikke »venstre« afvigelser, og »venstre« opportunisme er ikke marxisme.

Hvad skal vi kappes om fra nu af i oprettelsen af kooperativer? Om kvalitet, om at komme på højde med normerne. Hvad angår kvantitet eller tem-

po, vil det, vi specificerede tidligere, være tilstrækkeligt, og vægten ligger nu på kappestrid om kvalitet. Og hvad er kriteriet for kvalitet? Det er forøget produktion og intet tab af kvæg. Hvorledes kan produktionen forøges og tab af kvæg undgås? Til dette formål er det nødvendigt at iagttage principperne for frivillig deltagelse og gensidig fordel, at udarbejde altomfattende planer og give smidig vejledning. Jeg tror, at kooperativerne, med disse betingelser i hånden, vil være i stand til at opnå bedre kvalitet, forøge produktionen og forhindre tab af kvæg. Vi skal for enhver pris undgå den fejl, der tidligere blev begået i Sovjetunionen, som førte til en nedslagtning af kvæg i stort antal. De næste to år er afgørende, og især de næste fem måneder, nemlig denne vinter og næste forår. Jeg vil bede kammeraterne her om at sørge for at der i perioden, der starter i november i år og frem til marts næste år, ikke opstår nogen alvorlige vanskeligheder eller noget tab af okser i større omfang. Eftersom vi kun har få traktorer, er okserne en rigdom, de er hovedredskabet i landbrugsproduktionen.

I de næste fem måneder må ledende kadrer på provins-, prefektur-, amts-, distrikts- og kommuneniveau og først af alle partiets sekretærer og sædfortrædende sekretærer fordybe sig i spørgsmålet om kooperativer og gøre sig fortrolige med de forskellige problemer, der er knyttet til dem. Er tiden for knap? Jeg tror, at fem måneder vil række, hvis I gør en alvorlig indsats. Selvfølgelig er det meget vigtigt for kammeraterne på provinsniveau at gøre det, men det vil være meget farligt, hvis kammeraterne på amts-, distrikts-, og kommuneniveau ikke fordyber sig i dette spørgsmål og praktisk talt intet ved om kooperativer, når mange er ved at blive oprettet. Hvad hvis en kammerat simpelthen ikke kan grave ned? Han skal gives et andet arbejde. Centralkomiteen vil sandsynligvis indkalde en lignende konference om fem måneder, d.v.s. efter næste marts. Vi vil da have en kappestrid om kvalitet, og af talerne ved konferencen vil det ikke blive forventet, at de gentager deres nuværende taler, for der skal være noget nyt, dvs. vægten skal være på spørgsmålene om altomfattende planlægning og driftsledelse og ledelsesmetoder. Talerne skal omhandle effektive metoder til at oprette flere og bedre kooperativer hurtigere. Med andre ord skal de beskæftige sig med spørgsmålet om kvalitet.

Ledelsesmetoder er meget vigtige. For at undgå fejl må man være opmærksom på disse metoder og styrke ledelsen. Her er nogle forslag til ledelsesmetoder, se om de er gennemførlige. En metode er at holde forskellige større eller mindre møder hvert år for at løse aktuelle problemer, sådan som vi gør det nu. Når et problem dukker op, skal I være i stand til at se, hvad der er almengyldigt i en bestemt sag. I behøver ikke at fange alle spurve og dissekere dem, før I kan bevise det faktum at »skønt den er lille, har spurven alle væsentlige organer«. Ingen videnskabsmand har nogensinde handlet på denne måde. Bare I er inde i et par kooperativer, vil I være i stand til at

drage rigtige slutninger. Foruden metoden med at holde møder kan I også benytte telegrammet og telefonen og tage på inspektionsture, disse er også meget vigtige ledelsesmetoder. Desuden skal hver eneste provins udvælge egnede folk til at styre udgivelsesvirksomheden godt og forbedre den i retning af en hurtig erfaringsudveksling. Her er et andet forslag, som jeg kunne lide, at I prøvede. Jeg tilbragte elleve dage med at læse over 120 rapporter, mens jeg udarbejdede rettelser og skrev noter til dem. På denne måde har jeg »rejst gennem alle kongerigerne« og er gået videre end Confucius, »idet jeg har rejst« så langt som til Yunnan og Sinkiang.² Måske kunne enhver provins og autonom region samle en bog hvert år eller hvert halve år med en artikel fra hvert amt, således at alle amternes erfaringer kunne udveksles, dette ville lette den hastige udbredelse af kooperativbevægelsen. Endnu en anden metode er at udgive bulletiner. Partikomiteen i amtet skal indsende bulletiner til præfekturpartikomiteen, præfekturet til partikomiteen i provinsen eller den autonome region og senere til centralkomiteen, hvori man beretter om antallet af oprettede kooperativer og om problemerne, der er opstået. Ledelsen på de forskellige niveauer vil gøre sig bekendt med situationen gennem disse bulletiner og være i stand til at finde løsninger på problemerne, når de opstår. Dette er nogle få forslag til ledelsesmetoder, som de tilstedeværende kammerater kan overveje.

4. OM DEN IDEOLOGISKE KAMP

Alle hidtidige erfaringer har vist én ting: ideologisk kamp skal ramme plet. Der skal finde en konfrontation af ideer sted, for at bruge et almindeligt udbredt udtryk. Ligesom du i en fægtekamp gør udfald mod mig, og jeg gør udfald mod dig, og der krydses klinger - er dette konfrontation. Uden en konfrontation af ideerne kan der ikke opnåes nogen klarhed og grundighed, og det er ikke godt. På dette møde har vi haft en konfrontation og har derigennem opnået klarhed og grundighed i vor tænkning. Den første fordel ved denne metode er, at den hjælper de fleste kammerater til at komme til klarhed om problemerne, og den anden fordel er, at den hjælper de kammerater, som har begået fejl, med at rette deres fejl.

For de kammerater, som har fejlet, er der kun to krav, tror jeg, 1) de skal selv være villige til at lave revolution, 2) andre mennesker skal give dem lov til at fortsætte med at lave revolution. Der findes individer, som ikke selv ønsker at fortsætte med at lave revolution, f.eks. Chen Tu-hsiu ønskede det ikke, heller ikke Chang Kuo-tao, eller Kao Kang og Jao Shu-shih, men disse individer udgør kun en håndfuld. De fleste mennesker ønsker at fortsætte med at lave revolution. Der er så den anden betingelse, de skal have lov til at lave revolution. Vi skal ikke handle ligesom den forlorne udenlandske djævel i *Den sande historie om Ah Q*, som udelukker Ah Q fra revolutionen, vi skal heller ikke efterabe Wang Lun, den lærde i hvidt,³ i *Vandkanten*, som

også udelukker andre mennesker fra revolutionen. Enhver, som udelukker andre fra revolutionen, vil finde sig selv i en meget farlig position. Wang Lun, den lærde i hvidt som udelukkede andre fra revolutionen, mistede sit liv til slut. Kao Kang udelukkede andre mennesker fra revolutionen, og mistede han ikke også sit liv til slut?

Den historiske erfaring viser, at de fleste mennesker, som har begået dogmatiske eller empiristiske fejl, kan rette dem. Men dette kræver to forudsætninger, alvorlig kritik på den ene side og en overbærende holdning på den anden. Det er ikke godt at mangle den sidstnævnte, for denne mangel vil føre til unaturlige relationer. Hvem laver ikke en eller anden fejl? Alle uden undtagelse laver fejl, kun nogle laver store fejl og andre mindre fejl. Ihvertfald er de uforbederlige få, så som Chen Tu-hsiu, Chang Kuo-tao, Kao Kang, Jao Shu-shih og også Chen Kuang og Tai Chi-ying. Med undtagelse af nogle få personer som dem, kan alle andre, som har fejlet, reddes, og de kan rette deres fejl med deres kammeraters hjælp. Vi bør handle på denne måde og have tillid. For deres vedkommende skal de folk, som har fejlet, også have tillid.

Nogle kammerater i centralkomiteens afdeling for arbejdet på landet og i særdeleshed kammerat Teng Tzu-hui har begået fejl. De fejl, han har begået denne gang, er højreopportunistiske og empiristiske af natur. Kammerat Teng Tzu-hui har aflagt selvkritik. Skønt nogle kammerater ved gruppe-møderne mente, at den ikke var gennemgribende nok, har vi, i det politiske bureau, og også andre kammerater gennemdrøftet den og i det store og hele fundet den tilfredsstillende. For øjeblikket er den forståelse, han har vist, god nok. Det bør anerkendes, at kammerat Teng Tzu-hui udførte en masse arbejde under den lange revolutionære kamp og ydede bidrag. Men han skulle ikke have tilladt, at hans bidrag blev et handicap. Han har selv indrømmet det ved at sige, at han i et vist omfang har skiltet med sin anciennitet. Man skal være beskeden. Forudsat at kammerat Teng Tzu-hui er beskeden og rede til at modtage hjælp fra sine kammerater, tror vi, at han vil være i stand til at rette sine fejl.

Kammerat Teng Tzu-hui fremsatte engang en slags programerklæring, der gik ind for, at vi skulle fæste lid til forretningsmænd (dvs. til borgerskabet) og til de »fire store friheder«. Den erklæring var forkert og var af natur et ægte borgerligt program, et kapitalistisk program og ikke et proletarisk, og den gik imod den 7. centralkomites 2. plenarmødes beslutning om restriktion af borgerskabet. Vi følger nu en politik med restriktion af både byborgerskabet og borgerskabet på landet (de rige bønder). Derfor må de »fire store friheder«, under hvilke der ingen restriktioner er på ansættelse af arbejdere, handel, pengeudlån og udlejning af jord, drages i tvivl. Jeg er tilbøjelig til at sige, at der er »fire små friheder«. Her er forskellen mellem stor og lille. Med restriktioner har borgerskabet en del af disse friheder, kun en ganske

lille del. Vi må forberede betingelserne for at fratage borgerskabet også disse små friheder. Over for byborgerskabet fører vi en politik med nyttiggørelse, restriktion og omformning. Vi må drage nytte af det, men på samme tid må vi indskrænke de sider, der er skadelige for nationens økonomi og folkets levevilkår. En sådan politik er hverken »venstre«- eller højreopportunistisk. Slet ingen restriktioner ville betyde at hælde for meget til højre. Voldsomme restriktioner, som udelukker borgerskabet fra ethvert foretagende, ville betyde at hælde for meget til »venstre«. Lenin sagde, at det ikke blot ville være dumt, men selvmorderisk for et politisk parti at prøve at udrydde kapitalismen med ét slag, når millioner og atter millioner af småproducenter stadig eksisterer.⁴ Men kammerat Teng Tzu-huis erklæring var ukorrekt, fordi han ikke nævnte nogen restriktion, og den adskilte sig fra centralkomiteens og det 2. plenarmødes erklæring.

Nogle kammerater ænser næsten ikke partiets resolutioner og de politiske retningslinier, der er blevet støttet af partiet i lange perioder, som om de aldrig har læst eller hørt om dem - jeg ved ikke hvorfor. For eksempel kørte den gensidige hjælpe- og kooperativbevægelse i mange år i det centrale revolutionære baseområde, i Yen-an og i hvert og et baseområde, og alligevel synes disse kammerater ikke at have set eller hørt noget om den. Tilbage i vinteren 1951 vedtog centralkomiteen en resolution om gensidig hjælp og Kooperation i landbrugsproduktionen, som de ligeledes ignorerede. Så sent som i 1953 talte de stadig ikke om grundprincipper, men fandt behag i at give små gunstbeviser. Med deres tavshed om grundprincipper, mener vi, at de aldrig talte om socialisme, og med deres behag i at give små gunstbeviser mener vi, at de fandt behag i at give de »fire store friheder«. Det vil sige, nogle kammerater ænser overhovedet ikke partiets resolutioner eller nogle af de politiske retningslinier og programmer, som det i lang tid har støttet; i stedet går de deres egne veje. De prøver aldrig at finde ud af om spørgsmål af lignende art er blevet diskuteret før og hvordan. Nogle historikere gør sig anstrengelser med at studere selv orakelknogler, inskriptioner på bronzefigurer og stentavler og andre levn fra oldtiden, som er blevet gravet op, mens disse kammerater ikke ænser det mindste til vor nyeste fortid og ikke besværrer sig med at kigge på den. Kort sagt, de ignorerer fuldstændigt de ting, der foregår lige uden for deres umiddelbare omgivelser og skriver og taler bare, som de har lyst til; f.eks. har de sludret om de »fire store friheder«, og nuvel, de er endt med at løbe panden mod en mur.

Nogle andre kammerater foretrækker altid decentralisme, de hævder deres selvstændighed og opretter endog selvstændige kongedømmer, idet de finder, at diktaturet er meget efter deres smag. I begyndelsen var det for at være veltillfredse, at de oprettede kongedømmer og udråbte sig til konger. Men hvad var resultatet? Til sidst følte de sig meget utilpasse, efterhånden som de kom under kritik. Er der ikke en opera kaldet »At bestige tronen«? Se på

hvor store bekvemmeligheder Hsueh Ping-kuei nød, da han blev konge, thi dengang fandtes der ikke selvkritik. Det var ikke godt. Mange mennesker kvier sig stadig ved at rådføre sig med andre. Mange kammerater hykler respekt for kollektiv ledelse, men de er i virkeligheden ubehersket glade for personligt diktatur, som om de ikke ville ligne ledere, medmindre de var diktatoriske. Man behøver ikke at være diktatorisk for at være leder, ved I ikke det? Borgerskabet har borgerligt demokrati, det lægger vægt på klasse-diktatur. Proletariatet og det kommunistiske parti skal ligeledes udøve klasse-diktatur, det er af det onde at praktisere personligt diktatur. Når et problem dukker op, er det altid tilrådeligt at rådføre sig med andre, at få det løst af kollektivet og samle de manges visdom; det er den bedste måde.

Endnu et andet punkt behøver at blive taget op her. Mange kammerater begraver sig selv i kontorarbejde og studerer ikke problemerne. Skal man ikke tage sig af kontorarbejde? Selvfølgelig skal man det. Det vil ikke gå an at forsømme sådant arbejde, men det vil være farligt udelukkende at tage sig af det uden at studere problemerne. Hvis I ikke færdes blandt kadrerne og masserne, eller hvis I, når I er blandt dem, altid går i rette med dem i stedet for at rådføre jer med dem og udveksle synspunkter med dem, ved at sige: »Hvad synes I om mine synspunkter? Vær rar at sige mig jeres mening«, så vil I ikke være i stand til at sanse det politiske klima, jeres næse vil blive ufølsom og I vil blive politisk forkølede. Når jeres næse er stoppet, kan I ikke sige, hvilket klima det er på et givet tidspunkt. I dag sagde kammerat Chen Yi, at man skal være i stand til fatte en ting, når den spirer frem. En person skal være langsom i opfattelsen, hvis han ikke magter at se det, som allerede er udbredt og rigeligt. Denne situation opfordrer til opmærksomhed. Det er meget skadeligt for enhver udelukkende at være optaget af kontorarbejde og derved forsømme at studere problemer, gå ud blandt masserne og kadrerne og rådføre sig med dem.

5. ANDRE SPØRGSMÅL

De fleste af de problemer, som jeg nu skal til at diskutere, er blevet rejst af kammeraterne her.

1. Med hensyn til at fjerne velstående middelbønder fra ledende stillinger i kooperativerne er det nødvendigt at være opmærksom på de skridt, der skal tages og de metoder, der skal bruges; lad være med at afvise dem alle på en gang. Selv om de ikke er egnede til at være ledere, er de ikke desto mindre arbejdere. Sagerne afgøres fra gang til gang afhængig af, hvorledes personen skiller sig fra det. Nogle velstående middelbønder skal fjernes, fordi det simpelt hen ikke ville gå at lade dem fortsætte på deres poster. Men det skal gøres klart for masserne (f.eks. medlemmerne af kooperativet) såvel som for den velstående middelbonde, det drejer sig om, at han faktisk ikke er egnet til at fortsætte med at tjene som leder. Der er en anden betingelse nemlig, at

han ikke skal fjernes, før end en bedre kvalificeret person er parat til at efterfølge ham eller er blevet uddannet til at tage hans plads. Nogle af de velstående middelbønder kan fortsætte på deres poster efter at have aflagt selvkritik og rettet deres fejl, andre kan gøres til stedfortrædende ledere og komitémedlemmer. De, der har udført et godt arbejde, skal selvfølgelig ikke fjernes, selvom de er velstående middelbønder. Lad være med at behandle velstående middelbønder som rige bønder, det er de ikke. Lad være med at fjerne dem alle på én gang. Dette problem skal man nærme sig med omhu og ordne grundigt. Det forventes af provinserne og de lokale myndigheder, at de overvejer om de ovennævnte forskellige måder er mulige.

2. Det skal gøres klart i partiafdelingerne og blandt masserne, at når vi nu siger, at de lavere middelbønder og de højere middelbønder er to forskellige sociale lag, er det ikke fordi vi omdefinere klassestatus, men fordi forskellige sociale lag virkelig indtager forskellige holdninger til den kooperative omformning, nogle en aktiv andre en passiv, og en lignende forskel eksisterer blandt individerne indenfor det samme lag. F.eks. findes selv blandt de fattige bønder folk, som ikke ønsker at tilslutte sig kooperativerne for øjeblikket. Denne omstændighed kan bruges til at overbevise de velstående middelbønder: »Hør! Blandt de fattige bønder og lavere middelbønder er der også folk, som er temmeligt passive. De ønsker ikke at tilslutte sig, så vi vil ikke bede dem om det. Eftersom I velstående middelbønder ikke ønsker at tilslutte jer nu, kan I også forblive ude«. Vi skal først inddrage dem, som er ivrige efter at tilslutte sig, dernæst gøre propaganda blandt en anden gruppe, indtil de bliver ivrige nok til at tilslutte sig, og så iblandt en tredje gruppe. Dette skal gøres i etaper og i hold. Med tiden vil alle tilslutte sig kooperativerne. Så det er ikke et spørgsmål om at omdefinere klassestatus.

3. Angående spørgsmålet om godsejere og rige bønder der tilslutter sig kooperativerne. Måske kan vi prøve på den følgende måde: tag amtet sammen med kommunen som enhed (det er ikke nok at tage amtet alene som enhed, idet et amt grundlæggende kan være blevet kooperativiseret, mens der måske stadig slet ingen kooperativer findes i nogle af dets kommuner). Når et amt og en kommune grundlæggende er blevet kooperativiseret, d.v.s., når 70-80% af bondehusstandene er tilsluttet, kan de konsolidere de kooperativer begynde at beskæftige sig med godsejerne og de rige bønder i hold og i etaper afhængig af deres opførsel. De personer, som har et godt omdømme og er ærlige og loyldige, kan tildeles kooperativt medlemskab. Andre kan tilslutte sig kollektivt arbejde i kooperativerne og modtage deres andel af lønnen, men uden kooperativt medlemskab, idet de faktisk er medlemmer på prøve; hvis de gør det godt, kan de også blive medlemmer, og således vil de have noget at se frem til. De personer, der er i den tredje gruppe, vil for øjeblikket ikke få lov til at tilslutte sig kooperativet, spørgsmålet vil blive taget op senere og ordnet på et individuelt grundlag. Ingen af

de godsejere eller rige bønder, der er optaget i kooperativerne, skal udnævnes til poster i det. Hvad angår uddannede unge mennesker fra godsejerfamilier og rige bondefamilier, og som er blevet prøvet i en vis udstrækning, kan de da ikke tildeles sådanne hverv som at lære folk i landsbyerne at læse og skrive? På steder, hvor der er meget få andre intellektuelle, er der et behov for at have dem til at fungere som lærere under ledelse og overvågning af partiafdelingen og den kooperative ledelseskomité. For øjeblikket er der stadig temmelig mange af sådanne uddannede unge mennesker blandt lærerne i underskolen. Disse unge mennesker fra godsejerfamilier og rige bondefamilier er kun 17 eller 18 år og er netop gået ud af grundskolen eller mellem skolen, og jeg synes, det er unødvendigt strengt ikke at lade dem fungere selv som undervisere i læsning og skrivning. Vi kan sikre os dem til at lære bønderne at læse og skrive, til at fjerne analfabetisme. Vær så venlige at overveje, om dette er gennemførligt. At tildele dem arbejde som bogholderi ville imidlertid være temmeligt risikabelt.

4. Hvad angår betingelserne for at oprette kooperativer af udviklet type og hvor mange der skal oprettes, om det vil jeg ikke sige noget i dag, men bede jer kammerater om at studere disse betingelser, og så vil vi diskutere sagen næste år. Forskellige egne kan handle i overensstemmelse med de eksisterende betingelser. Kort sagt, sådanne kooperativer kan oprettes, hvor betingelserne er modne og ikke andre steder, og I kan starte med kun få og senere forøge deres antal skridt for skridt.

5. Hvad angår tidspunktet for oprettelsen af kooperativer kan I måske overveje, om det skal koncentreres om vinteren og foråret hvert år, og om et antal også kan oprettes om sommeren eller efteråret, som det rent faktisk allerede er sket nogle steder. Men det skal understreges, at der skal være en pause til hvile og konsolidering mellem to bølger, og at efter der er oprettet en flok kooperativer, skal der være kontrol og konsolidering, før flere oprettes. Det er som at udkæmpe slag, der skal være hvile og konsolidering mellem to slag. Det er fuldstændigt forkert at undlade dette, ikke at gøre pause og ikke at tillade et pusterum. Tidligere fandtes der det synspunkt i hæren, at hvile og konsolidering var undværlige, at et pusterum var unødvendigt, og at det, der var nødvendigt, var at marchere videre og kæmpe hele tiden, hvilket faktisk er umuligt. Mennesker må sove. Hvis det møde, vi holder her idag, ikke blev hævet men fortsatte på ubestemt tid, ville alle være imod dette, jeg selv iberegnet. Mennesket behøver en lang hvile og konsolidering hver dag - 7 eller 8 eller i det mindste 5 eller 6 timers søvn uden at medregne de kortere pauser i løbet af dagen. At sige at oprettelsen af kooperativer, en sag af så stor en betydning, kan undvære hvile og konsolidering er særdeles naivt.

6. »Driv kooperativerne med flid og sparsommelighed« er en god parole. Den er blevet fremsat af folk på græsrodsniveau. Det er nødvendigt at udvise

nøje sparsommelighed og bekæmpe spild. En kraftig kampagne imod spild er nu på vej i byerne og også i landsbyerne. Vi må opmuntre flid og sparsommelighed i husholdningerne, kooperativerne og ved opbygningen af landet. Vor nation skal først være flittig og dernæst sparsommelig; vi må ikke være dovne og ødsle. Dovenskab fører til forfald, det er ikke godt. For at drive kooperativer med flid og sparsommelighed er det nødvendigt at øge arbejdsproduktiviteten, udvise nøje sparsommelighed, reducere produktionsomkostninger, indføre økonomisk regnskabsføring og bekæmpe ødselhed og spild. Alle kooperativer skal øge arbejdsproduktiviteten og nedsætte produktionsomkostningerne. Hvad angår økonomisk regnskabsførelse skal det tages op gradvist. Efterhånden som kooperativerne vokser i størrelse, kan de ikke klare sig uden økonomisk regnskabsførelse; de må lære det skridt for skridt.

7. Det er en mangel ved dette møde, at ingen har talt om statsgårdene. Jeg håber, at centralkomiteens afdeling for arbejdet på landet så vel som landbrugsministeriet vil studere dette spørgsmål. I fremtiden vil statsgårdenes andel vokse år for år.

8. Vi skal fortsætte med at bekæmpe Han-chauvinisme. Det er en slags borgerlig ideologi. Han-folket er så talrigt, at det er tilbøjeligt til at se ned på de nationale mindretal og ikke helhjertet hjælpe dem, så vi må ubarmhjerterigt bekæmpe Han-chauvinisme. Selvfølgelig kan snævertsynet nationalisme opstå blandt de nationale mindretal, dette skal også bekæmpes. Men af de to er Han-chauvinismen den vigtigste, den der skal bekæmpes først. Så længe som kammeraterne fra Han-folket indtager en korrekt holdning og behandler de nationale mindretal med ægte åbenhed, så længe den nationalitetspolitik, de følger og det standpunkt, de indtager i spørgsmålet om nationale relationer, så længe disse to ting er helt igennem marxistiske og ikke afspejler borgerlige synspunkter, d.v.s., så længe som de er frie for Han-chauvinisme, er det relativt let at overvinde snævertsynede synspunkter blandt de nationale mindretal. For øjeblikket findes der stadig en hel del Han-chauvinisme, f.eks., at monopolisere de nationale mindretals anliggender, ikke at vise nogen respekt for deres skikke og særpræg, at være selvretfærdige, at se ned på dem og fortælle, hvor tilbagestående de er. Ved vort partis nationale konference sidste marts sagde jeg, at Kina ikke kunne undvære sine nationale mindretal. Der er dusinvis af nationaliteter i Kina. De områder, der er beboet af de nationale mindretal, er større i areal end de områder, der er beboet af Han-folket og har overflod af alle slags råstoffer. Vor nationale økonomi kan ikke klare sig uden de nationale mindretals økonomi.

9. Hvad angår kampagnen for at udrydde analfabetisme, synes jeg, vi hellere skulle få den i gang. Nogle steder er det selve kampagnen, der er udryddet. Det er ikke godt. Det er analfabetisme og ikke kampagnen, der

skal udryddes i løbet af den kooperative omformning, d.v.s., vi skal udslette analfabetisme og ikke den kampagne, der er sat i gang for at udslette analfabetismen.

10. Nogle mennesker spørger, hvad er »venstre«- og højreopportunisme? Som vi har sagt ved tidligere lejligheder, bevæger alting sig i rum og tid. Her vil jeg hovedsagelig beskæftige mig med spørgsmålet om tid. Hvis de observationer, I gør over tingenes bevægelse, ikke stemmer med virkeligheden, er det »venstre«-opportunisme hvis jeres vurdering er forhastet, og højreopportunisme, hvis jeres vurdering halter bagefter. Tag den kooperative bevægelse som eksempel. Skønt betingelserne allerede er modne, som massernes begejstring, den udbredte tilstedeværelse af gensidige hjælpehold og partiets ledelse, benægter nogle kammerater stadigt dette. Når det allerede er muligt (ikke for adskillige år tilbage, men lige nu) for den kooperative bevægelse at udvikle sig i stor stil, siger de stadig, at det er umuligt. Alt dette er højreopportunisme. På den anden side ville det være »venstre«-opportunisme, hvis det krævedes, at 80% af hele nationen skulle kooperativiseres på meget kort tid, når sådanne betingelser som bøndernes politiske bevidsthedsniveau og partiets ledelse endnu ikke er modne. Som de gamle kinesiske ord siger: »Når en melon er moden, falder den af stængelen« og »Når vand strømmer afsted, dannes der en rende«. Vi skal handle i overensstemmelse med de specifikke betingelser og opnå vore mål på en naturlig måde i stedet for at fremtvinge opnåelsen af dem. Tag for eksempel en barnefødsel. Den kræver 9 måneder. Hvis lægen anvendte tvang efter 7 måneder og drev barnet frem, ville det ikke være godt, det ville være »venstre«-opportunisme. Hvis på den anden side det ufødte barn allerede er 9 måneder og i høj grad ønsker at komme ud, og I så ikke tillader det alligevel, ville det være højreopportunisme. Kort sagt alt bevæger sig i tid. Når den rette tid kommer til at gøre noget, skal det gøres. Hvis I ikke tillader det, er det højreopportunisme. Hvis det rette tidspunkt for at gøre noget ikke er kommet, og I så alligevel presser det igennem, er det »venstre«-opportunisme.

11. Nogle mennesker spørger, er det ikke muligt, at der vil dukke »venstre«-opportunistiske fejl op? Vort svar er, at det i høj grad er muligt. Hvis ledelsen i en given egn enten en kommunepartiafdeling eller en distrikts-, amts-, præfektur-, eller provinspartikomité ikke tager notits af massernes politiske bevidsthedsniveau og udviklingen af de gensidige hjælpehold, og hvis den i stedet for at opstille planer, udøve kontrol og oprette kooperativer etapevis og nogle stykker af gangen, kun søger kvantitet og ikke interesserer sig for kvalitet, så fremkommer der ganske bestemt alvorlige »venstre«-opportunistiske fejl. Når der er en voldsom stigning i begejstringen blandt masserne, er det bydende nødvendigt at forudse alle slags vanskeligheder og enhver tænkelig ugunstig betingelse, åbent at gøre dem kendt for masserne og lade masserne overveje sagen fuldt ud. Hvis de ikke er bange, kan de

tilslutte sig; hvis de er bange, behøver de ikke at gøre det. Vi må selvfølgelig ikke skræmme folk væk. Jeg antager, at jeg ikke vil skræmme jer væk i dag, fordi vi har haft møde i så mange dage. Det er nødvendigt at køle folks hoveder på de rigtige tidspunkt, så de ikke bliver hidsige.

Vi er modstandere af grænseløs ængstelse og talløse tabuer og regler. Betyder dette, at vi slet ikke skal nære ængstelse? Ikke have et eneste tabu? Ikke en eneste regel? Det er selvfølgelig ikke tilfældet. Hvem findes der, som ikke nærer ængstelse, den nødvendige ængstelse, den berettigede ængstelse? Og vi skal også have de nødvendige tabuer og regler. Uden nogle få tabuer, uden nogle få regler, hvordan kan vi så fortsætte? Det er absolut rigtigt at nære den nødvendige ængstelse og have de nødvendige tabuer og regler, og de nødvendige pauser og afbrydelser, bremsninger og standsninger.

Her er en metode: Når folk er ved at blive indbildske, når de er ved at blive selvtilfredse, skal de overdrages en ny opgave (f.eks. har vi nu foreslået en kappestrid om kvalitet og næste år, når I kommer her, vil resultaterne blive sammenlignet; til den tid vil spørgsmålet om kvantitet være blevet sekundært), således at de ikke vil få en chance for at blive indbildske, fordi de ikke vil få tid. Vi har prøvet denne metode før. Når en hær enhed havde vundet et slag, og nogle kammerater begyndte at tale om det med velbehag til folk omkring dem og blev for selvtilfredse, satte man dem på en ny opgave - at udkæmpe et nyt slag. Aldrig så snart var en ny opgave sat, førend de blev nødt til at begynde at overveje de problemer, den medførte, og gøre forberedelser, således at de holdt op med at være selvtilfredse og ikke havde tid til indbildskhed.

12. Nogle kammerater har foreslået, at der måske kunne gives amtsniveauet ret til en operationsmargin på 10%. Tag oprettelsen af kooperativer; deres antal kan være enten 10% mindre eller 10% mere. Jeg synes, at dette forslag kan tages i brug, så lad være med at gøre tingene for stive. Vær venlige at tænke yderligere over sagen.

13. Findes der ikke folk, som ønsker at omstøde vor beslutning? Der findes en hel del. De mener, at kooperativerne vil ende i ingenting, og at det, som vi laver, vil blive fuldstændigt forandret, og de siger, at vi ikke er marxister, men opportuniste. Men efter min mening er denne beslutning uomstødelig, som hovedtendensen antyder.

14. Nogle mennesker spørger om, hvad tendensen vil være i fremtiden? Den vil være den grundlæggende fuldendelse af den socialistiske industrialisering så vel som af den socialistiske omformning af landbrug, håndværk og kapitalistisk industri og handel inden for en periode på cirka tre femårsplaner. Så vidt jeg kan se, vil dette være tendensen. Desuden kan det tilføjes, som jeg antydede på partiets sidste nationale konference, at i løbet af 50 til 75 år, d.v.s. inden for en periode af 10 til 15 femårsplaner vil vi være i stand til at gøre Kina til en mægtig, socialistisk nation.

I løbet af denne periode på 50 til 75 år vil der med sikkerhed finde mange alvorlige og komplicerede konflikter og kampe sted i udlandet, herhjemme og inden for partiet, og vi kommer ganske bestemt ud for en masse vanskeligheder. I løbet af vort liv har vi gennemlevet, jeg ved ikke hvor mange konflikter, væbnede og fredelige, med blodsudgydelser og uden, så hvordan kan I garantere, at der ikke vil være nogle i fremtiden? Der vil med sikkerhed opstå konflikter og ikke nogle få, men en masse. Iblandt dem vil der være en verdenskrigs udbrud, nedkastning af atombomber over vore hoveder og fremkomsten af Beriaer, Kao Kang'er, Chang Kuo-tao'er og Chen Tu-hsiu'er. Mange ting kan ikke forudses nu. Men som vi marxister ser det, er det afgjort, at alle vanskeligheder kan overvindes, og at et mægtigt, socialistisk Kina vil opstå. Er det sikkert? Det tror jeg det er. Ifølge marxismen er det. Borgerskabet har selv skabt den, der graver dets grav. Graven er parat. Hvordan kan det undgå at dø. Når vi taler om tendenser, er dette i store træk tendensen.

15. I har stillet nogle forslag til revision af de to dokumenter - resolutionen og vedtægterne. Dette er meget godt. Vi vil indsamle jeres forslag og overveje dem. Efter vedtagelsen i dag, vil resolutionen blive gennemgået og offentliggjort i løbet af få dage af det politiske bureau. Vedtægterne vil tage længere tid. De demokratiske repræsentanter skal først konsulteres, og lovgivningsproceduren skal følges. Eller ligesom udkastet til et lovforslag, skal vedtægterne først forelægges den nationale folkekongres' stående komité til diskussion, og dernæst sendes til statsrådet med henblik på offentliggørelse for at indhente synspunkter. De lokale myndigheder kan i en periode forsøgsvis handle i overensstemmelse med vedtægterne, indtil de er forelagt den nationale folkekongres til vedtagelse næste år.

Til sidst. I forbifarten vil jeg bede jer om at være opmærksomme på det at skrive. Jeg håber, at alle de tilstedeværende vil blive »lærere i komposition«. Jeres artikler er velskrevne med undtagelse af måske et par fejl. I bør gøre jer umage med at hjælpe andre mennesker til at forbedre deres skrivestil. Se, af de artikler, der var skrevet af de mange kammerater, er nogle langtrukne og blottet for indhold, men disse er relativt få; hovedfejlene er et overforbrug af klassisk kinesisk, og en for stærk smag for den halvlitterære, halvt folkelige stil. Når man skriver artikler må man være opmærksom på logikken. D.v.s. man skal lægge mærke til strukturen i en artikel eller tale som helhed, og der skal være en eller anden slags forbindelse mellem indledningen, midterdelen og slutningen, en art indre forhold, og de tre afsnit må ikke være i strid med hinanden. Man skal også iagttage de grammatiske regler. Mange kammerater er tilbøjelige til at udelade subjektet eller objektet i en sætning, når det ikke burde udelades, eller at bruge adverbier som verber eller endog udelade verber. Alt dette er ugrammatisk. Man skal også være opmærksom på retorikken, på hvordan man skriver mere levende. Kort sagt at være

logisk, at være grammatisk korrekt og at have en bedre magt over retorikken - det er de tre punkter, som jeg gerne ville have, at I har i tankerne, når I skriver.

Noter.

¹ V. I. Lenin: »Om levnedsmiddelskatten«

² Dette henviser til samlingen: »Hvordan man driver landbrugsproducentkooperativer« af kammerat Mao Tsetung, som påtog sig det efter at have læst de rapporter om Kooperation i landbruget, der var indsendt af forskellige lokale myndigheder. Se »Forordet til det socialistiske opsving i Kinas landsbyer« nedenfor.

³ I den klassiske kinesiske roman »Vandkanten« bliver Wang Lun (med øgenavnet »den lærde i hvidt«) leder for bondeoprørerne, da de bemægtiger sig Liangshan-bjerget, og han ønsker at forblive leder. Da Lin Chung, chefinstruktør for hovedstadsgarnisonen, er tvunget til at gøre oprør mod myndighederne og søger beskyttelse på Liangshan-bjerget, prøver Wang Lun først at afvise ham og så at gøre tingene besværlige for ham. Senere nægter han at tillade Chao Kai, en bondeoprørsleder, og hans tilhængere at forene styrkerne med Liangshan bjergoprørerne. Til sidst bliver Wang Lun dræbt af Lin Chung.

⁴ V. I. Lenin, Samme sted.

FORORD TIL »DET SOCIALISTISKE OPSVING I KINAS LANDSBYER«

September og december 1955

FØRSTE FORORD

25. september 1955

Kinas kommunistiske Partis generallinie for overgangsperioden fra kapitalisme til socialisme er grundlæggende at fuldføre Kinas industrialisering samtidig med den socialistiske omformning af landbrug, håndværk og kapitalistisk industri og handel. Denne overgangsperiode vil stort set vare 18 år, det vil sige de tre genopbygningsår samt varigheden af tre femårsplaner. På overfladen har der været enighed i vort parti om denne formulering af generallinien, og om præciseringen af tidsgrænsen, men i virkeligheden har der været meningsforskelle. I øjeblikket viser disse forskelle sig hovedsageligt i spørgsmålet om den socialistiske omformning af landbruget, eller landbrugskooperationen.

Nogle mennesker siger, at i det seneste par år synes en bestemt lovmæssighed at have gjort sig gældende i landbrugskooperationen, nemlig, at udvidelser bliver tilskyndet om vinteren, men om foråret bliver modarbejdet af visse personer som værende et forhastet fremstød. Der er grunde til en sådan bemærkning, for de har set modstand mod de påståede forhastede fremstød adskillige gange. For eksempel var der en ekspansion i vinteren 1952, blot for at blive modgået som et forhastet fremstød i foråret 1953; ligeledes var der en ekspansion i vinteren 1954, blot for igen at blive modgået som et forhastet fremstød det følgende forår. Modstand mod det påstået forhastede fremstød betyder ikke blot bremsning af ekspansionen, men også tvungen opløsning (eller »slagting«) af en stor mængde allerede eksisterende kooperativer, hvilket skaber utilfredshed blandt kadrerne og i bondemasserne. Nogle bønder var så rystede, at de nægtede at spise, blev i deres senge eller udeblev fra deres arbejde en halv snes dage i træk. De sagde: »Det var jer, der sagde, at vi skulle oprette kooperativer, og nu er det jer, der siger, at vi skal opløse dem«. Opløsningen glædede de velstående middelbønder, men de fattige bønder var skuffede. Da nyheden om ekspansionens standsning eller opløs-

ningen nåede de fattige bønder i Hupeh-provinsen, følte de sig gennemisnet, men nogle middelbønder sagde: »Dette er lige så godt som en pilgrimsfærd til Mulanbjerget«. (På Mulanbjerget i Huangpi amt i Hupehprovinsen ligger Mulantempelet, et sted som bønder ynder at besøge på pilgrimsfærd.)

Hvorfor findes hos nogle kammerater denne vaklen, som de fleste anser for at være helt ubegrundet? Fordi de er kommet under indflydelse af nogle middelbønder. Under den indledende etape af den kooperative bevægelse var der nogle af middelbønderne, specielt de velstående middelbønder, som hældede stærkt mod kapitalismen, og imod den socialistiske omformning. Her er dét, der gør udslaget, partiets politik og arbejdsstil over for middelbønderne i den kooperative bevægelse. Mange middelbønder, især de nye og gamle lavere middelbønder, der ikke er så godt stillede og har en højere politisk bevidsthed, er villige til at tilslutte sig kooperativerne, forudsat vi fører en politik, der gavner begge lag, det vil sige både de fattige bønder og middelbønderne, og ikke en politik udelukkende til gavn for de førstnævnte, og forudsat vor arbejdsstil er god. Ikke desto mindre vil nogle middelbønder, selv om vi fører en sådan politik, alligevel foretrække foreløbig at holde sig uden for kooperativerne og »forblive frie, i det mindste et par år«. Dette er fuldt forståeligt, for kooperativerne betyder en ændring af bøndernes private ejendomsret til produktionsmidlerne og måden at udføre arbejdet på; for dem er dette en grundlæggende ændring, så de ønsker naturligvis at overveje sagen nøje og vil måske et stykke tid finde det vanskeligt at træffe en afgørelse. For nogle kammerater mislykkedes det at behandle problemerne i overensstemmelse med partiets politik og arbejdsstil; når de blev konfronteret med klager fra velstående middelbønder og med visse mangler i vort arbejde, blev de panikslagne og startede en større kampagne mod »forhastede fremstød« og »slagtede« kooperativer efter forgodtbefindende, som var de ondartede svulster, der ville være skæbnesvangre, hvis de ikke omgående blev fjernet. Men det er slet ikke sådan, tingene står. Der er mangler i vort arbejde, men i det store og hele er bevægelsen sund. Masserne af fattige bønder og lavere middelbønder hilser kooperativerne velkommen. Hvis nogle af middelbønderne ønsker at vente og se, bør vi lade dem gøre det. Med hensyn til de velstående middelbønder bør vi give endnu mere tid til at vente og se, undtagen for dem, der ønsker at være med. I øjeblikket er den væsentligste mangel i bevægelsen, at de ledende i partiet ikke har evnet at holde trit; de ansvarlige kammerater har ikke taget ledelsen af hele bevægelsen i deres egne hænder, de har ikke en samlet plan for provinserne, amterne, distrikterne eller kommunerne, men forsøger en stykvis løsning, og de mangler initiativ, entusiasme, varm imødekommenhed og fremdrift. Således er der opstået et stort problem. Når bevægelsen spredes bredt på græsrodsniveau, men modtager for lidt opmærksomhed oppefra, opstår der naturligvis nog-

le vanskeligheder. Stillet over for sådanne vanskeligheder indtager vore kammerater, i stedet for at sørge for en stærkere ledelse og en bedre planlægning, en negativ holdning og søger at bremse bevægelsen eller iler med at »slagte« en del kooperativer. Dette er selvfølgelig forkert og vil sikkert give anledning til flere vanskeligheder.

Vi har lige udarbejdet en bog: »Hvordan man driver landbrugsproducent-kooperativer«. Den indeholder konkrete eksempler fra forskellige provinser, centralt styrede byer og autonome regioner, ialt mere end 120 artikler. Størstedelen af materialet beskæftiger sig med perioden fra januar til august 1955 og resten med anden halvdel af 1954. De fleste af artiklerne er genoptryk af interne publikationer fra provinser, centralt styrede byer og autonome regioner, nogle er taget fra aviser, andre er rapporter fra partikomiteer eller fra arbejdende personale til partikomiteer på højere niveau, og én er en ordret gengivelse af en tale af en leder af et kooperativ, som blev inviteret til Peking. Vi har kun ændret nogle enkelte ord i materialet og bibeholdt det oprindelige indhold. Vi har skrevet kommentarer til visse af artiklerne. For at holde vore kommentarer adskilt fra originaludgavernes redaktørers bærer vore betegnelse »redaktørens note«. Vi mener, at forfatterens synspunkter, som de udtrykkes i materialet, er korrekte eller grundlæggende korrekte. Af dette materiale vil læseren kunne se omfanget og retningen af den kooperative bevægelse i landet og udsigterne for dens udvikling. Materialet viser, at bevægelsen er sund. Vanskeligheder opstod kun de steder, hvor partikomiteerne ikke havde evnet at give rigtig vejledning. Men så snart de fik fat og gav rigtig vejledning, i overensstemmelse med vort partis centralkomités linie, blev problemerne straks løst. Materialet er meget overbevisende; det kan vække dem, der hidtil har indtaget en passiv holdning til bevægelsen, til dåd; det kan hjælpe dem, der stadig ikke ved, hvordan man driver et kooperativbrug til at finde måder at drive det på; og endnu bedre, det kan lukke munden på dem, der ynder at »slagte« kooperativer efter forgodtbefindende. Det er virkelig en stor opgave at gennemføre den socialistiske omformning af landbruget blandt flere hundrede millioner bønder. Bevægelsen har ikke været i gang ret længe over hele landet, og de indhøstede erfaringer er stadig utilstrækkelige. Specielt har vi endnu ikke ført en udstrakt og effektiv propaganda i hele partiet; som følge heraf har mange kammerater ikke viet emnet nogen opmærksomhed, og de forstår ikke principperne, linien og midlerne for bevægelsen; således mangler enhed stadig inden for partiet. Vort partis centralkomités 6. plenarmøde skal snart mødes for at diskutere emnet, og en ny resolution om det vil blive vedtaget. Vi må indlede udstrakt og effektiv propaganda i overensstemmelse med resolutionen for at nå viljens enhed i hele partiet. Udgivelsen af denne bog kan måske hjælpe vort propagandaarbejde.

ANDET FORORD

27. december 1955

Dette er en håndbog, beregnet for folk, der arbejder på landet. Et forord² blev skrevet til den i september. Nu, tre måneder senere, er det allerede forældet, og et nyt må derfor udarbejdes.

Her er rækkefølgen af begivenhederne. Bogens udvalg er blevet lavet to gange, først i september og siden i december. I det første udvalg var der 121 artikler. De fleste af dem handlede om forholdene i første halvdel af 1955 og nogle enkelte om forholdene i anden halvdel af 1954. Prøveeksemplarer blev uddelt, for at blive kommenteret, blandt ansvarlige kammerater fra partikomiteerne i provinserne, de centralt styrede byer, de autonome regioner og præfekturerne, der deltog i Kinas kommunistiske Partis centralkomités 6. (udvidede) plenarmøde den 4.-11. oktober. Disse kammerater fandt, at bogen burde udvides. Efter mødet indsendte de fleste provinser, centralt styrede byer og autonome regioner supplerende materiale. Meget af dette drejede sig om forholdene i anden halvdel af 1955. Derfor måtte bogens udvalg laves om. Af de oprindelige 121 artikler slettede vi 30, bibeholdt 91 og tilføjede 85 fra det nye materiale, således at der ialt blev 176 artikler - 900.000 ord. Derfor den foreliggende samling. De kammerater, der er ansvarlige for redaktionen, har gennemset alt materiale, ændret nogle ord, tilføjet noter om vanskelige emner og forberedt et emneregister. Desuden har vi tilføjet nogle kommentarer til nogle artikler, i hvilke vi kritiserer fejlagtige opfattelser eller kommer med forslag. For at holde vore kommentarer adskilt fra redaktørerne af den oprindelige udgave, bærer vore betegnelsen »redaktørens note«. Da nogle af vore kommentarer blev skrevet i september og andre i december, er der naturligvis forskel på tonen i dem. Det drejer sig imidlertid her ikke blot om materialet. Sagen er, at forholdene i Kina gennemgik en grundlæggende forandring i anden halvdel af 1955. Af Kinas 110 millioner landbrugshusholdninger har mere end 70 millioner (mere end 60%) nu (i slutningen af december 1955) tilsluttet sig halvsocialistiske kooperativer af landbrugsproducenter som svar på Kinas kommunistiske Partis centralkomités opfordring. I min rapport af 31. juli 1955 satte jeg antallet af landbrugshusholdninger i kooperativer til 16.900.000, men i løbet af få måneder er antallet steget med mere end 50 millioner. Dette er en enorm begivenhed. Denne begivenhed gør det klart for os, at vi kun behøver kalenderåret 1956 til at afslutte den halvsocialistiske kooperative omformning af landbruget. Om endnu tre eller fire år, det vil sige i 1959 eller 1960, kan vi i det store og hele afslutte omformningen af halvsocialistiske kooperativer til fuldt socialistiske. Denne begivenhed gør det klart for os, at vi må prøve at gennemføre den socialistiske omformning af håndværk og kapitalistisk industri og handel forud for tidsplanerne for at tilfredsstille et ekspanderende landbrugs

behov. Og denne begivenhed gør det klart for os, at graden og tempoet af Kinas industrialisering og udviklingen af landets videnskab, kultur, uddannelse, sundhedsvæsen o.s.v. ikke længere kan fortsætte nøjagtig som tidligere forudset, men må udvides og accelereres i passende grad. Går landbrugs-koooperationen, der nu går fremad i så højt et tempo, fremad på en sund måde? Det er det sikkert, at den gør. Partiorganisationerne alle vegne leder bevægelsen som helhed. Bønderne tager helhjertet og i strålende orden del i bevægelsen. Deres vilje til at producere stiger til uanede højder. For første gang ved de brede masser med sikkerhed, hvad fremtiden har at byde dem. Når tre femårsplaner er fuldført, det vil sige i 1967, vil produktionen af korn og mange andre afgrøder sandsynligvis være det dobbelte eller tredobbelte af det højeste årlige udbytte før grundlæggelsen af folkerepublikken. Om relativt kort tid, lad os sige syv eller otte år, vil analfabetismen være udryddet. Mange af de sygdomme, der skader folket mest, såsom sneglefeber, der tidligere ansås for uhelbredelig, kan nu behandles. Kort sagt, masserne ser allerede en strålende fremtid foran sig.

Det spørgsmål, som hele partiet og folket står overfor, er ikke længere kritikken af højre-konservative opfattelser af hastigheden af den socialistiske omformning af landbruget. Dette spørgsmål er løst. Det er heller ikke spørgsmålet om tempoet for omformningen af hele den kapitalistiske industri og handel, branche for branche, til fælles statslig-private virksomheder. Dette spørgsmål er også løst. Tempoet for den socialistiske omformning af håndværket må diskuteres i første halvdel af 1956. Og dette spørgsmål kan også let løses. Problemet i dag er ikke nogen af disse ting, det ligger andetsteds. Det ligger i landbrugsproduktionen; i industriproduktionen (herunder statslige, fælles statslig-private og kooperative industrier); i håndværksproduktionen; i størrelsen og tempoet af kapitalanlæggene i industri, kommunikation og transport; i koordineringen af handelen med andre dele af økonomien; i koordineringen af arbejdet inden for videnskab, kultur, uddannelse og sundhed med vore forskellige økonomiske aktiviteter, o.s.v. På alle disse områder finder der en undervurdering af situationen sted; dette er en mangel, der må kritiseres og rettes, hvis vort arbejde skal holde trit med udviklingen af situationen som helhed. Folk må tilpasse deres opfattelser til de ændrede betingelser. Selvfølgelig må ingen se bort fra virkeligheden og kaste sig ud i flyvske fantasier, lave handlingsplaner uden hensyn til de objektive betingelser eller række ud efter det uopnåelige. Alligevel er problemet idag, at den højre-konservative tankegang stadig skaber vanskeligheder på mange felter og forhindrer vort arbejde i at holde trit med udviklingen af de objektive betingelser. Problemet idag er, at hvad der kan gøres med lidt anstrengelse, af mange anses for at være umuligt. Det er derfor helt nødvendigt at fortsætte kritikken af de højre-konservative ideer, der virkelig findes.

Denne bog er beregnet for folk, der arbejder på landet. Kan byboer også læse den? De ikke alene kan, de bør. Her er noget nyt. Ligesom nye ting sker hver dag, hver time, under opbygningen af socialismen i byerne, således sker de også på landet. Hvad laver bønderne? Hvad er forbindelsen mellem, hvad bønderne laver, og hvad arbejderklassen, de intellektuelle og alle patriotiske personligheder laver? Det vil være en hjælp at læse om landområderne for at få en sådan forståelse.

For at gøre det muligt for flere mennesker at forstå den nuværende situation på landet forbereder vi en forkortet udgave, indeholdende 44 af de 176 artikler, eller omkring 270.000 ord, så de, der ikke er i stand til at læse hele samlingen, kan få nogen viden på dette område.

Noter

¹ Bogens navn blev ændret til »Det socialistiske opsving i Kinas landsbyer«, da den udkom.

² Dette henviser til »Første forord«.

REDAKTØRENS NOTER FRA »DET SOCIALISTISKE OPSVING I KINAS LANDSBYER«

September og december 1955

1

Dette er en meget velskrevet artikel, der fortjener at blive anbefalet til læsere, som det første stykke i denne bog. Som beskrevet i begyndelsen af artiklen er der rundt om i landet stadig ikke så få mennesker, der »styrer fri af Kooperationen«, fordi de er uvidende om den og bange for at blive stillet spørgsmål. »Beslutsom sammentrækning«, masseopløsning af kooperativer på kommando er ligeledes et udtryk for at »styre fri af Kooperationen«; den eneste forskel er, at disse mennesker, i stedet for at indtage en passiv, undvigende holdning, »slagter« (for at bruge deres eget udtryk) en mængde kooperativer med ét slag. Med øksen i hånden slår de til og undgår således besværlige problemer. De siger, at der er alle mulige slags vanskeligheder ved at drive kooperativer, og ifølge dem overstiger vanskelighederne enhver fatteevne. Alligevel er der utallige eksempler over hele landet, der modbeviser deres argumenter. Et sådant eksempel er erfaringerne fra Tsunhua-amtet i Hopei-provinsen. I 1952 vidste ingen dér, hvordan man drev et kooperativ. Deres løsning var at lære, hvordan man gjorde. Deres slagord var: »Partisekretæren tager fat, og alle partimedlemmer hjælper med at drive kooperati-

Ved redaktionen af »Det socialistiske opsving i Kinas landsbyer« skrev kammerat Mao Tsetung 101 noter, af hvilke de 43 er blevet udvalgt her. Det udvidede møde i det politiske bureau for Kinas kommunistiske Partis centralkomité, der blev afholdt i Chengtu i marts 1958, lod nogle af noterne genoptrykke. Den 19. marts 1958 skrev kammerat Mao Tsetung en forklaring, hvis fulde ordlyd er:

Disse noter, der stod i en bog med titlen »Det socialistiske opsving i Kinas landsbyer«, blev skrevet i september og december 1955. De har ikke mistet deres betydning idag. Der er imidlertid en udtalelse i noterne om, at 1955 var det år, hvor socialismen vandt den grundlæggende sejr i det afgørende slag mod kapitalismen; det er ikke rigtigt at udtrykke det på denne måde. Det skal udtrykkes således: 1955 var det år, hvor den grundlæggende sejr blev vundet med hensyn til produktionsforholdenes ejendomsaspekt, medens der med hensyn til andre aspekter at produktionsforholdene, såvel som i nogle aspekter af overbygningen, nemlig på de

verne«. Resultatet var: »fra ikke at vide noget til at vide en masse«, »fra at få vidste hvordan til at mange viste hvordan«, »fra at distriktskadrerne drev kooperativerne til at masserne drev dem«. I løbet af de tre år fra 1952 til 1954 afsluttede de elleve kommuner i det tiende distrikt af Tsunhua-amtet i Ho-pei-provinsen grundlæggende den halvsocialistiske kooperative omformning med 85% af de 4.343 bondehusholdninger trukket ind i kooperativer. Sammenlignet med 1952 udviste produktionen på jordbrugs-, skovbrugs- og husdyrsområderne følgende stigning: korn 76%, tømmer 56,4%, frugttræer 62,87% og får 463,1%. Nu har vi al mulig grund til at spørge: hvis dette kunne gøres dér, hvorfor kan det så ikke gøres andetsteds? Hvis I siger, at det kan det ikke, hvad er jeres grunde så? Jeg kan kun se én grund - modvilje mod at tage besværet, eller, for at sige det lige ud, højreopportunisme. Derfor »styres fri af Kooperationen«, derfor tager partisekretæren ikke fat, og alle partimedlemmer hjælper ikke med at drive kooperativerne, og derfor har vi situationen fra ikke at vide noget til stadig ikke at vide noget, fra at distriktskadrerne driver kooperativerne til at distriktskadrerne stadig driver dem alene. Eller også, med øksen i hånden, bliver ethvert besværligt kooperativ inden for synsvidde slået ned. Hvis denne årsag er fremherskende, kan intet nås. Vi har fremført paroler som »aktiv ledelse og støtte fremskridt« og »omfattende planlægning og mere effektiv ledelse«, og vi tilslutter os fuldstændig den korrekte parole, som kammeraterne fra Tsunhua-amtet har fremført: »Partisekretæren tager fat, og alle partimedlemmer hjælper med at drive kooperativerne«. Har der ikke været »aktiv ledelse og støtte fremskridt« i Tsunhua amt? Har der ikke været »omfattende planlægning og mere aktiv ledelse«? Selvfølgelig har der det. Er det farligt? Er det et »forhastet fremskridt«? Den fare, der findes, ligger i »at styre fri af Kooperationen«, og den er blevet overvundet af kammeraterne fra Tsunhua amt. Faren ligger også i »slagtning« af kooperativer i massevis under påskud af at gå imod »forhastede fremskridt«, men dette skete ikke i Tsunhua amt. Hvis, som det hævdes, »udviklingen af kooperativer har oversteget massernes politiske bevidsthed og kadrernes evne til at lede«, hvordan kan man så forklare, hvad

ideologiske og politiske fronter, enten ikke er vundet nogen grundlæggende sejr, eller hvis der er vundet sejre, så har de ikke været fuldstændige, og flere anstrengelser var nødvendige. Vi forudså ikke, at en så voldsom storm ville feje hen over verden i 1956, vi forudså heller ikke, at en kampagne for at »gå imod forhastede fremskridt« ville opstå det samme år i vort land, en kampagne der kølgede massernes begejstring. Begge begivenheder gav betydelig opmuntring til højreopportunisterne til at indlede deres vilde angreb. Af dette kan vi udtrække den lære, at hverken den socialistiske revolution eller den socialistiske opbygning er sejlsads i smult vande, og vi bør være forberedt på at skulle klare mange vanskeligheder, der kan dukke op herhjemme og i udlandet. Både i internationalt og i nationalt perspektiv er den almene situation gunstig, det kan vi være sikre på, men der vil indtræffe mange alvorlige vanskeligheder, og vi må være forberedt på at klare dem.

der er sket i Tshunhua amt? Der pressede masserne faktisk på for kooperationen, dér gik kadrerne fra ikke at vide noget til at vide en masse. Alle har øjne, kan nogen se nogen fare i Tsunhua amt? På de tre år, i hvilke de gennemførte den kooperative omformning skridt for skridt, steg kornudbyttet med 76%, tømmeret med 56,4%, frugttræerne med 62,87% og fårene med 463,1%. Kan dette anses for nogen slags fare? Kan dette kaldes et »forhastet fremskud«? Kan dette anses for at »have oversteget massernes politiske bevidsthed og kadrernes evne til at lede«?

Med i Tsunhua amts kooperative bevægelse er Wang Kuo-fan-kooperativet, engang kendt som et »fattiglemskooperativ«, fordi dets 23 fattigbøndehusholdninger kun ejede »tre af et æsels ben«. Ved at stole på egne kræfter fik dets medlemmer »bjerget til at yde«¹ en væsentlig del af midlerne til produktionen i tre år, en dåd, der rørte ikke så få besøgende til tårer. Dette er, efter min mening, billedet af hele vor nation. Hvorfor kan 600 millioner »fattiglemmer« ikke skabe et blomstrende og stærkt socialistisk land i løbet af adskillige årtier ved deres egne kræfter? Samfundets velstand skabes af arbejdere, bønder og arbejdende intellektuelle. Forudsat, at de tager deres skæbne i deres egne hænder, forudsat, at de har en marxistisk-leninistisk linie og energisk går i lag med problemerne i stedet for at undgå dem, kan de overvinde alle vanskeligheder på jorden.

Endelig vil vi godt takke forfatteren af denne artikel, der ikke indeholder nogle sidespor. Strålende af begejstring og livligt skrivende giver han en detaljeret skildring af processen med den kooperative omformning af landbruget i ét distrikt. Dette er et ikke ringe bidrag til den kooperative omformning i hele landet. Vi håber, at hver eneste provins, præfektur og amt kan skrive en eller flere sådanne artikler.

(Note til »Partisekretæren tager fat, og alle partimedlemmer hjælper med at drive kooperativerne«)

2

For mange mennesker i Kina har 1955 været et år med bristede illusioner. I første halvdel af året holdt mange hårdnakket fast ved deres egen opfattelse af visse ting. Men i anden halvdel kunne de ikke længere gøre det og måtte tro på det nye. Følgende er eksempler herpå: De mente, at »kooperativ omformning på tre år«, som krævet af masserne, kun var en ørkesløs drøm; at kooperationen kunne nås hurtigere nordpå, men ikke sydpå; at det var umuligt at drive kooperativer i tilbagestående kommuner, i bjergområder, i områder med nationale mindretal, i områder beboet af adskillige nationaliteter eller i områder, der var ramt af naturulykker; at det var let at oprette kooperativerne, men svært at konsolidere dem; at bønderne var analfabeter, og at bogholdere ikke kunne findes; at flere kooperativer betød flere vanskeligheder; at udviklingen af kooperativer har oversteget massernes politiske

bevidsthed og kadrernes erfaringer; at partiets linie med statsmonopol på kornhandel og dets linie for kooperationen dæmpede bøndernes iver efter at producere; at det kommunistiske parti, medmindre det omgående slog bak i spørgsmålet om kooperationen, løb risikoen for at ødelægge arbejder-bondealliancen; at den kooperative omformning ville skabe et stort overskud af arbejdskraft, der ikke kunne bruges til noget. Der kunne nævnes mange flere sådanne eksempler. Sagt med ét ord, var de alle illusioner. Alle blev de knust efter at være blevet kritiseret på Kinas kommunistiske Partis 7. centralkomité's 6. (udvidede) plenarmøde i oktober 1955. En bølge af socialistisk omformning fejer hen over landbrugsområderne, og masserne er begejstrede. Masserne har et umådeligt forråd af socialistisk begejstring, men hvordan kan det være, at mange af de ledende organisationer kunne være så uopmærksomme eller kun lidt opmærksomme på dette for nogle få måneder siden? Hvorfor var der sådan en forskel på hvad nogle ledere tænkte, og hvad masserne tænkte. Hvis man tager dette som en lærestreg, hvordan skal man så behandle lignende tilfælde og problemer i fremtiden? Der er kun ét svar. Adskil jer ikke fra masserne; lær i stedet at erkende indholdet af massernes begejstring.

(Note til »En »tilbagestående« landsby er ikke nødvendigvis tilbagestående i alle henseender«)

3

Alle de, der anser det for umuligt for hvert enkelt område at gennemføre det første trin af den kooperative omformning på tre år (kooperation på tre år var det slagord, masserne fremførte, men som opportunisterne kritiserede), og alle de, der mener, at det er umuligt for de senere befriede områder at gennemføre kooperationen samtidig med dem, der var blevet befriede tidligere, bedes studere denne kommune i Kunshan amt i Kiangsiprovinzen nøje! Her tog den kooperative omformning ikke tre år, men to. Det er ikke et gammelt befriet område, men et 100% nyt befriet område. Og det går frem hurtigere end mange af de gamle befriede områder. Hvad vil I gøre ved det? Brems det? Selvfølgelig ikke. Opportunisterne må bare indse deres nederlag. Masserne har et umådeligt forråd af begejstring for socialismen. De, der ikke ved bedre end at holde sig til de gamle vaner, selv i revolutionære tider, er fuldstændig ude af stand til at se denne begejstring. De er blinde, og det er mørkt foran dem. Til tider går de så langt som til at forveksle rigtigt og forkert og stille tingene på hovedet. Er vi ikke stødt på sådanne mennesker? Da de kun kan holde sig til de gamle vaner, overser de uundgåeligt folkets begejstring. Lad noget nyt dukke op, og de misbilliger det og går straks imod det. Senere indrømmer de deres nederlag og kommer med lidt selvkritik. Næste gang noget nyt dukker op gennemgår de den samme proces igen, én holdning skifter med den anden. Og sådan vil de opføre sig med hensyn

til alt nyt. Sådanne mennesker er altid passive, derved at de altid står stille på det kritiske tidspunkt og må have et hårdt skub i ryggen for at tage et skridt fremad. Hvor længe vil det vare, før sådanne mennesker kan lære at bevæge sig af sig selv og gå ordentligt? Der er en kur for dem, der har denne sygdom; afsæt noget tid og tag ud blandt masserne, find ud af hvad de tænker på, se hvad de laver og lær om deres fremskredne erfaring og udbred den. Dette er en effektiv recept mod kronisk højreopportunisme, og de, der lider af det, anbefales at prøve den.

(Note til »Denne kommune indfører Kooperation på to år«)

4

Dette er en god artikel. Ved at læse den kan man se, at uighur-bønderne er meget ivrige efter at følge den kooperative vej. De har allerede oplært de kadrer, de har brug for til den halvsocialistiske kooperative omformning. Nogle mennesker hævder, at Kooperationen ikke kan lykkes blandt de nationale mindretal. Det er ikke rigtigt. Vi har set ikke så få kooperativer, drevet enten adskilt af mongoler, hui, uighur, miao, chuang eller andre nationale mindretal eller i fællesskab af folk fra adskillige nationaliteter, og de var alle succesrige. Denne kendsgerning afviser de fejlagtige opfattelser hos dem, der ser ned på de nationale mindretal.

(Note til »Kommune- og landsbykadrer er i stand til at tage ledelsen af oprettelsen af kooperativer«)

5

Dette er en strålende artikel, der vil overbevise mange mennesker. Partiorganisationen her vaklede aldrig i spørgsmålet om Kooperationen. Den stod urokkeligt bag de dårligt stillede bønder i deres krav om at få oprettet et kooperativ, med det resultat, at de sejrede i deres konkurrence med de velstående middelbønder, udviklede et lille kooperativ til et stort og forøgede produktionen hvert år, og at hele landsbyen tilsluttede sig kooperativer på mindre end tre år. De velstående middelbønder havde hånet dem: »Tænk engang, de fattiglemmer tror, at de kan lave et kooperativ. Vi har aldrig hørt om hønsefjer, der fløj til himmels.« Og alligevel har hønsefjerene gjort lige netop dét. Dette er en kamp mellem to veje - socialisme mod kapitalisme. I Kina er rigbøndeøkonomien meget svag (den del af de rige bøndes jord, der blev drevet på halvfeudal måde, blev beslaglagt under jordreformen, de fleste af de gamle bønder lejer ikke længere arbejdskraft, og socialt er de meget ildesete), men de velstående og de temmelig velstående middelbønder, der udgør 20-30% af landbrugsbefolkningen, er ret stærke. En vigtig del af kampen mellem de to veje i Kinas landbrugsområder viser sig i den fredelige konkurrence mellem de fattige bønder og lavere middelbønder og de velstående middelbønder. Hvem kan øge produktionen på to-tre år, de

velstående middelbønder, der arbejder alene, eller de fattige bønder og lavere middelbønder, der samarbejder i kooperativer? I begyndelsen stod konkurrencen mellem et antal fattige bønder og lavere middelbønder, der arbejdede i kooperativer, og de velstående middelbønder, der arbejdede for sig selv, med de fleste af de fattige og lavere middelbønder som tilskuere; det var en konkurrence mellem de to sider om at vinde masserne for sig. Bag de velstående middelbønder stod herremænd og rige bønder, der støttede dem, nogle gange åbent, nogle gange skjult. På kooperativernes side stod det kommunistiske partis medlemmer, der burde være lige så faste i deres støtte til Kooperationen, som kommunisterne i Nantsuichuang-landsbyen i Anyang amt var. Det er en skam, at ikke alle partiafdelinger på landet var så faste. Og hvor de ikke var det, opstod der forvirring. For det første var der spørgsmålet om den almindelige mening om, hvorvidt hønsefjer kunne flyve til himmels. Det er selvfølgelig et meget vigtigt spørgsmål. Hvem har nogensinde, i tusinder af år, set hønsefjer flyve til himmels? At de ikke kunne gøre det syntes at være en indlysende banalitet. Mangen en fattigbonde eller lavere middelbonde ville have været forvirret, hvis ikke partiet havde tilbagevist denne banalitet. For det andet, hvad angår kadrer, og for det tredje, hvad angår sådanne ressourcer som lån, ville Kooperationen være løbet ind i store vanskeligheder, hvis ikke partiet og staten var kommet dem til hjælp. De velstående middelbønder vovede at sprede sådanne forældede banaliteter som »hønsefjer kan ikke flyve til himmels«, fordi kooperativerne ikke havde forbedret deres resultater, fordi de fattige kooperativer ikke var blevet rige, og fordi kooperativerne ikke var vokset i antal fra nogle få isolerede til ti og hundrede af tusinder. De vovede at gøre det, fordi partiet endnu ikke havde gjort intensiv, landsomfattende propaganda for fordelene ved kooperativer, og fordi partiet endnu ikke i tydelige vendinger havde påpeget, at den forældede banalitet »at hønsefjer ikke kan flyve til himmels«, ikke længere holder stik i denne socialistiske epoke. De fattige vender op og ned på deres fortid. Det gamle system er døende, et nyt er ved at blive født. I Sovjetunionen er dette allerede sket. I Kina sker det nu. Og det vil ske over hele verden. Mange af vore partiorganisationer var ikke alene om at kunne bebrejdes, at de havde undladt at give stærk støtte til dårligt stillede bønder, for på højere plan var opportunistiske ideer endnu ikke slået ned, omfattende planer til at fremme Kooperationen var endnu ikke blevet udarbejdede, og en mere effektiv ledelse var endnu ikke tilført bevægelsen i landsmålestok. I 1955 gjorde vi alt dette, og på få måneder ændredes situationen fuldstændig. Tidligere tilskuere, et stort antal mennesker, gik nu gruppevis over på Kooperationens side. De velstående middelbønder ændrede også melodi. Nogle ansøgte om at slutte sig til kooperativer, og andre forberedte sig på at gøre det. Selv de mest hårdnakkede af dem vovede ikke længere at tale om, hvorvidt hønsefjer kunne flyve til himmels. Gassen gik

fuldstændig af herremændene og de rige bønder. Den kendsgerning, at folkeregeringen straffede et antal kontrarevolutionære, der forstyrrede den offentlige orden og forsøgte at sabotere den kooperative omformning, spillede også en rolle. Kort sagt, i anden halvdel af 1955 fandt en grundlæggende ændring af klassekræfternes balance i vort land sted: socialismen gik frem og kapitalismen tilbage. Med endnu et års hårdt arbejde i 1956 vil det grundlæggende fundament for den socialistiske omformning i overgangsperioden være lagt.

(Note til »Hvem siger, at hønsfjer ikke kan flyve til himmels?«)

6

De næsten allestedsnærværende højreopportunisten inden for partiet, som hindrer masserne af fattige bønder og lavere middelbønder i at følge den kooperative vej, arbejder i overensstemmelse med de kapitalistiske kræfter i vort samfund. Denne artikel giver en træffende beskrivelse af situationen. Forfatteren langer med stor indignation ud efter opportunisterne og forsvarer de bønder, der har det dårligt. Nogle mennesker skal forestille at være kommunister, men de viser næsten ingen interesse for de socialistiske opgaver, der skal løses nu. I stedet for at støtte de begejstrede masser hælder de koldt vand på dem. 1955 har været det afgørende år i kampen mellem socialisme og kapitalisme i Kina. Det afgørende slag stod først og fremmest på de tre konferencer, som Kinas kommunistiske Partis centralkomite holdt i maj, juli og oktober. I første halvdel af 1955 var luften tung, og mørke skyer truede. Men i anden halvdel af året har der været en fuldstændig forandring, og klimaet er helt anderledes; som svar på centralkomiteens opfordring er mange millioner bondehusholdninger gået i aktion og har sluttet op om kooperationen over hele landet. Det er en rasende flodbølge, der fejer alle dæmoner og uhyrer bort. Mennesker af enhver slags i vort samfund er blevet afsløret, som hvad de virkelig er. Det er det samme i partiet. Ved slutningen af dette år vil socialismens sejr i det store og hele være sikret. Selvfølgelig venter der mange flere slag forude, og yderligere anstrengelser må gøres for at fortsætte kampen.

(Note til »Opportunismens dårlige vind aftager, socialismens gode vind tiltager«)

7

Dette er også en interessant artikel. Opportunisten, der søger at standse tidevandet, findes alle vegne, men tidevandet kan aldrig standses, og socialismen går triumferende frem overalt og fejer alle forhindringer til side. Samfundet går dagligt frem på den måde, og alles tankegang omformes under processen, specielt hvor der er opsving i revolutionen.

(Note til »Arbejderfamilierne er meget interesserede i den kooperative bevægelse«)

8

Denne artikel fortæller en rørende historie. Vi håber, at læseren vil gennemgå den omhyggeligt. Især de kammerater, der ikke tror, at bondemasserne er ivrige efter at følge den socialistiske vej, og de kammerater, der er alt for rede til at tage øksen op for at »fælde« kooperativer, opfordres til at gøre det. Over hele landet vokser de socialistiske kræfter dagligt og time for time, bondemasserne presser på for at skabe kooperativer, og store mængder intelligente, dygtige, retfærdige og entusiastiske ledere fremkommer fra folket; dette er sandelig en meget opmuntrende situation. Den alvorligste fejl er, at partiledere mange steder ikke er kommet i gang med at holde trit. Vor øjeblikkelige opgave er at få de lokale partikomiteer på forskellige niveauer til at tage initiativet på dette område i overensstemmelse med den marxistisk-leninistiske holdning, tage hele ansvaret for landbrugskooperationen og føre bevægelsen fremad med begejstring, varm imødekommenhed og energi. Historien om hertug Yeh, der forsikrede, at han holdt af drager, bør ikke gentage sig, man må ikke kun tale om socialisme i årevis og så pludselig blive ligbleg, når den banker på døren.

(Note til »Et kooperativ, der blev spontant oprettet af masserne, mod ledelsens vilje«)

9

Den rigtige linie bliver fulgt i denne kommune, der allerede har fem landbrugsproducent-kooperativer, syv kombinerede gensidige hjælpehold, tre permanente gensidige hjælpehold og fjorten midlertidige gensidige hjælpehold. Det betyder, at det samlede medlemstal udgør 98,4% af de bondehusholdninger, der burde være organiseret. Før december 1954 lagde denne kommunes partiafdeling i sin ledelse ikke vægt på den gensidige hjælp og den kooperative bevægelse, og partimedlemmerne var bange for vanskeligheder med at lede de gensidige hjælpehold. I stedet for »Partisekretæren tager fat, og alle partimedlemmer hjælper med at drive Kooperationen«, støttede denne partiafdeling sig til arbejdsholdene (tilsyneladende sendt fra højere sted). I hele landet er der ikke så få partiafdelinger, der er lige så svage og inkompetente i spørgsmålet om landbrugskooperationen. Foruden disse partiafdelinger er det meget muligt, at også nogle af de højere partikomiteer befinder sig i denne tilstand. Der ligger hunden begravet. Hvorvidt den socialistiske omformning af landbruget kan holde trit med landets industrialisering, og hvorvidt den kooperative bevægelse kan udvikles på en sund måde med et minimum af mangler og en garanteret forøgelse af produktionen, afhænger af, om de lokale partikomiteer på forskellige niveauer hurtigt og korrekt kan lægge hovedvægten af deres ledelsesarbejde på landbrugskooperationen. Arbejdshold bør sættes ind, men det må understreges,

at de kun er der for at hjælpe de lokale partiorganisationer, ikke for at erstatte dem og gøre dem dovne og fuldstændig afhængige. Denne kommune i Kweichow-provinsen nåede bemærkelsesværdige resultater på lidt over fem måneder, efter at ledelsen ændrede sin holdning til arbejdet i december 1954. I stedet for at være afhængige af arbejdsholdene tog de selv fat, og partimedlemmerne holdt op med at være bange for vanskeligheder. En sådan forandring afhænger først og fremmest af sekretærerne i partikomitéerne på alle niveauer - provins og autonom region, præfektur og autonomt præfektur, amt og autonomt amt, og distrikt - såvel som af partialdelingenes sekretærer; de må selv tage det fulde ansvar for landbrugskooperationen. At være bange for ballade og vanskeligheder og at nægte at tage fat, når man bliver konfronteret med denne store opgave, og i stedet sende den videre til arbejdsholdene - sådan en holdning gør det ikke alene umuligt at løse opgaven, men skaber også en hel del besvær.

(Note til »Hvordan Chunghsin-kommunen i Fengkang amt startede den gensidige hjælp og den kooperative bevægelse under partialdelingens ledelse«)

10

Forfatteren af denne artikel fortæller, at dette kooperativ udviklede en praksis med at have sæson-kontrakter fra at have lejlighedsvis kontrakter efter et fællesmøde for amtets kooperativs ledere. Af dette kan vi se, at amtsledelsen er meget vigtig. Vi håber, at de ledende organer i Kinas mere end tusinde amter vil holde nøje øje med den kooperative bevægelses udvikling, finde problemerne, opstille løsninger af dem, indkalde møder med lederne af alle amtets kooperativer eller udvalgte ledere i god tid, træffe afgørelser og udføre dem hurtigt. Vent ikke til problemerne hober sig op og skaber en masse vanskeligheder, før I går i gang med dem. Ledere må gå i spidsen for bevægelsen, ikke halte bagefter den. I hvert amt er det amtets partikomité, der bør spille hovedrollen i ledelsen.

(Note til »Kontrakter på sæsongrundlag«)

11

Dette materiale er meget overbevisende. Sund kooperativ omformning i et område afhænger af partiets linie og arbejdsstil. Hvis vort partis linie for den kooperative omformning er rigtig, hvis dets arbejdsstil med at mobilisere masserne til at tilslutte sig kooperativer ikke er vilkårlig eller overforenklet, men én, der forklarer og analyserer tingene for masserne og støtter sig fuldstændig på deres initiativ og villighed, så skulle det ikke være særligt vanskeligt at sikre den kooperative udvikling og hæve produktionen. Tungchuankou-landsbyen i Hsintai amt i Hopei-provinsen ligger i et gammelt befriet område. Før 1952 havde de 70 husholdninger i landsbyen alle

tilsluttet sig gensidige hjælpehold, og de havde en stærk partiafdeling og en leder i Wang Chih-chi, der nød massernes tillid. Alle betingelser var modne. I 1952 organiserede landsbyen så et kooperativ og gennemførte den halvsocialistiske kooperative omformning på lidt over en måned. Hvad med steder, hvor betingelserne ikke er så modne som i denne landsby? Så er det et spørgsmål om at skabe betingelserne, og dette kan gøres på få måneder, et år eller lidt længere tid. De fornødne betingelser kan skabes mens arbejdet udføres. At oprette nogle enkelte små kooperativer er at skabe betingelserne for den kooperative omformning af hele landsbyen, hele kommunen og hele distriktet. Dette materiale om Tungchuankou forklarer os udførligt, hvordan en partiafdeling udfører propaganda og opdragelse blandt masserne, og hvordan den bør stole på massernes eget initiativ og villighed til at oprette kooperativer. Det kan godt betale sig at være opmærksom på den metode med »modsat propaganda«², som blev brugt i denne landsby. Materialet beskriver, hvordan kooperativet førte en zig-zagkurs, når det løste problemerne med at organisere og overvåge arbejdet, og hvordan det fortsatte med at opnå stor succes med forøget produktion år for år. Kendsgerningerne har vist, at dette er et solidt kooperativ. Hovedkriteriet, med hvilket ethvert kooperativ vurderer, om det er solidt, er at se, om produktionen stiger, og med hvor meget.

(Note til »Hele landsbyen bliver kooperativ på lidt over en måned«)

12

Dette materiale peger på den sandhed, at ethvert kooperativ, der befinder sig i en tilstand af forvirring, kan rettes op. Idet alle medlemmer af kooperativerne er bønder, kan forskellene mellem de forskellige lag, uanset hvilke det er, til sidst glattes ud. I et stykke tid var der virkelig forvirring i nogle kooperativer, udelukkende fordi de ikke fik nogen ledelse fra partiet, der ikke forklarede sin linie og metode for masserne. »Vi ved, at det er en god ting at oprette et kooperativ. Men da vi ikke gjorde det, var der ingen, der tog sig af os, hverken amtspartikomiteen, distriktspartikomiteen eller den lokale partiafdeling. Måske havde de ikke så høje tanker om vor lille landsby, de kunne ikke spise og leve godt her, derfor kom de aldrig forbi.« Dette, og kun dette, forklarer den forvirring, der findes. Uden ledelse fra partiet opstår der naturligvis forvirring. I det øjeblik, der bliver oprettet en ledelse, vil forvirringen ophøre. Dette materiale rejser også spørgsmålet, om kooperativer bør oprettes i tilbagestående landsbyer. Svaret er »ja«. Netop det kooperativ, som forfatteren beskriver, ligger i en tilbagestående landsby. Noget i retning af 5% af Kinas landsbyer er tilbagestående; vi må oprette kooperativer i alle disse landsbyer og i løbet af denne kamp udslette deres tilbagestående situation.

(Note til »Et kooperativ, der er i en tilstand af forvirring, rettes op«)

13

Dette er et almindeligt, men alvorligt problem. Partikomiteer på alle niveauer og kammerater, der er udsendt for at vejlede arbejdet med den kooperative omformning i landområderne, bør vie det deres fulde opmærksomhed. Det er tvingende nødvendigt at etablere de fattige bønders og de nye middelbønders fremherskende stilling i den førende del af et kooperativ, med de gamle lavere middelbønder og de nye og gamle højere middelbønder som hjælpestyrker; kun på den måde kan enhed mellem de fattige bønder og middelbønderne opnås, kooperativerne konsolideres, produktionen udvides og socialistisk omformning i hele landet udføres rigtigt, i overensstemmelse med partiets linie. Mangler denne betingelse er det umuligt at opnå enhed mellem de fattige bønder og middelbønderne, konsolidere kooperativerne, udvide produktionen og udføre den socialistiske omformning over hele landet. Mange kammerater kan ikke forstå dette. De fastholder, at det i tiden med jordreformen var nødvendigt at etablere de fattige bønders dominerende stilling, fordi de fattige bønder, der dengang udgjorde 50 eller 60-70% af landbefolkningen, endnu ikke havde nået en status som middelbønder, mens middelbønderne var vaklende med hensyn til jordreformen, og således var denne nødvendighed virkelig reel. De fremfører, at vi nu befinder os i perioden med den socialistiske omformning af landbruget, og at de fleste af de tidligere fattige bønder er blevet nye middelbønder, og derudover, at de gamle middelbønder ejer masser af produktionsmidler, og at det er umuligt for kooperativerne at klare manglen på produktionsmidler uden deres deltagelse. Derfor fastholder disse kammerater, at vi ikke længere bør bruge parolen om at støtte sig på de fattige bønder eller sikre deres fremherskende stilling, og at denne parole er skadelig for den kooperative bevægelse. Vi mener, at dette synspunkt er forkert. Hvis arbejderklassen og det kommunistiske parti skal gennemføre en gennemgribende omformning af småbøndernes ejendomsret til produktionsmidlerne, i overensstemmelse med den socialistiske ånd og det socialistiske system, kan de kun gøre det forholdsvis gnidningsløst ved at støtte sig på masserne af fattigbønder, de tidlige halvproletarer, ellers vil det blive særdeles vanskeligt. For det landlige halvproletariat hænger ikke så stædigt fast ved småbøndernes ejendomsret til produktionsmidlerne; de er mere villige til at anerkende den socialistiske omformning. De fleste af dem er nu blevet nye middelbønder, men med undtagelse af dem, der er blevet velstående, har flertallet af de nye middelbønder en højere politisk bevidsthed end de gamle middelbønder, idet de let kan huske deres tidligere elendighed. Så er der de gamle lavere middelbønder; de er mere eller mindre identiske med de nye lavere middelbønder med hensyn til økonomisk status og politisk holdning, men forskellige fra de nye og gamle højere middelbønder, det vil sige de velstående eller relativt velstående middelbønder. Derfor må vi under den kooperative omformning

være opmærksomme på (1) de fattige bønder, der stadig har vanskeligheder, (2) de nye lavere middelbønder og (3) de gamle lavere middelbønder - de tre grupper, der er mest villige til at acceptere den socialistiske omformning. De bør være de første til at blive draget ind i kooperativerne, flok for flok og skridt for skridt; et antal af dem, med højere politisk bevidsthed og større organisatoriske evner bør udvælges og skoles som grundpiller i ledelsen af kooperativerne, og der bør lægges særlig vægt på at udvælge dem blandt de nuværende fattige bønder og de nye lavere middelbønder. Dette betyder ikke, at en ny bestemmelse af klassetilhørsforholdene skal laves i landområderne; det er en linie, der skal følges omhyggeligt i løbet af den socialistiske omformning af partiafdelingerne og af de kammerater, der er sendt på landet for at vejlede arbejdet, og denne politik bør offentligt forklares for bondemasserne. Vi har ikke i sinde at holde de velstående bønder ude fra kooperativerne; hvad vi har i sinde, er kun at lade dem være med, når de har hævet deres socialistiske bevidsthedsniveau og er villige til at være med og acceptere ledelsen af de fattige bønder (herunder de nuværende fattige bønder og alle de nye lavere middelbønder, der tidligere var fattige bønder), og ikke kaste blikket på deres okser og deres landbrugsredskaber og tvinge dem til at tilslutte sig, når de er uvillige. De, der allerede er i kooperativer, må blive, hvis de vil. De, der har søgt om at måtte trække sig ud, men er blevet overtalt til at blive, må også godt blive. Kooperativer kan organiseres, selv med utilstrækkelige produktionsmidler, som bevist af mange kooperativer, organiseret af fattige og lavere middelbønder. Endvidere mener vi ikke, at ingen velstående middelbønder skal have lov til at virke som kooperative kadrer. Nogle få velstående middelbønder, som er velanskrevne hos flertallet af de kooperative medlemmer for deres høje socialistiske bevidsthedsniveau, retfærdighedssans og dygtighed, må godt virke som kadrer. Alligevel er det bydende nødvendigt at etablere den fremherskende stilling for de fattige bønder i kooperativerne (for at gentage, det indbefatter både de nuværende fattige bønder og de nye lavere middelbønder, der tidligere var fattige bønder, og tilsammen udgør de flertallet, eller det overvældende flertal, af befolkningen i landbrugsområderne). Hvad angår sammensætningen af ledelsen, bør de fattige bønder udgøre godt to trediedele, mens middelbønderne (de gamle lavere middelbønder og de nye og gamle højere middelbønder) bør udgøre omkring en trediedel, men ikke mere. Som ledende princip må kooperativet føre en politik, der er gavnlig både for de fattige bønder og middelbønderne, og ikke skadelig for nogen af de to gruppers interesser. Også til det formål er det nødvendigt at etablere de fattige bønders fremherskende stilling. I kooperativer, hvor middelbønderne indtager den fremherskende stilling, bliver de fattige bønder normalt skubbet til side og deres interesser krænket. Erfaringerne fra Kaoshan kommune, Changsha amt i Hunan-provinsen viser til fulde, at det er tvingende nødvendigt, og

muligt, at etablere de fattige bønders fremherskende stilling og dermed sikkert forene sig med middelbønderne, og hvor farligt det er, hvis dette ikke gøres. Denne artikels forfatter forstår til fulde partiets linie. Og fremgangsmåden er også rigtig, det vil sige først og fremmest fuldførelse af den påtrængende opgave at øge produktionen og derpå etableringen af de fattige bønders fremherskende stilling i ledelsen. Som en følge heraf gjorde de fattige bønder sig selv ære, og også middelbønderne var imponerede. Forfatteren fortæller os også noget meget vigtigt. Er det bedre at opløse et kooperativ, der befinder sig i en tilstand af forvirring, eller at ruske grundigt op i det og hjælpe det med at komme ind på fast grund? Er det muligt at rette sådan et kooperativ op og konsolidere det? Han fortæller os meget overbevisende, at i stedet for at opløse tredieklases kooperativer bør vi gå i gang med at rette dem op. Efter en sådan anstrengelse er det særdeles muligt, at tredieklases kooperativer bliver førsteklases kooperativer. Denne erfaring deles med mange andre steder i landet og er ikke noget særligt for Kaoshan kommune i Wutang amt.

(Note til »Hvordan den fremherskende stilling overgik fra middelbønderne til de fattige bønder i Wutang-landbrugsproducenternes kooperativ i Kaoshan kommune, Changsha amt«)

14

Det spørgsmål, der omtales her, er generelt vigtigt. Det er afgørende at forene sig med middelbønderne, og det er forkert ikke at gøre det. Men hvem bør arbejderklassen og det kommunistiske parti stole på i landområderne for at forene sig med middelbønderne og nå den socialistiske omformning over hele landet? Utvivlsomt med ingen andre end de fattige bønder. Det var tilfældet før i tiden, da kampen blev ført mod godsejerne for at gennemføre jordreformen, og det er tilfældet idag, hvor kampen føres mod de rige bønder og andre kapitalistiske elementer for at gennemføre den socialistiske omformning af landbruget. I begge disse revolutionære perioder vaklede middelbønderne i den indledende fase. Kun når middelbønderne tydeligt kan se, hvad vej vinden blæser, og kun når revolutionens sejr er i syne, vil de slutte op på revolutionens side. De fattige bønder må bearbejde middelbønderne og vinde dem over, således at revolutionen bliver bredere fra dag til dag, indtil den endelige sejr er sikker. Driftsledelseskomiteerne i landbrugsproducenternes kooperativer må, lige som bondesammenslutningerne før i tiden, inddrage de gamle lavere middelbønder og en del af de nye og gamle højere middelbønder, der er repræsentative for dette lag og har en relativt høj politisk bevidsthed, men der bør ikke være for mange af dem i komiteen, en trediedel er nogenlunde det rigtige antal. De andre to trediedele bør være fattige bønder (herunder de nuværende fattige bønder og de nye lavere middelbønder, der tidligere var fattige bønder). Generelt sagt bør nøglepositio-

nerne indehaves af de fattige bønder (for at gentage, herunder de nuværende fattige bønder og de nye lavere middelbønder, der tidligere var fattige bønder), men sådanne stillinger kan også udfyldes af gamle lavere middelbønder og nye og gamle højere middelbønder, der har et højt politisk niveau og virkelig er retfærdige og kompetente. I Fuan amt i Fukien-provinsen indtager et kooperativ, ledet af middelbønderne, og et andet, ledet af de fattige bønder, forskellige holdninger til socialismens sag; dette gælder overalt, og bør ikke betragtes som et isoleret fænomen.

(Note til »En lære, draget af eksistensen af et »middelbonde-kooperativ« side om side med et »fattigbonde-kooperativ« i Fuan amt«)

15

Dette materiale er nyttigt, og almindelig opmærksomhed værd. Det beskriver tendensen i de forskellige lag på landet. De fattige bønder er mest begejstrede for den kooperative omformning. Mange middelbønder ønsker at »vente og se et stykke tid« og ville gerne »blive udenfor og være frie«, hovedsageligt fordi de ønsker at finde ud af, hvorvidt de ville gøre en dårlig handel, hvis de investerede deres produktionsmidler i kooperativerne; de kan svinge i begge retninger. Mange velstående middelbønder er stærkt imod Kooperationen; de værste af dem sælger deres produktionsmidler, ødsler deres penge væk eller opretter fup-kooperativer, og nogle få rotter sig endog sammen med godsejere og rige bønder. Vi håber, at alle kammerater, der er beskæftiget med arbejde på landet, omhyggeligt vil observere og analysere tendenserne i de forskellige lag inden for deres områder, for at lægge en politik, der passer til omstændighederne. Dette materiale nævner den fejlagtige tendens: »at være opmærksom på kooperativerne på bekostning af de gensidige hjælpehold«, og anbefaler overordnet planlægning og alsidige overvejelser, og det er rigtigt. »Nettet af gensidig hjælp og kooperativer« er en god idé, der tager hensyn til både kooperativerne og de gensidige hjælpehold, hvor kooperativerne virkelig hjælper de gensidige hjælpehold og bønder, der arbejder for sig selv, med at løse deres nuværende produktionsvanskeligheder. De fattige bønders midler må omgående stilles til rådighed for landsbyerne. De fattige bønder, der endnu ikke har sluttet sig til kooperativerne, bør have at vide, at de kan trække på disse midler, så snart de tilslutter sig.

(Note til »Ny situation og nye problemer«)

16

Dette kooperativs linie er rigtig. Alle kooperativer bør gøre det samme. I deres resolutioner eller direktiver om spørgsmålet om den kooperative omformning bør provinserne påpege, at det er alle kooperativers opgave at

hjælpe med at løse vanskelighederne for enker, forældreløse og andre uforsørgede medlemmer, der ikke har nogen arbejdsevne (det var rigtigt at optage sådanne mennesker), og også for de medlemmer, der har arbejdsevne men er i store vanskeligheder. I øjeblikket er der en hel del kooperativer, i hvilke den socialistiske vilje til at hjælpe trængende familier mangler, og fra hvilke de fattige bønder endog smides ud; dette er helt forkert. Regeringen har nu oprettet en fond for fattige bønder, som kan hjælpe dem med at løse problemer med okser og landbrugsredskaber, men som endnu ikke kan løse problemerne for nogle fattigbondefamilier, der mangler arbejdsevne, eller løse problemerne for nogle andre familier, der mangler mad før den nye høst. Disse problemer kan kun løses ved at stole på massernes styrke i kooperativerne.

(Note til »Partiafdelingen i Chingfeng kommune i Hsiangtan amt hjælper dårligt stillede kooperativ-medlemmer med at komme over deres vanskeligheder«)

17

Dette er en meget interessant beretning. Socialismen, der er ny, bliver kun skabt gennem heftig kamp mod det gamle. På ét tidspunkt er en del af samfundet meget stædigt med at fastholde de gamle vaner. På et andet er de samme mennesker helt i stand til at ændre deres holdning til fordel for det ny. I første halvdel af 1955 var flertallet af de velstående middelbønder stadig modstandere af Kooperationen, men i anden halvdel skiftede en del af dem opfattelse og udtrykte ønske om at komme med i kooperativerne, skønt nogle af dem gjorde det i håb om at få ledelsen af kooperativerne. En anden gruppe vaklede en del, de sagde, at de ville være med, men inderst inde var de uvillige. En tredje gruppe var stivsinde og ville stadig vente og se. I denne sag bør partiorganisationerne være tålmodige med dette lag og give dem tid. For at etablere de fattige og de nye lavere middelbønders fremherskende stilling i ledelserne kan det godt være en fordel, hvis nogle af de velstående middelbønder tilslutter sig kooperativerne lidt senere.

(Note til »De vælger beslutsomt den kooperative vej«)

18

Politisk arbejde er alt økonomisk arbejdes hjerteblod. Dette er i særdeleshed rigtigt på et tidspunkt, hvor det sociale og økonomiske system undergår grundlæggende forandringer. Fra starten har den kooperative omformning været en hård ideologisk og politisk kamp. Intet kooperativ kan oprettes uden at gennemføre en sådan kamp. Før et nyt samfundssystem kan bygges på det gamles grund, må grunden renses. Overleverede ideer, der genspejler det gamle samfund, vil uundgåeligt holde stædigt fast i folks tanker i lang tid, og de viger ikke let. Efter at et kooperativ er oprettet, må det gennemføre

mange flere kampe, før det kan blive konsolideret. Selv da kan det bryde sammen, hvis anstrengelserne bliver mindre. Et sådant tilfælde er Sanlouszu-kooperativet i Hsiehyu amt i Shansi-provinsen, der næsten brød sammen på grund af mangel på vedholdende anstrengelser, efter at det var konsolideret. Ikke før kooperativets partiafdeling havde kritiseret sine egne fejl, genoptaget opdragelse for socialisme og mod kapitalisme blandt kooperativets medlemmer og genoplivet sit politiske arbejde, blev krisen overvundet og kooperativet i stand til at vokse igen. At gå imod spontane tendenser til kapitalisme, der karakteriseres af egoisme, og at nære den socialistiske ånd, der forudsætter princippet med at integrere de kollektive interesser med de individuelle, som kriterium for alle ord og handlinger - dette er de politiske og ideologiske garantier for den gradvise overgang fra en spredt småbondeøkonomi til storstilet kooperativ økonomi. Dette indebærer at gøre et enormt stort, hårdt arbejde, ikke på en grov og simplificeret måde, men konkret og omhyggeligt i lyset af bøndernes egne erfaringer. Det bør foregå sammen med og ikke adskilt fra økonomisk arbejde. Vi har nu rimelig stor erfaring i denne slags arbejde i national målestok. Dette fremgår af næsten hver eneste artikel i denne bog.

(Note til »En alvorlig lærestreg«)

19

Denne artikels synspunkt er korrekt. Kooperativer må lægge vægt på at udføre politisk arbejde ordentligt. Det grundlæggende krav til politisk arbejde er konstant at gennemsyre bondemasserne med en socialistisk ideologi og at kritisere kapitalistiske tendenser.

(Note til »Politisk arbejde i Changkuochuang-kooperativet«)

20

Denne situation kræver opmærksomhed. Der er alvorlige tendenser i retning af kapitalisme blandt de velstående middelbønder. Disse tendenser vil blive fremherskende, hvis vi på den mindste måde forsømmer politisk arbejde blandt bønderne, ikke blot under den kooperative omformning, men også i en meget lang periode derefter.

(Note til »Før beslutsom kamp mod kapitalistiske tendenser«)

21

Dette er et meget godt eksempel på, hvordan man konsoliderer et kooperativ, og det burde anbefales. Fødslen af et nyt samfundssystem er så at sige uvægerligt ledsaget af hyldelse og råben, idet man udbreder det nye systems overlegenhed og kritiserer det tilbagestående ved det gamle.

Det er umuligt at udføre en så jordrystende opgave som at få omkring 500 millioner kinesiske bønder til at undergå en socialistisk omformning i en

stille og rolig atmosfære; derfor påhviler det os kommunister at føre tålmodig, levende og letforståelig propaganda og opdragelse blandt bondemasserne, som er tyngt ned af byrderne fra det gamle system. Det bliver nu gjort i alle dele af landet, og mange af de kammerater, som deltager i arbejdet på landet, har bevist, at de er gode propagandister. Metoden, som er beskrevet i denne artikel, »lav fire sammenligninger og fem beregninger«³ er god til at forklare bønder, hvilket system, der er godt, og hvilket, der er dårligt. Den har stor overtalelsesevne. Den er helt forskellig fra metoden hos visse kammerater, som ikke er så gode til propagandaarbejde, og ikke kan komme med noget overbevisende, men blot sige: »Enten følger du det kommunistiske partis vej, eller også følger du Chiang Kai-sheks«, således prøver de at undertvinge deres tilhørere ved at true med at hæfte etiketter på dem. Det er en metode, som trækker på de lokale bønders erfaring og forsyner dem med en detaljeret analyse, derfor dens store overtalelsesevne.

(Note til »En god erfaring i konsolidering af et kooperativ«)

22

Sabotage af den kooperative bevægelse fra kontrarevolutionære er en almindelig foreteelse og ikke begrænset til Tuyun-amtets femte distrikt i Kweichow-provinsen, men der er skrevet meget lidt om det fra andre provinser i lignende publikationer. Under den kooperative omformning må alle kammerater, som er beskæftiget med arbejdet på landet, være helt opmærksomme på kampen mod de kontrarevolutionære nedbrydende aktiviteter. Der burde oprettes sikkerhedsenheder i kooperativerne, med parti- og ungdomsforbundsmedlemmer som bærende kraft, ligesom i dette distrikt i Tuyun-amtet. Det er absolut nødvendigt for distriktpartikomiteerne, ledet og kontrolleret af amtspartikomiteerne, at studere situationen, udøve propaganda og forklare tingene til folk inden for og uden for partiet, gøre masserne årvågne over for nedbrydende kontrarevolutionære aktiviteter og dernæst undersøge, fjerne og straffe de kontrarevolutionære og andre dårlige elementer, der har sneget sig ind i de ledende grupper i kooperativerne. Imidlertid må de, som skal fjernes, bevisligt være dårlige elementer; gode personer eller personer med blot visse fejl bør ikke stemples som dårlige elementer. I særdeleshed skal straffen være rimelig og må godkendes af amtsmyndighederne.

(Note til »Før en beslutsom kamp mod kontrarevolutionær sabotage«)

23

For at bygge et stort socialistisk samfund, er det yderst vigtigt at mobilisere kvinderne til at gå ind i produktionen. Mænd og kvinder skal have lige løn for lige arbejde. Ægte lighed mellem kønnene kan kun virkeliggøres i den socialistiske omformning af samfundet som helhed.

(Note til »Kvinderne er nu med på arbejdsfronten«)

24

Dette er en udmærket artikel som kan tjene som baggrundsmateriale for alle egne. Unge mennesker er den mest aktive og dynamiske kraft i samfundet. Det er dem, som er mest ivrige efter at lære og mindst konservative i deres måde at tænke på, og dette gælder specielt i socialismens epoke. Vi håber, at partiorganisationerne alle vegne, som arbejder i samråd med ungdomsforbundets organisationer, vil være særligt opmærksomme på at bringe al vor ungdoms energi til udfoldelse, og ikke bare tage den som en selvfølge og ignorere deres karakteristika. Selvfølgelig skal de unge lære af de ældre folk, og så vidt muligt prøve at opnå deres samtykke i at udføre nyttige ting. Ældre folk er mere behæftede med konservative tanker og holder ofte de unges progressive aktiviteter tilbage, de vil ikke være overbevist, før de unge opnår succes med noget. Alt dette er meget godt beskrevet i artiklen. Naturligvis bør der ikke forekomme noget kompromis med konservative tanker. Men lad os da forsøge det, og hvis det lykkes, vil de tilslutte sig.

(Note til »Det 9. kooperativ af landbrugsproducenters ungdomsstødbrigade i Hsingping kommune, Chungshan amt«)

25

Her en anden god artikel, som kan tjene som baggrundsmateriale for alle egne. Den nævner organiseringen af mellemskoleelever og folk, der er gået ud efter grundskolen, i deltagelsen i kooperativbevægelsen. Alle sådanne uddannede mennesker, som kan tage ud på landet og arbejde, skulle være glade for at gøre det. Landet er en stor verden, hvor meget kan udføres,

(Note til »Erfaring med planlægning af kooperativ omformning i en kommune«)

26

Her er en anden, Chen Hsueh-meng. I Kina er sådanne helte legio; men det er en skam, at vore skribenter ikke gør noget for at hente dem frem, og med hensyn til de folk, som tager ud på landet for at lede kooperativbevægelsen, ser de en masse, men skriver meget lidt.

(Note til »Chen Hsueh-meng, igangsætter i kooperativ omformningen«)

27

Denne meget velskrevne artikel fortjener at blive anbefalet til alle parti- og ungdomsforbundskomiteer på amts- og distriktsniveau og alle kommunale parti- og ungdomsforbunds afdelinger. Forfatterne forstår partilinen og rammer hovedet på sømmet. Sproget er godt, artiklen er let at læse og har intet anstrøg af stereotyp partiskrivemåde. Her kunne vi tænke os at gøre læseren opmærksom på den kendsgerning, at mange kammerater er forfald-

ne til stereotyp partiskrivemåde og at artiklerne, som de laver, ikke er levende og livfulde, og de giver læseren hovedpine. De drager ikke omsorg for syntaks eller ordvalg og de dyrker en stil, som er en krydsning mellem litterær og dagligdags tale, til tider ordrig og svævende, til tider elliptisk og arkaisk, som om de var ude på at plage læseren. Der var en tyk dunst af stereotyp partiskrivemåde over et pænt antal af de mere end 170 artikler, som var udvalgt til denne bog. Kun efter gentagne afpudsninger blev de gjort læselige. Selv da er nogle få fortsat temmelig obskure og vanskelige at forstå. De er kun med for deres indholds skyld. Hvor længe endnu vil det vare, før vi kan læse mindre af denne stereotype partiskrivemåde, som giver os sådanne hovedpiner? Det er op til de kammerater, som arbejder som redaktører på vore aviser og tidsskrifter at være opmærksomme på dette spørgsmål, at bede dem, som leverer bidrag om at skrive sammenhængende og levende og at tage det på sig at pudse manuskripterne af.

(Note til »Politisk arbejde i kooperativerne«)

28

Det kooperativ, som præsenteres her, er de fattiges kooperativ, ledet af Wang Kuo-fan. Flid og sparsommelighed burde være princippet for ledelsen af alle vore landbrugsproducentkooperativer, for ikke at sige, alle vore økonomiske forehavender. Flid og sparsommelighed skulle praktiseres i driften af fabrikker, butikker, alle statsejede, kooperative, og andre virksomheder; dette princip burde overholdes i alle forehavender. Det er princippet om at udøve sparsommelighed, et af de grundlæggende principper i den socialistiske økonomi. Kina er et stort land, men det er stadig meget fattigt, og det vil tage adskillige årtier at gøre Kina velstående. Selv da må principperne om flid og sparsommelighed overholdes, men det er i de kommende årtier, i tidsrummet på adskillige femårsplaner, at der må lægges særlig vægt på at udøve sparsommelighed. Mange kooperativer udviser ringe opmærksomhed over for at udøve sparsommelighed på nuværende tidspunkt; dette er en usund tendens, som omgående bør rettes. Kooperativer, som bliver drevet med flid og sparsommelighed, kan findes i enhver provins og amt, og disse eksempler bør offentliggøres, så alle kan følge dem. De kooperativer, som er flittige og sparsommelige, som giver størst udbytte og klarer sig godt på alle områder, skal anbefales, mens de, som er ødsle, giver meget ringe udbytte og klarer sig dårligt på alle områder, skal kritiseres.

(Note til »Driv kooperativerne med flid og sparsommelighed«)

29

Dette er en langsigtet syvårsplan for et stort kooperativ (de kalder det et kollektivbrug, dvs. et kooperativ), som vil omfatte kommunens omkring tusind husholdninger. Planen kan tjene som baggrundsmateriale for alle

egne. Folk vil forstå behovet for denne slags langsigtet planlægning, efter at de har gennemgået indholdet her. Menneskehedens udvikling går hundreder af tusinder år tilbage, men her i Kina er det først i dag, at betingelserne er sikret for den planmæssige udvikling af vor økonomi og kultur. Under disse betingelser vil vort lands ansigt forandres fra år til år. Forandringen i hver femårsperiode vil være anseelig, og efter adskillige femårsperioder vældigt meget større.

(Note til »Den langsigtede plan for Kollektivbruget Røde Stjerne«)

30

Dette er en god artikel. Enhver burde læse den, og kooperativer alle vegne kan søge råd i den, når de udformer deres egne langtidsplaner. Som forfatteren så rammende udtrykker det, »Hele processen med at udforme en produktionsplan er en kamp mellem fremskreden og konservativ tænkning«. Konservativ tænkning forårsager problemer næsten overalt. For at overvinde dem og bringe produktivkræfterne og produktionen et stort skridt fremad, må alle lokaliteter og kooperativer udforme deres egne langtidsplaner.

(Note til »Et kooperativs treårsproduktionsplan«)

31

Denne kommune har udformet en toårsplan for kooperativ omformning, forøget produktion, vandbevaringsarbejde og konsolidering af partiets og ungdomsforbundets organisationer, kulturelt og uddannelsesmæssigt arbejde osv. Og dette burde hver kommune i Kina. Nogle folk siger, at det er svært at udforme planer, hvordan kunne denne kommune så klare det? I 1956, bør hvert amt, distrikt og kommune i vort land udforme en omfattende plan, som bør indeholde flere områder end den ovennævnte plan, områder som f.eks. biproduktion, handel, økonomi, plantning af skov og sundhedsarbejde. Selv hvis planen er en smule primitiv og ikke i overensstemmelse med de faktiske betingelser, er den bedre end ingen. Hvis et eller to amter, distrikter eller kommuner i en provins kan lave rimeligt gode planer, kan disse omgående offentliggøres og tjene som eksempler for andre amter, distrikter og kommuner. Planlægning siges at være vanskeligt, men er faktisk ikke så vanskeligt.

(Note til »Yitao-kommunens omfattende plan«)

32

Denne artikel er meget anvendelig og kan tjene som baggrundsmateriale for alle amter. Hvert amt bør lægge en hensigtsmæssig plan for vandbevaringsarbejdet, når de laver total-planlægning. Vandbevaring er en vigtig foranstaltning for at sikre forøget landbrugsproduktion, mindre projekter ligger

afgjort inden for hvert amts, distrikts, kommunes, eller kooperativs kapacitet, og det er derfor meget nødvendigt at have udformet planer og udføre dem i stadier over en årrække for at sikre overrisling i tørketider og dræning i tider, hvor jorden er sumpet, for at hindre usædvanlige og ukontrollerbare oversvømmelser og tørker. Dette er med sikkerhed muligt at gennemføre. Masserne har en mægtig styrke, når de er organiserede i kooperativer. Problemerne med almindelig tørke og oversvømmelse, som har været uløselige i tusinder af år, kan nu løses i løbet af få år.

(Note til »Lad alle få en *mou* overrislet jord«)

33

Svineopdræt er et vigtigt anliggende, som har en direkte betydning for forsyningen af gødning, kødforsyning, indtjening af udenlandsk valuta fra eksport, derfor bør alle kooperativer inddrage svineavl i deres planer, og naturligvis bør provinserne, præfekturerne, amterne og distrikterne alle have deres egne planer. Svinefoder er let at få fat på, nogle former for græs og blade og søde kartofler og deres planter er alle svinefoder, og det behøver ikke nødvendigvis være korn og slet ikke meget af det. Ud over kollektiv svineavl gennem kooperativerne bør hver bondehusholdning rådes til at have et eller flere svin, og dette mål skal nås skridt for skridt i løbet af få år. Selvfølgelig skal der gøres undtagelser i tilfælde af nationale minoritets-samfund, hvor svineavl er tabu, og for visse familier, som er imod svineopdræt af religiøse årsager. Der skal udarbejdes en måleskala til belønning af svineavl, og Shanghuakoooperativet i Chekiang-provinsen kan tjene som vejledning for alle egne.

(Note til »Der opdrættes masser af svin her«)

34

Før den kooperative omformning af landbruget var overskydende arbejdskraft et problem i mange dele af landet. Siden da har mange kooperativer mærket presset af mangel på arbejdskraft og nødvendigheden af at mobilisere kvindemasserne, der ikke tidligere arbejdede i marken, til at tage deres plads i arbejdsstyrken. Dette var en betydningsfuld udvikling, der kom som en overraskelse for mange mennesker. Folk havde generelt ventet et overskud af arbejdskraft i kooperationens kølvand. Der var allerede et overskud, og hvad nu, hvis der ville komme endnu et? Mange steder har kooperativer i praksis fordrevet sådanne bange anelser, idet problemet ikke har været et overskud af, men en mangel på arbejdskraft. Nogle steder fik faktisk et overskud af arbejdskraft i et stykke tid, men det var, fordi de endnu ikke havde udvidet produktionens målestok, startet diverse økonomiske foretagender eller begyndt intensiv dyrkning. For mange steder bliver manglen på arbejdskraft tydelig, når produktionen vokser i målestok, antallet af foreta-

gender vokser, anstrengelserne for at forandre naturen bliver mere udstrakte og tilbundsgående og arbejdet gøres grundigere. Dette er blot begyndelsen, og det vil blive tydeligere som årene går. Det vil være det samme, efter at landbruget er mekaniseret. I fremtiden vil alle mulige slags foretagender, som man aldrig havde drømt om tidligere, dukke op, og landbrugets udbytte vil stige adskillige gange, en halv snes gange, måske flere snese gange over det nuværende niveau. Industriens, transport- og kommunikationssystemets og handelens ekspansion vil trodse tidligere generationers forestillinger. Det vil være det samme med videnskab, kultur, uddannelse og sundhedsarbejde. Kvinder udgør en stor arbejdskraftreserve i Kina. Denne reserve bør udnyttes i kampen for at opbygge et mægtigt socialistisk land. Principet om lige løn for lige arbejde for mænd og kvinder må håndhæves for at opmuntre kvinder til at deltage i produktiv aktivitet. Alle kooperativer kan trække på erfaringerne fra Chienteh amt i Chekiang-provinsen.

(Note til »Mangel på arbejdskraft blev løst ved at mobilisere kvinder til at gå ind i produktionen«)

35

Dette er også et almindeligt problem. Disse to kooperativers erfaring viser, at under de nuværende produktionsbetingelser er der allerede et overskud på godt en trediedel af arbejdskraften. Hvad der tidligere havde krævet tre mands arbejde kan laves af to efter den kooperative omformning, en antydning af socialismens overlegenhed. Hvor kan man finde anvendelse for dette overskud af arbejdskraft på en trediedel eller mere. For størstedelens vedkommende stadig på landet. Socialismen har ikke blot befriet det arbejdende folk og frigjort produktionsmidlerne fra det gamle samfunds lænker, den har også frigjort naturens uendelige ressourcer, som det gamle samfund ikke kunne udnytte. Masserne har en ubegrænset skaberkraft. De kan organisere sig for at engagere sig i alle felter og arbejdsområder, hvor de kan give deres energi frit spil, gribe produktionen mere dybtgående og bredere an og starte flere og flere foretagender til deres eget bedste. Indtil videre har vi ikke berørt landbrugets mekanisering. Med mekanisering kan meget mere arbejdskraft spares. Vil den finde anvendelse? Ja, også den vil, ifølge visse mekaniserede statslandbrugs erfaringer. Efterhånden som produktionens omfang udvides, antallet af foretagender øges og arbejdet udføres mere intensivt, er der ingen grund til at være bekymret for, at arbejdskraft ikke vil blive brugt.

(Note til »En anvendelse er fundet for overskydende arbejdskraft«)

36

Tingene i dette amt viser os, at der kan findes anvendelse i landsbyerne for den overskydende arbejdskraft på landet. Efterhånden som ledelsen forbed-

res og produktionens omfang udvides, kan hver rask mand og kvinde indskyde flere arbejdsdage om året. I stedet for over hundrede arbejdsdage for en mand og et par snese for en kvinde, som beskrevet i denne artikel, kan førstnævnte indskyde en del mere end to hundrede og sidstnævnte en del over ét hundrede, eller mere. Nogle kooperativer i andre dele af landet har allerede nået dette niveau. Biproduktion må have et sikkert marked og ikke udvikles blindt - dette er rigtigt. Hvis vi tager landet som helhed, retter biproduktionen på landet sig i høj grad mod landbrugsområderne, men en god del, der sandsynligvis vil vokse i fremtiden, må rettes mod byerne og til at tilfredsstille eksportbehov. Pointen er, at staten må have en samlet plan, så blind udvikling gradvis kan forhindres.

(Note til »Hsiangyin amt har fundet en anvendelse for overskydende arbejdskraft«)

37

Denne artikel er særdeles god, og hvad den beskriver bør være et eksempel for alle egne. »Der er ikke bogholdere til rådighed« - dette er en af de undskyldninger, der bruges af dem, der er imod den hurtige udvikling af kooperationen. Landbrugskooperationen over hele landet har brug for flere millioner bogholdere, og hvor kan de findes? Faktisk er en sådan arbejdsstyrke til rådighed, idet store mængder af afgåede elever fra grundskole og mellem-skole kan mobiliseres til at gøre dette arbejde. Hvad der kræves, er at oplære dem hurtigt og hæve deres boglige niveau og deres faglige evner under deres arbejde. Organisér i hvert distrikt bogholderne fra producent-, forsynings- og salgs- og kreditkooperativerne i et bogholdernes gensidige hjælpenet - dette ville være en god måde at hæve deres boglige og faglige niveau på. Et sådant net i Changwu amts tredje distrikt har hjulpet med at hæve bogholdernes niveau i begge disse henseender og desuden udført en masse økonomisk og politisk arbejde. Partiorganisationer på amts- og distriktsniveau må give det arbejde, der omtales her, deres opmærksomhed og støtte.

(Note til »Erfaringer med at organisere bogholdere fra landbrugsproducent-, forsynings- og salgs- og kreditkooperativerne i et bogholdernes gensidige hjælpenet«)

38

Den erfaring, der omtales her, bør udbredes. Lenin sagde, at »et kommunistisk samfund kan ikke opbygges i et analfabetisk land«. I vort land er der idag mange analfabeter, og alligevel kan opbygningen af socialismen ikke vente, til analfabetismen er udryddet, således opstår der en akut modsigelse. I vort land er der idag ikke blot mange børn i skolealderen, der ikke har nogen skole at gå i, men også store mængder unge over den alder, for ikke at tale om voksne. Dette alvorlige problem må og kan kun løses som følge af landbrugskooperationen. Med oprettelsen af kooperativerne har bønderne

en stærk tilskyndelse til at lære at læse og skrive, af økonomisk nødvendighed. Med oprettelsen af kooperativerne har bønderne en kollektiv styrke, situationen er fuldstændig ændret, og de kan oprette deres egne læse- og skrive-klasser. Først, for at være i stand til at registrere arbejdspoints, må de lære at skrive navnene på mennesker og steder i deres landsby eller kommune, navnene på landbrugsredskaber, betegnelserne for forskelligt landbrugsarbejde og andre uundværlige ord - ialt to eller tre hundrede. Dernæst må de tilegne sig et større ordforråd. Således behøves der to slags læseböger. Den ene slags bør sammensættes af de lokale uddannede mennesker, med hjælp af de kammerater, der vejleder kooperativernes arbejde, med tanke for behovet i kooperativerne i et bestemt område. Hvert område bør sammensætte sin egen læsebog, og der skal ikke være en fælles tekst i dem alle. Denne læsebog behøver ikke højere myndigheders godkendelse. Den anden læsebog, også med et ordforråd på et par hundrede ord og sammensat på samme måde, bør være baseret på ting og udtryk, vedrørende et relativt lille område (for eksempel et amt eller præfektur) og tillige på ting og udtryk, der vedrører provinsen (eller den centralt styrede by eller den autonome region), og hele landet. Denne slags læsebog behøver heller ikke at være ens i alle områder, men den bør omgående gennemgås af uddannelsesmyndighederne i amtet, præfekturet eller provinsen (eller den centralt styrede by eller den autonome region). Efter disse to skridt bør et tredje tages; dette forudsætter, at uddannelsesmyndighederne i hver provins (eller centralt styret by eller autonom region) udarbejder en tredje læsebog til almindeligt brug. Mere avancerede læseböger må derefter udarbejdes. De kulturelle og uddannelsesmæssige myndigheder på nationalt plan bør give behørig vejledning i denne sag. Ungdomsforbundets afdeling i Kaochialiukou-landsbyen i Chunan amt i Shantung-provinsen har gjort noget kreativt. Det er meget opmuntrende at se, hvordan det går dér. De fandt lærere blandt afgåede elever fra deres egen kommunes grundskole. Fremskridtet gik stærkt, med mere end hundrede unge og voksne, der lærte mere end to hundrede ord på to og en halv måned. De kan nu holde regnskab med deres egne arbejdspoints, og nogle er blevet arbejdspointsregistratorer for kooperativet. »Et kursus i at registrere arbejdspoints« - det er også et passende navn. Sådanne kurser burde oprettes alle vegne. Ungdomsforbundets organisationer på alle niveauer bør vejlede dette arbejde, og alle parti- og regeringsorganisationer bør støtte det.

(Note til »Ungdomsforbundets afdeling i Kaochialiukou-landsbyen i Chunan amts erfaringer med at oprette et kursus i at registrere arbejdspoints«)

39

Dette er om kooperativet »Gyldne Stjerne« af landbrugs-, skovbrugs- og husdyrproducenter, ledet af Li Shun-ta. I de tre år, der er gået siden dets dannelse, er det vokset til et stort kooperativ med 283 husholdninger. Det ligger i et ufrugtbart område i Taihang-bjergene, men slet og ret gennem hårdt arbejde fra alles side gennem disse tre år er det nu begyndt at tage sig anderledes ud. Udnyttelsesgraden af arbejdskraften er nu 110,6% højere end i tiden med individuelt landbrug før den anti-japanske krig og 74% højere end i perioden med gensidige hjælpehold, før kooperativet blev dannet. Kooperativets akkumulation er forøget fra 120 yuan i dets første år til 11.000 yuan. I 1955 modtog hvert medlem et gennemsnit på 884 catties af korn, hvilket er 77% mere end i tiden før den anti-japanske krig og 25,1% mere end i perioden med gensidige hjælpehold. Dette kooperativ lavede en femårsplan, men efter tre år var hele værdien af dets udbytte allerede 100,6% af det mål, der var sat i planen. Dette kooperativs erfaring stiller os følgende spørgsmål: Når man kan opnå store forøgelser i udbyttet på steder, hvor betingelserne er dårlige, hvorfor kan steder, hvor de naturlige betingelser er gunstigere, så ikke gøre det endnu bedre?

(Note til »Driv kooperativerne med flid og sparsommelighed, sørg for at udvikle bjergområderne«)

40

Dette er et veldrevet kooperativ. Man kan lære en god del af dets værdifulde erfaringer. Chufu-amtet er Confucius' hjemby, hvor den gamle drev en skole i mange år og udviklede et pænt antal dygtige disciple, en kendsgerning, som er ganske godt udbredt. Men han tog sig ikke meget af de økonomiske sider ved folkets liv. Da hans discipel Fan Chih spurgte ham, hvordan man dyrker landbrug, afviste han ikke alene spørgsmålet, men talte nedsættende om Fan Chih bag om ryggen på ham, som om han tilhørte »lavere rang«.⁵ Nu har folket i hans hjemby oprettet socialistiske kooperativer. Efter tre års Kooperation er det økonomiske og kulturelle liv hos folket, som var fattigt og forarmet i over 2.000 år, begyndt at ændre sig. Dette viser bestemt, at der ikke findes noget svarende til vor tids socialisme i historien. Socialismen er uendeligt overlegen i forhold til de konfucianske klassikere. Jeg føler trang til at foreslå dem, som er interesserede i at besøge Confucius' tempel og grav, at de på deres vej går ind og ser på kooperativet, som er beskrevet her.

(Note til »Et kooperativ af landbrugsproducenter forøger produktionen med 67% på tre år«)

41

Denne artikel er meget velskrevet og værd at læse. De fleste eksisterende halvsocialistiske kooperativer er små, med kun en tyve eller tredive husholdninger hver, fordi kooperativer af denne størrelse er nemme at rejse, og giver kadrerne og medlemmerne en god lejlighed til hurtigt at høste erfaringer. Med såvel få medlemmer, lidt jord og knebne midler kan små kooperativer ikke arbejde i stor målestok eller anvende maskiner. Kooperativer af så lille størrelse hæmmer udviklingen af produktivkræfterne, de bør ikke forblive længe på dette stadium, men bør gradvist sluttet sammen. Nogle steder kan et enkelt kooperativ omfatte en hel kommune, nogle få steder adskillige kommuner, men selvfølgelig kan en kommune mange andre steder have adskillige kooperativer. Store kooperativer kan dannes i bjergområder, såvel som på sletterne. Kommunen i Anhwei-provinsen, hvor Futzulingreservoiret ligger, er bjerge over det hele over dusiner af li. Det er netop her, der er blevet dannet et stort kooperativ inden for landbrug, skovbrug og husdyrhold på en omfattende måde. Selvfølgelig skal sammenlægning af kooperativer skride frem, efterhånden som medlemmerne kan tilslutte sig, og der kan findes egnede kadrer.

(Note til »Overlegenheden ved store kooperativer«)

42

Erfaringen fra kooperativet Røde Flag på Hainanøen har igen vist de store fordele ved store kooperativer og kooperativer af den fremskredne type. Kun et år efter dets dannelse var dette store kooperativ parat til at bevæge sig op på det fremskredne stadium. Selvfølgelig er dette ikke for at sige, at alle kooperativer skulle slå følge, for de må først tage i betragtning, om deres betingelser er modne, før de beslutter, hvornår de skal slå sig sammen og bevæge sig frem til det fremskredne stadium. Men almindeligvis vil en periode på tre år være det rigtige. Det vigtige er at foregå bønderne med et eksempel. Når de ser, at store kooperativer og fremskredne kooperativer bringer større fordele end små og primitive, vil de også ønske at sammenlutte deres kooperativer og bevæge sig frem til det fremskredne stadium.

(Note til »Landbrugsproducenternes kooperativ Røde Flag i Chiungshan-amtets første distrikt vokser sig stærkt i kampen mod naturkatastrofer og kapitalistisk ideologi«)

43

Det er nødvendigt at være opmærksom på at forandre primitive kooperativer til fremskredne, når deres betingelser er modne, således at deres produktion og produktivkræfter videreudvikles. Eftersom de primitive kooperativer opretholder halvprivat ejendom, vil dette med tiden hæmme produktivkræfternes udvikling, og folk vil begynde at kræve en forandring i ejen-

domssystemet, således at kooperativet bliver til en kollektivt styret økonomisk enhed, hvor produktionsmidlerne er ejet fuldstændig i fællesskab. Når produktivkræfterne først er frigjort endnu mere, vil produktionen udvides endnu mere. Nogle steder kan gennemføre omskiftet ganske hurtigt, andre vil formentlig være nødt til at tage det en smule langsommere. Efter at have virket i omkring tre år, vil kooperativerne af den primitive type for størstedelens vedkommende opnå de nødvendige betingelser. Partiorganisationerne i hver provins, centralt styret by og autonom region skulle se på dette spørgsmål og gøre forberedelser, og i løbet af 1956 og 1957 etablere et antal forsøgskooperativer af den fremskredne type, med opslutning fra masserne. Hvis hvert distrikt i 1956 og 1957 kan få en eller flere af sådanne kooperativer organiseret, og deres overlegenhed over den primitive type bliver gjort klar for masserne, vil dette skabe gunstige betingelser for at sammenslutte kooperativerne og bevæge sig frem til det fremskredne stadium i årene, der følger. Dette arbejde må koordineres med totalplanlægning for udvidelse af produktionen. Når folk forstår, at store kooperativer af den fremskredne type har større fordele end små og primitive, når folk forstår, at langsigtet planlægning bringer et meget højere niveau for det materielle og kulturelle liv med sig, vil de gå med til at slutte deres kooperativer sammen og bevæge sig frem til det fremskredne stadium. Bevægelsen op på det fremskredne stadium vil gå hurtigere frem i områderne uden for byerne. Erfaringen fra dette kooperativ i Peking kan tjene som baggrundsmateriale for andre kooperativer med lignende betingelser.

(Note til »Et kooperativ, som går fra den primitive til den fremskredne type«)

Noter

¹ I dets første tid havde Wang Kuo-fan-kooperativet en sørgelig mangel på produktionsmidler. I stedet for at bede om statslån organiserede kooperativet sine medlemmer til at gå ud i bjergene nogle og tredive li derfra for at samle brænde, som de solgte, for at betale produktionsmidlerne. Så kooperativmedlemmerne sagde, at de »fik bjergene til at yde« et væsentligt bidrag til produktionsmidlerne.

² Her betyder »omvendt propaganda« at gøre vanskelighederne og genvordighederne, som de må gå igennem, når de danner kooperativer, klare for masserne, som tilføjelse til omtalen af fordelene og de gunstige betingelser. Dette blev gjort, da masserne var helt mobiliserede og i stort tal søgte om medlemskab af kooperativer, således at de kunne afveje sagen grundigt og tilslutte sig af egen fri vilje.

³ De fire sammenligninger for at sammenligne og se, hvad der var det bedste: (1) kooperativet, det gensidige hjælpehold, eller at bønderne arbejdede for sig selv; (2) socialisme eller kapitalisme; (3) et system med udbytning eller et system uden udbytning, og (4) personlig berigelse eller velstand for alle. De fem beregninger henviser til beregningerne af kooperativernes overlegenhed med hensyn til (1) at klare naturkatastrofer, (2) forøgelse af indtjeningen gennem at fremme af bierhverv, (3) forøgelse af arbejdspoints ved at vække begejstring for arbejdet, (4) forøgelse af produktionen som resultat af gensidigt fordelagtigt samarbejde fra de fattige bønder og middelbønderne, og (5) overvindelse af vanskeligheder i produktion og udkomme.

¹ V. I. Lenin: »Ungdomsforbundets opgaver«.

² Confucianske Analekter, bog 13, »Tzu Lu«.

³ Det primitive kooperativ, karakteriseret af opdelingen af jorden i lodder og forenet ledelse, var af halv-socialistisk karakter. Det bibeholdt kooperativmedlemmernes private ejendomsret til sådanne produktionsmidler som jord, trækdyr og de større landbrugsredskaber, og kooperativerne måtte betale »bonus« til medlemmerne for deres anvendelse. De primitive kooperativer sugdes derfor at have bibeholdt halv-privat ejendomsret.

ANMODNING OM SYNSPUNKTER OM 17-PUNKTSDOKUMENTET ANGÅENDE LANDBRUGET

21. december 1955

I november i år nåede man til enighed om et 17-punktsdokument efter rådslagninger, som kammerat Mao Tsetung afholdt i Hangchow og Tientsin med sekretærene for partikomiteerne fra fjorten provinser og den autonome region Indre Mongoliet. Centralkomiteen er af den opfattelse, at dette dokument bør bekræftes på konferencen for sekretærene for partikomiteerne for provinserne, de centralt styrede byer og de autonome regioner, der vil blive indkaldt af centralkomiteen til den 10. januar, således at det kan indføjes i planen for 1956 og føres ud i livet for alvor. Med henblik herpå bedes I, når I har modtaget denne meddelelse, at sammenkalde sekretærene fra alle partikomiteer i præfekturerne og fra nogle af amtspartikomiteerne under jeres jurisdiktion for at gennemføre et detaljeret studium af følgende spørgsmål:

- (1) Hvorvidt alle eller kun nogle af punkterne kan gennemføres, og hvorvidt der er de fornødne forudsætninger for at gennemføre hvert punkt;
- (2) Hvorvidt der er behov for tilføjelser til de 17 punkter (der kan foretages gennemførlige tilføjelser); og
- (3) Hvorvidt I er klar til at indføje de 17 punkter i jeres plan for 1956 og gennemføre dem med det samme.

I anmodes om at afslutte jeres studium af disse spørgsmål og have jeres synspunkter klar til den 3. januar 1956.

De 17 punkter er som følger:

1. Hvad angår tempoet i den kooperative omformning af landbruget, bør arbejdet med at oprette kooperativer af den elementære type i hovedsagen være afsluttet i anden halvdel af 1956, og det tilrådes provinserne, de centralt styrede byer og de autonome regioner (med undtagelse af Sinkiang) at fast-

Rundskrivelse udformet for Kinas kommunistiske Partis centralkomité og sendt til centralkomiteens bureau i Shanghai og til partikomiteerne i provinserne og de autonome regioner.

sætte et mål for medlemsskabet i kooperativerne på 75% af bondehusholdningerne og at lade de lavere niveauer overskride dette mål noget og nå omkring 80 eller 85%.

Med hensyn til Kooperationen på det højere trin skal I stræbe efter at have opnået den grundlæggende i 1960, eller, hvis det er muligt, et år før, i 1959. Til dette formål er det nødvendigt, at amterne og fortrinsvis distrikterne bliver direkte ansvarlige for at oprette et eller flere kooperativer af avanceret type (hvert med over 100 familier) i hvert amt eller distrikt i 1956 og derefter en anden portion i 1957 - disse to portioner bør tælle omkring 25% af bondefamilierne og tjene som forbilleder. Er det muligt eller ej? Hvilken størrelse bør et kooperativ have, når små kooperativer sammenslutes til et stort? Flere kooperativer, der tilsammen udgør en kommune, et kooperativ, der udgør en kommune, eller et kooperativ, der omfatter flere kommuner, - er alle tre former gennemførlige? Hvilket er det mest passende tal for det totale antal af kooperativer i landet - 300.000, 400.000 eller 500.000? I Sovjetunionen er tallet 100.000; ville over 300.000 eller 400.000 være mere passende for os? Endvidere: hvilken vej er den bedste - at sammenslutte kooperativerne først og derefter hæve dem til det højere stadium, eller at sammenslutte og hæve dem på samme tid, eller at hæve dem først og sammenslutte dem derefter? I bedes overveje også disse spørgsmål.

2. Med hensyn til optagelsen af godsejere og rige bønder i kooperativerne kunne I måske følge det forslag, som er fremsat af provinserne Anhwei, Shansi og Heilungkiang, det vil sige at tillade dem, der opfører sig godt, at blive optaget, og dem, der hverken opfører sig godt eller dårligt, at deltage i den kooperative produktion, men uden at være medlemmer af kooperativet, medens de, der opfører sig dårligt, kan tvinges til at deltage i produktionen under overvågning af kooperativet. Denne metode kan omvendes af alle de gamle kooperativer, der har stærke kadrer. Dette har mange fordele, selv om der er én ulempe, nemlig at de højere middelbønder, som endnu ikke er villige til at tilslutte sig kooperativerne, uundgåeligt vil føle sig tvunget til at gøre det, og de må ydermere optages før godsejerne og de rige bønder for at redde deres ansigt. Er dette godt eller ej? Eller skal vi udsætte anvendelsen af den ovennævnte metode i et år, dvs. til 1957? I bedes overveje, hvilket alternativ, der er det bedste.

3. Hvad angår sammensætningen af ledelsen i et kooperativ bør to trediedele komme fra de nuværende fattigbønder samt alle de nye lavere middelbønder, der tidligere var fattige bønder, medens en trediedel bør komme fra de gamle lavere middelbønder og de gamle og nye højere middelbønder.

4. Forudsætninger for at øge produktionen: (a) gennemfør nogle få grundlæggende forholdsregler (enkelthederne skal endnu diskuteres, og der kan tillades visse forskelle de forskellige steder); (b) udbred avancerede erfaringer (der skal indsamles materiale om forbilleder hvert år, som skal offentliggøres i en bog af hver provins).

5. I 1956 bør hver provins, hvert præfektur, amt, distrikt og hver kommune udarbejde en langsigtet omfattende plan, der medtager alle nødvendige emner, og hovedvægten skal lægges på amternes og kommunernes planer. Et udkast skal udarbejdes i første halvdel af året og afsluttes i anden halvdel med forbehold for yderligere revisioner. Planen bør dække et tidsrum på mindst tre år, helst syv år og om muligt helt op til tolv år. Dette skal gøres uden tøven. Har I taget nogen skridt med henblik herpå? Medens mange planer sandsynligvis vil være primitive på grund af manglende erfaring, bør I bestrebe jer på at få nogle få amter og kommuner til at udarbejde mere realistiske planer, således at de kan anbefales som forbilleder.

6. Lav en overordnet plan for beskyttelse og avl af kvæg, heste, muldyr, æsler, grise, får, kyllinger og ænder, og især for beskyttelse af unge dyr. Avlsplanerne skal diskuteres, så I bedes om at have jeres synspunkter klar.

7. I koordination med planerne for flodbækkenerne bør der, inden for syv år foretages omfattende anlæg af små vandbevaringsprojekter for at sikre grundlæggende kontrol af almindelige oversvømmelser og almindelig tørke.

8. I løbet af syv år skal et dusin eller deromkring af skadelige insekter og plantesygdomme, der er skadelige for afgrøderne, udryddes.

9. Inden for tolv år skal størstedelen af den uopdyrkede jord og de golde høje gøres produktive, og der skal gennemføres beplantning af træer i overensstemmelse med specifikke behov alle steder, hvor det er muligt, dvs. omkring hvert hus og hver landsby, ved vejkanterne og flodbredder såvel som på uopdyrket jord og på golde høje.

10. Inden for tolv år skal i de fleste regioner 90% og i nogle regioner 100% af den nødvendige kunstgødning leveres lokalt og fra kooperativerne selv.

11. Inden for tolv år skal det gennemsnitlige kornudbytte pr. *mou* nå 400 catty i områderne nord for Huangho, Chinling-bjergene, Pailung-floden og den del af Huangho, der ligger inden for Chinghai-provinsen, 500 catty i området syd for Huangho og nord for Huai-floden, og 800 catty i området syd for Huai-floden, Chinling-bjergene og Pailung-floden. Med hensyn til bomuld, olieholdige afgrøder, soyabønner, silke, te, jute, sukkerrør, frugt og andre punkter bedes I foreslå en kvota for hver til diskussion.

12. Inden for syv år skal et antal af de sygdomme, som er mest skadelige for mennesker og husdyr, grundlæggende udryddes. Det drejer sig især om sneglefeber, filarieinfektion, byldepest, hjernebetændelse, kvægpest og svinepest. I bedes studere, hvilke af de endemiske sygdomme i jeres provins eller region der kan udryddes grundlæggende i løbet af syv år, hvilke der vil tage længere tid, og hvilke der ikke kan udryddes under de nuværende forhold.

13. I skal komme af med de fire skadedyr, det vil sige at I inden for syv år grundlæggende skal udrydde rotter (og andre skadelige dyr), spurve (og

andre fugle der er skadelige for afgrøderne; men det skal stadig undersøges nærmere, om det er tilrådeligt at udrydde krager), fluer og moskitoer.¹

14. Inden for syv år skal I grundlæggende udrydde analfabetismen. Der skal sættes et mål for læsefærdighed på 1.500 til 2.000 skrifttegn.

15. Inden for syv år skal der i henhold til specifikke behov bygges forskellige slags veje (hovedveje, veje og stier) i provinserne, præfekturerne, amterne, distrikterne og kommunerne.

16. Inden for syv år skal der installeres et trådradionet, således at radioudsendelser kan nå ud til alle kommuner og alle kooperativer.

17. Inden for syv år skal I afslutte installeringen af et telefonnet, der forbinder kommunerne og de store kooperativer.

I bedes overveje de ovennævnte punkter med andre berørte kammerater og afslutte jeres forberedelser inden den 3. januar. Centralkomiteen vil sandsynligvis indkalde sekretærerne fra nogle provinspartikomiteer til et møde omkring den 4. januar for at studere disse ting i nogle dage og have forslag klar til den kommende konference den 10. januar.

Noter

¹I det direktiv om sundhedsarbejdet, som kammerat Mao Tsetung udformede i marts 1960 for Kinas kommunistiske Partis centralkomité, hedder det: »Så er der noget andet. Hold op med at slå spurve ihjel; I skal i stedet for udrydde væggelus. Parolen bør være: 'Udryd rotter, væggelus, fluer og moskitoer.'«

FREMSKYND DEN SOCIALISTISKE OMFORMNING AF HÅNDVÆRKET

5. marts 1956

1. Det forekommer mig, at tempoet i den socialistiske omformning af de selvstændige håndværk har været en smule for langsomt. Dette sagde jeg i januar i år på konferencen for sekretærerne i partikomitéerne i provinserne og de centralt styrede byer. Ved udgangen af 1955 var kun 2 millioner håndværkere blevet organiseret. I de første 2 måneder af i år er der imidlertid blevet organiseret mere end 3 millioner, således at arbejdet i det store hele kan fuldendes i år; dette er godt. I venter en gennemsnitlig årlig stigning på 10,9% i den samlede værdi af håndværksproduktionen over et tidsrum på 3 femårsplaner, dette ser ud til at være en smule for lavt. Vi satte os et for lille mål i den 1. femårsplan og har lidt en smule skade som følge deraf, det behøver ikke at ændres nu, men I skal handle efter eget skøn.

2. Hvad angår størrelsen af de fælles håndværkskooperativer, så vil cirka 100 mennesker per kooperativ stort set være passende, selvom nogle kan have adskillige hundrede og andre kun et par dusin.

3. Det er en god ide at organisere kooperativer for tømrere og grovsmede, der tager rundt til landsbyerne og reparerer landbrugsredskaber og tjener landbrugsproduktionen, bønderne vil bestemt hilse dette velkomment. Dette er, hvad håndværkere i Kina har gjort i tusinder af år. Organiserede i kooperativer kan håndværkerne forbedre deres færdigheder og tjene bønderne bedre.

4. I har nævnt, at masserne var utilfredse, fordi produktionen var centraliseret i reparations- og serviceerhvervene, og for mange servicestationer var blevet lukket under kulminationen af omformningen af håndværkene. Dette var en skam! Hvad skal der gøres nu? »Hovedtendensen her på jorden er, at der ganske bestemt kommer forening efter langvarig deling og deling efter langvarig forening.«

5. Den højeste arbejdsproduktivitet i mekaniseret og delvist mekaniseret produktion er over tredive gange større end den laveste i håndværksproduk-

Del af kammerat Mao Tsetungs instrukser, da de relevante myndigheder under statsrådet aflagde beretning om deres arbejde på håndværksområdet.

tionen. Den årlige værdi af produktionen per indbygger er 20.000 til 30.000 yuan i den moderniserede statsindustri, 5.000 yuan i de mekaniserede og delvist mekaniserede kooperativer, 2.000 yuan i store kooperativer med mere end 100 håndværkere, 1.500 yuan i små kooperativer og 800 til 900 yuan blandt de selvstændige håndværkere. Sammenlign forskellene i arbejdsproduktivitet og det bliver klart, at håndværket skal udvikles i retning af delvis mekanisering og mekanisering, og at arbejdsproduktiviteten skal øges.

6. Alle håndværkserhvervene udfører nyttige tjenester. De skaffer føde, klæder og andre ting til dagligbrug. De producerer også kunst og kunsthåndværk så som emaljearbejde eller glasdruer pustet af »de fem pebermøer fra Chang familien«. Desuden er teknikken til at riste Pekingænder, en teknik, der kan eksporteres. Folk i nogle serviceerhverv går deres runder i gaderne og landsbyerne og ordner alle slags ting, ligesom i stykket *At reparere lerkrukker for tante Wang* - rejser disse folk rundt, og de er velinformerede. Daggryet-i-Østen-markedet i Peking fremviser mere end 6.000 slags varer til salg.

Pas på, lad ikke vore fine håndværksprodukter blive kasseret. Den koparrede Wangs og Chang Hsiao-chuans køkkenknive og sakse skal ikke kasseres, nej ikke engang om titusinde år fra nu. Alt, hvad der er godt og karakteristisk for Kina, og som er blevet kasseret, skal genindføres og endog forbedres.

7. Det er en god ide at forbedre kvaliteten af kunst og kunsthåndværk og at drage omsorg for de gamle håndværksmestre, og I skal begynde nu og sætte fart i arbejdet. I kan oprette organisationer, åbne skoler og indkalde møder. Yang Shih-hui, elfenbensbilledskæreren, er faktisk en meget fin kunstner. En gang spiste han og jeg ved samme bord, og mens han betragtede mig, var han i stand til at udskære mit portræt. Jeg kunne have betragtet ham i adskillige dage uden at være i stand til at tegne en tegning af ham, er jeg bange for.

8. Priserne for udstyr og materialer, der af staten tildeles kooperativerne, skal fastsættes rimeligt og må ikke fastsættes til de normale tildelingspriser. Kooperativer er ikke det samme som statsforetagender, og der er en forskel mellem socialistisk kollektiv ejendomsret og socialistisk ejendomsret for hele folket. I begyndelsen er kooperativernes økonomiske fundament ikke stærkt nok, og de har brug for statsbistand. Det er en god ide, at staten til en lav pris tildeler kooperativerne gamle maskiner, som er blevet udskiftet, så vel som maskineri og fabriksbygninger, der er blevet overskydende ved sammenslutning af privatejede virksomheder under fælles statslig og privat ledelse. »Giv for at tage.« Når kooperativernes fundament er blevet stærkt nok, vil staten indkræve en større skat af dem og også øge priserne på råmaterialerne. Til den tid vil kooperativerne formelt ejes af kollektivet, men i realiteten af hele folket.

Staten skal hjælpe kooperativerne til at opnå delvis mekanisering og mekanisering, og de selv skal stræbe efter samme mål. Jo hastigere mekaniseringstempoet er, desto kortere er levetiden for jeres håndværkskooperativer. Jo mere jeres »kongedømme« skrumper ind, desto bedre er det for vor fælles sag. I skal gøre jer umage med at fremskynde mekaniseringen og yde et større bidrag til staten.

9. Eftersom værdien af håndværksproduktionen udgør en fjerdedel af den samlede værdi af landets industrielle produktion, hvordan kan det så være, at forsyningerne af råmaterialer til håndværkene så vel som deres produktion og omsætning ikke er gjort til en del af statsplanen? Håndværket antager så store proportioner, at det skal medregnes i statsplanen.

10. Nogle steder er partikomiteerne så optagede af andre opgaver, at de ikke sætter håndværksområdet på dagsordenen; dette er ikke godt. Hvorfor er visse kadrer temmelige uvillige til at påtage sig dette arbejde? Jeg selv ville meget gerne påtage mig det, fordi det er meget vigtigt.

11. I skal udvælge fremtrædende eksempler fra de over trestusinde håndværkskooperativer, og samle materiale om deres typiske erfaringer. Eksemplerne skal vælges fra alle egne og alle erhverv og skal indeholde gode og dårlige, store og små, koncentrerede og spredte så vel som delvis mekaniserede og mekaniserede kooperativer. De skal udgives i bogform ligesom *Det socialistiske opsving i Kinas landdistrikter*.

Noter

¹ Dette henviser til de fem kvinder fra mester Changs familie i Peking, der var berømte for de glasdruer, de pustede.

OM DE TI STORE RELATIONER

25. april 1956

I de sidste måneder har centralkomiteens politiske bureau påhørt arbejdsrapporter fra 34 centrale afdelinger, afdelingerne for industri, landbrug, transport, handel, finansvæsen o.s.v., og har ud fra disse rapporter fået afgrænset en række problemer, der vedrører den socialistiske opbygning og den socialistiske omformning. De kan sammendrages til i alt ti spørgsmål eller ti store relationer.

Det er for at få bragt en bestemt grundlæggende politik i fokus at disse ti spørgsmål bliver rejst nemlig den grundlæggende politik, der går ud på at mobilisere alle positive faktorer, de indenlandske og de udenlandske, til at tjene socialismens sag. Vi har også tidligere fulgt denne politik at mobilisere alle positive faktorer, dengang med det formål at gøre en ende på imperialismens, feudalismens og bureaukrat-kapitalismens herredømme og føre folkets demokratiske revolution til sejr. Nu følger vi den samme politik for at få gennemført den socialistiske revolution og få opbygget en socialistisk stat. Der er imidlertid stadig nogle problemer i vort arbejde, som det er nødvendigt, at vi diskuterer. Noget, der fortjener særlig opmærksomhed, er den kendsgerning, at visse mangler og fejl, som er forekommet i Sovjetunionen under deres opbygning af socialismen dér, for kort tid siden er kommet for dagens lys. Ønsker I at gøre de omveje, som de har gjort? Det var ved at drage lære af deres erfaringer, at vi forhen undgik at gøre visse omveje, og nu er der så meget desto mere grund til, at vi bærer os sådan ad.

Hvad er de indenlandske og de udenlandske positive faktorer? Indenlands er arbejderne og bønderne den grundlæggende kraft. Midterkræfterne er sådanne kræfter, som kan vindes over. De reaktionære kræfter er ganske vist en negativ faktor, men alligevel bør vi yde et godt arbejde og så vidt muligt

Tale på et udvidet med i Kinas kommunistiske Partis centralkomité's politiske bureau. Kammerat Mao Tsetung havde erfaringer fra Sovjetunionen for øje, og behandlede herudfra ti store relationer i den socialistiske revolution og socialistiske opbygning, og han fremsatte de ideer, der ligger til grund for generallinien: at opbygge socialismen med større, hurtigere, bedre og mere økonomiske resultater - en linie, der er i overensstemmelse med forholdene i vort land.

forvandle denne negative faktor til en positiv. Internationalt må vi forene os med alle de kræfter, med hvem enhed er mulig, de ikke-neutrale kræfter kan neutraliseres, hvis vi anstrenger os, og selv de reaktionære kræfter kan splittes og udnyttes. Kort sagt, vi må mobilisere alle kræfter, hvad enten de er direkte eller indirekte, og kæmpe for at opbygge Kina til en stærk socialistisk stat.

Jeg vil nu diskutere de ti problemer.

I. RELATIONEN MELLEM SVÆRINDUSTRIEN PÅ DEN ENE SIDE OG LETINDUSTRIEN OG LANDBRUGET PÅ DEN ANDEN SIDE

Ved vort lands opbygning lægges vægten på sværindustrien. Fremstillingen af produktionsmidler må have forsterket; det har vi allerede afgjort. Men deraf følger på ingen måde, at produktionen af subsistensmidler, især korn, kan forsømmes. Hvis der ikke er tilstrækkeligt med levnedsmidler og andre daglige fornødenheder, vil det være umuligt at forsørge arbejderne, og først og fremmest dem, og hvilken mening ville det så have at tale om udvikling af en sværindustri. Derfor må relationen mellem sværindustrien på den ene side og letindustrien og landbruget på den anden side behandles rigtigt.

Ved behandlingen af denne relation har vi ikke begået nogen principiel fejl. Vi har gjort det bedre end Sovjetunionen og en række østeuropæiske lande. Sådanne problemer, som man har haft i Sovjetunionen, hvor man for kornproduktionens vedkommende i lang tid ikke var i stand til at nå op på det højeste niveau fra før oktoberrevolutionen, og sådanne alvorlige problemer, som er fremkommet ved den alt for ulige udvikling af sværindustrien og letindustrien i nogle østeuropæiske lande, eksisterer ikke hos os. Deres ensidige læggen vægt på sværindustrien, således at landbruget og letindustrien forsømmes, resulterer i vareknaphed på markedet og en ustabil valuta. Vi derimod tillægger landbruget og letindustrien større betydning. Vi har hele tiden taget vare på landbruget og udviklet det og har derfor i betydelig grad kunnet sikre forsyningen med de mængder af korn og råvarer, der er nødvendige til industriens udvikling. Hos os er forsyningen med daglige fornødenheder forholdsvis rigelig, og vore priser og vor valuta er stabile.

Det problem, der nu ligger for os, er problemet med fortsat at gennemføre justeringer, så der er et passende forhold mellem investeringerne i sværindustrien på den ene side og investeringerne i landbruget og letindustrien på den anden side, justeringer til gavn for en stærkere udvikling af landbruget og letindustrien. Betyder dette, at sværindustrien ikke længere er hovedsa-

gen? Nej, den er fortsat hovedsagen, og hovedvægten bliver lagt på den, når vi foretager vore investeringer. Men landbrugets og letindustriens andel af disse må forøges en del.

Hvad vil denne forøgelse resultere i? For det første vil befolkningens daglige behov blive bedre tilfredsstillet; for det andet vil kapitalakkumulationen foregå i et hurtigere tempo, således at vi ved udviklingen af sværindustrien kan opnå større og bedre resultater. Også sværindustrien kan akkumulere kapital, men under de nuværende økonomiske betingelser kan letindustrien og landbruget akkumulere mere og gøre det i et hurtigere tempo.

Her rejser sig nu spørgsmålet: Er jeres ønske om at udvikle sværindustrien oprigtigt eller tilsyneladende, er det stærkt eller svagt? Hvis jeres ønske er tilsyneladende eller svagt, så må I ramme ud efter landbruget og letindustrien og investere mindre i dem. Hvis I derimod virkelig ønsker at udvikle sværindustrien, hvis jeres ønske er stærkt, så skal I vie landbruget og letindustrien stor opmærksomhed, således at der skaffes mere korn og stilles flere råstoffer til rådighed for letindustrien, hvorved der bliver en større kapitalakkumulation. Og så vil der også i fremtiden være flere midler til investeringer i sværindustrien.

Der er nu to fremgangsmåder, vi kan benytte for at få udviklet vor sværindustri: Den ene er at lægge ringe vægt på landbrugets og letindustriens udvikling, og den anden er at udvikle dem stærkere. I det lange løb vil den første fremgangsmåde føre til en svagere og langsommere udvikling af sværindustrien eller vil i det mindste bevirke, at dens basis bliver mindre solid, og når vi så efter et par årtiers forløb skal opgøre det samlede resultat, vil det vise sig, at den ikke har betalt sig. Den anden fremgangsmåde vil føre til en kraftigere og hurtigere udvikling af sværindustrien og vil tillige, eftersom den sikrer folkets livsunderhold, bevirke, at sværindustrien kan udvikles på en mere solid basis.

II. RELATIONEN MELLEM INDUSTRIEN I KYSTREGIONERNE OG INDUSTRIEN I LANDETS INDRE

Hidtil har vor industri været koncentreret i kystregionerne. Ved kystregionerne forstår vi Liaoning, Hopei, Peking, Tientsin, Øst-Honan, Shantung, Anhwei, Kiangsu, Shanghai, Chekiang, Fukien, Kwangtung og Kwangsi. Ca. 70% af al vor industri, både letindustri og sværindustri, findes i kystregionerne og kun 30% i landets indre. Denne irrationelle situation er et produkt af historien. Industribaserne i kystregionerne må udnyttes i fuldt omfang, men for under industriudviklingens forløb at få skabt en mere ligelig geografisk fordeling af industrien, må vi energisk fremme industrien i landets indre. I spørgsmålet om relationen mellem disse to har vi på ingen

måde begået nogen alvorlige fejltagelser. Dog har vi i de senere år i nogen grad undervurderet kystindustrien og ikke viet dens udvikling tilstrækkelig stor opmærksomhed. Dette må ændres.

Tidligere blev der kæmpet i Korea, og den internationale situation var meget spændt; dette måtte nødvendigvis påvirke vor holdning til kystindustrien. Nu forekommer det usandsynligt, at der i den nærmeste fremtid vil komme en ny aggressionskrig mod Kina eller en ny verdenskrig, og det er sandsynligt, at der vil blive en fredsperiode på ti år eller mere. Det ville derfor være forkert, hvis vi fortsat undlod at udnytte kystindustrivirkshedernes kapacitet og tekniske potentiell fuldt ud. Selv om vi kun har fem år og ikke ti, bør vi alligevel arbejde hårdt i fire år med udviklingen af industrier i kystregionerne, hvorefter vi kan evakuere dem, hvis der i det femte år udbryder en krig. Ifølge de foreliggende oplysninger kan man inden for letindustrien i almindelighed bygge en virksomhed temmelig hurtigt, og den kan også temmelig hurtigt akkumulere kapital. Når sådan en virksomhed er nået op på fuld produktionsstyrke, kan den i løbet af fire år ikke blot atter indbringe de midler, der er investeret i den, men derudover indtjene så meget, som der behøves til bygning af tre nye fabrikker eller to nye fabrikker eller én eller i det mindste en halv. Hvorfor skulle vi undlade at gøre noget, der er så lønnende? At tro at atombomben allerede svæver over os, og at det kun er et spørgsmål om sekunder, før vi får den i hovedet, er en kalkulation, der ikke stemmer overens med virkeligheden, og det ville være forkert af den grund at indtage en negativ holdning til kystindustrien.

Heraf følger ikke, at alle nye fabrikker skal bygges i kystregionerne. Størstedelen af de nye industrivirksheder må uden tvivl placeres i landets indre, således at industrien gradvis kan blive mere ligeligt fordelt geografisk; ydermere vil dette være en hjælp til vort beredskab mod krig. Men også i kystregionerne kan der anlægges en række nye fabrikker og minevirksheder, herunder endog nogle store. Hvad angår udbygningen og ombygningen af de allerede eksisterende let- og sværindustrielle virksomheder i kystregionerne, så har vi indtil nu gjort et temmelig stort stykke arbejde, og vi vil i fremtiden gøre meget mere.

Ved at udnytte de gamle kystindustriers kapacitet godt og udvikle den vil vi få større styrke til at udvikle og støtte industrien i landets indre. Hvis man indtager en negativ holdning hertil, vil det vanskeliggøre en hurtig udvikling af sidstnævnte. Også her drejer det sig altså om, hvorvidt ens ønske, ønsket om at udvikle industrien i landets indre, er oprigtigt eller ej. Hvis det er oprigtigt og ikke tilsyneladende, så må vi mere aktivt udnytte og udvikle industrien i kystregionerne, i særlig grad letindustrien.

III. RELATIONEN MELLEM DEN ØKONOMISKE OPBYGNING OG OPBYGNINGEN AF DET NATIONALE FORSVAR

Et nationalt forsvar er uomgængeligt nødvendigt. Vor forsvarsstyrke har allerede nået et vist niveau. Som et resultat af krigen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea og af flere års oplæring og konsolidering har vore stridskræfter øget deres styrke, og de er nu stærkere, end den sovjetiske Røde Hær var før den 2. verdenskrig; også deres udrustning er blevet forbedret. Vor forsvarsindustri er under opbygning. Lige siden Pan Ku adskilte himmel og jord, har vi aldrig været i stand til at fremstille flyvemaskiner og biler, men nu er vi begyndt at gøre det.

Vi har endnu ikke atombomben. Men tidligere havde vi heller ikke flyvemaskiner og artilleri. Vi slog de japanske imperialister og Chiang Kai-shek med hirse plus rifler. Vi er stærkere end før, og vi vil blive endnu stærkere i fremtiden. Vi vil ikke blot få flere flyvemaskiner og mere artilleri, men også få atombomber. Hvis vi ikke vil lade os tyrannisere, så kan vi ikke klare os uden bomben, sådan som verden er i dag. Så hvad skal der gøres? Der er en sikker metode, nemlig at skære militærudgifterne og udgifterne til administrationen ned, så de kommer til at udgøre passende andele, og forøge udgifterne til den økonomiske opbygning. Kun et hurtigere tempo i den økonomiske opbygning kan føre til større fremskridt i opbygningen af forsvaret.

Allerede på vort partis 7. centralkomité's 3. plenarmøde i 1950 rejste vi spørgsmålet om en forenkling af statsapparatet og en nedsættelse af militærudgifterne og udgifterne til administrationen, og det var vor opfattelse, at denne foranstaltning var en af de tre forudsætninger for at opnå en grundlæggende forbedring af vor finansielle og økonomiske situation. I den 1. femårsplans periode har militærudgifterne og udgifterne til administration udgjort 30% af statsbudgettets samlede udgifter. Det er en alt for stor andel. I den 2. femårsplans periode må vi reducere den til at udgøre ca. 20%, således at der kan blive frigjort flere midler til opførelse af flere fabrikker og fremstilling af flere maskiner. Efter nogen tids forløb vil vi ikke blot have masser af flyvemaskiner og artilleri, men sandsynligvis også have vore egne atombomber.

Her rejser sig igen spørgsmålet: Er jeres ønske om, at vi skal have atombomben, et oprigtigt ønske, noget I ønsker 100%? Eller er jeres ønske kun valent og ikke et 100% ønske? Hvis jeres ønske er et oprigtigt ønske, et 100% ønske, så må I mindske militær- og administrationsudgifternes andel og pumpe mere ind i den økonomiske opbygning. Hvis jeres ønske ikke er et oprigtigt ønske, ikke et 100% ønske, så må I lade alt gå i den gamle skure. Dette er et spørgsmål om den strategiske kurs, og jeg håber, at militærkommissionen vil diskutere det.

Ville det være en god ting at demobilisere alle vore tropper nu? Nej, det ville det ikke, for der er stadig fjender rundt omkring os, og vi intimideres og indkredses af dem. Vi må ubetinget styrke vort nationale forsvar, og netop derfor må vi først og fremmest forstærke vort arbejde med den økonomiske opbygning.

IV. RELATIONEN MELLEM STATEN, PRODUKTIONS- ENHEDERNE OG PRODUCENTERNE

Relationen mellem staten på den ene side og fabrikker og landbrugskoopera-
tiver på den anden side og relationen mellem fabrikker og landbrugsko-
operativer på den ene side og de enkelte producenter på den anden side må
begge behandles på en god måde. Derfor må vi ikke blot tage hensyn til én
side, men må tage hensyn til dem alle tre, staten, kollektivet og individet,
eller som vi førhen plejede at sige, »tage hensyn til både hæren og folket« og
»tage hensyn til både almenhedens interesser og de private interesser«. På
baggrund af Sovjetunionens erfaringer og vore egne erfaringer må vi fra nu
af sørge for, at dette problem bliver løst på en meget bedre måde.

Tag for eksempel arbejderne. Efterhånden som deres arbejdsproduktivi-
tet vokser, bør der ske en gradvis forbedring af deres arbejdsbetingelser og af
deres kollektive velfærd. Vi er altid gået ind for en enkel livsførelse og hårdt
arbejde og har vendt os imod, at de personlige materielle fordele bliver sat
over alt andet, men samtidigt er vi også altid gået ind for, at der skal drages
omsorg for massernes daglige tilværelse, og har bekæmpet bureaukrati-
smen, som er ligeglad med deres ve og vel. Modsvarende hele vor økonomis
vækst bør der ske reguleringer af lønningerne. Vi har for nylig besluttet at
hæve lønningerne en del, frem for alt de laveste lønnere, arbejderlønnin-
gerne, for at få indsnævret forskellen mellem disse lønninger og de højere
lønninger. I det store og hele er vore lønninger ikke høje, men sammenlign-
er man med tidligere, så er vore arbejderes tilværelse dog blevet væsentligt
forbedret, blandt andet fordi flere mennesker har fået beskæftigelse, og fordi
priserne vedbliver at være lave og stabile. Under den proletariske statsmagt
har vore arbejdere til stadighed opvist en høj politisk bevidsthed og en
uudtømmelig arbejdsbegejstring. Da centralkomiteen i slutningen af sidste
år opfordrede til kamp mod højre-konservatismen, blev det støttet med
begejstring af arbejdermasserne, og hvad der er usædvanligt, de overopfyld-
te planen for dette års 1. kvartal ved at arbejde for højtryk i tre måneder. Vi
må gøre alt for at opmuntre denne iver efter at yde en hård arbejdsindsats, og
samtidig må vi vie løsningen af de påtrængende problemer i deres arbejde
og deres daglige tilværelse endnu større opmærksomhed.

Her vil jeg gerne komme ind på spørgsmålet om fabrikernes selvstæn-

dighed under det centrale lederskab. Jeg er bange for, at det er forkert at koncentrere alt i hænderne på de centrale myndigheder respektive provinsernes og de centralt styrede byers myndigheder uden at overlade fabrikkerne nogen beføjelser, nogen bevægelsesfrihed eller noget udbytte. Vi har endnu ikke mange erfaringer med hensyn til en rigtig deling af beføjelser og udbytter mellem de centrale myndigheder, provinsernes og de centralt styrede byers myndigheder og fabrikkerne, og vi bør studere sagen nøjere. Principielt udgør centralisering og selvstændighed en modsætningernes enhed, der må være både centralisering og selvstændighed. For eksempel har vi nu et møde, og det er centralisering; når mødet er forbi vil nogle af os tage sig en spadseretur, nogle vil læse bøger, nogle vil gå hen og spise, og det er selvstændighed. Hvis vi ikke afbrød mødet og lod deltagerne få lidt selvstændighed, men lod det fortsætte i det uendelige, ville det så ikke være døden for os alle? Dette gælder for enkeltpersoner, og det gælder ikke mindre for fabrikker og andre produktionsenheder. Hver produktionsenhed må indrømmes en selvstændighed, der modsvarer centraliseringen, hvis den skal udvikles endnu kraftigere.

Nu til bønderne. Vort forhold til bønderne har altid været godt, men vi har begået en fejl i kornspørgsmålet. I 1954 førte oversvømmelser i nogle dele af vort land til en nedgang i produktionen, men alligevel opkøbte vi 7 milliarder *catties* mere korn. En nedgang i produktionen og en forøgelse af opkøbet - dette førte til, at der sidste forår var mange steder, hvor korn var det emne, næsten alle snakkede om, og hvor der i næsten hver husstand blev snakket om statens forsyning af markedet med korn. Bønderne var utilfredse, og både inden for og uden for partiet fremførtes en mængde klager. Selvom temmelig mange mennesker forsætligt overdrev og benyttede lejligheden til at angribe os, så kan man alligevel ikke sige, at vi ikke havde begået nogen fejl. Utilstrækkelige undersøgelser og en svigtende evne til at vurdere den virkelige situation resulterede i, at opkøbet blev forøget med 7 milliarder *catties*; det var en fejl. Efter at vi havde opdaget denne fejl, opkøbte vi i 1955 7 milliarder *catties* mindre og indførte systemet med »de tre faste kvoter«, d.v.s. faste kvoter for kornproduktionen, kornopkøbet og kornsalget,¹ og dertil kom, at der var en god høst. Som følge af det mindre opkøb og produktionsforøgelsen fik bønderne over 20 milliarder *catties* mere korn til rådighed. Derfor sagde nu også de bønder, der før havde klaget: »Det kommunistiske parti er virkelig godt.« Denne lære må hele partiet lægge sig på sinde.

I Sovjetunionen har de med deres forholdsregler presset bønderne meget hårdt. Med deres system af såkaldte pligtleverancer² og andre foranstaltninger bliver der taget for meget fra bønderne, og der bliver betalt for lidt for det. Denne måde at akkumulere kapital på har i alvorlig grad neddæmpet bøn-

dernes begejstring for at producere. Du ønsker, at hønen skal lægge flere æg, men du fodrer den ikke. Du ønsker, at hesten skal løbe hurtigt, men du lader den ikke græsse. Sikken en logik!

Vor politik over for bønderne er anderledes end Sovjetunionens. Vi tager hensyn til både statens interesser og bøndernes interesser. Vor landbrugs-skat har altid været relativt lav. Ved udvekslingen af industriprodukter og landbrugsprodukter følger vi en politik, der går ud på at mindske afstanden mellem prissaksens blade, en politik for udveksling af lige værdier eller næsten lige værdier. Staten opkøber landbrugsprodukter til rimelige enhedspriser, hvorved bønderne ikke lider noget tab, og dertil kommer, at vore opkøbspriser gradvis bliver sat i vejret. Ved leveringen af industriprodukter til bønderne følger vi en politik, der går ud på at øge afsætningen, mens der holdes en snæver gevinstmargin, og at stabilisere priserne på produkterne eller sænke dem i passende grad. Når vi leverer korn til bønder i områder, hvor der er mangel på korn, yder vi i almindelighed tilskud til disse salg i en vis udstrækning. Men trods alt dette, så vil vi igen komme til at begå fejl af den ene eller den anden art, hvis vi ikke er opmærksomme. På baggrund af de alvorlige fejl, der er begået i Sovjetunionen i dette spørgsmål, må vi være endnu mere omhyggelige og sørge for at behandle relationen mellem staten og bønderne på en god måde.

Tilsvarende må relationen mellem kooperativet og bønderne behandles på en god måde. Hvor store de andele af et kooperativs indtjening, der skal gå til henholdsvis staten, kooperativet selv og bønderne, skal være og i hvilken form er altså sammen noget, der må træffes passende bestemmelse om. Den andel, der går til kooperativet, anvendes direkte til gavn for bønderne. Produktionsomkostningerne behøver ingen forklaring, og administrationsomkostningerne er også nødvendige. Akkumulationsfonden anvendes til udvidet reproduktion, og den fælles velfærdsfond er til gavn for bøndernes trivsel. Imidlertid bør vi sammen med bønderne opstille en fornuftig fordelingsnøgle for disse udgifter. Produktions- og administrationsomkostningerne må indskrænkes så meget som muligt. Også akkumulationsfonden og den fælles velfærdsfond må holdes inden for visse grænser. Man kan ikke forvente at alle gode ting kan gøres i løbet af kun et år.

Bortset fra de tilfælde, hvor der indtræffer særlig alvorlige naturkatastrofer, må vi, på grundlag af en forøget landbrugsproduktion, sørge for, at 90% af kooperativernes medlemmer år for år får en noget højere indkomst, og at de øvrige 10% ikke får deres indkomst forringet. Hvis de sidstnævntes indkomst alligevel skulle blive formindsket, må vi rettidigt finde måder at løse problemet på.

Kort sagt, man må altid tage hensyn til begge sider og ikke kun til den ene, og det hvad enten det drejer sig om staten og fabrikken, staten og arbejderen, fabrikken og arbejderen, staten og kooperativet, staten og bonden eller

kooperativet og bonden. Hvis man kun tager hensyn til den ene side, ligegyldigt hvilken, skader man socialismen og proletariatets diktatur. Dette er et stort spørgsmål, som angår 600 millioner mennesker, og det kræver, at man atter og atter udfører et opdragelsesarbejde i hele partiet og hele nationen.

V. RELATIONEN MELLEM DE CENTRALE MYNDIGHEDER OG DE LOKALE MYNDIGHEDER

Relationen mellem de centrale myndigheder og de lokale myndigheder udgør en anden modsigelse. For at løse denne modsigelse bør vi for tiden have opmærksomheden rettet mod, hvordan vi kan udvide de lokale myndigheders beføjelser i en vis udstrækning, øge deres selvstændighed og lade dem selv påtage sig flere arbejdsopgaver, alt sammen under den forudsætning, at de centrale myndigheders forenende lederskab skal styrkes. Dette vil være til gavn for løsningen af vor opgave, opbygningen af en stærk socialistisk stat. Vort territorium er så vidtstrakt, vor befolkning er så stor, og forholdene er så komplekse, at det er langt bedre, hvis initiativet udgår fra to kilder - fra de centrale myndigheder og fra de lokale myndigheder - og ikke blot fra én. Vi må ikke følge Sovjetunionens eksempel og koncentrere alt i hænderne på de centrale myndigheder, lænkebinde de lokale myndigheder og nægte dem retten til selv at foretage sig noget.

De centrale myndigheder ønsker at udvikle industrien, og det samme gør de lokale myndigheder. Selv de industrier, der er direkte underlagt de centrale myndigheder, har brug for de lokale myndigheders medvirken. Og dette gælder i endnu højere grad for landbruget og handelen. Kort sagt, hvis vi vil fremme den socialistiske opbygning, må vi bringe de lokale myndigheders initiativ til udfoldelse. Hvis vi vil styrke den centrale ledelse, må vi tage hensyn til lokalområdernes interesser.

I dag er det sådan, at snesevis af hænder griber ind i lokalområdernes forhold, og dette vanskeliggør tingene for dem. Når et ministerium først er oprettet, er det straks opsat på at lave revolution og giver sig altså til at udstede ordrer. Eftersom de forskellige ministerier ikke mener, at det er passende at give provinsernes partikomitéer og folkeråd ordrer, etablerer de direkte kontakter med de afdelinger og bureauer i provinserne og byerne, som sagerne angår, og giver dem hver dag ordrer. Selv om hverken partiets centralkomité eller statsrådet har noget kendskab til alle disse ordrer, så kommer de jo angiveligt fra de centrale myndigheder, og de lægger et stort pres på de lokale myndigheder. Der er en sådan strøm af statistiske formulærer, at de er blevet en sand plage. Denne tingenes tilstand må ændres.

Vi må opmuntre til at følge den arbejdsstil, der består i, at man rådfører sig med de lokale myndigheder om de foreliggende sager. Partiets centralko-

mité plejer altid at rådføre sig med de lokale myndigheder; den handler aldrig overilet og udsteder ikke ordrer uden først at have rådført sig med dem. Vi håber, at de forskellige ministerier og centraladministrationens departementer vil vie dette spørgsmål behørig opmærksomhed, og at de først vil konferere med lokalområderne om alle sager, der angår disse, og ikke udstede nogen forordning uden tilstrækkelige konsultationer.

De centrale afdelinger kan inddeles i to kategorier. De, der tilhører den ene kategori, udøver direkte deres ledelse helt ned til virksomhederne, men deres forvaltningsorganer og deres virksomheder i lokalområderne er også underlagt de lokale myndigheders kontrol. De, der tilhører den anden kategori, har til opgave at fastlægge de ledende principper og udarbejde arbejdsplaner, mens selve tingenes udførelse er de lokale myndigheders kompetence- og ansvarsområde.

For et så stort land som vort og for et så stort parti som vort er den rigtige behandling af relationen mellem de centrale og de lokale myndigheder et spørgsmål af vital betydning. I nogle kapitalistiske lande vier man også dette spørgsmål stor opmærksomhed. Selv om deres samfundssystem er fundamentalt anderledes end vort, så er det dog værd at studere erfaringerne fra deres udvikling. Hvad angår vore egne erfaringer, så var ordningen med de store forvaltningsregioner, som blev indført kort efter vor republiks grundlæggelse, vel nok nødvendig på det tidspunkt, men den havde alligevel sine mangler, hvilket senere i en vis grad blev udnyttet af den partifjendtlige Kao Kang-Jao Shu-shih-alliance. Derefter blev det besluttet at afskaffe ordningen med de store forvaltningsregioner og lade provinserne være direkte underlagt de centrale myndigheder; det var en korrekt beslutning. Men det, der kom ud af det, var heller ikke så tilfredsstillende, da tingene udviklede sig så vidt, at lokalområderne blev berøvet deres nødvendige selvstændighed. Ifølge vor forfatning tilkommer lovgivningen alene de centrale myndigheder. Men forudsat at de ikke handler i modstrid med de politiske retningslinier, som de centrale myndigheder har fastlagt, kan de lokale myndigheder alt efter deres specifikke forhold og arbejdets behov selv udarbejde regler, vedtægter og forordninger. Dette er på ingen måde forbudt i forfatningen. Vi ønsker både enheden og særegenheden. For at få opbygget et stærkt socialistisk land er det ubetinget nødvendigt at have et stærkt og samlende centralt lederskab og en enhedsplanlægning og disciplin for hele landet. Denne uomgængeligt nødvendige enhed må på ingen måde undergraves. Samtidig er det absolut nødvendigt at bringe de lokale myndigheders initiativ til fuld udfoldelse og give hver lokalitet lov til at have sin særegenhed i overensstemmelse med de lokale forhold. Denne særegenhed har intet til fælles med den slags særegenhed, som Kao Kang praktiserede, men er en særegenhed, der er nødvendig, fordi den er til gavn for helhedens interesse og styrker hele landets enhed.

Så er der også spørgsmålet om relationerne mellem de forskellige lokale myndigheder, og her tænker jeg først og fremmest på relationerne mellem de højere og de lavere lokale myndigheder. Når nu provinserne og de centralt styrede byer fører klagemål mod de centrale departementer, kan det mon så være rigtigt, at præfekturerne, amterne, distrikterne og kommunerne ikke har nogen klagemål at føre mod provinserne og de centralt styrede byer? De centrale myndigheder bør sørge for, at provinserne og de centralt styrede byer får mulighed for at udfolde deres initiativ, og disse bør på deres side sørge for, at præfekturerne, amterne, distrikterne og kommunerne får mulighed for det samme; hverken i det første eller i det andet tilfælde må man lægge de lavere niveauer i spændetræje. Selvfølgelig skal man fortælle kammeraterne på de lavere niveauer, i hvilke anliggender det er nødvendigt med centralisering, og fortælle dem, at de ikke må handle, som de finder for godt. For at sige det kort, hvor det er muligt at gennemføre centraliseringen, og hvor den er en nødvendighed, dér skal den håndhæves, og hvor dette ikke er tilfældet, må man på ingen måde gennemtvinge den. Provinserne, bykommunerne, præfekturerne, amterne, distrikterne og kommunerne bør alle have en passende selvstændighed og passende rettigheder og de bør kæmpe for dem. At kæmpe for sådanne rettigheder i hele nationens interesse og ikke bare for at gavne snævre lokale interesser kan ikke kaldes lokalpatriotisme eller et utilbørligt krav om uafhængighed.

Relationerne mellem de forskellige provinser og centralt styrede byer er også en art relationer mellem forskellige lokale myndigheder og de bør ligeledes behandles rigtigt. Det princip, vi konsekvent forlægger, er, at man skal tage hensyn til helhedens interesser, at man skal yde gensidig hjælp, og at man skal være forekommende over for hinanden.

I spørgsmålet om behandlingen af relationen mellem de centrale og de lokale myndigheder og relationerne mellem de lokale myndigheder indbyrdes er vore erfaringer endnu utilstrækkelige og umodne. Vi håber, at I grundigt vil overveje og diskutere dette spørgsmål og fra tid til anden opsummere jeres erfaringer, således at man får udbygget resultaterne og overvundet manglerne.

VI. RELATIONEN MELLEM HAN-NATIONALITETEN OG DE NATIONALE MINDRETAL

Hvad angår vor politik, når det drejer sig om relationen mellem Han-nationaliteten og de nationale mindretal, så må den siges at være forholdsvis velfunderet, og den er da også blevet gunstigt modtaget af de nationale mindretal. Vi lægger vægt på at bekæmpe Han-chauvinismen. Den lokale nationalitets-chauvinisme må også bekæmpes, men i almindelighed er det ikke dér vi lægger eftertrykket.

Vort lands nationale mindretals befolkningsmængde er lille, men det område, de bebor, er stort. Han-folket omfatter 94% af befolkningen, altså et overvældende flertal. Hvis det praktiserede Han-chauvinisme og diskriminerede de nationale mindretal, ville det være meget dårligt. Men hvem har mest land? Det har de nationale mindretal, som befolker mellem 50 og 60% af territoriet. Vi siger, at Kina er et land med et vidtstrakt territorium, med rige naturressourcer og med en stor befolkning; i virkeligheden er det Han-nationaliteten, hvis befolkning er stor, mens det er de nationale mindretal, hvis territorium er vidtstrakt, og hvis ressourcer er rige, i det mindste er det overvejende sandsynligt, at de har rige værdier i undergrunden.

De forskellige nationale mindretal har alle bidraget til Kinas historiske udvikling. Den uhyre store Han-befolkning er opstået som resultat af en langvarig proces, hvor mange nationaliteter er blevet sammenblandet. Ned gennem hele vor historie har de reaktionære herskere, der hovedsagelig har tilhørt Han-nationaliteten, bestræbt sig for at få de forskellige nationaliteter til at føle sig fremmede over for hinanden og har tyransiseret de nationale mindretal. Det er ikke let i løbet af kort tid at tilintetgøre de påvirkninger, som er resultatet heraf selv ikke hos det arbejdende folk. Derfor må vi gennemføre en omfattende og vedholdende opdragelse af kadrerne og masserne i vor proletariske nationalitetspolitik og gøre det til en fast regel hyppigt at kontrollere, hvordan det går med forholdet mellem Han-nationaliteten og de nationale mindretal. En sådan kontrolundersøgelse blev foretaget for to år siden, og nu bør der foretages en ny. Hvis det konstateres, at forholdet ikke er normalt, må vi gøre en virkelig alvorlig indsats for at forbedre det og ikke bare gøre det i ord.

Det er nødvendigt, at vi omhyggeligt undersøger, hvilket økonomisk forvaltningssystem og hvilket finanssystem, der er bedst egnede for de nationale mindretals områder.

Vi må oprigtigt og energisk hjælpe de nationale mindretal med at udvikle deres økonomi og deres kultur. I Sovjetunionen er forholdet mellem den russiske nationalitet og de nationale mindretal yderst abnormt; vi bør drage lære af dette. Luften i atmosfæren, skovene på jorden og rigdommene under jorden er alle vigtige faktorer, der er nødvendige for socialismens opbygning, men ingen materiel faktor kan nyttiggøres og udnyttes uden den menneskelige faktor. Vi må sørge for at udvikle gode relationer mellem Han-nationaliteten og de nationale mindretal og styrke enheden mellem alle nationaliteterne i den fælles stræben efter at få opbygget vort store socialistiske fædreland.

VII. RELATIONEN MELLEM DET KOMMUNISTISKE PARTI OG DE IKKE-KOMMUNISTISKE PARTIER

Hvad er bedst, kun at have ét parti eller at have flere? Sådan som tingene ligger i dag, forekommer det vel nok bedst at have flere partier. Det var det rigtige førhen, men det kan også godt være det rigtige i fremtiden. Det betyder »langsigtet sameksistens og gensidig overvågen«.

I vort land er de mange demokratiske partier, der hovedsagelig omfatter medlemmer af det nationale bourgeoisi og dets intellektuelle, opstået under modstanden mod den japanske aggression og i kampen mod Chiang Kai-shek, og de er vedblevet at eksistere lige til denne dag. I denne henseende adskiller Kina sig fra Sovjetunionen. Vi har med fuldt overlæg ladet de demokratiske partier bestå, vi giver dem mulighed for at udtrykke deres synspunkter, og den politik, vi fører over for dem, går ud på både at søge enhed med dem og føre kamp mod dem. Vi må skabe enhed med alle de demokratiske personligheder, som ud fra gode hensigter fremfører kritik imod os. Vi bør fortsat anspore sådanne patriotisk indstillede mennesker fra Kuomintang-hæren og Kuomintang-regeringen som Wei Li-huang og Weng Wen-hao til at udfolde deres initiativ. Selv sådanne typer som Lung Yun, Liang Shu-ming og Peng Yi-hu, der kommer med grovheder mod os, bør vi give et udkomme, og vi skal give dem lov til at skælde os ud; vi bør afvise det vrøvl, de disker op med, men acceptere deres reprimander, hvis der er fornuft i dem. Dette er det bedste for partiet, for folket og for socialismen.

Eftersom der stadig eksisterer klasser og klassekamp i Kina, må der nødvendigvis forekomme opposition i den ene eller den anden form. Selv om alle de demokratiske partier og de partiløse demokrater har erklæret, at de anerkender Kinas kommunistiske Partis lederskab, så befinder mange af dem sig i virkeligheden mere eller mindre i opposition til os. I sådanne spørgsmål som dette »at føre revolutionen helt til ende«, krigen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea og jordreformen var de både mod os og med os. Lige til denne dag har de taget forbehold med hensyn til undertrykkelsen af de kontrarevolutionære. De ønskede ikke, at vi fik en forfatning af socialistisk type, thi, som de sagde, Fællesprogrammet var jo simpelthen ideelt. Men da forfatningsudkastet fremkom, rakte de alle hænderne i vejret for at tilkendegive deres billigelse. Det forekommer at ting forvandler sig til deres modsætning, og det gælder også for de demokratiske partiers holdning til mange spørgsmål. De er i opposition og er alligevel ikke i opposition, og hyppigt går de over fra at være i opposition til ikke at være i opposition.

Det kommunistiske parti og de demokratiske partier er alle produkter af historien. Det, der opstår i historien, forsvinder også i historien. Derfor vil

det kommunistiske parti forsvinde en dag, og det forholder sig ikke anderledes med de demokratiske partier. Er denne forsvinden så ubehagelig? Efter min mening vil det være meget behageligt. Efter min mening er det netop udmærket, at vi en dag ikke længere vil have brug for det kommunistiske parti og proletariats diktatur. Det er vor opgave at fremskynde denne forsvinden. Dette er noget, vi allerede mange gange har talt om.

Men for nærværende er det proletariske parti og proletariats diktatur nødvendigt, og, hvad mere er, det er bydende nødvendigt, at de bliver styrket. Ellers kan vi ikke undertrykke de kontrarevolutionære, ikke yde modstand mod imperialismen og ikke opbygge socialismen eller konsolidere den, selv når den er opbygget. Lenins teori om det proletariske parti og proletariats diktatur er på ingen måde »forældet«, sådan som visse folk påstår. Proletariats diktatur må nødvendigvis udøve en kraftig tvang. Vi må imidlertid bekæmpe bureaukrati og gå imod at have et stort og tungt forvaltningsapparat. Jeg foreslår, at man gennemfører en meget betydelig forenkling af parti- og statsapparatet og nedskærer det med to trediedele, forudsat at ingen dør af det, og at der ikke er noget arbejde, der går i stå.

Imidlertid betyder en forenkling af parti- og statsapparatet ikke, at vi vil skille os af med de demokratiske partier. Jeg håber, at I vil vie enhedsfrontarbejdet opmærksomhed, således at forholdet mellem os og dem kan blive forbedret og at I vil gøre jer alle anstrengelser for at mobilisere deres initiativ til gavn for socialismens sag.

VIII. RELATIONEN MELLEM REVOLUTION OG KONTRAREVOLUTION

Hvad slags faktor er de kontrarevolutionære? De er en negativ faktor, en destruktiv faktor, de udgør en modkraft til de positive faktorer. Er det muligt for kontrarevolutionære at forandre sig? De forstokkede vil uden tvivl aldrig forandre sig. Men under de forhold, der råder i vort land, vil de fleste af de kontrarevolutionære alligevel i sidste ende forandre sig i større eller mindre grad. Takket være den rigtige politik, vi har valgt at følge, er mange af dem blevet så omskoledet, at de ikke mere arbejder mod revolutionen, og nogle få af dem har endog ydet noget nyttigt.

Men følgende punkter må slås fast:

For det første må det anerkendes, at undertrykkelsen af de kontrarevolutionære i 1951-1952 var nødvendig. Der eksisterer en opfattelse gående ud på, at det ikke havde været nødvendigt at iværksætte denne kampagne. Denne opfattelse er forkert.

Kontrarevolutionære kan man behandle på disse måder: Man kan henrette dem, lade dem indespærre, overvåge dem eller lade dem være på fri fod. Henrettelse - alle ved, hvad det betyder. Ved indespærring forstår vi dette at

sætte de kontrarevolutionære i fængsel og genopdrage dem ved at lade dem udføre fysisk arbejde. Ved overvågen forstår vi dette, at vi lader dem være på fri fod i samfundet, men således at de kan blive genopdraget under massernes opsyn. Ved udtrykket »at lade dem være på fri fod« forstår vi dette, at vi i almindelighed ikke foretager arrestationer i de tilfælde, hvor man kunne gøre det, men hvor det ikke er ubetinget nødvendigt at gøre det, eller dette, at de, der opfører sig godt, bliver løsladt fra fængslet. Det er ubetinget nødvendigt, at de forskellige kontrarevolutionære bliver behandlet forskelligt alt efter omstændighederne i de enkelte tilfælde.

Lad os nu tage henrettelse for sig. Det er rigtigt, at vi henrettede et antal mennesker under den førnævnte kampagne for undertrykkelse af de kontrarevolutionære. Men hvad var det for en slags mennesker? Det var kontrarevolutionære, som var tyngt af en stor blodskyld, og som masserne nærede et forbitret had til. Masserne ville ikke have været i stand til at rejse sig til en stor revolution omfattende 600 millioner mennesker, hvis vi ikke havde gjort det af med sådanne lokale despoter som »Østens tyrann« og »Vestens tyrann«. Hvis vi ikke havde gennemført denne undertrykkelseskampagne, ville folket ikke have billigt vor nuværende milde politik. Nu, da nogle mennesker har hørt, at Stalin med urette lod et antal mennesker dræbe, kommer de straks til den slutning, at så har vi også begået en uret ved at lade denne gruppe kontrarevolutionære dræbe. Nej, det er ikke rigtigt. Det var absolut rigtigt at henrette disse kontrarevolutionære, og at få fastslået dette har umiddelbar betydning i dag.

For det andet må det slås fast, at der stadig findes kontrarevolutionære, selv om deres antal er blevet betragteligt formindsket. Efter at tilfældet med Hu Feng var kommet for dagens lys, var det nødvendigt at opspore kontrarevolutionære. Arbejdet med at opstøve dem, der stadig holder sig skjult, må fortsættes. Det må slås fast, at der stadig findes et lille antal kontrarevolutionære, der forøver kontrarevolutionær sabotage af den ene eller den anden art. De slår for eksempel kvæg ihjel, stikker korn i brand, ødelægger fabrikker, stjæler informationer og opsætter reaktionære plakater. Følgelig er det forkert at sige, at de kontrarevolutionære allerede er blevet fuldstændigt udryddet og at vi derfor roligt kan lægge hovedet på puden og bare falde i søvn. Så længe der eksisterer klassekamp i Kina og i verden, må vi aldrig slække på vor årvågenhed. På den anden side ville det være lige så forkert at påstå, at der stadig findes overordentlig mange kontrarevolutionære.

For det tredje bør der fra nu af, når det drejer sig om undertrykkelsen af kontrarevolutionære ude i samfundet, foretages færre arrestationer og henrettelser. Disse kontrarevolutionære er folkets dødsfjender og umiddelbare fjender og er dybt forhadte af det, og derfor må et lille antal af dem henrettes. Men de fleste af dem bør overgives til landbrugskooperativerne og sættes til at udføre landbrugsarbejde under opsyn, så de kan blive reformeret gennem

arbejde. Men vi kan altså ikke forkynde, at der ikke vil ske flere henrettelser, og vi må heller ikke afskaffe dødsstraffen.

For det fjerde må vi ved udrensningen af kontrarevolutionære fra parti- og statsorganerne, lærestalterne og hærenhederne fastholde den politik, vi indledte i Yenan, og som går ud på »ikke at henrette nogen og kun at arrestere et fåtal«. De folk, der decideret er kontrarevolutionære, skal de pågældende organisationer selv tage sig af, og organerne for den offentlige sikkerhed skal ikke foretage nogen arrestationer, anklagemyndighedens organer skal ikke rejse nogen retslig tiltale, og domstolen skal ikke dømme nogen. Af 100 kontrarevolutionære bør man behandle noget over 90 på denne måde. Det er det, vi forstår ved »kun at arrestere et fåtal«. Hvad angår henrettelser: Dræb ikke én eneste.

Hvad er det for folk, som vi ikke henretter? Vi henretter ikke folk som Hu Feng, Pan Han-nien, Jao Shu-shih, ja selv ikke sådanne tilfangetagne krigsforbrydere som kejser Pu Yi og Kang Tse. Når vi ikke har henrettet dem, skyldes det ikke, at de ikke har fortjent at blive straffet med døden som følge af deres forbrydelser, men kun, at vi ikke ville have nogen fordel af det. Hvis en af disse forbrydere blev henrettet, ville man sammenligne hans forbrydelser med de forbrydelser, en anden og en tredje har begået, og så ville der rulle mange hoveder. Det er det første, jeg vil pege på. For det andet kan folk blive henrettet med urette. Historien viser, at når først et hoved er blevet hugget af, kan det ikke sættes på igen, og der vokser heller ikke et nyt hoved frem, sådan som purløg vokser frem igen, når man har snittet det af. Hvis man hugger et hoved af ved en fejltale, så findes der ingen måde at rette fejltagelsen på, selv om man ønsker at gøre det. Det tredje, jeg vil påpege, er, at man ødelægger bevismateriale. I har brug for bevismateriale for at få undertrykt de kontrarevolutionære. Ofte tjener sådan en kontrarevolutionær som et levende vidnesbyrd mod en anden, og der er sager, hvor I måske ønsker at konsultere ham. Hvis I har skilt jer af med ham, er det muligt, at I ikke længere kan skaffe beviser. Og dette vil kun være en fordel for kontrarevolutionen og ikke for revolutionen. Det fjerde, jeg vil påpege, er, at henrettelse af disse kontrarevolutionære (1) ikke vil øge produktionen, (2) ikke vil højne landets videnskabelige niveau, (3) ikke vil bidrage til elimineringen af »de fire plager«, (4) ikke vil styrke landets forsvar og (5) ikke vil bidrage til, at vi genvinder Taiwan. Det vil kun give jer det omdømme, at I slår fanger ihjel, og det at slå fanger ihjel er noget, der altid har givet én et dårligt ry. Og så er der endvidere dette, at de kontrarevolutionære i parti- og statsorganerne adskiller sig fra de kontrarevolutionære ude i samfundet. De sidstnævnte tyranniserer direkte masserne, mens de førstnævnte befinder sig i noget større afstand fra masserne, hvorfor de nok har skabt sig fjender i almindelighed, men sjældent ganske bestemte fjender. Hvad skade skulle det gøre ikke at henrette nogen af dem? De, der er fysisk egnede til legemligt arbejde,

bør reformeres gennem arbejde, og de, som ikke er det, bør vi give et udkomme. Kontrarevolutionære er værdiløse, de er skadedyr, men når I først har fået fat på dem, kan I sætte dem til at udføre et eller andet til gavn for folket.

Men skal vi derfor vedtage en lov, hvori er bestemt, at ikke en eneste kontrarevolutionær i parti- og statsorganerne må henrettes? Dette er en intern politisk retningslinje, og vi behøver ikke at offentliggøre, at dette er vor politik; alt, hvad vi behøver, er at få den omsat i praksis så vidt muligt. Lad os antage, at en eller anden kastede en bombe ind i dette rum, og at alle de her tilstedeværende eller halvdelen eller en trediedel blev dræbt. Hvad ville I så sige - skulle han henrettes eller skulle han ikke henrettes? Ja absolut, han skulle henrettes.

Dette, at vi ved udrensningen af kontrarevolutionære fra parti- og statsorganerne følger den politik ikke at henrette nogen, forhindrer os ikke i at gå frem med strenghed imod dem. Men denne retningslinje beskytter os imod at begå uoprettelige fejltagelser, og hvis der begås fejl, så giver den os mulighed for at korrigere dem. På denne måde vil mange mennesker føle sig trygge, og man undgår, at kammerater inden for partiet nærer mistro til hinanden. Hvis kontrarevolutionære ikke bliver henrettet, må de have noget at spise. Alle kontrarevolutionære bør gives en udvej, så de kan tjene til livets ophold, og derigennem begynde på et nyt liv. Dette vil gavne folkets sag, og det vil blive godt modtaget i udlandet.

Det kræver endnu et hårdt arbejde at få undertrykt de kontrarevolutionære. Vi må ikke slappe af. Fremover skal vi ikke blot fortsætte med undertrykkelsen af de kontrarevolutionære ude i samfundet, men skal også opspore alle de kontrarevolutionære, der holder sig skjult i parti- og statsorganerne på læreanstalterne og i hærenhederne. Vi må ubetinget drage en klar skillelinje mellem os selv og fjenden. Vi ved kun alt for godt, hvilken alvorlig trussel mod den socialistiske sag og proletariatets diktatur det ville indebære, hvis vi gav fjenden lov til at snige sig ind i vore rækker og endog ind i vore ledelsesorganer.

IX. RELATIONEN MELLEM RIGTIGT OG FORKERT

Både inden for og uden for partiet må der skelnes klart mellem rigtigt og forkert. Hvordan man skal behandle de mennesker, der har begået fejl, er et vigtigt spørgsmål. Den rigtige holdning over for disse kammerater er at følge den politik, der går ud på at »lære af tidligere fejl for at undgå fejl i fremtiden og kurere sygdommen for at frelse patienten«, hjælpe dem med at rette deres fejl og give dem lov til fortsat at deltage i revolutionen. I de tider, da dogmatikerne anført af Wang Ming sad i sadlen, kom vort parti på vildspor i dette spørgsmål, idet det tilegnede sig den dårlige side af Stalins arbejdsstil. Ude i samfundet afviste dogmatikerne midterkræfterne, og in-

den for partiet gav de ikke folk lov til at korrigere deres fejl og forbød dem at deltage i revolutionen.

»Den sande historie om Ah Q« er en god historie. Jeg vil anbefale de kammerater, der har læst den, at læse den endnu en gang, og de kammerater, som endnu ikke kender den, at læse den opmærksomt. I denne historie skildrer Lu Hsun først og fremmest en bonde, der er tilbagestående og ikke har nogen politisk bevissthed. Et helt kapitel - det hedder »lukket ude fra revolutionen« - har han viet beskrivelsen af, hvordan en »falsk fremmed djævel« forbyder Ah Q at lave revolution. Det, som Ah Q forstår ved revolution, er nu i virkeligheden ikke andet end at negle et par ting, ligesom en del andre gør. Men den »falske udenlandske djævel« forbyder ham at lave selv den slags revolution. Det forekommer mig, at der i denne henseende er en del mennesker, der ligner denne »falske udenlandske djævel« temmelig meget. De lukker dem, der har begået fejl, ude fra revolutionen og drager ingen skillelinie mellem det at begå fejl og kontrarevolution. De er endog gået så vidt, at de har ladet en række mennesker henrette, som kun havde gjort sig skyldige i fejltagelser. Vi må lægge os denne lære på sinde. Både dette at lukke mennesker uden for partiet ude fra revolutionen og dette ikke at give kammerater i partiet, som har begået fejl, lov til at korrigere deres fejl er en dårlig ting.

Med hensyn til de kammerater, der har begået fejl, så er der nogle, der siger, at vi skal iagttage dem og se, om de retter deres fejl. Jeg vil nu sige, at vi ikke bare kan nøjes med at iagttage dem, vi må hjælpe dem med at rette deres fejl. Det vil sige, at ført må vi iagttage og dernæst yde hjælp. Alle har brug for hjælp; de, der ikke har begået fejl, har brug for det, og så meget desto mere har de, der har gjort det, brug for det. Der er sandsynligvis ingen, der ikke begår fejl, blot begår nogen flere og nogen færre fejl, og når man har begået fejl, har man brug for hjælp. Det er passivt blot at iagttage; der må skabes betingelser, så de, der har begået fejl, kan hjælpes til at rette dem. Der må skelnes klart mellem rigtigt og forkert, thi indre stridigheder i partiet om principspørgsmål er en genspejling i partiet af klassekampen i samfundet, og nogen tvetydighed kan ikke tolereres. At man alt efter det enkelte tilfælde art over en passende og velbegrundet kritik mod kammerater, som har begået fejl, og at man endog fører en nødvendig kamp mod dem - det er helt normalt og hjælper med til, at de korrigerer deres fejl. At nægte at hjælpe dem eller, endnu værre, at være skadefro over, at de har begået fejl, det er sektarisme.

For revolutionen er det altid bedre, når endnu flere mennesker deltager i den. Når man set bort fra de ganske få, som stædigt fremturer i deres fejl og trods gentagne formaninger ikke forbedrer sig, så er de fleste, der har begået fejl, i stand til at korrigere dem. Folk, som har haft tyfus, bliver immune over for sygdommen; på samme måde vil folk, som har begået fejl, komme

til at begå færre, forudsat de forstår at lære af deres fejl. På den anden side er de, der hidtil ikke har begået fejl, tilbøjelige til at gøre det, fordi de har lettere ved at blive kæphøje. Lad os være varsomme, thi de, der bringer folk, som har gjort sig skyldige i fejl, i knibe, ender meget ofte med selv at komme godt op at køre. Kao Kang begyndte med at løfte en klippeblok for at slynge den efter andre, men i sidste ende var det ham selv, der blev slået omkuld. En velvillig behandling af de kammerater, som har begået fejl, vil møde almindelig billigelse og forene menneskene. En hjælpsom eller en fjendtlig holdning over for kammerater, der har begået fejl - dette er et kriterium ved bedømmelsen af, om ens hensigt er god eller dårlig.

Den politik, der går ud på at »lære af tidligere fejl for at undgå fejl i fremtiden og kurere sygdommen for at frelse patienten«, er en politik, der tjener til at forene hele partiet. Vi må fastholde denne politik.

X. RELATIONEN MELLEM KINA OG ANDRE LANDE

Vi har fremsat parolen om at lære af andre lande. Jeg mener, at vi har gjort det rette. For tiden er en del landes ledere tilbageholdende med at fremsætte denne parole, ja endog bange for at gøre det. Det kræver en del mod at gøre det. Med andre ord, man må ophøre med at stille sig i teatralisk positur.

Man må vedgå, at hver nation har sine stærke sider. Hvis den ikke havde det, hvordan kunne den så overleve? Hvordan kunne den ellers gøre fremskridt? På den anden side har hver nation også sine svage sider. Nogle tror, at socialismen simpelthen er fuldkommen uden en eneste skavank. Hvordan i alverden skulle det kunne være rigtigt? Det må anerkendes, at der altid er to sider, de stærke punkter og de svage punkter. Sekretærerne i vore partiafdelinger og kompagni- og delingsførerne i vor hær har alle lært at notere begge sider, både de stærke og de svage punkter, i deres notesbøger, når de opsummerer erfaringerne fra deres arbejde. De ved, at alt har to sider. Hvorfor omtaler vi så kun den ene? Der vil altid være to sider, også om titusinde år. Hver tidsalder har sine to sider, fremtiden vil have det, og nutiden har det, og hvert individ har sine to sider. Kort sagt, der er altid to sider, ikke blot én. Hvis man siger, at der kun er én side, betyder det blot, at man kun kender til den ene side, men er uvidende om den anden.

Vor politik går ud på at lære af de stærke sider hos alle nationer og alle lande og tilegne os alt det, der er virkelig godt i deres politik, deres økonomi, deres videnskab og teknik og deres litteratur og kunst. Men vi skal lære med et analytisk og kritisk øje, ikke blindt, og vi skal ikke kritikløst kopiere alt eller overføre alt mekanisk. Deres mangler og deres svagheder skal vi naturligvis ikke tilegne os.

Vi skal indtage den samme holdning, når det drejer sig om at lære af Sovjetunionens og andre socialistiske landes erfaringer. Nogle af vore folk

var tidligere ikke klar over dette og tilegnede sig endog deres svagheder. Endnu mens de stadig svulmede af stolthed over, hvad de havde fået lært, så var dette allerede blevet kasseret i disse lande, og resultatet var jo så, at de ligesom aben Sun Wu-kung blev nødt til at slå en saltomortale. For eksempel var der nogle mennesker, der anklagede os for at have begået en fejl af principiel art, fordi vi havde oprettet et kulturministerium og et filmbureau og ikke som i Sovjetunionen et filmministerium og et kulturbureau. De kunne ikke ane, at Sovjetunionen kort efter ville foretage en omlægning og oprette et kulturministerium, ligesom vi havde gjort. Nogle mennesker besværer sig aldrig med at foretage en analyse, men drejer simpelt hen efter »vinden«. I dag, da det er nordenvinden, der blæser, er de tilhængere af »Nordenvindens skole« i morgen, når vinden kommer fra vest, svinger de over og følger »Venstenvindens skole«, og når det så atter begynder at blæse fra nord, svinger de tilbage og følger igen »Nordenvindens skole«. De har ikke deres egen selvstændige mening og bevæger sig ofte fra den ene yderlighed til den anden.

I Sovjetunionen har de, som engang roste Stalin til skyerne, nu med ét slag befordret ham ned i det dybeste helvede. Her i Kina er der nogle mennesker, som følger deres eksempel. Det er centralkomiteens opfattelse, at taget som helhed tæller Stalins fejl kun 30%, mens han positive indsats tæller 70%, og at Stalin alt i alt dog var en stor marxist. Vi har skrevet artiklen »Om de historiske erfaringer med proletariats diktatur« på grundlag af denne vurdering. Denne opgørelse, hvor fejlene er vurderet til 30% og den positive indsats til 70%, er temmelig korrekt. Stalin begik en række fejl over for Kina. Både Wang Mings eventyrlige »venstre«-opportuniste i slutningen af den 2. revolutionære borgerkrig og hans højre-opportuniste i begyndelsen af modstandskrigen mod Japan kan føres tilbage til Stalin. I befrielseskrigens periode ville Stalin først forbyde os at presse på med revolutionen. Han hævdede, at hvis borgerkrigen flammede op, stod den kinesiske nation i fare for at udslette sig selv. Da så kampen var brudt løs, troede han halvt på os og tvivlede halvt på os. Da vi havde vundet krigen, mistænkte Stalin vor sejr for at være en sejr af Tito-typen, og vi var virkelig udsat for et stærkt pres i årene 1949 og 1950. Men trods alt dette fastholder vi den vurdering, at hans fejl tæller 30% og hans positive indsats 70%. Det er kun simpel retfærdighed.

Når det drejer sig om samfundsvidenskaberne og marxismen-leninismen må vi fortsat flittigt studere alt det rigtige, Stalin har sagt. Det, vi skal studere, er alt det, der har universel gyldighed, og så må vi sørge for, at dette studium bliver forbundet med den kinesiske virkelighed. Det ville føre til kaos, hvis vi direkte holdt os til hver eneste sætning og det gælder selv Marx' sætninger. Vor teori er en integration af marxismen-leninismens universelle sandhed med den kinesiske revolutions konkrete praksis. Der var en tid, da en del mennesker i partiet praktiserede dogmatisme, og dette kritiserede

vi. Ikke desto mindre forekommer dogmatismen stadig i dag. Den eksisterer endnu i akademiske kredse og også i økonomiske kredse.

Inden for naturvidenskaberne er vi temmelig tilbagestående, og her må vi i særlig grad bestræbe os for at lære af andre lande. Men alligevel må vi lære kritisk, ikke blindt. Hvad teknikken angår, så tror jeg, at vi i begyndelsen må følge andre i de fleste tilfælde, og at det er bedst for os at gøre det, eftersom vi for tiden har mangler på det tekniske område og har for lidt viden om teknik. Imidlertid skal vi i de tilfælde, hvor vi allerede har en klar indsigt, ikke følge andre i hver detalje.

Vi må beslutsomt afvise og kritisere alle de dekadente borgerlige systemer, ideologier og livsmåder, der findes i andre lande. Men dette bør på ingen måde afholde os fra at tilegne os de kapitalistiske landes fremskredne videnskab og teknik og at lære alt det, der er videnskabeligt i deres virksomhedsdrift. I de industrielt udviklede lande drives virksomhederne med færre mennesker og større effektivitet, og dér har man forstand på driftsøkonomi. Alt dette bør vi lære grundigt i overensstemmelse med vore egne principper, således at vort arbejde kan blive forbedret. Nuomstunder er det sådan, at de, der studerer engelsk, ikke længere arbejder hårdt med deres fag, og videnskabelige afhandlinger bliver ikke mere oversat til engelsk, fransk, tysk eller japansk med henblik på udveksling med andre lande. Dette er også en slags blind fordom. Hverken afvisningen over én bank af al udenlandsk videnskab, teknik og kultur eller den tidligere omtalte kritikløse efteråbning af alt udenlandsk har noget som helst til fælles med en marxistisk indstilling, og ingen af delene gavner på nogen måde vor sag.

Efter min mening har Kina to svagheder, som samtidig er to stærke punkter.

For det første var Kina førhen et koloniale og halv-koloniale land, ikke en imperialistisk magt, og det blev altid tyranniseret af andre. Dets industri og dets landbrug er underudviklet, dets videnskabelige og tekniske niveau er lavt, og selv om det har et vidtstrakt territorium, rige naturressourcer, en stor befolkning, en lang historie, romanen *»Drømmen om det røde værelse«* inden for litteraturen o.s.v., så kan Kina i mange henseender ikke måle sig med andre lande og har altså ingen grund til at være indbildsk. Imidlertid er der mennesker, som, fordi de har været slaver alt for længe, føler sig mindre-værdige på alle områder og ikke er i stand til at ranke ryggen, når der er udlændinge til stede. De opfører sig akkurat ligesom Chia Kuei³ i operaen *»Famen-templet«*. Da han bliver bedt om at sidde ned, afslår han at gøre det med den begrundelse, at han er vant til at stå op i andres nærværelse. Her har vi brug for at vågne til dåd, styrke vor nationale selvtilid og fremme den ånd, som udvikledes under kampagnen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea, og som fik sit typiske udtryk i slagordet: *»Vi foragter USA-imperialismen«*.

For det andet kom vor revolution sent. Ganske vist indtraf 1911-revolutionen, hvor Ching-kejseren blev styrtet, før den russiske revolution, men dengang fandtes der ikke noget kommunistisk parti, og revolutionen slog fejl. Folkets revolution sejrede i 1949, mere end 30 år efter oktoberrevolutionen. Heller ikke i denne henseende har vi nogen grund til at være indbildske. Det, der adskiller Sovjetunionen fra vort land, er følgende: 1. Det tsaristiske Rusland var en imperialistisk magt. 2. De havde oktoberrevolutionen. Derfor er mange mennesker i Sovjetunionen indbildske og meget arrogante.

Vore to svagheder er tillige stærke punkter. Som jeg har sagt et andet sted, er vi for det første »fattige« og for det andet »ubeskrevne«. Med »fattige« mener jeg dette, at vi ikke har megen industri, og at vort landbrug er underudviklet. Med »ubeskrevne« mener jeg dette, at vi er ligesom et ubeskrevet ark papir. Vort kulturelle og videnskabelige niveau er ikke højt. Set ud fra den synsvinkel, at det er udviklingsmulighederne, der tæller, er dette ingen dårlig ting. De fattige ønsker revolution, hvorimod det falder de rige vanskeligt at gøre det. De lande, der har et højt videnskabeligt og teknisk stade, er opblæste af hovmod. Men vi er som et ubeskrevet ark papir, og et sådant ark er godt at skrive på.

At vi er »fattige« og »ubeskrevne« er derfor kun en fordel for os. Selv når vort land en dag bliver stærkt og velstående, må vi fortsat stå fast på vort revolutionære standpunkt, forblive beskedne og betænksomme, fortsat lære af andre lande og ikke lade os blive opblæst af indbildskhed. Det er ikke blot i den 1. femårsplans periode, at vi skal lære af andre lande, vi skal også fortsat gøre det, når vi har opfyldt i snesevis af femårsplaner. Vi må være parate til at lære selv i titusinde år. Er der noget dårligt i det?

Jeg har behandlet i alt ti punkter. Disse ti relationer er alle modsigelser. Verden består af modsigelser. Hvis der ikke var modsigelser, ville verden ophøre med at eksistere. Vor opgave er at behandle disse modsigelser rigtigt. Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt alle disse modsigelser nu i praksis kan løses på en for os tilfredsstillende måde eller ej, så må vi være forberedte på begge muligheder; ydermere vil vi uvægerlig under vore bestræbelser for at løse disse modsigelser støde på nye modsigelser, nye problemer. Men som vi så ofte har sagt: Vejen frem er snoet og bugtet, men fremtiden er lys. Vi må gøre vort bedste for at mobilisere alle positive faktorer, både inden for og uden for partiet, både hjemme og ude, både de direkte og de indirekte, og opbygger Kina til et stærkt socialistisk land.

Noter:

¹ Systemet med faste kvoter for kornproduktionen, kornopkøbet og kornsalg blev indført i foråret 1955. Kvoterne for produktionen, som blev fastsat det år, hvilede på kornudbyttet per *mou* i normale år, og stigning i produktionen medførte ikke ekstra salg af korn til staten i tre år. Den faste kvota for opkøb henviser til statens opkøb af en fast andel af overskudskorn fra de bondehusholdninger, der havde et overskud. Den faste kvota for salg henviser til kvota for statens tilskud af korn til husholdning med et kornunderskud. Systemet blev indført for at hæve bøndernes begejstring for at øge produktionen.

² Systemet med pligtleverancer, som blev gennemtvunget i Sovjetunionen fra 1933 til 1957, var det vigtigste middel, hvorved staten opkøbte landbrugsprodukter. Under dette system blev det pålagt kollektivbrugene og individuelle bondehusholdninger at sælge deres landbrugsprodukter årligt til staten i mængder og til priser, som blev fastsat af denne.

³ I Pekingoperaen »*Famen-templet*« er Chia Kuei en betroet lakaj af Liu Chin, en eunuk fra Ming-dynastiet.

USA-IMPERIALISMEN ER EN PAPIRTIGER

14. juli 1956

De forenede Stater vifter med det anti-kommunistiske banner alle vegne for at foretage aggression mod andre lande.

De forenede Stater har gæld alle vegne. De har ikke blot gæld til landene i Latinamerika, Asien og Afrika, men også til landene i Europa og Oceanien. Hele verden, inklusive Storbritannien, ringeagter USA. Folkene masser ringeagter det. Japan ringeagter USA, fordi det undertrykker Japan. Ingen af landene i Østen er fri for amerikanske aggressioner. De forenede Stater har invaderet vor provins Taiwan. Japan, Korea, Filipinerne, Vietnam og Pakistan lider alle under den amerikanske aggression, skønt nogle af dem er USA's allierede. Folkene er utilfredse og i nogle lande er myndighederne det også. Alle undertrykte lande ønsker uafhængighed.

Alting forandres. De store, dekadente styrker vil vige for de små, nyfødte styrker. De små styrker vil blive til store styrker, fordi folkene flertal forlanger denne ændring. USA-imperialismens styrker vil ændres fra store til små, fordi også det amerikanske folk er utilfreds med sin regering.

I mit liv har jeg selv været vidne til sådanne forandringer. Nogle af os her blev født under Ching-dynastiet og andre efter 1911-revolutionen.

Ching-dynastiet blev styrtet for længe siden. Af hvem? Af partiet under ledelse af Sun Yat-sen, sammen med folket. Sun Yat-sens styrker var så små, at Ching-embedsmændene ikke tog ham alvorligt. Til slut var det imidlertid Sun Yat-sen, der væltede Ching-dynastiet. Storhed er ikke noget at være bange for. De store vil blive styrtet af de små. De små vil blive store. Efter at have styrtet Ching-dynastiet løb Sun Yat-sen ind i nederlag. Han undlod nemlig at opfylde folkets krav, såsom deres krav om jord og deres krav om modstand mod imperialismen. Senere led han nederlag til Yuan Shih-kai, de nordlige krigsherrers høvding.

Yuan Shih-kais styrker var større end Sun Yat-sens. Men her viste denne lovmæssighed sig igen: små styrker, der er forbundet med folket, bliver

Del af samtale med to fremtrædende personer fra Latinamerika

stærke, mens store styrker, der er i modsætning til folket, bliver svage. Følgelig samarbejdede Sun Yat-sens borgerligt-demokratiske revolutionære med os kommunister og sammen overvandt vi Yuan Shih-kais efterladte krigsherre-organisation.

Chiang Kai-sheks styre i Kina var anerkendt af alle landes regeringer og varede i 22 år, og hans styrker var de største. Vore styrker var små, 50.000 partimedlemmer i starten, men kun nogle få tusinde efter den kontrarevolutionære undertrykkelse. Igen viste denne lovmæssighed sig: de store og stærke ender med at lide nederlag, fordi de er skilt fra folket, mens de små og svage fremstår sejrrigt, fordi de er forbundet med folket og arbejder i dets tjeneste. Således blev det til slut.

Under den anti-japanske krig, hvor Japan var meget stærkt, blev Kuomintang tropper drevet ind i baglandet, og de tropper, der var under ledelse af det kommunistiske parti, kunne kun føre guerillakrig i landområderne bag fjendens linier. Japan besatte store kinesiske byer, såsom Peking, Tientsin, Shanghai, Nanking, Wuhan og Canton. Ikke desto mindre brød de japanske militarister, ligesom Tysklands Hitler, sammen på få år, i overensstemmelse med den samme lovmæssighed. Vi udstod utallige vanskeligheder og blev drevet fra syd til nord, mens vore styrker formindskedes fra flere hundrede tusinde mand til et par gange titusinde. Ved slutningen af den lange march på 25.000 *li* havde vi kun 25.000 mand tilbage.

I vort partis historie har der været mange »venstre«- og højrelinier. Alvorligst af dem alle var Chen Tu-hsius højreafvigende linie og Wang Mings »venstre«-afvigende linie.

Desuden var der de højreopportunistiske fejl, der blev begået af Chang Kuo-tao, Kao Kang og andre.

Der er også en god side ved fejl, for de kan belære folket og partiet. Vi har haft en hel del lærere ved negative eksempler, såsom Japan, USA, Chiang Kai-shek, Chen Tu-hsiu, Li Li-san, Wang Ming, Chang Kuo-tao og Kao Kang. Vi har betalt en meget høj pris for at lære af disse lærere ved negative eksempler. I tidens løb har Storbritannien ført krig mod os mange gange. Storbritannien, USA, Japan, Frankrig, Tyskland, det tsaristiske Rusland og Holland var alle meget interesserede i vort land. De var alle vore lærere ved negative eksempler og vi var deres elever. Under modstandskrigen voksede vore troppestyrker op til 900.000 gennem kamp mod Japan. Så kom befrielseskrigen.

Vore våben var Kuomintang underlegne. Kuomintang tropper talte på det tidspunkt 4 millioner mand, men i løbet af tre års kampe udslettede vi 8 millioner af dem ialt. Kuomintang kunne ikke slå os, skønt det var støttet af USA-imperialismen. De store og stærke kan ikke vinde, det er altid de små og svage som sejrer.

Nu er den amerikanske imperialisme temmelig stærk, men i virkelighe-

den er den det ikke. Den er politisk meget svag, fordi den er skilt fra folkernes masser og ringeagtet af alle, også det amerikanske folk. I sin fremtræden er den meget mægtig, men i realiteten er den ikke noget at være bange for, den er en papirtiger. Skønt udadtil en tiger er den lavet af papir, ude af stand til at modstå vind og regn. Jeg mener, at USA ikke er andet end en papirtiger.

Historien som helhed, klassesamfundenes historie gennem tusinder af år har vist følgende: de stærke må vige for de svage. Dette gælder også i Nord- og Sydamerika.

Kun når imperialismen er udryddet, kan der herske fred. Dagen vil komme, hvor papirtigerne vil være udryddede. Men de vil ikke uddø af sig selv, de må hamres på af vind og regn.

Når vi siger at USA-imperialismen er en papirtiger mener vi det i strategisk forstand. Set som et hele må vi foragte den. Men når vi ser på hver del, må vi tage den alvorligt. Den har klør og hugtænder. Vi må ødelægge den stykvis. For eksempel, hvis den har ti hugtænder, slå så én af først og den har ni tilbage, slå én til af og der er otte tilbage. Når alle hugtænderne er væk, vil den stadig have klør. Hvis vi tager os af den skridt for skridt, og tager den alvorligt, vil det med sikkerhed lykkes til sidst.

Strategisk må vi i bund og grund foragte USA-imperialismen. Taktisk må vi tage den alvorligt. I kampen mod den må vi tage hvert slag, hver træfning alvorligt. I øjeblikket er De fornede Stater stærke, men når de ses i et bredere perspektiv, som helhed og fra et langsigtet synspunkt, har de ingen folkelig støtte, deres politik er ringeagtet af folkene fordi de undertrykker og udbytter dem. Af denne grund er tigreren dødsdømt. Derfor er den ikke noget at være bange for, og den kan foragtes. Men idag har USA stadig styrke, det producerer mere end 100 millioner tons stål om året, og det slår til overalt. Det er derfor, vi må fortsætte med at føre kampe mod det, bekæmpe det med al vor magt og vriste den ene position efter den anden fra det. Og det tager tid.

Det synes som om landene i Amerika, Asien og Afrika må blive ved med at strides med USA til det sidste, til papirtigeren er ødelagt af vind og regn.

For at bekæmpe den amerikanske imperialisme skulle folkene af europæisk oprindelse i Latin-Amerika forene sig med de oprindelige indianske folk. Måske kan de hvide indvandrere fra Europa deles op i to grupper, én af herskere og én af beherskede. Dette skulle gøre det lettere for gruppen af undertrykte hvide at komme nærmere de lokale folk, for deres stilling er den samme.

Vore venner i Latin-Amerika, Asien og Afrika er i samme position som os og udfører den samme slags arbejde, gør noget for folkene, for at lette deres undertrykkelse under imperialismen. Hvis vi gør et godt stykke arbejde kan vi udrydde imperialismens undertrykkelse. I dette er vi kammerater.

Vi er grundlæggende af samme slags som jer i vor modstand mod impe-

rialistisk undertrykkelse, blot forskellige i geografisk beliggenhed, nationalitet og sprog. Men vi er grundlæggende forskellige fra imperialismen, og blot synet af den giver os kvalme.

Hvad gavn gør imperialismen? Det kinesiske folk vil ikke vide af den, ej heller vil folkene i resten af verden. Der er ingen grund til imperialismens eksistens.

STYRK PARTIETS ENHED OG FØR PARTIETS TRADITIONER VIDERE

30. august 1956

I dag begynder vi på det forberedende møde til den 8. nationale partikongres. Mødet vil strække sig over et par uger, og dets vigtigste opgaver er: 1) at udforme dokumenterne til kongressen; 2) at afholde et foreløbigt valg til centralkomiteen; 3) at forberede taler til kongressen.

Jeg vil nu behandle nogle få spørgsmål.

For det første: om målene og formålet med kongressen. Hvilke problemer skal kongressen løse, og hvad er dens mål? Kort sagt skal den opsummere erfaringerne siden den 7. kongres, forene hele partiet, og forene det med alle styrker her og i udlandet, som kan forenes i kampen for at bygge et storslået socialistisk Kina.

Om opsummeringen af erfaringer: Selv om vi har et righoldigt lager af erfaringer, skal vi ikke bare sammenstille en bunke kendsgerninger. Vi bør opsummere det væsentlige med udgangspunkt i virkeligheden og ud fra et marxistisk standpunkt. En sådan opsummering vil opmuntre hele partiet og bringe os i stand til at gøre vort arbejde bedre.

Vort parti er et stort, strålende og korrekt parti, en kendsgerning som hele verden anerkender. Tidligere var der nogle kammerater i udlandet, som var i tvivl om, hvad vi egentlig foretog os. Der var mange, der ikke forstod vor politik over for det nationale borgerskab, ligesom de ikke havde nogen klar forståelse for vor korrigeringsbevægelse. I dag vil jeg sige, at flertallet er begyndt at forstå det, og de fleste må siges at have en sådan forståelse. Selvfølgelig er der stadig nogle, som ikke forstår det. Inden for landets grænser og endda i partiet, er der nogle, der ikke forstår det, og som holder fast på, at den linje, vi har fulgt efter den 7. kongres, ikke nødvendigvis er så korrekt. Men kendsgerningerne er der, så alle kan se dem; vi har gennemført to revolutioner - den borgerligt-demokratiske revolution for at få statsmagten,

Tale ved første samling i det forberedende møde for Kinas kommunistiske Partis 8. nationale kongres.

og den proletariske socialistiske revolution for at gennemføre den socialistiske omformning og opbygge et socialistisk land. I de 11 år efter den 7. kongres har vi opnået store successer, og dette er anerkendt af hele nationen og hele verden. Selv borgerskabet i udlandet må anerkende det. De to revolutioner beviser, at centralkomiteens linje siden den 7. kongres har været rigtig.

Oktoberrevolutionen omstyrte borgerskabet. Det var en begivenhed uden fortilfælde i verdenshistorien. I alle lande slog borgerskabet om sig med fordømmelser og havde ikke ét eneste godt ord om den. Det russiske borgerskab var en reaktionær klasse, som forkastede statskapitalisme på den tid, som organiserede arbejd-langsomt aktioner og sabotage, og som tog tilflugt til geværet. Her i Kina har vi været forholdsvis moderate over for vort nationale borgerskab, som føler sig en lille smule mere trygt, og som mener, der er nogle gode sider i vor politik. Ved at forbyde amerikanske journalister at rejse til Kina har Eisenhower og Dulles nu faktisk også indrømmet, at den har nogle gode sider. Hvis det hele var et stort rod her, ville de lade deres journalister komme, for de ville vide, at resultatet kun ville blive ondsksfulde artikler. Det, de frygter mest af alt, er at artiklerne ikke kun skal indeholde skældsord, men også et par pæne ord hist og her. Det ville være ubehageligt for dem.

Kina var tidligere brændemærket som et »affældigt imperium«, »Østasiens syge mand«, et land med en tilbagestående økonomi og en tilbagestående kultur, uden hygiejne, dårligt til boldspil og svømning, et sted hvor kvinderne havde indsnørede fødder og mændene hårpiske, hvor eunukker stadig fandtes, og hvor månen var ringere og ikke skinnede så strålende som i andre lande. Kort sagt var der meget dårligt i Kina. Men efter seks års omformning har vi forandret Kinas udseende. Ingen kan benægte vore resultater.

Partiet er den kerne, der leder vor revolutionære sag fremad. I opsummeringen af erfaringerne bør kongressen først og fremmest stræbe efter at nå større enhed i hele partiet. I juni måned var partiets medlemstal på 10.730.000. Der skal gøres en god portion arbejde for at uddanne, oplyse og forene disse mere end 10 millioner partimedlemmer, så de bedre kan udfylde deres rolle som kernen blandt folket. Partiet er ikke nok i sig selv, det er kun kernen og har behov for massetilslutning. På alle områder inklusive industri, landbrug, handel, kultur og uddannelse, bliver 90% af arbejdet udført af folk, som ikke er medlemmer af partiet. Derfor må vi arbejde hårdt for at forene os med masserne, forene os og samarbejde med alle dem, som kan forenes. I vor tidligere anstrengelser på at opnå enhed i partiet og med folket uden for partiet har der været mange mangler. Under og efter kongressen må vi propagandere og fortsætte skoling, så vort arbejde i så henseende bliver betydeligt forbedret.

Internationalt må vi forene os med alle de kræfter i verden, som kan forenes, først og fremmest med Sovjetunionen, broderpartierne, broderlandene og deres folk, og også med alle fredselskende lande og folk, vi må også medtage støtten fra alle de kræfter vi kan bruge. Repræsentanter fra kommunistiske partier i mere end 50 lande deltager i kongressen, og det er glimrende. Tidligere havde vi ikke opnået statsmagten eller sejret i de to revolutioner, og havde ingen særlig succes i opbygningen. Nu er det ganske anderledes. Vi har en temmelig høj anseelse hos vore udenlandske kammerater.

Hvad er målet med at forene os med alle de kræfter, der kan forenes inden for og uden for partiet her og i udlandet? Det er at bygge et stort socialistisk land. Et land som vort kan eller bør beskrives som »stort«. Vort parti er et stort parti, vort folk er et stort folk, vor revolution er en stor revolution, og vor opbygning er også stor. Der er kun ét land på denne klode, som har et indbyggertal på 600 millioner, og det er Kina. Tidligere havde andre grunde til at se ned på os. Vi havde ikke meget at bidrage, stålproduktionen blev kun målt til nogle hundrede tusind tons om året, og selv den var i japanernes hænder. Under Chiang Kai-sheks despotiske Kuomintang styre, som varede i 22 år, var stålproduktionen kun nogle titusinde tons om året. Vi har stadig ikke meget stål, men der er blevet gjort en lovende start. I år vil produktionen blive på mere end 4 millioner tons, den vil nå op over 5 millioner til næste år, den vil overstige 10 millioner tons efter den anden femårsplan, og den vil nå op på 20 millioner efter den tredje. Vi bør arbejde hårdt for at nå dette mål. Der er omkring hundrede lande i verden, men kun få producerer over 20 millioner tons stål om året. Når Kina engang er opbygget, vil det derfor blive et storslået socialistisk land, og det vil radikalt omforme den situation, hvor det i over ét århundrede var tilbagestående, foragtet og usset. Hvad mere er: det vil være i stand til at indhente det stærkeste kapitalistiske land i verden, USA. USA har en befolkning på kun 170 millioner, og eftersom vi har en befolkning, der er flere gange større, er ligeså rige på ressourcer og er begunstiget med mere eller mindre samme klima, er det muligt for os at hamle op med USA. Bør vi ikke indhente det? Bestemt jo. Hvad bestiller jeres 600 millioner? Døser? Hvad er rigtigt, at døse eller at arbejde? Hvis arbejde er svaret, hvorfor skulle I ikke med jeres 600 millioner mennesker kunne producere 200 eller 300 millioner tons stål, når de kan producere 100 millioner tons med deres befolkning på 170 millioner. Hvis det ikke lykkes jer at komme op på siden af USA, kan I ikke retfærdiggøre jer, og I bliver ikke særlig strålende eller storslåede. USA har en historie på kun 180 år, og for 60 år siden producerede det også fire millioner tons stål om året, så vi er 60 år bagude. I løbet af 50 eller 60 år bør vi bestemt komme foran USA. Dette er en forpligtelse. I har sådan en stor befolkning, sådan et stort territorium og sådan nogle rige ressourcer, og hvad mere er, så hedder

det, at I er ved at opbygge socialismen, som formodes at være overlegen. Hvis I stadig ikke er i stand til at overgå USA efter at have arbejdet på det i 50 eller 60 år, hvilken ynkelig figur vil I ikke gøre! I burde i sandhed være færdige her på jorden. Derfor, at overgå USA er ikke kun muligt, men absolut nødvendigt og en pligt. Hvis vi ikke gør det, så vil vi, den kinesiske nation, lade verdens nationer i stikken, og vi vil ikke yde noget særligt bidrag til menneskeheden.

For det andet: om at føre partiets traditioner videre. Kongressen bør føre partiets gode traditioner i ideologi og arbejdsstil videre. Den bør effektivt bekæmpe subjektivism og ligeledes gå imod bureaukratisme. Jeg vil ikke komme ind på bureaukratisme i dag, men vil kun beskæftige mig med subjektivism og sekterisme. Når de er overvundet, spirer de frem igen og skal atter overvindes.

Når vi taler om at begå fejl, mener vi subjektive fejl, at bruge en forkert tankegang. De mange artikler vi har fået fat i, som kritiserer Stalin, siger meget lidt eller intet desangående. Hvorfor begik Stalin fejltagelser? Fordi hans subjektive tankegang på en række områder ikke svarede til den objektive virkelighed. Sådanne tilfælde findes stadig ret ofte i vort arbejde i dag.

Subjektivism betyder at tage sit udgangspunkt, ikke i den objektive virkelighed, og hvad der faktisk er muligt, men i subjektive ønsker. Det, der bliver fremlagt og behandlet i dokumenterne til kongressen, bør så vidt muligt stemme overens med eller tilnærme sig realiteterne i Kina. Samtidig bør vi ud fra vore erfaringer kritisere synspunkter, som ikke modsvarer virkeligheden, kritisere og bekæmpe subjektivism. Det var den opgave, vi stillede os selv for mange år siden. For tiden bekæmper vi den subjektivism, som findes i den socialistiske revolution og i den socialistiske opbygning. Under den demokratiske revolution blev vi plaget af subjektivism i lang tid, og vi betalte dyrt for det. Vi tabte praktisk taget alle vore baseområder og over 90% af vore revolutionære styrker, og det var først da, at vi begyndte at komme til fornuft. Problemet blev først rettet op gennem korrigeringsbevægelsen i Yenan, som lagde vægt på undersøgelser og studier og på en realistisk fremgangsmåde. Marxismens universelle sandhed skal integreres med den konkrete praksis i den kinesiske revolution, ellers kommer vi ingen vegne. Med andre ord må teori og praksis integreres. At integrere teori med praksis er et af marxismens grundlæggende principper. Ifølge den dialektiske materialisme skal tænkningen afspejle den objektive virkelighed og skal afprøves og verificeres igennem en objektiv praksis, før den kan regnes for sand. Selv om vi har klaret os godt de seneste par år, er subjektivismen tydelig overalt. Der vil være subjektivism i fremtiden, akkurat som der er det i dag. Der vil altid være subjektivism, om titusinde, ja endda om hundrede millioner år, og sådan vil det være, så længe menneskeheden ikke går til grunde. Hvor der er subjektivism, er der fejl.

Så er der et andet fænomen, som kaldes sekterisme. En egn har sin helhedsinteresse, en nation har en anden og jorden en tredje. Her og nu vil jeg ikke komme ind på forhold uden for vor planet, for rejseruterne i verdensrummet er endnu ikke blevet åbnet. Hvis der skulle blive opdaget menesker på Mars eller Venus, ville vi diskutere sagen om at forene os med dem og skabe en forenet front. På nuværende tidspunkt vil vi indskrænke os til spørgsmålet om enhed i partiet, i landet og i verden. Det er vort princip at forene os med alle dem, som er i stand til at gøre noget godt for verdensfreden og det menneskelige fremskridt, hvadenten de er udenlandske kommunister eller ej. Først og fremmest bør vi forene os med de snese af kommunistpartier, der findes, og med Sovjetunionen. Da der er sket nogle fejltagelser i Sovjetunionen, og da der er så megen snak og sladder om dem, kunne det se ud, som om disse fejltagelser er forfærdelige. Det er forkert at se sådan på det. Ingen nation kan undgå fejltagelser, og eftersom Sovjetunionen var det første socialistiske land i verden og har måttet gennemgå meget gennem så lang tid, var det umuligt for den ikke at begå fejl. Men hvordan skal vi så veje Sovjetunionens fejltagelser, f.eks. Stalins? De er af en delvis og forbigående karakter. Selv om det er kommet os for øre, at bestemte ting er foregået i tyve år, er de alligevel delvise og forbigående; de kan rettes. I Sovjetunionen har hovedtendensen, det dominerende aspekt, størstedelen, været korrekt. Leninismen blev født i Rusland, og Rusland blev igennem Oktoberrevolutionen det første socialistiske land. Det opbyggede socialismen, slog fascismen og blev et mægtigt industriland. Vi kan lære meget af Sovjetunionen. Selvfølgelig skal vi lære af dens avancerede erfaringer og ikke af dens tilbagestående. Den parole, vi hele tiden har anbefalet, er at trække på de avancerede erfaringer i Sovjetunionen. Hvem har sagt, at I skal bruge deres tilbagestående erfaringer? Nogle folk er så ukritiske, at de siger, at en russisk fis er vellugtende. Det er også subjektivism. Russerne siger selv, at den stinker. Derfor bør vi være analytiske. Som vi har antydnet andre steder, bør bedømmelsen af Stalin være, at 70% af det, han gjorde, førte til gode resultater, og 30% var fejltagelser. For Sovjetunionens vedkommende udgøres den væsentligste og største del af noget anvendeligt og godt, og det forkerte kun en lille del. Vi har også nogle forhold, som ikke er gode, og så langt fra at lade andre lande tage dem til sig, bør vi kassere dem. På en måde giver dårlige ting også en slags erfaring og kan tjene et nyttigt formål. Vi har haft folk som Chen Tu-hsiu, Li Li-san, Wang Ming, Chang Kuo-tao, Kao Kang og Jao Shu-shih som lærere. Men vi har også andre lærere. Inden for landets grænser har den bedste været Chiang Kai-shek. De, som vi ikke kunne overbevise, blev straks overbevist af Chiang Kai-shek, når han kom og gav dem en lektie. Hvordan lærte Chiang Kai-shek folk deres lektier? Han underviste med maskingeværer, kanoner og fly. Imperialismen er en anden lærer, som har givet vore 600 millioner indbyggere en uddannelse. I mere end et århundre-

de var vi undertrykte af adskillige imperialistiske magter, og det har været en lære. Derfor kan dårlige ting tjene et opdragende formål og åbne vore øjne.

Hvad angår kampen mod sekterismen, er der en ting, der især skal påpeges, og det er, at I bør forene jer med dem, som har ført kampe imod jer. De kom i slagsmål med jer, slog jer ned, påførte jeg lidelser og fik jer til at tabe ansigt og skænkede jer den »officielle ære« som opportunist, selv om I ikke var så slemme. Hvis slaget var retfærdigt, så fortjente I det. Hvis I virkelig var opportunist, hvorfor skulle slaget så ikke rettes imod jer? Det, jeg taler om her, er uretfærdige slag og kampe. Når de, der påfører jer sådanne slag, ændrer deres holdning og indrømmer, at de gjorde fejl i at angribe jer, og at det ikke var rigtigt at udråbe jer til »konge« i opportunistens rige, så lad det være afslutningen på sagen. Hvis nogle få ikke indrømmer, at de tog fejl, kan I da ikke vente på dem? Det vil jeg mene, I kan. Ved enhed forstår vi, at I forener jer med dem, som har uoverensstemmelser med jer, som ser ned på jer eller viser jer ringe respekt, som har haft en høne at plukke med jer, eller ført kampe imod jer og under hvis handlinger I har lidt. Hvad angår dem, som er enige med jer, så er I allerede forenet med dem, så der opstår spørgsmålet om enhed ikke. Problemet her er dem, som endnu skal forenes. Vi tænker på dem, som har meninger, der afviger fra jeres, eller som har alvorlige fejl. For eksempel er der mange inden for partiet tilstede her, som kun har tilsluttet sig partiet organisatorisk og ikke ideologisk. De har måske ikke rettet slag mod jer eller krydset klinger med jer; men eftersom de ikke har tilsluttet sig partiet ideologisk, er det, de gør, uundgåeligt ikke særligt tilfredsstillende, eller de ledes på vildspor af fejl, og de kan endda udrette noget dårligt. Med hensyn til sådanne folk, må vi forene os med dem og uddanne og hjælpe dem. Jeg sagde før, at i vor omgang med alle dem, som har mangler eller har begået fejltagelser, skal vi ikke blot lægge mærke til, om de forbedrer deres metoder, men vi bør også hjælpe dem og rette deres fejl. Med andre ord må vi først observere og dernæst hjælpe. Blot at observere betyder at stå og se på, hvordan de bærer sig ad. Hvis de klarer det godt, så er det fint, og hvis de ikke gør det, så får de lov at lide. Dette er en passiv holdning, ikke en positiv. Marxister bør antage en positiv holdning, dvs. både hjælpe og observere.

For det tredje: valget til centralkomiteen. Kammerat Teng Hsiao-ping har netop omtalt, at den 8. centralkomité vil få 150-170 medlemmer. Det er lidt over det dobbelte af den 7. centralkomité, der har 77 medlemmer, og det er sandsynligvis ganske passende. Det er sikkert bedst ikke at udvide centralkomiteen yderligere i flere år, lad os sige i fem. Mange duelige folk, som gør meget nyttigt arbejde i dag, blev skolet under modstandskrigen mod Japan, og de går under betegnelsen kadrer af »38-typen«. De er grundpillen i vort arbejde i dag, og vi kan ikke undvære dem. Men de er talrige, og hvis der

skulle laves særlige ordninger for dem, ville antallet af medlemmer i centralkomiteen vokse til flere hundrede. Derfor laver vi ikke sådanne ordninger denne gang. Vi overlader det til kammeraterne her at overveje, om tallet på 150-170, som centralkomiteen har foreslået, er passende, og hvis ikke, hvilken størrelse, der da ville være rigtig.

Det bør slås fast, at medlemmerne af den nuværende centralkomite har arbejdet godt og levet op til den tillid, 7. kongres har vist dem. I de sidste elleve år har de ledt den kinesiske demokratiske og den socialistiske revolution korrekt uden at begå alvorlige fejl. De har ført kampe mod opportunisme i alle afskygninger og mod fejlagtigheder. De har således overvundet alle faktorer, der er ugunstige for revolutionen og opbygningen. De har gjort det godt, også de kammerater, der tidligere har begået fejl. Her taler jeg om centralkomiteen som helhed. For visse kammeraters vedkommende holder denne vurdering ikke. Det gælder især Wang Ming. På 7. kongres indgav han en skriftlig erklæring for at slippe igennem. Heri anerkendte han, at centralkomiteens linje var korrekt, idet han accepterede dens politiske rapport til 7. kongres, og idet han tilkendegav, at han var villig til at følge dens beslutninger. Men da jeg snakkede med ham nogen tid senere, gjorde han en kovending og glemte, hvad han havde skrevet. Så tænkte han over det, og sagde den følgende dag, at han havde skrevet noget, hvor han bekendte sine fejltagelser. Jeg fortalte ham, at hvis han alligevel ønskede at benægte sine fejl på det tidspunkt, kunne han trække sin udtalelse tilbage. Men det gjorde han ikke. Senere på 2. plenarmøde udtrykte vi håb om, at han ville tale om sine fejl, men i stedet veg han udenom og overøste os med lovprisninger. Vi sagde til ham, at det kunne han godt springe over og i stedet tale om de fejl han, Wang Ming, havde begået; men det ville han ikke høre tale om. Han lovede at skrive en selvkritik efter mødet. Men senere sagde han, at han var blevet syg og ude af stand til at udføre åndeligt arbejde, og at, så snart han begyndte at skrive, vendte sygdommen tilbage. Måske var det noget, han selv gik og fandt på, det er svært at vide. Han har ikke følt sig rask og vil ikke kunne deltage i kongressen. Skal vi vælge ham? Og kammerat Li Li-san ligeledes? Flere kammerater er rede til at tilgive Li Li-san, mens der er færre, som er rede til at tilgive Wang Ming. Som kammerat Teng Hsiao-ping udtalte, vil betydningen af at vælge dem blive den samme som ved valget på 7. kongres. På den kongres var mange deltagere uvillige til at vælge dem (ikke kun Wang Ming, men også en hel del andre kammerater). Dengang sagde vi, at vi ville begå fejl, hvis vi antog en sådan politik. Hvorfor ville det have været forkert, hvis vi ikke havde valgt dem, som havde begået fejl? Fordi det ville have betydet, at vi havde fulgt deres eksempel. Deres fremgangsmåde var at forkaste enhver, som de én gang havde betegnet som opportunist, uanset om han faktisk havde begået nogen fejl. Hvis vi havde fulgt denne fremgangsmåde, ville vi have fulgt deres linje, Wang Ming-

linjen eller Li Li-san-linjen. Vi ville intet have med den slags at gøre, vi ville under ingen omstændigheder følge Wang Ming- eller Li Li-san-linjen. De indre partiforhold, de dyrkede, gik ud på, at de uden undtagelse forkastede alle dem, som havde begået fejl, og alle dem, som havde ført kamp imod dem eller afskrevet dem som opportuniste. De førte sig selv frem som 100% bolsjevikke, blot for siden at vise sig som 100% opportuniste. På den anden side er det dem af os, som de dengang betegnede som »opportuniste«, der har fattet noget af marxismen.

Sagens kerne er, at de nu kun er nogle få isolerede individer, som imidlertid repræsenterer en betydelig del af småborgerskabet. Kina er et land med et enormt stort småborgerskab. En anelig del af småborgerskabet vakler. Det er klart for enhver, at f.eks. de bedrestillede middelbønder uundgåeligt vakler og ikke står fast i nogen revolution. De bliver vilde, når de er glade, og de begraver hovederne i modløshed, når de er pessimistiske. Det meste af tiden klæber deres øjne til den dyrebare smule ejendom, de besidder, hvilket ikke er mere end et eller to trækdyr, en vogn og et dusin *mou* jord. De svajer frem og tilbage i overvejelser over tab og vinding og derfor er yderst ivrige efter ikke at miste deres besiddelser. De adskiller sig fra fattigbønderne. Fattigbønderne udgør 50% af landbefolkningen i det nordlige Kina og 70% i det sydlige. Hvad angår klassesammensætningen består vort parti hovedsagelig af arbejdere og fattigbønder, nemlig proletariatet og halv-proletariatet. Halv-proletariatet er også småborgere, men de er også meget mere stabile end middelbønderne. Vort parti har også optaget et antal intellektuelle fra de højere, mellemste og laveste lag, i alt omkring 1 million. Det ville ikke være rigtigt at sige, at de repræsenterer imperialismen, eller at de repræsenterer godsejerklassen, bureaukrat-kapitalistklassen eller det nationale borgerskab. Det ville være mere passende at klassificere dem som småborgere. Hvilken del af småborgerskabet repræsenterer de hovedsageligt? Den del af byernes og landets småborgerskab, der har flere produktionsmidler, f.eks. de velstillede middelbønder. De intellektuelle blandt vore partimedlemmer »frygter drager forude og tigre bagude«, de vakler konstant og er plaget af en god portion subjektivism og en ikke ringe portion sektetisme. Hvad betyder vort valg af disse to personer, der repræsenterer Wang Ming- og Li Li-san-linjen? Det betyder, at vi behandler dem, som har begået ideologiske fejl, anderledes end dem, som er kontrarevolutionære og splittelsesmagere (folk som Chen Tu-hsiu, Chang Kuo-tao, Kao Kang og Jao Shu-shih). Wang Ming og Li Li-san førte deres subjektivism og sektetisme frem på en åben måde og med fuld musik, hvormed de prøvede at overvælde folk med deres politiske programmer. Wang Ming havde sit eget politiske program, og det havde Li Li-san også. Selvfølgelig havde Chen Tu-hsiu også et, men han gik trostkisternes vej, arbejdede for en splittelse og førte aktiviteter mod partiet udefra. Chang Kuo-tao var engageret i en sammensværgelse og et

splittelsesforsøg og gik til sidst over til Kuomintang. Derfor er spørgsmålet om Wang Ming og Li Li-san ikke bare et spørgsmål om to individer, det, der er vigtigt i denne sammenhæng, er de bagvedliggende sociale årsager. En af deres fremtrædelsesformer i vort parti er, at en hel del medlemmer har en tendens til at vakle i kritiske øjeblikke. Disse vaklende elementer er opportunistiske. Det vil sige, sådanne folk gør én ting, hvis de får noget ud af det, og skifter til en anden, hvis det gavner dem. De har ingen faste principper, ingen faste regler for ledelse og ingen fast orientering; de går den ene vej i dag og den anden i morgen. Wang Ming f.eks. er lige præcis sådan. Først afveg han ekstremt til »venstre« og senere afveg han ekstremt til højre.

Betyder valget af dem en opmuntring til folk, der har begået fejl? »Nu da folk, der har begået fejl, er i centralkomiteen, lad os da alle begå fejl, så har vi også en chance for at blive valgt!« Vil det ske? Nej, det vil det ikke. Tænk på, at ikke én af de ca. 70 centralkomiteemedlemmer har gjort sig anstrengelser for at begå nogle få fejl for at blive valgt igen. Med hensyn til dem, der ikke er centralkomiteemedlemmer, enten de tilsluttede sig revolutionen før, i eller efter 1938, vil de så følge Wang Mings og Li Li-sans eksempel og komme med to linjer mere - så der bliver fire i alt - bare for at blive valgt til centralkomiteen? Nej, det vil de ikke. Det er der ingen, der vil gøre. Tværtimod vil vore kammerater blive klogere ved at tage ved lære af deres fejltagelser.

Der er endnu et punkt. Tidligere hørte man snak om »at det er bedre at tilslutte sig revolutionen sent end tidligt, eller endnu bedre, slet ikke at tilslutte sig den«. Men vil valget af Wang Ming og Li Li-san skabe det indtryk i partiet, at det er bedre at tage fejl end at have ret, at det er bedre at begå store fejl end små fejl? Hvis Wang Ming og Li Li-san, som har begået fejltagelser i forhold til partilinen, nu bliver valgt til centralkomiteen, må kammerater som har ført en korrekt politik eller kun har begået små fejltagelser afgive pladser til dem. Er denne ordning ikke den mest uretfærdige i verden? Bedømt i dette lys er det sandelig ikke fair: De, som har ført en korrekt linje eller som kun har begået små fejltagelser, må gøre plads for dem, der har begået store. Det er helt klart unfair, der er overhovedet ingen retfærdighed ved det. Hvis man laver en sammenligning på den måde, må man nødvendigvis tro, at det er bedre at tage fejl end at handle rigtigt, bedre at begå store fejl end små. Men vurderet fra en anden synsvinkel, tager sagen sig anderledes ud. Deres fejl i forhold til partilinen er kendt i hele landet og i hele verden, og den kendsgerning, at de er kendt, er lige præcis grunden til at vælge dem. Hvad kan I stille op med det? De er begge velkendte, men I, der ingen fejl har begået eller kun har begået små fejl, har ikke så stort et ry som dem. I et land som vort med et meget stort småborgerskab er de bannere. Hvis vi vælger dem, vil mange mennesker sige: »Det kommunistiske parti fortsætter med at være tålmodigt med dem og er parat til at afgive to pladser til dem i håb om, at de vil forbedre sig.«

Om de gør det eller ej, er en anden sag, som er uden betydning, eftersom det kun drejer sig om to personer. Pointen er, at i samfundet udgør småborgerskabet et stort antal mennesker, at i vort parti er der mange vaklende elementer af småborgerlig herkomst, og at blandt de intellektuelle er der mange sådanne vaklende elementer; de er alle interesserede i at se, hvad der sker i disse to prøvesager. Når de ser, at de to bannere stadig er der, vil de føle sig trygge, de vil sove godt og være fornøjede. Hvis I tager de to bannere ned, går der måske panik i dem. Derfor er det ikke et spørgsmål, om Wang Ming og Li Li-san vil forbedre sig, det spiller ikke nogen særlig stor rolle. Det, der betyder noget er, at millioner af partimedlemmer af småborgerlig oprindelse, som er tilbøjelige til at vakle, og især de intellektuelle, holder øje med, hvilken holdning vi indtager overfor Wang Ming og Li Li-san. Det er ligesom ved behandlingen af de rige bønder under landbrugsreformerne; når vi ikke rørte ved de rige bønder følte middelbønderne sig beroligede. Hvis vi antager den samme holdning overfor disse to mænd på den 8. kongres, som vi gjorde på den 7., vil vort parti have noget at vinde, at drage fordel af. Opgaven med at omforme småborgerskabets masser over hele landet bliver lettere. Dette vil også have virkning på verdensplan. Der er kun få lande, eller ingen, som antager vor holdning over for folk, der har begået fejl.

Det forberedende møde til kongressen vil kun vare et par uger, fra i dag af, men, hvis planlægningen er rigtig, er det muligt at gøre et godt stykke arbejde med forberedelserne. Vi er sikre på, at kongressen bliver en succes, og at de delegerede med deres politiske niveau vil sikre successen. Men vi må alle være samvittighedsfulde og gøre vort allerbedste.

NOGLE ERFARINGER FRA VORT PARTIS HISTORIE

25. september 1956

Den amerikanske imperialisme er jeres modstander såvel som vores, og den er en modstander til folk i hele verden. Det er vanskeligere for den amerikanske imperialisme at blande sig i vore anliggender end i jeres. En af grundene er, at USA ligger så fjernt fra os. Men den amerikanske imperialisme er nået meget langt ud, til vort Taiwan, til Japan, Sydkorea, Sydvietnam, Phillipinerne o.s.v. USA har udstationeret sine tropper i Storbritannien, Frankrig, Italien, Island og Vesttyskland og har oprettet militærbaser i Nordafrika, og i Mellemøsten og det Nære Østen. Den er nået ud til hvert hjørne af verden. Den er en global imperialisme. Ved sit negative eksempel er den en læremester for folkene i alle lande. Folkene i hele verden burde forene sig og hjælpe hinanden med at hugge den amerikanske imperialismes fangarme over, hvorsomhelst de når ud. Hver gang vi hugger en af dens fangarme over, vil vi føle os en lille smule sikrere.

Tidligere blev Kina også undertrykt af imperialismen og feudalismen, således at vore og jeres betingelser er fuldstændig ens. En stor landbefolkning og eksistensen af feudalkræfter er passiver for et land, men de er aktiver for en revolution anført af proletariatet, fordi de skaffer os en sikker allieret i bønderne. I Rusland var feudalismen stærk før oktoberrevolutionen, og det var med støtte fra bondemasserne at det bolsjevikiske parti vandt sejr i revolutionen. Dette var i endnu højere grad tilfældet i Kina. Vort land er et landbrugsland, og over 500 millioner af dets indbyggere bor på landet. Førhen har vi altid først og fremmest støt på bønderne i vor kamp. Nu er det også, fordi bønderne er blevet organiseret, og landbruget er blevet kooperativt, at vort borgerskab i byerne hurtigt har undergivet sig socialistisk omformning. Heraf ses den vitale betydning af partiets arbejde blandt bønderne.

Jeg tror, at i de lande, hvor feudalismen står stærkt, bør proletariatets politiske parti gå ud i landområderne og opsøge bønderne. Når intellektuel-

En del af en samtale med repræsentanter for nogle latinamerikanske kommunistiske partier.

le går ud i landområderne og opsøger bønderne, så kan de ikke vinde bøndernes tillid, hvis de ikke har den rette indstilling. Intellektuelle fra byerne ved kun meget lidt om landbrugssager og bondepsykologi, og de kan aldrig løse bøndernes problemer på den helt rigtige måde. Efter vor erfaring er det først efter en lang tidsperiode, og efter at vi virkelig er blevet ét med bønderne og har overbevist dem om, at vi kæmper for deres interesser, at vi kan vinde sejr. I må ikke forestille jer, at bønderne vil stole på os lige med det samme. Forvent ikke, at de skal stole på os i samme øjeblik, vi giver dem lidt hjælp.

Bønderne er proletariatets hovedallierede. I begyndelsen indså vort parti heller ikke betydningen af arbejdet blandt bønderne, og det satte arbejdet i byerne i første række og arbejdet på landet i anden. For mig synes det, som om partierne i nogle asiatiske lande, såsom Indien og Indonesien, ikke har gjort særlig meget ud af arbejdet i landområderne.

I begyndelsen gik det ikke godt for vort parti i dets arbejde blandt bønderne. De intellektuelle tog en fornem mine på overfor dem, en intellektuel mine. Derfor var de uvillige til at gå ud i landområderne, som de så ned på. Bønderne så på deres side skævt til de intellektuelle. Desuden havde vort parti endnu ikke fundet den rette måde at forstå landområderne på. Senere, da vi gik ud igen, fandt vi den rigtige måde, analyserede de forskellige klasser i landområderne og kom til en forståelse for bøndernes revolutionære krav.

I den første periode havde vi ingen klare ideer om landområderne. Under Chen Tu-hsius højreopportunistiske linje blev bønderne, vor hovedallierede, ladet i stikken. Mange af vore kammerater så på landområderne som en flade snarere end et massiv, det vil sige, de vidste ikke, hvordan de skulle se på landområderne ud fra et classesynspunkt. Det var først efter, at de havde fået nogen forståelse af marxismen, at de begyndte at anlægge et classesynspunkt, når de så på landområderne. Landområderne viste sig ikke at være en flade, men lagdelt i rige, fattige og meget fattige, i landarbejdere, fattige bønder, middelbønder, rige bønder og godsejere. I denne periode studerede jeg landområderne og oprettede bondebevægelseskurser, som strakte sig over flere semestre. Skønt jeg havde noget kendskab til marxismen, var min forståelse af landområderne ikke dybtgående.

I den anden periode måtte vi takke vor gode læremester, Chiang Kai-shek. Han tvang os ud i landområderne. Det var en lang periode, en periode på ti år med borgerkrig, i hvilken vi kæmpede mod ham, og følgelig blev vi nødt til at studere landområderne. I de første år var vort kendskab til landområderne stadig ikke særlig dybtgående, men senere blev det bedre og dybere. I denne periode fulgte tre »venstre«opportunistiske linjer efter hinanden, repræsenteret af Chu Chiu-pai, Li Li-san og Wang Ming, som medførte store tab for vort parti, og især Wang Mings »venstre«opportunistiske linje

forårsagede sammenbrud for de fleste af vort partis baseområder på landet.

Så kom den tredje periode, perioden med modstandskrigen mod Japan. Da de japanske imperialister invaderede Kina, standsede vi kampen mod Kuomintang og bekæmpede den japanske imperialisme i stedet. På den tid kunne vore kammerater åbenlyst tage til byerne i Kuomintang-områderne. Wang Ming, som tidligere havde gjort den fejl at støtte en »venstre«oppportunistisk linje, gjorde nu den fejl at støtte en højreopportunistisk linje. Han havde før fulgt den Kommunistiske Internationales ultravenstrepolitik, og denne gang fulgte han en ultra højrepolitik. Han var også en af vore læremestre ved sit negative eksempel, og han opdrog vort parti. En anden god læremester ved negativt eksempel havde vi i Li Li-san. Deres væsentligste fejl på den tid var dogmatisme, idet de mekanisk omplantede udenlandske erfaringer. Vort parti ryddede deres fejlagtige linjer af vejen og fandt den virkelige vej til at forene marxismen-leninismens almengyldige sandhed med de konkrete forhold i Kina. Som et resultat var det muligt for os i den fjerde periode, da Chiang Kai-shek indledte en offensiv mod os, at løbe ham over ende og grundlægge Folkerepublikken Kina.

Den kinesiske revolutions erfaringer, nemlig at opbygge baseområder på landet, omringe byerne fra landområderne og endelig at indtage byerne, kan muligvis ikke uden videre anvendes i jeres lande, men I kan bruge det som sammenligningsgrundlag. Jeg tillader mig at råde jer fra at omplante de kinesiske erfaringer mekanisk. Ethvert fremmed lands erfaringer kan kun tjene som sammenligningsgrundlag og må ikke betragtes som dogme. Marxismen-leninismens almengyldige sandhed og de konkrete forhold i jeres egne lande - de to ting må forenes.

Hvis I skal vinde bønderne for jer og kunne stole på dem, må I foretage undersøgelser i landområderne. Metoden er at undersøge en eller flere landsbyer og tilbringe et par uger dér for at få en klar idé om klassekræfterne, den økonomiske situation, levevilkår o.s.v. på landet. De øverste ledere, såsom partiets generalsekretær, bør selv påtage sig dette arbejde og lære en eller to landsbyer at kende; de bør prøve at give sig tid til det, for det er rigeligt anstrengelserne værd. Skønt der er masser af spurve, er det ikke nødvendigt at dissekere hver eneste af dem; at dissekere en eller to er nok. Når partiets generalsekretær har undersøgt en eller to landsbyer og ved hvad, der er hvad, så vil han være i stand til at hjælpe sine kammerater til at få kendskab til landsbyerne og få en klar idé om de konkrete forhold dér. For mig synes det, som om generalsekretærene i mange landes partier ikke tillægger det betydning at dissekere en eller to »spurve«; det er sandt, at de kender noget til landområderne, men deres kendskab går ikke særlig dybt, og derfor passer de direktiver, de udsender, ikke helt til forholdene på landet. Ligeledes bør de kammerater, som leder partiets øverste organer på centralt plan og på provins- og amtsplan selv undersøge en eller to landsby-

er, eller dissekere en eller to »spurve«. Dette kaldes »anatomi«.

Der er to måder at foretage undersøgelser på: den ene måde er at betragte blomster fra hesteryg, den anden er at stige ned fra hesten og betragte dem. Hvis I betragter blomsterne fra hesteryggen, vil I kun få et overfladisk indtryk, fordi der er så mange. Ved at komme fra Latinamerika til Asien har I betragtet blomster fra hesteryggen. Der er så mange blomster i jeres egne lande, at det ikke bare er nok at kaste et blik eller to på dem og så tage afsted. Derfor er det nødvendigt at anvende den anden måde, d.v.s. at stige ned fra hesten og betragte blomsterne, iagttage dem nøje og analysere en blomst eller dissekere en »spurv«.

I lande, som er under imperialistisk undertrykkelse, er der to former for borgerskab - det nationale borgerskab og kompradorborgerskabet. Eksisterer disse to former for borgerskab i jeres lande? Ja, sandsynligvis.

Kompradorborgerskabet er altid imperialismens lakaj og en skydeskive for revolutionen. Forskellige grupper af kompradorborgerskabet tilhører monopolkapitalistiske grupper af forskellige imperialistiske lande, såsom USA, Storbritannien og Frankrig. I kampen mod de forskellige kompradorgrupper er det nødvendigt at udnytte modsigelserne mellem de imperialistiske lande. Ved først at angribe én af dem og rette et slag mod den umiddelbare hovedfjende. For eksempel bestod det kinesiske kompradorborgerskab tidligere af pro-britiske, pro-amerikanske og pro-japanske grupper. Under modstandskrigen mod Japan udnyttede vi modsigelsen mellem Storbritannien og USA på den ene side og Japan på den anden, idet vi først slog de japanske aggressorer og den kompradorgruppe, som var afhængige af dem. Så vendte vi os for at rette slag mod de amerikanske og britiske aggressionsstyrker og bringe de pro-amerikanske og pro-britiske kompradorgrupper til fald.

Godsejerklassen består også af forskellige grupper. De mest reaktionære godsejere er få i antal, og de, som er patriotiske og tilhængere af kamp mod imperialismen, bør ikke slås i hartkorn med dem, når vi slår til. Desuden må der skelnes mellem store og små godsejere. Angrib ikke for mange fjender på én gang, angrib nogle få, og selv når det drejer sig om storgodsejerne, så ret kun jeres slag mod den mest reaktionære håndfuld. At angribe alle kunne synes meget revolutionært, men i virkeligheden forårsager det megen skade.

Det nationale borgerskab er en modstander af os. Der er et folkeligt mundheld i Kina: »Modstandere mødes altid«. En af den kinesiske revolutions erfaringer er, at forsigtighed er nødvendig, når man har med det nationale borgerskab at gøre. Skønt det er en modstander af arbejderklassen, er den også en modstander af imperialismen. I lyset af, at vor hovedopgave er at bekæmpe imperialismen og feudalismen, og at folkets befrielse ville være utænkelig, hvis ikke disse to fjender styrtes, må vi med alle midler vinde det nationale borgerskab for kampen mod imperialismen. Det nationale bor-

gerskab er ikke interesseret i at bekæmpe feudalismen, da det har nære bånd til godsejerklassen. Ydermere undertrykker og udbytter det arbejderne. Derfor må vi kæmpe mod det. Men for at vinde det for deltagelse på vor side i kampen mod imperialismen, må vi vide, hvornår vi skal holde inde i kampen mod det, det vil sige kampen må føres på rimeligt grundlag, til vor fordel og med tilbageholdenhed. Med andre ord, vi må have rimelige grunde til at føre krigen, være sikre på sejr og udvise tilbageholdenhed, når en tilstrækkelig grad af sejr er nået. Heraf ses nødvendigheden af at foretage undersøgelser af begge parter forhold, både arbejderne og kapitalisternes. Hvis vi ikke kender kapitalisternes forhold, men kun arbejderne, vil vi ikke være i stand til at føre forhandlinger med dem. I denne henseende er det også nødvendigt at undersøge typiske tilfælde, eller at dissekere en eller to »spurve«; begge metoder, at betragte blomsterne fra hesteryggen og at stige ned fra hesten for at betragte dem, bør ligeledes anvendes.

Gennem den historiske periode med kamp mod imperialismen og feudalismen må vi vinde det nationale borgerskab for os og forene os med det, således at det vil kæmpe på folkets side mod imperialismen. Selv efter at opgaven med at bekæmpe imperialismen og feudalismen i det store og hele er fuldført, må vi stadig beholde vor alliance med det nationale borgerskab for en vis tid. Dette vil være en fordel for os, når vi imødegår den imperialistiske aggression, udvider produktionen og stabiliserer markedet, og også når vi skal vinde de borgerlige intellektuelle for os og omforme dem.

I har endnu ikke overtaget statsmagten, men forbereder jer på at gribe den. Over for det nationale borgerskab bør I føre en politik med både »enhed og kamp«. Forén jer med det i den fælles kamp mod imperialismen og støt alle deres anti-imperialistiske ord og handlinger, mens I fører en passende kamp mod deres reaktionære ord og handlinger, som er vendt mod arbejderklassen og kommunismen. Det er forkert at være énsidig; kamp uden enhed er en »venstre« afvigende fejl, og enhed uden kamp er en højreafvigende fejl. Begge fejl opstod i vort parti, og vi høstede bitre erfaringer fra dem. Senere opsummerede vi de to former for fejl og har siden ført en politik med både »enhed og kamp«, det vil sige kamp, så snart det er nødvendigt, og enhed, så snart det er muligt. Målet for kampen er at forene os med det nationale borgerskab og vinde sejr i kampen mod imperialismen.

I lande som er under imperialismens og feudalismens undertrykkelse, bør proletariatets politiske parti hæve det nationale banner, og det må vælge et program med national enhed, ifølge hvilket man skal forene sig med alle de kræfter, som kan forenes, undtagen imperialismens lakajer. Lad hele nationen indse, hvor patriotisk det kommunistiske parti er, hvor fredselkende det er, og hvor meget det ønsker national enhed. Dette vil hjælpe med at isolere imperialismen og dens lakajer, og også storgodsejerklassen og storborgerskabet.

Kommunister bør ikke være bange for at gøre fejl. Fejl har en dobbelt karakter. På den ene side skader de partiet og folket, på den anden side tjener de som gode læremestre, idet de giver partiet og folket en god opdragelse, og dette gavner revolutionen. Fejl er succes'ens moder. Hvis der ikke er noget godt ved fejl, hvordan kan de så være succes'ens moder? Hvis der gøres for mange fejl, vil der helt sikkert komme en omvæltning. »Ting forandrer sig til deres modsætninger, når de når det ekstreme«, når fejl hober sig op, er lyset ikke langt væk.

TIL MINDE OM DR. SUN YAT-SEN

12. november 1956

Lad os hylde vor store revolutionære forløber dr. Sun Yat-sen!

Vi hylder ham for den beslutsomme kamp, som han førte mod de kinesiske reformister i vor demokratiske revolutions forberedende periode, hvor han indtog en revolutionær kinesisk demokrats klare standpunkt. I denne kamp var han de revolutionære kinesiske demokraters bannerfører.

Vi hylder ham for hans enestående bidrag i tiden for revolutionen af 1911, da han ledede folket i at styrte monarkiet og grundlægge republikken.

Vi hylder ham for hans enestående bidrag i udviklingen af de nye Tre Folkeprincipper fra de gamle Tre Folkeprincipper i den første samarbejdsperiode mellem Kuomintang og det kommunistiske parti.

Han lod meget gå i arv til os, som er nyttigt på den politiske tænkings område.

Med undtagelse af en håndfuld reaktionære er hele folket i Kina af idag alle efterfølgere til den revolutionære sag, som dr. Sun Yat-sen viede sig til.

Vi har fuldført den demokratiske revolution, som dr. Sun Yat-sen efterlod ufuldendt, og vi har videreudviklet den til en socialistisk revolution. Vi står nu midt i denne revolution.

Tingene bevæger sig altid fremad. Der er kun gået 45 år siden revolutionen af 1911, men Kinas ansigt er blevet et helt andet. Om yderligere 45 år, dvs. i år 2001 ved begyndelsen af det 21. århundrede, vil Kina have undergået en endnu større forandring. Det vil være blevet et mægtigt socialistisk industriland. Og det er, hvad det bør være. Kina er et land med et areal på 9.600.000 millioner kvadratkilometer og en befolkning på 600 millioner, og det burde yde et større bidrag til hele menneskeheden. Men gennem lang tid i fortiden var dets bidrag alt for lille. Det er vi kede af.

Vi bør imidlertid være beskedne - ikke bare nu, men også om 45 år og så sandelig altid. I sine internationale forbindelser bør det kinesiske folk befri sig beslutsomt, grundigt, helt og holdent og fuldstændigt for stormagtschauvinisme.

Artikel til minde om 90-årsdagen for Dr. Sun Yat-sens fødsel.

Dr. Sun var en beskeden mand. Jeg har hørt ham tale ved mange lejligheder, og hans karakterstyrke gjorde indtryk på mig. Ud fra den måde hvorpå han koncentrerede sig om studiet af både Kinas fortid og nutid og af andre lande, herunder Sovjetunionen, vidste jeg, at han var en mand med et modtageligt sind.

Han arbejdede med hele sit hjerte og hele sin sjæl for Kinas omformning, han viede hele sit liv til sagen; om ham kan det siges med fuld ret, at han gav sit bedste, gav alt, hvad han havde, indtil hans hjerte holdt op med at slå.

Ligesom mange store historiske skikkelser, som stod i forreste række og ledede begivenhedernes gang, havde også Dr. Sun sine fejl og mangler. Disse fejl og mangler bør forklares i lyset af de historiske betingelser, således at folk kan forstå dem; vi skal ikke være for kritiske ved vore forgængere.

TALE VED KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS 8. CENTRALKOMITES 2. PLENARMØDE

15. november 1956

Jeg vil tale om fire spørgsmål: økonomien, den internationale situation, de kinesisk-sovjetiske relationer og spørgsmålet om stort og lille demokrati.

I

Vi må lave en omfattende analyse af et problem, før det kan løses korrekt. Hvorvidt man går frem eller tilbage, hvorvidt man skal sidde op på eller sidde af hesten, afhænger af dialektikken. I denne verden er der altid tilfælde af at sidde op på eller sidde af hesten, af at gå frem eller af at gå tilbage. Hvordan er det muligt at ride hele dagen uden at sidde af? Når vi går, sætter vi ikke fødderne frem samtidig, men altid én af gangen. Når vi tager et skridt, sætter vi den ene fod frem, den anden bliver bagude og når vi tager det næste, sætter vi den anden frem, og den første bliver bagude. På film ser vi, at figurerne hele tiden er i bevægelse på skærmen, men betragter vi filmstrimlen, ser vi, at de alle, på hvert enkelt billede, er uden bevægelse. I essayet »Under himlen« i *Chuang Tzu*, siges der: »Skyggen fra en fugl, der flyver, er ikke i bevægelse.« Alle ting er på én gang i bevægelse, og ikke i bevægelse - sådan er dialektikken i verden. Ren stilstand eksisterer ikke, ej heller ren bevægelse. Bevægelsen er det absolutte, mens hvile er midlertidig og betinget.

Vor planøkonomi er på en gang i ligevægt og i uligevægt. Ligevægt er midlertidig og betinget. Efter at der midlertidigt er opnået ligevægt, vil der ske forandringer. Ligevægt i den første halvdel af året vil blive til uligevægt i den anden halvdel. Ligevægt i dette år vil forandre sig til uligevægt i det næste. Det er umuligt at have ligevægt hele tiden, uden at den sættes overstyr. Vi marxister mener, at uligevægt, modsigelse, kamp og udvikling er absolut, mens ligevægt og hvile er relativt. Relativ betyder midlertidig og betinget. Set i dette lys er vor planøkonomi så i fremgang eller tilbagegang? Vi bør sige til kadrerne og masserne, at den på en gang går frem og tilbage, men at den hovedsagelig går frem, skønt det ikke er ad en lige linie, men som en bølgebevægelse. Skønt der er tider, hvor vi sidder af hesten, gælder det

som regel, at vi hyppigere sidder op på den. Fremmer vore partikomiteer på alle niveauer, de forskellige centrale departementer og regeringer på alle niveauer fremgang eller tilbagegang? Grundlæggende set, fremmer de fremgangen. Samfund er altid på vej frem, for fremgang og udvikling er hovedtendensen.

Er den 1. femårsplan korrekt? Jeg støtter den opfattelse, at den i alt væsentligt er korrekt, som det tydeligt fremgår af de første fire år af dens gennemførelse. Det er rigtigt, at der har været fejl, men dette er næppe til at undgå, fordi vi mangler erfaring. Vil vi stadig begå fejl i fremtiden, når vi har høstet erfaringer efter adskillige femårsplaner? Ja, det vil vi. Man kan aldrig opnå tilstrækkelig erfaring. Vil det om titusind år være muligt helt at undgå fejl i planlægning? Ting, der sker om ti tusind år, vil ikke længere være vort anliggende. Men en ting er sikker. Fejl vil blive begået, selv på det tidspunkt. Unge mennesker vil begå fejl, men vil ældre ikke? Confucius sagde, at alt hvad han lavede var i overensstemmelse med objektiv lov,¹ da han var 70 år men jeg tror ham ikke, han pralede blot. Nogle af opbygningsprojekterne over gennemsnittet i den 1. femårsplan, er udformet til os af Sovjetunionen. Men de fleste af dem har vi selv udformet. Tror I, at kinesere er inkompetente? Hvorfor det? Vi er også kompetente. Imidlertid må det indrømmes, at vi stadig ikke er så dygtige, for der er endnu nogle projekter, vi ikke kan udforme selv. Der har været et problem i vor opbygning i de forløbne fem år. Som nogle kammerater udtrykker det: »Vi har kun været opmærksomme på skelettet, men ikke på at give det kød og blod«. Vi har rejst fabriksbygninger og installeret maskiner og andet udstyr, uden at de kommunale anlægsarbejder og servicefaciliteter har holdt trit med dette. Dette vil fremover blive et stort problem. Efter min opfattelse vil følgerne kunne mærkes, ikke under den 1. femårsplan, men under den 2. eller måske den 3. Nu kan vi drage en foreløbig konklusion, om, hvorvidt den 1. femårsplan er korrekt, og en ny til næste år, men jeg mener, at en endelig konklusion må vente indtil den sidste fase af den 2. femårsplan. Det er umuligt at undgå en vis grad af subjektivism i planlægningen. Det er ikke dårligt at begå nogle få fejl. Resultater har en dobbeltkarakter, lige så vel som fejl har det. Resultater opmuntrer folk, men er også tilbøjelige til at fordreje hovedet på dem, derfor er de en fjende, men samtidig en god læremester. I det store og hele er der trods alt indtil nu ikke fundet noget alvorligt eller grundlæggende forkert i den 1. femårsplan.

Vi må værne om kadrerne og massernes begejstring, og ikke hælde koldt vand på dem. På et tidspunkt var der nogle, der hældte koldt vand på den socialistiske omformning af landbruget, og den gang var der, så at sige, en »komité til fremme af tilbagegangen.« Vi gjorde senere opmærksom på, at det ikke er rigtigt at smide med koldt vand, så vi svarede igen med en komité til fremme af fremgangen. Ifølge den oprindelige plan, skulle grundlaget

for den socialistiske omformning af ejendomsforholdene være fuldført på 18 år, men med denne bevægelse frem, vil det gå meget hurtigere.

Programudkastet for landbrugets udvikling antager, at landbrugskoopertiver på højere niveau vil være gennemført i 1958, og nu ser det ud til, at vi kan nå målet inden denne vinter eller næste forår. Der er måske nogle få fejl i denne udvikling, men det er bedre end komitéen til fremme af tilbagegang; bønderne er tilfredse, og der har været en stigning i landbrugsproduktionen.

Uden denne kooperative omformning ville kornudbyttet i år ikke have kunnet øges med mere end 20.000 millioner catties, stillet over for så alvorlige naturlige vanskeligheder. I de ramte områder understøtter kooperativerne eksistens også hjælpearbejdet gennem produktionen. Utilstrækkelighederne hos kadrene og masserne, såvel som hos os selv, bør kritiseres, under hensyntagen til, at der bliver værnet om begejstringen, og på denne måde vil de få et skub fremad. Når masserne vil have udført noget, som på indeværende tidspunkt er umuligt, skal forholdene gøres klart for dem, og dette kan helt sikkert lade sig gøre.

Der burde være tre diskussionsrunder før det årlige statsbudget fastslægges. Det vil sige, at kammeraterne fra vor centralkomité og andre, som er involverede i det, bør holde tre møder til at diskutere og træffe en beslutning. Dette vil gøre os alle i stand til at forstå budgettets indhold. Ellers vil det altid kun være de ansvarlige kammerater, der kender det, mens vi for vort vedkommende, blot vil række hånden i vejret. Ved vi da intet om indholdet nu? Jeg vil svare både ja og nej, vi ved ikke ret meget om det. Med denne beslutningsmetode, tre runders diskussion, kan man så sige, at vi kender det grundigt? Sandsynligvis ikke, og der vil stadig være en kløft mellem os og de ansvarlige kammerater. De er som operasangere på scenen, de har forstand på at synge; vi er som publikum - vi har ikke forstand på at synge. Men hvis vi går i operaen tilstrækkeligt ofte, vil vi blive i stand til at skelne mere eller mindre korrekt mellem gode og dårlige sangere. Det er trods alt op til publikum at videregive bedømmelsen af sangerens optræden. Og det er ved dets hjælp, at sangeren bliver i stand til at korrigere sine fejl. Det er her publikum er overlegent. En opera kan opføres igen og igen, hvis folk har lyst til at se den igen og igen. Operaer, som folk ikke så godt kan lide, må ændres. Altså, inden for vor centralkomité er der en modsigelse mellem eksperter og ikke-eksperter. Eksperter har deres stærke sider, lige så vel som ikke-eksperter. Ikke-eksperterne kan skelne mellem rigtigt og forkert.

I beregningen om statsbudgettet for 1956, blev udtrykket »sikkert og pålideligt« brugt, og jeg foreslår, at det fra nu af ændres til »fuldt pålideligt«. På mødet, som blev afholdt i januar om spørgsmålet om de intellektuelle, brugte jeg udtrykket »fuldt pålideligt«. »Sikkert« og »pålideligt« er tautologiske. At bruge »sikker« til at beskrive »pålidelig« vil hverken tilføje eller

tydeliggøre noget. Et beskrivende ord skal både tilføje og tydeliggøre. At sige at noget er »fuldt pålideligt« vil sige at betinge graden af pålidelighed, det vil sige at der ikke blot er tale om pålidelighed i almindelighed, men fuldt og helt. Da budgettet blev vedtaget af Den nationale Folkekongres i juni, sagde alle, at det var pålideligt. Nu ser det ud til, at en del af budgettet, mindre end 10%, ikke er pålideligt, fordi nogle områder ikke har fået passende prioritering, mens andre er blevet tildelt for mange penge. Så i fremtiden må vi være opmærksomme på prioriteringen af områderne i budgettet. Det kræver opmærksomhed fra eksperternes side at tage stilling til, om prioriteringerne er korrekte eller ej, men det kræver også opmærksomhed fra os, og særligt fra kammeraterne på provinsniveau. Selvfølgelig skal alle være opmærksomme over for det.

Både vi og sekretærerne i partikomiteerne i provinserne, de centralt styrede byer og i de autonome regioner skal kende til økonomi og planlægning. I den forløbne tid har der været nogle kammerater, der ikke tog dette alvorligt. Kammerater, jeg vil gøre jer specielt opmærksomme på spørgsmålene om korn, svinekød, æg, grønsager m.m., eftersom disse udgør et ret stort problem. Siden sidste vinter koncentrerede vi vore kræfter om korn på bekostning af bierhverv og industriafrøder. Denne fejl er nu blevet rettet, og vi lægger nu kræfterne her, især efter at der er fastsat prisforhold mellem korn og tyve eller tredive andre varer som f.eks. bomuld, spiseolie, svin og tobak; bønderne er meget interesserede i bierhverv og industriafrøder på bekostning af kornet. Først lægger vi hovedvægten på kornet og siden på bierhverv og industriafrøder. Lave kornpriser skader bønderne; nu, hvor der er sat så lave kornpriser, vil bønderne simpelthen holde op med at dyrke det. Dette problem fortjener stor opmærksomhed.

Vi må opbygge landet gennem flid og sparsommelighed, bekæmpe ødselhed og spild, og tilskynde til hårdt arbejde og enkel levevis, og vi må dele med masserne både i medgang og modgang. Nogle kammerater har foreslået, at fabriksdirektører og skoleinspektører samt universitetsrektorer skulle bo i skure, og dette, tror jeg, er en god ide, især i dårlige tider. Da vi krydsede sumpområderne på Den lange March, var der ingen huse overhovedet, vi sov blot, hvor vi kunne, og det gjorde øverstkommanderende Chu Teh også, da han i fyrré dage gik gennem sumpområderne. Vi kom alle igennem. Vore tropper havde ikke noget mad, og vi spiste barken og bladene på træerne. Før i tiden kunne vi dele glæderne og lidelserne med folket, hvorfor kan vi så ikke gøre det nu? Så længe vi bliver ved med dette, vil vi ikke fjerne os fra masserne.

Vi må være opmærksomme på aviserne. De steder, hvor der udgives aviser, må centralkomiteen og partikomiteerne på alle niveauer tage driften af aviserne meget alvorligt. Siden dette års begyndelse har der været en ensidig og urealistisk propaganda i pressen for en forbedring af folkets levestan-

dard, men der har ikke været særlig meget publicity omkring opbygningen af landet gennem flid og sparsommelighed, bekæmpelse af ødselhed og spild, tilskyndelse til hårdt arbejde og enkel levevis, og til at vi deler med masserne i både medgang og modgang. Dette bør fra nu af sættes i centrum for vor propaganda i pressen. Det, som udsendes fra radiostationerne, kommer formentlig også fra aviserne. Derfor er det nødvendigt at indkalde møder med journalister, avisredaktioner og de ansatte ved radioen for at udveksle synspunkter med dem og oplyse dem om de styrende principper for vor propaganda.

Her kan jeg tænke mig at komme ind på et andet spørgsmål: spørgsmålet om at undertrykke de kontrarevolutionære. Bør de lokale tyranner og onde folk, som har begået modbydelige forbrydelser slås ihjel? Ja, det bør de. Nogle demokratiske personligheder siger, at det er dårligt at henrette dem, og vi siger, det er godt - vi synger på forskellige melodier, det er alt. Men dette tema kan vi aldrig synge sammen med de demokratiske personligheder. Dem, vi henrettede, var »små Chiang Kai-shekker«. Hvad angår de »store Chiang Kai-shekker«, som f.eks. kejser Pu Yi, Wang Yao-wu og Tu Yu-ming, vil vi ikke henrette nogen af dem. Men hvis vi ikke var kommet af med de »små Chiang Kai-shekker«, ville jorden skælve under vore fødder hver eneste dag, produktivkræfterne ville ikke blive frigjort, og det arbejdende folk ville ikke blive befriet. Produktivkræfterne består af to faktorer, arbejdere og redskaber. Hvis vi ikke undertrykte de kontrarevolutionære, ville det arbejdende folk være ulykkeligt. Det samme ville okserne og hakkerne, og selv jorden ville have det dårligt. Altsammen fordi bønderne, der bruger hakkerne og okserne og jorden, ville være ulykkelige. Nogle kontrarevolutionære må derfor nødvendigvis henrettes, andre må arresteres, mens atter andre må sættes under folkets kontrol.

II

I det store og hele er den internationale situation udmærket. Der er nogle få imperialistiske magter, men hvad så? Intet alarmerende, selv hvis der en halv snes mere.

Nu er der indtruffet uro i to områder, Østeuropa og Mellemøsten. Der har fundet uroligheder sted i Polen og Ungarn,² og Storbritannien og Frankrig har iværksat væbnet aggression mod Ægypten. Jeg mener, at disse dårlige ting også er gode ting. I marxisters øjne har en dårlig ting dobbeltkarakter; på den ene side er den dårlig, på den anden side er den god. Når folk ser ordet dårlig før ordet ting, vil mange mene, at det er entydigt dårligt. Men vi siger, at der også er et andet aspekt ved det, nemlig at den dårlige ting samtidig er en god ting, og det er det, der menes med, at »fiaskoen går svanger med succes'en«. Enhver fiasko, ethvert nederlag eller enhver fejltagelse kan føre til gode resultater under givne omstændigheder. Eftersom der er ild i Polen

og Ungarn, vil den blusse op før eller senere. Hvad er bedst, at lade ilden blusse op eller ej? Ild kan ikke pakkes ind i papir. Nu, hvor ilden er blusset op, er det helt i orden. På denne måde har adskillige kontrarevolutionære i Ungarn afsløret sig selv. Begivenhederne i Ungarn har opdraget det ungarske folk og samtidig nogle kammerater i Sovjetunionen, lige så vel som os kinesiske kammerater. Det var sådan et chok, da Beria blev afsløret. Hvordan kunne et socialistisk land frembringe en Beria? Det var et andet stort chok, da Kao Kang blev afsløret. Det er netop gennem sådanne fænomener, at vi lærer. De er i tingenes væsen, og vil altid finde sted.

Vil der stadig være revolutioner i fremtiden, når alle imperialistiske magter er bekæmpet og klasserne fjernet? Mit synspunkt er, at der stadig vil være behov for revolution. Forandring vil stadig være nødvendig for samfundssystemet og begrebet »revolution« vil fortsat blive anvendt. Selvfølgelig vil revolutionerne ikke være af samme karakter, som dem vi har i klassekampens epoke. Men der vil fortsat være modsigelser mellem produktionsforholdene og produktivkræfterne, mellem overbygningen og den samfundsmæssige basis. Når produktionsforholdene er ude af trit, må de omstyrt. Hvis overbygningen (iberegnet ideologi og den offentlige mening) beskytter en type produktionsforhold, som folket er imod, vil det omforme den. Selve overbygningen udgør sociale relationer af en anden art. Den hviler på den økonomiske basis. Når vi taler om økonomisk basis, mener vi produktionsforhold, hovedsagelig ejendomsforhold. Produktivkræfterne er den mest revolutionære kraft. Når produktivkræfterne har udviklet sig, bliver revolutionen nødvendig. Produktivkræfterne består af to faktorer: Den ene er mennesket, den anden er redskaber. Redskaber er fremstillet af mennesker. Når redskaberne kræver revolution, vil de ytre sig gennem mennesket, som vil omstyrte de gamle produktionsforhold og de gamle sociale relationer. »En gentleman bruger sin tunge, ikke sine næver«, og den bedste måde er at forklare tingene. Men hvis forklaringerne støder mod en mur, må våbnene tale. Hvad hvis der ingen våben er? Arbejderne har værktøj mellem hænderne, og de, som ikke har, kan bruge sten, og hvis der ikke en gang er sten, er der altid deres egne to næver.

Vores statslige organer er det proletariske diktators organer. F.eks. er domstolens funktion at behandle de kontrarevolutionære, men dette er ikke alt, for de må afgøre adskillige stridigheder inden for folket. Det ser ud til at domstole stadig vil være nødvendige ti tusind år frem. For når klasserne er afskaffet, vil der fortsat være modsigelser mellem de fremskredne og de tilbagestående, der vil være kampe og håndgemæng mellem folk, og der vil stadig være mange slags uroligheder. Hvilket kaos ville der ikke være uden en domstol! Men kampene ville have en anden karakter, forskellig fra klassekamp. Domstolen vil ligeledes have en anden karakter. Overbygningen kan til den tid stadig indeholde fejl. F.eks. kan folk som os komme til at begå

fejl, tabe i kampe, og blive sat fra vores hverv, således at en Gomulka kunne komme til magten eller en Jao Shu-shi få vind i sejlene. Kan man sige at sådanne ting ikke vil ske? Jeg tror, at de vil, selv om tusind eller om ti tusind år fra nu af.

III

Enhver ting i verden er en enhed af modsætninger. Med enhed af modsætninger, mener vi enhed af modsætninger, som har forskelligt væsen. F.eks. er vand en kombination af to elementer, brint og ilt. Hvis der kun var ilt og intet brint eller omvendt, kunne der ikke dannes vand. Det siges, at over en million bestanddele har fået navn indtil nu, og ingen ved, hvor mange der endnu ikke har. Alle bestanddele er enhed af modsætninger af forskelligt væsen. Således er det også med ting i samfundet. Forholdet mellem de centrale og lokale myndigheder er en enhed af modsætninger og ligeledes mellem en regeringsafdeling og en anden.

Forholdet mellem to lande er også en enhed af modsætninger. Kina og Sovjetunionen er begge socialistiske lande. Er der nogle forskelle imellem dem? Ja, det er der. De to lande er forskellige med hensyn til nationalitet. Der er gået 39 år, siden oktoberrevolutionen fandt sted, mens det kun er 7 år siden, vi vandt statsmagten over hele landet. De ting, vi hver især har gjort, er forskellige på mange måder. F.eks. har vor kollektivisering af landbruget i modsætning til deres gennemgået adskillige stadier, vor politik over for kapitalisterne er forskellig fra deres, ligeledes vor politik for markedspriserne og måden, hvorpå vi behandler forholdet mellem landbrug og letindustri på den ene side og sværindustrien på den anden, og ligeledes med hensyn til opbygningen af hæren og partiet. Nogle af de ting I gør, er vi ikke enige i, nogle af de måder I behandler tingene på, billiger vi ikke.

Nogle kammerater er simpelthen ikke opmærksomme på dialektikken og er ikke analyserende. De siger, at alt Sovjet gør, er godt, og overfører det mekanisk. I virkeligheden er der ved alle ting, hvadenten de er kinesiske eller udenlandske, noget godt og noget dårligt. Dette gælder for arbejdet i alle provinser, der er både resultater og ting, der slår fejl. Og det gælder også for hver eneste af os, for vi alle har ikke blot et, men to aspekter, stærke og svage sider. Læren om, at alt kun har et aspekt, har eksisteret siden oldtiden, og det har læren om, at alt har to aspekter, også. De er kendt som henholdsvis metafysikken og dialektikken. En gammel kineser sagde: »Yin og yang udgør Tao«.³ Det er umuligt kun at have yin uden yang og omvendt. Det er en lære fra oldtiden, som bekræfter eksistensen af to aspekter. Metafysikken er en lære, som kun arbejder med et aspekt. Og den findes fortsat blandt et betragteligt antal kammerater. De anlægger et ensidigt syn på tingene, og mener, at alt ved Sovjet er godt og overfører det uden skelnen, hvilket bringer en del ting med sig, som ikke skulle have været overført. Når tingene er

fejlagtigt overført og ikke passer til vort land, må der ske forandringer.

Nu vil jeg tale om spørgsmålet om »at have ulovlige forbindelser til udlandet«. Er der i vort land sådanne personer, som forsyner udlændinge med oplysninger bag centralkomiteens ryg? Det tror jeg, der er. Kao Kanger er et godt eksempel. Mange kendsgerninger har bevist dette.

Den 24. december 1953 erklærede jeg ved centralkomiteens politiske bureaus udvidede møde, som skulle afsløre Kao Kang, at der var to hovedkvarterer i byen Peking, det ene omfattede alle os, der var til stede, og det hvirvlede en åben vind op og antændte en åben ild, mens det andet var et undergrundshovedkvarter, og det hvirvlede på en måde også en vind op og antændte på en måde også ilden, en ildevarslende vind og en ildevarslende ild. Lin Tai-yu, en person i en klassisk kinesisk roman, sagde: »Enten er østenvinden stærkere end vestenvinden, eller også er vestenvinden stærkere end østenvinden«. I dag er enten den åbne vind og den åbne ild stærkere end den ildevarslende vind og den ildevarslende ild, eller den ildevarslende vind og den ildevarslende ild er stærkere end den åbne vind og den åbne ild. Det andet hovedkvarters formål med at hvirvle en ildevarslende vind op og antænde en ildevarslende ild, var at overvinde den åbne vind og slukke den åbne ild; det vil sige at styrte et stort antal mennesker.

Blandt vore kadre af højere eller middel rang, er der nogle få (ikke mange) som opretholder ulovlige forbindelser til udlandet. Dette er ikke godt. Jeg håber, at I kammerater vil gøre det klart for enhver i ledende grupper i partiet og de centrale departementers partikomiteer, og partikomiteerne i provinserne, de centralt styrede byer og de autonome regioner, at denne virksomhed må stoppe. Der er blevet gjort nogle ting i Sovjetunionen, som vi ikke billiger, og centralkomiteen har allerede sagt dette til de sovjetiske ledere adskillige gange; nogle af de spørgsmål, vi ikke har berørt, vil blive taget op senere. Hvis de overhovedet skal tages op, bør det gøres af centralkomiteen. Hvad angår informationer, skal I ikke forsøge at videregive dem. Sådanne informationer gør overhovedet ingen nytte, de kan kun forårsage skade. De underminerer forholdet mellem de to partier og de to lande. Desuden sætter de, som er beskæftiget med en sådan aktivitet, sig selv i en vanskelig situation. De vil altid have dårlig samvittighed, eftersom de gør det bag om ryggen på partiet. De, som har videregivet informationer, skulle tage at tilstå det og holde op med det, ellers vil der komme en undersøgelse og de vil blive straffet på behørig vis, hvis de afsløres.

Jeg vil sige nogle få ord om Sovjetunionens kommunistiske Partis 20. kongres. Jeg mener, der er to »sværd«. Det ene er Lenin. Det andet er Stalin. Stalins sværd er nu blevet kastet bort af russerne. Gomulka og nogle folk i Ungarn har taget det op for at støde det i Sovjetunionen og vende sig imod den såkaldte stalinisme. De kommunistiske partier i mange europæiske lande kritiserer ligeledes Sovjetunionen, og deres leder er Togliatti. Impe-

rialisterne bruger også dette sværd til at slå folk ihjel med. F.eks. har Dulles svinget det et stykke tid. Dette sværd er ikke blevet lånt ud, det er blevet kastet bort. Vi kinesere har ikke kastet det bort. Først og fremmest beskytter vi Stalin, men vi kritiseer også hans fejltagelser, og vi har skrevet artiklen, »Om de historiske erfaringer med proletariats diktatur«. Vi handler i overensstemmelse med den objektive virkelighed i modsætning til visse folk, som har forsøgt at vanære og udslette Stalin.

Med hensyn til Lenins sværd, er det så ikke også i en vis udstrækning blevet kastet bort af de sovjetiske ledere? Efter min opfattelse er det blevet kastet bort i betragtelig udstrækning. Er oktoberrevolutionen stadig gyldig? Kan den stadig tjene som eksempel for alle lande? Hrusjtjov siger i sin beretning på Sovjetunionens kommunistiske Partis 20. kongres, at det er muligt at opnå statsmagten ad den parlamentariske vej, det er det samme som at sige, at det ikke længere er nødvendigt for alle lande at lære af oktoberrevolutionen. Så snart denne sluse er åbnet, bliver leninismen i det store og hele kastet bort.

Den leninistiske lære har videreudviklet marxismen. På hvilke områder har den gjort det? Først og fremmest med hensyn til verdensanskuelsen, dvs. materialismen og dialektikken, og for det andet med hensyn til den revolutionære teori og taktik. Særligt i spørgsmålet om klassekamp, proletariats diktatur og proletariats politiske parti. Og så er der Lenins lære om opbygningen af socialismen. Med oktoberrevolutionen gik opbygningen af socialismen i gang midt under revolutionen, og derfor har Lenin syv års praktisk erfaring med opbygning, hvilket ikke blev Marx forundt. Vi har lært af netop disse grundlæggende principper fra marxismen-leninismen.

I både vor demokratiske revolution og vor socialistiske revolution har vi mobiliseret masserne til at føre klassekamp, i løbet af hvilken vi har opdraget folket. Det er fra oktoberrevolutionen, at vi har lært at føre klassekamp. Under oktoberrevolutionen var masserne helt mobiliserede til at føre klassekamp. De, som nu bliver sendt fra Sovjetunionen som eksperter til forskellige lande, var intet andet end børn på oktoberrevolutionens tid, og mange af dem har glemt dens praksis. Kammerater i nogle lande siger, at Kinas masselinje ikke er korrekt, og de er kun alt for glade for at tage den formynderiske holdning op. Ingen standser dem, hvis de ønsker at gøre dette; under alle omstændigheder fastholder vi de fem principper for fredelig Sameksistens med ikke-indblanding i hinandens indre anliggender og gensidig ikke-aggression. Vi har ingen planer om at udøve ledelse over noget andet land, bortset fra vort eget, dvs. Den kinesiske Folkerepublik.

Det grundlæggende problem ved nogle østeuropæiske lande er, at de ikke har været gode nok til at føre klassekamp, og de har ladet for mange kontrarevolutionære være på fri fod; de har heller ikke opdraget proletariats i klassekamp for at støtte dem i at lære, hvordan man klart skelner mellem

folket og fjenden, mellem rigtigt og forkert og mellem materialisme og idealisme. Og nu må de høste, som de har sået, de har selv savet den gren over, som de sidder på.

Hvor stor kapital har I? Kun Lenin og Stalin. Nu har I opgivet Stalin og ligeledes næsten alt af Lenin; Lenins fødder er borte, eller måske er kun hans hoved tilbage, eller også er hans hænder skåret af. Vi vil for vort vedkommende holde fast ved at studere marxismen-leninismen og lære af oktoberrevolutionen. Marx har efterladt os mange skrifter, og det har Lenin også. At stole på masserne, at følge masselinien - det er, hvad vi har lært af dem. Ikke at stole på masserne, når vi fører klassekamp, og ikke at trække en klar skillelinie mellem folket og fjenden - det ville være meget farligt.

IV

Nogle få kadrer med intellektuel baggrund på departements- eller bureauledelsesniveau gør sig til talsmænd for stort demokrati, i det de siger at lille demokrati ikke er tilstrækkeligt tilfredsstillende. Deres »store demokrati« betyder tilegnelse af Vestens borgerlige parlamentariske system og efterligning af den slags vestlige fænomener som »parlamentarisk demokrati«, »pressefrihed« og »talefrihed«. Deres kamp for dette er fejlagtig, fordi de mangler det marxistiske standpunkt, klassestandpunktet. Imidlertid er begreberne stort og lille demokrati meget sigende, så vi har lånt dem.

Demokrati er en metode, og alt afhænger af, over for hvem og til hvilket formål, det skal anvendes. Vi er tilhængere af stort demokrati. Og det, vi er tilhængere af, er stort demokrati under proletariatets ledelse. Vi mobiliserede masserne til at bekæmpe Chiang Kai-shek og nedkæmpede ham efter en kamp, som varede mere end 20 år. I jordreformbevægelsen rejste bondemasserne sig mod godsejerklassen, og fik jord efter tre års kamp. Dette var en foreteelse med stort demokrati. Bevægelsen mod »de tre onder« var en kamp mod de af vore folk, som var blevet korrumperede af borgerskabet. I begge bevægelser blev der rettet uforsonlige slag. Dette var altsammen kraftige massebevægelser og eksempler på stort demokrati. For nogle få dage siden holdt store folkemasser en demonstration foran den britiske chargé d'affaires kontor i Kina, og adskillige hundredetusinde mennesker holdt møde på Tien An Men-pladsen i Peking til støtte for Ægyptens modstand mod den britisk-franske aggression. Dette var også et eksempel på stort demokrati, vendt mod imperialismen. Hvorfor skulle vi ikke værne om dette store demokrati? Det gør vi faktisk også. Hvem er dette store demokrati vendt imod? Mod imperialismen, feudalisme og bureaukratkapitalisme, og mod kapitalismen. Den socialistiske omformning af privatindustri og handel var vendt mod kapitalismen. Den socialistiske omformning af landbruget, som sigtede mod at afskaffe småproducenters private ejendomsret, var i sit væsen også vendt mod kapitalismen. Det var gennem massebevægelsen, at

vi udførte den socialistiske omformning af landbruget, vi mobiliserede bønderne, hovedsagelig de fattige bønder og de lavere middelbønder, til at organisere sig først, således at de højere middelbønder ikke kunne gøre andet end følge med. Med hensyn til den kendsgerning, at kapitalisterne slog på trommer og på gong-gonger for at byde den socialistiske omformning velkommen, var det, fordi de ikke havde noget valg efter fremkomsten af den socialistiske opsving på landet og under presset fra masserne af arbejdere under dem.

Hvis det store demokrati nu skal praktiseres igen, går jeg ind for det. Man er bange for, at masserne vil gå på gaderne, det er jeg ikke, selv ikke hvis hundredtusinder skulle gøre det. »Den, som ikke er bange for at dø af tusind hug, vover at kaste kejseren af hesten.« Dette var et mundheld hos en person i en klassisk kinesisk roman, Wang Shi-feng, også kaldet Søster Feng. Det var netop hende, der sagde sådan. Når det store demokrati sættes i bevægelse af proletariatet, er det vendt mod klassefjenderne. Nationens fjender (som er ingen andre end imperialisterne og de udenlandske monopolkapitalister) er også klassefjender. Stort demokrati kan også vendes mod bureaukrater. Jeg har netop sagt, at der stadig vil være revolutioner titusind år fra nu af, så muligvis må det store demokrati praktiseres til den tid. Hvis nogle folk bliver trætte af livet, og derfor bliver bureaukratiske, hvis de, når de møder masserne, ikke har et eneste venligt ord tilovers for dem, men udelukkende går i rette med dem, og hvis de ikke tager sig af at løse nogle af massernes problemer, er de dømt til at blive omstyrtet. Denne fare eksisterer nu. Hvis man afskærer sig fra masserne og ikke kan løse deres problemer, vil bønderne svinge deres bærestænger, arbejderne vil demonstrere i gaderne og studenterne vil foranstalte optøjer. Nårsomhelst sådanne ting end finder sted, må de først og fremmest tages som gode ting, og det er sådan, jeg ser på det spørgsmål.

For adskillige år siden skulle der bygges en flyveplads et sted i Honan-provinsen, men der var ikke på forhånd truffet passende foranstaltninger til at hjælpe de bønder, som boede der, og de havde ikke fået nogen rimelig forklaring, da de blev tvunget til at flytte væk. Bønderne i landsbyen, som det angik, sagde at selv fuglene ville skræppe lidt op, hvis man pirkede til deres rede i træet med sin stang og prøvede at få den ned. Teng Hsiao-ping, også du har en rede, og ville du ikke også skræppe lidt op, hvis jeg ødelagde den? Den lokale befolkning satte tre forsvarsrækker op: den første række bestod af børn, den anden af kvinder og den tredje af sunde og raske unge mænd. Alle som tog derud for at foretage opmålinger blev drevet bort, og bønderne sejrede til sidst. Senere, da der var blevet givet tilfredsstillende forklaringer og gjort forberedelser, indvilligede de i at flytte væk, og flyvepladsen blev bygget. Der er ikke så få lignende sager. Nu er der folk, som tilsyneladende tror, at de kan sove trygt og spille tyranner efter forgodtbefin-

dende, nu hvor statsmagten er vundet. Masserne vil sætte ne personer, kaste sten efter dem og slå efter dem med dem, jeg tror vil være, hvad de fortjener, og det vil glæde mig en kampen nogle gange den eneste måde at løse et problem på stiske parti har brug for at tage ved lære. Når som helst studen går på gaden, skal I betragte det som en god ting, kammerat hundrede studenter fra Chengtu, som ønskede at komme til fremføre et krav, men de i det ene tog blev stoppet i Kuangyu provinsen Szechuan, mens de i det andet tog kom så langt som men de nåede ikke Peking. Efter min mening og også efter student Chous skulle studenterne have haft lov til at komme og aflægge besøg hos de pågældende afdelinger. Det burde være dem at gå i strejke og masserne at afholde demonstrationer demonstrationer er tilladt ifølge vor forfatning. Når forfatningen skal revideres, vil jeg foreslå at strejkeretten bliver tilføjet, således der har lov til at gå i strejke. Dette vil bidrage til at løse mellem staten og fabrikslederen på den ene side og arbejdermassen anden. Det drejer sig trods alt kun om modsigelser. Verden er fuld af modsigelser. Den demokratiske revolution løste komplekset af modsætninger imperialismen, feudalismen og bureaukratkapitalismen. Nu, hvornår overgangen til nationalkapitalisme og småproduktion grundlægges med hensyn til ejendomsforholdene, er der kommet modsigelser i områder frem i lyset, og nye modsigelser er opstået. Der er adskillige hundredtusind kadrer i partikomiteer på amtsniveau og over dette, som landets skæbne i deres hænder. Hvis de ikke gør deres arbejde godt, skiller sig ud fra masserne og ikke lever enkelt og arbejder hårdt, vil dem og bønderne og studenterne have god grund til at miste tillid til dem. Vi må være på vagt, så vi ikke nærer den bureaukratiske arbejdss udvikler os til et aristokratisk lag, adskilt fra folket. Masserne vil have grund til at fjerne hvem som helst fra sit embede, som udøver bureaukratstil, ikke gør sig anstrengelser for at løse deres problemer, skælder dem tyranniserer dem, og aldrig forsøger at korrigere sine fejl. Jeg mener, det godt at fjerne sådanne fyre, og de burde fjernes.

Nu er de demokratiske partier og borgerskabet modstandere af proletarietets store demokrati. Hvis vi skulle til at begynde en ny kampagne mod »fem onder«, ville de ikke synes om det. De er meget ængstelige for at demokratiske partier vil blive udslettet og ikke vil nyde godt af sameksister på langt sigt, hvis det store demokrati skal føres ud i praksis. Synes professorer om stort demokrati? Det er svært at sige, men jeg tror, de er på vagt; de er ligeledes bange for proletarietets store demokrati. Hvis de ønsker at udøve borgerskabets store demokrati, vil jeg foreslå en rettelseskampagne, dvs. en ideologisk omformning. Alle studenterne vil blive mobiliseret til at kritisere

sig op modsådan
es hakker, hvilket
prmt. Desuden er
. Det kommuni-
ter og arbejdere
er. Der var over
I Peking for at
an-stationen i
m til Loyang,
ministerpræsi-
il Peking og
tilladt arbej-
r. Optog og
gen engang
les at arbej-
odsigelsen
rne på den
af modsi-
ninger til
modsat-
de er løst
på andre
ge hun-
holder
lt nok,
arbej-
en til
til og
god
atisk
ud,
t er

dem, og på hver eneste læreanstalt, vil der så at sige blive sat kontrolsteder op, som de må gå igennem, før dette anliggende kan betragtes som afsluttet. Så også professorer er bange for proletariatets store demokrati.

Her vil jeg tage et andet emne op. Spørgsmålet om Dalai. Buddha har været død i 2.500 år, og nu vil Dalai og hans tilhænger tage til Indien og hylde ham. Skal vi lade ham tage af sted eller ej? Han vil tage af sted om nogle få dage. Vi rådede ham til at flyve, men det afslog han, idet han foretrak at køre i bil via Kalimpong⁴, hvor der er spioner fra forskellige lande samt hemmelige agenter fra Kuomintang. Det må forudses, at Dalai ikke kommer tilbage, desuden at han vil skade os hver dag ved f.eks. at fremsætte påstande om, at »kommunisterne har invaderet Tibet«, og han vil måske gå så vidt som til at erklære »et uafhængigt Tibet«. Det må også forudses, at han måske vil tilskynde de reaktionære i den tibetanske overklasse til at opfordre til større uroligheder i håbet om at smide os ud, idet han bruger sit fravær som alibi til at løbe fra ansvaret. Dette er muligt i værste fald. Jeg vil stadig være tilfreds, selv hvis denne dårlige situation opstod. Vor arbejdskomité og vore tropper i Tibet må gøre forberedelser, bygge forstærkninger og oplagre masser af føde og vand. Alt, hvad vi har der, er blot nogle få soldater, hver part er frit stillet med hensyn til at handle, som han synes. Hvis I ønsker at kæmpe, vil vi være på vor post; hvis I angriber, vil vi forsvare os. Vi ville aldrig angribe først, men lade dem gøre det, og så vil vi åbne et modangreb, og knuse angriberne med uforsonlige slag. Skal jeg føle mig krænket over en enkelt Dalais forræderi? Overhovedet ikke, selv om I sætter ni flere ind, så det bliver ti Dalaier. Det var vor erfaring, at Chang Kuo-taos desertering ikke viste sig at være en dårlig ting. Hvis man vil gøre en mand og en kvinde til mand og kone, opnår man det ikke ved at binde dem sammen. Når nogen ikke længere har lyst til at være hos dig og ønsker at forlade dig, så lad ham bare gå. Hvilken skade vil det gøre, at han forlader os. Ingen overhovedet. Han kan ikke gøre andet end at forbande os. Vort kommunistiske parti er blevet forbandet i 35 år. Og forbandelserne har været så fortærsket sludder, som »partiet er yderst blodtørstigt«, »partiet vil gøre ejendom og kvinder til fælleseje« og partiet er »brutalt og umenneskeligt«. Hvilken forskel vil det gøre om Dalai, eller en hvilken som helst anden bliver tilføjet til antallet af smædere. Selv om smæderiet fortsatte i 35 år til, vil det kun løbe op til 70 år. Jeg betragter det ikke som godt for en person at være bange for, at der bliver smædet om ham. Nogle folk er bange for at fortrolig viden vil blive røbet. Besad Chang Kuo-tao ikke en mængde fortrolig viden? Jeg har aldrig hørt, at nogle af vore anliggender slog fejl som følge af, at Chang Kuo-tao røbede fortrolig viden.

Vort parti har millioner af erfarne kadrer. De fleste af dem er gode kadrer, født og opvoksede på vor fædrene jord, knyttede til masserne og gennemprøvet under langvarige kampe. Vi har en helt korps af kadrer - de, som tilslut-

tede sig revolutionen i perioden, hvor partiet blev dannet, i Den nordlige Ekspeditions periode, under den revolutionære bondekrig, under modstandskrigen mod Japan og befrielseskrigen, og de, som tilsluttede sig efter den landsomfattende befrielse. De er alle værdifulde aktiver for vort land. I visse østeuropæiske lande er situationen ikke særlig stabil, og en væsentlig årsag er, at de mangler en sådan skare af erfarne kadrer. Med sådanne kadrer som vore er vi i stand til at »sidde fast i fiskebåden, på trods af at stormen suser, og bølgerne rejser sig«. Så meget tillid må vi have. Vi er ikke en gang bange for imperialismen, hvorfor så frygte det store demokrati. Hvorfor skulle vi frygte, at studenterne går på gaderne? Nu er der blandt vore partimedlemmer nogle, der frygter det store demokrati, og dette er ikke godt. Disse bureaukrater, som frygter det store demokrati, må studere marxismen grundigt og forbedre sig.

Vi skal udføre en rettelsesbevægelse til næste år. Tre former for dårlig stil bør korrigeres: 1) subjektivism, 2) sektarisme og 3) bureaukrati. Når centralkomiteen har taget beslutningen, vil der blive udsendt en rundskrivelse, hvor forskellige punkter vil være anført. F.eks. består bureaukrati af adskillige bestanddele som for eksempel manglende evne til at knytte forbindelsen til kadrene og masserne, manglende evne til at gå til bunds i en sag, og finde ud af, hvad der ligger bag, og manglende evne til at dele med masserne i medgang og i modgang, samt korrupsion, spild og så videre. Hvis rundskrivelsen sendes ud i første halvdel af året, kan rettelsesbevægelsen starte i den anden med en periode på adskillige måneder ind imellem. Alle, som ulovligt har tilegnet sig folkets penge, må tilstå i mellemtiden og sende dem tilbage i dette tidsrum eller betale det tilbage senere i rater; hvis han umuligt kan klare at betale dem, selv i rater, må han have dispensation fra at betale dem tilbage; hver af disse tre måder er korrekt. Men under alle omstændigheder skal han indrømme sine fejl, og af egen fri vilje angive størrelsen af det beløb, han har taget. Dette er for, så at sige, at give ham en trappe, således at han har mulighed for at komme ned, skridt for skridt. Denne metode kan også anvendes, når det drejer sig om andre fejl. Det er bedre at komme med en erklæring på forhånd og derefter starte en rettelsesbevægelse på et nærmere angivet tidspunkt end at tildele »straf uden forudgående advarsel«. Det er en metode til at udøve lille demokrati. Nogle siger, at hvis denne metode anvendes, vil der formentlig ikke være meget tilbage at rette i den sidste halvdel af året. Det er nøjagtigt det mål, vi ønsker at opnå. Vort håb er, at på det tidspunkt, hvor rettelsesbevægelsen starter formelt, er subjektivismen, sektarismen og bureaukratiet allerede betragteligt formindsket.

I vor historie har rettelsesbevægelserne bevisligt været en effektiv metode. Fra nu af må alle problemer inden for folket eller inden for partiet løses gennem rettelser. Vi er så heldige at have »den milde brise og den milde regn«s metode, og selv om det næppe er undgåeligt, at tingene bliver sat lidt

for meget på spidsen i nogle tilfælde, er den altdominerende hensigt, at helbrede sygdommen og redde patienten, og i sandhed at nå dette mål i stedet for blot at komme med læbebekendelser til det. Det første princip er at beskytte en person, og det andet er at kritisere ham. Først skal han beskyttes, da han jo ikke er en kontrarevolutionær. Dette betyder, at udgå fra ønsket om enhed, og gennem kritik og selvkritik at opnå enhed på et nyt grundlag. Hvis vi inden for folkets rækker anvender metoden med både at beskytte og kritisere en person, som har begået fejl, vil vi vinde folkets hjerter, blive i stand til at forene hele folket og sætte alle positive kræfter blandt vore 600 millioner mennesker i gang med opbygningen af socialismen.

Jeg går ind for den tanke, at i fredstid skal lønforskellen mellem kadrene i hæren og dem udenfor gradvist indsnævres, men dette betyder ikke fuldstændigt ligemageri. Jeg har altid ment, at hæren skal føre en enkel levevis og arbejde hårdt og være et forbillede. På et møde, afholdt i 1949, foreslog en af vore generaler, at lønnen i hæren skulle hæves, og mange kammerater gik ind for hans forslag, men jeg gik imod. Han illustrerede det med, at en kapitalist spiste et måltid med fem retter, mens en soldat fra Folkets Befrielseshær måtte nøjes med saltet vand samt noget sprængt kål til et måltid, - og det gik ikke - sagde han. Der var politik i disse pickles, ud fra hvilket der kunne dannes eksempel til efterfølgelse. Folkets Befrielseshær vandt folkets hjerter netop på grund af disse pickles; men der var selvfølgelig også andre grunde. Nu er måltiderne i hæren blevet forbedret og er allerede meget forskelligt fra kun at spise pickles. Men det væsentligste er, at vi må gøre os til talsmænd for enkel levevis og hårdt arbejde, hvilket er vor egentlige politiske kvalitet. Chinchow er et område, hvor der vokser æbletræer. På tidspunktet for Liaohsi-felttoget var det efterår, og der var masser af æbler i landsbyboernes hjem, men vore soldater tog ikke et eneste æble. Jeg blev dybt bevæget, da jeg læste om dette. Her var soldaterne selv bevidste om, at det var rigtigt at lade være med at spise af æblerne, men det ville have været forkert at spise dem, for æblerne tilhørte folket. Vores disciplin hviler på en sådan bevidsthed. Det er resultat af partiets ledelse og opdragelse. Var der nogle, der døde af sult, fordi de ikke spiste et æble? Nej, for der var hirse samt pickles. I trange tider, vil I, kammerater, som er til stede her, være nødt til at bo i hytter. Da vi krydsede sumpområderne, havde vi ingen hytter at bo i. Og så klarede vi os uden. Hvorfor kan vi ikke bo i hytter, nu da vi har dem? Hærens folk har holdt møde i disse dage, og de har udtrykt deres beredskab til at udøve selvfornægtelse og sparsommelighed med dybe følelser og stor begejstring. Nu, hvor hæren gør dette, er der så meget desto mere grund for andre mennesker til at føre enkel levevis og arbejde hårdt. Ellers vil de blive udfordret af hærens folk. Der er både civile og folk fra hæren til stede her, så vi vil lade folkene fra hæren udfordre de civile. Folkets Befrielseshær er en god hær, og jeg synes meget godt om den.

Det politiske arbejde må styrkes. Det må styrkes meget på alle områder, om det er blandt civile eller hærens folk, om det er på fabrikker, i landsbyer, butikker, skoler eller hærenheder, om det er i partiet eller regeringsorganer eller folkets organisationer, således at kadrenes og massernes politiske niveau kan blive hævet.

Noter

¹ Dette refererer til et citat fra Confucius: »Når jeg når de 70, kan jeg følge mit hjertes begær, uden at overskride det, som er korrekt.« *De confucianske analekter*, 2. bog, »Wei Cheng.«

² Dette henviser til opstanden som indtraf i Polen i juni 1956 og til den kontrarevolutionære opstand, der fandt sted i Ungarn i oktober samme år.

³ *Forandringenes Bog*, »Hsi Tzu«, 1. del.

⁴ Kalimpong er en grænseby i det nordøstlige Indien nær Yatung i Tibet, Kina.

TALER VED EN KONFERENCE FOR PARTISEKRETÆRERNE FRA PROVINSERNE, DE CENTRALT STYREDE BYER OG DE AUTONOME REGIONER

Januar 1957

I. TALEN DEN 18. JANUAR

På den nuværende konference skal der hovedsagelig diskuteres tre spørgsmål: spørgsmålet om ideologiske tendenser, spørgsmålet om forholdene på landet og det økonomiske spørgsmål.

Vi bør holde øje med de ideologiske tendenser, som jeg her tager op som det første spørgsmål. For tiden er nogle bestemte problemer herom dukket op i partiet og i samfundet i almindelighed, og de kræver nøje opmærksomhed af os.

Der er ét problem, der dukker op i vore egne rækker. Nogle kadrer har f.eks. kastet sig ud i et slagsmål om berømmelse og berigelse og er kun interesseret i personlig vinding. I diskussionen om kadrernes klassificering, var der eksempler, hvor en kadre ikke var tilfreds med en stigning på én grad, selv ved en stigning på to grader blev han liggende og græd i sengen, og måske kunne kun en forfremmelse på tre grader få ham til at stå op. Den ståhej de lavede har løst spørgsmålet. Dette foretagende med at klassificere kadrer, lad os gøre en ende på det! Lad lønningerne blive udlignet i det store og hele med små forskelle hist og her. I gamle dage havde de nordlige krigsherrers regering en premierminister ved navn Tang Shao-yi. Flere år senere blev han dommer i Chungshan amt i Kwangtung-provinsen. Hvis en premierminister i det gamle samfund kunne tjene som dommer i et amt, hvorfor i alverden kan vor regerings ministre så ikke gøre det samme? De som laver ståhej over deres rang, de som kan forfremmes, men ikke degraderes, tåler ud fra denne iagttagelse dårligt at blive sammenlignet med denne gamle mandarin. Det er min mening. De kappes ikke med hinanden om at leve enkelt, at arbejde mere og have færre bekvemmeligheder, men om luksus, rang og status. For tiden er denne måde at tænke på vokset betragteligt i partiet, og sagen kræver vor opmærksomhed.

Er Kooperation i landbruget lovende eller ej? Hvad er bedst, den kooperative eller den individuelle økonomi? Dette spørgsmål er blevet rejst igen. Sidste år blev det ikke rejst på steder med stor høst eller i områder, der var ramt alvorligt af ugunstige vejrforhold, men kun af de kooperativer, der var ramt i mindre alvorlig grad, eller som ikke havde haft en stor høst. Den kontante værdi af arbejdspointene i disse kooperativer viste sig at være mindre end der var lovet, og der var ingen stigning, men faktisk et fald i medlemmernes indtægt. Dette afstedkom sådan tale som: »Er kooperativet stadig godt og værd at bevare?« Og denne slags tale har givet ekko blandt bestemte partikadrer. Kooperativerne er på ingen måde overlegne siger nogle. Nogle ministre aflagde et kort besøg på landet, og ved deres tilbagekomst til Peking spredte de ulykkesprofetier. De sagde, at bønderne var ugidelige og ikke ivrige i landbruget, som om kooperativerne var på sammenbruddets og udslettelsens rand. Nogle kooperativledere er ikke i stand til at holde hovedet højt, fordi de bliver angrebet fra højre og venstre og må udholde kritik både fra pressen og deres foresatte. Nogle ledere af partiets propagandaafdelinger undlader af frygt at gøre propaganda for kooperativernes overlegenhed. Landbrugsminister Liao Lu-yen, som samtidig er stedfortrædende leder af partiets centralkomités afdeling for landbrugsarbejdet, siger faktisk, at han selv føler sig nedslået, og det samme gælder de ansvarlige kadrer under ham. Han siger, at kooperativerne alligevel ikke vil fungere, og at 40-punktsprogrammet for landbrugets udvikling ikke længere er gyldigt. Hvad skal vi gøre med en person, der føler sig modløs? Det er nemt nok. Hvis nogen har tabt modet, pumper vi bare en lille smule i ham. Piben har fået en anden lyd i avisernes propaganda; de fæstner sig ved kooperativernes overlegenhed og taler godt, snarere end dårligt om dem. Fortsæt med dette nogle måneder for at få udviklet en smule mod.

Forrige år var der en kamp mod en højreopportunistisk fejl og sidste år en kamp mod »forhastede fremskridt«, som medførte endnu en højreopportunistisk fejl. Med dette mener jeg højreopportunismen i spørgsmålet om den socialistiske revolution, først og fremmest spørgsmålet om socialistisk omformning i landområderne. Det er især bemærkelsesværdigt, at et vindstød med en tyfons styrke har blæst blandt vore kadrer. Et aneligt antal af vore ministre, viceministre, ledere af afdelinger eller bureauer såvel som kadrer på provinsniveau stammer fra godsejere, rige bønder eller velstående middelbønder, og i nogle tilfælde er deres forældre godsejere, som er frataget stemmeretten. Når disse kadrer tager hjem på besøg, hører de ikke andet fra deres forældre end nedsættende bemærkninger som, at kooperativerne ikke duer og er uholdbare. De velstillede middelbønder er et vaklende socialt lag, tendensen til at ville klare sig alene er tiltagende blandt dem, og nogle ønsker at trække sig ud af kooperativerne. Den vind, der blæser blandt vore kadre, viser, hvad disse klasser og lag har i tankerne.

Kooperativerne i landbruget er sikre på succes, men den kan ikke blive fuldstændig på et år eller to. Dette må gøres klart for kammeraterne i partiet, for regeringen, for hæren og for de folkelige organisationer. Kooperativerne har kun en kort historie, for det meste et år eller halvandet, og de mangler erfaring. Folk som har arbejdet for revolutionen det meste af deres liv, begår stadig fejltagelser, så hvordan kan man forvente, at de, som kun har arbejdet på det et år til halvandet, slet ikke skulle begå fejl? At sige, at kooperativer ikke duer, når der er lidt blæst og regn, er i sig selv stor en fejltagelse. Det er en kendsgerning, at de fleste kooperativer går godt eller nogenlunde godt. Anfør blot et kooperativ, som bliver ledet med succes, og alle de absurde indvendinger mod kooperativer vil sprænges i stumper og stykker. Hvis dette kooperativ kan køre godt, hvorfor kan de andre så ikke? Hvis dette kooperativ viser overlegenhed, hvorfor gør de andre da ikke? Offentligør erfaringen fra dette kooperativ overalt hvor I kommer. Hver provins bør være i stand til at finde mindst ét sådant eksempel. Vælg et kooperativ med de dårligste betingelser, herunder et ugunstigt terræn, som tidligere havde et meget lavt udbytte og var meget fattigt. Vælg ikke et, hvor betingelserne var gode fra starten af. Selvfølgelig er det fint, hvis I har snesevis af eksempler, men hvis man blot kan få ét kooperativ til at fungere, betyder det succes.

Der er også problemer på skolerne og universiteterne, og flere steder har studenter skabt uroligheder. I Shihchiachuang var der midlertidigt ikke noget arbejde til nogle studenter fra afgangsklassen på en skole, og de måtte blive der et år ekstra. En håndfuld kontrarevolutionære benyttede lejligheden til at agitere, organisere en demonstration og til at true med at besætte radiostationen i Shihchiachuang og proklamere et »Ungarn«. De satte mange plakater op, hvoraf den mest slående bar disse tre paroler: »Ned med fascismen!« »Vi vil have krig, ikke fred!« og »Socialismen er på ingen måde overlegen!« Ifølge dem skulle det kommunistiske parti og folk som os omstyrtes. Parolerne, de satte op, var så reaktionære, at de stødte arbejderne, bønderne og folk fra alle kredse fra sig. I Peking erklærede en student på Tsinghua universitetet åbent: »Den dag vil komme, hvor jeg vil lade tusinder og titusinder af mennesker skyde!« Med indførelsen af den politiske linie med at lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeretninger kappes, har selv denne »retning« set dagens lys. Kammerat Teng Hsiao-ping tog til universitetet og holdt en tale. Hvis du vil lade tusinder af mennesker skyde, sagde han, bliver vi nødt til at udøve diktatur.

Ifølge en undersøgelse, der er foretaget i Peking, er de fleste studerende børn af godsejere, rige bønder, borgerskabet og de velstående middelbønder, mens studenter fra arbejderklassen og fattige og lavere middelbønder udgør mindre end tyve procent. Det er sikkert også tilfældet i resten af landet. Dette forhold bør ændres; men det vil tage tid. Gomulka har været meget populær blandt nogle universitetsstuderende, det samme gælder Tito og Kardelj. På

den anden side opførte de fleste godsejere og rige bønder på landet og kapitalisterne og medlemmerne af de demokratiske partier i byerne sig bedre, dengang optøjerne i Polen og Ungarn fandt sted. De gjorde ingen forsøg på at skabe uroligheder eller at fremkomme med trusler om at lade tusinder og titusinder mennesker dræbe. Men man bør være analytisk overfor deres opførsel. De har nemlig ikke længere nogen politisk magt, arbejderne og de lavere middelbønder vil ikke høre på dem, og de har intet grundlag at stå på. Hvis Peking og Shanghai blev smadret af atombomber, ville disse folk så ikke ændre sig? Man kan ikke være sikker på, at de ikke vil. I denne tænkte situation ville der ske en omgrupperingsproces hos godsejerne, de rige bønder, bogerskabet og medlemmerne af de demokratiske partier. De er i besiddelse af verdslig klogskab, og mange af dem holder en lav profil for tiden. Deres afkom - disse skolebørn - er uerfarne, og det er dem, der udstiller sådanne frembringelser som »Jeg vil lade tusinder og titusinder mennesker skyde« og »Socialisme er på ingen måde overlegen«.

Der findes også en tvivlsom tale blandt nogle professorer, som at det kommunistiske parti skulle afskaffes, at det kommunistiske parti ikke kan lede dem, at socialismen ikke duer osv. Tidligere holdt de disse tanker for sig selv, men efter at den politiske linie med at lade hundrede tankeretninger kappes har givet dem en lejlighed til at sige frem, er disse bemærkninger væltet frem. Har I set filmen »Wu Hsuns Liv«? Der er et klip med en skrivelse, flere dusin fod lang, som symboliserer de »lærde«. Et strøg fra den pensel kunne blive frygteligt. Nu kommer de frem, sikkert med den hensigt at feje os væk. Forsøger de ikke rent faktisk en genrejsning?

I det sidste år rasede der flere uvejr på verdensscenen. På Sovjetunionens kommunistiske Partis 20. kongres angreb de Stalin i stor stil. Derefter sendte imperialisterne to uvejr mod kommunismen, og der var to stormfulde debatter i den internationale kommunistiske bevægelse. Under disse storme var virkningen og tabene ganske store for nogle kommunistiske partier i Europa og i Nord- og Sydamerika, men mindre i de kommunistiske partier i Orienten. Med sammenkaldelsen af den 20. kongres i SUKP (Sovjetunionens kommunistiske Parti) vendte nogle, som havde været særdeles begejstrede for Stalin, sig meget heftigt imod ham. Som jeg ser det, fastholder disse mennesker ikke marxismen-leninismen, de benytter ikke en analytisk fremgangsmåde, og de mangler revolutionær moral. Marxismen-leninismen indbefatter proletariats revolutionære moral. Eftersom I tidligere gik helt ind for Stalin, burde I i det mindste begrunde en så skarp ændring. Men I giver overhovedet ingen begrundelse for denne pludselige kovending, som om I aldrig i livet havde støttet Stalin, selv om I faktisk havde støttet ham fuldt og helt tidligere. Spørgsmålet om Stalin angår hele den internationale kommunistiske bevægelse, og det involverer de kommunistiske partier i alle lande.

De fleste kadrer i vort parti er utilfredse med SUKP's 20. kongres og mener, at den gik for vidt i angrebene på Stalin. Det er en normal følelse og en normal reaktion. Men nogle få kadrer begyndte at vakle. Før det begynder at regne i en tyfon, kommer myrerne ud af deres huller, de har deres meget følsomme 'næser', og de forstår sig på meteorologi. Aldrig så snart var tyfonen på SUKP's 20. kongres brudt ud, før nogle få myrer af den slags kom op af hullerne i Kina. De er vaklende elementer i partiet, som svajer frem og tilbage, så snart noget er i bevægelse. Da de hørte om den radikale afskrivning af Stalin, følte de sig godt tilpas og svingede over til den anden side, de heppede og sagde, at Hrusjtjov havde ret i alt, og at de selv havde ment det samme hele tiden. Senere, da imperialisterne slog nogle slag og nogle få ekstra kom fra den internationale kommunistiske bevægelse selv, måtte selv Hrusjtjov ændre melodien en kende, og så svingede de over til den anden side igen. En græstørv, der ligger øverst på muren, svinger til højre og venstre med vinden. De vaklendes virkelige hensigt var ikke at svinge til vor side, men til den anden. Det er godt, at nogle mennesker i partiet og uden for partiet lovpriste begivenhederne i Polen og Ungarn. De kunne ikke åbne munden uden at tale om Poznan og Ungarn. Ved at gøre det, udleverede de sig selv. Myrerne kom ud af deres huller, ligesom padder, skildpadder og al jordens kryb forlod sine skjulesteder. De dansede efter Gomulkas taktstok. Da Gomulka talte om det store demokrati, efterplaprede de ham. Nu har situationen ændret sig og de holder munden lukket. Men det er ikke deres virkelige ønske. Deres virkelige ønske er at råbe op.

Når en tyfon raser, begynder de ustabile elementer, som ikke kan tåle den, at vakle. Der er en lov, som jeg gerne vil henlede jeres opmærksomhed på. Nogle mennesker holder op med at vakle, når de har gjort det nogle gange. Men der findes en type, som vil fortsætte med altid at vakle. De er som afgrøder, ris f.eks., som svinger ved vindpust på grund af deres tynde stængler. Durra og majs klarer det bedre med deres kraftigere stængler. Kun store træer står kløfast og ret op. Tyfoner forekommer hvert år. Det samme gør ideologiske og politiske tyfoner her og i udlandet. Det er et naturligt fænomen i samfundet. Et politisk parti er en slags samfund, en politisk form for samfund. Den første kategori i politiske samfund består af politiske partier og politiske grupper. Et politisk parti er en klasseorganisation. Kinas kommunistiske Parti er et proletarisk parti, som hovedsagelig er sammensat af folk fra arbejderklassen, og folk der kommer fra halvproletariske fattigbønder. Men der er også et antal partimedlemmer, som tilhører godsejer-, rigbonde- og kapitalistfamilier, eller som stammer fra velstående middelbønder eller byernes småborgerskab. Selv om de er blevet mere eller mindre hårdet gennem lange års hårde kampe, har en god del af dem ikke tilegnet sig megen marxisme, og de er således tilbøjelige til at svaje for vinden som risstrå.

Nogle partimedlemmer, som har gennemgået mange prøver, finder det nu vanskeligt at bestå socialismens prøve. Hsueh Hsun er et typisk eksempel. Hun var tidligere stedfortrædende sekretær i Hopeis provinspartikomite og viceguvernør i denne provins. Hvornår begyndte hun at vakle? Fra den tid hvor statsmonopolet på køb og salg af korn lige var indført. Det var et vigtigt led i gennemførelsen af socialismen. Men hun gik meget skarpt imod det, og hun opponerede for enhver pris. Endnu et eksempel er Meng Yungchien, stedfortrædende leder af Den kinesiske landssammenslutning af forsynings- og salgskooperativer. I en officiel henvendelse var han også en stærk modstander af statsmonopolet. Da kooperativerne i landbruget blev oprettet, var der atter nogle i partiet, som var imod det. Kort sagt, der er kadrer af høj rang i partiet, som har vaklet, og som ikke kan klare socialismens prøve. Er denne tingenes tilstand afsluttet? Nej, den er ikke. Vil disse mennesker stå fast og virkelig tro på socialismen om ti år? Tjah, ikke nødvendigvis. Om ti år, når et eller andet dukker op, vil de måske atter sige: Det forudså jeg for længe siden.

Vi har noget materiale, som skal uddeles blandt de tilstedeværende kammerater. Det viser de ideologiske tendenser blandt bestemte kadre i hæren. Selv om der er noget rigtigt i deres meninger, f.eks. når de siger, at nogle kaders lønninger er for høje, og at bønderne ikke kan lide det, så er den almene hovedlinje ikke helt rigtig, og den grundlæggende linje, de følger, er forkert. De kritiserer vort partis politik for at være »venstre« opportunistisk på landet og højreopportunistisk i byerne. Med alle sine 9.600.000 km² består Kina kun af to dele: land og by. Ifølge disse kadre tager vi fejl begge steder.

Når de siger, at vor politik på landet er blevet »venstre« opportunistisk, mener de, at bøndernes indtægter er magre og mindre end arbejderne. Her bør man foretage en analyse og ikke kun se på indtægten. Det er rigtigt, at arbejderne indtægter generelt er højere end bønderne; men den værdi de skaber er også større, og desuden må de betale mere for de daglige fornødheder. Forbedringen af bøndernes levevilkår afhænger hovedsagelig af deres egen indsats for at øge produktionen. Regeringen gør også meget for at hjælpe dem, den bygger dæmningsprojekter, giver dem landbrugskreditter, osv. Vore skatter på landbrugsprodukter, inklusive produkter fra bierhverv, udgør omkring 8 pct. af den totale værdi af bøndernes produktion, og på mange bierhverv opkræves der ingen skat. Staten køber korn til standardpriser. Yderligere får staten kun en lille profit ved at bytte industriprodukter for bøndernes landbrugsprodukter. Vi benytter ikke systemet med obligatorisk salg, som er gennemtvunget i Sovjetunionen. I byttet af industriprodukter med landbrugsprodukter prøver vi at formindske prisforskellen i stedet for at gøre den større som i Sovjetunionen. Der er alverdens forskel på

vor politik og Sovjetunionens. Derfor kan man ikke sige, at vor politik for landdistrikterne er »venstre« opportunistisk.

Nogle af kadreerne, der er officerer i hæren, klager på bøndernes vegne, fordi de er påvirket af de velstillede middelbønders, de rige bønders eller godsejernes bemærkninger, som de måske har hørt, når de har besøgt deres fødeby, eller de har hørt dem fra slægtninge, der har været inviteret til at bo hos dem. I den første del af 1955 fremsatte en hel del partimedlemmer sådanne klager, i harmoni med Liang Shu-ming og hans ligesindede, som om kun folk fra disse to lejre talte bøndernes sag og forstod deres lidelser. I deres øjne repræsenterer centralkomiteen ikke bønderne, det gør flertallet af partimedlemmerne heller ikke. En undersøgelse i Kiangsu-provinsen viser, at nogle steder fremsatte 30 pct. af kadreerne på amts-, distrikts- eller kommuneniveau klager på bøndernes vegne. Den afslører videre, at de fleste af dem tilhører temmelig velstillede familier, som har overskud af korn til salg. Og når de siger »hjælp bønderne« og »vis omsorg for bønderne«, mener de, at salget af overskydende korn til staten skal tilbageholdes. Hvem i alverden repræsenterer disse kværlanter? Ikke bondemasserne, men et lille antal velstillede bønder.

Hvad angår anklagen, at vor politik i byerne har været højreopportunistisk, så ser det ud, som om det er tilfældet, eftersom vi har lovet at sørge for kapitalisterne og betale dem en fastsat rentesats i en periode på syv år.¹ Hvad skal der ske, når disse syv år er gået? Det vil blive afgjort i forhold til de omstændigheder, der hersker til den tid. Det er bedre at lade sagen stå åben, dvs. at fortsætte med at give dem et bestemt beløb i fastsat rente. For denne lille pris køber vi denne klasse over. Centralkomiteen har overvejet denne politik omhyggeligt. Stort set har kapitalisterne samt demokraterne og de intellektuelle, der er knyttet til dem, et højere niveau i kulturel og teknisk viden. Ved at købe denne klasse over, har vi frarøvet dem deres politiske kapital og holdt munden lukket på dem. Måden at fratage dem den er at købe dem over og træffe foranstaltninger, så de får arbejde. Således vil den politiske kapital ikke være i deres hænder, men i vore. Vi må fratage dem hver eneste smule af deres politiske kapital og fortsætte med at gøre det, indtil der ikke er en tøddel tilbage til dem. Derfor kan man heller ikke sige om vor politik i byerne, at den har været højreopportunistisk.

Vor politik på landet og i byerne er korrekt. Det er derfor, at landsomfattende uroligheder ligesom begivenhederne i Ungarn ikke finder sted her. I det højeste kan en lille gruppe mennesker skabe problemer her og der og råbe efter et såkaldt stort demokrati. Der er intet skræmmende i stort demokrati. Hvad det angår, er jeg ikke enig med nogle kammerater blandt jer, som lader til at være bange for det. Ifølge mit synspunkt, bør man for det første ikke være bange for det store demokrati, hvis det skulle komme på

tale, og for det andet bør man foretage en analyse af dets fortaleres ord og handlinger. Når de presser på for deres såkaldt store demokrati, vil disse typer med sikkerhed sige eller gøre noget forkert, som vil afsløre og isolere dem. At lade »tusinder og titusinder af mennesker skyde« er dette en måde at ophæve modsigelser blandt folket på? Kan det vinde nogen sympati hos flertallet af befolkningen? »Ned med fascismen« og »Socialismen er på ingen måde overlegen« - bryder disse paroler ikke groft forfatningen? Det kommunistiske parti og statsmagten under dets ledelse er revolutionær, og socialismen er overlegen; dette er altsammen nedfældet i forfatningen og anerkendt af hele nationen. »Vi ønsker krig, ikke fred« - ja, den er god! I skriger altså på krig, og alt, hvad I kan mønstre, er dog kun en lille bande, et utilstrækkeligt antal mænd uden trænede officerer. Disse unger er virkelig blevet skøre! På skolen i Shihchiachuang var der en diskussion af de tre omtalte paroler, og ud af 70 repræsentanter talte kun et dusin for dem, mens nogle og halvtreds sagde nej tak. Så blev parolerne diskuteret blandt fire tusinde studenter. Ikke en eneste gik ind for dem, og således blev dusinet isoleret. De ultra-reaktionære, som fremsatte og fastholdt disse paroler, udgjorde kun en håndfuld. Hvis de ikke havde taget det store demokrati op og klasket deres plakater op overalt, ville vi have været uvidende om, hvad de var igang med. Så snart de pressede på for det store demokrati, blev de afsløret. En god ting ved begivenhederne i Ungarn var, at disse myrer i Kina blev narret ud af deres huller.

I Ungarn væltede det store demokrati partiet, regeringen og hæren, da det først var sat igang. Dette vil ikke ske i Kina. Hvis en håndfuld skoleunger kan vælte vort parti, vor regering og hær ved en tilsyneladende magt, må vi alle være en flok idioter. Vær derfor ikke bange for det store demokrati. Hvis der bliver uroligheder, vil det hjælpe med at få helbredt det betændte sår, og det er en god ting. Vi var ikke bange for imperialismen tidligere og er det heller ikke nu. Og vi har aldrig været bange for Chiang Kai-shek. Skal vi nu til at være bange for det store demokrati? Det mener jeg ikke, vi behøver at være. Hvis nogen tyr til, hvad han kalder det store demokrati for at gå imod det socialistiske system og for at prøve at omstyrte det kommunistiske parti, vil vi udøve proletariats diktatur over ham.

I spørgsmålet om de intellektuelle, er der for tiden en tendens til at lægge vægt på at skaffe dem arbejde og til at overse deres omskoling, der er for meget af det første og for lidt af det sidste. Med indførelsen af den politiske linje med at lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeretninger kappes, har der været nogen tilbageholdenhed med at omskole intellektuelle. Eftersom vi ikke har været tilbageholdende med at omskole kapitalister, hvorfor skulle vi da være tilbageholdende med at omskole intellektuelle og demokratiske personligheder?

Lad hundrede blomster blomstre - det mener jeg, vi skal fortsætte med.

Nogle kammerater holder på, at kun velduftende blomster burde have lov til at blomstre, og at giftige ukrudtsplanter ikke skulle have lov til at gro. Denne måde at gribe det an på viser ringe forståelse for den politiske linje med at lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeretninger kappes. Generelt vil kontrarevolutionære udtalelser selvfølgelig blive forbudt. Men hvis de ikke fremsættes i en kontrarevolutionær form, men i en revolutionær forklædning, bliver vi nødt til at tillade dem. Det vil hjælpe os til at se, hvad disse udtalelser rummer og til at føre kamp imod dem. Der gror to slags planter på marken, korn og ukrudt. Der skal luges hvert år, endda flere gange om året. Hvis vi siger, at vi kun vil tillade velduftende blomster at blomstre og intet giftigt ukrudt, er det ensbetydende med at sige, at vi kun vil tillade korn og ikke en eneste ukrudtsplante at gro på markerne. Det kan vi selvfølgelig godt sige; men enhver, som har været på landet, ved, at hvis der ikke bliver luget, vil der være masser af ukrudt. Ukrudt kan på en måde være nyttigt - når det pløjes ned, kan det blive til gødning. Mener I, at det er ubrugeligt? Bønderne må føre kamp mod ukrudtet på markerne hvert eneste år, og det samme må forfattere, kunstnere, kritikere og lærere i vort parti gøre mod ukrudtet på det ideologiske område. At sige, at noget er blevet hårdet, betyder at det har været igennem kamp. Hvis der vokser ukrudt, rykker vi det op med rode. Denne side i modsigelsen viser sig konstant. Ukrudt vil vokse selv titusinde år fra nu af, og derfor må vi være parate til at føre kampe lige så længe.

Kort sagt, året 1956 har været rigt på begivenheder. Internationalt var det året, hvor Hrusjtjov og Gomulka satte et uvejr igang, og internt var det et år med megen intens socialistisk omformning. Det er stadig begivenhedsrigt nu, og alle mulige ideer vil fortsat trænge sig på. Kammerater, jeg håber, at I, der er til stede her, vil holde øjnene åbne.

II TALEN DEN 27. JANUAR

Nu vil jeg behandle nogle få punkter.

For det første må vi foretage en dækkende opgørelse over vore resultater. I revolutionen og opbygningen dominerer resultaterne, selv om der er mangler og fejltagelser. Hvor mange resultaterne end er, må vi ikke overdrive dem; men at undervurdere dem vil føre til fejltagelser, måske endda til store fejltagelser. Dette spørgsmål blev afgjort på den 8. centralkomités 2. plenarmøde, men gentagne henvisninger hertil har på denne konference vist, at nogle kammerater stadig ikke er overbeviste. Især blandt de demokratiske personligheder forekommer der bemærkninger som: »I siger altid, at resultaterne er grundlæggende. Det løser ikke noget problem. Hvem ved ikke at resultaterne er grundlæggende, men hvad med manglerne og fejltagelserne?« Ikke desto mindre er det faktisk resultaterne, der er grundlæggende. Hvis dette ikke bliver bekræftet, bliver folk modløse. Er der ikke folk som er

blevet modløse over den kooperative omformning?

For det andet skal der laves en overordnet planlægning og foretages alsidige overvejelser, så der bliver sørget for enhver. Dette har været vor konsekvente politik. Det var vor politik, da vi var i Yenan. I august 1944 bragte avisen *Ta Kung Pao* en leder, hvor det hed: »Opret ikke et særskilt køkken.« Under Chungkingforhandlingerne, fortalte jeg redaktøren af *Ta Kung Pao*, at jeg var helt enig med ham, under forudsætning af at generalissimo Chiang Kai-shek sørgede for vore måltider. Hvis han ikke gjorde det, hvad kunne vi da gøre andet end at oprette et særskilt køkken? På den tid konfronterede vi Chiang Kai-shek med parolen, at der skulle sørges for alle. Nu styrer vi landet. Vor politik er stadigvæk overordnet planlægning og alsidige overvejelser, så der bliver sørget for alle. Dette indbefatter at sørge for alle ansatte i hæren og regeringen, som blev efterladt af Kuomintang. Selv de, som er flygtet til Taiwan, kan komme tilbage. Alle kontrarevolutionære, som ikke skal dræbes, vil gennemgå en omformning og få en chance for at tjene til udkommet. De demokratiske partier bliver bevaret og vil eksistere sammen med os i lang tid, og der vil blive sørget for deres medlemmer. Kort sagt vil vi tage os af hele landets 600 millioner mennesker. For eksempel holder vi øje med hele bybefolkningen og alle husholdningerne på landet, som mangler korn. Det sker gennem statsmonopolet på køb og salg af korn. Eller tag f.eks. ungdommen i byerne. Der skal træffes foranstaltninger for dem på den ene eller den anden måde - de kan gå i skole, eller arbejde på en gård, på en fabrik eller i et grænseområde. Der vil blive givet understøttelse til familier, hvor intet medlem har arbejde, idet vort princip er ikke at lade nogen dø af sult. Dette ligger altsammen inden for rammerne af den overordnede planlægning og alsidige overvejelser. Hvilken slags politik er dette? Det er en, der mobiliserer alle positive kræfter for at opbygge socialismen. Det er en strategisk politik. Det er bedre at følge denne politik, så bliver der færre problemer. Denne ide med overordnet planlægning og alsidige overvejelser skal gøres klar for alle.

Kammerat Ko Ching-shih har sagt, at vi skal udforske enhver mulig metode. Det er godt sagt, for vi må udforske enhver mulig måde at overvinde vanskeligheder på. Denne parole bør offentliggøres. Vanskelighederne foran os er ikke særlig store og drejer sig ikke om særlig meget! Er forholdene i det mindste ikke bedre nu end på Den lange March, da vi måtte bestige snedækkede bjerge og traske igennem marskområderne. Da vi var gået over Tatu-floden på Den lange March, var spørgsmålet, hvilken vej vi skulle gå. Der var kun høje bjerge mod nord og meget få beboere. Dengang forlangte vi, at vanskelighederne blev overvundet på tusinde forskellige måder og med hundrede forskellige ideer. Hvad mener vi med tusind måder og hundrede ideer? Tusind måder betyder 999 måder plus 1 og hundrede ideer betyder 99 ideer og endnu 1. Indtil videre har I foreslået meget få måder eller

ideer. Hvor mange måder og ideer er hver af provinserne og de centrale afdelinger kommet på? Undesøg hver eneste mulige måde, og vanskelighederne vil blive overvundet.

For det tredje: den internationale situation. I Mellemøsten var der begivenhederne ved Suezkanalen. En mand ved navn Nasser nationaliserede kanalen, en anden, som hedder Eden satte en invasionshær ind, og lige i hælene på ham kom en tredje, som hedder Eisenhower, som besluttede at smide briterne ud og tage hele området til sig selv. Det britiske borgerskab, tidligere mestre i intriger og manøvrer er en klasse, som bedst ved, hvornår man skal indgå et kompromis. Men denne gang kludrede de, og lod Mellemøsten falde i amerikanernes hænder. Hvilken kolossal fejltagelse. Kan man finde mange af den slags fejltagelser i det britiske borgerskabs historie? Hvorfor tabte de hovedet denne gang og begik en sådan fejltagelse? Fordi det pres, USA øvede på dem, var for stærkt, og fordi de mistede besindelsen i deres iver efter at genvinde Mellemøsten og spærre for USA. Rttede Storbritanien hovedsagelig spydspidsen mod Ægypten? Nej, Storbritaniens træk gik imod USA, ligesom de fleste af USAs træk rttede sig mod Storbritanien.

Ud fra denne hændelse kan vi præcist fastsætte brændpunktet for kampen i verden i dag. Modsigelsen mellem de imperialistiske lande og de socialistiske lande er afgjort meget skærpet; men de imperialistiske lande kappes nu med hinanden om kontrollen over forskellige områder i anti-kommunismens navn. Hvilke områder kappes de om? Områder i Asien og Afrika, som bebos af 1.000 millioner mennesker. For tiden centrerer deres rivalisering om Mellemøsten, et område af stor strategisk betydning, og særlig om Ægyptens Suezkanalområde. I Mellemøsten er der en konflikt mellem to slags modsigelser og tre slags styrker. De to former for modsigelse er: for det første, dem mellem forskellige imperialistiske magter, dvs. mellem USA og Storbritanien og mellem USA og Frankrig, og for det andet mellem de imperialistiske magter og de undertrykte nationer. De tre slags magter er: 1) USA, den største imperialistiske magt, 2) Storbritanien og Frankrig, andenrangs imperialistiske magter, og 3) de undertrykte nationer. Asien og Afrika er i dag de vigtigste områder i den imperialistiske strid. Nationale frigørelsesbevægelser er vokset frem i disse områder. De metoder, som USA bruger, er snart voldelige, snart ikke-voldelige, sådan spiller det også i Mellemøsten.

Deres splid er til vor fordel. Vi, de socialistiske lande, bør følge en politik med at konsolidere os og ikke afgive en tomme af vor jord. Vi vil kæmpe mod enhver, som prøver at få os til det. Her trækker vi grænsen for, hvor langt de kan få lov til at skændes indbyrdes. Skal vi så ytre os eller ej? Jo, vi skal. Vi støtter afgjort folkenes antiimperialistiske kampe i Asien, Afrika og Latinamerika og folkenes revolutionære kampe i alle lande.

Hvad angår forholdet mellem de imperialistiske lande og os, så »er de blandt os og vi blandt dem«. Vi støtter folkets revolution i deres lande, og de

fører undergravende virksomhed i vort. Vi har vore folk i deres midte, dvs. kommunisterne, de revolutionære arbejdere, bønder og intellektuelle, og de progressive i deres lande. De har deres folk i vor midte, og i Kina, har de f.eks. mange mennesker i borgerskabet, i de demokratiske partier og også i godsejerklassen. For tiden lader det til, at disse mennesker opfører sig ordentligt og ikke skaber problemer. Men hvad vil de gøre, hvis der bliver kastet en atombombe i Peking? De vil ikke gøre oprør? Det er højst problematisk. Det gælder i endnu højere grad de forbrydere, som nu gennemgår en omskoling gennem arbejde, disse anførere som skabte uroligheder på den omtalte skole i Shihchiachung, og den universitetsstuderende i Peking, som ville lade tusinder og titusinder mennesker skyde. Vi må opsuge dem og omforme godsejerne og kapitalisterne til arbejdere. Dette er også en strategisk politik. Det tager meget lang tid at afskaffe klasser.

Kort sagt er vor vurdering af den internationale situation stadig, at striden mellem de imperialistiske magter i kampen om kolonier er den største modsigelse. De prøver på at skjule deres indbyrdes modsigelser ved at spille på deres modsigelse med os. Vi kan benytte deres modsigelser; der kan gøres meget i denne sammenhæng. Det er en sag af betydning for vor udenrigspolitik.

Og nu nogle få bemærkninger om forholdet mellem Kina og USA. Vi har fået Eisenhowers brev til Chiang Kai-shek kopieret og ladet det uddele til jer. Efter min mening er brevet først og fremmest skrevet for at slå koldt vand i blodet på Chiang Kai-shek og dernæst at pumpe lidt mod i ham. Brevet taler om nødvendigheden af at holde hovedet koldt og ikke være for impulsiv, hvilket vil sige ikke at ty til krig, men at støtte sig til FN. Det er at hælde koldt vand på. For Chiang Kai-shek er virkelig blevet temmelig impulsiv. For at pumpe mod i Chiang Kai-shek, siger Eisenhower, at han vil fortsætte sin hårde linie mod kommunisterne og hænger sine forhåbninger op på, at der skal bryde uroligheder ud i vor midte. Efter Eisenhowers skøn er urolighederne allerede brudt ud, og kommunisterne kan ikke standse dem. Ja, enhver har sin egen måde at betragte tingene på.

Jeg mener stadig, det må foretrækkes at udskyde oprettelsen af diplomatiske forbindelser med USA i nogle år. Det vil mest være til fordel for os. Sovjetunionen etablerede diplomatiske forbindelser med USA 17 år efter oktoberrevolutionen. I 1929 udbrød der en verdensomspændende økonomisk krise, som varede 1933 ud. I 1933 kom Hitler til magten i Tyskland og Roosevelt i USA. Først da blev der oprettet diplomatiske forbindelser mellem Sovjetunionen og USA. Det bliver sikkert efter den 3. femårsplan, at vi opretter diplomatiske forbindelser med USA, dvs. 18 år eller endda mere efter befrielsesdagen. Vi har intet hastværk med at indtage vor plads i FN, akkurat som vi ikke har travlt med at etablere diplomatiske forbindelser med USA. Vi følger denne politik for at fratage USA så megen politisk

kapital som muligt, for at give det skylden og for at isolere det. I udelukker os fra FN og ønsker ikke at oprette diplomatiske forbindelser med os; det er i orden, men jo længere I nøler, jo mere vil I komme i gæld til os. Jo længere I nøler, jo mere vil I få skylden, og jo mere isoleret vil I blive i jeres eget land og i verdensopinionen. Engang fortalte jeg en amerikaner i Yenan, at USA vil kunne tilbageholde anerkendelsen af vor regering i 100 år; men jeg tvivlede på, at det ville kunne tilbageholde den i 101. En skønne dag bliver USA nødt til at oprette diplomatiske forbindelser med os. Når amerikanerne da kommer til Kina, vil de opdage, at det er for sent at fortryde. For landet Kina vil være blevet helt anderledes, med sit hus fejlet rent og »de fire skadedyr« udryddet; de vil ikke finde mange venner her, og de vil ikke kunne udrette meget, selv hvis de spreder nogle få bakterier.

Siden 2. verdenskrig har de kapitalistiske lande været meget ustabile og i dyb uro, med omfattende ængstelse blandt deres folk. Der er ængstelse i alle lande, Kina indbefattet. Men der er alligevel mindre her. Undersøg sagen, og find ud af, hvem der faktisk er bange for hvem - de socialistiske lande for de imperialistiske lande, først og fremmest USA, eller omvendt. Jeg siger at der er frygt på begge sider. Spørgsmålet er, hvem er mest bange for den anden? Jeg er tilbøjelig til at tro, at imperialisterne er mest bange for os. Der kan være en vis fare i at vurdere det sådan, dvs. hele vort folk vil måske gå i seng og sove tre dage i træk. Derfor må vi tage to muligheder i betragtning. Foruden den gunstige mulighed, er der en ugunstig, nemlig at imperialisterne kan gå bersærk. De nærer ondskabsfulde planer og er altid ude på at lave ballade. Selvfølgelig er det ikke så nemt for dem at starte en ny verdenskrig i dag, for de bliver nødt til at tænke på konsekvenserne.

Og nu nogle få bemærkninger om forholdet mellem Kina og Sovjetunionen. Efter mit synspunkt er kævl uundgåelig. Lad os ikke bilde os ind, at der ingen kævl er mellem kommunistiske partier. Hvordan kan denne verden være uden kævl? Marxismen er en kævlende *isme*, eftersom den beskæftiger sig med modsigelser og kampe. Modsigelser findes altid, og hvor der er modsigelser, er der kampe. For tiden er der nogle modsigelser mellem Kina og Sovjetunionen. Deres måde at tænke på, deres måde at gøre tingene på og deres traditionelle vaner er anderledes end vore. Derfor bør vi påvirke dem. Jeg har altid sagt, at vi skal påvirke vore kammerater. Nogle siger, at eftersom de er kommunister, kan de være ligeså gode som os, så hvorfor er sådanne påvirkninger nødvendige? At påvirke folk betyder at lave enhedsarbejde i fronter, at påvirke de demokratiske personligheder, men hvorfor påvirke kommunister? Det er forkert at stille det op på den måde. Der er forskellige meninger inden for de kommunistiske partier. Nogle mennesker har organisatorisk tilsluttet sig partiet, men ideologisk mangler de stadig at blive afklaret. Ja, selv blandt gamle kadre er der nogle, der ikke taler det samme sprog som os. Derfor er det nødvendigt med åbenhjertige samtaler,

at rådslå individuelt eller kollektivt og at holde møder mere end én gang for at hjælpe folk med at afklare deres tanker.

Efter min mening har omstændighederne mere magt end individerne, endda mere end høje embedsmænd. Omstændighedernes styrke vil gøre det umuligt for de reaktionære elementer i Sovjetunionen at opnå noget, hvis de fortsætter med at presse på med deres stornationale chauvinisme. Vor nuværende politik er stadig at hjælpe dem ved at tale om tingene med dem ansigt til ansigt. Da vor delegation tog til Sovjetunionen denne gang, gik vi lige til sagen i en række spørgsmål. Jeg fortalte kammerat Chou En-lai i telefonen, at disse mennesker er blændet af deres materielle gevinster, og at den bedste måde at behandle dem på er at give dem en god overhaling. Hvad er deres materielle resultater? Ikke mere end 50 millioner tons stål, 400 millioner tons kul og 80 millioner tons olie. Er det meget? Slet ikke. For tiden er deres hoveder opsvulmede ved synet af denne mængde. Hvilke kommunister! Hvilke marxister! Gang det altsammen med ti, eller endda med hundrede, og det er stadig ikke meget. Det eneste, man har gjort, er at udvinde noget af jorden, lavet det til stål og lavet nogle biler, flyvemaskiner, og hvad ved jeg. Hvad bemærkelsesværdigt er der ved det? Og alligevel gør man det til så tung en byrde for sine skuldre, at man endda har kastet revolutionære principper bort. Er det ikke at være blændet af materielle vindinger? Hvis man har en høj stilling, kan man også blive blændet af materiel vinding. At være førstesekretær er en form for materiel gevinst, som nok også kan få ens hovede til at svulme op. Når et menneskes hoved bliver for oppustet, må vi skælde ham grundigt ud på den ene eller anden måde. Denne gang overholdt Chou En-lai ikke protokollen i Moskva, men kæmpede imod dem, og følgelig lavede de et farligt hus. Det er godt at afklare tingene ansigt til ansigt. De prøvede at påvirke os, og vi prøvede at påvirke dem. Vi gik imidlertid ikke lige til sagen i ethvert spørgsmål, vi lagde ikke alle kortene på bordet, men beholdt nogle oppe i ærmet. Der vil altid være modsigelser. Så længe forholdene er tålelige i det store og hele, kan vi lede efter et fælles ståsted og lade forskellene ligge til senere behandling. Hvis de insisterer på at gå deres egne veje, må vi før eller siden lægge det hele frem.

Hvad angår os selv, skal vi ikke prale i vor udadvendte propaganda. Vi skal altid være beskedne og forsigtige og så at sige holde halen mellem benene. Vi skal fortsat lære af Sovjetunionen. Men vi skal gøre det selektivt ved kun at lære, hvad der er fremskredent, og ikke hvad der er tilbagestående. Med hensyn til det tilbagestående er der en anden måde at lære på - at lade være. Hvad deres fejltagelser angår, kan vi undgå dem, hvis vi kender dem. Hvad angår de af deres forhold, som er nyttige for os, skal vi lære dem med alle midler. Vi skal lære, hvad der er nyttigt af alle lande i verden. Man bør søge efter viden overalt. Kun at søge et sted ville være monotont.

For det fjerde: lad hundrede blomster blomstre og hundrede tanker trin-

ger kappes. Denne politik blev fremmet efter forkastelsen af den kontrarevolutionære Hu Feng-klike, og jeg tror, at den fortsat er vigtig, fordi den harmonerer med dialektikken.

Om dialektik sagde Lenin: »Dialektikken kan kort defineres som læren om modsætningers enhed. Dette griber om kernen i dialektikken, men det kræver forklaring og udvikling.«² Det er vort arbejde at forklare og udvikle læren. Det er nødvendigt at forklare den, indtil nu har vi gjort for lidt. Det er også nødvendigt at udvikle den; med vor rige erfaring i revolution, burde vi udvikle denne lære. Lenin sagde også: »Modsætningers enhed (overensstemmelse, identitet, ens virkning) er betinget, midlertidig, forgængelig og relativ. Kampen mellem modsætninger, som gensidigt udelukker hinanden, er absolut, ligesom udvikling og bevægelse er absolut.«³ Idet vi er gået ud fra denne opfattelse, har vi fremmet politikken med at lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeretninger kappes.

Sandheden står i kontrast til det forkerte og udvikler sig i kampen med det. Det smukke står i kontrast til det hæslige og udvikler sig i kampen med det. Det samme gælder godt og ondt, dvs. gode handlinger og gode mennesker står i kontrast til slette handlinger og slette mennesker og udvikles i kampen med dem. Kort sagt: velduftende blomster står i kontrast til giftigt ukrudt og udvikles i kampen med det. Det er en farlig politik at forbyde folk at komme i forbindelse med det forkerte, det hæslige og det fjendtlige, med idealisme og metafysik og med Confucius', Lao Tzus og Chiang Kai-sheks vrøvl. Det vil føre til åndeligt forfald, ensopret tankegang og mangel på forberedelse til at se verden i øjnene og til at møde udfordringer.

I filosofien danner materialisme og idealisme en enhed af modsætninger og kæmper med hinanden. Det samme gælder et andet modsætningspar: dialektik og metafysik. Når som helst man taler om filosofi, kommer man ikke uden om disse to modsætningspar. I Sovjetunionen vil de ikke længere have noget at gøre med sådanne »par«, men går kun ind for »enkeltheder«, idet de påstår, at der kun vokser velduftende blomster der og ikke giftigt ukrudt og ved at benægte tilstedeværelsen af idealisme og metafysik i et socialistisk land. Faktisk findes der idealisme, metafysik og giftigt ukrudt i ethvert land. I Sovjetunionen fremtræder mange af de giftige ukrudtsplanter under betegnelsen velduftende blomster, og mange absurde fremstillinger bærer betegnelsen materialisme eller socialistisk realisme. Vi anerkender åbent kampen mellem materialisme og idealisme, mellem dialektik og metafysik, og mellem velduftende blomster og giftige ukrudtsplanter. Den kamp vil fortsætte til evig tid og vil bevæge sig et skridt fremad på hvert trin.

Hvis I, kammerater, som er tilstede her, allerede kender materialismen og dialektikken, vil jeg gerne råde jer til at supplere jeres kendskab med nogle studier af deres modsætninger, dvs. idealisme og metafysikken. I bør læse Kant og Hegel og Confucius og Chiang Kai-shek, som alle er negative

eksempler. Hvis I ikke kender noget til idealisme og metafysik, hvis I aldrig har ført kamp imod dem, bliver jeres dialektik og jeres materialisme ikke solid. Manglen hos nogle af vore partimedlemmer og intellektuelle er lige præcis, at de kender for lidt til de negative eksempler. Når de har læst nogle få bøger af Marx, gentager de bare, hvad der står i dem, og er temmelig monotone at høre på. Deres taler og artikler er ikke overbevisende. Hvis man ikke studerer de negative eksempler, vil man ikke være i stand til at gendrive dem. Hverken Marx, Engels eller Lenin var sådan. De gjorde store anstrengelser for at lære og studere alle mulige ting, samtidige og fortidige, og de lærte andre mennesker at gøre ligeså. Marxismens tre bestanddele kom til verden under deres studier af, såvel som af deres kamp med sådanne borgerlige fænomener som den klassiske tyske filosofi, den klassiske engelske politisk økonomi og den franske utopiske socialisme. I så henseende var Stalin ikke så god. På hans tid blev den idealistiske tyske filosofi f.eks. beskrevet som det tyske aristokratis reaktion på den franske revolution. Denne konklusion negerer fuldstændigt den klassiske idealistiske tyske filosofi. Stalin negerede den tyske militærvidenskab ved at påstå, at den ikke længere kunne bruges, og at bøger af Clausewitz⁴ ikke længere burde læses, eftersom tyskerne var blevet slået.

Stalin havde en god del metafysik i sig, og han lærte mange mennesker at følge metafysikken. I *Sovjetunionens kommunistiske Parti (bolsjevikkerne)s Historie - Kort Fremstilling*, siger Stalin, at marxistisk dialektik har fire hovedtræk. Som det første træk nævner han tingenes forbundethed, som om alle ting blev forbundet ved et tilfælde uden nogen grund overhovedet. Hvad er det så for ting der er forbundet? Det er de to modsigende aspekter i en ting, som er forbundet. Alting har to modsigende aspekter. Som det fjerde træk taler han om alle tings indre modsigelser, men så behandler han kun modsætningers kamp, uden at nævne deres enhed. Ifølge dialektikkens grundlæggende lov, modsætningernes enhed, er der på samme tid kamp og enhed mellem modsætningerne, som både gensidigt udelukker hinanden og er forbundet med hinanden og under givne omstændigheder kan omdanne sig til hinanden.

Stalins synspunkt afspejles under opslaget »identitet« i *Kort filosofisk Leksikon* 4. udgave, redigeret i Sovjetunionen. Her står der: »Der kan ikke være nogen identitet mellem krig og fred, mellem borgerskabet og proletariatet, mellem liv og død og andre lignende fænomener, fordi de står i fundamental modsætning til hinanden og gensidigt udelukker hinanden«. Med andre ord: mellem disse fundamentalt modsatte fænomener er der ingen identitet i marxistisk forstand; det er snarere sådan, at de kun gensidigt udelukker hinanden, ikke er gensidigt forbundne og ikke er i stand til at omforme sig til hinanden under givne betingelser. Denne fortolkning er fuldstændig forkert.

Efter deres syn er krig krig, og fred er fred, de to udelukker gensidigt hinanden og er fuldstændigt uforbundne. Krig kan ikke omforme sig til fred og fred heller ikke til krig. Lenin citerede Clausewitz: »Krig er politikens fortsættelse med andre midler.«⁵ Kamp i fredstid er politik, det samme er krig, selv om der bliver brugt særlige midler. Krig og fred er både gensidigt udelukkende og forbundne og kan omformes til hinanden under givne betingelser. Hvis krig ikke var i gæring i fredstid, hvordan er det da muligt, at den pludselig bryder ud? Hvis fred ikke var i gæring i krigstid, hvordan skulle den da pludselig opstå?

Hvis liv og død ikke kan omformes til hinanden, så vær så god at fortælle mig, hvor levende ting kommer fra. Oprindelig var der kun ikke-levende materie på jorden, og levende materie kom først til at eksistere senere, da den blev omformet af ikke-levende materie, dvs. død materie. Al levende materie gennemgår en stofskifteproces: den vokser, reproducerer sig og forgår. Mens livet er under udvikling, indgår liv og død i en konstant kamp og bliver omformet til hinanden hele tiden.

Hvis borgerskabet og proletariatet ikke kan omforme sig til hinanden, hvordan går det da til, at proletariatet bliver den herskende klasse, borgerskabet den beherskede klasse gennem revolutionen? For eksempel stod vi i diametral modsætning til Chiang Kai-sheks Kuomintang. Som et resultat af den gensidige kamp og de modsatte siders gensidige udelukkelse af hinanden, fandt der en ændring sted i vor status og i deres, dvs. de ændrede sig fra at være herskere til at blive beherskede, mens vi ændrede os fra at være beherskede til at blive de herskende. De, som flygtede til Taiwan, udgjorde kun en tiendedel af Kuomintang; de som blev på fastlandet udgjorde ni tiendedele. De sidstnævnte bliver omformet af os; dette er et tilfælde med modsætningernes enhed under nye omstændigheder. Hvad angår den tiendedel, som er taget til Taiwan, er vort forhold til dem stadig en enhed af modsætninger, og de vil også blive omformet gennem kamp.

Stalin var ikke i stand til at forstå forbindelsen mellem modsætningernes kamp og modsætningernes enhed. Nogle mennesker i Sovjetunionen er så metafysiske og stive i deres tankegang, at de mener, at en ting enten er det ene eller det andet, idet de nægter at anerkende modsætningernes enhed. Derfor bliver der begået politiske fejl. Vi holder fast ved opfattelsen af modsætningernes enhed og fører en politik med at lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeretninger kappes. Når velduftende blomster står i flor, vil man uundgåeligt finde giftigt ukrudt i vækst. Dette er ikke noget at være bange for, under givne omstændigheder kan der endda gøres god brug af det.

Nogle fænomener er uundgåelige på et givent tidspunkt, og efter deres tilsynkomst vil der blive fundet en måde at klare dem på. Tidligere blev der f.eks. ført streng kontrol over det dramatiske repertoire, og dette eller hint

stykke blev forbudt. Så snart forbudet blev hævet kom alle mulige slags spil om spøgelser og uhyrer frem på scenen som f.eks. *Historien om den spøgelsesshærgede sorte dal* og *Tordengudens gengæld*. Hvad mener I om dette fænomen? Jeg mener, at deres fremkomst udelukkende er et gode. Mange mennesker har aldrig set spøgelser og uhyrer på scenen, og når de ser disse grimme billeder, vil de indse, at der bliver vist ting på scenen, som ikke burde vises. Så vil disse forestillinger blive kritiseret, ændret eller forbudt. Nogle siger, at nogle få lokale operaer er så dårlige, at selv den lokale befolkning tager afstand fra dem. Efter min mening er det i orden at opføre dem. Lad praksis afgøre, om de kan overleve, og hvor stort et publikum de kan trække, og hav ikke hastværk med at forbyde dem.

Vi har netop besluttet at øge oplaget af *Nyheder til orientering* fra 2.000 til 400.000, så det kan blive læst af folk både i og uden for partiet. Dette er et eksempel på, at et kommunistisk parti udgiver en avis for imperialismen, idet den oven i købet indeholder reaktionære udtalelser, som bagvasker os. Hvorfor gør vi det? Formålet er at konfrontere vore kammerater, masserne og de demokratiske personligheder med giftigt ukrudt, ikke-marxisme og anti-marxisme, så de kan blive hærdede. Forsegl ikke disse ting, for så bliver de farlige. I så henseende er vor fremgangsmåde anderledes end Sovjetunionens. Hvorfor er vaccinationer nødvendige? En virus bliver kunstigt ført ind i et menneskes krop for at føre »bakteriologisk krig« mod det for at frembringe immunitet. Udsendelsen af *Nyheder til orientering* og andet negativt lærestof er en »vaccination« for at forøge kadrernes og massernes politiske immunitet.

Skadelige udtalelser kan gendrives med styrke i god tid. Et eksempel er artiklen »Om uundgåelighed« i *Folkets Dagblad*, som påstår, at fejltagelser i vort arbejde ikke er uundgåelige, og at vi bruger betegnelsen »uundgåelig« som en undskyldning for disse fejltagelser. Dette er en skadelig udtalelse. Måske skulle denne artikel ikke have været offentliggjort. Eftersom den blev offentliggjort, burde der have været gjort forberedelser til at møde udfordringen med en gendrivelse i rette tid. I vor revolution og opbygning er nogle fejltagelser i hvert fald uundgåelige, hvilket de tidligere erfaringer har bevist. Artiklen »Mere om de historiske erfaringer med proletariats diktatur« behandler præcist en større sag om uundgåelighed. Hvem blandt vore kammerater ønsker at begå fejl? Fejltagelserne bliver ikke erkendt, før efter at de er begået, og til at begynde med anser enhver sig selv for at være 100% marxist. Selvfølgelig skal vi ikke mene, at eftersom fejltagelser er uundgåelige, betyder det ikke noget, hvis vi begår nogle. Ikke desto mindre må det indrømmes, at det afgjort er umuligt ikke at begå nogen fejl i vort arbejde. Pointen er at begå færre og mindre fejltagelser.

Dårlige tendenser i samfundet skal afgjort overvindes. Enten det er inden for partiet, blandt de demokratiske personligheder eller blandt studenter,

bør dårlige tendenser, dvs. fejl som ikke stammer fra nogle få individer; men som har udviklet sig til tendenser, afgjort overvindes. Måden at gøre det på er gennem argumenter. Så længe argumentationen er overbevisende, er det muligt at overvinde dårlige tendenser. Hvis den ikke er overbevisende og der kun bliver brugt nogle få nedsættende bemærkninger, ville disse tendenser udvikle sig fra dårligt til værre. Hvor det drejer sig om større spørgsmål, bør der gøres grundige forberedelser, og fuldstændige gendrivelses bør offentliggøres, når succesen er sikker. Partisekretærerne bør personligt overvåge aviserne og skrive artikler.

Af de to modsatte aspekter i en enhed, hvor de kæmper med hinanden, må det ene være det dominerende aspekt og det andet det underordnede aspekt. I vor stat, som er et proletariats diktatur, bør giftige ukrudtsplanter ikke have lov til at brede sig ukontrolleret. Enten inden for partiet eller i ideologiske eller i litterære og kunstneriske kredse, bør vi stræbe efter at sikre, at velduftende blomster og marxisme optager den vigtigste og dominerende stilling. Giftige ukrudtsplanter og hvad, der er ikke-marxistisk og anti-marxistisk, bør holdes i den underordnede stilling. På en måde kan forholdet mellem de to aspekter sammenlignes med forholdet mellem kernen og elektronerne i et atom. Et atom består af to dele, kernen og elektronerne. Kernen er meget lille, men meget tung. Elektronerne er meget lette, faktisk vejer en elektron kun omkring 1/1.800 af den letteste kerne. Et atoms kerne kan også spaltes, men dets bindende kraft er stor. Elektronerne er i nogen grad skyldige i »liberalisme«, hvor nogle forsvinder, og andre kommer til. Forholdet mellem kernen og elektronerne i et atom er også en enhed af modsætninger, hvor den ene er dominerende, og den anden er underordnet. Set fra denne synsvinkel er politikken med at lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeretninger kappes god og ikke dårlig.

For det femte: spørgsmålet om uroligheder. I et socialistisk samfund er uroligheder, som startes af et lille antal mennesker, et nyt problem, som det nok er værd at undersøge.

Alting i et samfund er en enhed af modsætninger. Et socialistisk samfund er ligeledes en enhed af modsætninger; denne enhed af modsætninger findes både inden for folkets rækker og mellem os selv og fjenden. Den grundlæggende årsag til at mindre menneskegrupper stadig skaber uroligheder i landet er, at alle mulige slags modsatte aspekter, positive og negative, stadig findes i samfundet, ligesom klasser, mennesker og synspunkter står i modsætning til hinanden.

Vi har grundlæggende set gennemført den socialistiske omformning af besiddelsen af produktionsmidlerne; men borgerskabet findes stadig; det gælder også godsejerne og de rige bønder, lokale tyranner og kontrarevolutionære. De er de eksproprierede klasser, og de bliver undertrykt af os; de nærer had i deres hjerter, og mange af dem vil give det luft ved den første

lejlighed. Da hændelserne i Ungarn fandt sted, håbede de, at Ungarn ville blive kastet ud i kaos, og aller bedst, at Kina også blev det. Det er deres klasseinstinkt.

De tvivlsomme udtalelser fra nogle demokratiske personligheder og professorer står også i modsætning til vore synspunkter. De prædiker idealisme, mens vi slår til lyd for materialisme. De siger, at det kommunistiske parti er ude af stand til at lede videnskaberne, at der intet overlegent er ved socialismen, og at den kooperative omformning virkelig er meget dårlig, mens vi siger, at det kommunistiske parti har evnen til at lede videnskaberne, at socialismen er overlegen, og at den kooperative omformning er glimrende.

Blandt de studerende er der også nogle få, som står i modsætning til os. Eftersom de fleste universitetsstuderende i vore dage kommer fra familier i udbytterklasserne, kan det ikke undre, at nogle af dem er imod os. Sådanne personer findes i Peking, Shihchiachuang og andre steder. Der er bestemte personer, som bagvasker vore partikomiteer i provinserne ved at kalde dem »mumier«. Er de mumier? Efter min mening er de ikke spor døde, hvordan kan de så være mumier. Disse fyre bagvasker vore partikomiteer i provinserne ved at bruge betegnelsen »mumier«; vi siger, at de ikke er det, og de to synspunkter står i modsætning til hinanden.

Der findes også modsatte synspunkter inden for partiet. For eksempel er der to modsatte synspunkter - for og imod - om SUKPs 20. kongres' opgør med Stalin i ét slag. Forskellige meninger kommer konstant til udtryk i partiet. Aldrig så snart der er opnået enhed, før forskellene vokser frem i løbet af en måned eller to.

Med henblik på den måde, folk tænker på, står subjektivisme og at søge sandheden ud fra kendsgerninger i modsætning til hinanden. Jeg tror der altid vil være subjektivisme. Vil der være spor af subjektivisme om titusinde år? Det tror jeg.

Modsatte sider findes på en fabrik, i et landbrugskooperativ, i en skole, i en organisation eller i en familie, kort sagt: alle steder til alle tider. Derfor vil der hvert år forekomme uroligheder, som laves af et lille mindretal.

Skal vi så være bange for uroligheder eller ej? Vi kommunister har aldrig frygtet imperialismen, Chiang Kai-sheks Kuomintang, godsejerklassen eller borgerskabet, og det ville virkelig være mærkeligt, hvis vi nu skulle til at være bange for studenter, der skaber uroligheder, eller bønder, der larmer i et kooperativ! Det var kun Tuan Chi-juí og Chiang Kai-shek, som var bange for massernes uroligheder. Nogle mennesker i Ungarn og i Sovjetunionen er også bange. Vi bør indtage en aktiv og ikke en passiv holdning over for små gruppers uroligheder, det vil sige, vi bør ikke være bange for dem, men forberedte på dem. At være bange er ingen løsning. Jo mere man er bange, jo mere vil spøgelseerne plage en. Hvis man ikke er bange for uroligheder, og hvis man er forberedt på dem i sine tanker, kommer man ikke i defensiven,

Jeg mener, at vi bør være forberedt på større begivenheder. Når man er forberedt på den måde, finder sådanne begivenheder måske ikke sted; men når man ikke er det, fremkommer der uroligheder.

I udviklingen af en ting er der kun to muligheder, enten en god eller en dårlig. Begge bør tages i betragtning, når man beskæftiger sig med internationale og nationale problemer. Man siger, at det bliver et år med fred, og måske er det rigtigt. Men det ville ikke være rigtigt at basere ens arbejde på denne antagelse; man bør hellere basere det på den formodning, at det værste kan ske. Internationalt ville det værste være en verdenskrigs udbrud og nedkastning af atombomber. På hjemmefronten ville det værste være landsomfattende optøjer, eller en »ungarsk hændelse«, hvor flere millioner mennesker rejser sig imod os, besætter nogle få hundrede amter og rykker frem mod Peking. Det eneste, vi da behøver at gøre, er at tage tilbage til Yenan, hvorfra vi kom. Vi har allerede boet i Peking i syv år, og hvad så hvis vi bliver bedt om at tage tilbage til Yenan i det ottende? Ville vi alle jamre over tabet og græde hjerterne ud af kroppen? Selvfølgelig har vi ikke i sinde at vende tilbage til Yenan nu for at »finte og vende hesten om til tilbage-tog.« På den 7. kongres sagde jeg, at vi burde foregribe sytten vanskeligheder, blandt dem, tusind li med afbrændt jord, adskillige naturskader, hungersnød og tabet af alle amtsbyerne. Det var, fordi vi havde taget alt dette med i beregningerne, at initiativet hele tiden var i vore hænder. Nu da vi har vundet statsmagten bør vi stadig foregribe de værste muligheder.

I nogle tilfælde skyldtes de små gruppers uroligheder ledelsens bureaukrati og subjektivisme og fejl i vor politiske eller økonomiske politik. I andre tilfælde skyldtes de ikke vor politik, men vor arbejdsstil, som var for usmidig. Endnu en faktor var eksistensen af kontrarevolutionære og dårlige elementer. Det er umuligt fuldstændig at undgå uroligheder fra små grupper af mennesker. Her er atter et eksempel på uundgåelighed. Men så længe vi ikke begår større fejl i vor politiske linje, vil store, landsomfattende uroligheder ikke finde sted. Selv om de faktisk vil forekomme på grund af sådanne fejltagelser, tror jeg, at de hurtigt vil falde sammen og ikke føre til national ødelæggelse. Selvfølgelig, hvis vi ikke klarer at gøre vort arbejde godt, er det stadigvæk meget muligt, at historien til en vis grad vil ændre retning og bevæge sig en smule bagud. Revolutionen af 1911 led tilbageslag; efter at den havde sat kejseren af tronen, kom en anden kejser og dernæst krigsherrerne frem på scenen. Problemer giver anledning til revolutionen, og efter revolutionen dukker der andre problemer op. Hvis store landsomfattende uroligheder blusser op, er jeg sikker på, at masserne og deres ledere, måske os eller måske andre, med sikkerhed vil stå frem og klare situationen. Gennem store uroligheder af den karakter, vil landet stå endnu stærkere, når der først er gået hul på bylden. Hvad der end sker, vil Kina udvikle sig.

Hvad angår små grupper af mennesker, der laver uroligheder, opmuntrer

vi for det første ikke til det; og for det andet: hvis nogle mennesker er indstillet på at lave uroligheder, så lad dem.

Vor forfatning giver frihed for optog og demonstrationer, og selv om den ikke sikrer strejkeret, er det heller ikke forbudt at strejke, så det strider ikke mod forfatningen. Hvis nogle mennesker prøver at sætte en strejke i værk eller at overrække en ansøgning, og man stædigt prøver at forhindre dem er det ikke godt. Efter min mening må enhver, som ønsker at lave ballade, gøre det, så længe han har lyst. Hvis en måned ikke er nok, kan han blive ved i to, kort sagt bør sagen ikke afsluttes, før han mener, at han har fået nok. Hvis man standser den for hurtigt, vil han lave ballade igen før eller senere. Hvor studenter skaber problemer, skal man ikke lade skolen holde ferie, men føre kamp i sagen, som i slaget ved Chihpi i oldtiden. Hvad godt kommer der ud af dette? Det vil hjælpe med at afsløre problemerne fuldt ud og med at trække en klar skillelinje mellem rigtigt og forkert, så alle kan blive hærdet, og de som er urimelige, disse dårlige typer vil lide nederlag.

Man bør lære denne ledelseskunst. Prøv ikke altid at holde alt under låg. Når folk kommer med besynderlige bemærkninger, når de strejker eller skriver en ansøgning, prøver man at slå dem tilbage med ét slag, og det altid ud fra den forestilling, at disse ting ikke burde forekomme. Hvorfor sker disse ting, som ikke burde ske, så stadigvæk? Den selvsamme kendsgerning viser, at de bør forekomme. Man forbyder folk at strejke, at lave ansøgninger, eller at komme med ugunstige bemærkninger, man forfalder simpelt hen til undertrykkelse i hvert tilfælde, indtil man en skønne dag er blevet en Rakosi. Dette gælder både inden for og uden for partiet. Hvad angår besynderlige bemærkninger, mærkelige hændelser og modsigelser, er det bedste at få dem belyst. Modsigelser skal belyses og så løses.

Uroligheder bør opdeles i flere kategorier og løses i overensstemmelse hermed. Til én kategori hører de uroligheder, som kan retfærdiggøres, i hvilke tilfælde vi bør indrømme vore fejl og rette dem. Til en anden kategori hører uroligheder, som ikke kan retfærdiggøres, og dem må vi tilbagevise. Velbegrundede uroligheder bør finde sted; ubegrundede uroligheder fører ikke til noget. I endnu en kategori er der de delvis retfærdiggjorte og delvis ikke retfærdiggjorte, og vi bør akceptere, hvad der er retfærdigt og kritisere det, som ikke er det; her bør vi ikke principielt give efter og love at gøre, hvad der end bliver forlangt. Vær ikke alt for hurtige til at bruge magt eller til at skyde på folk, undtagen i tilfælde at et virkeligt omfattende kontrarevolutionært oprør, som gør væbnet undertrykkelse nødvendig. Under massakren den 18. marts⁶, som Tuan Chi-jui iscenesatte, tog han skydning i brug og bragte til sidst sig selv til fald. Vi bør ikke følge hans eksempel.

Vi bør arbejde grundigt blandt disse individer, som er indblandet i uroligheder, for at splitte dem og skille de mange fra de få. Giv de mange en rigtig vejledning og opdragelse, så de gradvist kan ændre sig og gør dem ikke

fortræd. Jeg tror det gælder alle steder, at der er få ved de to poler, mens de mange befinder sig i midten. Vind den midterste del skridt for skridt, og vi vil få overtaget. Vi bør foretage en analyse af optøjernes ledere. Nogle af dem, som tør tage ledelsen af optøjerne, kan blive nyttige folk gennem opdragelse. Hvad angår håndfulden af dårlige typer, behøver vi ikke at arrestere, fængsle eller udvise nogen, undtagen dem, der er skyldige i de alvorligste forbrydelser. Lad dem blive i deres egen enhed, men tag deres politiske indflydelse fra dem, isoler dem og brug dem som lærere ved deres negative eksempel. Da kammerat Teng Hsiao-ping tog til Tsinghua universitetet for at holde tale, bad han den student, der truede med at lade tusinder og titusinder dræbe, om at være lærer. En fyr som ham har ingen våben, ikke engang en pistol, hvorfor skulle man være bange for ham? Hvis man smider ham ud med det samme, får man rensed ud; men man vinder ikke almen opbakning. Når han er smidt ud fra jeres sted, bliver han nødt til at finde et job et andet sted. Derfor er det ikke nogen god løsning at smide en fyr som ham ud i en fart. Sådanne mennesker repræsenterer den reaktionære klasse, og det drejer sig ikke kun om nogle få individer. Hvis man behandler dem groft, forsvinder de; men deres funktion som lærere ved deres negative eksempel vil ikke blive fuldt anvendt. Når universitetsstuderende skaber problemer i Sovjetunionen, er fremgangsmåden at smide nogle få anførere ud, og man har ikke indset, at dårlige ting kan tjene som materiale, man kan lære af. Selvfølgelig bør der udøves diktatur over de meget få, som starter sådanne kontrarevolutionære oprør som det i Ungarn.

Vi bør tillade demokratiske personligheder at udfordre os med modstridende synspunkter og give dem frie hænder til at kritisere os. Ellers ville vi være en lille smule som Kuomintang. Kuomintang var dødeligt angst for kritik, og hver gang det Politiske Råd holdt møde, gik de rundt i frygt og bæven. Kritik fra demokratiske personligheder kan kun være af to slags, den der er forkert, og den der er rigtig. Kritik, der ikke er forkert, kan hjælpe til at råde bod på vore mangler, mens forkert kritik må tilbagevises. Hvad sådanne typer som Liang Shu-ming, Peng Yi-hu og Chang Nai-chi angår, hvis de vil fise, så lad dem. Det vil være til vor fordel, for enhver vil kunne bedømme, om lugten er god eller fæl, og gennem diskussioner kan flertallet vindes og disse typer isoleres. Hvis de ønsker at lave ballade, så lad dem selv få en del af den. Den, som forøver mange uretfærdigheder, er dømt til at ødelægge sig selv. Jo mere falske deres ord, og jo større deres fejltagelser, desto bedre, og jo mere isolerede bliver de, og jo bedre vil de skole folket gennem deres negative eksempel. Vi må både forene os med og kæmpe imod de demokratiske personligheder, og i forhold til omstændighederne må vi arbejde iblandt dem på vort eget initiativ i nogle tilfælde, mens vi lader dem afsløre sig selv i andre, inden vi handler, i stedet for at være dem der slår først.

Kampen mod borgerlig ideologi, mod dårlige mennesker og dårlige ting,

er langvarig, og den vil vare flere årtier eller endda århundreder. Arbejderklassen, de andre dele af det arbejdende folk og de revolutionære intellektuelle vil vinde erfaringer og gøre sig gældende i løbet af kampen, og dette er en stor fordel.

En dårlig ting har en dobbelt karakter - både en god og en dårlig. Dette er stadig uklart for mange kammerater. En dårlig ting indeholder også gode elementer. At betragte dårlige mennesker udelukkende som dårlige er en ensidig, metafysisk måde at behandle problemer på; det er ikke en dialektisk måde eller en marxistisk måde at betragte tingene på. På den ene side er dårlige mennesker dårlige og dårlige ting dårlige; men på den anden side kan de spille en god rolle. En dårlig fyr som Wang Ming spiller en god rolle som lærer ved sit negative eksempel. Tilsvarende indeholder en god ting også dårlige faktorer. For eksempel har de storslåede sejre, vi har vundet i de syv år efter befrielsen, især de der blev vundet sidste år, fået hovederne til at svulme op på nogle kammerater. De er blevet blærede, og de lader sig tage på sengen, når en lille gruppe mennesker skaber uroligheder.

Den grundlæggende årsag til på den ene side at frygte uroligheder og på den anden side at behandle dem brutalt er, at man nægter at anerkende, at et socialistisk samfund er en enhed af modsætninger, hvor der findes modsigelser, klasser og klassekamp.

I lang tid benægtede Stalin, at der fandtes en modsigelse mellem produktionsforholdene og produktionskræfterne og mellem basis og overbygning under det socialistiske system. Ikke før året før sin død, da han skrev *Socialismens økonomiske problemer i U.S.S.R.*, omtalte han tvøvende modsigelsen mellem produktionsforholdene og produktivkræfterne under socialismen og indrømmede, at fejlagtige politiske linjer og upassende justeringer ville frembringe vanskeligheder. Selv da opstillede han ikke spørgsmålet om modsigelsen mellem produktionsforholdene og produktivkræfterne og om modsigelsen mellem overbygningen og den økonomiske basis under det socialistiske system som et spørgsmål af allerhøjeste vigtighed, ligesom han ikke indså, at de grundlæggende modsigelser er dem, som driver det socialistiske samfund fremad. Han mente, at alt var vel under hans styre. Vi må, for vort vedkommende, ikke gå ud fra, at alt er sikkert under vort styre; der er sikkerhed og dog usikkerhed.

Ifølge dialektikken er det ligeså sikkert, som at et menneske skal dø, at det socialistiske samfund som et historisk fænomen engang vil ophøre med at eksistere, at det vil blive negeret af det kommunistiske system. Hvis man påstår, at det socialistiske system, overbygning og produktionsforhold ikke vil uddø, hvilken slags marxisme ville det så være? Ville den da ikke være det samme som en religiøs tro eller som teologi, der prædiker om en evig Gud?

Hvordan man behandler modsigelserne mellem folket og fjenden og modsigelserne inden for folket i et socialistisk samfund, er en gren inden for

videnskaben, som fortjener omhyggelige undersøgelser. Under de fremherskende forhold i vort land finder den nuværende klassekamp i stor udstrækning sted som modsigelser inden for folket, selv om den delvis består af modsigelser mellem folket og fjenden. De uroligheder, som en lille gruppe mennesker har sat igang for tiden, er et spejlbillede af denne situation. Hvis jorden skal gå under om titusinde år, så vil uroligheder i det mindste fortsat opstå i disse titusinde år. Imidlertid bliver begivenhederne i en så fjern fremtid som titusinde år ikke vort anliggende. Det, som vi er optaget af, er at gøre alvorlige anstrengelser for at vinde erfaring i at klare dette problem inden for et tidsrum af flere femårsplaner.

Styrk vort arbejde og overvind vore fejl og mangler. Hvilket arbejde bør styrkes? Det politiske og ideologiske arbejde inden for industri, landbrug, handel, kultur og uddannelse såvel som i hæren, regeringen og partiet. I er alle fordybet i jeres erhvervsmæssige pligter, i jeres daglige arbejde med økonomi, kultur og uddannelse, det nationale forsvar og partisager; men hvis I overser det politiske og ideologiske arbejde, bliver det meget farligt. Nu hvor generalsekretæren i partiet, kammerat Teng Hsiao-ping, personligt har vist sig på Tsinghua universitetet og holdt en tale, vil jeg bede jer allesammen om at komme igang. De ledende kammerater i centralkomiteen og i provinsernes, de centralt styrede byers og de autonome regioners partikomiteer bør alle personligt påtage sig politisk og ideologisk arbejde. Efter 2. verdenskrig beskæftigede det kommunistiske parti i Sovjetunionen og i visse Østeuropæiske lande sig ikke længere med marxismens grundlæggende principper. De beskæftigede sig ikke længere med klassekamp, proletariats diktatur, partiledelse, demokratisk centralisme og båndene mellem partiet og masserne, og der var ikke megen politik i luften. Hændelsen i Ungarn blev følgen. Vi bør holde os til marxismens grundlæggende teori. Hver eneste provins, hver eneste centralt styrede by og hver eneste autonom region bør foretage teoretisk arbejde og systematisk skole marxistiske teoretikere og kritikere.

Rationaliser vore organisationer. Staten er et redskab i klassekampen. En klasse skal ikke ligestilles med staten, som dannes af et antal mennesker (et lille antal) fra den herskende klasse. Der skal bruges nogle mennesker til kontorarbejde, men jo færre jo bedre. For tiden er statsapparatet opsvulmet med mange afdelinger og mange mennesker, der sidder tomhændede i deres kontorer. Dette problem skriger på en løsning. For det første: skær ned på personalet, for det andet: træf passende foranstaltninger og sørg for, at de, der skal afskediges, har et andet sted at tage hen. Ovenstående gælder med lige stor vægt for partiet, regeringen og hæren.

Tag ned til græsrodderne og studér problemerne der. Jeg håber, at kammeraterne i centralkomiteen og de ledende kammerater, der er ansvarlige for provinserne og de centralt styrede byer og de autonome regioner, alle vil

gøre dette. Jeg har hørt, at mange ledende kammerater ikke gør det mere, hvilket ikke er godt. De centrale organer er i en elendig forfatning, så man overhovedet ingen viden kan få der. Hvis man søger viden, finder man den ikke ved at blive siddende i sit kontor. Fabrikkerne, kooperativerne og butikkerne er de virkelige kilder til viden. Hvis man bliver på sit kontor, får man aldrig noget klart billede af, hvordan fabrikker, kooperativer og butikker bliver styret. Jo højere embede, jo mindre viden. For at løse problemerne må man selv bevæge sig ned til dem, eller man kan invitere folk til at komme op på besøg. Hvis man hverken bevæger sig ned eller inviterer folk op, kan man ikke løse noget problem. Jeg foreslår, at sekretæren i en partikomite for en provins, en centralt styret by eller en autonom region samtidig tjener som sekretær i en amtskomité eller en partikomite på en fabrik eller en skole, og at sekretæren i en komité for et præfektur eller et amt gør det samme i en underordnet enhed. På den måde vil de få erfaring i at give overordnede retningslinjer.

Oprethold nære forbindelser med masserne. Isolation fra masserne og bureaukrati bliver man med garanti straffet for. De ungarske ledere var uvidende om massernes forhold på grund af manglende undersøgelser og studier, og da omfattende uroligheder brød ud, vidste de ikke, hvad der var gået galt. Der har været tilfælde fornylig, hvor lederne af nogle af vore centrale afdelinger og nogle af partikomiteerne for provinserne, de centralt styrede byer og de autonome regioner, ikke havde føling med de ideologiske tendenser blandt masserne. De var fuldstændig uvidende om de uroligheder og de optøjer, nogle mennesker bryggede sammen, og følgelig var de fortabte, når der skete noget. Vi må lade denne tingenes tilstand være os en advarsel. Kammerater i centralkomiteen og ledende kammerater, som står i spidsen for provinserne, de centralt styrede byer og de autonome regioner og de centrale afdelinger bør bruge nogen tid hvert år til at besøge enheder på græsrodsniveauet som fabrikker, landbrugskooperativer, butikker og skoler. Her skal de foretage undersøgelser, gøre studier og finde ud af massernes politiske forhold, hvor mange der er fremskredne, tilbagestående eller en mellemting, og hvor godt vort massearbejde går, og på den måde danne sig et klart billede af situationen. Stol på arbejderklassen, på bønderne og de lavere middelbønder og på de fremskredne elementer, for der skal vises tillid. Kun på den måde kan sådanne hændelser som den i Ungarn undgås.

For det sjette: spørgsmålet om retsvæsenet. Jeg vil komme ind på tre punkter: loven skal overholdes, kontrarevolutionære skal fjernes og vore resultater med at fjerne kontrarevolutionære skal forbedres.

Loven skal overholdes, og det revolutionære retsvæsen må ikke undergraves. Love er en del af overbygningen. Vore love er lavet af det arbejdende folk selv. De er udformet med henblik på at opretholde revolutionær orden og beskytte det arbejdende folks interesser, den socialistiske økonomiske basis

og produktivkræfterne. Vi kræver at alle, og ikke kun de demokratiske personligheder, respekterer det revolutionære retsvæsen.

Kontrarevolutionære skal fjernes. Hvor denne opgave endnu ikke er gennemført i henhold til planen, skal den gennemføres i år, og hvis der stadig er løse ender at tackle, må arbejdet bestemt gøres færdigt til næste år. Nogle enheder deltog i kampagnen for at fjerne kontrarevolutionære, men arbejdet var ikke grundigt, og det er nødvendigt at udrense dem alle i løbet af kampagnen. Der er ikke mange kontrarevolutionære tilbage, en kendsgerning som skal slås fast. Hvor uroligheder bryder ud, vil masserne ikke følge de kontrarevolutionære, og de, som gør det, er et fåtal, og de vil kun følge dem en vis tid. På den anden side skal det også slås fast, at der stadig er kontrarevolutionære og at arbejdet med at fjerne dem ikke er afsluttet endnu.

Vore resultater i udrensningen af kontrarevolutionære skal slås fast. Det er store resultater. Der er også begået fejl, som naturligvis skal tages alvorligt. Vi bør bakke de kadrer op, som gør arbejdet med at fjerne kontrarevolutionære, og der må ikke slækkes i arbejdet p.g.a. nogle demokratiske personligheders skældsord. Disse fyre har været i gang dag efter dag. De har intet bedre at tage sig til efter et godt måltid end at være grove mod folk; men lad dem da bare. Efter min mening er det bedre, jo grovere de er; der er alligevel ikke nogen sum af misbrug, der kan bestride de tre punkter, jeg har behandlet.

Ingen ved hvor mange skældsord, der er blevet slynget efter det kommunistiske parti. Kuomintang bagvaskede os som »kommunistiske banditter«, og hvis folk havde den mindste forbindelse med os, blev de anklaget for at »stå i ledtog med banditter«. I den sidste ende er det »banditterne« som har bevist, at de er bedre end »ikke-banditterne«. I umindelige tider er intet progressivt blevet vel modtaget i begyndelsen, og alt progressivt har uden undtagelse været genstand for skældsord. Marxismen og det kommunistiske parti er blevet udskældt lige fra begyndelsen. Selv titusinde år frem vil progressive ting stadig blive skældt ud i begyndelsen.

Fortsæt arbejdet med at fjerne kontrarevolutionære og fjerne dem overalt, hvor de findes. Retssvæsen skal respekteres. At handle i overensstemmelse med loven er ikke det samme som at være bundet på hænder og fødder. Det er forkert at være bundet på hænder og fødder og ikke at fjerne kontrarevolutionære, hvor de findes. Vær sikker på, at I handler i overensstemmelse med loven og uden lænker om hænder og fødder.

For det syvende: spørgsmålet om landbruget. Vi bør stræbe efter en god høst i år. En god høst i år vil give folk en følelse af tryghed og konsolidere kooperativerne betydeligt. I Sovjetunionen og nogle østeuropæiske lande fremkaldte kollektiviseringen af landbruget uundgåeligt nedgang i kornproduktionen i flere år. Vi har haft kooperativt landbrug i flere år, og vi

gennemførte det fuldstændigt sidste år, og alligevel, så langt fra at faldet i kornproduktionen vokset. Hvis der bliver bragt en god høst i hus igen, vil der ikke findes noget sidestykke, hverken i den kooperative landbrugsvælgelses historie eller i den internationale kommunistiske bevægelses historie.

Hele partiet bør tillægge landbruget stor betydning. Landbruget har stor betydning for nationens økonomi og for folkets levevilkår. Tag jer i agt, det er meget farligt ikke at få greb om kornproduktionen. Hvis den bliver forsumt, vil der opstå omfattende uroligheder en skønne dag.

(1) Landbruget er af vital betydning for en landbefolkning på 500 millioner. Det forsyner den med korn, kød, spiseolier og andre landbrugsprodukter i den daglige husholdning på stedet. Den del af landbrugsprodukterne som forbruges på stedet af bønderne, er enorm. Af de mere end 360 millioner catty korn, der blev produceret sidste år, udgjorde f.eks. det korn der blev solgt på markedet, inklusive kornet, der blev leveret til staten 80.000 millioner catty, eller mindre end en fjerdedel af det hele, mens de sidste tre fjerdedele eller mere gik til bønderne selv. Hvis forholdene i landbruget er gode, og bønderne er selvforsynende, så vil 500 millioner mennesker føle sig trygge.

(2) Landbruget er af vital betydning for forsyningen af fødevarer til befolkningen i by-, industri- og mineområderne. Først når landbrugsproduktionen til markedet er forøget, kan industriarbejderens behov imødekommes og industrien udvikles. Med den stigende landbrugsproduktion bør man gradvis forøge den andel af landbrugsproduktionen, der kommer ind på markedet, og især salgskorn. Når alle får et regelmæssigt måltid, behøver man ikke bekymre os om en håndfuld mennesker, der skaber besværligheder i skoler og fabrikker.

(3) Landbruget er hovedkilden for råstoffer i den lette industri, som landdistrikterne udgør et vigtigt marked for. Først når landbruget er udviklet, kan den lette industri få råstoffer nok og finde et stort marked for sine produkter.

(4) Her er landet atter et vigtigt marked for sværindustrien. F.eks. leveres kunstgødning, alle mulige slags landbrugsmaskiner og en del af vor elektriske kraft, kul og petroleum, til landområderne, ligesom jernbanerne, hovedvejene og de store vandingsanlæg alle tjener landbruget. Nu da vi har opbygget en socialistisk landbrugsøkonomi, bliver landdistrikterne et umådeligt marked for den voksende tunge og lette industri.

(5) Landbrugsprodukter udgør hovedparten af vor nuværende eksport. De indbringer fremmed valuta, som vi kan importere forskellige slags industriprodukter for.

(6) Landbruget er en vigtig akkumulationskilde. Når det er udvidet, kan det levere mere kapital til industriens udvikling.

Derfor kan vi sige, at landbrug på en måde selv er industri. Vi bør overbe-

viser industriafdelingerne om, at de skal følge udviklingen på landet og støtte landbruget. Dette skal gøres, hvis industrialiseringen skal gennemføres.

Hvad bør det rigtige forhold være mellem den akkumulation, som øremærkes til landbrug, og den akkumulation, som staten tager fra landbruget? Vær gode at overveje denne sag og opstille det passende forholdstal. Målet er at give landbruget mulighed for at udvide reproduktionen, at skabe et større marked for industrien og at blive en større kilde til akkumulation. Lad landbruget akkumulere mest til sig selv i begyndelsen, for kun da vil det kunne akkumulere mere til industrien. Hvis landbruget kun akkumulerer til industrien og meget lidt eller slet intet til sig selv, ville det betyde, at man »dræned bækken for at fange alle fiskene«, og det ville kun skade industriens udvikling.

Man bør også være opmærksom på forholdet mellem kooperativets akkumulation og kooperativmedlemmernes indtægt. For at kunne forøge akkumulationen bid for bid, bør kooperativerne anvende værdiloven og økonomisk regnskabsføring, og de bør ledes med flid og sparsommelighed. Hvis høsten er god i et bestemt år, bør akkumulationen være en lille smule større end det foregående, men ikke for meget, for det er bedre at lade bønderne få mere at spise først. Akkumuler mere i gode år og mindre eller intet, når høsten slår delvist eller helt fejl. Akkumulationen udvikler sig med andre ord på en bølgeagtig måde eller i spiraler.

Eftersom alt i verden selv er en modsigelse, en enhed af modsætninger, er dets bevægelse og udvikling bølgeagtig. Det lys, der udstråler fra solen, kaldes lysbølger, og de bølger, der udsendes af radiostationer kaldes radiobølger, og lyden bæres af lydbølger. Vand bevæger sig i bølger af vand og varme bevæger sig i varmebølger. På en måde foregår det at spadserer også i bølger, bevægelsen skridt for skridt danner bølgerne. Operasang fremkalder også bølger, når sangeren synger den ene linje efter den anden, og aldrig syvotte linjer samtidig. Håndskrift foregår også i bølger, for folk skriver et ord ad gangen og ikke flere hundrede ord i et pennestrøg. Sådan er det bølgeformede væsen af modsætningernes bevægelse i alle ting.

Kort sagt må vi handle i overensstemmelse med dialektikken. Det samme sagde kammerat Teng Hsiao-ping. Efter min mening bør hele partiet studere dialektik, og det bør gøre sig til fortalere for, at man handler i overensstemmelse med dialektikken. Hele partiet bør være opmærksom på det ideologiske og teoretiske arbejde, danne grupper af arbejdere skolet i marxistiske teori og gøre sig større anstrengelser for at studere og propagandere marxistisk teori. Den marxistiske teori om modsætningers enhed skal bruges i undersøgelsen af og i arbejdet med de nye problemer om klassemodsigelse og klassekamp i socialistiske samfund og ligeledes nye problemer i den internationale kamp.

Noter

¹ Betalingen af en fast rentesats var et middel, som staten anvendte i løbet af den socialistiske omformning til at gennemføre sin indløsningspolitik af borgerskabets produktionsmidler. Efter omlægningen af den kapitalistiske industri og handel til fælles statslig-private foretagender i hele brancher i 1956, betalte staten det nationale borgerskab en fast årlig rentesats af pengeværdien af deres aktiver i et givet tidsrum. I sit væsen var denne rente en form for udbytning.

² V. I. Lenin; »Oversigt over Hegels *Logikkens Videnskab*«.

³ V. I. Lenin: »Om Dialektikken«.

⁴ Carl von Clausewitz (1780-1831), velkendt tysk militærvidenskabsmand. Blandt hans hovedværker er *Om Krig*. Om Stalins bemærkning om Clausewitz, se Stalins »Brev som svar til kammerat Razin«.

⁵ V. I. Lenin: »Krig og Revolution«.

⁶ I krigen mellem Feng Yu-hsiangs Nationale Hær og den nordlige krigsherre Chang Tso-lin, sendte de japanske imperialister i marts 1926 frækt krigsskibe for at yde dække til Changs tropper, som angreb Fengs tropper, der lå ved Takus havn. Da de blev standset, sendte de japanske aggressorer, som arbejdede sammen - som hånd i handske - med syv andre lande, herunder Storbritannien og USA, den kinesiske regering et ultimatum med uforskammede krav som, at forsvarsværkerne ved Taky havn skulle demonteres. Den 18. marts holdt tusinder af arbejdere og indbyggere fra Peking et protestmøde foran Tien An Men og begyndte en demonstration. Da demonstranterne nåede regeringsbygningen og krævede, at de otte magters ultimatum blev afvist, beordrede Tuan Chi-jui, chefen for de nordlige krigsherrers regering, vagterne til at skyde, og demonstrationen blev nedslagtet med koldt blod.

OM DEN RIGTIGE BEHANDLING AF MODSIGELSER INDEN FOR FOLKET

27. februar 1957

Vort hovedemne er den rigtige behandling af modsigelser inden for folket. Lad os for nemheds skyld diskutere det under 12 undertitler. Selvom der vil blive henvist til modsigelser mellem os og fjenden, vil denne diskussion i hovedsagen koncentrere sig om modsigelser inden for folket.

I. DE TO TYPER AF MODSIGELSER ER AF FORSKELLIG NATUR

Aldrig før har vort land været så forenet, som det er i dag. Den borgerligt-demokratiske revolutions og den socialistiske revolutions sejr og vore resultater i den socialistiske opbygning har hastigt ændret det gamle Kinas ansigt. En endnu lysere fremtid for vort fædreland ligger forude. Den nationale splids og kaos' dage, som folket afskyede, er forbi for evigt. Ledet af arbejderklassen og det kommunistiske parti er vort 600 millioner store folk, forenet som et, i gang med den store opgave at opbygge socialismen. Vort lands forening, vort folks enhed og vore forskellige nationaliteters enhed - disse udgør de grundlæggende garantier for vores sags sikre triumf. Dette betyder imidlertid ikke, at der ikke længere eksisterer modsætninger i vort samfund. At forestille sig, at der ikke eksisterer nogen, er en naiv tanke, der er i modstrid med den objektive virkelighed. Vi står over for to typer samfundsmæssige modsigelser - modsigelserne mellem os og fjenden og modsigelserne inden for folket selv. De to er helt forskellige af natur.

For rigtigt at forstå disse to forskellige typer af modsigelser må vi først være klar over, hvad der menes med folket, og hvad der menes med fjenden. Begrebet folket varierer i indhold i forskellige lande og i forskellige historiske perioder i det samme land. Tag vort eget land som eksempel. Under

Ovenstående er teksten til en tale, kammerat Mao Tsetung holdt på Den øverste Statskonferences 11. (udvidede) samling. Bagefter gennemgik han teksten på grundlag af det ordrette referat og gjorde visse tilføjelser før den blev offentliggjort i Renmin Ribao (Folkets Dagblad) den 19. juni samme år.

modstandskrigen mod Japan faldt alle de klasser, lag og samfundsgrupper, der var modstandere af japansk aggression, ind under kategorien folket, mens de japanske imperialister, de kinesiske forrædere og de projapanske elementer alle var folkets fjender. Under befrielseskrigen var det de amerikanske imperialister og deres håndlangere - bureaukrat-kapitalisterne, godsejerne og Kuomintang's reaktionære, der repræsenterede disse to klasser - folkets fjender, mens de andre klasser, lag og samfundsgrupper, der var modstandere af disse fjender, alle faldt ind under kategorien folket. I den nuværende etape, den periode, hvor socialismen opbygges, falder de klasser, lag og samfundsgrupper, der går ind for, støtter og arbejder for den socialistiske opbygnings sag, alle ind under kategorien folket, mens de samfunds kræfter og -grupper, der modsætter sig den socialistiske revolution og er fjendtlige overfor eller saboterer den socialistiske opbygning, alle er folkets fjender.

Modsigelserne mellem os og fjenden er antagonistiske. Inden for folkets rækker er modsigelserne inden for det arbejdende folk ikke-antagonistiske, mens modsigelserne mellem de udbyttede og de udbytende klasser har et ikke-antagonistisk aspekt foruden et antagonistisk aspekt. Der har altid været modsigelser inden for folket, men deres indhold er forskelligt i hver af revolutionens perioder og i den socialistiske opbygnings periode. Under de betingelser, der hersker i Kina idag, omfatter modsigelserne inden for folket modsigelserne inden for arbejderklassen, modsigelserne blandt bønderne, modsigelserne inden for intelligentsiaen, modsigelserne mellem arbejderklassen og bønderne, modsigelserne mellem arbejderne og bønderne på den ene side og de intellektuelle på den anden side, modsigelserne mellem arbejderklassen og andre dele af det arbejdende folk på den ene side og det nationale borgerskab på den anden side, modsigelserne inden for det nationale borgerskab og så videre. Vores folkeregering er en regering, der på ægte måde repræsenterer folkets interesser, det er en regering, der tjener folket. Alligevel eksisterer der stadig visse modsigelser mellem regeringen og folket. Disse omfatter modsigelser mellem statens interesser, kollektivets interesser og individets interesser; mellem demokrati og centralisme; mellem ledelsen og de ledede; og den modsætning, der opstår ved visse regeringsfunktionærers bureaukratiske arbejdsstil i deres forhold til masserne. Alle disse er også modsigelser inden for folket. På det almene plan er folkets fundamentalt sammenfaldende interesser grundlaget for modsigelser inden for folket.

I vort land tilhører modsigelsen mellem arbejderklassen og det nationale borgerskab kategorien af modsigelser inden for folket. I det store og hele er klassekampen mellem de to en klassekamp inden for folkets rækker, fordi det kinesiske nationale borgerskab har en dobbelt karakter. I den borgerligt-demokratiske revolutions periode havde dets karakter både en revolutionær

og en forsoningspræget side. I den socialistiske revolutions periode udgør udbygningen af arbejderklassen i profitøjemed den ene side af det nationale borgerskabs karakter, mens dets støtte til forfatningen og dets villighed til at acceptere socialistisk omformning udgør den anden. Det nationale borgerskab adskiller sig fra imperialisterne, godsejerne og bureaukrat-kapitalisterne. Modsigelsen mellem det nationale borgerskab og arbejderklassen er en modsigelse mellem udbyttenden og den udbyttede og er derfor af natur antagonistisk. Men under Kinas konkrete betingelser kan denne antagonistske klassemodsigelse, hvis den behandles hensigtsmæssigt, omformes til en ikke-antagonistisk og løses ved fredelige metoder. Den vil imidlertid forandre sig til en modsigelse mellem os og fjenden, hvis vi ikke behandler den hensigtsmæssigt og ikke følger politikken med at skabe enhed med, kritisere og opdrage det nationale borgerskab, eller hvis det nationale borgerskab ikke accepterer denne politik.

Eftersom de er forskellige af natur, må modsigelserne mellem os og fjenden og modsigelserne inden for folket løses ved hjælp af forskellige metoder. For at sige det kort: I første tilfælde drejer det sig om at drage en klar skillelinie mellem os og fjenden og i sidste om at drage en klar skillelinie mellem rigtigt og forkert. Det er naturligvis sandt, at skillelinien mellem os og fjenden også drejer sig om rigtigt og forkert. For eksempel drejer spørgsmålet om, hvem der har ret, vi eller de hjemlige og udenlandske reaktionære, imperialisterne, feudalherrerne og bureaukrat-kapitalisterne, sig også om rigtigt og forkert, men i en anden kategori end spørgsmålet om rigtigt og forkert inden for folket.

Vor stat er et folkedemokratisk diktatur ledet af arbejderklassen og baseret på alliancen mellem arbejdere og bønder. Hvad er dette diktatur beregnet til? Dets første funktion er at undertrykke de reaktionære klasser og elementer og de udbyttere i vort land, der tager parti mod den socialistiske revolution, at undertrykke dem, der forsøger at ødelægge vor socialistiske opbygning, eller med andre ord at løse de interne modsigelser mellem os og fjenden. For eksempel at arrestere, føre retssag mod og dømme visse kontrarevolutionære og at berøve godsejere og bureaukrat-kapitalister deres stemmeret og deres talefrihed i en nærmere fastsat periode - alt dette falder inden for vort diktators område. For at opretholde den offentlige orden og værne folkets interesser er det ligeledes nødvendigt at udøve diktatur over tyve, svindlere, brandstiftere, mordere, forbryderbander og andre slyngler, der alvorligt forstyrrer den offentlige orden. Dette diktators anden funktion er at beskytte vort land mod undergravning og mulig aggression fra ydre fjender. I det tilfælde er det dette diktators opgave at løse den ydre modsigelse mellem os og fjenden. Dette diktators mål er at beskytte hele vort folk, således at det kan hellige sig fredeligt arbejde og opbygge Kina til et socialistisk land med en moderne industri, et moderne landbrug, en moderne videnskab og

kultur. Hvem skal udøve dette diktatur? Det skal naturligvis arbejderklassen og hele folket under dens ledelse. Diktatur finder ikke anvendelse inden for folkets rækker. Folket kan ikke udøve diktatur over sig selv, og én del af folket må ikke undertrykke en anden. Lovbrydende elementer inden for folket vil blive straffet efter loven, men dette er principielt forskelligt fra udøvelsen af diktatur for at undertrykke folkets fjender. Det, der finder anvendelse inden for folket, er demokratisk centralisme. Vores forfatning fastsætter, at borgere i Den kinesiske Folkerepublik nyder tale-, presse-, forsamlings-, forenings-, processions- og demonstrationsfrihed, religionsfrihed og så videre. Vor forfatning bestemmer også, at statsorganerne skal praktisere demokratisk centralisme, at de skal støtte sig på masserne, og at deres funktionærer skal tjene folket. Vort socialistiske demokrati er demokrati i den bredeste betydning, som det ikke findes i noget kapitalistisk land. Vort diktatur er det folkedemokratiske diktatur ledet af arbejderklassen og baseret på arbejder-bonde alliancen. Det vil sige, at demokrati findes inden for folkets rækker, mens arbejderklassen, idet den forener sig med alle andre, der nyder borgerrettigheder, og i første række med bønderne, gennemtvinger diktatur over de reaktionære klasser og elementer og alle dem, der modsætter sig socialistisk omformning og er modstandere af den socialistiske opbygning. Med borgerrettigheder mener vi, politisk set, frihedsrettighederne og de demokratiske rettigheder.

Men denne frihed er frihed med ledelse, og dette demokrati er demokrati under centraliseret lederskab, ikke anarki. Anarki svarer ikke til folkets interesser eller ønsker.

Visse folk i vort land var henrykte over begivenhederne i Ungarn. De håbede, at noget lignende ville ske i Kina, at tusinder og atter tusinder af mennesker ville demonstrere i gaderne mod folkeregeringen. Deres håb var i modstrid med massernes interesser og kunne derfor ikke på nogen mulig måde vinde deres støtte. Ført bag lyset af hjemlige og udenlandske kontrarevolutionære begik en del af folket i Ungarn den fejl at gribe til voldshandlinger mod folkeregeringen med det resultat, at både staten og folket led derunder. Det vil tage lang tid at genoprette den skade, der blev tilføjet landets økonomi under nogle få ugers uroligheder. Der er andre mennesker i vort land, der vaklede i spørgsmålet om de ungarske begivenheder, fordi de var uvidende om de virkelige forhold i verden. De tror, at der er for lidt frihed under vores folkedemokrati, og at der er mere frihed under det vestlige parlamentariske demokrati. De ønsker et to-partisystem som i vesten, med et parti ved magten og det andet i opposition. Men dette såkaldte topartisystem er intet andet end et middel til at opretholde borgerskabets diktatur; det kan aldrig garantere frihed for det arbejdende folk. I virkeligheden eksisterer frihed og demokrati ikke abstrakt, kun konkret. Hvis der i et samfund, der er spaltet af klassekamp, er frihed for udbytterklasserne til at udbytte det

arbejdende folk, er der ingen frihed for det arbejdende folk til ikke at blive udbyttet, og hvis der er demokrati for borgerskabet, er der intet demokrati for proletariatet og det øvrige arbejdende folk. Det kommunistiske partis legale eksistens tolereres i visse kapitalistiske lande, men kun så længe det ikke bringer borgerskabets grundlæggende interesser i fare; det tolereres ikke udover denne grænse. De, der kræver abstrakt frihed og demokrati, betragter demokrati som et mål og ikke som et middel. Demokrati synes sommetider at være et mål, men det er i virkeligheden kun et middel. Marxismen lærer os, at demokrati er en del af overbygningen og hører til kategorien politik. Det vil i sidste instans sige, at det tjener den økonomiske basis. Det samme gælder frihed. Både demokrati og frihed er relative og ikke absolutte fænomener, og de opstår og udvikler sig under specifikke historiske betingelser. Inden for folkets rækker hører demokrati sammen med centralisme og frihed med disciplin. De er de to modsætninger i en enkelt helhed, de er i modsætning til hinanden og er samtidigt forenede, og vi bør ikke ensidigt understrege den ene på den andens bekostning. Inden for folkets rækker kan vi hverken undvære demokrati eller centralisme. Denne enhed mellem demokrati og centralisme, mellem frihed og disciplin udgør vores demokratiske centralisme. Under dette system nyder folket udstrakt demokrati og frihed, men samtidig må det holde sig indenfor den socialistiske disciplins rammer. Alt dette forstås udmærket af folkets brede masser.

Når vi gør os til talsmænd for frihed med ledelse og demokrati under centraliseret lederskab, mener vi på ingen måde, at der bør anvendes tvangsmæssige foranstaltninger til at løse ideologiske spørgsmål eller spørgsmål, der indebærer skelnen mellem rigtigt og forkert inden for folket. Alle forsøg på at benytte sig af administrative ordrer eller tvangsmæssige foranstaltninger til at løse ideologiske spørgsmål om rigtigt og forkert er ikke blot ineffektive, men skadelige. Vi kan ikke afskaffe religion ved hjælp af et administrativt dekret eller tvinge folk til ikke at tro på den. Vi kan ikke tvinge folk til at opgive idealismen, ligesom vi ikke kan tvinge dem til at tro på marxismen. Den eneste måde at løse spørgsmål af ideologisk natur eller strids-spørgsmål inden for folket på er at anvende den demokratiske metode, metoden med diskussion, med kritik, med overtalelse og opdragelse, og ikke metoden med tvang eller undertrykkelse. For at kunne udføre deres produktion og studier effektivt og tilrettelægge deres tilværelse ordentligt ønsker folket, at dets regering og de, der står i spidsen for produktionen og for kulturelle og undervisningsmæssige organisationer, udsteder passende forordninger af bindende natur. Sund fornuft siger, at opretholdelsen af offentlig orden ville være umulig uden sådanne administrative regulativer. Administrative ordrer og metoden med overtalelse og opdragelse supplerer hinanden i løsningen af modsigelser inden for folket. Selv administrative

regulativer med henblik på opretholdelse af offentlig orden må ledsages af overtalelse og opdragelse, for i mange tilfælde vil regulativer alene ikke virke.

Denne demokratiske metode til løsning af modsigelser inden for folket blev sammenfattet i 1942 i formen: »enhed, kritik, enhed«. For at forklare nærmere: Det betyder at gå ud fra ønsket om enhed, løse modsigelser gennem kritik eller kamp og nå frem til en ny enhed på et nyt grundlag. Ifølge vor erfaring er dette den rette metode til at løse modsigelser inden for folket. I 1942 brugte vi den til at løse modsigelser inden for det kommunistiske parti, nemlig modsigelserne mellem dogmatikerne og det store flertal af medlemmer og mellem dogmatismen og marxismen. »Venstre«-dogmatikerne havde grebet til metoden med »hensynsløs kamp og ubarmhjertige« slag i den indre partikamp. Denne metode var urigtig. I vor kritik af »venstre«-dogmatismen forkastede vi denne gamle metode og tog en anden i anvendelse, nemlig en metode hvor man går ud fra ønsket om enhed, skelner mellem rigtigt og forkert gennem kritik eller kamp og når til en ny enhed på et nyt grundlag. Dette var den metode, der blev brugt i korrigeringskampagnen i 1942. Således blev der i løbet af få år, til det tidspunkt, hvor Kinas kommunistiske Parti holdt sin 7. kongres i 1945, opnået enhed i hele partiet, og som følge heraf blev den store sejr i folkerevolutionen vundet. Det væsentlige er at gå ud fra ønsket om enhed. For uden dette ønske om enhed vil kontrollen over kampen med sikkerhed glide os af hænde. Ville det ikke være det samme som »hensynsløs kamp og ubarmhjertige slag«? Og hvilken partienhed ville der være tilbage? Det var netop denne erfaring, der førte os til formen: »enhed, kritik, enhed«. Eller med andre ord »lære af tidligere fejltagelser for at undgå fremtidige og helbrede sygdommen for at frelse patienten«. Vi brugte denne metode uden for vort parti. Vi anvendte den med stort held i de antijapanske baseområder i behandlingen af forholdet mellem ledelsen og masserne, mellem hæren og folket, mellem officerer og mandskab, mellem de forskellige enheder i hæren og mellem de forskellige grupper af kadrer. Brugen af denne metode kan spores tilbage til endnu tidligere i vort partis historie. Den er blevet brugt lige siden opbygningen af vore revolutionære væbnede styrker og baseområder mod syd i 1927 til behandling af forholdet mellem partiet og masserne, mellem hæren og folket, mellem officerer og mandskab og andre forhold inden for folket. Den eneste forskel er, at vi under den antijapanske krig anvendte denne metode med langt større målbevidsthed. Og siden befrielsen af hele landet har vi anvendt selvsamme metode med »enhed, kritik, enhed« i vort forhold til de demokratiske partier og til industri- og handelskredse. Vor opgave er nu fortsat at udstrække og gøre endnu bedre brug af denne metode overalt inden for folkets rækker; vi ønsker, at alle vore fabrikker, kooperativer, butikker,

skoler, regeringskontorer og offentlige organisationer, kort sagt hele vort 600 millioner store folk, skal bruge den til at løse modsigelser inden for sine egne rækker.

Under normale omstændigheder er modsigelser inden for folket ikke antagonistiske. Men hvis de ikke behandles hensigtsmæssigt, eller hvis vi slækker på vor årvågenhed og svækker vor vagtsomhed, kan et antagonistisk forhold opstå. I et socialistisk land er en udvikling af denne art sædvanligvis kun et lokalt og midlertidigt fænomen. Det skyldes, at systemet med det ene menneskes udbytning af det andet er afskaffet, og at folkets interesser i det grundlæggende er de samme. De antagonistiske handlinger, der fandt sted i ret stor målestok under de ungarske begivenheder, var et resultat af de hjemlige og udenlandske kontrarevolutionære elementers handlinger. Dette var også et midlertidigt, men specielt, fænomen. Det drejede sig om, at reaktionære inden for et socialistisk land i ledtog med imperialisterne forsøgte at nå deres konspiratoriske mål ved at udnytte modsigelser inden for folket til at anstifte splid og oppiske forstyrrelser. Denne lære fra de ungarske begivenheder fortjener opmærksomhed.

Mange mennesker tror, at spørgsmålet om at anvende demokratiske metoder til løsning af modsigelser inden for folket, er et nyt spørgsmål. Det er det faktisk ikke. Marxister har altid været af den opfattelse, at proletariats sag må afhænge af folkets masser, og at kommunister må bruge den demokratiske metode med overtalelse og opdragelse, når de arbejder blandt det arbejdende folk, og under ingen omstændigheder gribe til kommandometoder eller tvang. Kinas kommunistiske Parti fastholder trofast dette marxistisk-leninistiske princip. Det har været vort konsekvente synspunkt, at der under det folkedemokratiske diktatur må anvendes to forskellige metoder, den ene diktatorisk og den anden demokratisk, til at løse de to forskellige slags modsigelser - modsigelser mellem os og fjenden og modsigelser inden for folket. Denne tanke er blevet forklaret igen og igen i mange partidokumenter og i taler af mange ansvarlige partiledere. I min artikel *Om det folkedemokratiske diktatur*, der blev skrevet i 1949, sagde jeg: »Kombinationen af disse to aspekter, demokrati for folket og diktatur over de reaktionære, er det folkedemokratiske diktatur«. Jeg påpegede også, at for at løse problemer inden for folkets rækker »er den metode, vi anvender, overtalelsens, ikke *tvangens metode*«. Og i min tale til den anden samling i Folkets rådgivende politiske Konferences nationale komité i juni 1950 sagde jeg også:

»Det folkedemokratiske diktatur bruger to metoder. Over for fjender bruger det diktaturets metode, det vil sige, at det i så lang en tidsperiode som nødvendigt forbyder dem at deltage i politisk aktivitet og tvinger dem til at adlyde folkeregeringens love, til at arbejde og gennem arbejde omforme sig selv til nye mennesker. Over for folket bruger vi i modsæt-

ning hertil ikke tvangens metode, men demokratiets, det vil sige, at vi tillader folket at deltage i politisk aktivitet og vi tvinger det ikke til at gøre dette eller hint, men bruger demokratiets metode med opdragelse og overtalelse. Denne opdragelse er selvopdragelse inden for folkets rækker, og den grundlæggende metode til selvopdragelse er kritik og selvkritik«.

Således har vi ved mange lejligheder diskuteret anvendelsen af den demokratiske metode til løsning af modsigelser inden for folket; ydermere har vi i hovedsagen anvendt den i vort arbejde, og mange kadrer og mange andre mennesker er fortrolige med den i praksis. Hvorfor føler nogle mennesker nu, at det er et nyt spørgsmål? Fordi kampen mellem os og fjenden, både den indre og den ydre, tidligere var særdeles akut, og modsigelser inden for folket derfor ikke tiltrak sig så megen opmærksomhed, som de gør i dag.

Ikke så få mennesker undlader at drage en klar skillelinie mellem disse to forskellige typer modsigelser - modsigelser mellem os og fjenden og modsigelser inden for folket - og er tilbøjelige til at sammenblande de to. Det må indrømmes, at det somme tider er ganske let at gøre dette. Vi har haft eksempler på en sådan sammenblanding i vort arbejde før i tiden. Under undertrykkelsen af kontrarevolutionære blev gode mennesker somme tider fejlagtigt antaget for dårlige, og sådanne ting sker stadig i dag. Vi er i stand til at holde vores fejltagelser inden for visse grænser, fordi det har været vor politik at drage en skarp linie mellem os og fjenden og at rette fejl, når som helst de opdages.

Den marxistiske filosofi er af den opfattelse, at loven om modsigelsernes enhed er universets grundlæggende lov. Denne lov er almengyldig, hvad enten det er i naturens verden, i det menneskelige samfund eller i den menneskelige tænkning. Mellem aspekterne i en modsigelse er der på en gang enhed og kamp, og det er dette, der driver ting til at bevæge sig og forandre sig. Modsigelser eksisterer overalt, men de er forskellige i overensstemmelse med forskellige tings forskellige natur. I enhver given foreteelse eller enhver given ting er modsigelsernes enhed betinget, midlertidig og forbigående, og derfor relativ, mens modsigelsernes kamp er absolut. Lenin gav en meget klar fremstilling af denne lov. I vort land har et voksende antal mennesker fået forståelse af den. For mange mennesker er godkendelse af denne lov imidlertid én ting og dens anvendelse ved undersøgelse og behandling af problemer en helt anden. Mange vover ikke åbent at indrømme, at der stadig eksisterer modsigelser inden for vort lands folk, skønt det er selve disse modsigelser, der driver vort samfund fremad. Mange indrømmer ikke, at modsigelser fortsætter med at eksistere i et socialistisk samfund, med det resultat at de er handicappede og passive, når de står over for samfundsmæssige modsigelser; de forstår ikke, at det socialistiske samfund vil vokse sig

mere forenet og konsolideret gennem den uophørlige proces med rigtig behandling og løsning af modsigelser. Af denne grund er vi nødt til at forklare sagerne for vort folk, og i første række for vore kadrer, for at hjælpe dem til at forstå modsigelserne i et socialistisk samfund og til at lære at bruge korrekte metoder til at behandle disse modsigelser.

Modsigelser i et socialistisk samfund er grundlæggende forskellige fra modsigelser i de gamle samfund, såsom det kapitalistiske samfund. I det kapitalistiske samfund kommer modsigelser til udtryk i akutte antagonismer og konflikter, i skarp klassekamp; de kan ikke løses af det kapitalistiske system selv, men kun af den socialistiske revolution. Det forholder sig i modsætning hertil helt anderledes med modsigelser i det socialistiske samfund, hvor de ikke er antagonistiske, og hvor den ene efter den anden kan løses af det socialistiske samfund selv.

De grundlæggende modsigelser i det socialistiske samfund er stadig modsigelserne mellem produktionsforholdene og produktivkræfterne og mellem overbygningen og den økonomiske basis. De er imidlertid af en fundamentalt anden natur og har helt andre træk end modsigelserne mellem produktionsforholdene og produktivkræfterne og mellem overbygningen og den økonomiske basis i de gamle samfund. Vort lands nuværende samfundssystem er de gamle dages system langt overlegent. Hvis det ikke var tilfældet, ville det gamle system ikke være blevet omstyrtet, og det nye system kunne ikke være blevet oprettet. Når vi siger, at socialistiske produktionsforhold svarer bedre til produktivkræfternes udvikling end de gamle produktionsforhold, mener vi, at de tillader produktivkræfterne at udvikle sig med en fart, der var uopnåelig i det gamle samfund, således at produktionen kan udvides og skridt for skridt imødekomme folkets voksende behov. Under imperialismens, feudalismens og bureaukrat-kapitalismens herredømme udviklede det gamle Kinas produktivkræfter sig meget langsomt. I mere end 50 år før befrielsen producerede Kina kun ca. 10.000 tons stål om året, produktionen i de nordøstlige provinser ikke medregnet. Hvis disse provinser regnes med, udgjorde den højeste årsproduktion af stål kun lidt over 900.000 tons. I 1949 var landets samlede produktion af stål kun lidt over 100.000 tons. Og alligevel overstiger stålproduktionen nu, blot syv år efter vores lands befrielse, fire millioner tons. I det gamle Kina fandtes der dårligt nogen maskinindustri, for slet ikke at tale om automobil- og flyindustri; nu har vi alle tre. Da folket omstyrte imperialismens, feudalismens og bureaukrat-kapitalismens herredømme, havde mange ingen klar forestilling om hvilken vej Kina skulle gå - i retning af kapitalisme eller i retning af socialisme. Kendsgerningerne har nu givet svaret: Kun socialismen kan frelse Kina. Det socialistiske system har fremmet den hastige udvikling af vort lands produktivkræfter; dette er en kendsgerning, som selv vore fjender i udlandet har været nødt til at erkende.

Men vort socialistiske system er kun lige blevet etableret; det er endnu ikke fuldtud opbygget eller fuldtud konsolideret. I fælles statslig-private industri- og handelsforetagender modtager kapitalister stadig en fast rente af deres kapital, det vil sige, at udbytning stadig eksisterer. Hvad ejendomsret angår, er disse virksomheder endnu ikke fuldstændigt socialistiske af natur. Nogle af vore landbrugs- og håndværkskooperativer er stadig halvsocialistiske, og der er endog i de fuldt socialistiske kooperativer stadig visse problemer med hensyn til ejendomsret, der skal løses. Forholdet mellem produktion og udveksling i overensstemmelse med socialistiske principper er stadig ved gradvis at blive etableret i forskellige grene af vor økonomi, og mere og mere hensigtsmæssige former er ved at blive udforsket. At fastsætte det passende forhold mellem akkumulation og forbrug inden for hver af den socialistiske økonomis to sektorer - den hvori produktionsmidlerne ejes af hele folket, og den hvori produktionsmidlerne ejes kollektivt - og også mellem de to sektorer indbyrdes er et kompliceret problem, på hvilket det ikke er let med det samme at udarbejde en fuldkommen rationel løsning. For at opsummere: Der er etableret socialistiske produktionsforhold, og de er i harmoni med produktivkræfternes vækst, men de er stadig langt fra fuldkomne, og denne ufuldkommenhed står i modsætning til produktivkræfternes vækst. Foruden denne harmoni såvel som modsigelse mellem produktionsforholdene og de voksende produktivkræfter, er der harmoni såvel som modsigelse mellem overbygningen og den økonomiske basis. Overbygningen, der består af statssystemet og det folkedemokratiske diktators love og den socialistiske ideologi, vejledt af marxismen-leninismen, spiller en positiv rolle ved at lette den socialistiske omformnings sejr og etableringen af den socialistiske organisering af arbejdskraften; den svarer til den socialistiske økonomiske basis, det vil sige til de socialistiske produktionsforhold. Men levn af borgerlig ideologi, visse bureaukratiske måder at gøre tingene på i vore statsorganer og defekter i visse led i vores statsinstitutioner står i modsætning til den socialistiske økonomiske basis. Vi må fortsat løse alle sådanne modsigelser i lyset af vore specifikke betingelser. Naturligvis vil nye problemer opstå, efterhånden som disse modsigelser løses. Og yderligere anstrengelser bliver nødvendige for at løse de nye modsigelser. For eksempel er det nødvendigt med en konstant tilpasningsproces i den statslige planlægning for at behandle modsigelsen mellem produktionen og samfundets behov, en modsigelse der i lang tid vil forblive en objektiv realitet. Hvert år udarbejder vort land en økonomisk plan for at oprette et passende forhold mellem akkumulation og forbrug og opnå balance mellem produktion og behov. Balance er intet andet end en midlertidig, relativ enhed mellem modsætninger. Ved hvert års afslutning forstyrres denne balance, taget som helhed, af modsætningernes kamp; enheden undergår en forandring, balancen bliver til uligevægt, enhed bliver manglende enhed,

og endnu engang er det nødvendigt at udarbejde en balance og enhed for det næste år. Heri ligger vores planøkonomiske overlegenhed. I virkeligheden forstyrres denne balance, denne enhed, delvist hver måned og hvert kvartal, og delvise tilpasninger er påkrævede. Somme tider opstår der modsigelser og balancen forstyrres, fordi vore subjektive foranstaltninger ikke svarer til den objektive virkelighed; det er dette, vi kalder at begå en fejl. Modsigelsernes uophørlige opståen og uophørlige løsning er den dialektiske lov for tingenes udvikling.

I dag står sagerne således. Massernes storstilede og stormende klassekamp, der var karakteristiske for de tidligere revolutionære perioder, er i hovedsagen forbi, men klassekampen er på ingen måde fuldstændigt forbi. Samtidig med at de byder det nye system velkommen, er folkets brede masser endnu ikke helt vant til det. Regeringsfunktionærerne er ikke tilstrækkeligt erfarne og må gennemgå yderligere studier og udforskning af specifikke politiske retningslinier. Der kræves med andre ord tid, før det socialistiske system kan blive opbygget og konsolideret, før masserne kan blive vant til det nye system, og før regeringsfunktionærerne kan lære at indhøste erfaring. Det er derfor afgørende nødvendigt på dette tidspunkt, at vi rejser spørgsmålet om at skelne mellem modsigelser inden for folket og modsigelser mellem os og fjenden såvel som spørgsmålet om den rette behandling af modsigelser inden for folket for derigennem at forene folket af alle nationaliteter i vort land til en ny kamp, kampen mod naturen, for at udvikle vor økonomi og kultur, for at hjælpe hele nationen til at gennemgå denne overgangsperiode nogenlunde gnidningsløst, for at konsolidere vort nye system og opbygge vor nye stat.

II. SPØRGSMÅLET OM UNDERTRYKKELSEN AF KONTRAREVOLUTIONÆRE

Spørgsmålet om at undertrykke kontrarevolutionære er et spørgsmål om kamp mellem os og fjenden, en antagonistisk modsigelse. Inden for folket er der nogle, der ser dette spørgsmål i et noget andet lys. To slags mennesker har synspunkter, der adskiller sig fra vore. De, der har en højreopportunistisk tankegang, skelner ikke mellem os og fjenden og opfatter fjenden som vore egne folk. De betragter netop de mennesker som venner, som de brede masser betragter som fjender. De, der har en »venstre«-opportunistisk tankegang, forstørrelser modsigelser mellem os og fjenden i så stor grad, at de opfatter visse modsigelser inden for folket som modsætninger til fjenden og betragter personer som kontrarevolutionære, der i virkeligheden ikke er kontrarevolutionære. Begge disse synspunkter er forkerte. Ingen af dem kan føre til den rette behandling af spørgsmålet om undertrykkelse af kontrarevolutionære eller til en rigtig vurdering af dette arbejde.

Lad os for at danne os en rigtig vurdering af vort arbejde med at undertrykke kontrarevolutionære se, hvilken virkning de ungarske begivenheder har haft i Kina. Efter at de havde fundet sted, var der nogen uro blandt en del af vore intellektuelle, men der var ingen skrålen. Hvorfor? Det må siges, at en af grunde er, at det var lykkedes os ganske grundigt at undertrykke de kontrarevolutionære.

Naturligvis skyldes konsolideringen af vor stat ikke først og fremmest undertrykkelsen af kontrarevolutionen. Den skyldes først og fremmest, at vi har et kommunistisk parti, en befrielseshær og et arbejdende folk, der er hærdet i årtiers revolutionær kamp. Vort parti og vore væbnede styrker har rødder i masserne; de er blevet hærdet i en langvarig revolutions flamme; de har evnen til at kæmpe. Vor folkerepublik blev ikke bygget fra den ene dag til den anden, men udviklede sig skridt for skridt af de revolutionære baseområder. Nogle ledende demokrater er også blevet hærdet i kampen i varierende grad, og de har gennemlevet vanskelige tider sammen med os. Nogle intellektuelle blev hærdet i kampene mod imperialismen og reaktionen; siden befrielsen har mange af dem været igennem en proces af ideologisk omformning med det sigte at gøre det muligt for dem klart at skelne mellem os og fjenden. Dertil kommer, at konsolideringen af vor stat skyldes, at vore økonomiske foranstaltninger i det grundlæggende er korrekte, at folkets levevilkår er sikret og forbedres støt, at vor politik over for det nationale borgerskab og andre klasser er korrekt, og så videre. Ikke desto mindre er vort gode resultat i undertrykkelsen af de kontrarevolutionære utvivlsomt en vigtig årsag til konsolideringen af vor stat. Af alle disse grunde er vore studenter ved højere læreanstalter med få undtagelser patriotiske og støtter socialismen, skønt mange af dem kommer fra andre familier end arbejderklassefamilier; de forårsagede ingen uroligheder under de ungarske begivenheder. Det samme gjaldt det nationale borgerskab, for slet ikke at tale om vor basis af arbejderne og bønderne.

Efter befrielsen rykkede vi en række kontrarevolutionære op med rode. Nogle blev dømt til døden for større forbrydelser. Dette var absolut nødvendigt, det var folkets krav, det blev gjort for at befri masserne fra mange års undertrykkelse fra de kontrarevolutionæres og alle slags lokale tyranners side; med andre ord, det blev gjort for at frigøre produktivkræfterne. Hvis vi ikke havde gjort det, ville masserne ikke have kunnet rejse hovedet. Siden 1956 er der imidlertid sket en radikal ændring i situationen. I landet som helhed er hovedparten af de kontrarevolutionære blevet fjernet. Vor grundlæggende opgave er fra at bestå i at tage lænkerne af produktivkræfterne ændret til at bestå i at beskytte og udvide dem inden for rammerne af de nye produktionsforhold. Fordi de ikke forstår, at vor nuværende politik passer til den nuværende situation, og at vor tidligere politik passede til den tidligere situation, ønsker nogle mennesker at gøre brug af den nuværende

politik for at omstøde beslutninger i forbindelse med tidligere sager og benægte de store resultater, vi opnåede i undertrykkelsen af kontrarevolutionære. Dette er helt forkert, og masserne vil ikke tillade det.

Resultater var hovedsagen i vort arbejde med undertrykkelse af kontrarevolutionære, men der skete også fejltagelser. I nogle tilfælde gik man for vidt, og i andre slap kontrarevolutionære gennem vort net. Vor politik er: »Kontrarevolutionære skal undertrykkes, hvor som helst de findes, fejltagelser skal rettes, når som helst de opdages«. Vor linie i arbejdet med at undertrykke kontrarevolutionen er masselinien. Naturligvis kan der selv med masselinien stadig ske fejltagelser i vort arbejde, men de vil blive færre og lettere at rette. Masserne vinder erfaring gennem kamp. Af det, der gøres på rette måde, lærer de, hvordan tingene bør gøres. Af det, der gøres forkert, drager de nyttig lære om, hvordan fejltagelser bør undgås.

Hvor som helst der er opdaget fejltagelser i arbejdet med at undertrykke kontrarevolutionære, er der taget skridt, eller er der ved at blive taget skridt til at rette dem. De, der endnu ikke er opdaget, vil blive rettet, så snart de kommer for dagen. Beslutningen om renselse eller rehabilitering bør gøres kendt i lige så vidt omfang, som de oprindelige forkerte beslutninger blev det. Jeg foreslår, at der foretages en omfattende gennemgang af arbejdet med at undertrykke kontrarevolutionære i år eller næste år for at opsummere erfaringerne og opmuntre til at gå i brechen for, hvad der er rigtigt og bekæmpe, hvad der er ondt. I landsmålestok bør denne gennemgang varetages af Den nationale Folkekongres' stående udvalg og Folkets politiske rådgivende Konferences stående udvalg og lokalt varetages af folkerådene i provinserne og de centralt styrede byer og Folkets politiske rådgivende Konferences komiteer. I denne gennemgang må vi hjælpe det store antal kadrer og aktivister, der var involveret i arbejdet, og ikke hælde koldt vand over deres hoveder. Det ville ikke være rigtigt at lægge en dæmper på deres iver. Ikke desto mindre må uret gøres god, når den opdages. Dette må være holdningen hos alle offentlige sikkerhedsorganer, anklagemyndighederne og retsdepartementerne, fængslerne og de organer, der har i opdrag af omforme forbrydere gennem arbejde. Vi håber, at medlemmer af Den nationale Folkekongres' stående udvalg og af Folkets politiske rådgivende Konference og folkets deputerede, hvor som helst det er muligt, vil deltage i denne gennemgang. Dette vil være en hjælp til fuldkommengørelsen af vort retssystem og til på rette måde at behandle kontrarevolutionære og andre forbrydere.

Den nuværende situation med hensyn til kontrarevolutionære kan beskrives med disse ord: Der findes stadig kontrarevolutionære, men ikke mange. For det første er der stadig kontrarevolutionære. Nogle mennesker siger, der ikke er flere, og alt ånder fred, og at vi derfor kan lægge vore hoveder på puden og bare falde i søvn. Men sådan stiller sagerne sig ikke. Kendsgerningen er den, at der stadig findes kontrarevolutionære (dermed

være naturligvis ikke sagt, at man vil finde dem overalt og i alle organisationer), og vi må fortsætte med at bekæmpe dem. Det må forstås, at de skjulte kontrarevolutionære, der stadig er på fri fod, ikke vil affinde sig med situationen, men med sikkerhed vil gribe enhver lejlighed til at skabe vanskeligheder. De amerikanske imperialister og Chiang Kai-shek-kliken sender til stadighed hemmelige agenter ind for at udføre undergravende virksomhed. Selv efter alle eksisterende kontrarevolutionære er fundet ved finkæmning, kan nye dukke op. Hvis vi mindsker vor vagtsomhed, vil vi blive taget alvorligt ved næsen og vil lide hårdt. Kontrarevolutionære må rykkes op med rode og med fast hånd, hvor som helst det opdages, at de skaber vanskeligheder. Men tager vi landet som helhed, er der bestemt ikke mange kontrarevolutionære. Det ville være forkert at sige, at der stadig er et stort antal kontrarevolutionære i Kina. At godtage dette synspunkt ville også føre til forvirring.

III. SPØRGSMÅLET OM LANDBRUGETS KOOPERATIVE OMFORMNING

Vi har en landbefolkning på over fem hundrede millioner, og vore bønders situation har således en særdeles stor betydning for udviklingen af vor økonomi og konsolideringen af vor statsmagt. Efter min opfattelse er situationen i det grundlæggende sund. Landbrugskooperativer er blevet organiseret med succes, og dette har løst den store modsigelse i vort land mellem den socialistiske industrialisering og den individuelle bondeøkonomi. Da den kooperative omformning af landbruget blev fuldført så hurtigt, var nogle mennesker bekymrede og spekulerede over, om der kunne ske noget uheldigt. Der er ganske rigtigt sket nogle fejl, men heldigvis er de ikke alvorlige, og som helhed er bevægelsen sund. Bønderne arbejder med iver, og på trods af de værste oversvømmelser, tørkeperioder og tyfoner i årevis skete der sidste år en stigning i kornproduktionen. Nu er der nogle mennesker, der oppisker en minityfon: De knurrer om, at kooperativt landbrug ikke duer, at det ikke er enkeltdriften overlegen. Er landbrugskooperationen overlegen, eller er den det ikke? Blandt de dokumenter, der er omdelt på mødet i dag, er et om Wang Kuo-fan kooperativet i Tsunhua amt, Hopei-provinsen, som jeg foreslår, at I læser. Dette kooperativ ligger i en bjergegn, der tidligere var meget fattig, og som i en årrække var afhængig af nødhjælpskorn fra folkeregeringen. Da kooperativet blev dannet i 1953, kaldte folk det »Fattigmands-kooperativet«. Men det har fået det bedre år for år, og nu, efter fire års hård kamp, har hovedparten af dets husstande kornreserver. Hvad dette kooperativ kunne gøre, bør også andre kooperativer kunne gøre under normale betingelser i løbet af samme periode eller lidt længere. Det er således

klart, at der intet grundlag er for at sige, at noget er gået skævt med landbrugskooperationen.

Det er også klart, at det kræver hård kamp at opbygge kooperativer. Nye ting må altid igennem vanskeligheder og tilbageslag, medens de vokser frem. Det ville være ren fantasi at forestille sig, at socialismens opbygning blot er sejlad i smult vand og let opnåelige resultater, uden vanskeligheder og tilbageslag eller uden udfoldelsen af uhyre anstrengelser.

Hvem er kooperativernes aktive støtter? Det overvældende flertal af fattigbønderne og de lavere middelbønder, som udgør mere end 70% af landbefolkningen. De fleste af de øvrige nærer også forhåbninger i forbindelse med kooperativerne. Kun et meget lille mindretal er virkeligt utilfredse. En hel del mennesker, der ikke har analyseret denne situation, har opfattet en del af billedet som om det var helheden uden at foretage en samlet undersøgelse af kooperativernes resultater og mangler samt årsagerne til disse mangler; således er en minityfon blevet sat i gang blandt nogle mennesker, der påstår, at kooperativerne ikke er overlegne.

Hvor længe vil det tage at konsolidere kooperativerne eller gøre en ende på disse påstande om deres manglende overlegenhed? Ud fra erfaringerne fra mange kooperativers udvikling at dømme, vil det formentlig tage fem år eller lidt længere. Da de fleste af kooperativerne kun er lidt over et år gamle, ville det være urimeligt at forlange for meget af dem. Efter min mening vil vi klare os godt nok, hvis kooperativerne kan konsolideres under den anden femårsplan efter at være blevet oprettet under den første.

Kooperativerne befinder sig nu i en gradvis konsolideringsproces. Visse modsigelser står endnu tilbage at løse, såsom modsigelserne mellem staten og kooperativerne og modsigelserne mellem og inden for kooperativerne selv.

Vi må til stadighed være opmærksomme på produktions- og fordelingsproblemer som måden at løse disse modsigelser på. Tag spørgsmålet om produktionen. Den kooperative økonomi må underkastes statens samlede økonomiske planlægning, samtidig med at den bevarer et vist råderum og en vis handlefrihed, der ikke er uforenelig med statens samlede plan eller med dens politik, love og regulativer. Samtidig må hver enkelt husstand i et kooperativ rette sig efter den samlede plan for det kooperativ eller det produktionshold, som den tilhører, bortset fra eventuelle hensigtsmæssige planer, som den udarbejder for sig selv med henblik på jord tildelt til privat brug og anden økonomisk virksomhed, der er overladt privat drift. I spørgsmålet om indtægtsfordeling må vi tage hensyn til statens, kollektivets og individets interesser. Vi må på passende måde behandle det treleddede forhold mellem statens landbrugsskat, kooperativets akkumulationsfond og bøndernes personlige indkomster og til stadighed sørge for at foretage tilpasninger for at løse modsigelser dem imellem. Akkumulation er væsentlig

både for staten og for kooperativet, men den bør i intet af tilfældene overdri-
ves. Vi bør gøre alt, hvad der er muligt, for at sætte bønderne i stand til i
normale år at forøge deres personlige indkomst år for år på grundlag af
forøget produktion.

Mange mennesker siger, at bønderne fører et hårdt liv. Er dette sandt? På
en måde er det. Det vil sige, fordi imperialisterne og deres agenter undertryk-
te og udbyttede os i mere end et århundrede, er vort land et forarmet land og
ikke blot vore bønders, men også vore arbejderes og intellektuelles levestan-
dard er stadig lav. Vi har brug for flere årtiers intensiv indsats for at højne
hele vort folks levestandard skridt for skridt. I denne betydning er »hårdt«
det rigtige ord. Men fra et andet synspunkt er det ikke sandt. Vi hentyder til
den påstand, at der i de syv år siden befrielsen kun er sket forbedringer i
arbejdernes tilværelse og ikke i bøndernes. I virkeligheden er der med meget
få undtagelser sket nogen forbedring både i bøndernes tilværelse og i arbej-
dernes. Siden befrielsen er bønderne blevet fri for godsejernes udbytning, og
deres produktion er steget år for år. Tag kornafgrøderne. I 1949 var landets
produktion kun noget over 210.000 millioner catties. I 1956 var den steget til
noget over 360.000 millioner catties, en stigning på næsten 150.000 millio-
ner catties. Landbrugsskatten til staten er ikke tyngende, idet den kun udgør
ca. 30.000 millioner catties. Statens kornopkøb fra bønderne til standard-
priser andrager kun noget over 50.000 millioner catties, om året. Disse to
giver tilsammen over 80.000 millioner catties. Desuden sælges mere end
halvdelen af dette korn tilbage til landsbyerne og nærliggende byer. Det er
klart, at ingen kan sige, at der ikke er sket forbedringer i bøndernes tilværel-
se. Vi forbereder en stabilisering af kornskattens samlede årlige mængde
plus det af staten opkøbte korn på ca. 80.000 millioner catties i de nærmeste
år, for således at hjælpe landbruget med at udvikle sig og kooperativerne
med at blive konsolideret. På denne måde vil det lille antal husstande med
kornmangel, der endnu findes på landet, ikke længere mangle korn, og alle
bondehusstande med undtagelse af nogle, der dyrker industriafgrøder, vil
have kornreserver eller i det mindste blive selvforsynende; der vil ikke findes
flere fattigbønder, og hele bondebefolkningens levestandard vil nå eller
overstige middelbøndernes niveau. Det er ikke rigtigt simpelthen at sam-
menligne en bondes gennemsnitlige årsindtægt med en arbejders og drage
den slutning, at den ene er for lav og den anden for høj. Arbejdernes produk-
tivitet er langt større end bøndernes, mens sidstnævntes leveomkostninger
er langt lavere end arbejderens i byerne, så man kan ikke sige, at arbejderne
har fået særlig begunstigelse fra statens side. Lønningerne for et lille antal
arbejdere og nogle regeringsfunktionærer er lidt for høje, og bønderne har
grund til at være utilfredse med det, og det er således nødvendigt at fortage
visse hensigtsmæssige reguleringer efter de specifikke omstændigheder.

IV. SPØRGSMÅLET OM INDUSTRIDRIVENDE OG HANDLENDE

Med hensyn til omformningen af vort samfundssystem var 1956 året, hvor privatejede industri- og handelsforetagender overgik til fælles statslig-private virksomheder, foruden at der skete en organisering af kooperativer inden for landbrug og håndværk. Denne overgangs hurtighed og gnidningsløshed var nært knyttet til vor behandling af modsigelsen mellem arbejderklassen og det nationale borgerskab som en modsigelse inden for folket. Er denne klassemodsigelse blevet fuldstændigt løst? Nej, endnu ikke. Det vil stadig tage et temmelig langt tidsrum. Nogle mennesker siger imidlertid, at kapitalisterne er blevet så omformede, at de nu ikke adskiller sig meget fra arbejderne, og at yderligere omformning er unødvendig. Andre går så vidt som til at sige, at kapitalisterne tilmed nu er en smule bedre end arbejderne. Endnu andre spørger: Hvis omformning er nødvendig, hvorfor undergår arbejderklassen da ikke omformning? Er disse opfattelser korrekte? Naturligvis ikke.

I opbygningen af et socialistisk samfund har alle behov for omformning-udbytte og også det arbejdende folk. Hvem siger, arbejderklassen ikke har behov for den? Naturligvis er omformningen af udbytte kvalitativt forskellig fra omformningen af det arbejdende folk, og de to må ikke blandes sammen. Arbejderklassen omformer hele samfundet i klassekamp og i kampen mod naturen, og samtidig omformer den sig selv. Den må uophørligt lære under sit arbejde og skridt for skridt overvinde sine mangler, og den må aldrig holde op med at gøre det. Tag os, der er til stede her, som eksempel. Mange af os gør et vist fremskridt hvert år; det vil sige, vil omformes hvert år. Hvad mig selv angår havde jeg tidligere alle slags ikke-marxistiske ideer, og det var først senere, jeg antog marxismen. Jeg lærte lidt marxisme fra bøger og foretog således en begyndende omformning af mine ideer, men det var hovedsageligt gennem deltagelse i klassekampen i årenes løb, at jeg blev omformet. Og jeg må fortsætte med at lære, hvis jeg skal gøre yderligere fremskridt, ellers vil jeg komme til at sakke bagud. Kan kapitalisterne være så gode, at de ikke behøver yderligere omformning?

Nogle mennesker hævder, at det kinesiske borgerskab ikke længere har to sider ved sin karakter, men kun en. Er dette sandt? Nej. Mens medlemmer af borgerskabet er blevet administrativt personel i de fælles statslig-private virksomheder og er ved at blive omformet fra udbytte til arbejdende folk, der lever af deres eget arbejde, modtager de fortsat en fast rente af deres kapitalandel i de fælles foretagender, det vil sige, de har endnu ikke gjort sig fri af udbytningens rødde. Mellem dem og arbejderklassen er der stadig et betydeligt svælg med hensyn til ideologi, følelser og livsvaner. Hvordan er det muligt at sige, at de ikke længere har to sider ved deres karakter? Selv når

de ophører med at modtage deres faste renteudbetalinger, og den »borgerlige« etikette fjernes, har de stadig behov for ideologisk omformning i et betydeligt tidsrum. Hvis borgerskabet ikke længere havde en dobbelt karakter, således som disse menesker fastholder, så ville kapitalisterne ikke længe have den opgave at studere og omforme sig selv.

Det må siges, at dette synspunkt hverken svarer til vore industrifolks og handlendes virkelige stilling eller til, hvad flertallet af dem ønsker. I de sidste år har de fleste af dem været villige til at studere og har gjort betydelige fremskridt. Deres gennemgribende omformning kan kun opnås under arbejde; de bør arbejde sammen med funktionærerne og arbejderne i virksomhederne og betragte virksomhederne som de vigtigste steder, hvor de kan omforme sig selv. Men det er også vigtigt for dem at ændre nogle af deres gamle synspunkter gennem studium. Et sådant studium bør foregå på frivillig basis. Når de vender tilbage til virksomhederne efter i nogle uger at have deltaget i studiegrupper, opdager mange industrifolk og handlende, at de har mere af et fælles sprog med arbejderne og repræsentanterne for statens aktieposter, og på denne måde er der bedre muligheder for at arbejde sammen. De ved af personlig erfaring, at det er godt for dem at fortsætte med at studere og omforme sig selv. Den tanke, at studium og omformning ikke er nødvendig, genspejler ikke synspunkterne hos flertallet af industrifolk og handlende, men kun hos et fåtal.

V. SPØRGSMÅLET OM DE INTELLEKTUELLE

Modsigelserne inden for folkets rækker i vort land kommer også til udtryk blandt de intellektuelle. De adskillige millioner intellektuelle, der arbejder for det gamle samfund, tjener nu det nye samfund, og det spørgsmål, der nu rejser sig er, hvordan de kan passe ind i det nye samfunds behov, og hvordan vi kan hjælpe dem med at gøre det. Også dette udgør en modsigelse inden for folket.

De fleste af vore intellektuelle har gjort betydelige fremskridt i løbet af de sidste syv år. De har udtalt sig til fordel for det socialistiske system. Mange studerer flittigt marxismen, og nogle er blevet kommunister. Skønt de sidstnævnte er få, vokser deres tal stadig. Naturligvis er der stadig nogle intellektuelle, der er skeptiske over for socialismen, eller som ikke tilslutter sig den, men de udgør et mindretal.

Kina har brug for så mange intellektuelles tjeneste som muligt til den socialistiske opbygnings svære opgaver. Vi bør have tillid til de intellektuelle, der virkelig er villige til at tjene socialismens sag, og bør radikalt forbedre vort forhold til dem og hjælpe dem med at løse ethvert problem, der kræver løsning, således at de kan lade deres evner komme til fuld udfoldelse. Mange af vore kammerater er ikke gode til at forene sig med intellektuelle. De er for

grove i deres måde at behandle dem på, mangler respekt for deres arbejde og blander sig i visse anliggender inden for det videnskabelige og kulturelle arbejde, hvor indblanding er upåkrævet. Vi må afskaffe alle sådanne mangler.

Skønt den store gruppe af intellektuelle allerede har gjort fremskridt så bør de dog ikke blive selvtilfredse. De må fortsætte med at omforme sig selv, gradvis aflægge deres borgerlige verdensanskuelse og tilegne sig den proletariske kommunistiske verdensanskuelse, så de fuldtud kan passe til det nye samfunds behov og forene sig med arbejderne og bønderne. Denne forandring i verdensanskuelsen er noget grundlæggende, og indtil nu kan man ikke sige, at flertallet af vore intellektuelle har fuldført den. Vi håber, at de fortsætter med at gøre fremskridt, og at de gennem arbejde og studium gradvis vil tilegne sig den kommunistiske verdensanskuelse, få et bedre greb om marxismen-leninismen og gøre sig til ét med arbejderne og bønderne. Vi håber, at de ikke vil standse på halvvejen, eller endnu værre glide tilbage, for der er ingen fremtid for dem i at gå baglæns. Eftersom vort lands samfundssystem har ændret sig, og den borgerlige ideologiske økonomiske basis i hovedsagen er blevet ødelagt, er det ikke blot nødvendigt for store antal af vore intellektuelle at forandre deres verdensanskuelse, men de har også muligheden for at gøre det. Men en gennemgribende forandring af verdensanskuelsen tager meget lang tid, og vi bør arbejde tålmodigt og ikke have hastværk. I virkeligheden vil der uvægerligt altid være nogle, der ideologisk vil tøve med at acceptere marxismen-leninismen og kommunismen. Vi bør ikke være for krævende i vore forventninger til dem; så længe de retter sig efter statens krav og beskæftiger sig med lovlig virksomhed bør vi give dem lejlighed til at udføre passende arbejde.

I den sidste tid er der blevet slækket på det ideologiske og politiske arbejde blandt studenter og intellektuelle, og nogle usunde tendenser er dukket op. Nogle mennesker synes, at der ikke længere er behov for at beskæftige sig med politik eller med fædrelandets fremtid og menneskehedens idealer. Det ser ud, som om marxismen engang var det sidste skrig, men i øjeblikket ikke er helt så meget på mode. For at imødegå disse tendenser må vi styrke vort ideologiske og politiske arbejde. Både studenter og intellektuelle bør studere ihærdigt. Foruden studiet af deres specielle emner må de gøre fremskridt både ideologisk og politisk, hvilket vil sige, at de bør studere marxismen, aktuelle begivenheder og politiske problemer. Når man ikke har et korrekt politisk synspunkt, er det det samme som ikke at have nogen sjæl. Den ideologiske omformning, der blev gennemført tidligere, var nødvendig og har givet positive resultater. Men den blev gennemført på en noget grov og taktløs måde, og visse menneskers følelser blev stødt - dette var ikke godt. Vi må undgå sådanne mangler i fremtiden. Alle departementer og organisationer bør leve op til deres ansvar i det ideologiske og politiske arbejde. Dette

gælder det kommunistiske parti, ungdomsforbundet, regeringsdepartementerne, der har dette arbejde under sig og især ledere af undervisningsinstitutioner og lærere. Vor uddannelsespolitik må sætte enhver, der modtager en uddannelse, i stand til at udvikle sig moralsk, intellektuelt og fysisk og blive en arbejder med en socialistisk bevidsthed og kultur. Vi må udbrede ideen om at opbygge vort land gennem flid og sparsommelighed. Vi må hjælpe alle vore unge mennesker med at forstå, at vort land stadig er meget fattigt, at vi ikke kan ændre denne situation radikalt på kort tid, og at Kina kun gennem forenet kamp fra vor unge generation og hele vort folk, og kun ved brugen af deres egne hænder, kan gøres stærkt og velstående i løbet af en periode på flere årtier. Oprettelsen af vort socialistiske system har åbnet den vej, der fører til fremtidens idealsamfund, men det kræver hårdt arbejde at omsætte dette ideal til virkelighed. Nogle af vore unge mennesker tror, at alting bør være perfekt, når først et socialistisk samfund er oprettet, og at de bør kunne nyde en lykkelig tilværelse færdigsyet uden at arbejde for den. Dette er urealistisk.

VI. SPØRGSMÅLET OM DE NATIONALE MINDRETAL

De nationale mindretal i vort land tæller mere end 30 millioner mennesker. Skønt de kun udgør 6 procent af den samlede befolkning, bebor de vidtstrakte områder, der tilsammen udgør 50 til 60 procent af Kinas samlede areal. Det er påtrængende nødvendigt at opelske gode forhold mellem hanfolket og de nationale mindretal. Nøglen til dette spørgsmål ligger i at overvinde hanchauvinismen. Samtidig bør der gøres en indsats for at overvinde lokal nationalisme, hvor som helst den eksisterer blandt de nationale mindretal. Både hanchauvinisme og lokal nationalisme er skadelige for nationaliteternes enhed; de repræsenterer en modsætning inden for folket, der bør overvindes. Vi har allerede udført noget arbejde på dette felt. I de fleste områder, der bebos af nationale mindretal, er der sket en stor forbedring i forholdene nationaliteterne imellem, men en række problemer står stadig tilbage at løse. I nogle områder eksisterer både hanchauvinisme og lokal nationalisme i alvorlig grad, og dette kræver fuld opmærksomhed. Som resultat af den indsats, der i de senere år er gjort af alle nationaliteternes folk, er demokratiske reformer og socialistisk omformning i hovedsagen blevet fuldført i de fleste nationale mindretalsområder. Demokratiske reformer er endnu ikke blevet gennemført i Tibet, fordi betingelserne ikke er modne til dem; ifølge den 17-punkts aftale, der er indgået mellem den centrale folkeregering og Tibets lokalregering, skal reformen af samfundssystemet gennemføres, men tidsplanen kan kun afgøres af det store flertal af Tibets folk og deres ledende offentlige skikkelser, når de anser det for gennemførligt, og man bør ikke

være utålmodig. Det er nu blevet besluttet ikke at gå videre med demokratiske reformer i Tibet i den anden femårsplans periode. Hvorvidt de vil blive sat i gang i den tredje femårsplans periode, kan kun afgøres i lyset af situationen på det tidspunkt.

VII. SAMLET PLANLÆGNING OG PASSENDE FORANSTALTNINGER

Med en samlet planlægning mener vi planlægning, der tager hensyn til vort lands 600 millioner menneskers interesser. Når vi udarbejder planer, behandler sager eller overvejer problemer, må vi gå ud fra den kendsgerning, at Kina har en befolkning på 600 millioner mennesker, og vi må aldrig glemme denne kendsgerning. Hvorfor understreger vi dette? Er det muligt, at der findes mennesker, der stadig ikke er klare over, at vi har en befolkning på 600 millioner? Ja, alle ved det, men i den daglige praksis glemmer nogle mennesker alt om det og handler, som om jo færre mennesker der var, og jo mindre cirklerne var, desto bedre var det. De, der har denne »lille cirkel«-mentalitet, afskyr tanken om at bringe alle positive faktorer til udfoldelse, om at forene sig med alle, med hvem man kan forene sig, og om at gøre alt, hvad der er muligt, for at vende negative faktorer til positive faktorer for derigennem at tjene den store sag at opbygge et socialistisk samfund. Jeg håber, at disse mennesker vil anlægge et bredere syn og virkeligt anerkende, at vi har en befolkning på 600 millioner, at dette er en objektiv kendsgerning, og at det er et aktiv. Vor store befolkning er en god ting, men naturligvis indebærer det også visse vanskeligheder. Opbygningen foregår energisk og også med meget stort held på alle fronter, men i den nuværende overgangsperiode med uhyre samfundsmæssig forandring er der stadig mange vanskelige problemer. Fremskridt og på samme tid vanskeligheder - dette er en modsigelse. Imidlertid bør modsigelser ikke alene løses, men de kan med bestemtthed løses. Vort ledende princip er samlet planlægning og passende foranstaltninger. Hvadenten problemet drejer sig om levnedsmidler, naturkatastrofer, beskæftigelse, uddannelse, de intellektuelle, alle patriotiske kræfters enhedsfront, de nationale mindretal eller en hvilken som helst anden ting - må vi altid gå ud fra den samlede planlægnings standpunkt, der tager hele folket i betragtning, og må træffe passende foranstaltninger, efter rådslagning med alle berørte kredse, i lyset af det bestemte tidspunkts og steds specifikke muligheder. Vi bør under ingen omstændigheder klage over, at der er for mange mennesker, at de er tilbagestående, at tingene er besværlige og vanskelige at klare, og således lukke problemerne ude. Betyder dette, at regeringen alene må tage vare på alt og alle? Naturligvis ikke. I mange tilfælde kan det overlades til de offentlige organisationer eller masserne direkte - begge er fuldtud i stand til at udfinde mange gode måder at

behandle tingene på. Dette falder også ind under princippet om samlet planlægning og passende foranstaltninger. Vi bør give de offentlige organisationer og folket overalt vejledning i denne henseende.

**VIII. »LAD HUNDREDE BLOMSTER BLOMSTRE,
LAD HUNDREDE TANKERETNINGER KAPPES«
OG »LANGSIGTET SAMEKSISTENS
OG GENSIDIG OVERVÅGNING«**

»Lad hundrede blomster blomstre, lad hundrede tankeretninger kappes« og »langsigtet sameksistens og gensidig overvågning« - hvordan gik det til, at disse paroler blev fremsat? De blev fremlagt i lyset af Kinas konkrete forhold på grundlag af anerkendelsen af, at der stadig eksisterer forskellige slags modsigelser i det socialistiske samfund, og som svar på landets påtrængende behov for at fremskynde sin økonomiske og kulturelle udvikling. At lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeretninger kappes, er politikken for at stimulere kunstens og videnskabens fremgang og en blomstrende socialistisk kultur i vort land. Forskellige former og stilarter i kunsten bør udvikle sig frit, og forskellige retninger inden for videnskaben bør kappes frit. Vi mener, at det er skadeligt for kunstens og videnskabens vækst, hvis der anvendes administrative foranstaltninger til at gennemtvinge én bestemt kunststil eller tankeretning og forbyde en anden. Spørgsmål om rigtigt og forkert inden for kunst og videnskab bør afgøres gennem fri diskussion i kunstneriske og videnskabelige kredse og gennem praktisk arbejde på disse områder. De bør ikke afgøres summarisk. Det er ofte nødvendigt at have en prøvetid for at fastslå, om noget er rigtigt eller forkert. Igennem historien er det ofte sket, at nye og rigtige ting i begyndelsen ikke er blevet anerkendt af folkets flertal, og de har måttet udvikle sig gennem bøjninger og sving i kamp. Ofte er rigtige og gode ting i begyndelsen blevet betragtet ikke som duftende blomster, men som giftigt ukrudt. Kopernikus' teori om solsystemet og Darwins udviklingsteori blev engang afvist som fejlagtige og måtte sætte sig igennem imod forbitret modstand. Kinesisk historie giver mange lignende eksempler. I et socialistisk samfund er betingelserne for det nyes vækst radikalt forskellige fra betingelserne i det gamle samfund og disse langt overlegne. Ikke desto mindre sker det stadig ofte, at nye, fremvoksende kræfter holdes tilbage og fornuftige forslag bremses. Desuden kan nye tings vækst, selv om der ikke sker en bevidst undertrykkelse, hindres simpelthen af mangel på klarsyn. Det er derfor nødvendigt at være omhyggelig i forbindelse med spørgsmål om rigtigt og forkert inden for kunst og videnskab, at opmuntre den frie diskussion og undgå forhastede følgeslutninger. Vi tror, at en sådan holdning kan hjælpe med til at sikre en relativ gnidningsløs udvikling af kunst og videnskab.

Også marxismen har udviklet sig gennem kamp. I begyndelsen blev marxismen udsat for alle slags angreb og blev betragtet som giftigt ukrudt. Den angribes stadig og betragtes stadig som giftigt ukrudt i mange dele af verden. I de socialistiske lande indtager den en anden stilling. Men ikke-marxistiske og endda anti-marxistiske ideologier eksisterer selv i disse lande. Selv om den socialistiske omformning i hovedsagen er fuldført med hensyn til ejendomssystemet, og selv om massernes storstilede og stormfulde klassekampe, der var karakteristiske for de forudgående revolutionære perioder, i hovedsagen er bragt til afslutning, findes der i Kina stadig rester af de omstyrte godsejer- og kompradorklasser, der findes stadig et borgerskab og omformningen af småborgerskabet er kun lige begyndt. Klassekampen er på ingen måde forbi. Klassekampen mellem proletariatet og borgerskabet, klassekampen mellem de forskellige politiske kræfter og klassekampen på det ideologiske område mellem proletariatet og borgerskabet vil fortsat være lang og bugtet og vil til tider endog blive meget akut. Proletariatet søger at omforme verden i overensstemmelse med sin egen verdensanskuelse, og det samme gør borgerskabet. I denne henseende er spørgsmålet om, hvem der vil vinde, socialismen eller kapitalismen, endnu ikke virkelig løst. Marxister er stadig et mindretal blandt hele befolkningen såvel som blandt de intellektuelle. Derfor må marxismen stadig udvikle sig gennem kamp, og dette gælder ikke blot fortiden og nutiden, det gælder nødvendigvis også fremtiden. Det, der er rigtigt, udvikler sig uvægerligt i kamp med det, der er forkert. Det sande, det gode og det smukke eksisterer altid i kontrast til det usande, det onde og det hæslige, og vokser i kamp med dem. Så snart en forkert ting er blevet forkastet og en bestemt sandhed accepteret af menneskeheden, begynder nye sandheder deres kamp med nye fejl. Sådanne kampe vil aldrig ophøre. Dette er udviklingsloven for sandheden og naturligvis også for marxismen.

Det vil tage et temmelig langt tidsrum at afgøre udfaldet af den ideologiske kamp mellem socialisme og kapitalisme i vort land. Det skyldes, at indflydelsen fra borgerskabet og fra de intellektuelle, der kommer fra det gamle samfund, vil vedblive med at eksistere i vort land i lang tid endnu, og det samme vil deres klasseideologi. Hvis dette ikke forstås i tilstrækkelig grad, eller slet ikke forstås, vil der blive begået de mest alvorlige fejl og nødvendigheden af at føre kampen på det ideologiske område vil blive ignoreret. Ideologisk kamp er ikke som andre former for kamp. Den eneste metode der kan anvendes i denne kamp, er metoden med omhyggelig argumentation og ikke grov tvang. I dag befinder socialismen sig i en fordelagtig position i den ideologiske kamp. Statsmagten ligger hovedsageligt i det arbejdende folks hænder under ledelse af proletariatet. Det kommunistiske parti er stærkt og dets anseelse høj. Skønt der er mangler og fejltagelser i vort arbejde, kan ethvert retsindigt menneske se, at vi er loyale over for folket, at

vi er både beslutsomme og i stand til at opbygge vort fædreland sammen med det, og at vi allerede har opnået store resultater og vil opnå endnu større. Det overvejende flertal af borgerskabet og de intellektuelle, der kommer fra det gamle samfund, er patriotiske og villige til at tjene deres blomstrende socialistiske fædreland. De ved, at de vil være hjælpeløse og være uden en strålende fremtid, hvis de vender sig bort fra den socialistiske sag og det arbejdende folk, under ledelse af det kommunistiske parti.

Man kan spørge: Eftersom marxismen er accepteret som den ledende ideologi af folkets flertal i vort land, kan den da kritiseres? Selvfølgelig kan den det. Marxismen er videnskabelig sandhed og frygter ingen kritik. Hvis den gjorde det, og hvis den kunne omstyrtes af kritik, ville den være værdiløs. Kritiserer idealisterne i virkeligheden ikke marxismen hver dag og på enhver måde? De, der har en borgerlig og småborgerlig opfattelse og ikke ønsker at forandre sig - kritiserer de ikke også marxismen på enhver måde? Marxister bør ikke være bange for kritik fra noget hold. De skal tværtimod hårde og udvikle sig og vinde nye positioner under folks kritik og i kampens hede. At kæmpe mod forkerte opfattelser er som at blive vaccineret - et menneske udvikler større immunitet mod sygdom som følge af vaccination. Planter, der dyrkes i drivhuse, vil næppe blive hårdføre. Gennemførelsen af den politik at lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeretninger kappes vil ikke svække, men styrke marxismens ledende position på det ideologiske område.

Hvordan bør vor politik være over for ikke-marxistiske ideer? For så vidt angår umiskendelige kontrarevolutionære og sabotører over for den socialistiske sag, er problemet let: Vi berøver dem simpelthen deres talefrihed. Men urigtige ideer blandt folket er en helt anden sag. Går det an at bandlyse sådanne ideer og nægte dem enhver lejlighed til at komme til udtryk? Bestemt ikke. Det er ikke blot nytteløst, men også meget skadeligt at anvende summariske metoder i behandlingen af ideologiske spørgsmål inden for folket, af spørgsmål vedrørende menneskets åndelige verden. Man kan bandlyse fremsættelsen af forkerte ideer, men ideerne vil stadig være der. Hvis på den anden side korrekte ideer bliver pylret om i drivhuse uden at blive udsat for elementernes rasen eller uden at blive immuniseret mod sygdom, vil de ikke vinde mod fejlagtige ideer. Derfor er det kun ved at anvende metoden med diskussion, kritik og argumenteren, at vi virkelig kan fremelske korrekte ideer og overvinde forkerte, og at vi virkelig kan løse problemerne.

Borgerskabet og småborgerskabet vil uundgåeligt give udtryk for deres egne ideologier. De vil uundgåeligt med alle mulige midler stædigt ytre sig om politiske og ideologiske spørgsmål. Man kan ikke forvente, at de skal gøre andet. Vi bør ikke bruge undertrykkelsesmetoden og forhindre dem i at ytre sig, men bør tillade dem at gøre det og samtidig argumentere med dem

og rette passende kritik imod dem. Vi må uden tvivl kritisere forkerte opfattelser af enhver art. Det ville bestemt ikke være rigtigt at afstå fra kritik, se til, mens forkerte opfattelser breder sig uhindret, og tillade dem at være enerådende. Fejl må kritiseres, og giftigt ukrudt bekæmpes, hvor som helst det dukker op. En sådan kritik bør imidlertid ikke være dogmatisk, og den metafysiske metode bør ikke anvendes, hvorimod der bør udfoldes bestræbelser for at anvende den dialektiske metode. Det, der er brug for, er videnskabelig analyse og overbevisende argumentation. Dogmatisk kritik løser ingen problemer. Vi er imod giftigt ukrudt af enhver art, men vi må omhyggeligt skelne mellem, hvad der virkelig er giftigt ukrudt, og hvad der virkelig er en duftende blomst. Sammen med folkets masser må vi lære omhyggeligt at skelne mellem de to og anvende korrekte metoder til at bekæmpe det giftige ukrudt.

Samtidig med at vi kritiserer dogmatismen, må vi have vor opmærksomhed rettet mod at kritisere revisionismen. Revisionisme, eller højreopportunisme, er en borgerlig tankeretning, der er endnu farligere end dogmatisme. Revisionisterne, højreopportunisterne, hylder marxismen i ord; også de angriber »dogmatisme«. Men det, de virkelig angriber, er selve marxismens væsen. De modsætter sig eller forsøger at svække det folkedemokratiske diktatur og det kommunistiske partis ledende rolle og modsætter sig eller forsøger at svække den socialistiske omformning og den socialistiske opbygning. Selv nu, efter den socialistiske revolutions grundlæggende sejr i vort land, findes der en række mennesker, der forfængeligt håber på at genrejse det kapitalistiske system og bekæmper arbejderklassen på alle fronter, herunder også den ideologiske. Og deres højre hånd i denne kamp er revisionisterne.

Ved første øjekast har de to paroler - lad hundrede blomster blomstre og lad hundrede tankeretninger kappes - ikke nogen klassekarakter; proletariatet kan drage fordel af dem, og det samme kan borgerskabet og andre mennesker. Men forskellige klasser, lag og samfundsgrupper har hver deres eget syn på, hvad der er duftende blomster, og hvad der er giftigt ukrudt. Hvad bør da, set fra de brede folkemassers synspunkt, være kriterierne i dag for at skelne duftende blomster fra giftigt ukrudt? Hvordan bør man i folks politiske liv skelne rigtigt fra forkert i ens ord og handlinger? På grundlag af vor forfatnings principper, det overvejende folkeflertals vilje og de fælles politiske standpunkter, der ved forskellige lejligheder er blevet proklameret af vore politiske partier og grupper, er vi af den opfattelse, at kriterierne, sagt i bred almindelighed, bør være følgende:

1. De bør hjælpe til at forene og ikke splitte vore forskellige nationaliteter.
2. De bør være gavnlige og ikke skadelige for den socialistiske omformning og den socialistiske opbygning.

3. De bør hjælpe til at konsolidere og ikke undergrave eller svække det folkedemokratiske diktatur.
4. De bør hjælpe til at konsolidere og ikke undergrave eller svække den demokratiske centralisme.
5. De bør hjælpe til at styrke og ikke forkaste eller svække det kommunistiske partis lederskab.
6. De bør være gavnlige og ikke skadelige for den internationale socialistiske enhed og verdens fredselkende folks enhed.

Af disse seks kriterier er de vigtigste den socialistiske vej og partiets lederskab. Disse kriterier fremlægges ikke for at hindre, men for at fremme den frie diskussion af spørgsmål inden for folket. De, der ikke tilslutter sig disse kriterier, kan stadig fremsætte deres egne synspunkter og argumentere for deres opfattelse. Eftersom folkeflertallet har klare kriterier at gå efter, kan kritik og selvkritik imidlertid føres ad passende baner, og kriterierne kan anvendes på folks ord og handlinger for at fastslå, om de er rigtige eller forkerte, om de er duftende blomster eller giftigt ukrudt. Der er tale om politiske kriterier. Det er naturligvis nødvendigt ved bedømmelsen af videnskabelige teoris holdbarhed eller vurderingen af kunstværkers æstetiske værdi at anvende yderligere, relevante kriterier. Men disse seks politiske kriterier kan anvendes på al virksomhed inden for kunst og videnskab. Kan der i et socialistisk land som vort på nogen mulig måde findes nyttig kunstnerisk eller videnskabelig virksomhed, der er i modstrid med disse politiske kriterier?

De her fremførte synspunkter er baseret på Kinas konkrete historiske betingelser. Betingelserne varierer i forskellige socialistiske lande og i de forskellige kommunistiske partier. Derfor hævder vi ikke, at andre lande og partier bør eller skal følge den kinesiske vej.

Parolen »langsigtet sameksistens og gensidig overvågning« er også et produkt af Kinas konkrete historiske betingelser. Den blev ikke fremsat pludselig, men havde været under udformning i adskillige år. Tanken om langsigtet sameksistens havde eksisteret i lang tid. Efter at det socialistiske system i det grundlæggende blev etableret sidste år, blev parolen lagt frem i klare vendinger. Hvorfor bør de borgerlige og småborgerlige demokratiske partier have lov til at eksistere side om side med arbejderklassens parti i en lang tidsperiode? Fordi vi ikke har nogen grund til ikke at føre en politik for langsigtet sameksistens med alle de politiske partier, der oprigtigt arbejder for at forene folket for socialismens sag, og som nyder folkets tillid. Så tidligt som i juni 1950 på den anden samling i Folkets politiske rådgivende Konferences nationale komité fremstillede jeg sagen på denne måde:

»Folket og folkeregeringen har ingen grund til at afvise nogen eller til at nægte dem lejlighed til at skaffe sig udkommet og tjene landet,

forudsat at de virkelig hjalp folket, da tiderne var vanskelige, gjorde et godt stykke arbejde før og fortsætter med at gøre det uden at give op på halvvejen».

Det, jeg der diskuterede, var det politiske grundlag for de forskellige partiers langsigtede sameksistens. Det er det kommunistiske partis ønske såvel som politik at eksistere side om side med de forskellige demokratiske partier i lang tid endnu. Men hvorvidt disse demokratiske partier kan vedblive at eksistere i lang tid, afhænger ikke blot af det kommunistiske partis ønske, men af hvor godt de klarer sig, og af om de nyder folkets tillid. Gensidig overvågning blandt de forskellige partier har også været en kendsgerning længe i den forstand, at de længe har givet hinanden råd og har kritiseret hinanden. Gensidig overvågning er tydeligt nok ikke noget ensidigt; det betyder, at det kommunistiske parti bør udøve overvågning over de demokratiske partier og omvendt. Hvorfor bør de demokratiske partier have lov til at udøve overvågning over det kommunistiske parti? Fordi et parti såvel som en enkeltperson har stor brug for at høre meninger, der adskiller sig fra dets egne. Vi ved alle, at overvågning over det kommunistiske parti først og fremmest udøves af det arbejdende folk og partimedlemmerne. Men de demokratiske partiers eksistens er også til gavn for os. Naturligvis vil de råd og den kritik, der udveksles mellem det kommunistiske parti og de demokratiske partier, kun spille en positiv overvågnings rolle, når de er i overensstemmelse med de seks politiske kriterier, der er anført ovenfor. Vi håber derfor, at alle de demokratiske partier vil være opmærksomme på den ideologiske omformning og stræbe efter langsigtet overvågen for at passe ind i det nye samfunds behov.

IX. OM SPØRGSMÅLET OM UROLIGHEDER IVÆRKSAT AF ET LILLE ANTAL MENNESKER

I 1956 gik et lille antal arbejdere eller studenter visse steder i strejke. Den umiddelbare årsag til disse forstyrrelser var undladelse af at tilfredsstille visse af deres krav om materielle goder, hvoraf nogle burde og kunne have været imødekommet, mens andre var malplacerede eller overdrevne og derfor ikke på det tidspunkt kunne imødekommes. Men en vigtigere årsag var bureaukrati fra ledelsens side. I nogle tilfælde falder ansvaret for sådanne bureaukratiske fejl på de højere myndigheder, og myndighederne på de lavere trin har ikke hele skylden. En anden årsag til disse forstyrrelser var mangel på ideologisk og politisk opdragelse blandt arbejderne og studenterne. Samme år iværksatte også nogle medlemmer af landbrugskooperativer uroligheder, og også her var hovedårsagerne bureaukrati fra ledelsens side og mangel på opdragelsesarbejde blandt masserne.

Det må indrømmes, at nogle mennesker er tilbøjelige til at lægge vægt på

umiddelbare, partielle og personlige interesser og ikke forstår, eller ikke i tilstrækkelig grad forstår, langsigtede, nationale og kollektive interesser. På grund af deres manglende politiske og samfundsmæssige erfaring er en hel del unge mennesker ikke i stand til at se kontrasten mellem det gamle Kina og det nye, og det er ikke let for dem til bunds at forstå de strabadser, som vort folk gennemgik i kampen for at befri sig for imperialisternes og Kuomintangreaktionens undertrykkelse eller den lange periode med krævende arbejde, der er nødvendig før et lykkeligt socialistisk samfund kan oprettes. Derfor må vi til stadighed udføre en levende og effektiv politisk opdragelse blandt masserne og vi bør altid fortælle dem sandheden om de vanskeligheder, der viser sig, og diskutere med dem, hvordan man kan overvinde disse vanskeligheder.

Vi biller ikke uroligheder, fordi modsigelser inden for folket kan løses i overensstemmelse med formelen »enhed, kritik, enhed«, mens uroligheder uvægerligt vil forårsage visse tab og ikke bidrager til socialismens fremgang. Vi tror, at folkets masser støtter socialismen, bevidst overholder disciplinen og er fornuftige og med bestemthed ikke vil deltage i uroligheder uden god grund. Men dette betyder ikke, at der ikke er muligheder for uroligheder i vort land. Omkring dette spørgsmål bør vi være opmærksomme på følgende:

1. For at udrydde årsagerne til uroligheder må vi udrydde bureaukrati, i høj grad forbedre den ideologiske og politiske opdragelse og behandle alle modsigelser rigtigt. Hvis dette gøres, vil der sagt i almindelighed ikke være flere uroligheder.

2. Hvis uroligheder faktisk forekommer som resultat af dårligt arbejde fra vor side, så bør vi lede de indblandede ind på den rette vej, benytte urolighederne som et særligt middel til at forbedre vort arbejde og opdrage kadre og masserne og udarbejde løsninger på de spørgsmål, der tidligere blev ladet uløste. I behandlingen af enhver form for uroligheder bør vi arbejde omhyggeligt og ikke bruge oversimplificerede metoder eller forhastet erklære sagen for afsluttet. De ledende i urolighederne bør ikke summarisk fjernes fra deres arbejde eller udstødes, med undtagelse af dem, der har begået forbrydelser eller er aktive kontrarevolutionære, og som må behandles efter loven. I et stort land som vort er det ikke noget at blive forskrækket over, at et lille antal mennesker iværksætter uroligheder; tværtimod, sådanne uroligheder vil hjælpe os til at komme af med bureaukrati.

Der findes også et lille antal mennesker i vort samfund, der uden hensyn til offentlige interesser vilkårligt bryder loven og begår forbrydelser. De er tilbøjelige til at benytte sig af vor politik og forvrænge den, bevidst fremsætte urimelige krav for at ophidse masserne eller bevidst udbrede rygter for at skabe vanskeligheder og forstyrre den offentlige orden. Vi foreslår ikke at lade disse mennesker gøre, som det passer dem. Tværtimod, må der tages

passende retslige skridt imod dem. At straffe sådanne personer er massernes krav og det ville være i modstrid med den folkelige vilje, hvis de ikke blev straffet.

X. KAN DÅRLIGE TING VENDES TIL GODE TING?

Som jeg har sagt, er det i vort samfund en dårlig ting, når nogle mennesker iværksætter uroligheder, og vi billiger det ikke. Men når uroligheder faktisk forekommer, gør de det muligt for os at tage ved lære, at overvinde bureaukrati og at opdrage kadre og masserne. I den forstand kan dårlige ting vendes til gode ting. Uroligheder har på denne måde en dobbelt karakter. Enhver form for uroligheder kan betragtes på denne måde.

Enhver ved, at de ungarske begivenheder ikke var en god ting. Men også de havde en dobbelt karakter. Fordi vore ungarske kammerater tog passende skridt i begivenhedernes løb, er det, der var en dårlig ting, i sidste ende blevet en god ting. Den ungarske stat er nu fastere etableret end nogensinde, og alle andre lande i den socialistiske lejr har også lært deraf.

På lignende måde var den verdensomspændende kampagne mod kommunismen og folket, der blev iværksat i sidste halvdel af 1956, naturligvis en dårlig ting. Men den opdrog og hærdede de kommunistiske partier og arbejderklassen i alle lande, og således er den blevet en god ting. Under denne uro meldte en række mennesker sig ud af det kommunistiske parti i mange lande. Udmeldelser af partiet reducerer dets medlemstal og er naturligvis en dårlig ting. Men den har også en god side. Vagteløse elementer, der er uvillige til at fortsætte, har meldt sig ud, men det store flertal af standhaftige partimedlemmer er fastere forenet til kampen. Hvorfor er dette ikke en god ting?

For at opsummere: Vi må lære at betragte problemer alsidigt, at se tingenes bagside såvel som deres forside. Under givne betingelser kan en dårlig ting føre til gode resultater og en god ting til dårlige resultater. For mere end to tusind år siden sagde Lao Tzu: »Den gode skæbne ligger i den onde, den onde skæbne hviler i den gode.«¹ Da japanerne marcherede ind i Kina, kaldte de det en sejr. Meget store dele af Kinas territorium blev erobret og kineserne kaldte dette et nederlag. Men Kinas nederlag indeholdt kimen til sejren, mens Japans sejr indeholdt kimen til nederlag. Har historien ikke bevist denne sandhed?

Folk over hele verden diskuterer nu, om en tredje verdenskrig vil bryde ud eller ej. Med hensyn til dette spørgsmål må vi også være åndeligt forberedte og foretage analyser. Vi går med fasthed ind for fred og vender os imod krig. Men hvis imperialisterne insisterer på at udløse en ny krig, bør vi ikke være bange for den. Vor holdning til dette spørgsmål er den samme som vor holdning til enhver form for »uro«: For det første er vi imod den; for det

andet er vi ikke bange for den. Den første verdenskrig blev efterfulgt af Sovjetunionens fødsel, med en befolkning på 200 millioner. Den anden verdenskrig blev efterfulgt af den socialistiske lejr opståen, med en samlet befolkning på 900 millioner. Hvis imperialisterne insisterer på at begynde en tredje verdenskrig, er det sikkert, at endnu flere hundrede millioner vil vende sig til socialismen, og så vil der ikke være megen plads tilovers på jorden til imperialisterne; det er også sandsynligt, at hele det imperialistiske system fuldstændigt vil styrte sammen.

Under givne betingelser omformer hver af en modsigelses to modsatte aspekter sig uværgerligt til sin modsætning som resultat af kampen imellem dem. Her er betingelserne væsentlige. Uden de givne betingelser kan ingen af de to aspekter, der står i modsætning til hinanden, omforme sig til sin modsætning. Af alle klasser i verden er proletariatet den, der er mest ivrig efter at forandre sin stilling, og derefter kommer halvproletariatet, for det førstnævnte ejer overhovedet intet, mens det sidstnævnte næppe er bedre stillet. Den nuværende situation, hvor De forenede Stater kontrollerer et flertal i De forenede Nationer og dominerer mange dele af verden, er en midlertidig situation, der i sidste ende vil blive forandret. Kinas stilling som et fattigt land berøvet sine rettigheder i internationale anliggender, vil også blive ændret - det fattige land vil forandre sig til et rigt, landet der er berøvet sine rettigheder, til et land, der nyder sine rettigheder - en omformning af ting til deres modsætninger. Her er de afgørende betingelser det socialistiske system og et forenet folks samlede indsats.

XI. OM AT PRAKTISERE SPARSOMMELIGHED

Her vil jeg gerne kort tale om at praktisere sparsommelighed. Vi ønsker at gennemføre en storstilet opbygning, men vort land er stadig meget fattigt - heri ligger en modsigelse. En måde at løse den på er at udfolde vedholdende anstrengelser for at praktisere streng sparsommelighed på alle områder.

Under *san fan* (eller tre anti'er) bevægelsen i 1952 kæmpede vi mod korruption, spild og bureaukrati, med særlig vægt på bekæmpelsen af korruption. I 1955 gjorde vi os til talsmænd for at praktisere sparsommelighed, idet vi dengang lagde særlig vægt på at bekæmpe unødigt høj standard for ikke-produktive projekter i anlægsarbejde og på sparsommelighed i anvendelser af råvarer i industriproduktionen. Men på det tidspunkt blev sparsommeligheden endnu ikke anvendt for alvor som et ledende princip i alle grene af den nationale økonomi eller i regeringskontorerne, hærenheder, skoler og folkelige organisationer i almindelighed. I år opfordrer vi til sparsommelighed og afskaffelse af spild på alle områder over hele landet. Vi mangle stadig erfaring i opbygningsarbejdet. I de sidste år har vi opnået store resultater, men der har også været spild. Vi må skridt for skridt opbygge en række

størstiledede moderne virksomheder, der skal udgøre vor industris hovedstøttepille, uden hvilken vi ikke vil være i stand til at gøre vort land til en stærk, moderne industrimagt i løbet af de kommende årtier. Men flertallet af vore virksomheder bør ikke bygges i en sådan målestok; vi bør oprette flere små og mellemstore virksomheder og gøre fuld brug af den industrielle basis, der er efterladt af det gamle samfund, så vi kan spare og udføre mere med færre penge. Gode resultater er begyndt at vise sig i de få måneder der er gået, siden princippet om at praktisere streng sparsommelighed og bekæmpe spild blev fremlagt i mere udtrykkelige vendinger end før, af det andet plenarmøde i Kinas kommunistiske Partis centralkomite i november 1956. Den nuværende sparsommelighedskampagne må føres på en tilbundsgående og vedholdende måde. Ligesom kritikken af enhver anden fejl eller skavank kan kampen mod spild sammenlignes med at vaske sit ansigt. Vasker folk ikke deres ansigt hver dag? Kinas kommunistiske Parti, de demokratiske partier, demokraterne uden partitilhørsforhold, de intellektuelle, industrifolkene og de handlende, arbejderne, bønderne og håndværkerne - kort sagt alle de 600 millioner mennesker i vort land - må gøre en indsats for forøget produktion og sparsommelighed og mod ekstravagance og spild. Dette er af største betydning ikke blot økonomisk, men også politisk. En farlig tendens har i den senere tid vist sig blandt en stor del af vort personel - en uvillighed til at dele massernes glæder og strabadser, en optagethed af personlig berømmelse og vinding. Dette er meget dårligt. En af vejene til at overvinde det, er at forenkle vore organisationer i løbet af vor kampagne for at forøge produktionen og praktisere sparsommelighed og overføre kadre til lavere trin, således at et betydeligt antal vil vende tilbage til produktivt arbejde. Vi må sørge for, at alle vore kadre og hele vort folk til stadighed har for øje, at vort land er et socialistisk land, men at det også er et økonomisk tilbagestående og fattigt land, og at dette er en meget stor modsigelse. At gøre Kina rigt og stærkt kræver flere årtier med intens kamp, der blandt andre ting vil omfatte indsatsen for at praktisere streng sparsommelighed og bekæmpe spild, det vil sige den politik at opbygge vort land gennem flid og nøjsomhed.

XII. KINAS VEJ TIL INDUSTRIALISERING

I omtalen af vor vej til industrialisering tænker jeg her i første række på forholdet mellem sværindustriens, letindustriens og landbrugets vækst. Det må bekræftes, at sværindustrien er kernen i Kinas økonomiske opbygning. Samtidig må der i fuldt omfang lægges vægt på udviklingen af landbruget og letindustrien.

Eftersom Kina er et stort landbrugsland, med mere end 80 procent af sin befolkning på landet, må industrien udvikles sammen med landbruget, for kun således kan industrien sikre sig råvarer og et marked, og kun således er

det muligt at akkumulere en forholdsvis stor kapital til opbygning af en stærk sværindustri. Enhver ved, at letindustrien er nært forbundet med landbruget. Uden landbrug kan der ikke findes nogen letindustri. Men der er endnu ikke nogen klar forståelse for, at landbruget forsyner sværindustrien med et vigtigt marked. Denne kendsgerning vil imidlertid lettere blive værdsat, efterhånden som de gradvise fremskridt i landbrugets tekniske forbedring og modernisering kræver mere og mere maskineri, kunstgødning, vandbygnings- og elkraft-projekter og transportmuligheder til landbrugene såvel som brændstof og byggematerialer til forbrugerne på landet. I den anden og den tredje femårsplan periode vil det gavne hele den nationale økonomi, hvis vi kan opnå en endnu større vækst inden for vort landbrug og således fremkalde en tilsvarende større udvikling af letindustrien. Efterhånden som landbruget og letindustrien udvikler sig, vil sværindustrien, idet den er sikret sit marked og sin kapital, vokse hurtigere. Hvad der kan se ud som et langsommere tempo i industrialiseringen, vil derfor i virkeligheden ikke være så langsomt, og kan faktisk endog blive hurtigere. I løbet af tre femårsplaner eller måske en lidt længere periode kan Kinas årlige stålproduktion hæves til 20.000.000 tons eller mere sammenlignet med den største produktion før befrielsen på noget over 900.000 tons i 1943. Dette vil glæde folket både i by og på land.

Det er ikke min mening at dvæle ved økonomiske spørgsmål i dag. Med knapt syv års økonomisk opbygning bag os mangler vi stadig erfaring og er nødt til at akkumulere den. Vi havde heller ingen erfaring i revolution, til at begynde med, og det var først efter, at vi havde slået nogle kolbøtter og havde indhøstet erfaring, at vi vandt den landsomfattende sejr. Det, vi må kræve af os selv nu, er at nedskære den tid, der skal til for at vinde erfaring i økonomisk opbygning, til en kortere periode end den, det tog os at vinde erfaring i revolution, og ikke at betale en så høj pris for den. En vis pris bliver vi nødt til at betale, men vi håber ikke, den bliver så høj som den, der blev betalt i revolutionens periode. Vi må være klare over, at der er en modsigelse her - modsigelsen mellem de objektive love for et socialistisk samfunds økonomiske udvikling og vor subjektive forståelse af dem - en modsigelse der nødvendigvis må løses gennem praksis. Denne modsigelse manifesterer sig også som en modsigelse mellem forskellige mennesker, det vil sige en modsigelse mellem de mennesker, der har en forholdsvis nøjagtig forståelse af disse objektive love, og de mennesker, der har en forholdsvis unøjagtig forståelse af dem; også dette er en modsigelse inden for folket. Enhver modsigelse er en objektiv kendsgerning, og det er vor opgave at forstå den og løse den så rigtigt, som vi kan.

For at gøre vort landt til en industrimagt må vi lære samvittighedsfuldt af Sovjetunionens fremskredne erfaring. Sovjetunionen har opbygget socialismen i 40 år, og dens erfaring er meget værdifuld for os. Lad os spørge: Hvem

projekterede og udrustede så mange fabrikker for os? Var det De forenede Stater? Eller Storbritannien? Nej, ingen af dem. Kun Sovjetunionen var villig til at gøre det, fordi det er et socialistisk land og vor forbundsfælle. Foruden Sovjetunionen har også nogle østeuropæiske broderlande ydet os nogen bistand. Det er fuldstændigt sandt, at vi bør lære af alle landes, socialistiske eller kapitalistiske, gode erfaringer, og der er ingen tvivl om dette. Men hovedsagen er stadig at lære af Sovjetunionen. Nu er der to forskellige holdninger til dette at lære af andre. Den ene er den dogmatiske holdning med at omplante alting, hvadenten det passer til vore betingelser eller ej. Dette dur ikke. Den anden holdning består i at bruge vore hoveder og lære de ting, der passer til vore betingelser, det vil sige at opsuge enhver erfaring, der er nyttig for os. Det er den holdning, vi bør indtage.

At styrke vor solidaritet med Sovjetunionen, at styrke vor solidaritet med alle de socialistiske lande - dette er vor grundlæggende politik, det er hvor vor grundlæggende interesse ligger. Så er der de asiatiske og afrikanske lande og alle de fredselskende lande og folk - vi må styrke og udvikle vor solidaritet med dem. Forenet med disse to kræfter vil vi ikke stå alene. Hvad de imperialistiske lande angår, bør vi forene os med deres folk og stræbe efter fredelig sameksistens med disse lande, gøre forretninger med dem, og forhindre en mulig krig, men vi bør under ingen omstændigheder have nogen som helst urealistiske forestillinger om dem.

Noter:

¹Lao Tzu: Kapitel 58.

TALE VED KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS NATIONALE KONFERENCE OM PROPAGANDAARBEJDE

12. marts 1957

Kammerater!

Vor konference er gået udmærket. Mange spørgsmål er blevet rejst på konferencen, og vi har hørt om mange ting. Jeg vil nu komme med nogle få bemærkninger om spørgsmål, som kammeraterne har diskuteret.

Vi lever i en periode med store samfundsmæssige forandringer. Det kinesiske samfund har længe gennemgået store forandringer. Modstandskrigen mod Japan var én periode med stor forandring og befrielseskrigen en anden. Men den nuværende forandring har en mere dybtgående karakter end de tidligere. Vi er i færd med at opbygge socialismen. Hundreder millioner af mennesker deltager i bevægelsen for socialistisk omformning. Klasserelationerne forandres over hele landet. Både småborgerskabet inden for landbrug og håndværk og borgerskabet inden for industri og handel har undergået forandring. Det samfundsmæssige og det økonomiske system er ændret; individuel økonomi er blevet omformet til kollektiv økonomi, og kapitalistisk privatejendom er ved at blive omdannet til socialistisk offentlig ejendom. Forandringer af en sådan størrelsesorden genspejles naturligvis i folks sind. Menneskets samfundsmæssige væren bestemmer dets bevidsthed. Folk fra forskellige klasser, lag og samfundsgupper reagerer forskelligt på de store forandringer i vort samfundssystem. Masserne støtter dem ivrigt, for selve livet har bekræftet, at socialismen er den eneste udvej for Kina. At omstyrte det gamle samfundssystem og opbygge et nyt, nemlig det socialistiske system, er en stor kamp, en stor forandring i samfundssystemet og i forholdet mellem mennesker. Det bør siges at situationen i det grundlæggende er sund. Men det nye samfundssystem er kun lige blevet oprettet og kræver tid til at blive konsolideret. Man må ikke tro, at det nye system kan konsolideres fuldstændigt i samme øjeblik, det er oprettet, for det er umuligt. Det må konsolideres skridt for skridt. For at opnå dets endelige konsolidering, er det nødvendigt ikke kun at gennemføre landets socialistiske industrialisering og videreføre den socialistiske revolution på den økonomiske

front, men at føre vedvarende og hårdnakkede socialistiske revolutionære kampe og socialistisk opdragelse på de politiske ideologiske fronter. Desuden kræves der forskellige medvirkende internationale faktorer. I Kina vil kampen for det socialistiske systems konsolidering, kampen, som bestemmer om socialismen eller kapitalismen vil sejre, endnu vare en meget lang historisk periode. Men vi må alle erkende, at det nye socialistiske system uden tvivl vil blive konsolideret. Vi kan med sikkerhed opbygge en socialistisk stat med moderne industri, moderne landbrug og moderne videnskab og kultur. Det er det første punkt, jeg ønsker at understrege.

Lad os for det andet tage de intellektuelles situation i vort land i betragtning. Der foreligger ikke nøjagtige statistikker over antallet af intellektuelle i Kina. Det anslås, at der er omkring fem millioner af alle slags, indbefattet intellektuelle både med højere og almindelig uddannelse. Af disse fem millioner er det overvældende flertal patriotiske, holder af vores folkerepublik og er villige til at tjene folket og den socialistiske stat. Et fåtal er ikke særlig begejstrede for socialismen og heller ikke særligt lykkelige. De er stadigvæk skeptiske over for socialismen, men de er patriotiske, når det gælder om at gøre front mod imperialismen. Antallet af intellektuelle, som er fjendtlige over for vor stat, er meget lille. De kan ikke lide vor stat, det vil sige proletariats diktatur og længes efter det gamle samfund. Når som helst der byder sig en anledning, vil de anstifte uro og forsøge at styrte det kommunistiske parti og genrejse det gamle Kina. Når det gælder den proletariske og den borgerlige vej, den socialistiske og den kapitalistiske vej, vælger disse mennesker stædigt at følge den sidste. I virkeligheden er denne vej umulig, og i virkeligheden er de derfor rede til at kapitulere over for imperialismen, feudalismen og bureaukrat-kapitalismen. Sådanne mennesker findes i politiske kredse, i industri- og handelskredse, i kulturelle og uddannelsesmæssige, videnskabelige og teknologisk samt religiøse kredse, og de er yderst reaktionære. De udgør kun 1 eller 2 eller 3 procent af de fem millioner intellektuelle. Det overvejende flertal, eller godt 90 procent af det samlede antal på fem millioner, støtter det socialistiske system i forskellig grad. Mange af dem er endnu ikke helt klare over, hvordan de skal arbejde under socialismen, og hvordan de skal forstå, behandle og løse mange nye problemer.

Hvad angår de fem millioner intellektuelles holdning over for marxismen, kan man sige, at mere end 10 procent, omfattende kommunisterne og de sympatiserende, er relativt fortrolige med marxismen og indtager et fast standpunkt - proletariats standpunkt. Blandt det samlede antal på fem millioner er de et mindretal, men de udgør kernen og er en mægtig kraft. Flertallet nærer ønske om at studere marxismen og har allerede lært lidt, men de er endnu ikke fortrolige med den. Nogle af dem tvivler stadig, deres standpunkt er endnu ikke fast, og de vakler i spændte situationer. Denne del

af de intellektuelle, der udgør flertallet af de fem millioner, befinder sig stadig på et mellemstadium. Det antal, som på det kraftigste bekæmper marxismen, eller som er fjendtlige over for den, er meget lille. Nogle mennesker er i virkeligheden uenige med marxismen, selvom de ikke siger det rent ud. Der vil være mennesker af denne slags i lang tid fremover, og vi bør lade dem få lov til at være uenige. Tag for eksempel nogle af idealisterne. Måske støtter de socialismens politiske og økonomiske system, men er uenige med den marxistiske verdensanskuelse. Det samme gælder de patriotiske mennesker i religiøse kredse. De er teister, og vi er ateister. Vi kan ikke tvinge dem til at acceptere den marxistiske verdensanskuelse. De fem millioner intellektuelles holdning overfor marxismen kan kort opsummeres som følger: De, som støtter marxismen og som er relativt fortrolige med den, udgør et mindretal, de, som bekæmper den, er også et mindretal, og flertallet støtter marxismen, men er ikke fortrolige med den, og støtter den. Her er de standpunkter, der indtages af følgende tre forskellige kategorier, den beslutsomme, den vaklende og den antagonistiske. Og det må indrømmes, at denne situation vil fortsætte i lang tid fremover. Hvis vi undlader at anerkende denne kendsgerning, vil vi stille for store krav til andre og samtidig give os selv for lille en opgave. Vore kammerater inden for propagandaarbejdet har fået til opgave at udbrede marxismen. Dette må gøres gradvist, og det må gøres godt, således at folk villigt accepterer den. Vi kan ikke tvinge folk til at acceptere marxismen, vi kan kun overbevise dem. Hvis et ret stort antal af vore intellektuelle i løbet af en periode på flere femårsplaner accepterer marxismen og tilegner sig et godt greb om den gennem deres daglige arbejde og liv, gennem klassekampens, produktionens og den videnskabelige virksomheds praksis vil det være godt. Og det er, hvad vi håber vil ske.

For det tredje, er der spørgsmål om omformningen af de intellektuelle. Vort land er kulturelt underudviklet. For et enormt land som vort, er fem millioner for lidt. Uden intellektuelle kan vort arbejde ikke gøres godt, og vi bør derfor gøre et godt stykke arbejde, når det drejer sig om at forene os med dem. Det socialistiske samfund omfatter hovedsagelig 3 grupper mennesker: arbejderne, bønderne og de intellektuelle. Intellektuelle er åndens arbejdere. Deres arbejde er i folkets tjeneste, d.v.s. i arbejderne og bøndernes tjeneste. Hvad angår flertallet af de intellektuelle, kan de tjene det nye Kina, så vel som de tjente det gamle, og tjene proletariatet, som de tjente borgerskabet. Da de intellektuelle tjente det gamle Kina, gjorde venstrefløjen modstand, midterfløjen vaklede, og kun højrefløjen var beslutsom. Når det nu drejer sig om at tjene det nye samfund, har situationen taget en drejning. Venstrefløjen er beslutsom, midterfløjen vakler (denne vaklen i det nye samfund er forskellig fra den i det gamle samfund), og højrefløjen gør modstand. Desuden er de intellektuelle undervisere. Vores aviser underviser folket hver dag. Vores forfattere og kunstnere, videnskabsmænd og teknike-

re, professorer og lærere uddanner alle studenter, uddanner folket. I deres egenskab af opdragere og lærere må de først selv opdrages. Og dette er så meget mere nødvendigt i den nuværende periode med stor forandring i samfundssystemet. De har fået en vis grad af marxistisk opdragelse i de seneste år, og nogle har studeret meget hårdt og har gjort store fremskridt. Men flertallet har endnu en lang vej at gå, før de fuldstændig kan erstatte den borgerlige verdensanskuelse med den proletariske verdensanskuelse. Nogle mennesker har læst nogle få marxistiske bøger og anser sig selv for at være lærde, men det, de har læst, er ikke trængt ind, har ikke rodfæstet sig i deres bevidsthed, således at de ikke ved, hvordan de skal bruge det, og deres klassestandpunkt er det samme som før. Andre er meget indbildske og anser sig selv for at være noget og er meget selvtilfredse, fordi de har tilegnet sig nogle bogudtryk; men når som helst en situation har tilspidset sig, indtager de et standpunkt, der er meget forskelligt fra arbejderne og flertallet af bønderne. De vakler, mens sidstnævnte står fast, de udtrykker sig på en tvetydig måde, mens sidstnævnte er oprigtige. Derfor er det forkert at antage, at folk, som opdrager andre ikke længere behøver at blive opdraget og ikke længere behøver at studere, eller at socialistisk omformning betyder omformning af andre af godsejerne, kapitalisterne og privatproducenterne - men ikke af de intellektuelle. De intellektuelle har også behov for omformning, og ikke kun de, der ikke har ændret deres grundlæggende standpunkt; alle bør studere og omforme sig selv. Jeg siger »alle«, og dette indbefatter også os, som er til stede her. Betingelserne forandres hele tiden, og for at tilpasse vor tankegang efter de nye betingelser må vi studere. Selv de, der har et bedre greb om marxismen og som står forholdsvis fast på deres proletariske standpunkt, må fortsætte med at studere, må opsuge det nye, og studere nye problemer. Medmindre de frigør deres sind for det, som er usundt, kan de intellektuelle ikke påtage sig den opgave at opdrage andre. Vi er naturligvis nødt til at lære, mens vi underviser og være elever, mens vi tjener som lærere. For at være en god lærer må man først være en god elev. Der er mange ting, der ikke kan læres af bøger alene. Man må lære af dem, der er beskæftiget med produktion, af arbejderne, af fattigbønderne og de lavere middelbønder og, i skolerne, af studenterne, af dem vi underviser. Efter min mening er flertallet af vore intellektuelle villige til at lære. Det er vor opgave at hjælpe dem til at studere på en oprigtig og passende måde og på grundlag af deres vilje til at studere. Vi må ikke bruge magt og tvinge dem til at studere.

For det fjerde er der spørgsmålet om at forene de intellektuelle med arbejderne og bønderne. Eftersom deres opgave er at tjene arbejderne og bønderne, må de intellektuelle først og fremmest kende dem og blive fortrolige med deres liv, arbejde og tanker. Vi opmuntre de intellektuelle til at tage ud blandt folket, tage ud på fabrikkerne og i landsbyerne. Det er meget dårligt, hvis man i hele sit liv aldrig møder en arbejder eller en bonde. Vore rege-

ringsfunktionærer, forfattere, kunstnere og videnskabelige forskningsarbejdere bør gribe enhver anledning til at komme i kontakt med arbejderne og bønderne. Nogle tager måske ud på fabrikker eller til landsbyer bare for at se sig omkring, det kan man kalde at »se på blomsterne fra hesteryg«, og det er bedre end slet ingenting. Andre bliver der måske i nogle måneder, foretager undersøgelser og skaffer sig venner. Det kan man kalde at »stige af hesten for at se på blomsterne«. Andre bliver der måske og lever der i en ånselig tid, lad os sige to-tre år eller endnu længere. Det kan man kalde at »slå sig ned«. Nogle intellektuelle lever faktisk blandt arbejdere og bønder, for eksempel industriteknikerne på fabrikker og landbrugsteknikerne og skolelærerne på landet. De bør udføre deres arbejde godt og forene sig med arbejderne og bønderne. Vi bør skabe en atmosfære, hvor det at »knytte nære forbindelser med arbejderne og bønderne« virkelig bliver en vane, med andre ord, vi bør have et stort antal intellektuelle, som gør det. Ikke dem alle naturligvis. Nogle af dem er af en eller anden grund ikke i stand til at tage af sted, men vi håber, at så mange som muligt vil gøre det. De kan ikke alle tage af sted samtidigt, men de kan tage af sted i grupper på forskellige tidspunkter. I gamle dage, da vi var i Yen-an, var de intellektuelle i stand til at komme i direkte kontakt med arbejderne og bønderne. Mange af dem i Yen-an havde en meget forvirret tankegang, og de kom med alle slags mærkelige argumenter. Vi holdt et forum, hvor vi rådede dem til at gå ud blandt folket. Senere tog mange af dem ud, og resultaterne var gode. Før den intellektuelles boglige viden bliver knyttet sammen med praksis, er den ikke fuldstændig, og den kan være meget ufuldstændig. Det er først og fremmest gennem læsning, at de intellektuelle tilegner sig vore forfædres erfaringer. Naturligvis er det nødvendigt at læse bøger, men i sig selv løser det ikke nogen problemer. Man må studere den virkelige situation, undersøge praktisk erfaring og konkret materiale og blive gode venner med arbejderne og bønderne. Det at blive venner med arbejderne og bønderne er ikke noget let arbejde. Selv nu, hvor folk tager ud på fabrikkerne og til landsbyerne, er resultaterne gode i nogle tilfælde, i andre ikke. Det, det drejer sig om her, er spørgsmålet om standpunkt eller holdning, d.v.s. om ens verdensanskuelse. Vi gør os til talsmænd for at »lade hundrede tankeretninger kappes«, og i alle grene af lærdom kan der være mange skoler og retninger; i spørgsmålet om verdensanskuelse, findes der imidlertid i dag i det grundlæggende kun to retninger, den proletariske og den borgerlige. Det er den ene eller den anden, enten den proletariske eller den borgerlige. Den kommunistiske verdensanskuelse er proletariats og ingen anden klasses verdensanskuelse. De fleste af vore intellektuelle i dag kommer fra det gamle samfund og fra familier af ikke-arbejdende mennesker. Selv de, som kommer fra arbejder- og bondefamilier, er alligevel borgerlige intellektuelle, fordi den uddannelse de fik før befrielsen var en borgerlig uddannelse, og deres verdensanskuelse

se er grundlæggende borgerlig. Hvis de ikke forkaster den gamle og erstatter den med den proletariske verdensanskuelse, vil de blive ved med at være forskellige fra arbejderne og bønderne i deres synspunkt, standpunkt og følelser, og de vil være som firkantede pløkke i runde huller, og arbejderne og bønderne vil aldrig åbne deres hjerter for dem. Hvis de intellektuelle forener sig med arbejderne og bønderne og blive venner med dem, kan den marxisme, de har lært fra bøgerne, virkelig blive deres egen. For at få et virkeligt greb om marxismen, må man ikke kun lære den fra bøger, men hovedsagelig gennem klassekamp, gennem praktisk arbejde og nær kontakt med arbejderne og bønderne. Når vore intellektuelle, foruden at læse nogle marxistiske bøger, har opnået en vis forståelse gennem nær kontakt med arbejderne og bønderne og gennem deres praktiske arbejde, kommer vi alle til at tale samme sprog, ikke kun fædrelandskærlighedens og det socialistiske systems fælles sprog, men sandsynligvis endog den kommunistiske verdensanskuelses fælles sprog. Hvis det sker, vil vi alle helt sikkert arbejde meget bedre.

For det femte har vi korrigerings. Korrigerings betyder at forbedre sin tænkemåde og arbejdsstil. Korrigeringskampagner blev gennemført indenfor det kommunistiske parti under modstandskrigen mod Japan, under befrielseskrigen og i den første tid efter Den kinesiske Folkerepubliks grundlæggelse. Nu har centralkomiteen for det kommunistiske parti vedtaget endnu en korrigerings inden for partier, og den skal sættes i gang i år. Folk uden for partiet kan deltage i den, men de er ikke nødt til det, hvis de ikke ønsker det. Hovedsagen i denne korrigeringskampagne er at kritisere følgende tre fejl i éns tænkemåde og arbejdsstil: subjektivism, bureaukratisme og sektarisme. På samme måde som i korrigeringskampagnen under modstandskrigen mod Japan vil metoden denne gang være først at studere en række dokumenter og derefter på grundlag af et sådan studium at undersøge ens egen tænkemåde og ens eget arbejde og udfolde kritik og selvkritik for at afdække mangler og fejl og fremme det, som er rigtigt og godt. På den ene side må vi være strenge og udøve kritikken og selvkritik af fejl og mangler på en alvorlig og ikke på en overfladisk måde og rette dem; på den anden side må vi ikke være grove, men følge princippet om at »lære af fortidens fejl for at undgå fremtidige og kurere sygdommen for at frelse patienten«, og vi må bekæmpe den metode med at »gøre ende på folk med et enkelt slag«.

Vort parti er et stort parti og et ærerigt parti, og det har en korrekt linie. Dette er en kendsgerning, som slås fast. Men vi har stadig mangler, og dette må også slås fast som en kendsgerning. Vi må ikke bekræfte alting, men kun det som er korrekt; samtidig må vi ikke forkaste alt, men kun det som er fejlagtigt. Gode resultater er det vigtigste i vort arbejde, men der er stadig ikke så få fejl og mangler. Det er derfor, vi behøver en korrigeringskampagne. Vil det undergrave partiets anseelse, hvis vi kritiserer vor egen subjektivi-

visme, bureaukratisme og sekterisme? Jeg tror det ikke. Tværtimod vil det tjene til at højne vort partis anseelse. Korrigeringskampagnen under modstandskrigen mod Japan beviste dette. Den styrkede vort partis, vore partikammeraters og vore ældre kadrers anseelse, og den satte også de nye kadre i stand til at gøre store fremskridt. Var det det kommunistiske parti eller Kuomintang, som var bange for kritik? Kuomintang. Det forbød kritik, men det reddede det ikke fra det endelige nederlag. Det kommunistiske parti frygter ikke kritik; vi er marxister, sandheden er på vor side, og masserne, arbejderne og bønderne, er på vor side. Som vi plejede at sige, er korrigeringskampagnen »en omfattende bevægelse for marxistisk opdragelse«¹. Korrigering betyder at hele partiet studerer marxisme gennem kritik og selvkritik. Vi kan med sikkerhed lære mere om marxisme i løbet af korrigeringskampagnen.

Omformningen og opbygningen af Kina afhænger af os, af vor ledelse. Hvis vi retter vor arbejdsstil, vil vi udvise større initiativ i vort arbejde, blive dygtigere og arbejde bedre. Vort land behøver mange mennesker som helhjertet tjener folket og socialismens sag, og som er fast besluttet på at gennemføre forandringer. Vi kommunister bør allesammen være sådanne mennesker. I det gamle Kina var det en forbrydelse at tale om reformer, og de, som gjorde sig skyldige i det, blev halshugget eller kastet i fængsel. Ikke desto mindre var der beslutsomme reformatorer, som uden at frygte noget offentliggjorde bøger og aviser, opdrog og organiserede folket og førte ukuelige kampe under alle former for vanskeligheder. Folkets demokratiske diktatur har banet vejen for en hastig økonomisk og kulturel udvikling af vores land. Der er kun gået nogle få år, siden vor stat blev oprettet, og alligevel kan folk allerede se en hidtil ukendt opblomstring af økonomien, kulturen, uddannelsen og videnskaben. Under opbygningen af det nye Kina lader vi kommunister os ikke kue af nogen som helst vanskeligheder. Men vi kan ikke fuldføre dette alene. Vi har brug for et betydeligt antal folk, uden for partiet, med høje idealer som vil kæmpe ukueligt sammen med os for vort samfunds omformning og opbygning i retning af socialismen og kommunismen. Det er en krævende opgave at sikre bedre leveforhold for Kinas flere hundrede millioner mennesker og opbygge vort økonomisk og kulturelt tilbagestående land til et velstående og mægtigt land med et højt kulturelt niveau. Derfor skal vi kunne udføre denne opgave på en bedre måde og arbejde bedre sammen med folk, som står uden for partiet, og som drives af høje idealer og er besluttede på at gennemføre reformer, og vi må gennemføre korrigeringskampagner både nu og i fremtiden og stadig befri os for alt, som er forkert. Konsekvente materialister er frygtløse. Vi håber, at alle dem, vi kæmper sammen med, modigt vil påtage sig deres ansvar og overvinde alle vanskeligheder uden at frygte hverken tilbageslag eller hån og heller ikke vil tøve med at kritisere os kommunister og komme med forslag til os.

»Den, som ikke frygter døden for tusinde slag, vover at vælte kejseren af hesten«. Dette er denne frygtløshedens ånd, som vi behøver i vor kamp for at opbygge socialismen og kommunismen. Vi kommunister bør for vort vedkommende skabe forhold, som er til gavn for dem, som samarbejder med os, oprette gode, kammeratlige forbindelser med dem i vort fælles arbejde og forene os med dem i vor fælles kamp.

For det sjette er der spørgsmålet om ensidighed. Ensidighed vil sige at tænke i absolutte begreber, og det er en metafysisk måde at nærme sig problemerne på. I bedømmelsen af vort arbejde, er det ensidigt at betragte alt enten som positivt eller alt som negativt. Der findes nogle ganske få personer inden for det kommunistiske parti og temmelig mange uden for det, som gør netop det. At betragte alt som værende positivt betyder kun at se det gode og ikke det dårlige, kun at tolerere ros og ikke kritik. At tale om at vort arbejde er godt i enhver henseende er i modstrid med kendsgerningerne. Det er ikke sandt, at alt er godt; der findes stadig fejl og mangler. Men det er heller ikke sandt at alt er dårligt. Det er også i modstrid med kendsgerningerne. Her er det nødvendigt med analyse. At afvise alt betyder, at man uden at have foretaget nogen analyse tror, at der ikke er noget, som er blevet gjort godt under det store arbejde med at opbygge socialismen, under den store kamp som flere hundrede millioner mennesker deltager i, at det er et fuldstændigt kaos, som der ikke er noget godt at sige om. Selvom der er forskel på alle de mennesker, som har sådanne synspunkter og dem, som er fjendtligt indstillede over for det socialistiske system, så er disse synspunkter meget fejlagtige og skadelige og kan kun tage modet fra folk. Det er forkert at vurdere vort arbejde enten ud fra det synspunkt, at alt er positivt, eller ud fra det synspunkt, at alt er negativt. Vi bør kritisere de mennesker, som angriber problemer på en så ensidig måde, men vi bør naturligvis hjælpe dem gennem kritik og holde fast ved princippet om at »lære af fortidens fejl for at undgå fremtidige og kurere sygdommen for at frelse patienten«.

Nogle mennesker siger: Eftersom der skal være en korreteringskampagne, og eftersom alle bliver bedt om at udtrykke deres mening, er ensidighed uundgåelig og derfor ser det ud, som om man egentlig ikke ønsker, at folk skal tale rent ud. Er denne påstand rigtig? Det er naturligvis vanskeligt for alle at undgå ethvert spor af ensidighed. Folk undersøger og behandler altid problemer og udtrykker deres synspunkter i lyset af egne erfaringer, og de er uundgåeligt af og til lidt ensidige. Men bør vi imidlertid ikke opfordre dem til gradvist at overvinde deres ensidighed og til at se problemerne på en forholdsvis alsidig måde? Efter min mening bør vi det. Ellers stagnerer vi; ellers godtager vi ensidighed og stiller os i modsætning til hele formålet med korrigeringen, hvis vi ikke stiller krav om, at flere og flere mennesker bør se på problemerne på en forholdsvis alsidig måde fra dag til dag og fra år til år. Ensidighed krænker dialektikken. Vi ønsker at udbrede dialektikken grad-

vist, og vi beder alle om gradvist at lære brugen af den videnskabelige, dialektiske metode. Nogle af de artikler, som bliver offentliggjort for tiden, er yderst højtravende, men helt uden indhold, uden nogen analyse af problemer og uden et eneste underbygget argument, og de er ikke udtryk for nogen overbevisning. Der bør være færre og færre artikler af den slags. Når man skriver en artikel, bør man ikke hele tiden tænke: »Hvor er jeg dygtig«, men betragte læserne som værende på lige fod med en selv. Man kan godt have været med i revolutionen i lang tid, men folk vil alligevel imødegå en, hvis man siger noget galt. Jo mere man stiller sig an, desto mindre vil de gide læse ens artikler. Vi bør gøre vores arbejde ærligt, analysere tingene konkret, skrive overbevisende artikler og ikke forsøge at imponere folk ved at virke overlegne.

Nogle mennesker siger, at mens ensidighed kan undgås i en lang artikel, er det umuligt i et kort essay. Må et kort essay altid være ensidigt? Som jeg lige har sagt, er ensidighed vanskeligt at undgå i almindelighed, og der er ikke noget forfærdeligt i det, hvis ensidighed sniger sig ind til en vis grad. Kritik ville blive hæmmet, hvis der krævedes af alle, at de skulle se på problemerne på en fuldstændig alsidig måde. Ikke desto mindre opfordrer vi alle til at prøve at nærme sig problemerne på en forholdsvis alsidig måde, og prøve at undgå ensidighed både i lange og korte artikler, herunder korte essays. Nogle mennesker hævder: Hvordan er det muligt at foretage en analyse i et essay på nogle hundrede eller et eller to tusinde ord? Jeg siger hvorfor ikke? Gjorde Lu Hsun ikke det? Den analytiske metode er dialektisk. Med analyse mener vi at analysere modsigelserne i en ting. Og en fornuftig analyse er umulig uden nøje kendskab til livet eller uden virkelig forståelse af de relevante modsigelser. Lu Hsuns senere essays er så gennemtrængende og kraftfulde og alligevel så fri for ensidighed, netop fordi han på det tidspunkt havde fået greb om dialektikken. Man kan også kalde nogle af Lenins artikler for korte essays; de er satiriske og bidende, men uden ensidighed. Næsten alle Lu Hsuns essays var rettet mod fjenden; nogle af Lenins essays var rettet mod fjenden og andre til kammerater. Kan vi bruge Lu Hsuns form for essay mod fejl og mangler inden for folkets rækker? Jeg mener vi kan. Vi må naturligvis skelne mellem fjenden og os selv, og vi må ikke indtage et antagonistisk standpunkt over for kammerater og behandle dem, som vi ville behandle fjenden. Når vi taler rent ud, må vi have et brændende ønske om at beskytte folkets sag og højne folkets politiske bevidsthed, og der må ikke være latterliggørelse eller angreb i måden at gribe det an på. Hvad hvis en eller anden ikke tør skrive? Nogle mennesker siger, at de ikke vil fornærme folk og blive kritiseret. Jeg tror, at sådanne bemærkninger kan lægges til side. Vi har en demokratisk folkeregering, og det sørger for de omgivelser, der er fremmende for at skrive i folkets tjeneste. Politikken med at lade »hundrede blomster blomstre og hundrede tankeret-

ninger kappes«, garanterer yderligere for at videnskaben og kunsten kan blomstre. Hvis det man siger er rigtigt, behøver man ikke at frygte kritik, og man kan forklare sine korrekte synspunkter yderligere gennem debat. Hvis det man siger er fejlagtigt, kan kritik hjælpe en til at rette på sine fejl, og der er intet ondt i det. I vores samfund er militant revolutionær kritik og modkritik den sunde metode, der bruges til at afsløre og løse modsigelser, udvikle videnskab og kunst og sikre fremgang i alt vort arbejde.

For det syvende, skal vi »åbne på vid gab« eller »begrænse«? Dette er et spørgsmål om politik. »Lad hundrede blomster blomstre og hundrede tanke retninger kappes« er både en langsigtet og grundlæggende politik; det er ikke bare en midlertidig politik. Under debatten gav nogle kammerater udtryk for modvilje mod den politik, der opfordrer til at »begrænse«, og jeg mener at dette synspunkt er det rigtige. Partiets centralkomite er af den opfattelse, at vi må »åbne på vid gab« og ikke »begrænse«.

Når det drejer sig om at lede vort land, kan to alternative metoder eller med andre ord kan to alternative former for politik anvendes - at »åbne på vid gab« eller at »begrænse«. At »åbne på vid gab« betyder at lade folk udtrykke deres meninger frit, således at de tør tale, tør kritisere og tør tage del i debatten. Det betyder ikke at være bange for fejlagtige synspunkter og alt skadeligt. Det betyder at opmuntre til diskussion og kritik blandt folk med forskellige meninger, at tillade frihed både til kritik og modkritik; det betyder, at man ikke undertrykker fejlagtige ideer, men overbeviser folk ved at tale dem til fornuft. At »begrænse« betyder at forbyde folk at give luft for forskellige meninger og udtrykke forkerte ideer og at »gøre ende på dem med et slag«, hvis de gør det. På denne måde skærper vi modsigelserne i stedet for løse dem. At »åbne på vid gab« eller at »begrænse« - vi må vælge den ene eller den anden af disse to politiske linier. Vi vælger den første, fordi det er den politik, som vil hjælpe til at konsolidere vort land og udvikle vor kultur.

Vi har til hensigt at bruge den politik at »åbne på vid gab« for at forbinde os med de adskillige millioner intellektuelle og forandre deres nuværende anskuelser. Som jeg sagde ovenfor, ønsker det overvejende flertal af vort lands intellektuelle at gøre fremskridt og omforme sig selv, og de er helt i stand til at omforme sig selv. I denne forbindelse kommer den politik vi fører, til at spille en enorm rolle. Spørgsmålet om de intellektuelle er først og fremmest et spørgsmål om ideologi, og det er ikke gavnligt, men skadeligt, at gribe til grove og egenmægtige midler for at løse ideologiske spørgsmål. Omformningen af de intellektuelle, og især forandringen af deres verdensanskuelse, er en proces, som kræver et langt stykke tid. Vores kammerater må forstå, at ideologisk omformning indebærer et langsigtet, tålmodigt og omhyggeligt arbejde, og de må ikke forsøge at ændre folks ideologi, som er blevet skabt gennem livets årtier, ved at holde nogle få foredrag

eller ved at afholde nogle få møder. Overtalelse, ikke tvang, er den eneste vej til at overbevise dem. Tvang vil aldrig føre til, at de bliver overbevist. Forsøg på at overbevise dem med magt virker simpelthen ikke. Sådanne metoder er tilladelige i behandlingen af fjenden, men de er helt utilladelige i behandlingen af kammerater eller venner. Hvad hvis vi ikke ved, hvordan vi skal overbevise andre? Så må vi lære det. Vi må lære at bekæmpe fejlagtige ideer gennem diskussion og argumenteren.

At »lade hundrede blomster blomstre« er vejen til at udvikle kunst, og at »lade hundrede tankeretninger kappes« er vejen til at udvikle videnskab. Denne politik er ikke kun en god metode til at udvikle videnskab og kunst, men den udgør, hvis vi udvider anvendelsen af den, en god metode til at gøre alt vores arbejde. Den kan hjælpe os til at lave færre fejl. Der er mange ting, vi ikke forstår, og som vi derfor er ude af stand til at give os i kast med, men gennem diskussion og kamp kan vi lære at forstå dem og lære, hvordan vi skal give os i kast med dem. Sandheden udvikles gennem diskussion mellem forskellige synspunkter. Den samme metode kan bruges med hensyn til alt, som er skadeligt og anti-marxistisk, fordi marxismen udvikles i kampen mod det. Dette er udvikling gennem modsætningernes kamp, udvikling i overensstemmelse med dialektikken.

Har folk ikke diskuteret det sande, det gode og det skønne til alle tider? Deres modsætninger er det usande, det onde og det hæslige. De førstnævnte ville ikke have eksisteret uden de sidstnævnte. Sandhed står i modsætning til usandhed. Både i samfundet og i naturen splittes en enhed uundgåeligt op i sine forskellige dele, der er bare forskelle i indhold og form under forskellige konkrete vilkår. Der vil altid være usande og hæslige foreteelser. Der vil altid være sådanne modsætninger som det rigtige og det forkerte, det gode og det onde, det skønne og det hæslige. Det samme gælder duftende blomster og giftigt ukrudt. Forholdet mellem dem er modsætningernes enhed og kamp. Kun ved at sammenligne kan man skelne. Der findes ikke nogen opspaltning uden kontrast. Der findes ikke nogen udvikling uden opspaltning og kamp. Sandheden udvikler sig i kampen mod usandheden. Det er på denne måde, marxismen udvikler sig. Marxismen udvikles i kampen mod borgerlig og småborgerlig ideologi, og det er kun gennem kamp, at den kan udvikle sig.

Vi er tilhængere af den politik at »åbne på vid gab«. Indtil nu har der været for lidt af det snarere end for meget. Vi må ikke være bange for at åbne på vid gab, og vi må heller ikke være bange for kritik eller giftigt ukrudt. Marxismen er en videnskabelig sandhed; den frygter ikke kritik, og den kan heller ikke besejres af kritik. Det samme gælder det kommunistiske parti og folkets regering; de frygter ikke kritik og kan heller ikke besejres af den. Der vil altid være noget, som er forkert, og det er ikke noget at være bange for. For nylig blev en række spøgelser og uhyrer vist på scenen. Nogle kammera-

ter er blevet meget bekymrede, efter at de har set dette. Efter min mening gør lidt af den slags ikke så meget; i løbet af nogle få årtier vil den slags spøgelser og uhyrer forsvinde fra scenen, og man vil ikke kunne se dem, selv om man gerne vil. Vi må fremme det, som er rigtigt og bekæmpe det, som er forkert, men vi må ikke blive forskrækket, hvis folk kommer i kontakt med fejlagtige ting. Man løser ikke noget problem ved simpelthen at udstede administrative ordrer, der forbyder folk at have kontakt med forkvaklede og onde foretelser og med fejlagtige ideer, eller forbyde dem at se spøgelser og uhyrer på scenen. Jeg går selvfølgelig ikke ind for udbredelsen af sådanne ting, jeg siger kun, at »nogle få af dem gør ikke så meget«. Det er slet ikke mærkværdigt, at der eksisterer fejlagtige ting, og dette bør heller ikke give os grund til frygt; i virkeligheden vil de hjælpe folk til at lære at kæmpe bedre mod dem. Selv ikke engang store storme skal vi frygte. Det er netop under store storme, at det menneskelige samfund går fremad.

I vort land vil den borgerlige og den småborgerlige ideologi, anti-marxistisk ideologi fortsat eksistere i lang tid fremover. I det grundlæggende er det socialistiske system blevet oprettet i vores land. Vi har vundet den grundlæggende sejr i omformningen af ejendomsretten til produktionsmidlerne, men vi har endnu ikke vundet fuldstændig sejr på de politiske og ideologiske fronter. På det ideologiske område er spørgsmålet, om hvem der vil vinde i kampen mellem proletariatet og borgerskabet, endnu ikke virkelig løst. Vi må stadig føre en langvarig kamp mod borgerlig og småborgerlig ideologi. Det er fejlagtigt ikke at forstå dette og at opgive ideologisk kamp. Alle fejlagtige ideer, alt giftigt ukrudt, alle spøgelser og uhyrer må underkastes kritik; de bør under ingen omstændigheder få lov til at udbrede sig frit. Men kritikken bør imidlertid være fuldt ud begrundet, analytisk og overbevisende, og ikke grov, bureaukratisk, metafysisk eller dogmatisk.

Nu har folk i lang tid rettet en del kritik mod dogmatismen. Dette er, som det bør være. Men de forsømmer ofte at kritisere revisionismen. Både dogmatisme og revisionisme er i modstrid med marxismen. Marxismen må nødvendigvis gå fremad. Den må udvikles samtidig med praksis, og den kan ikke stå stille. Den ville blive livløs, hvis den blev stillestående og stereotyp. Men marxismens grundprincipper må aldrig krænkes, da der ellers vil blive begået fejl. Det er dogmatisme at give sig i kast med marxisme ud fra et metafysisk synspunkt og se på den som noget stivnet. Det er revisionisme at afvise marxismens grundprincipper og afvise dens grundlæggende sandhed. Revisionisme er en form for borgerlig ideologi. Revisionisterne benægter forskellene mellem socialisme og kapitalisme, mellem proletariats diktatur og borgerskabets diktatur. Det, de går ind for, er i virkeligheden ikke den socialistiske linie, men den kapitalistiske. Under de nuværende omstændigheder er revisionisme mere skadelig end dogmatisme. En af vores vigtige aktuelle opgaver på den ideologiske front er at udøve kritik mod revisionismen.

For det ottende og sidste må partikomiteerne i provinserne, byerne direkte under centralregeringen og de autonome regioner give sig i kast med spørgsmålet om ideologi. Det er dette punkt, som nogle af de tilstedeværende kammerater ønskede, at jeg skulle tage op. Mange steder har partikomiteerne endnu ikke givet sig i kast med spørgsmålet om ideologi eller de har gjort meget lidt i denne henseende. Hovedårsagen er, at de har travlt. Men de må give sig i kast med det. Med at »give sig i kast med det« mener jeg, at det må sættes på dagsordenen og studeres. Massernes storstilede, oprørte klassekamp, som har kendetegnet de tidligere revolutionære perioder, er stort set ophørt, men der er stadig klassekamp - hovedsagelig på de politiske og ideologiske fronter - og den er også meget heftig. Spørgsmålet om ideologi er blevet meget vigtigt nu. Førstesekretærene i partikomiteerne bør alle steder personligt give sig i kast med dette spørgsmål, som kun kan løses rigtigt, når de alvorligt har beskæftiget sig med det og er gået ind i det. Alle steder bør der indkaldes til møder om propagandaarbejde, ligesom vort møde her, for at diskutere det lokale ideologiske arbejde og problemer, som har forbindelse med dette. Sådanne møder bør ikke kun overværes af partikammeraterne, men også af folk uden for partiet, og desuden af folk med forskellige meninger. Alt dette er kun af det gode, og som erfaringerne fra vores møde her har vist, kan der ikke komme noget skadeligt ud af det.

Note:

¹ Se »Om hærens produktion for sit eget underhold og om vigtigheden af store korrigerings- og produktionsbevægelser«, *Udvalgte Værker af Mao Tsetung*, bind 3.

HOLD FAST VED DEN ENKLE LEVEVIS OG DEN HÅRDE KAMP, BEVAR DE NÆRE BÅND TIL MASSERNE

Marts 1957

1

Vort parti har i sinde at indlede en rettelsesbevægelse. Dette er en måde, hvorpå vi kan løse modsigelserne i partiet gennem kritik og selvkritik og også løse modsigelserne mellem partiet og folket. Denne gang vil bevægelsen være rettet mod tre dårlige tendenser: bureaukrati, sektarisme og subjektivisme. Gennem rettelse må vi stræbe efter at videreføre vort partis tradition for enkel levevis og hård kamp. Siden vor sejr i revolutionen er nogle af vore kammeraters vilje svundet hen, deres revolutionære begejstring er ebbet ud, deres iver efter helhjertet at tjene folket er svækket, og det samme er den dødsforagtende ånd, de udviste, dengang vi kæmpede mod vore fjender; samtidigt råber de på position og rampelys, de er ved at blive kræsne med mad og klæder og konkurrerer om løn og kapper om berømmelse og vinding - alle disse tendenser er tiltagende. Jeg har hørt, at under vurderingen af kadrer sidste år brød nogle mennesker ud i gråd og lavede forfærdelige scener. Folk har to øjne, ikke sandt? Vanddråber, som springer frem i dem, kaldes tårer. Når vurderingen ikke går efter deres ønsker, begynder tårerne at strømme ned ad deres kinder. De fældede aldrig en tåre under krigen mod Chiang Kai-shek, bevægelsen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea, jordreformen og undertrykkelsen af de kontrarevolutionære, de har heller ikke fældet en tåre under opbyggelsen af socialismen, men så snart deres personlige interesser blev berørt, begyndte strømme af tårer at flyde. Jeg har hørt om én, som nægtede at spise i tre dage. Det er klart, at det ikke gør noget, at man sultet i tre dage, men det ville blive lidt farligt, hvis det fortsatte en uge. Kort sagt, der er opstået en tendens til at kappes om

Del 1 er fra en tale ved en konference for partikadrer i Tsínan den 18. marts 1957, og del 2 er fra en tale ved en konference for partikadrer i Nanking den 19. marts samme år.

berømmelse og position, at sammenligne løn, mad, klæder og velstand. At gå i sultestrejke og fælde tårer på grund af ens personlige interesser kan betragtes som en modsigelse inden for folket. Der er en operascene, som hedder *Lin Chung flyver om natten*¹, hvori der er en linje, som siger: »En mand har ikke let til tårer, undtagen når hans hjerte knuses«. Nu er nogle af vore kammerater mænd (og sikkert også kvinder), om hvem det kan siges, at de ikke har let til tårer, undtagen når det drejer sig om vurdering. En sådan opførsel må også rettes, ikke sandt? Er det rigtigt ikke at have let til tårer, undtagen når ens hjerte knuses? Når skæbnen er på spil for arbejderklassen og massen af arbejdende folk, så kan man fælde et par tårer. Ligemeget hvilken rang I bliver tildelt, bør I tage imod den, selv når I bliver vurderet ukorrekt, og I bør ikke lade jeres tårer komme frem, men holde dem tilbage. Der er meget, som er uretfærdigt i denne verden, og måske er I blevet ukorrekt vurderet, men alligevel er der ingen grund til at gøre et stort nummer ud af det, for det er betydningsløst, og I bør være tilfredse, så længe I har nok at spise. Når alt kommer til alt, er vi et revolutionært parti, så vi gør det til et princip ikke at tillade nogen at sulte ihjel. Sålænge man ikke sulter ihjel, bør man gøre revolutionært arbejde og anstrenge sig. Selv titusinde år fra nu bør folk arbejde hårdt. Det forventes, at en kommunist arbejder hårdt og tjener folket med hele sit hjerte, ikke med det halve eller to-tredjedele. De, hvis revolutionære vilje er svundet ind, må få deres ånd styrket gennem retelse.

2

Vi bør bevare den samme energi, den samme revolutionære begejstring og den samme dødsforagtende ånd, som vi udviste i årene med de revolutionære krige og gennemføre vort revolutionære arbejde til det sidste. Hvad menes der med dødsforagtende? I romanen *Vandkanten* er der en person, som hedder »Dødsforagtende Tredje Broder Shih Hsiu«, hvis ånd er præcis, hvad vi havde i tankerne. Det var med denne ånd, vi tidligere lavede revolution. En mand har kun ét liv, og han kan leve til han bliver tres, halvfjerds, firs eller halvfems, det kommer an på omstændighederne. I det mindste bør I gøre noget arbejde, så længe I kan. I bør gøre det med revolutionær begejstring og dødsforagtende ånd. Nogle kammerater mangler denne begejstring og ånd og er holdt op med at gøre fremskridt. Dette er ikke en sund foreteelse, og der må indledes en opdragelse af dem.

Hele partiet må styrke det politiske og ideologiske arbejde. En hel del af de kammerater, som er til stede ved dagens konference, kommer fra hæren. Hvordan er forholdene i hæren? Er der ikke forskel på det politiske arbejde i fredstid og i krigstid? I krigstid må man skabe nære bånd til masserne, officererne må integreres med soldaterne og hæren med folket. I sådanne tider undskylder folket os, hvis vi har nogle fejl. Nu er det fredstid, vi har

ingen slag at udkæmpe, det eneste, vi skal gøre, er at træne; hvis vi ikke bliver ved med at bevare de nære bånd til masserne, vil de naturligvis finde det svært at undskylde vore fejl. På trods af at den militære rangordning² og andre ordninger er indført, bør de, som har højere rang, stadig være ét med deres underordnede og kadreerne med soldaterne, og underordnede bør stadig have lov til at kritisere deres overordnede og soldaterne til at kritisere kadreerne. For eksempel kan en partikonference sammenkaldes for at skabe mulighed for at komme med kritik. Under bevægelsen mod de »tre ønder« udtrykte kammerat Chen Yi det rammende, da han sagde: »Det var i orden, da vi udstedte ordrer i så mange år; ville det nu ikke være i orden at lade vore underordnede kritisere os for en tid, for eksempel i en uge?« Hvad han mente er, at det bør være i orden. Jeg er enig med ham, lad vore underordnede få en uge til at kritisere os. Gør nogle forberedelser før kritikken begynder, lav så en eller anden form for rapport og sig noget om jeres egne fejl, som formodentlig ikke vil beløbe sig til mere end et, to, tre eller flere punkter. Lad så kammeraterne tale, tilføj nogle punkter og komme med kritik. Kompagnichefer og delingsførere bør også give deres mænd lejlighed til at komme med kritik, og det ville være bedst at gøre det en gang om året ved at holde kritikmøder i flere dage i træk. Vi har tidligere praktiseret denne form for demokrati og med gode resultater. Lad ikke de nære bånd mellem højere og lavere planer, mellem officerer og soldater, mellem hæren og folket og mellem de væbnede styrker og de lokale myndigheder blive svækket som resultat af indførelsen af den militære rangordning eller andre ordninger. Det siger sig selv, at de højere planer bør bevare nære bånd til de lavere planer, og at disse bør være kammeratlige. Kadreer bør skabe nære bånd til soldater og må integreres med dem. De væbnede styrker bør ligeledes bevare nære forbindelser med folket og med de lokale parti- og regeringsorganisationer.

Vore kammerater bør notere sig dette: Lev ikke højt på de beføjelser, som jeres embede, høje position eller anciennitet giver jer. Apropos anciennitet, så har vi lavet revolution i mange år, og skønt denne vor historie betyder en del, må vi dog ikke leve højt på den. Det er sandt, at du er en veteran, som har arbejdet i flere tiår. Alligevel vil folket ikke undskylde dig, når du gør noget tåbeligt eller siger noget vrøvl. Ligeegyldigt hvor mange gode gerninger du har gjort i fortiden, ligeegyldigt hvor høj din post er, så vil de ikke tilgive dig, hvis du ikke gør dit arbejde godt idag eller ikke løser problemerne korrekt og således skader folkets interesser. Derfor bør vore kammerater ikke sætte deres lid til anciennitet, men til en korrekt løsning af problemerne. Hvad der betyder noget her, er korrekthed, ikke anciennitet. Eftersom du ikke kan sætte din lid til anciennitet, kan du ligeså godt glemme alt om den, som om du overhovedet aldrig havde været embedsmand, det vil sige, du må holde op med at sætte en mine op som en overherre eller en bureaukrat, du må

lægge de fornemme miner til side og gå ud blandt folket og dine underordnede. Dette er en ting, som vore kaderer, og især vore ældre kaderer, må huske på. I det store og hele er nye kaderer ikke så bebyrdede, de er mindre tyngede. Gamle kaderer bør behandle nye kaderer på lige fod. På mange måder er gamle kaderer ikke så gode som nye kaderer og bør lære af dem.

Noter:

¹ »Lin Chung flyver om natten« er en scene fra Kunchu operaen »Historien om et sværd« komponeret under Ming-dynastiet. Kunchu operaen stammer fra Kunshan, Kiangsu.

² Den militære rangordning blev indført i september 1955 og afskaffet i maj 1965.

TINGENE BEGYNDER AT FORANDRE SIG

15. maj 1957

Modsætningernes enhed og kamp er almene fænomener i samfundslivet. Kampen resulterer i modsætningernes omformning til hinanden og i dannelsen af en ny enhed, og således bevæger samfundslivet sig et skridt fremad.

Rettelsesbevægelsen i det kommunistiske parti er en kamp mellem to retninger i en enkelt enhed. Dette er sandt for det kommunistiske parti og også for folket som helhed.

Folk i det kommunistiske parti er af forskellige slags. Der er marxister, som udgør flertallet. De har også fejl, men ingen alvorlige. Der er en del mennesker, som fejler på grund af dogmatisme. De fleste af dem er standhaftige og urokkelige og helliger sig helt til partiet og landet, kun den måde, de griber problemerne an på, røber en »venstre«-én-sidedighed. Når de har overvundet denne én-sidedighed, vil de tage et stort skridt fremad. Der er også en del mennesker, hvis tænkning fejler på grund af revisionisme eller højre-opportunisme. De udgør den største fare, fordi deres ideer er en afspejling af borgerlige ideer i partiet, og fordi de længes efter borgerlig liberalisme, benægter alting og er bundet på hundrede og sytten måder til borgerlige intellektuelle udenfor partiet. I de sidste par måneder har folk kritiseret dogmatismen, men har tilladt revisionismen at passere uimodsagt. Dogmatismen må kritiseres, ellers kan mange fejl ikke rettes. Nu er det tid at rette vor opmærksomhed mod en kritik af revisionismen. Når dogmatismen ændres til sin modsætning, bliver den enten til marxisme eller til revisionisme. Vort partis erfaring viser, at der har været mange tilfælde af dogmatisme, som har ændret sig til marxisme, men kun meget få tilfælde af dogmatisme, som har ændret sig til revisionisme, fordi dogmatikere repræsenterer en proletarisk tankeretning, som er inficeret af småborgerlig fanatisme. I nogle tilfælde er dét, som angribes for »dogmatisme«, i virkeligheden fejl i arbejdet. I andre tilfælde er dét, som angribes for »dogmatisme«, i virkeligheden marxismen selv, som visse folk forveksler med »dogmatisme«.

Artikel skrevet af kammerat Mao Tsetung og udsendt til partikadrer.

og angriber som sådan. Virkelige dogmatikere tror, det er bedre at være til »venstre« end til højre, og de har en grund - de ønsker revolution. Men når man ser på den skade, det volder for den revolutionære sag, er det på ingen måde bedre at være til »venstre« end til højre, og det bør derfor resolut rettes. Nogle fejl er resultatet af gennemførelsen af de centrale myndigheders politik, og folk på de lavere planer bør ikke tillægges en uretfærdig del i skylden. Der er en hel del nye medlemmer af vort parti (og endnu flere af ungdomsforbundet), som er intellektuelle, og det er sandt, at en del af dem er ret hårdt ramt af revisionistiske ideer. De fornægter partiånden og pressens klassenatur, de kender ikke de principielle forskelle på proletarisk journalistik og borgerlig journalistik, og de forveksler journalistik, som afspejler de socialistiske landes kollektive økonomi, med journalistik, som afspejler de kapitalistiske landes økonomi, som er præget af anarki og rivalisering mellem monopolgrupper. De beundrer borgerlig liberalisme og er imod partiets lederskab. De støtter demokrati og afviser centralisme. De er modstandere af dét, som er væsentligt for gennemførelsen af en planøkonomi, det vil sige ledelse, planlægning og kontrol på de kulturelle og uddannelsespolitiske områder (journalistikken medregnet), som er uundværlige, og som ikke er urimeligt centraliserede. Disse folk og højrefløjs-intellektuelle uden for partiet handler i fællesskab og danner en beslægtet flok, og de kommer godt overens som svorne brødre. Dogmatisme kritiseres af forskellige slags mennesker. Af kommunister, det vil sige marxister. Af såkaldte kommunister, det vil sige de højreorienterede i det kommunistiske parti - revisionisterne. Og uden for partiet af venstrefløjen, centrum og højrefløjen. Stor i antal udgør denne midtersektion omkring 70% af alle intellektuelle udenfor partiet, mens venstrefløjen udgør omkring 20% og højrefløjen omkring 1, 3, 5 eller op til 10%, alt efter omstændighederne.

I den seneste tid har de højreorienterede i de demokratiske partier og på universiteterne og de højere læreanstalter vist sig at være meget målbevidste og meget rabiate. De tror, at midtergruppen er på deres side og ikke vil følge det kommunistiske partis lederskab, men dette er i virkeligheden en ønskedrøm. Nogle i midtergruppen vakler og kan svinge enten til venstre eller til højre, og overfor de nuværende strømme af vilde angreb fra de højreorienterede vil de måske tie stille og se tiden an. Til dato mangler de højreorienterede endnu at nå højdepunktet i deres angreb, og de nærmer sig det med højt humør. Højreorienterede både inden for og uden for partiet kender intet til dialektik - ting ændrer sig til deres modsætninger, når de føres ud i det ekstreme. Vi vil lade de højreorienterede gå amok for en tid og lade dem nå deres højdepunkt. Jo mere de går amok, desto bedre for os. Nogle siger, at de er bange for at bide på krogen som en fisk, og andre siger, at de er bange for at blive lokket dybt ned, drevet sammen og tilintetgjort. Nu da store fiske-mængder er kommet op til overfladen af sig selv, er der ingen grund til at

sætte madding på kroen. De er ingen almindelige fisk, men snarere menneskeædende hajer med skarpe tænder - det er den slags hajer, hvis finner folk spiser. Vor kamp mod de højreorienterede er koncentreret om at vinde de centrumselementer, som kan vindes over på vor side. De højreorienteredes løfte om at støtte folkets demokratiske diktatur, folkeregeringen, socialismen og det kommunistiske partis ledelse er altså humbug, og der må under ingen omstændigheder fæstes lid til det. Dette gælder for alle højreorienterede, hvad enten de befinder sig i de demokratiske partier, på områder som uddannelse, litteratur og kunst, presse, videnskab og teknologi eller i industrielle og kommercielle kredse. Der er to slags mennesker, som er meget målbevidste - de venstreorienterede og de højreorienterede. Begge prøver at vinde midtergruppen for sig og skaffe sig lederskabet over dem. De højreorienterede prøver at gribe først en del og siden det hele. Til at begynde med er de ude på at skaffe sig lederskab inden for presse, undervisning, litteratur og kunst og inden for videnskab og teknologi. De véd, at på disse områder er kommunisterne ikke så stærke som de, hvilket også er sandt. De er »nationale skatte«, som ikke må stryges mod hårene. Bevægelsen mod de »tre onder«, fjernelsen af de kontrarevolutionære og den ideologiske omformning i de seneste år - hvor oprørende og hvilken frækhed! De véd også, at mange studerende kommer fra godsejer-, rigbonde- og borgerlige familier, og de tror, at disse mennesker vil lyde deres bud. Sandsynligheden for dette eksisterer for den del af studentermassen der har højre-afvigende ideer. Men at antage, at det er sandt for de fleste studerende, er ren og skær fantasi. Der er også tegn på, at de højreorienterede i pressekrede opfordrer arbejder- og bondemasserne til at sætte sig op mod regeringen.

Nogle mennesker er imod at påhæfte politiske etiketter, men kun når det er dem, som får hæftet en etikette på af det kommunistiske parti. Men selv synes de, at de har lov til at klistre etiketter på kommunisterne og på venstre- og midtergruppen i de demokratiske partier og i alle samfundslag. Hvilken strøm af etiketter strøet ud af de højreorienterede har ikke fundet vej til pressen i de sidste par måneder! Midtergruppen er oprigtig i sin modstand mod etiketter. Alle de upassende etiketter, vi tidligere hæftede på midtergruppen, bør fjernes, og vilkårlig påhæftelse af etiketter bør undgås i fremtiden. Hvis der virkelig blev begået uretfærdigheder mod visse mennesker, ligegyldigt hvem, i bevægelsen mod de »tre onder«, i fjernelsen af de kontrarevolutionære og i den ideologiske omformning, så bør de offentligt korrigeres. Men at hæfte etiketter på højreorienterede er en anden sag. Men selv da må hatten passe, og kun decideret højreorienterede må rubriceres som sådanne. Med få undtagelser behøver de højreorienterede ikke blive offentligt identificeret ved navn, men bør gives noget spillerum, så det vil være lettere for dem at indgå kompromis under de rette omstændigheder. Når det fornævnte antal af højreorienterede er sat til 1, 3, 5 eller op til 10%, er det kun

et skøn, tallet kan vise sig at være større eller mindre. Desuden er forholdene forskellige i de forskellige enheder, og derfor er det nødvendigt at have afgørende beviser, anlægge en objektiv fremgangsmåde og undgå overdrivelser, for overdrivelser er en fejl.

Borgerskabet og mange af de intellektuelle, som før tjente det gamle samfund, er konstant stædige i deres selvhævdelse, konstant længes de efter deres gamle verden, og konstant føler de sig noget uden for deres rette element i det nye. Det vil tage ganske lang tid at omforme dem, og i denne proces bør grove metoder ikke tages i anvendelse. På den anden side må vi tage det faktum i betragtning, at sammenlignet med tiden lige efter befrielsen har de fleste af dem gjort betragtelige fremskridt, og deres kritik af vort arbejde er for det meste korrekt og må accepteres. Kun noget af kritikken er forkert, og i sådanne tilfælde bør sagerne klarlægges. Det er i orden, at de beder os om at vise dem tillid og give dem myndighed svarende til deres position, de bør vises tillid og gives myndighed og ansvar. Men selv noget af kritikken fra de højreorienterede er korrekt og bør ikke afvises kategorisk. Deres kritik må accepteres, hvorsomhelst den er korrekt. De højreorienterede er karakteriseret af deres højreorienterede politiske holdning. Den form for samarbejde, de opretholder med os, er kun samarbejde af overflade og ikke af væsen. Der er samarbejde om nogle sager, men ikke om andre. Der er samarbejde under normale omstændigheder, men når der er en chance, som kan benyttes, som på det nuværende tidspunkt, så ønsker de i virkeligheden ikke noget samarbejde. De bryder deres løfte om at acceptere det kommunistiske partis lederskab og prøver at ryste det af sig. Men uden dette lederskab ville det være umuligt at opbygge socialismen, og vor nation ville blive styrtet i fuldstændig ødelæggelse.

I Kina er antallet af borgerlige elementer og intellektuelle, som tjente det gamle system, på flere millioner, og vi har brug for dem til at arbejde for os; vi må yderligere forbedre vore forbindelser med dem, så vi kan give dem mulighed for bedre at tjene socialismens sag, og således at vi yderligere kan omforme dem og hjælpe dem til gradvist at blive en del af arbejderklassen og således ændre dem til det modsatte af dét, de er idag. De fleste af dem vil helt sikkert nå dette mål. Omformningen omfatter både enhed og kamp, med kamp som middel til at opnå enhed, som er målet. Kampen er gensidig; vi er nu i en tid, hvor mange mennesker fører kamp mod os. De fleste menneskers kritik er velbegrundet eller i det væsentlige velbegrundet, medregnet den skarpe kritik fra professor Fu Ying fra Peking Universitet, som ikke er blevet offentliggjort i pressen. De giver deres kritik i håb om at forbedre deres forbindelse med os, så denne kritik er velment. Men kritikken fra de højreorienterede er sædvanligvis ondsindet, fordi den er antagonistisk. Hensigter, hvadenten de er gode eller onde, er ikke et spørgsmål om gætteri, de kan erkendes.

Den nuværende kritik og rettelsesbevægelse blev indledt af det kommunistiske parti. Som vi ventede og håbede, er giftigt ukrudt vokset op side om side med duftende blomster, og spøgelser og uhyrer er dukket op sammen med enhjørningen og fugl Fønix. Dog, der er flere gode ting end dårlige. Nogle siger, at vi prøver at fange store fisk, og vi siger, at vi graver giftigt ukrudt op, hvilket kun er forskellige måder at sige det samme på. For at nå deres mål gør de højreorienterede, som er anti-kommunister, et desperat forsøg på at rejse en tyfon på over styrke 7 i Kina, stærk nok til at ødelægge afgrøder og huse. Jo skændigere deres opførsel er, jo hurtigere vil de afsløre, at de gør det modsatte af at samarbejde med det kommunistiske parti og at acceptere dets lederskab, sådan som de foregav tidligere, og folket vil følgelig erkende dem som intet andet end en håndfuld spøgelser og uhyrer vendt mod det kommunistiske parti og folket. De vil så ende med at begrave sig selv. Er der noget dårligt ved det?

Der er to valgmuligheder for de højreorienterede. Den ene er at holde halen mellem benene og forbedre sig. Den anden er at fortsætte med at skabe uro og berede sig på undergang. Mine herrer højreorienterede, valget er jeres, initiativet er (for en kort tid) i jeres hænder.

I vort land er der flere kriterier, hvorefter man kan bedømme, hvorvidt borgerskabet og borgerlige intellektuelle er politisk hæderlige eller uhæderlige, gode eller slette. Hovedsagen er at se, hvorvidt de virkelig accepterer socialismen og virkelig accepterer det kommunistiske partis lederskab. De gik med til begge dele for lang tid siden, men nu ønsker nogle at bryde deres ord, og det går ikke. Når de først har sagt fra, er der ikke plads til dem i Folkerepublikken Kina. Jeres idealer hører til i den vestlige verden (også kendt som den frie verden), I kan ligeså godt rejse dérhen.

Hvorfor tillades det, at en sådan strøm af reaktionære, forkastelige udtalelser kommer frem i pressen? For at lade folket få et indtryk af disse giftige ukrudsplanter og skadelige gasarter, så vi kan få dem rykket op med rode eller spredt.

»Hvorfor har I ikke sagt alt dette tidligere?« Har vi ikke gjort det? Har vi ikke sagt for længe siden, at alle giftige ukrudsplanter må rykkes op med rode?

»I opdeler folk i venstre, centrum og højre. Er det ikke i modstrid med tingenes tilstand?« Hvorsomhelst der er folkemasser - overalt undtagen i ørkerne - er de uvægerligt opdelt i venstre, centrum og højre, og det vil være således i titusinde år fra nu. Er det i modstrid med tingenes tilstand? Denne opdeling vil tjene som en rettesnor for masserne, så de kan vurdere folk, og den vil gøre det lettere at vinde midtergruppen for os og isolere de højreorienterede.

»Hvorfor ikke vinde de højreorienterede for jer?« Vi skal prøve. Men det bliver ikke muligt at vinde dem for os, før de føler sig isolerede. Hvordan

kan de være medgørlige, når de er så højt til hest og er så opsat på at ødelægge det kommunistiske parti? Isolationen vil skabe en splittelse, og vi må skabe splittelse blandt de højreorienterede. Det har længe været vor praksis at opdele folk i venstre, centrum og højre, eller, med andre ord, de progressive, de, som er midt imellem, og de bagstræberiske; dette er ikke noget nyt, men nogle mennesker har en dårlig hukommelse.

Har I i sinde at »ordne« folk i den helt store stil? Det afhænger af, hvorledes d'herrer højreorienterede opfører sig. Giftige ukrudtsplanter bør rykkes op med rode. At »ordne« folk er en anden sag. Ingen vil blive »ordnet«, medmindre han »groft overtræder loven«. Hvad menes der så med »grov overtrædelse af loven«? Der menes alvorlig skade for statens og folkets interesser som resultat af en misdæders forsætlige handlinger trods gentagne advarsler. Hvad angår folk, som begår almindelige fejl, er der så meget mere grund til at anvende princippet med at helbrede sygdommen for at redde patienten. Dette er den korrekte sontring, som må foretages både inden for og uden for partiet. At »ordne« betyder også at helbrede sygdommen for at redde patienten.

Hvor lang tid vil det tage for partiet at fuldføre rettelses-opgaven? Begivenhederne udvikler sig nu meget hurtigt, og forbindelserne mellem partiet og masserne vil hurtigt forbedres. Formodentlig vil opgaven tage et par uger nogle steder, et par måneder andre steder og omkring et år endnu andre steder (for eksempel i landområderne). Men at studere marxisme og hæve det ideologiske niveau vil tage meget længere tid.

Vor enhed og kamp mod borgerskabet og de intellektuelle vil fortsætte i lang tid. Når rettelsesbevægelsen i det kommunistiske parti grundlæggende er afsluttet, vil vi foreslå, at de demokratiske partier og folk i alle samfundslag udfører deres egen rettelse, som vil fremskynde deres udvikling og gøre det lettere at isolere den lille håndfuld højreorienterede. Nu er det folk uden for partiet, som hjælper os med vor rettelse. Senere vil vi hjælpe dem med deres. Hjælpen er gensidig, og gennem den vil alt ondt blive ryddet af vejen, det vil sige, vendt til sin modsætning, til dét, som er godt. Dette er nøjagtigt, hvad folket forventer af os, og vi bør opfylde deres ønsker.

KINAS KOMMUNISTISKE PARTI ER KERNEN I LEDELSEN AF HELE DET KINESISKE FOLK

25. maj 1957

Jeres kongres har været meget succesfuld: Jeg håber, at I vil forene jer og tjene som den ledende kerne for Kinas ungdom.

Kinas kommunistiske Parti er den ledende kerne for hele det kinesiske folk. Uden denne kerne kan socialismens sag ikke blive sejrrig.

Jeres kongres er en enhedens kongres og vil øve en enorm indflydelse på unge mennesker udover hele Kina. Jeg overbringer jer mine lykønskninger.

Føren jer kammerater, og kæmp beslutsomt og modigt for socialismens store sag. Ethvert ord eller handling, i strid med socialismen er fuldstændig forkert.

Bemærkninger af kammerat Mao Tsetung, da han modtog alle de delegerede til Kinas nydemokratiske Ungdomsforbunds 3. nationale kongres.

VI MÅ MØNSTRE VORE STYRKER TIL AT SLÅ DE HØJREORIENTEREDES VILDE ANGREB TILBAGE

8. juni 1957

Femten dage eller deromkring vil være tilstrækkeligt til at fremsætte alle synspunkter frit i organisationerne på provinsernes og de centralt styrede byers niveau og i højere læreanstalter og universiteter. De reaktionære elementer har været tøjlesløse i deres angreb. Blandt partiets og ungdomsforbundets medlemmer er de vaklende allerede gået over til dem, eller også overvejer de at desertere. Blandt det enorme antal af medlemmer af partiet og ungdomsforbundet er aktivisterne og de mellemliggende elementer ved at rejse sig til slag. Begge sider benytter storskrifttegnsplakater som våben, og begge sider vinder erfaringer og hærdes i kampen. Vi har ingen grund til bekymring, thi de reaktionære elementer udgør ikke mere end nogle få procent og de mest rasende kun 1 procent. I skal ikke være skræmte fra vid og sans, bare fordi himlen synes overskyet for tiden. De reaktionære elementer vil gå ud fra deres egne organisationer og læreanstalter for at udføre deres aktivitet i fabrikker og andre læreanstalter, og der skal træffes sikkerhedsforanstaltninger for at holde dem ude. Indkald møder for de vigtigste kadrer og de erfarne arbejdere i fabrikkerne og forklar dem, at nogle dårlige kapitalister, dårlige intellektuelle og reaktionære elementer i samfundet kaster sig ud i vilde angreb på arbejderklassen og det kommunistiske parti i et forsøg på at omstyrte statsmagten under arbejderklassens ledelse, og forklar dem, at de skal være sikre på ikke at blive taget ved næsen af disse folk. Stands enhver, der forsøger at ophidse folket. Mobiliser masserne til at rive de reaktionære plakater på husmurene ned. Fabriksarbejderne bør være klar over den generelle situation, og de må ikke fremkalde nogen form for uroligheder. I løbet af denne periode bør de ikke tage spørgsmål om velfærdsforhold og lønninger op, men samordne deres aktioner imod de reaktionære.

Internt partidirektiv udformet for Kinas kommunistiske Partis centralkomité.

I bedes være på vagt over for de reaktionære elementers vilde angreb i de demokratiske partier. Få hvert af disse partier til at arrangere diskussionsmøder, hvor både elementerne på venstrefløjen, i centrum og på højrefløjen deltager; lad både positive og negative meninger komme til udtryk og send journalister til at dække disse diskussioner. Vi bør taktfuldt opmuntre elementerne på venstrefløjen og i centrum til at tale frit på møderne og gendrive højrefløjen. Dette er meget effektivt. Partiaviserne alle steder bør have dusinvis af artikler parat og udgive dem fra dag til dag, når angrebsbølgen begynder at ebbe ud der. Læg vægt på at organisere elementerne på venstrefløjen og i centrum med henblik på at skrive til pressen. Men før angrebene begynder at ebbe ud, bør partiaviserne begrænse antallet af artikler, der udtrykker positive synspunkter (de kan bringe artikler skrevet af centrumselementerne). Giv masserne fri hånd til at gendrive de højreorienteredes storskrifttegnspakater. Organiser diskussionsmøder på læreanstalter og universiteter, hvor professorerne kan sige deres ærlige mening om partiet, og forsøg så vidt muligt at få de højreorienterede til at udspy al deres galde, som så vil blive offentliggjort i aviserne. Lad professorerne holde taler og lad studenterne svare frit. Det er bedre at lade professorerne, lektorerne, assistenterne og studenterne udspy deres galde og tale uden nogen hæmnin-ger. De er de bedste lærere. Når det rette øjeblik kommer, så skal I ikke tøve med at organisere særskilte møder for partiets og ungdomsforbundets medlemmer med henblik på at sortere kritikken; I bør acceptere den konstruktive kritik og rette fejl og mangler, men til gengæld tilbagegive den destruktive kritik. Samtidig skal I organisere nogle partiløse med henblik på at holde taler og fremsætte de korrekte synspunkter. Derefter skal I få en ansvarlig og anset partikadre til at holde en opsummerende tale, som er både analytisk og overbevisende, for herved at ændre atmosfæren fuldstændigt. Hvis alt går vel, så vil en måned eller deromkring være nok til hele processen, og derefter kan vi skifte over til rettelseskampagnen inden for partiet, og denne vil foregå som »en blid brise og en mild regn«.

Dette er en stor politisk og ideologisk kamp. Kun ved at udkæmpe denne kamp kan vort parti fastholde initiativet, hærde vore kadrer, opdrage masserne, isolere de reaktionære og bringe dem i defensiven. Gennem de sidste syv år har det set ud, som om vi havde initiativet, men det har i bedste fald kun været en halv sandhed. De reaktionæres kapitulation var kun på skrømt, og mange af centrumselementerne underkastede sig uvilligt. Nu er situationen begyndt at ændre sig. Selv om vi udadtil er i defensiven, så er vi i virkeligheden ved at vinde initiativet. Årsagen er, at vi udfører rettelsesbevægelsen meget seriøst. De reaktionære, som har tabt hovedet og er gået amok, har kun tilsyneladende initiativet; men de er gået for vidt, og som et resultat heraf fjerner de sig fra folket, og de finder nu sig selv i defensiven. Da situationen er forskellig fra sted til sted, kan I være fleksible i jeres taktik og dispositioner.

Kort sagt, dette er et stort slag (med slagmarken både inden for og uden for partiet). Hvis vi ikke vinder dette slag, så vil det være umuligt at nå frem til socialismen, og der kan endog være en vis fare for »ungarske begivenheder«. Når vi nu på eget initiativ iværksætter en rettelsesbevægelse, har vi med vilje opfordret til eventuelle »ungarske begivenheder« og nedbrudt dem til mange små »ungarske begivenheder«, som udspiller sig i forskellige organisationer og læreanstalter, og behandlet dem hver for sig. Derudover er partiet og regeringen ikke blevet bragt i uorden med undtagelse af en meget ringe del (det er strålende, at denne ringe del er blevet betændt, for det betyder, at pusset er blevet klemmt ud). Alt dette er meget velgørende. Eftersom der var reaktionære i vort samfund, eftersom centrumselementerne aldrig før havde lært det, som de lærer nu, og eftersom partiet aldrig før havde gennemgået en prøve som den nuværende, var det uundgåeligt, at der ville komme forstyrrelser før eller senere.

Idag er situationen herhjemme udmærket; arbejderne, bønderne, partiet, regeringen, hæren og flertallet af studenterne står fast på vor side. Den internationale situation er udmærket, og De forenede Stater er i en vanskelig situation.

»WEN HUI PAO«S BORGERLIGE ORIENTERING SKAL KRITISERES

1. juli 1957

Siden den 14. juni, da vor redaktion offentliggjorde »Wen Hui Paos borgerlige orientering gennem længere tid«, har både *Wen Hui Pao* og *Kuangming Dagblad* udøvet nogen selvkritik i dette spørgsmål.

Redaktionsstaben på *Kuangming Dagblad* afholdt flere møder, og den rettede alvorlig kritik mod bladets direktør, Chang Po-chun, og mod dets chefredaktør, Chu An-ping, for deres forkerte linie. Denne kritik var utvetydig, og der har været en grundlæggende ændring af standpunktet, en ændring til den revolutionære socialistiske linie fra Chang Po-chuns og Chu An-pings borgerlige linie, der vendte sig imod det kommunistiske parti, folket og socialismen. Som et resultat heraf har *Kuangming Dagblad* genvundet læsernes tillid og den læses som en socialistisk avis. Kun dens layout-teknik lader stadig noget tilbage at ønske. Teknik i layout og politisk retning i layout er to forskellige ting, og hvad angår *Kuangming Dagblad* er der ikke nok af den første, men tilstrækkeligt af det sidste. Teknik er noget, som det afgjort er muligt at forbedre. En ændring af teknikken ville give avisen et nyt udseende, som læserne ville blive glade for. Ikke desto mindre er det ikke nemt; vor avis har beskæftiget sig med dette længe, men dens layout lever stadig ikke op til forventningerne, selv om den er blevet noget bedre.

Wen Hui Pao har offentliggjort sin selvkritik, som giver udtryk af, at der er indtruffet en ændring i dens linie, og den har bragt meget nyt stof og mange nye artikler, der genspejler den positive linie - alt dette er naturligvis af det gode. Men der mangler stadig noget. Det er lige som sceneoptræden, hvor nogle skuespillere giver fine portrætter som skurke, men aldrig ser rigtige ud i deres helteroller, de er så affekterede og unaturlige. Det er virkelig vanskeligt for dem at være anderledes. Enten er østenvinden stærkere end vestenvinden, eller også er vestenvinden stærkere end østenvinden; i spørgsmålet om de to linier er der ikke plads til noget kompromis. Mange redaktø-

Leder skrevet til »Folkets Dagblad«.

rer og journalister er vant til den gamle form og den slagne landevej, og det er alt andet end nemt for dem at forandre sig på én gang. Men forandre sig skal de, ligegyldigt hvor modvilligt og smerteligt, for det dikteres af den almene udvikling. Når folk siger, at forandring er nem og behagelig, så siger de det bare af vanemæssig høflighed. Det er menneskeligt og bør tilgives. Hvad angår redaktionen på *Wen Hui Pao*, så er sagen alvorlig, fordi det var denne redaktion, der havde kommandoen i den periode, hvor avisen skabte stor opstandelse med sin borgerlige orientering, og der hviler derfor en tung byrde på dens skuldre, som den ikke uden videre kan kaste fra sig. Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt der findes en leder højere oppe, så siger de, der fremsætter denne anklage »ja«, medens forsvarers talsmænd siger »nej«; men hvad mere er: denne leder er blevet identificeret som Lo Lung-chi fra Chang Po-chuns og Lo Lung-chis alliance. Mellem disse to ledere er der en tredje i skikkelse af Pu Hsi-hsiu, en dygtig kvinde der leder *Wen Hui Paos* Peking-redaktion. Folk siger, at Lo Lung-chi - Pu Hsi-hsiu - *Wen Hui Paos* redaktion udgør de højreorienteredes kommandokæde i Den demokratiske Liga, der leder *Wen Hui Pao*.

Den demokratiske Liga har spillet en særlig ondartet rolle i forløbet af kappestriden mellem de hundrede tankeretninger og i rettelsesbevægelsen. Den opererer organiseret, med en plan, et program og en linie, der fjerner den fra folket, og som er rettet mod det kommunistiske parti og mod socialismen. Dernæst er der Bøndernes og arbejderens demokratiske Parti, som har spillet nøjagtigt den samme rolle. Disse to partier har gjort sig selv særlig iøjnefaldende i disse stormfulde dage. Det er Changs og Los alliance, som har forårsaget stormen. Andre partier har spillet deres rolle, og nogle af deres medlemmer er også ondsindede. Men deres antal er mindre, og deres kommandolinie er ikke så åbenlys. Hvad angår de menige medlemmer i Den demokratiske Liga og i Bøndernes og arbejderens demokratiske Parti, er ikke alle, ikke engang et flertal indblandede. Når alt kommer til alt, er det kun en håndfuld af enkeltpersoner, nemlig de ledende borgerlige højreorienterede, som påkalder stormen og pisker bølgerne til skum, som planlægger hemmelige intriger og vækker utilfredshed blandt masserne, som opretter kontakter højt og lavt og søger reaktioner fra nær og fjern; det er kun dem, hvis vurdering af den nuværende situation går ud på, at stor forvirring overalt vil føre til deres magtovertagelse, og dem, hvis yderste mål er at fuldføre deres storslåede plan skridt for skridt. Blandt disse partiers medlemmer er der nogle, der holder hovedet koldt, mange bliver bedraget, og et ringe antal udgør kernen i højrefløjen. Selv om de kun er få, så har de en betydelig magt til at manipulere, netop fordi de er kernen. I hele dette forår blev himlen over Kina pludseligt dækket af mørke skyer, og kilden til problemerne kan spores til Changs og Los alliance.

Der blev indkaldt to møder af journalistforbundet, det første en negation

og det andet en negationens negation, og den kendsgerning, at dette skete i løbet af lidt over en måned, viser den hurtige ændring i situationen i Kina. Møderne var nyttige. På det første møde »samledes der mørke skyer over byen, og de truede med at knuse den«, i og med at den borgerlige linie i journalistikken satte sig igennem. Men på det andet møde, som begyndte forleden, har atmosfæren ændret sig, og selv om de højreorienterede stadig yder indædt modstand, så kan man sige, at de fleste mennesker har fundet den rigtige orientering.

Den 14. juni aflagde *Wen Hui Pao* en selvkritik og det indrømmede, at det havde begået nogle fejl. Men vi anser *Wen Hui Paos* selvkritik for at være utilstrækkelig. Og, hvad der er utilstrækkeligt, har i denne sammenhæng grundlæggende karakter. Det vil sige, at avisen grundlæggende ikke har aflagt nogen selvkritik. Tværtimod forsøgte den i lederen af 14. juni at forsvare sine fejl. »Vi har fortolket partiets politik med hensyn til frit at fremsætte synspunkter ensidigt og ukorrekt, idet vi mente, at en ubetinget opmuntring af fri fremsættelse af synspunkter i sig selv ville hjælpe partiet i rettelsesbevægelsen, og at mere plads til positive synspunkter eller positiv kritik til imødegåelse af de forkerte synspunkter ville hindre den frie fremsættelse af synspunkter.« Forholder det sig således? Nej. Gennem foråret fulgte *Wen Hui Pao* Den demokratiske Ligas centrale myndigheds politik, en politik der vendte sig imod det kommunistiske parti, folket og socialismen, og avisen kastede sig ud i voldsomme angreb på proletariatet i diametral modsætning til det kommunistiske partis politik. Det var en politik, der havde til formål at omstyrte det kommunistiske parti og at skabe den størst mulige forvirring overalt for at lette en magtovertagelse. Kan man kalde dette »at støtte rettelsesbevægelsen«? Nej, det er en løgn, et regulært bedrag. Hvad er der forkert i at undlade at bringe positive synspunkter eller kun at bringe nogle få og at lade de fejlagtige synspunkter stå uimodsagte et stykke tid? Mellem den 8. maj og den 7. juni var det netop, hvad vor avis og alle andre partiaviser gjorde efter instruks fra det kommunistiske partis centralkomité. Hensigten var at lade dæmoner og djævl, spøgelser og uhyrer »fremsætte deres synspunkter frit« og at lade det giftige ukrudt spire og gro i overflod, således at folket, der var chokeret over at finde ud af, at disse hæslige ting stadig eksisterede her i verden, ville gribe til handling og ud-slette dem. Med andre ord forudså det kommunistiske parti denne uundgåelige klassekamp mellem borgerskabet og proletariatet. Borgerskabet og de borgerlige intellektuelle fik lov til at indlede denne krig, og en tid lang afholdt pressen sig fra at bringe positive synspunkter eller bragte kun nogle få, og den greb ikke til handling for at slå de reaktionære borgerlige højreorienteredes vilde angreb tilbage. Det samme gjorde partiorganisationerne i de afdelinger og skoler, hvor rettelsesbevægelsen var i gang. Masserne kunne således klart adskille dem, hvis kritik var velment, fra dem, hvis såkaldte

kritik var ondsindet, og herved kunne vi mønstre styrkerne til modangrebet, da tiden var moden. Nogle folk siger, at dette var en fordækt plan. Vi siger, at den var åben. For vi gjorde det klart for fjenden på forhånd: kun når spøgelser og uhyrer får lov til at komme åbent frem, kan de blive udslettet; kun når giftigt ukrudt får lov til at spire op af jorden, kan det rykkes op med rode. Luger bønderne ikke mange gange om året? Desuden kan ukrudt, der er rykket op med rode, bruges som gødning. Klassefjenden vil uvægerligt søge anledninger til at hævde sig. Han vil ikke affinde sig med at miste statsmagten og at blive eksproprieret. Ligegyldigt hvor meget det kommunistiske parti advarer sine fjender på forhånd og gør dem bekendt med sin grundlæggende strategi, så vil de stadig gå til angreb. Klassekamp er en objektiv virkelighed uafhængig af menneskets vilje. Det vil sige, at klassekamp er uundgåelig. Den kan ikke undgås, selv når folk vil undgå den. Det eneste, man kan gøre, er at få det bedste ud af situationen og vejlede kampen frem til sejr. Hvorfor bider de reaktionære klassefjender på krogen? Som reaktionære samfundsgrupper, der er blindede af begæret efter vinding, anser de proletarietets absolutte overlegenhed for absolut underlegenhed. Luende bål overalt ville få arbejderne og bønderne til at rejse sig, studenternes storskrifttegnspakater ville lette overtagelsen af skolerne, den frie fremsættelse af synspunkter ville udløse en eksplosiv situation, der ville øjeblikkeligt komme kaos overalt, og det kommunistiske parti ville revne med det samme - det var den måde, hvorpå Chang Po-chun vurderede situationen for seks professorer den 6. juni i Peking. Er dette ikke et tilfælde af en, der er blændet af begær efter vinding? »Vinding« betyder at tilrive sig magten. De har en del aviser, en af dem er *Wen Hui Pao*. Denne avis opererede i overensstemmelse med den reaktionære politik, som er nævnt ovenfor, men den 14. juni forsøgte den at bedrage folk ved at foregive, at den havde handlet i god mening. Avisen sagde: »Og denne fejlagtige forståelse skyldes resterne af borgerlige forestillinger om journalistik i vore sind.« Nej, her bør »rester« læses som »overflod«. Gennem flere måneder tjente avisen som talerør for de reaktionære, som kastede sig ud i tøjlesløse angreb på proletariet, og den forandrede sin orientering til en, der var i modsætning til det kommunistiske parti, til folket og socialismen - kunne den overkomme alt dette kun med nogle tilfældige rester af borgerlige ideer? Hvilken slags logik er dette? En specifik præmis fører til en universel konklusion - det er *Wen Hui Paos* logik. Indtil i dag har *Wen Hui Pao* ikke været rede til at kritisere sig selv for at bringe en mængde reaktionære beretninger, der var i åben modstrid med kendsgerningerne, for at trykke en strøm af reaktionære synspunkter og meninger og for at tilsmøre avisen med en reaktionær layout som et middel til at angribe proletariet. Det er en anden sag med *Hsin Min Pao*; det har aflagt mangan en ganske oprigtig selvkritik. *Hsin Min Paos* fejl var ikke så alvorlige som *Wen Hui Paos*, og da det indså, at det havde begået fejl,

begyndte det at rette dem seriøst; dette viser en følelse af ansvarlighed over for folkets sag hos de ansvarlige på avisen og hos dens journalister, og derfor er avisen begyndt at komme ud af sin knibe i læsernes øjne. Hvor i alverden er *Wen Hui Paos* ansvarsfølelse? Hvornår vil *Wen Hui Pao* endelig begynde at følge *Hsin Min Paos* eksempel? Gæld skal betales, og hvornår vil *Wen Hui Pao* begynde at betale sin gæld? Ved at aflægge selvkritik har *Hsin Min Pao* øjensynligt rejst en masse pinlige spørgsmål for *Wen Hui Pao*, og læserne kunne lide at vide, hvornår *Wen Hui Pao* vil komme på linie med *Hsin Min Pao*? *Wen Hui Pao* er i en alvorlig knibe nu. Før *Hsin Min Pao* aflagde sin selvkritik, så det ud, som om *Wen Hui Pao* ville være i stand til at klare sig igennem et stykke tid, men efter den er det blevet vanskeligt. En slem knibe kan vendes til en god stilling, og det opfordrer til samvittighedsfulde bestræbelser for at kappes med *Hsin Min Pao*.

Lad os nu vende tilbage til udtrykket »borgerlige højreorienterede«. De borgerlige højreorienterede er de borgerlige reaktionære, der er nævnt ovenfor, som er modstandere af det kommunistiske parti, folket og socialismen; denne definition er videnskabelig og i overensstemmelse med kendsgerningerne. De er kun en håndfuld, og de kan findes i de demokratiske partier, blandt intellektuelle, kapitalister og studenter og også i det kommunistiske parti og i ungdomsforbundet, og de er kommet op til overfladen i den store nuværende storm. Deres antal er meget beskedent, men i de demokratiske partier, og især i nogle af disse partier, har de stor vægt, og vi bør ikke tage let på dem. Denne bande har ikke bare udtrykt sig i ord, men også fulgt dem op med handlinger; de er skyldige, og princippet »skyd ikke skylden på taleren« har ikke gyldighed for dem. De taler ikke kun, de handler også. Skal de straffes af loven? Der synes ikke at være behov for det for tiden. Folkets stat er nemlig meget sikker, og ydermere er mange af dem fremtrædende skikkelser. De kan behandles mildt, uden straf. I almindelighed er det nok at kalde dem »højreorienterede«, ikke reaktionære. De eneste undtagelser er dem, der nægter at rette deres fejl efter gentagne advarsler, og som fortsætter med at engagere sig i sabotage og derved overtræder straffeloven; de skal straffes. Lær af fortidens fejl for at undgå fejl i fremtiden, helbred sygdommen for at redde patienten, omform negative faktorer til positive - disse principper har stadig gyldighed med hensyn til de højreorienterede. Derudover findes der højreorienterede af en anden slags, som har udtrykt sig i ord, men som ikke har fulgt dem op med handlinger. Deres synspunkter svarer til de ovennævnte højreorienteredes, men de har ikke engageret sig i nedbrydende aktivitet. Der bør være en større grad af mildhed over for dem. Fejlagtige synspunkter skal gendrives helt ind til marven uden nogen indrømmelser, men disse enkeltpersoner bør have lov til at fastholde deres meninger. Det skal også tillades de forskellige slags højreorienterede, som er nævnt ovenfor, at udøve deres talefrihed. For en stor, sikker nation er der ikke sket

nogen videre skade ved at beholde et lille antal af sådanne mennesker, når deres fejl er kendt af masserne. Det skal forstås, at de højreorienterede er folk, som underviser os gennem negativt eksempel. På denne måde kan giftigt ukrudt yde nyttige tjenester. De yder nyttige tjenester, netop fordi de er giftige, og fordi folk tidligere blev skadet af den gift, som de udspreder.

Det kommunistiske parti fortsætter med sin rettelsesbevægelse, og de demokratiske partier har også indledt deres. Nu, hvor de højreorienteredes vilde angreb er blevet slået tilbage af folket, kan rettelsesbevægelsen fortsætte gnidningsfrit.

SLÅ DE BORGERLIGE HØJREORIENTEREDES ANGREB TILBAGE

9. juli 1957

I marts måned talte jeg her til en række partikadrer. Siden da er der gået hundrede dage. I løbet af disse hundrede dage har situationen ændret sig meget. Vi har udkæmpet et slag med de borgerlige højreorienterede, og folkets politiske bevidsthed er steget og det endda i betydelig grad. Det forventede vi dengang. Jeg sagde for eksempel her, at når folk begyndte at kritisere, eller med andre ord når ilden begyndte at brænde, ville det så ikke forvolde smerte? Vi må hårde vore skalpe og stå det igennem, tilføjede jeg. Denne del af kroppen kaldes hovedet, og huden på det kaldes skalpen. At hårde sin skalp og stå det igennem betyder, at når I kritiserer mig, så hårder jeg min skalp og lytter et stykke tid. Bagefter vil jeg analysere, hvad I siger og komme med et svar, idet jeg accepterer det, der er rigtigt, og afviser det, der er forkert.

Vi må tro på, at i Kina som alle andre steder i verden er flertallet af folk gode. Med flertallet mener vi ikke 51% men over 90%. Af de 600 millioner mennesker i vort land udgør arbejdernes og bøndernes masser vor hovedkraft. I det kommunistiske parti, i ungdomsforbundet og de demokratiske partier og blandt studenterne og de intellektuelle er flertallet uvægerligt gode folk. De er venlige og ærlige, de er ikke udspekulerede og har ikke bagtanker. Dette bør vi erkende. Det er blevet bekræftet i alle politiske bevægelser. Tag studenterne i den nuværende bevægelse. Der er mere end syv tusinde studenter ved Pekings universitet, men de højreorienterede udgør kun 1, 2 eller 3%. Hvad betyder de 1, 2 eller 3% egentlig? De betyder, at de forstokkede kerneelementer, som fra tid til anden laver ballade, aldrig overstiger 50 personer eller deromkring eller mindre end 1%. De resterende 1 eller 2% er deres klakører.

Det er ikke let at antænde en ild og selv udsætte sig for den. Nu hører jeg, at nogle kammerater i denne by snarere angrer, at ilden ikke var voldsom

Tale holdt ved en kadrekonference i Shanghai.

nok. Jeg synes ilden i Shanghai var omtrent rigtig, den var næsten men ikke helt stærk nok til at være tilfredsstillende. Ville I ikke have ladet ilden rase, hvis I havde forudset dens mirakuløse virkning? Lad giftigt ukrudt spire, og spøgelser og uhyrer komme frem. Hvorfor være bange for dem? Jeg sagde i marts, at I ikke skulle være bange. Nogle kammerater har imidlertid været bange for, at kaos ville brede sig i vort land. Jeg siger, at hvor pålidelige og hengivne over for partiet og landet disse kammerater end er, så ser de ikke situationen i sin helhed, de ser ikke at flertallet af folket, det vil sige mere end 90%, er gode. Vær ikke bange for masserne, de er med os. De kan rase mod os, men de vil aldrig slå på os med knytnæver. De højreorienterede er kun en håndfuld, og ved Pekings universitet udgør de kun 1, 2 eller 3%, som jeg lige har sagt. Dette gælder kun for studenterne. Sagen stiller sig anderledes med hensyn til professorerne og docenterne, af hvilke ca. 10% er højreorienterede. Venstrefløjen beløber sig ligeledes til ca. 10%. De to fløje er lige stærke. Centrum udgør rundt regnet 80%. Så hvad er der at være bange for? Og dog er nogle af vore kammerater plaget af frygt af den ene eller anden slags, de er bange for, at huse skal falde sammen, og at himlen skal falde ned. I umindelige tider har ingen undtagen »manden fra Chi været bekymret for at himlen skulle falde ned«¹, hvilket vil sige, at kun en mand fra Honan var bange for, at det skulle ske. Med undtagelse af denne mand har ingen været kendt for at nære denne frygt. Hvad huse angår, er jeg sikker på at dette her ikke vil falde sammen, da det blev bygget fornylig. Hvordan kan det falde sammen så let?

Kort sagt så er mere end 90% af folket alle vegne vore venner og kammerater. Vær ikke bange. Hvorfor være bange for masserne? Det er der ingen grund til. Hvilken slags personer er ledende skikkelser? Gruppeledere, holdledere, partiafdelingssekretærer, ledere af skoler og læreanstalter og partikomitesekretærer - de er alle ledende skikkelser, kammerat Ko Ching-shih tæller med blandt dem og også jeg. Vi har i hvert fald allesammen en vis politisk kapital, det vil sige, vi har ydet folket nogle tjenester. Nu står ilden i flammer, og mere end 90% af folket håber, at vore kammerater vil blive hærdede i ilden. Hver eneste af vore kammerater har sine svagheder. Hvem har ikke det? »Mennesker er ikke helgener, hvordan kan de være fri for fejl?« På den ene eller den anden måde siger eller gør vi noget forkert, for eksempel når vi er bureaukratiske. Det er som regel noget, vi gør uden at vide det.

Det er nødvendigt at »antænde en ild« med regelmæssige mellemrum. Hvor ofte? En gang om året eller én gang hvert tredje år, hvad foretrækker I? Jeg mener, vi bør gøre det mindst to gange i løbet af hver femårsplan på samme måde som skudmånen i et måneskudår falder én gang på tre år og to gange på fem. Aben Sun Wu-kung bliver meget stærkere efter at være blevet hærdet i den højeste guds magiske otte-diagrams smeltedigel. Er Sun Wu-kung ikke en person med en fantastisk magisk kraft? Selv Sun, som kaldes »Den store helgen på linje med himlens kejser«, har behov for at blive

hærdet i otte-diagrams smeltediglen. Taler vi ikke om hærdning? Hærdning betyder at smede og forædle. At smede er at forme med en hammer, og at forædle er at omsmelte jern i en højovn eller at lave stål i en Siemens-Martinovn. Efter at stålet er lavet, skal det smedes, og det gøres i dag med en trykluftshammer. Denne udbankning er fantastisk! Vi mennesker har også behov for hærdning. Når de blev spurgt om hærdning, så nogle kammerater ud til at gå varmt ind for det og sagde: »Åh jo, jeg har mangler, jeg er ivrig efter at blive hærdet.« Alle siger, at de gerne vil. At tale om det er meget nemt, men når det kommer til stykket, når det betyder at blive »smedet« med en trykluftshammer, bakker de ud, hundearngste. Vi har stået midt i en hærdningsproces. For en tid var der dystert foroven og mørkt forneden, og solens og månens stråler var helt lukket ude. Der blæste dengang to vinde den ene fra det store flertal, de gode folk, som opsatte storskifteplakater, hvor der stod, at det kommunistiske parti havde mangler og burde overvinde dem, den anden fra en håndfuld højreorienterede, som angreb os. Disse to offensiver var vendt mod samme mål. Flertallets offensiv var berettiget og korrekt. Den var en slags hærdning for os. Vi må denne gang takke de højreorienterede for en virkelig hærdning. De har givet vort parti, masserne, arbejderklassen, bønderne, studenterne og de demokratiske partier en yderst instruktiv lærestreg. Der findes højreorienterede i alle byer, og de er ude efter at styrte os. Vi er nu ved at rykke ind på dem.

Vor revolution er en folkets revolution, 600 millioner menneskers revolution under proletariats ledelse; det er folkets sag. Den demokratiske revolution var folkets sag, den socialistiske revolution er folkets sag ligesom den socialistiske opbygning. Er den socialistiske revolution og den socialistiske opbygning så god eller ej? Har der været sejre? Hvad er vigtigst: sejre eller fejl? De højreorienterede bestrider de sejre, der er vundet for folkets sag. Det er det første punkt. For det andet, hvilken vej skal vi gå? Den ene vej fører til socialismen og den anden til kapitalismen. De højreorienterede vil have os til at vende om og tage den kapitalistiske vej. For det tredje, hvem skal tage ledelsen i opbygningen af socialismen? Proletariatet eller borgerskabet? Det kommunistiske parti eller disse borgerlige højreorienterede? De højreorienterede siger, at de ikke ønsker det kommunistiske partis ledelse. Jeg mener, at dette har været en stor debat med fokus på disse tre spørgsmål. Det er godt at have en debat. Førhen var der ikke nogen debat om disse spørgsmål.

Under den demokratiske revolution var der langvarige debatter. I Chingdynastiets sidste år frem til revolutionen i 1911, i kampen mod Yuan Shih-kai, under den Nordlige Ekspedition og modstandskrigen mod Japan - i alle disse perioder har der været debatter. Om vi skulle gå imod eller ikke gå imod Japan? En skole forkyndte den teori, at det er våbnene, der afgør alt. De sagde, at Kina manglede våben og således ikke kunne modstå Japan. En anden skole sagde, at det behøvede vi ikke at frygte, for når det kom til

stykket, var det folket, som var det vigtigste, og skønt vi var underlegne med hensyn til våben, så kunne vi alligevel klare at kæmpe. Der gik mange debatter forud for den befrielseskrig, der fulgte efter. Chungking-forhandlingerne, den gamle rådgivende politiske konference, som blev holdt i Chungking, og Nanking-forhandlingerne var alle debatter. Chiang Kai-shek vendte det døve øre til vore og folkets meninger, det han ønskede, var krig. Resultatet af krigen blev, at han blev slået. Der var således debatter, en lang periode med intellektuel forberedelse, under den demokratiske revolution.

Den socialistiske revolution kom meget hurtigt. På en seks eller syv år er den socialistiske omformning af den kapitalistiske ejendomsret og af de små producenters individuelle ejendomsret stort set blevet fuldført. Men omformningen af mennesket har stadig lang vej igen, skønt der er sket nogle fremskridt. Den socialistiske omformning er en tosidet opgave, den ene side er at omforme systemet, og den anden er at omforme mennesket. Systemet omfatter ikke kun ejendomsretten, men også overbygningen, først og fremmest statsapparatet og ideologien. For eksempel falder pressen ind under ideologiens område. Nogle mennesker siger, at pressen ikke har nogen klassenatur og ikke er et middel i klassekampen. De tager fejl. I det mindste indtil imperialismen er blevet udryddet, vil pressen og alt, hvad der falder ind under ideologiens område, afspejle klasseforhold. Skoleuddannelse, litteratur og kunst falder alle ind under ideologiens område, de hører til i overbygningen og har en klassenatur. Hvad naturvidenskaberne angår, er der to aspekter. Naturvidenskaberne som sådan har ingen klassenatur, men spørgsmålet om, hvem der studerer dem og gør brug af dem, har en klassenatur. På universiteterne er på den ene side de kinesiske institutter og på den anden de historiske institutter meget alvorligt ramt af idealisme. Det er de folk, som arbejder på aviser, også. Ingen skal tro, at idealisme kun findes inden for de samfundsvidenskabelige områder, der findes også en hel del inden for det naturvidenskabelige område. Mange mennesker, som arbejder inden for naturvidenskab, har et idealistisk verdenssyn. Når man spørger dem, hvad vand består af, er de materialister og siger, at det består af to elementer, hvilket er i overensstemmelse med virkeligheden. Når det kommer til omformningen af samfundet, er de idealister. Mens vi siger, at det kommunistiske parti burde styrkes yderligere gennem en rettelse, så siger nogle af dem, at det burde udslettes. Det er dette, den nuværende bevægelse har asløret.

Da de højreorienterede var i offensiven, var vor politik at lytte og forholde os tavse. I adskillige uger hærdede vi vore skalpe, spidsede ører og tav stille. Endvidere underrettede vi ikke ungdomsforbundet og de menige partimedlemmer, og vi underrettede heller ikke partiafdelingssekretærerne og partiafdelingskomiteerne, vi lod det netop være en åben kamp, hvor alle stod

alene. Nogle fjender har sneget sig ind i partikomiteerne og de almindelige partiafdelinger på universiteterne; for eksempel fandtes de i Tsinghua universitetets partikomité. Når der var møde, plejede de at underrette fjenden om, hvad der foregik. Sådanne personer blev kaldt »oprørere«. Havde der ikke været oprørske generaler? Nu var der »oprørske videnskabsmænd«. Dette glædede både fjenden og os. Fjenden var meget glad for at se de kommunistiske partimedlemmers »oprør« og det kommunistiske partis truende »fald«. Hvor mange partimedlemmer er blevet fældet denne gang? Jeg er ikke sikker på, hvordan det står til i Shanghai. I Peking er 5% af partimedlemmerne på universiteterne sandsynligvis blevet fældet, og procentdelen er højere blandt forbundsmedlemmerne, måske 10% eller mere. Efter mit synspunkt er deres fald helt, som det skal være. Kort sagt om det var 10, 20, 30 eller 40%, er jeg meget glad for, at de er blevet fældet. Deres hjerner er fyldt med borgerlige ideer og idealisme, og de har sneget sig vej ind i det kommunistiske parti eller ungdomsforbundet, nominelt er de for kommunisme, men i virkeligheden er de anti-kommunister eller vankelmødige. Så vi var også glade for at se deres »oprør«. Hvornår har vi nogensinde fået rensset så grundigt ud i partiets og ungdomsforbundets rækker? Disse folk flygtede bort af sig selv, uden at vi behøvede at udrense dem. Men nu har situationen ændret sig, og rollerne er byttet om. »Oprøret« standsede, da vi begyndte at rykke ind på de højreorienterede og da mange, som ikke selv var højreorienterede, men havde forbindelser med dem, trådte frem for at afsløre dem. De højreorienterede har det meget hårdt, og nogle af dem har gjort oprør. Jeg talte her i marts. Hvor har det ændret sig på hundrede dage!

Den aktuelle kamp mod de højreorienterede er hovedsagelig politisk. Klassekampen antager forskellige former. Denne gang er den hovedsagelig en politisk ikke en militær eller en økonomisk kamp. Er den delvis en ideologisk kamp? Ja, den er, men efter mit synspunkt er den overvejende politisk. Den ideologiske kamp vil hovedsagelig forekomme i næste fase og bør være som en let brise og en mild regn. En rettelse i det kommunistiske parti og i ungdomsforbundet er en ideologisk kamp. Vi må højne vort niveau og virkelig lære noget marxisme. Vi må oprigtigt hjælpe hinanden. Hvad angår mangler, er vi så helt fri for subjektivism eller bureaukrati? Vi må tænke os grundigt om, tage noter og fortsætte med at gøre det i nogle måneder for at højne vor forståelse af marxismen og af vort politiske og ideologiske niveau.

Modangrebet på de højreorienterede kan tage nogle uger endnu, en måned eller deromkring. Det ville imidlertid være umuligt, hvis pressen fortsatte med at offentliggøre de højreorienteredes synspunkter, som den gør nu, og hvis den fortsatte året ud, næste år og året efter. Der er så mange højreorienterede, og pressen har bragt lige præcis nok om deres synspunkter, og der er ikke meget mere at trykke. Fra nu af vil vi trykke lidt mere under

den ene eller den anden form, men når der ikke er mere, der er værd at trykke, vil vi holde op. Som jeg ser det, skal vi fortsætte vores modangreb på de højreorienterede i juli måned. De højreorienterede holder mest af en stærk storm og et styrtende regnskyl og mindst af en let brise og en mild regn. Vi går ind for en let brise og en mild regn, ikke? Men de siger: »Hvad? En let brise og en mild regn? Hvis det bliver ved med at støvregne i dagevis, vil risplanterne rådne og der vil blive hungersnød. Det er bedre med en stærk storm og et styrtende regnskyl.« Er der ikke én her i Shanghai, som skrev en artikel med titlen »En krage skriger 'ved middagstid'«? Den krage er manden, som foreslog en stærk storm og et styrtende regnskyl. De siger også: »I kommunister er slet og ret uretfærdige. Da I ordnede os i fortiden, foretrak I en stærk storm og et styrtende regnskyl, og nu da det er jeres tur, ønsker I en let brise og en mild regn.« Faktum er, at vi altid har opfordret til en let brise og en mild regn i vore tidligere interne partidirektiver angående ideologisk omformning, herunder kritikken af Hu Shih og Liang Shu-ming. Alting i verden udvikler sig i svingninger og bugtninger. Når I går, går I for eksempel aldrig i en lige linje. Har I nogensinde været på Mogan-bjerget? Der er atten hårnålesving på vejen op. Samfundet bevæger sig uvægerligt fremad i en spiral. Kampen for at opspore de højreorienterede må nu fortsætte uden ophold, og vi må opretholde den stærke storm og det styrtende regnskyl. Kun fordi de startede det hele, kan det se ud, som om vi prøver på at hævn os på dem. Først nu indser de højreorienterede, hvor god en let brise og en mild regn er. Ved synet af et siv prøver de at klynge sig til det, fordi de er i færd med at synke hurtigt ligesom en druknende mand i Whangpoo-floden, der klamrer sig til et strå. Jeg formoder, at »kragen« nu længes stærkt efter en let brise og en mild regn. Men nu er det uvejr. Efter juli, vil der komme en let brise og en mild regn i august, for der vil ikke være meget tilbage at opspore.

De højreorienterede er mægtig gode læremestre ved deres negative eksempler. Kina har altid haft læremestre, som var både positive og negative eksempler. Folket har behov for at blive opdraget ved negative så vel som positive eksempler. Den japanske imperialisme var vor første førsteklases læremester i negative eksempler. Tidligere har der været Ching-regeringen, Ya Yuan Shih-kai og de nordlige krigsherrer, og så var der Chiang Kai-shek. De var alle fine læremestre ved deres negative eksempler. Uden dem kunne det kinesiske folk aldrig have taget ved lære. Det kommunistiske parti tjente som en læremester ved sit positive eksempel, men det alene ville ikke have været tilstrækkeligt. Dette gælder indtil i dag. Der er folk, som nægtede at lytte til mange af de ting, vi sagde. Hvem er de? Mange af midterelementerne og især de højreorienterede. De førstnævnte så halvt alvorligt og halvt skeptisk på os. De højreorienterede ville slet ikke lytte til os. Vi fortalte dem om vort syn på en hel del spørgsmål, men de vendte det døve øre til og fulgte en anden vej. For eksempel opfordrede vi til »enhed-kritik-enhed«, men de

ville ikke høre efter. Vi sagde, at i udrensningen af de kontrarevolutionære var sejre det vigtigste, men det benægtede de. Vi sagde, at vi måtte have demokratisk centralisme og folkets demokratiske diktatur under ledelse af proletariatet, men det benægtede de. Vi sagde, at vi måtte forene os med de socialistiske lande og fredselkende folk over hele verden, men det benægtede de også. Kort sagt, vi har fortalt dem alt dette før, men de ville ikke høre efter. Der var endnu et punkt, som de var særlig uvillige til at lytte til, nemlig at giftig ukrudt må rykkes op med rode. Lad spøgelse og uhyrer komme frem og stille sig til skue; bagefter vil folket sige, at disse spøgelse og uhyrer ikke er noget værd og må fjernes. Lad giftigt ukrudt spire, ryk det så op med rode og pløj det ned som gødning. Har vi ikke sagt alt dette før? Selvfølgelig har vi det. Alligevel bliver giftigt ukrudt ved med at spire frem. År ind og år ud siger bønderne til ukrudtet, at de vil grave dem op flere gange om året, men ukrudtet vil simpelthen ikke høre efter og bliver ved med at vokse. Selv om vi graver i titusind år, vil ukrudtet blive ved med at gro. Det vil vokse selv om et hundrede millioner år. Da jeg talte om at luge ud, var de højreorienterede ikke bange, for jeg snakkede kun, og lugningen var ikke begyndt i virkeligheden. Endvidere anså de højreorienterede sig ikke for at være giftigt ukrudt men for duftende blomster, og de anså os for at være giftigt ukrudt, og vi og ikke de burde rykkes op med rode. Det faldt dem simpelthen ikke ind, at det var lige netop dem, som burde rykkes op med rode.

En debat om de tre spørgsmål, som jeg har refereret til tidligere, er nu i gang. Den socialistiske revolution kom så hastigt, at partiets generallinje for overgangsperioden ikke er blevet debatteret til bunds hverken inden for partiet eller i samfundet som helhed. Dette kan sammenlignes med en ko, som æder græs. Den sluger græsset, opbevarer det i maven, gylper det så op og tygger langsomt drøv. Vi har foretaget en socialistisk revolution i systemet, først i ejendomsretten til produktionsmidlerne og dernæst i overbygningen, i det politiske system og på det ideologiske område, men der har aldrig været en tilbundsgående debat om spørgsmålet. Og nu udbreder vi debatten gennem aviserne, diskussionsmøder, massemøder og storskrifttegnplakater.

Storskrifttegnplakaten er en fin ting, og jeg tror den vil blive overleveret til fremtidig generationer. *Confucius' Analekter*, *De fem Klassikere*, *De tretten Klassikere* og *De fireogtyve Dynasti-historier* er alle blevet overleveret til os. Vil storskrifttegnplakaten ikke blive overleveret til eftertiden? Det tror jeg, den vil. Vil den blive brugt i fremtiden i udbredelsen af en rettelserkampagne, på fabrikker for eksempel? Jeg synes, det er en god idé at bruge den, jo mere jo bedre. Ligesom sproget har den ingen klassenatur. Vort folkesprog har ingen klassenatur. Vi taler alle på folkesproget, og det gør Chiang Kai-shek også. Vi taler ikke længere klassisk kinesisk eksempelvis-

ret ved talemåder som - »Man får megen glæde af at lære og af at se tilbage på det, man har lært« og »At velkomne venner langvejs fra volder én glæde«. Folkesproget bruges af proletariatet og også af borgerskabet. Storskrifttegnsplakaten kan bruges af borgerskabet så vel som af proletariatet. Vi tror på, at flertallet af folket er på proletariatets side. Derfor er storskrifttegnsplakaten et middel, som er til fordel for proletariatet og ikke for borgerskabet. I et stykke tid, ca. to eller tre uger, syntes situationen at være til fordel for borgerskabet med dysterhed foroven og mørke forneden og solens og månen stråler fuldstændig lukket ude. Da vi sagde, at vi måtte hærde vore skalpe og stå det igennem, mente vi at miste søvn og appetit i disse to eller tre uger. Sagde I ikke, at I ville hærdes? At miste søvn og appetit i nogle uger er en slags hærkning, og det betyder ikke at blive puttet i en højovn for at blive udsmettet.

Mange midterelementer har stået vaklende, og det er også noget godt. De vil tage ved lære af deres vaklen. Det er det, der kendetegner midterelementerne, ville de ellers blive kaldt sådan? I den ene ende er proletariatet og i den anden borgerskabet, med et stort antal midterelementer imellem, hvor begge ender er små, og midterpartiet er stort. Men i den endelige analyse er midterelementerne gode folk og proletariatets allierede. Borgerskabet ønsker også at vinde dem over på sin side som allierede, og på et tidspunkt så det ud til at lykkes. For disse midterelementer kritiserede også os, men deres kritik var velment. Da de højreorienterede så, at de kritiserede os, kom de frem og lavede ballade. I Shanghai så I højreorienterede som Wang Tsao-shih, Lu Yi, Chen Jen-ping og Peng Wen-ying og også Wu Yin lave ballade. Da de højreorienterede først gik igang, blev midterelementerne forvirrede. De højreorienteredes stamfædre er Chang Po-chun, Lo Lung-chi og Chang Nai-chi, og Peking er de højreorienteredes oprindelsessted. Jo større kaos i Peking jo bedre, og jo mere dybtgående det er, jo bedre. Dette er blevet bekræftet af erfaringen.

Jeg talte lige nu om storskrifttegnsplakaten. Det er et spørgsmål om metode, et spørgsmål om hvilken metode man skal bruge i kamp. Storskrifttegnsplakaten er et af de våben, der bruges i kamp, ligesom små våben som geværet, pistolen og maskingeværet. Hvad flyvemaskiner og feltgeværer angår, er de måske *Wen Hui Pao* og *Kuangming Dagblad* og nogle andre aviser. En overgang bragte partibladerne også højreorienterede synspunkter. Vi udstedte en ordre gående ud på, at alle højreorienterede synspunkter skulle offentliggøres ordret. Ved at bruge denne og andre metoder hjalp vi de brede masser til at blive opdraget gennem både positive og negative eksempler. Personalet på *Kuangming Dagblad* og *Wen Hui Pao* har for eksempel denne gang modtaget en indgående opdragelse. Hidtil var de ude af stand til at kende forskel på en proletarisk og en borgerlig avis, på en socialistisk og en kapitalistisk. I et stykke tid kørte de højreorienterede

ansvarlige disse to aviser som borgerlige aviser. Disse højreorienterede havde proletariatet og socialismen. De førte universiteterne ikke mod proletariatet men mod borgerskabet.

Er en omformning nødvendig for borgerskabet og de intellektuelle fra det gamle samfund? De er dødeligt bange for en omformning, de siger, at det forårsager et bestemt kompleks kaldet »mindreværdskomplekset«, og jo mere omformning man går igennem, jo stærkere bliver dette kompleks. Dette synspunkt er forkert. Det korrekte synspunkt er, at jo mere omformning man gennemgår, jo større bliver ens selvrespekt. Resultatet burde snarere være en følelse af selvrespekt, eftersom man er blevet bevidst om behovet for omformning. Disse mennesker med deres høje »klassebevidsthedsniveau« tror, at de ikke selv har brug for nogen omformning, tværtimod ønsker de at omforme proletariatet. De trakter efter at omforme verden i borgerskabets billede, hvorimod proletariatet trakter efter at omforme verden i sit eget billede. Flertallet af disse mennesker, det vil sige over 90%, vil velsagtens efterhånden nå frem til at acceptere omformning efter nogen tøven, fornyet overvejelse, modvillighed og vaklen. Jo mere omformning man gennemgår, jo mere føler man behov for det. Selv det kommunistiske parti gennemgår omformning. Rettelse betyder omformning og det vil fortsætte i fremtiden. Tror I ikke at der vil komme flere rettelseskampanjer efter denne? Vil bureaukratiet forsvinde efter den nuværende rettelse? Efter kun to eller tre år vil nogle mennesker glemme alt om det, og bureaukratiet vil vende tilbage. Sådan er folk, de har en kort hukommelse. Derfor er der brug for rettelser fra tid til anden. Eftersom det kommunistiske parti har behov for rettelser, kan det så passe, at borgerskabet og de intellektuelle fra det gamle samfund ikke har behov for nogen rettelse? Ingen omformning? Jovist har de behov for rettelse og omformning, bare endnu mere.

Er de demokratiske partier ikke midt i en rettelsesbevægelse? Hele samfundet burde gennemgå en rettelsesproces. Hvad dårligt er der ved det? Rettelsen vil ikke blot dreje sig om ligegyldigheder men om vigtige spørgsmål, om spørgsmålet om den politiske linje. I øjeblikket lægger de demokratiske partier hovedvægten i rettelsen på spørgsmålet om linjen og på at tilbagevise den kontrarevolutionære linje, som de borgerlige højreorienterede følger. Jeg tror, det har været korrekt. I sin egen rettelsesproces lægger det kommunistiske parti vægten ikke på spørgsmålet om linjen men på arbejdsstilen. For de demokratiske partier kommer arbejdsstilen imidlertid i anden række, og hovedvægten bør ligge på, hvilken linje de følger. Bør de følge Chang Po-chuns, Lo Lung-chis Chang Nai-chis, Chen Jen-pings, Peng Wen-yings, Lu Yis og Sun Ta-yus kontrarevolutionære linje, eller bør de følge en anden linje? Først og fremmest må de have en klar forestilling om dette og om de tre spørgsmål, jeg her rejser: Er den socialistiske revolutions sejre og den socialistiske opbygnings sejre, er det arbejde, som er blevet

fuldført af flere hundrede millioner mennesker, noget godt eller ej? Hvilken vej bør vi følge, den socialistiske vej eller den kapitalistiske vej? Hvilket parti bør tage ledelsen i opbygningen af socialismen, Chang-Lo alliancen eller det kommunistiske parti? Lad der være en stor debat til gennemdrøftelse af spørgsmålet om linje.

Der er også spørgsmålet om linjen inden for det kommunistiske parti. Hvad angår disse »oprørere«, de højreorienterede i det kommunistiske parti og i ungdomsforbundet er det sandelig et spørgsmål om linje. I øjeblikket er det ikke et spørgsmål om dogmatisme, for den har ikke udviklet sig til en linje. I vort partis historie blev dogmatismen til et spørgsmål om linje ved flere lejligheder, fordi den udviklede sig til et system, en politik og et program. Den eksisterende dogmatisme har ikke udviklet sig så langt, men den har en vis stivhed, som nu er ved at blive midlnet noget gennem udbankning og smedning. Er de, som står i ledende positioner i afdelinger og organisationer, universiteter og fabrikker, ikke »på vej ned ad trapperne«²? De er ved at fralægge sig Kuomintang's arbejdsstil og deres vigtige miner og handler ikke længere som bureaukrater. Bureaukratiet er blevet meget formindsket nu, da direktører for kooperativer arbejder sammen med bønderne på markerne, og fabriksdirektører og partikomitesekretærer slutter sig til arbejderne på fabriksgulvet. Denne form for rettelse vil stadig være nødvendig i fremtiden. Vi bør sætte storskrifttegnspakater op, holde diskussionsmøder og være specielt opmærksomme på det, der bør rettes, og det, der bør kritiseres. Der er endnu et punkt. Vi bør højne vort niveau og lære noget marxisme.

Jeg tror på, at de fleste af vore folk er fine folk, og at den kinesiske nation er en fin nation. Vor nation er en meget fornuftig, varmhjertet, intelligent og modig nation. Jeg håber, at der vil blive skabt en situation, hvor vi har enhed i både vilje og livlighed, det vil sige både centralisme og demokrati, både disciplin og frihed. Der bør være to aspekter og ikke kun ét, ikke kun disciplin alene og heller ikke kun centralisme alene. Det ville stoppe munden på folk og forhindre dem i at sige deres mening og kritisere det, der faktisk er forkert. Vi bør opfordre folket til at tale rent ud, og der bør være en livlig atmosfære. Hvem som helst, der kritiserer os i god tro, er ikke dadelværdig. Hvor skarp hans kritik og hvor streng hans fordømmelse end er, bør han ikke dadles eller straffes eller iføres sko, der klemmer. Sko, der klemmer, er meget ubehagelige. Hvem bør vi så iføre sko, der klemmer? De højreorienterede. De højreorienterede må bringes til at gå med dem.

Vi bør ikke være bange for masserne, men stå på deres side. Nogle kammerater frygter masserne ligesom de frygter vand. Kan I svømme? Jeg opfordrer til svømning overalt, hvor jeg kommer. Vand er en god ting. Hvis I bruger en time hver dag på at lære at svømme og holder det ved lige og tager en dukkert i dag og en anden i morgen, vil jeg vædde med, at I vil lære det på

hundrede dage. For det første skal du ikke skaffe dig en træner, for det andet skal du ikke bruge en gummiring, i og med at du ikke vil lære det, hvis du bruger sådan én. »Men jeg frygter for mit liv, jeg kan ikke svømme endnu!« Du kan jo først starte på lavt vand. Lad os sige at du skal lære at svømme på hundrede dage, og du pjasker i det lave vand i tredive dage og så får taget på det. Når du først ved hvordan, gør det ingen forskel, om du svømmer i Yangtse-floden eller i Stillehavet, det er blot vand begge dele. Nogle bruger det argument, at man ikke kan drukne i et svømmebassin, fordi en eller anden vil redde én, hvis man går under; men at svømme i Yangtse-floden er forfærdeligt, strømmen er så stærk, vil man ikke være helt fortabt, hvis man går under? Det er et argument, som nogle bruger for at skræmme folk. Jeg siger, at det er amatør snak. Ingen af vore bedste svømmere, ingen af vore trænere og eksperter ved svømmebassinerne turde svømme i Yangtse-floden i begyndelsen, men det tør de nu. Svømmer folk ikke i jeres Whangpoo-flod her nutildags? Whangpoo og Yangtse er gratis svømmebassiner. Billedligt talt er folket ligesom vand, og lederne på forskellige niveauer er ligesom svømmere, der må blive i vandet og svømme med strømmen, ikke mod den. Lad være med at rase mod masserne! Det må I under ingen omstændigheder gøre. I må ikke rase mod arbejderne, bønderne og studenternes brede masser og mod flertallet af medlemmerne af de demokratiske partier og mod de intellektuelle. I må ikke sætte jer op mod masserne, tværtimod skal I altid stå på deres side. Masserne begår måske fejl. Når de gør det, så gennemdrøft tålmodigt sagerne med dem, og hvis de nægter at høre efter, så vent på en ny chance til at tale med dem. Men fjern jer ikke fra dem, ligesom I ikke går op af vandet, når I svømmer. Da Liu Pei fik Chukeh Liang til at hjælpe sig, sagde han, at han følte sig »som en fisk i vandet«. Dette er sandt. Deres fisk-vand forhold er ikke blot beskrevet i skønlitteraturen, men skildret i historien. Masserne er Chukeh Liang'er og lederne er Liu Pei'er. Den ene leder, den anden bliver ledt.

Al visdom kommer fra masserne. Jeg har altid sagt, at det er de intellektuelle, som er de mest uvidende. Dette er sagens kerne. Indbildske intellektuelle stikker deres haler frem, som er længere end aben Sun Wu-kungs. Sun Wu-kung kan gennemgå tooghalvfjers forvandlinger, og ved en lejlighed laver han sin hale om til en flagstang - så lang. Det er helt enormt, når de intellektuelle stikker deres haler frem. »Hvis jeg ikke er nummer ét under himlen, så er jeg mindst nummer to.« »Hvem tror arbejderne og bønderne, de er? De er nogle fæhoveder! De kan knap læse og skrive.« Men helhedssituationen afgøres ikke af de intellektuelle, men i sidste ende af det arbejdende folk, af deres fremskredne del, proletariatet.

Hvem leder hvem - leder proletariatet borgerskabet, eller er det omvendt? Leder proletariatet de intellektuelle, eller er det omvendt? De intellektuelle må omforme sig til proletariske intellektuelle. Der er ingen anden vej ud af

det for dem. »Når huden er væk, hvad kan håret så sidde fast på?«³ I fortiden sad »håret«, dvs. de intellektuelle, fast på de fem »huder«, dvs. var afhængige af dem for at opretholde livet. Den imperialistiske ejendomsret var den første hud, den feudale ejendomsret var den anden og bureaukrat-kapitalistisk ejendomsret den tredje. Var formålet med den demokratiske revolution ikke at styrte de tre bjerge imperialismen, feudalismen og bureaukrat-kapitalismen? Nationalkapitalistisk ejendomsret var den fjerde hud, og den femte var småproducenternes ejendomsret, dvs. bøndernes og håndværkerens individuelle ejendomsret. I fortiden sad de intellektuelle fast på enten de tre første hud eller på de sidste to og var afhængige af dem for at opretholde livet. Eksisterer disse fem hud stadig? »Huderne er væk.« Imperialismen er væk, og dens ejendom er blevet overtaget. Den feudale ejendomsret blev likvideret og jorden givet tilbage til bønderne, og nu er der landbrugsmæssig kooperation. Bureaukratkapitalistiske virksomheder blev nationaliserede. Nationalkapitalistisk industri og handel er blevet omformet til fælles stats-private foretagender og er stort set blevet til socialistiske virksomheder, skønt ikke fuldtud. Bøndernes og håndværkerens individuelle ejendomsret er blevet forandret til kollektiv ejendomsret, selv om den sidste endnu ikke er blevet konsolideret, og det vil tage nogle år, før den bliver konsolideret. Disse fem hud eksisterer ikke længere, men de har en langvarig virkning på »håret«, på kapitalisterne og de intellektuelle. Disse mennesker kan ikke få disse hud ud af deres system, og de dvæler endda ved dem i drømme. De, som kom fra det gamle samfund, de gamle kredse, længes efter deres gamle vaner og levemåder. Derfor vil omformningen af mennesket tage endnu længere tid.

Hvilken slags hud sidder de intellektuelle fast på i dag? På den offentlige ejendomsrets hud, på proletariatet. Hvem giver dem deres levebrød? Arbejderne og bønderne. De intellektuelle er lærere, som er ansat af arbejderklassen og det arbejdende folk, til at undervise deres børn. Hvis de går imod deres herrers ønsker og insisterer på at undervise i deres egne fagtenheder, at undervise i stereotyp skrivemåde, de konfucianske klassikere eller kapitalistiske sludder, og sender en række kontrarevolutionære ud, vil arbejderklassen ikke tolerere det, men fyre dem og ikke forny deres kontrakt for det kommende år.

Som jeg sagde her for hundrede dage siden, er de intellektuelle fra det gamle samfund nu uden basis, de har mistet deres tidligere sociale og økonomiske basis, dvs. de fem hud, og har ikke noget andet alternativ end at sætte sig på en ny. Visse intellektuelle er nu urolige. Som de hænger der frit svævende i luften, har de ikke noget at holde fast på foroven og ingen fast grund at hvile deres fødder på forneden. Ved I hvad, disse mennesker kan kaldes »frit svævende herrer«. Som de flyver frit i luften, vil de gerne tilbage, men det er de ude af stand til, for deres gamle hjem, hudene, er væk. Skønt

de nu er hjemløse, er de stadig uvillige til at forbinde sig med proletariatet. Hvis de skal det, må de studere de proletariske ideer, nære visse følelser for proletariatet og gøre sig venner med arbejdere og bønder. Men nej, de vil ikke. De drømmer stadig om det, de ved er borte. Det vi gør nu, er at overtale dem til at vågne op. Efter denne store debat, tror jeg, de vil vågne op på den ene eller den anden måde.

De intellektuelle, som indtager en midterposition, bør vågne op og ikke være for selvsikre, for det er begrænset, hvad de ved. Jeg siger, at disse mennesker er intellektuelle og samtidig ikke intellektuelle, måske halvin-tellektuelle er en mere passende vending. For de har præcis så mange kund-skaber, og i principalsager kan de ikke åbne munden uden at begå fejl. Lad os lade de højreorienterede intellektuelle ude af betragtning her, for de er reaktionære. Problemet med de intellektuelle, som indtager en midterposi-tion er, at de vakler, de har ingen retningsans og nogle gange mister de endda orienteringen. Hvis I har så store lærdomme, hvordan kan I så begå fejl? Hvis I er så vidunderlige og sikre på jer selv, hvordan kan det så være, at I vakler? En tot græs ovenpå en mur svajer til højre og til venstre i vinden. Det viser altsammen, at I ikke ved ret meget. I denne forbindelse er det arbejderne og de halvproletariske bønder, der ved en masse. De kan se ved første øjekast, at Sun Ta-yu og hans kram ikke er andet end falsknerier. Kan I se, hvem der er de klogeste? Det er utvivlsomt de, som næppe kan læse og skrive, der er de klogeste. Man må gå til proletariatet, når det drejer sig om at tage den afgørende beslutning om helhedssituationen, om hovedretningen. Jeg er en af dem, der rådfører mig med arbejderne og bønderne, før jeg foretager noget betydningsfuldt eller tager beslutninger i vigtige spørgsmål, jeg taler om og diskuterer tingene med dem og med de kadrer, der står dem nær, for at se om mine ideer er rigtige. Dette nødvendiggør besøg til forskel-lige steder. At sidde fast i Peking kunne være fatalt. Det er et godt sted, hvor man ikke kan få noget råmateriale. Alt råmateriale kommer fra arbejderne og bønderne og fra lokaliteterne. Kinas kommunistiske Partis centralkomi-té kan sammenlignes med en forædlingsfabrik, som bruger råmateriale for at fremstille produkter. De færdige produkter må være gode, ellers bliver der begået fejl. Viden kommer fra masserne. Hvad betyder den rette behandling af modsigelser inden for folket? Det betyder at søge sandheden gennem kendsgerningerne og at følge masselinjen. I den endelige analyse er det masselinjen, der tæller. Vi må ikke sjerne os fra masserne, vort forhold til masserne er et fisk-vand forhold eller et svømmer-vand forhold.

Behøver vi at gøre det af med de højreorienterede med ét slag? At give dem et par hårde stød er helt nødvendigt. Hvis vi undlader det, vil de spille os et puds. Behøver vi ikke at iværksætte angreb på disse typer og prøve at få fat på dem? Jo, angreb er nødvendige. Men målet er at tvinge dem til at ændre kurs. Vi bør bruge ethvert middel i vor offensiv til at isolere dem fuldstæn-

dig, kun da kan vi vinde nogle af dem over på vor side, hvis ikke alle. De er intellektuelle, og nogle er store intellektuelle; når de først er vundet over på vor side, kan de være nyttige. Vind dem over på vor side og lad dem udføre noget arbejde. Desuden har de denne gang gjort os en stor tjeneste som lærere, der har opdraget folket ved deres negative eksempel. Vi vil ikke kaste dem i Whangpoo-floden, men vil stadig vælge den fremgangsmåde, der går ud på at helbrede sygdommen for at redde patienten. Måske er der nogle, der ikke er villige til at komme over på vor side. Hvis mænd som Sun Ta-yu er stædige og nægter at foretage en ændring, så lad det være sådan. Vi har masser at gøre nu. Det er simpelthen umuligt at blive ved med at lange ud efter disse typer dag ind og dag ud i de næste halvtreds år! Der findes folk, der nægter at rette deres fejl, de kan tage dem med sig i kisten, når de skal møde Helvedes Konge. De kan sige til ham: »Jeg forsvarer de fem huder. Jeg er en 'retskaffen' mand. Kommunisterne og masserne gik mig skarpt på klingen, men jeg gav ikke efter, og jeg har stået det igennem«. Men de bør mærke sig dette. I dag foregår der et magtskifte selv i helvede, og det er Marx, Engels og Lenin, der hersker der. Der er to helveder i dag, herskerne over det kapitalistiske helvede forbliver formentlig de samme, mens Marx, Engels og Lenin hersker over den socialistiske verdens helvede. Som jeg ser det, vil de forstokkede højreorienterede få deres straf selv om hundrede år.

Noter

¹ *Lieh Tzu*, »Tien Jui«.

² »På vej ned ad trapperne« refererer til de anstrengelser, som de ledende kadrer, der havde begået fejl, gjorde sig for at aflægge selvkritik som svar på massernes kritik og for at vinde deres forståelse under rettelseskampagnen.

³ *Tso Chuan*, »Marki Hsis fjortende år«.

SITUATIONEN I SOMMEREN 1957

Juli 1957

Under den socialistiske revolutions periode i vort land er modsætningen mellem folket og de borgerlige højreorienterede, som går imod det kommunistiske parti, en modsigelse mellem os og fjenden, det vil sige en antagonistisk, en uforenelig modsigelse, en modsigelse på liv og død.

De borgerlige højreorienterede som har begyndt vilde angreb på arbejderklassen og det kommunistiske parti er reaktionære eller kontrarevolutionære. De får ikke hæftet dette mærkat på sig, men bliver i stedet kaldt højreorienterede, for det første fordi det vil gøre det lettere at vinde centrum over, og for det andet fordi det vil hjælpe med til at splitte de reaktionære og opmuntre nogle af dem til at ændre sig og komme over til os.

De borgerlige højreorienterede, som forbliver uforandrede til den bitre ende, er stokkonservative, men der vil også blive givet dem arbejde og de vil ikke blive berøvet deres borgerlige rettigheder, medmindre de optræder som hemmelige agenter eller udfører sabotage. Denne handlingsmåde er valgt fordi ekstreme fremgangsmåder, at dømme efter tidligere begivenheder, skaber dårlige resultater. Vi bør se langt fremad, og årtier fra nu af vil vi se, hvorledes denne behandling af de borgerlige højreorienterede dybtgående påvirkede og i høj grad gavtede proletariets revolutionære sag.

Vort mål er at skabe en politisk situation, hvor vi har både centralisme og demokrati, både disciplin og frihed, både viljens enhed og den enkeltes naturlige og levende frie udfoldelse og således fremme vor socialistiske revolution og socialistiske opbygning, gøre det lettere at overvinde vanskeligheder, opbygge en moderne industri og et moderne landbrug hurtigere og gøre vort parti og vor stat mere sikker og bedre i stand til at modstå storm og pres. Det overordnede er her den rigtige behandling af modsigelser inden for folket og af dem mellem os og fjenden. Metoden er at søge sandheden ud fra kendsgerningerne og følge masselinien. De heraf afledte metoder er at

Artikel skrevet under konferencen for partisekretærerne fra provinserne og de centralt styrede byer i Tsingtao i juli 1957 og trykt og omdelt på konferencen. Den blev udsendt til partiets ledende kadrer i august samme år.

afholde møder overværet af både parti- og ikke-partimedlemmer for at diskutere vigtige politiske spørgsmål, føre rettelsesbevægelsen offentligt og kritisere mange af partiets og regeringens mangler og fejl i pressen. Rettelsesbevægelsen og den socialistiske opdragelsesbevægelse bør gå for sig trinvis og i etaper i de demokratiske partier, i de forskellige uddannelseskredse, i pressen, inden for videnskab og teknologi, inden for litteratur og kunst, i sundhedssektoren, inden for industri og håndværk og inden for arbejderklassen, bøndernes forskellige lag, håndværkere og andre arbejdende folk i by og på land. Hvad angår borgerskabet og de borgerlige intellektuelle, er problemet at få dem til at acceptere socialistisk omformning, og det samme gælder for småborgerskabet (herunder bønderne og de selvstændige arbejdende mennesker i by og på land) og specielt de velstående middelbønder; men når det drejer sig om vore grundlæggende rækker i arbejderklassen og det kommunistiske parti, er problemet at korrigere deres arbejdsstil. Dette er problemer, der angår to samfundsgrupper, der er af forskellig karakter. Når dette er tilfældet, hvorfor bruges rettelse så som parole for dem begge? Fordi de fleste folk er modtagelige over for denne parole. Vi kan sige til folk: »Når nu det kommunistiske parti og arbejderklassen undergår rettelse, tror du så, du kan klare dig uden?« Således vil initiativet være helt i vore hænder. Rettelsesmetoden er at aflægge kritik og selvkritik, fremlægge kendsgerningerne og gennemargumentere tingene. Målet med rettelse er at lede kampen på en sådan måde, at vi kan rette den politiske orientering, hæve det ideologiske niveau, overvinde mangler i arbejdet, forene os med de brede masser og isolere og splitte de borgerlige højreorienterede og alle andre anti-socialistiske elementer. De borgerlige højreorienterede, der er omtalt her, indbefatter dem, der har sneget sig ind i partiet og i ungdomsforbundet, og hvis politiske hudfarve er nøjagtig den samme som de højreorienteredes udenfor; de har forrådt proletariats revolutionære sag og indledt vilde angreb mod partiet og må derfor fuldtud afsløres og udstødes for at bevare renheden i partiets og ungdomsforbundets rækker.

Fast tro på massernes flertal og først og fremmest på flertallet i vort fundament, bønderne og arbejderne - dette er vort grundlæggende udgangspunkt. Selv industriherrer og forretningsfolk og intellektuelle, for det meste folk, som måske blev ført bag lyset en tid og vaklede i perioden med de højreorienteredes afsindige angreb, genvandt orienteringen og kom over på vor side få uger senere, da modangrebene mod de højreorienterede startede. Derfor er flertallet i disse kredse troværdige i det lange løb, de kan acceptere socialistisk omformning. Af og til har en del kammerater gjort den fejl at undervurdere proletariats styrke og overvurdere de borgerlige højreorienteredes. Der er stadig mange kadre i præfekturer, amter, distrikter, kommuner og på fabrikker, som gør dette, og vi bør tålmodigt overtale dem til ikke at undervurdere vor egen styrke og overvurdere fjendens. På landet omformes

godsejerne og de rige bønder; nogle laver stadig vrøvl, og vi må forøge vor årvågenhed. Et stort antal velstående middelbønder er villige til at blive i kooperativerne; et lille antal råber op om, at de vil trække sig ud, ivrige efter at slå ind på den kapitalistiske vej. Vi bør behandle hvert tilfælde efter fortjeneste. På landet er det uomgængeligt nødvendigt, at man viser klasselinien opmærksomhed og tilskynder de tidligere fattigbønder og landarbejdere til at indtage den dominerende stilling i de ledende organer, mens man på samme tid gør sig umage for at forene sig med middelbønderne. Jeg går helt og fuldt ind for, at centralkomiteen med det samme skal udstede et direktiv om at iværksætte en storstilet socialistisk opdragelsesbevægelse blandt hele landbefolkningen og kritisere højreopportunistiske ideer inden for partiet, afdelingsegoisme hos visse kadrer og velstående middelbønders kapitalistiske og individualistiske ideer og slå ned på godsejeres og rige bønders kontra-revolutionære aktiviteter. Kritikken bør hovedsagelig rettes mod vaklen hos velstående middelbønder, hvis kapitalistiske ideer der bør kæmpes imod ved at diskutere tingene grundigt igennem. Fra nu af bør en sådan kamp gennemføres én gang om året i sammenhæng med rettelsesbevægelsen blandt distrikts- og kommunekadrer og med kontrollen af klasse III-kooperativer, så at alle kooperativer gradvist kan blive konsolideret. På landet bør vi også lade bønderne »fremsætte synspunkter frit«, det vil sige kritisere og kommentere. Acceptér så det, som er godt, og kritisér det, som er dårligt. Alt dette bør udvikle sig skridt for skridt i rettelsesbevægelsen, på landet, som bør udføres af de lokale kadrer med hjælp fra arbejdshold sendt ovenfra. I landområderne som i byerne drejer det sig stadig om en kamp mellem to linier - mellem socialisme og kapitalisme. Fuldstændig sejr i denne kamp vil tage meget lang tid. Det er en opgave for hele overgangsperioden. På landet bør flid og sparsommelighed opmuntres i husholdningen og i driften af kooperativet, og kærlighed til landet og kooperativet såvel som til familien. Vi må særligt stole på kvindeorganisationernes anstrengelser for at klare problemet med at føre husholdningen sparsommeligt. I løbet af de næste få år skal den årlige mængde på 35.000 millioner catties korn i skat og 50.000 millioner catties i statsopkøb nås uden svigt. Visse justeringer kan imidlertid gøres, afhængigt af om høsten er god eller dårlig. Da produktionen stiger år for år, og antallet af husholdninger med kornmangel tilsvarende falder, bør kornsalget på landet hvert år reduceres. Også i de byer, hvor kornsalget er for stort, skal der være passende nedskæringer. Kun på den måde kan staten forøge sine kornreserver og imødegå mulige katastrofer. Slår det fejl at indsamle disse 85.000 millioner catties korn, vil det påvirke markedspriserne, hindre at den nationale økonomiske plan som helhed opfyldes glat og efterlade os hjælpeløse over for katastrofer, og det ville være meget farligt. Før efterårshøsten er i hus i år, er det bydende nødvendigt at føre hård kamp på landet mod individualisme og afdelingsego-

isme, som begge ignorerer statens og kollektivets interesser.

Kontrarevolutionære må elimineres, hvor de end findes. Slå få ihjel, men ophæv under ingen omstændigheder dødsstraffen eller giv generel benådning. Arrestér og straf de personer igen, der begår nye forbrydelser efter at have udstået fængselsstraffe. Straf gangstere, bøller, tyve, mordere, voldtægtsforbrydere, kassebedrøvere, og andre forbrydere i vort samfund, som underminerer den offentlige orden og groft bryder loven; straf også dem, som offentligheden identificerer som dårlige elementer. I øjeblikket forsømmer visse funktionærer i afdelingerne for lov og offentlig sikkerhed deres pligter og tillader personer, som burde arresteres og straffes, at forblive på fri fod; det er forkert. Ligesom det er forkert at straffe for hårdt, er det at straffe for mildt, og i øjeblikket ligger faren i det sidstnævnte. Forbyd hasardspil. Håndhæv strengt forbudet mod hemmelige reaktionære selskaber. Højreorienterede studenterledere bør kritiseres grundigt; i de fleste tilfælde bør man beholde dem, hvor de er, for at de kan blive omformet under kontrol og tjene som »lærere«. De ovennævnte punkter gælder for hele overgangsperioden, og partikomiteerne i provinserne, de centralt styrede byer og de autonome regioner har ansvar for, at de bliver ført ud i livet. I overensstemmelse med de centrale myndigheders politik og love må de lokale afdelinger inden for lov og offentlig sikkerhed og for kulturelle og uddannelsesmæssige sager uden svigten fungere under vejledning fra partikomiteerne og folkerådene i provinserne, de centralt styrede byer og de autonome regioner.

Det overordnede er den rigtige behandling af modsigelser inden for folket. Fortsæt med at snakke om det, indtil det bliver velkendt, så vil det, der engang syntes forvirrende, ikke længere være det. Klargør i dit eget hoved spørgsmålet om modsigelser inden for folket, forklar det åbent og klart, sørg for at behandle et antal af disse modsigelser rigtigt, og efter at du således har opnået resultater og fået erfaring, vil du ikke mere være bange for det.

Lad mig gentage. Rigtig behandling af modsigelser inden for folket betyder at følge masselinien, hvilket konsekvent understreges af vort parti. Partimedlemmerne bør være gode til at rådføre sig med masserne i deres arbejde og bør under ingen omstændigheder fjerne sig fra masserne. Forholdet mellem partiet og masserne er som mellem fisken og vandet. Uden gode relationer mellem partiet og masserne kan det socialistiske system ikke oprettes, eller hvis det er oprettet, konsolideres.

De væbnede styrker har udført rettelse ved mange lejligheder; »disciplinens tre hovedregler og de otte punkter at være opmærksomme på« håndhæves; demokrati bliver praktiseret i militære, politiske og økonomiske sager; i krigstider bliver grupper til gensidig hjælp organiseret i delingerne; officerer bliver integreret med mandskabet og hæren med folket; og at slå og bande over for folk er forbudt, og det er henrettelse af desertører også. Et resultat er, at moralen er høj og vor hær uovervindelig. Hvis dette kan gøres

blandt soldater, som bærer våben, hvorfor kan demokrati så ikke praktiseres i fabrikker, landsbyer, kontorer og skoler, og deres problemer (modsatninger) løses gennem overtalelse og ikke gennem tvang?

Hvorfor være bange for vort eget folk, når vi ikke er bange for imperialisterne? Det er ikke en sand kommunist, som frygter almindelige mennesker, og tror at masserne ikke er modtagelige for fornuft og snarere må tvinges end overtales.

Bortset fra renegater og personer, der groft har brudt loven, bør vi beskytte alle medlemmer af partiet og ungdomsforbundet under rettelsesbevægelsen, og gøre store og oprigtige anstrengelser for at hjælpe dem med at rette deres fejl og mangler, forbedre deres arbejdsmetoder, forøge deres dygtighed og hæve deres politiske og ideologiske niveau. Et partimedlem må være fuld af vigør og stærk i sin revolutionære vilje, være udstyret med energi til at trodse alle vanskeligheder og til standhaftigt at overvinde dem og være besluttet på at frigøre sig for individualisme, afdelingsegoisme, ligemageri og liberalisme; ellers er han ikke et partimedlem i dette ords sande betydning. De partimedlemmer, der viser sig mangelfulde med hensyn til vigør og revolutionær vilje, eller som fremturer i deres fejl, bør behandles på tilbørlig vis af partikomiteerne, hvis de nægter at forbedre sig efter gentagne advarsler, og i alvorlige tilfælde bør de rugtes.

Inden for seks til tolv måneder bør førtesekretærerne (og også andre sekretærer) i partikomiteerne i provinser, centralt styrede byer og autonome regioner hver foretage et personligt studium af et bestemt kooperativ, en fabrik, en butik og en skole for at opnå nogen viden og fortjene »retten til at udtale sig« og således give bedre retningslinier i deres generelle arbejde. Sekretærerne i partikomiteerne i præfekturer, amter og distrikter bør gøre ligeså.

Undervurder ikke betydningen af den nuværende kritik af de borgerlige højreorienterede. Det er en stor socialistisk revolution på de politiske og ideologiske fronter. I sig selv er den socialistiske revolution i 1956 på den økonomiske front (det vil sige angående ejendomsretten til produktionsmidlerne) ikke nok, den er heller ikke sikker. Det viser begivenhederne i Ungarn. Der må også være en tilbundsående socialistisk revolution på de politiske og ideologiske fronter. I de demokratiske partier og i intellektuelle, industrielle og forretningskredse, er det selvfølgelig udelukket for det kommunistiske parti at udøve ledelsen over nogle folk (de højreorienterede), for de er vore fjender, og partiets ledelse over flertallet (mellemgruppen) er endnu ikke blevet konsolideret; i visse kulturelle og uddannelsesmæssige enheder er partiets ledelse overhovedet ikke blevet etableret. Fast ledelse af mellemgruppen skal etableres, og jo hurtigere jo bedre. Borgerskabet og de borgerlige intellektuelle underkaster sig ikke gerne det kommunistiske partis ledelse, og de højreorienterede blandt dem er fast besluttede på at måle

deres styrke med vor. Når de én gang er slået i en styrkeprøve, vil de indse at spillet er tabt, og at deres stilling er håbløs. Så først vil flertallet (mellemgruppen samt en del af de højreorienterede) begynde at opføre sig ordentligt, gradvist forlade deres borgerlige standpunkt og komme over på proletariats side og beslutte sig for at forene sig med det. Et lille antal vil til det sidste nægte at ændre sig; der må vi bare vente på, at de tager deres reaktionære synspunkter med sig i graven. Imidlertid må vi forøge vor årvågenhed. Vi må gøre os klart, at de ved første lejlighed igen vil lave ballade. Denne kamp vil sandsynligvis vare ti eller op til femten år fra nu af. Tiden kan afkortes, hvis vi gør tingene godt. Det betyder selvfølgelig ikke, at klassekampen vil ophøre om ti eller femten år. Så længe imperialismen og borger-skabet eksisterer i denne verden, vil vore hjemlige kontrarevolutionære og borgerlige højreorienteredes aktivitet altid tage form af klassekamp, og hvad mere er, de vil uvægerligt sammenflette deres aktivitet med de udenlandske reaktionæres. Efter et nødvendigt tidsrum, vil den nuværende kamps form skifte fra hård kuling og rivende nedbør til en blid brise og en mild regn, så at kampen ideologisk kan blive dybere og mere grundig. Vi har vundet det første afgørende slag i de sidste få måneder, hovedsageligt i de sidste to måneder. Men for at vinde fuldstændig sejr, kræves der adskillige måneder endnu, hvor vi graver dybt, og vi må ikke afslutte kampen i hast. Tag ikke fejl, hvis denne kamp ikke vindes, er socialismen umulig.

Denne store diskussion blandt folket over hele landet har løst eller er i færd med at løse spørgsmål af største vigtighed, såsom hvorvidt vort arbejde med revolutionen og opbygningen er korrekt (det vil sige om resultaterne i revolutionen og i opbygningen er hovedsagen), om vi bør slå ind på den socialistiske vej, om det kommunistiske partis ledelse, proletariats diktatur og demokratisk centralisme er nødvendige, og om vor udenrigspolitik er korrekt. Det er naturligt, at en sådan stor diskussion bør have fundet sted. Den fandt sted i Sovjetunionen i 1920'erne (debatten med Trotskij og andre om socialismen kunne bygges i ét land)¹, og den finder sted i år i vort land, i 1950'erne. Hvis ikke vi vinder fuldstændig sejr i denne diskussion, vil det være umuligt at fortsætte vor march fremad. Når vi har sejret i diskussionen, vil vor socialistiske omformning og socialistiske opbygning få et stort skub fremad. Denne debat er en stor begivenhed af verdensomspændende betydning.

Vi må forstå, at der fra nu af kræves ti til femten år for at bygge et moderne industrielt og et moderne landbrugsmæssigt fundament i Kina. Kun når vort samfunds produktivkræfter er blevet nogenlunde tilstrækkeligt udviklede over en periode på ti til femten år, vil det være muligt at anse vort socialistiske økonomiske og politiske system for at have opnået et nogenlunde tilstrækkeligt materielt fundament (nu er det langt fra tilstrækkeligt), og det vil være muligt at betragte vor stat (overbygningen) som fuldtud

konsolideret og vort socialistiske samfund som grundlæggende opbygget. Det er endnu ikke opbygget, og der er brug for ti til femten år mere. For at opbygge socialismen må arbejderklassen have sin egen hær af tekniske kadre og af professorer, lærere, videnskabsmænd, journalister, forfattere, kunstnere og marxistiske teoretikere. Det må være en enorm hær; et lille antal folk vil ikke slå til. Det er en opgave, der bør være grundlæggende fuldført i løbet af de næste ti til femten år. Derefter vil opgaverne bestå i at gøre yderligere anstrengelser for at udvikle produktivkræfterne og udstrække hæren af arbejderklasse-intellektuelle, skabe forudsætningerne for den gradvise overgang fra socialisme til kommunisme og forberede sig på at indhente og overhale U.S.A. økonomisk i løbet af otte til ti femårsplaner. Alle medlemmer af det kommunistiske parti og ungdomsforbundet og nationen som helhed bør stræbe efter at opnå teknisk dygtighed og faglig viden og studere marxistisk teori, så at en ny hær af arbejderklasse-intellektuelle vil blive dannet (indbefattet alle intellektuelle fra det gamle samfund, der tager et fast arbejderklassestandpunkt efter virkelig at være blevet omformet). Dette er en storslået opgave, som historien stiller os. Arbejderklassens revolutionære sag vil ikke blive fuldstændig konsolideret, førend denne nye udstrakte hær af arbejderklasse-intellektuelle bliver til virkelighed.

Det er en stor bedrift, at erfaring er blevet vundet på centralt og på provinsernes og de centralt styrede byers niveau inden for de tre opgaver med rettelser, kritik af de højreorienterede og i at vinde massernes mellemgruppe over. Med denne erfaring bliver tingene nemmere. Opgaven for de næste få måneder er at lære dem på præfektur- og amtsniveau, hvordan de skal vinde denne erfaring. Fra nu af og indtil næste vinter og forår er opgaven gradvist at lære dem på distrikts- og kommuneniveau at gøre ligeså. I byerne er det at lære dem det på distriktsniveau og i fabrikkerne og i minerne på basisniveau såvel som i nabolagskomiteerne. Som et resultat vil mange folk blive oplyste, masselinien vil ophøre med blot at være en frase for dem, og det vil blive lettere for modsætninger inden for folket at blive løst.

Førstesekretærene og alle de andre medlemmer af partikomiteerne i provinserne, de centralt styrede byer og de autonome regioner må tage den fulde kommando i denne store kamp. De må opnå den fulde kontrol over arbejdet med politisk omformning og ideologisk omformning i de demokratiske partier (politiske kredse) og i uddannelseskredse, inden for pressen (indbefattet alle aviser og tidsskrifter), videnskab og teknologi, litteratur og kunst, sundhedssektoren og industri og handel. Hver provins, centralt styret by og autonom region bør have sine egne marxistiske teoretikere, videnskabsmænd og tekniske kadre, forfattere, kunstnere og litteraturkritikere og førsteklases redaktører og journalister på deres egne aviser og tidsskrifter. Førstesekretærene (og også de andre sekretærer) bør vise aviser og tidsskrifter særlig opmærksomhed og ikke være dovne med dette; hver bør læse

mindst fem aviser og fem tidsskrifter for at sammenligne, så at de kan forbedre deres egne publikationer.

Vor kritik af de højreorienterede har givet alle i de demokratiske partier og i intellektuelle, industrielle og handelsmæssige kredse et stort chok. Det bør bemærkes at flertallet af dem (mellemgruppen) er tilbøjelige til at acceptere den socialistiske vej og proletariats ledelse. Denne tilbøjelighed varierer i grad hos forskellige kategorier af folk. Det bør videre bemærkes, at selv om de nu blot viser en tilbøjelighed til en virkelig accept af de grundlæggende ting, nemlig den socialistiske vej og proletariats ledelse, betegner selve denne tilbøjelighed det første skridt på deres lange rejse fra borgerskabets standpunkt til arbejderklassens standpunkt. Efter et års rettelse (fra maj i år til maj næste år), vil de være i stand til at tage et stort skridt fremad. Førhen var deres sind uforberedte på at tage del i socialistisk revolution. For dem skete denne revolution ganske pludseligt. Det var også tilfældet for et antal af det kommunistiske partis medlemmer. Kritikken af de højreorienterede og rettelsesbevægelsen, vil give disse folk og de brede masser en grundig opdragelse i socialisme.

Storskrifttegnplakater kan tages i brug alle steder undtagen i butikslokaler, landområder (distrikter og kommuner), folkeskoler, og bataljoner og kompagnier i de væbnede styrker. Under de forhold, der hersker i vort land, er det en form, der er gunstig for proletariats og ugunstig for borgerskabet. Frygt for storskrifttegnplakaten er grundløs. Storskrifttegnplakater, diskussionsmøder og debatter er tre udmærkede former til at afsløre og overvinde modsigelser og hjælpe folk til at gøre fremskridt på højere uddannelsesinstitutioner, i departementer og organer på følgende niveauer: centralt, i provinserne og de centralt styrede byer, i præfekturerne og amterne og i store virksomheder i byerne.

På intet tidspunkt bør produktion og andet arbejde forsømmes under rettelsesbevægelsen. Myndighederne de forskellige steder bør ikke påbegyn- de rettelsen i alle enheder under dem samtidig, men gøre det på skift og udføre den gruppevis.

Vær ikke bange for den voldsomme storm, gør jer sejge og tål den. I hver enhed vil det værste regnskyl drive over i løbet af to eller tre uger, og så kan enheden skifte om til et nyt stadium med modangreb på de højreorienterede. Stillet overfor de højreorienteredes vilde angreb gennem disse to eller tre uger, bør de ledende kadre i de forskellige enheder gøre sig sejge og lade dem tale ud uden at gendrive dem, koncentrere sig om at analysere og studere situationen, mønstre styrken til modangrebet og forene sig med venstrekræfterne, vinde centrum over og isolere de højreorienterede - alt dette udgør et udmærket stykke marxistisk taktik.

Stadiet med frit at fremsætte synspunkter (idet man samtidig udfører omformning), stadiet med modangreb på de højreorienterede (idet man

samtidig ufører omformning), stadiet hvor man lægger vægten på omformning (med fortsat fri fremsættelse af synspunkter) og stadiet i hvilket alle studerer relevante papirer og udøver kritik og selvkritik for at hæve deres egen politiske bevidsthed - det er de fire absolut nødvendige stadier i rettelseskampagnen på følgende niveauer: centralt, i provinserne og de centralt styrede byer, i præfekturerne og i amterne. Desuden må rettelsen føres på »græsrodsniveau« i byerne og på landet. Efter en sådan bevægelse, er det helt sikkert, at hele partiet og hele folket vil få en frisk hudfarve.

Førstesekretærerne for partikomiteerne i provinserne, de centralt styrede byer og de autonome regioner og partikomiteerne i amterne anmodes om at hellige nogen tid i august til at studere undersøgelsen af kooperativer, produktion, korn og andre spørgsmål i landområderne til forberedelse af centralkomiteens plenarmøde, som skal afholdes i september. Studér venligst de fyrré artikler i Programmet for Landbrugets Udvikling én for én og se efter, om der er behov for ændringer.

Noter

- ¹ Sovjetunionens kommunistiske Partis (bolsjevikernes) Historie - Kort Fremstilling. 9. Kapitel, 5. afsnit.

VÆR AKTIVE I AT FREMME REVOLUTIONEN

9. oktober 1957

Denne konference har været en succes. I og med at kammerater fra provinsernes og præfekturernes partikomiteer har deltaget, bliver centralkomiteens udvidede plenarmøde faktisk en kadrekonference med tre niveauer. Det er således velegnet til at afklare de politiske linjer, til at udveksle erfaringer og til at opnå viljens enhed.

Måske er det nødvendigt at indkalde til en sådan konference én gang om året. Arbejdet er nemlig meget kompliceret i så stort et land som vort. Vi indkaldte ikke til en sådan konference sidste år; det måtte vi undgælde for, og der opstod en højreopportunistisk afvigelse. Der var flod forrige år; men sidste år begyndte den at synke. Selvfølgelig afholdt vi den 8. kongres sidste år, så vi havde ikke tid. Næste gang, der bliver indkaldt til en sådan konference, kan der også komme partisekretærer fra amtskomiteer og fra distriktspartikomiteer i nogle større byer med. Det ville f.eks. være i orden at have hundrede mere med eller sådan noget lignende. Jeg foreslår, at hver provins også indkalder til en konference for hele provinsen med kadrer på tre eller fire niveauer, heriblandt nogle fra kooperativerne, så problemerne kan diskuteres til bunds. Dette er det første punkt.

Det andet punkt bliver nogle få ord om rettelsesbevægelsen. Vær dristige, grundige og beslutsomme med at lade folk fremsætte deres synspunkter og med at ændre sig. Det må vi holde fast ved. Er det så desuden nødvendigt med en kampagne imod de højreorienterede og endda en kraftig en af slag-sen? Nej, det er det ikke. For kampagnen mod de højreorienterede er på rette spor og er allerede afsluttet nogle steder. Nu bør vægten lægges på at fremsætte synspunkter og at få folk til at ændre sig på græsrodsniveauet, dvs. på amts-, distrikts- og kommuneniveau. I nogle afdelinger på centralt niveau, på provinsniveau og på de centralt styrende byers niveau bør fremsættelsen af synspunkter fortsætte, men vægten bør lægges på at få folk til at ændre sig.

Tale ved Kinas kommunistiske Partis 8. centralkomités 3. udvidede plenarmøde.

I årets løb har masserne skabt en ny form for revolution, en ny form at føre massekamp på, nemlig at tale frit, at fremsætte deres synspunkter fuldt ud, at afholde store debatter og at skrive storskrifttegnsplakater. Vor revolution har nu fundet en form, som passer godt til dens indhold. Denne form kunne ikke være opstået tidligere. Eftersom vi var optaget af at kæmpe i de fem store bevægelser¹ og i de tre store omformninger², var det umuligt at denne form for afslappet debat skulle opstå. Det ville have været utilladeligt at afsætte et helt år til en afslappet debat, til at fremlægge kendsgerninger og diskutere tingene til bunds. Nu kan det lade sig gøre. Vi har fundet denne form, en form som passer til indholdet af massernes nuværende kamp, til indholdet af den nuværende klassekamp og til den rigtige måde at behandle modsigelser inden for folket på. Grib fat om denne form, og I vil fra nu af opdage, at det er meget nemmere at klare tingene. Større og mindre spørgsmål om, hvad der er rigtigt og forkert, og problemer i revolutionen og opbygningen, kan løses ved at fremsætte synspunkter og ved at holde debatter og det endda hurtigere. Venstrefløjen bør frit fremsætte sine synspunkter og holde debatter, ikke kun med centrum, men også åbent med de højreorienterede og i landsbyerne med godsejerne og de rige bønder. Da vi ikke er bange for at tabe ansigt har vi i vore aviser offentliggjort sådant sludder som »det kommunistiske parti monopoliserer alting«, »det kommunistiske parti bør gå af« og »se at komme ned fra bærestolen«. Vi har lige sat os op i bærestolen, og nu vil de højreorienterede allerede have os til at komme »ned«. At tale frit, at fremsætte sine synspunkter fuldt ud, at afholde store debatter og at skrive storskrifttegnsplakater er den form, der bedst egner sig til at vække massernes initiativ og til at forøge deres ansvarsfølelse.

Vort parti har en demokratisk tradition. Uden denne tradition ville det have været umuligt at acceptere en sådan fri fremsættelse af synspunkter, store debatter og storskrifttegnsplakater. Under rettelseskampagnen i Yenan gjorde folk notater, aflagde selvkritik og hjalp hinanden i grupper på syv-otte stykker. Dette varede i flere måneder. Alle, jeg har mødt, er taknemmelige for den rettelse; de siger, at først da begyndte de at kaste subjektivismen af sig. På jordreformernes tid rådspurgte vi masserne, så snart der opstod problemer, så vi kunne få begreberne klaret. I vore hærenheder sikrede kompagnicheferne personligt, at deres folk var ordentligt dækket om natten, og de snakkede venligt med dem på lige fod. Demokratiske former fandtes i rigt mål i rettelsesbevægelsen i Yenan, i jordreformerne, i hærafdelingernes demokratiske liv, i de Tre Kontroller og de Tre Forbedringer³, og senere i kampene mod »de tre onder« og »de fem onder« og i den ideologiske omformning af intellektuelle. Men det er først nu, at synspunkter frit kan fremsættes, at store debatter kan afholdes og følges op af vejledning og overbevisning i »den svage brises og den milde regns« ånd. Vi har fundet denne form, som vil gavne vor sag umådeligt meget og gøre det lettere for os

at overvinde subjektivisme, bureaukratisme og kommandisme (med kommandisme mener vi at slå eller skælde folk ud, eller at tvinge dem til at udføre ordrer) og for ledende kadre at forene sig med masserne.

I år har der været en storslået udvikling i vor demokratiske tradition, og denne form med frit at ytre sig, at give fuldt udtryk for sine synspunkter, at afholde store debatter og at skrive storskrifttegnsplakater bør gives videre til fremtidens generationer. Den bringer det socialistiske demokrati til fuld udfoldelse. Denne form for demokrati er kun mulig i socialistiske lande, ikke i kapitalistiske. På grundlag af et sådant demokrati bliver centralismen ikke svækket, men yderligere styrket, og det samme er tilfældet med proletarietets diktatur. Proletariatet må nemlig stole på sine brede alliancer i udøvelsen af diktaturet, det kan ikke gøre det alene. Proletariatet i Kina er lille i antal, det er kun på omkring ti millioner, og det må stole på de mange hundrede millioner fattigbønder og lavere middelbønder, de fattige i byerne, de dårligt stillede håndværkere og de revolutionære intellektuelle for at udøve diktatur - ellers kan det ikke gøre det. Nu da vi har vakt disses begejstring, bliver proletarietets diktatur konsolideret.

For det tredje er der landbruget. 40-punktsprogrammet for landbrugsudvikling er blevet revideret og bliver snart udsendt. Kammerater, jeg beder jer om at gøre et godt stykke arbejde med at organisere debatter og diskussioner af det i landsbyerne. Jeg har spurgt nogle kammerater, om præfekturer skal lægge landbrugsplaner. De svarede ja. Skal distrikterne også? Igen svarede de ja. Hvad med kommunerne? Også her svarede de ja. Kooperativerne bør ligeledes lægge sådanne planer. Så bliver der i alt seks niveauer: provins, præfektur, amt, distrikt, kommune og kooperativ. Jeg beder jer om at være omhyggelige, så I ikke spilder nogen tid, når I opstiller disse landbrugsplaner. En plan og et program er én og samme ting, og da vi har for vane at bruge ordet plan, så lad os blive ved det. Vi må stædigt blive ved med at lave forståelige planer, at give mere effektive retningslinjer, at have partisekretærer til at tage energisk fat og at have alle partimedlemmer til at være med til at drive kooperativerne. Tilsyneladende hjalp ikke alle partimedlemmer til med at drive kooperativerne i den anden halvdel af sidste år, og det var sjældent, at partisekretærene gav et ordentligt nap med. I år bør vi fastholde vor tidligere indsats.

Hvornår vil planerne være færdige? Jeg har spurgt nogle kammerater og fået at vide, at de er færdige nogle steder og ikke helt andre. Kan planerne være klar til vinter eller næste forår, når der nu bliver lagt pres på provins-, præfektur- og amtsniveauerne? Hvis ikke, skal de under alle omstændigheder være parate i det følgende år, og på alle seks niveauer. Vi har nemlig gjort erfaringer i flere år, og Det nationale 40-punktsprogram for landbrugsudvikling er næsten færdigt. Dette program og planer på provinsniveau og på andre niveauer, bør alle diskuteres i landsbyerne. Men eftersom

det bliver for meget at diskutere alle syv planer på én gang, foretrækker vi at lave en fordeling af den tid, hvor masserne holder debatter og fremsætter deres synspunkter. Her taler jeg om langtidsplaner. Hvad skal der ske, hvis det viser sig, at en plan er uanvendelig? Den må revideres, når vi har nogle få års større erfaring. For eksempel skal 40-punktsprogrammet revideres yderligere om nogle få år. Dette er uundgåeligt. Jeg vil tro, at de vil trænge til mindre revisioner hvert tredje år og en større hvert femte. Det er altid bedre at have en plan end ingen. Programmet dækker en periode på tolv år, og der er nu gået to, så der kun er ti tilbage; medmindre vi tager et fast greb om sagen, vil der være fare for, at det mislykkes at opfylde de mål, der er opstillet i de 40 punkter om udbyttet af korn pr. *mou* i de tre forskellige regioner, nemlig fire, fem og otte hundrede catty. Tag et fast greb om sagen, og målene kan opfyldes.

Efter min mening bør Kina stole på intensivt landbrug for at brødføde sig selv. En skønne dag bliver Kina det land i verden, der har de højeste udbytter. Nogle af vore amter producerer allerede et tusind catty pr. *mou*. Bliver det muligt at nå op på titusind catty pr. *mou* om et halvt århundrede? Bliver det i fremtiden muligt for regionen nord for Huangho at producere otte hundrede catty pr. *mou*, for regionen nord for Huai-floden at producere ét tusind catty pr. *mou* og for regionen syd for den totusind? Der er endnu nogle få årtier tilbage, før disse mål bliver nået i begyndelsen af det 21. århundrede, eller måske varer det knap så længe. Vi stoler på intensivt landbrug for at brødføde os selv, og selv med en temmelig stor befolkning har vi føde nok. Jeg tror at et gennemsnit på tre *mou* jord pr. person er mere end nok, og i fremtiden vil mindre end én *mou* give korn nok til at ernære én person. Selvfølgelig vil børnebegrænsning stadig være nødvendig, og jeg opfordrer ikke til stigning i antallet af fødsler.

Jeg beder jer om at undersøge, hvor meget korn bønderne faktisk forbruger. Vi bør opmuntre til flid og sparsommelighed i husholdningen og til at økonomisere med brugen af korn, så der kan skabes reserver. Når staten har reserver, og hvert kooperativ og hver familie også har det, vil vi sidde helt pænt i det med disse tre former for reserver. I modsat fald, hvis alt kornet bliver spist op, hvilken velfærd vil man da kunne tale om?

I år bør der akkumuleres en lille smule mere alle steder, hvor der har været en god høst, eller hvor der ikke har været naturkatastrofer. Det er yderst nødvendigt at udligne mulige mangler med overskud. I kooperativerne i nogle provinser udgør produktionsomkostningerne, foruden akkumulationsfonden (5%), den offentlige velfærdsfond (5%) og administrationsudgifter, 20% af hele produktionsværdien, og videre udgør større anlægsudgifter 20% af produktionsomkostningerne. Jeg har diskuteret sagen med kammerater fra andre provinser, som sagde, at disse større anlægsudgifter nok var en lille smule for høje. Hvad jeg siger i dag, skal opfattes som forslag,

som I kan gennemføre, hvis de er rimelige, ellers ikke. Yderligere er det ikke nødvendigt, at alle provinser og amter handler på den samme måde, og jeg lader det være op til jer at overveje sagen. Kooperativernes administrationsudgifter har nogle steder udgjort for stor en del og bør derfor reduceres til 1%. De består af diæter til kooperativernes kadre og administrationsudgifter. De bør skæres ned, og udgifterne til investeringer i landbrugsjord bør øges.

Det kinesiske folk bør stile højt. Vi bør lære alle i landets byer og landsbyer at have høje mål og at stile højt. Er det at stile højt at hengive sig til at spise og drikke, at spise og drikke alt op? Nej, det er det ikke. Vi bør være flittige og sparsommelige i vor husholdning, og vi bør lægge langsigtede planer. Når folk bærer rødt eller hvidt, altså ved bryllupper og begravelser, kan skikken med at give rundhåndede fester sagtens afskaffes. Vi bør være sparsommelige i disse forhold og undgå ødselhed. Dette er et spørgsmål om at ændre gamle skikke. I denne hensigt er det nødvendigt at fremsætte sine synspunkter i stor stil, eller måske i det små. Så er der spilleri. Tidligere var det umuligt at forbyde denne skik, som kun kan ændres ved frit at fremsætte sine synspunkter og ved debat. Efter min mening bør en ændring af de gamle skikke også indgå i de planer, der skal lægges.

Så er der spørgsmålet med at udrydde de fire skadedyr, og at lægge vægt på hygiejnen. Jeg er meget ivrig efter at få udryddet de fire skadedyr: rotter, spurve, fluer og myg. Eftersom der kun er ti år tilbage, kan vi så ikke gøre nogle forberedelser og lave noget propaganda i år og begynde på arbejdet til næste forår? Det er nemlig lige på den tid fluerne kommer frem. Jeg mener stadig, at vi bør feje disse skadedyr væk, og at hele nationen bør vie hygiejnen særlig opmærksomhed. Dette er et spørgsmål om civilisation, hvis niveau bør hæves markant. Der bør holdes en kappestrid; enhver mulig anstrengelse bør tages i anvendelse for at udrydde disse skadedyr, og alle bør vie hygiejnen opmærksomhed. Fremskridtet vil sikkert være ujævnt i forskellige provinser og amter, men lad os alligevel se, hvem der vinder. Kina bør blive et land med »fire uden'er«, uden rotter, uden spurve, uden fluer og uden myg.

Der bør også være et tiårsprogram for familieplanlægning. Det skal imidlertid ikke fremskyndes i de nationale mindretals områder eller i tyndt befolkede områder. Selv i tætbefolkede områder er det nødvendigt at afprøve det på udvalgte steder og så sprede det trinvis, indtil familieplanlægning gradvis bliver almindeligt udbredt. Familieplanlægning kræver åbenhed i uddannelsen, hvilket ganske enkelt betyder at fremsætte synspunkter frit og at holde store debatter. Hvad formeringen angår, har den menneskelige race befundet sig på et stadium af totalt anarki, og den har ikke været i stand til at holde den under kontrol. Den fuldstændige virkeliggørelse af familieplanlægningen i fremtiden kan ikke gennemføres uden samfundets vægt som

helhed står bag, dvs. uden almen tilslutning og fælles anstrengelse.

Der er også spørgsmålet om omfattende planlægning. Jeg har lige talt om landbrugsplaner; men der er også planer for industrien, handel, kultur og uddannelse. Det er absolut nødvendigt at udarbejde omfattende planer, som sætter industri, landbrug, handel, kultur og uddannelse i sammenhæng og koordinerer dem.

At opdyrke forsøgsjorder er en erfaring, det er værd at gøre overalt. De ledende kadre i amter, distrikter, kommuner og kooperativer bør alle dyrke et lille stykke jord og eksperimentere for at se, om der kan opnås et højt udbytte, og hvilke metoder der tjener til dette formål.

Vi må se at lære landbrugsteknik. Det er ikke længere muligt at arbejde i landbrug uden at tilegne sig disse teknikker. Politik og erhverv danner en enhed af modsætninger, hvor politik er dominerende og primær, og altimens vi skal bekæmpe tendenser til at overse politikken, går det ikke at indskrænke sig til politik og ikke have nogen teknisk eller professionel viden. Uanset hvilket område vore kammerater befinder sig indenfor, bør de alle tilegne sig nogen teknisk og professionel viden, hvad enten det er inden for industri, landbrug, handel eller kultur og uddannelse. Jeg mener også, at der bør laves en tiårsplan her. Vore kadre inden for alle brancher og fag bør stræbe efter at blive dygtige i teknisk og professionelt arbejde, blive eksperter og således blive både røde og eksperter. Det er forkert at tale om at blive ekspert, før man bliver rød, for det er ensbetydende med at blive hvid, før man bliver rød. De, som siger sådan noget, har i sinde at forblive hvide til det sidste, og det med at blive rød er bare tom snak. Nu om stunder er der nogle kadre, som ikke længere er røde, fordi de ligger under for de rige bønders måde at tænke på. Nogle mennesker er hvide, f.eks. højreopportunisterne i partiet, som politisk er hvide og teknisk er ukyndige. Andre er grå og atter andre lyserøde. Det er venstrefløjen, som virkelig er rød, flammende rød, som farven på vort røde femstjernede flag. Men det er ikke nok alene at være rød, man må også have en professionel og teknisk viden. For tiden er mange kadre kun røde og ikke eksperter, og de mangler professionel eller teknisk viden. De højreorienterede siger, at vi ikke kan lede, at »lægmænd ikke kan lede eksperter«. Vi tilbageviser dem ved at hævde, at vi kan. Når vi påstår, at vi kan, mener vi, at vi kan politisk. Hvad teknisk viden angår, har vi stadig meget at lære, og vi vil bestemt være i stand til at lære det.

Proletariatet kan ikke opbygge socialismen uden sin egen store stab af teknikere og teoretiske arbejdere. Vi bør danne en stab af proletariske intellektuelle inden for de næste ti år (planerne til udvikling af videnskab dækker også tolv år, og der er stadig ti år tilbage). Vore partimedlemmer og aktivister, som ikke er medlemmer af partiet, bør alle stræbe efter at blive proletariske intellektuelle.

Planer til at skole proletariske intellektuelle bør udarbejdes på alle ni-

veauer, især på provins-, præfektur- og amtsniveau, for ellers vil tiden gå, uden at der bliver skolet nogen af den slags. Der er en gammelt kinesisk talemåde, som siger: »Det tager ti år at få træer til at vokse op, men hundrede for mennesker bliver modne«. Lad os trække halvfems fra de hundrede år og modne folk på ti. Det er ikke sandt, at det tager ti år at få træer til at vokse op, eftersom det tager femogtyve år sydpå og endnu længere tid nordpå. Men det er i høj grad muligt at opdrage folk på ti år. Vi har haft otte år, og hvis vi lægger ti til, har vi haft atten år; det må forventes at der til den tid grundlæggende vil være skabt en stab af arbejderklasseeksperter med en marxistisk ideologi. Derefter vil opgaven i andre ti år blive at udvide denne stab og højne dens niveau.

Når vi taler om forholdet mellem landbrug og industri, bør vi selvfølgelig koncentrere os om sværindustrien og prioritere dens udvikling; dette er et princip, der ikke kan være nogen tvivl eller vaklen om. Men ud fra denne forudsætning skal vi udvikle industri og landbrug samtidigt og gradvis opbygge en moderne industri og et moderne landbrug. Vi taler tit om at gøre Kina til et industriland, og det involverer faktisk en modernisering af landbruget. Vægten i vores propaganda bør fra nu af lægges på landbruget. Det har kammerat Teng Hsiao-ping også talt om.

For det fjerde: Om de to metoder. Der er mindst to måder at gøre tingene på, den ene frembringer langsommere og dårligere resultater og den anden hurtigere og bedre. Her indgår både hurtighed og kvalitet. Man skal ikke blot overveje én metode, men altid mindst to: Se for eksempel på jernbanebygning. Der måtte der være flere planer, så man kunne vælge én af flere ruter. Der kan være mange og mindst to måder at sammenligne på. Skal synspunkter for eksempel udtrykkes i stor stil eller i det små? Skal der være storskrifttegnspakater eller ej? Hvad er bedst? Der er masser af den slags spørgsmål, men på én eller anden måde har det ikke været tilladt at fremsætte sine synspunkter frit. Ingen af myndighederne i de fireogtredivte højere læreanstalter i Peking har tilladt det, eller tilladt det villigt og uden tøven. For dem vil det betyde, at de selv vil komme i ilden. At få dem til at tillade folk frit at fremsætte deres synspunkter kræver megen overtalelse, og ikke nok med det, et anseeligt pres er også nødvendigt, nemlig ved at udsende åbne opfordringer og ved at holde mange møder, så de føler sig skakmat og »tvunget til at følge oprørerne fra Liangshan bjerget«. Da vi lavede revolution tidligere, opstod der forskellige meninger i partiet med hensyn til denne eller hin metode og denne eller hin politiske linie, men til sidst valgte vi den politik, der bedst stemte overens med de herskende forhold, og der blev gjort større fremskridt i perioderne med modstandskrigen mod Japan og befrielseskrigen end i de forudgående perioder. På samme måde kan der være denne eller hin politik for opbygningen, og her bør vi også vælge den politik, som bedst passer til de faktiske forhold.

Den sovjetiske erfaring i opbygning er temmelig fuldstændig. Med fuldstændig mener jeg, at den også omfatter at begå fejl. Ingen erfaring kan anses for at være fuldstændig, medmindre den omfatter begåede fejltagelser. At lære af Sovjetunionen betyder ikke at kopiere alting mekanisk, hvilket er lige præcis, hvad dogmatikere gør. Det var efter vi havde kritiseret dogmatismen, at vi opmuntrede folk til at lære af Sovjetunionen, og derfor var der ingen fare. Siden rettelsesbevægelsen i Yenan og den 7. kongres har vi lagt vægt på at lære af Sovjetunionen, hvilket ikke alene ikke har skadet os, men har vist sig at være gavnligt. Når det drejer sig om revolutionen, har vi erfaring. Når det drejer sig om opbygning, er vi lige begyndt, og vi har kun otte års erfaring. I vor opbygning dominerer resultaterne, men vi er ikke uden fejl. Vi vil fortsat begå fejl, men færre, håber vi. At lære af Sovjetunionen bør også omfatte at studere dens fejltagelser. Når vi har studeret dem, behøver vi ikke at tage så mange omveje. Kan vi ikke undgå Sovjetunionens omvej og gøre tingene hurtigere og bedre? Det bør vi selvfølgelig stræbe efter. Kan vi for eksempel ikke nå 20.000.000 tons i stålproduktionen over en periode på tre femårsplaner eller en smule længere? Det kan vi, hvis vi anstrenger os for det. Til dette formål må vi oprette flere små stålværker. Jeg mener, vi bør drive flere stålværker, som producerer fra 30.000 til 50.000 eller fra 70.000 til 80.000 tons årligt, fordi de er meget nyttige. Det er også nødvendigt at oprette middelstore værker med en årlig kapacitet på 300.000 eller 400.000 tons.

For det femte: Sidste år blev mange ting fejlet bort. Den ene var princippet om at gøre tingene med større, hurtigere, bedre og mere økonomiske resultater. Kravet om større og hurtigere resultater blev opgivet, og sammen med det blev kravet om bedre og mere økonomiske resultater også fejlet bort. Jeg tror ikke, at der er nogen, der protesterer mod at gøre tingene bedre og mere økonomisk; det er blot det at gøre tingene med større og hurtigere resultater, som folk ikke kan lide, og som nogle kammerater giver betegnelsen »ubesindighed«. Faktisk er meningen med »bedre« og »mere økonomisk« at begrænse »større« og »hurtigere«. »Bedre« betyder bedre kvalitet, »mere økonomisk« betyder at bruge færre penge, »større« betyder at producere mere og flere ting, og »hurtigere« betyder også at producere mere og flere ting. Denne parole indeholder selv en begrænsning, idet den kræver bedre og mere økonomiske resultater, dvs. bedre kvalitet og lavere omkostninger, hvilket udelukker større og hurtigere resultater, som er urealistiske. Det glæder mig at nogle kammerater har talt om dette spørgsmål på mødet. Jeg har desuden læst en artikel om det i avisen. Vort krav om større, hurtigere, bedre og mere økonomiske resultater er reelt og i overensstemmelse med de faktiske forhold og ikke subjektivt. Vi bør altid gøre vores yderste for at nå større og hurtigere resultater; det, vi er imod, er blot de subjektive krav om større og hurtigere resultater. I sidste halvdel af sidste år blæste et vindstød

denne parole bort, som jeg ønsker at bevare. Er det muligt? Jeg beder jer overveje sagen.

40-punktsprogrammet for landbrugsudvikling blev også fejlet bort. Disse fyre punkter blev upopulære sidste år, men får nu et »come-back«.

Komiteer, der skulle arbejde for fremskridt, blev også fejlet bort. Jeg stillede engang spørgsmålet: Er det kommunistiske partis centralkomite, partikomiteerne på alle niveauer, statsrådet og folkerådene på alle niveauer - kort sagt, mængden af »komiteer« blandt hvilke partikomiteerne er de primære - er alle disse komiteer egentligt tilhængere af at støtte fremskridtet eller tilhængere af at støtte tilbageskridt? De burde være komiteer, der arbejder for fremskridt. Kan vi ikke igen oprette de komiteer, der skulle arbejde for fremskridt, som blev fejlet bort af sidste års vindstød? Hvis I alle sammen taler imod at genoprette dem og er indstillede på at organisere komiteer, der arbejder for tilbageskridt, så kan jeg ikke gøre noget ved det, når I er så mange. Men efter dette møde at dømme ønsker alle at arbejde for fremskridt, og der har ikke været en eneste tale til fordel for tilbageskridt. Det var den højreopportunistiske Chang-Lo alliance, som ville have os til at gå baglæns. I de tilfælde, hvor tingene faktisk udvikler sig for hurtigt og ud over passende grænser, er midlertidige og delvise tilbageskridt tilladelige, dvs. vi må tage et skridt baglæns eller sætte tempoet et trin ned. Men vor generelle politik er altid at arbejde for fremskridt.

For det sjette: Modsigelsen mellem proletariatet og borgerskabet, mellem den socialistiske og den kapitalistiske vej, er uden tvivl hovedmodsigelsen i Kina i dag. Vor nuværende opgave er forskellig fra den tidligere. Tidligere var hovedopgaven for proletariatet at lede masserne i kampe mod feudalisme og imperialismen, en opgave som allerede er fuldendt. Hvad er så hovedmodsigelsen nu? Vi er nu igang med den socialistiske revolution, hvis spydspids er rettet mod borgerskabet, og på samme tid sigter denne revolution på at omforme systemet med individuel produktion, dvs. at oprette kooperativer; følgelig er hovedmodsigelsen den mellem socialisme og kapitalisme, mellem kollektivismen og individualisme, eller i en nøddeskal mellem den socialistiske og den kapitalistiske vej. Resolutionen fra den 8. kongres omtaler ikke dette spørgsmål. Den indeholder en passage, som taler om hovedmodsigelsen, som den der går mellem det avancerede socialistiske system og de tilbagestående samfundsmæssige produktivkræfter. Denne formulering er ukorrekt. På den 7. centralkomités 2. plenarmøde fastslog vi, at efter den landsomfattende sejr ville hovedmodsigelsen her i landet være den mellem arbejderklassen og borgerskabet, og internationalt den mellem Kina og imperialismen. Selv om vi ikke gav nogen offentlig henvisning til denne udtalelse efter mødet, har vi handlet efter den lige siden, fordi vor revolution har udviklet sig til den socialistiske revolution, og det er dét, vi har beskæftiget os med. De tre store omformninger udgør en socialistisk revolution,

hovedsagelig en revolution i ejendomsretten over produktionsmidlerne; de er grundlæggende fuldendt. De har alle været hårde klassekampe.

I den anden halvdel af sidste år blev klassekampen dæmpet, en dæmpning som blev frembragt med fuldt overlæg. Men så snart vi havde tilladt det, begyndte borgerskabet, de borgerlige intellektuelle, godsejerne, de rige bønder og dele af de velstående middelbønder at angribe os. Det var det, der skete i år. Vi tillod neddæmpningen, og de startede angrebet - det passede os fint, vi vandt initiativet. Som det hedder i lederen i *Folkets Dagblad*: »Træet foretrækker nok vindstille, men vinden vil ikke lægge sig«. De ønskede at fremkalde en storm, en tyfon af en vis styrke! Godt, så begyndte vi at bygge et »læbælte«. Dette var kampen mod de højreorienterede, rettelsesbevægelsen.

Rettelsen består af to opgaver: Den ene er at bekæmpe de højreorienterede, herunder at bekæmpe borgerlig ideologi, og den anden er at få folk til at ændre sig, hvilket også medfører en kamp mellem de to linier. Subjektivisme, bureaukrati og sekterisme er alle borgerlige fænomener, hvis tilstedeværelse i vort parti, borgerskabet bør beskyldes for. Vil det stadig være muligt at give borgerskabet skylden for det om et århundrede eller to? Det bliver temmelig vanskeligt, er jeg bange for. Vil der stadig være bureaukrati og subjektivisme til den tid? Ja, det vil der, men skylden vil blive lagt på tilbagestående. I samfundet vil der altid være et venstre, et centrum og et højre, og der vil altid være nogle, der er fremskredne, middelgode og tilbagestående. Hvis man til den tid gør sig skyldig i bureaukrati og subjektivisme, er man tilbagestående.

Rettelsesbevægelsen vil fortsætte frem til 1. maj næste år, så megen tid er der til det. Vil der blive en dæmpning igen efter 1. maj? Ja, det tror jeg. Kan man kalde en sådan dæmpning en højreafvigelse? Det tror jeg ikke. Se for eksempel på et møde. Hvis det fortsætter og fortsætter nat og dag i seks måneder i træk, er jeg bange for, at mange folk simpelthen vil forsvinde. Vort arbejde skal derfor svare til omstændighederne, snart skal det optrappes, snart dæmpes. Sidste år vandt vi så stor en sejr, at kapitalisterne slog på tromme og gong-gonger for at vise deres trofasthed. Hvis vi ikke havde tilladt en dæmpning, ville vi have fundet det svært at retfærdiggøre os, da der ikke var nogen passende undskyldning. Vi har sagt, at spørgsmålet om ejendom er løst grundlæggende, men ikke fuldstændigt. Klassekampen er ikke døet ud. At slække er derfor ikke en principiel indrømmelse, men noget omstændighederne kan kræve.

Jeg tror at rettelsen bør fortsætte indtil 1. maj næste år, og at den skal standse i årets sidste halvdel. Til den tid vil vi se, om der er behov for endnu en rettelseskampagne eller endnu en debat på landet, og vi vil diskutere sagen det følgende år. I alle tilfælde skal der være en rettelseskampagne om to år. Hvis vi ikke starter én til den tid, eller endnu værre i flere år, vil de gamle og nye højreorienterede og de, der stikker snuden frem for tiden,

begynde at sno sig igen. Desuden er det sandsynligt, at nogle elementer til højre for midten, nogle elementer i midten og endda nogle til venstre vil ændre sig. Der er nogle tvivlsomme typer i verden, hvis højrealvigende følelser vil komme frem, og som vil fremsætte skadelige bemærkninger og højreopportunistiske iagttagelser, hvis man slækker over en længere periode. Det er også nødvendigt hele tiden at undervise vore hærenheder i de tre disciplinære hovedbud og de otte regler om opmærksomhed. Hvis man standser i nogle få måneder, vil moralen blive svækket. Moralens bør hæves flere gange om året. De nye rekrutter bør uddannes. Selv veteranernes og seniorkadrernes ideologi ville ændre sig, hvis der ikke var nogen rettelsesbevægelse.

Et enkelt ord i forbifarten om vore uoverensstemmelser med Sovjetunionen. Først og fremmest er der en modsigelse mellem os og Hrusjtjov i spørgsmålet om Stalin. Han har malet et meget sort billede af Stalin, og vi er ikke enige med ham. Han har gjort Stalin så forfærdelig grim! Derfor er det ikke længere noget, der kun angår hans land; det angår alle lande. Vi har sat Stalins portræt op på Tien An Men pladsen. Dette er i harmoni med ønsket hos det arbejdende folk i hele verden, og det angiver vore fundamentale uoverensstemmelser med Hrusjtjov. Hvad Stalin selv angår, bør man i det mindste vurdere ham til 70-80, 70 for resultaterne og 30 for hans fejltagelser. Det er måske ikke helt præcist, for hans fejltagelser udgør måske kun 20 eller endda 10, eller måske noget mere end 30%. Alt taget i betragtning, er Stalins resultater primære og hans mangler og fejl sekundære. På dette punkt har vi et andet syn end Hrusjtjov.

Dernæst er vi også uenige med Hrusjtjov og hans fæller i spørgsmålet om den fredelige overgang. Vi fastholder, at det proletariske parti i et hvilket som helst land bør være forberedt på to muligheder, den ene er fred, den anden krig. I det første tilfælde kræver det kommunistiske parti en fredelig overgang af den herskende klasse, og følger her Lenin i den parole, som han fremmede i perioden mellem februar- og oktoberrevolutionen. I lighed hermed har vi opfordret Chiang Kai-shek til at forhandle om fred. Dette er en defensiv parole imod borgerskabet, imod fjenden, der viser, at vi ønsker fred, ikke krig, og den vil hjælpe med at vinde masserne over på vor side. Det er en parole, der vil give os initiativet, og det er en taktisk parole. Men borgerskabet vil aldrig overgive statsmagten af egen fri vilje, men det vil ty til vold. Så er der den anden mulighed. Hvis de vil kæmpe, og de affyrer det første skud, kan vi ikke gøre andet end at skyde igen. At gribe statsmagten med våben - det er en strategisk parole. Hvis man insisterer på den fredelige overgang, vil der ikke være nogen afgrænsning til de socialistiske partier. Japans socialistiske Parti er lige netop sådan, det er kun forberedt på én mulighed, hvilket vil sige, at det aldrig vil bruge vold. Det samme gælder alle de socialistiske partier i verden. Sagt i almindelighed må proletarietets

politiske partier hellere være forberedt på to muligheder: Den ene, at en gentleman bruger munden og ikke næven, men den anden, at hvis slynglen bruger næverne, bruger jeg også mine. At se sådan på tingene foregriber begge muligheder og efterlader ingen smuthuller. Det går ikke på nogen anden måde. I dag fremfører de kommunistiske partier i flere lande, f.eks. det britiske, kun parolen om fredelig overgang. Vi har talt om dette med lederen af det britiske parti, men vi kom ingen vegne. De kan selvfølgelig føle sig stolte, for som deres leder betvivlede: »Hvordan kan Hrusjov påstå, at han har introduceret den fredelige overgang? Jeg fremførte den længe før ham!«

Desuden forstår de sovjetiske kammerater ikke vor politik med at lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeretninger kappes. Det, vi ønsker, er at lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeretninger kappes inden for socialismens rammer, inden for folkets rækker, hvor kontrarevolutionære udelukkes. Selvfølgelig kan der ske omgrupperinger inden for folket selv, og en del af det kan blive til vore fjender. Se f.eks. på de højreorienterede. Tidligere var de en del af folket, men for tiden forekommer det mig, at de er en tredjedel folk og to tredjedele kontrarevolutionære. Skal vi fratage dem stemmeretten? Som helhed er det bedst ikke at gøre det, med undtagelse af de få, som skal straffes efter loven eller forbedres gennem arbejde. Nogle af dem vil måske endda få lov til at sidde i Den rådgivende politiske Konferences nationale komite, fordi det alligevel er i orden, at komiteen har omkring tusind medlemmer. Vi erklærer åbent, at de er vore fjender, og at modsigelsen mellem os og dem er en modsigelse mellem folket og fjenden, fordi de er imod socialismen, mod det kommunistiske partis ledelse og mod proletariats diktatur. Kort sagt, deres ord og handlinger er ikke i overensstemmelse med de seks kriterier!⁶ De er giftige ukrudtsplanter. Nogle få giftige ukrudtsplanter vil altid skyde frem blandt folket uanset tidspunktet.

Til sidst: Vi bør se at komme igang med at gøre ihærdige anstrengelser i vore studier. Læg mærke til disse tre ord: »gøre«, »ihærdige« og »anstrengelser«. Vi må se at komme igang med at gøre ihærdige anstrengelser. I dag er der mange af vore kammerater, som ikke gør ihærdige anstrengelser, og nogle kammerater bruger deres overskydende kræfter, når de har været på arbejde, til for det meste at spille kort og mah-jong eller at danse, og det synes jeg er dårligt. Vi bør bruge størstedelen af vor overskydende energi, efter vi har været på arbejde, til at studere, og vi bør gøre det til en vane at studere. Hvad bør vi så studere? For det første bør vi studere marxismen-leninismen, for det andet teknologi og for det tredje naturvidenskab. Desuden er der litteratur, og især litteraturteorier, som ledende kadrer bør vide noget om. De bør også vide noget om journalistik og uddannelser. Kort sagt er der en meget stor sum af viden, som vi bør få en vis generel forstå-

else af. For det er meningen, at vi skal varetage ledelsen af disse sager! Hvilken slags specialister kan man kalde folk som os? Vi kan kaldes politiske specialister. Hvordan kan vi fortsætte uden at kende til disse sager, og hvordan kan vi lede dem? Alle provinser har deres egne aviser, hvilket vi overså tidligere, og de har deres egne tidsskrifter for litteratur og kunst og deres egne organisationer, hvilket også blev overset, ligesom det var tilfældet med de demokratiske partier, den forenede front og uddannelserne. Alle disse ting blev forsømt, og derfor var det netop på disse områder, at oprørene brød ud. Men så snart der blev sørget for disse ting, skiftede hele situationen i løbet af få måneder. Lo Lung-chi spurgte, hvordan små proletariske intellektuelle kunne lede store småborgerlige intellektuelle? Der tog han fejl. Han siger, han er småborgerlig, men faktisk er han borgerlig. Det er lige præcis hvad de »små proletariske intellektuelle« vil gøre - tage ledelsen over de store borgerlige intellektuelle. Proletariatet har haft en gruppe intellektuelle i sin tjeneste, hvoraf den første var Marx, de følgende Engels, Lenin og Stalin, og nu er der folk som os og mange andre. Proletariatet er den mest fremskredne klasse, som vil lede revolutionen i hele verden.

Noter

¹ De fem store bevægelser var: jordreformen, bevægelsen for at modstå den amerikanske aggression og bistå Korea, udrensningen af de kontrarevolutionære, bevægelsen mod de »tre onder« og de »fem onder« og den ideologiske omformning.

² Dette henviser til den socialistiske omformning af landbrug, håndværk, kapitalistisk industri og handel.

³ »Den demokratiske bevægelse i hæren«, Note 1 i *Udvalgte Værker af Mao Tsetung*, Bind IV.

⁴ Liangshan bjerget i Shantung-provinsen var en base for bonderebeller i Sung-dynastiet. De fleste oprørsledere i den klassiske roman *Vandkanten* blev tvunget til at søge tilflugt på Liangshan-bjerget på grund af myndighedernes eller de despotiske godsejeres undertrykkelse. Udtrykket »at være tvunget til at følge oprørerne på Liangshanbjerget« er siden kommet til at betyde, at gøre noget under pres.

⁵ Han Ying (Det vestlige Han Dynasti), *Kommentar til Sangenes Bog*, kapitel 9.

⁶ Se side 363 ovenfor.

HAV EN FAST TRO PÅ FOLKETS FLERTAL

13. oktober 1957

Rettelsesbevægelsen har nu fundet en form, nemlig at tale frit, at udtrykke sine synspunkter fuldt ud, at afholde store debatter og skrive storskriftstegnplakater. Det er en ny form, som masserne har skabt, som er anderledes end de former, vort parti tidligere har brugt. Det er rigtigt, at der var nogle storskriftstegnplakater under rettelseskampagnen i Yenan; men vi opmuntrede ikke til brugen af dem. Denne form blev heller ikke brugt bagefter i de Tre Kontroller og de Tre Forbedringer. I de revolutionære kriges periode modtog vi ingen betaling, og vi havde ingen artillerifabrikker. Vort parti og hæren hvilede på folket i forskellige egne, på masserne. På den måde har en demokratisk arbejdsstil udviklet sig i årenes løb. Men dengang fandtes der ingen form i lighed med at tale frit, at udtrykke sine synspunkter fuldt ud, at afholde store debatter og skrive storskriftstegnplakater, sådan som der nu er. Hvorfor? Fordi vi dengang var midt i krigens hede, og fordi klassekampen var meget skærpet, og hvis vi havde tilladt »frihed til alt« inden for vore rækker, ville det have været dårligt. I dag forholder det sig anderledes. Krig er forbi, og hele landet med undtagelse af Taiwan-provinsen er befriet. Det er deraf, den nye form kommer. Nyt revolutionært indhold skal finde en ny udtryksform. Vor revolution i dag er en socialistisk revolution, dens mål er opbygningen af et socialistisk land, og den har fundet denne nye form. Denne form kan hurtigt populariseres, og den vil let kunne tages i brug i løbet af et par måneder.

Der er især to ting, der frygtes i spørgsmålet om at tale frit, at udtrykke sine synspunkter fuldt ud, at afholde store debatter og skrive storskriftstegnplakater. Den ene er frygt for uorden. Er I bange for uorden? Det tror jeg, mange er. Den anden er frygt for ikke at kunne komme ud af ens knibe. De, der tjener som fabriks- eller kooperativledere, universitetsrektorer eller sekretærer i partikomiteer er bange for, at de ikke vil kunne klare sig, når synspunkterne kommer frem, eller bålene tændes. I dag er det let at overbevi-

Tale på den Øverste Statkonferences 13. samling.

se folk om, at de ikke skal være bange; men det var temmelig vanskeligt i maj. I Pekings 34 institutioner for højere uddannelse blev den frie ytring af synspunkter ikke tilladt, før der var holdt mange møder. Hvorfor er der ingen grund til panik? Hvorfor er ytring af synspunkter til vor fordel? Hvad er til vor fordel - at lufte synspunkter i stor stil, i det små eller slet ikke? Det er ikke til vor fordel ikke at give udtryk for synspunkter, og at give udtryk for dem i det små løser heller ingen problemer, derfor bør synspunkterne udtrykkes i stor stil. For det første vil dette ikke skabe uorden, og for det andet gør det det ikke umuligt at redde sig. Selvfølgelig er sagen anderledes med bestemte individer, f.eks. kan Ting Ling ikke redde sig; det kan Feng Hsuehfeng, som har tændt et bål, der skal brænde det kommunistiske parti op, heller ikke. De er kun en håndfuld stykker, og de er højreorienterede. Andre har ingen grund til frygt, de skulle være i stand til at klare sig. I værste fald har de kun fejl som bureaukratisme, sektarisme eller subjektivism, og hvis det er tilfældet behøver de bare at rette dem, så der er ingen grund til frygt. Det grundlæggende er at have tillid til flertallet af folket ud fra den kendsgerning, at flertallet er gode. Flertallet af arbejdere er gode, og det samme gælder flertallet af bønderne. Ligeledes er de fleste medlemmer af det kommunistiske parti og ungdomsforbundet gode. Ingen af dem ønsker at kaste vort land ud i uorden. De fleste af de borgerlige intellektuelle, kapitalisterne og medlemmerne af de demokratiske partier kan omskoles. Vi bør have tillid til flertallet. Mener vi dermed 51%? Nej, det gør vi ikke, vi mener 90-98%.

Den socialistiske revolution er ny for os alle. Den revolution, vi gennemførte tidligere var kun en demokratisk revolution, som var borgerlig af væsen. Den knuste kun imperialistisk, feudal og bureaukratkapitalistisk ejendom, men ikke individuel ejendom eller nationalkapitalistisk ejendom. Derfor klarede så mange mennesker den demokratiske revolutions prøve. Mens nogle ikke var rigtig ivrige efter en gennemgribende demokratisk revolution og kun med nød og næppe klarede den, var andre villige til at arbejde hårdt for den og klarede prøven fint. Nu hedder prøven socialisme, og den er vanskelig for nogle mennesker. Tag f.eks. partimedlemmet i Hupeh provinsen, som oprindeligt arbejdede på en gård. I tre generationer har hans familie måttet tigge. Befrielsen gav ham et nyt liv, han fik det godt og blev kadre på distriktsniveau. Men han klagede bittert over socialismen og tog skarpt afstand fra kooperativt landbrug; han forlangte »frihed« og var imod statens monopol på køb og salg af korn. Der er nu blevet lavet en udstilling om denne mands liv, som skal tjene som klasseopdragelse. Han græd bitre tårer i anger og sagde, at han ville forbedre sig. Hvorfor er socialismens prøve svær at klare? Fordi socialisme betyder at knuse kapitalistisk ejendom, at nedlægge individuel ejendom og omforme den til socialistisk kollektiv ejendom. Selvfølgelig vil denne kamp fortsætte i mange år, og det

er vanskeligt med sikkerhed at sige præcis, hvor længe overgangsperioden vil vare. Kampen i år er som toppen af bølgen. Bliver der en sådan bølgetop hvert år ligesom i Den gule Flod? Det tror jeg desværre ikke. Ikke desto mindre vil der komme nogle i årene fremover.

Hvor mange mennesker findes der i dag, som ikke anerkender socialismen? Jeg har foretaget en beregning sammen med kammeraterne i distrikterne. Den viser, at omkring 10% af hele befolkningen ikke godkender, eller er imod socialismen. Tallet dækker over godsejerklassen, de rige bønder, dele af de velstående middelbønder, dele af det nationale borgerskab, dele af de borgerlige intellektuelle, dele af det øvre lag af byernes småborgerskab og oven i købet nogle få arbejdere, fattige og lavere middelbønder. Hvad er 10% af en befolkning på 600 millioner? 60 millioner. Det er ikke noget lille tal, og det bør ikke undervurderes.

Der ligger to ting til grund for at sige, at vi bør have fuld tillid til flertallet af befolkningen. Den første er, at 90% af folket går ind for socialismen. Dette tal dækker over proletariatet, fattigbønderne, som er halvproletariatet i landområderne, de lavere middelbønder, flertallet af det øvre lag af småborgerskabet, flertallet af de borgerlige intellektuelle og en del af det nationale borgerskab. Den anden grund skal ses ud fra, hvor mange af dem, der ikke går ind for, eller er imod socialisme, hører til de værste reaktionære, som f.eks. ekstremt højreorienterede, kontra-revolutionære og sabotører? Videre, hvor mange hører til dem, som godt nok ikke deltager i sabotage, men er yderst stædige og må antages at tage deres forstenede tanker med sig i graven? I alt sikkert kun 2%. Hvad er 2% af den samlede befolkning? 12 millioner. Hvis de blev samlet og forsynet med geværer, kunne disse tolv millioner danne en temmelig stor hær. Men hvorfor bliver der ingen stor uorden i landet? Fordi de er spredt i forskellige kooperativer, landsbyer, fabrikker, skoler og afdelinger i det kommunistiske parti, ungdomsforbundet og de demokratiske partier. Eftersom de er spredt ud over hele landet og ikke kan samles, bliver der ingen stor uorden.

Hvilket omfang har den socialistiske revolution, hvilke klasser er indblandet i denne kamp? Den socialistiske revolution er en kamp, der føres af proletariatet, som går i spidsen for det arbejdende folk imod borgerskabet. Selv om Kinas proletariat udgør et relativt lille antal, har det enormt mange allierede, hvoraf de vigtigste er fattigbønderne og de lavere middelbønder, som udgør 70% af landbefolkningen eller lidt mere. De velstillede middelbønder udgør andre 30%. I dag kan de velstillede middelbønder groft inddeles i tre kategorier: de som er for Kooperation, 40%; de som både er for og imod, 40%; og de som er imod, 20%. De seneste års opdragelse og omformning har delt godsejerne og de rige bønder, så nogle af dem ikke længere er fuldstændig imod socialismen. Vi bør også gå analytisk til værks over for borgerskabet og de borgerlige intellektuelle og ikke betragte dem alle som

modstandere af socialismen, for sådan forholder det sig ikke. 90% af hele befolkningen er for socialismen. Vi må have tillid til dette flertal. Som et resultat af vore anstrengelser og debatter, kan vi få 8% mere over på vor side, og så bliver tallet 98%. De reaktionære, som er bitre modstandere af socialismen, udgør kun 2%. Selvfølgelig bør vi være årvågne, for de er stadig en anseelig styrke, som kammerat Teng Hsiao-ping netop har sagt.

De rige bønder er borgerskabet på landet, hvor meget få lytter til dem. Godsejerne er i endnu større miskredit. Hvad angår borgerskabet og de borgerlige intellektuelle, det øverste lag af det landlige småborgerskab (de velstillede middelbønder), det øverste lag af byernes småborgerskab (de forholdsvis velstillede mindre ejere) og de intellektuelle fra disse lag, så har de en vis indflydelse. Især er de intellektuelle meget ombejlede. Der er brug for dem på alle områder. Universiteterne har brug for lærere, grund- og mellem-skolen har brug for lærere, aviser har brug for journalister, teatre for skuespillere og skuespillerinder, og byggeprojekter for videnskabsmænd, ingeniører og teknikere. For tiden findes der fem millioner intellektuelle og 700.000 kapitalister, eller næsten 6 millioner ialt. Hvis hver har en familie bliver det til 30 millioner. Relativt set har borgerskabet og dets intellektuelle en høj uddannelsesgrad og teknisk kunnen. Det er derfor de højreorienterede er så opblæste. Sagde Lo Lung-chi ikke, at de små proletariske intellektuelle er ude af stand til at lede en stor småborgerlig intellektuel, som ham selv? Han insisterede på, at han ikke er en borgerlig, men en småborgerlig intellektuel. Efter min mening er ikke blot de små proletariske intellektuelle, men også arbejderne og bønderne, som knap nok kender et eneste skrifttegn, en hel del klogere end Lo Lung-chi.

De højreorienterede og de moderate i borgerskabet og dets intellektuelle, kan ikke forlige sig med det kommunistiske parti og proletariats ledelse. Det samme gælder det øvre lag af småborgerskabet og dets intellektuelle. De siger, at de støtter det kommunistiske parti og forfatningen. På en måde mener de det, og de markerer sig som tilhængere, men i deres hjerter er de det ikke. Her må vi skelne mellem de højreorienterede, som er fjendtlige, og de moderate, som på en gang er tilbøjelige til at forsone sig og ikke er det. Findes der ikke nogen, der siger, at det kommunistiske parti er ude af stand til at lede dette eller hint? Dette synspunkt har ikke kun de højreorienterede; men de deler det med nogle af de moderate. Kort sagt argumenterer de for, at vore dage er talte, det kommunistiske parti har ikke andet valg end at flytte til et andet land, og proletariatet må flytte til en anden planet. For I duer ikke til noget! De højreorienterede siger, at I ikke egner jer til noget som helst fag. Hovedsigtet med den igangværende debat er at vinde tilslutning fra de halvhjertede moderate elementer, så de kan forstå, hvad loven for samfundets udvikling drejer sig om, så de kan indse, at de hellere skulle lytte til proletariatet, som ikke har noget højt uddannelsesniveau, og til fattig-

bønderne og lavere middelbønder på landet. Mens vi er ved uddannelsesniveauet, er proletariats, fattigbøndernes og de lavere middelbønders niveau ikke så godt, men når det drejer sig om at lave revolution, er det dem, der er gode til det. Kan dette overbevise flertallet af folket? Ja, det kan. Det kan overbevise flertallet af borgerskabet, af de borgerlige intellektuelle og de intellektuelle fra det øverste lag af småborgerskabet. Og ligeledes de fleste universitetslærere, lærere i grund- og mellemskolen, kunstnere, skribenter, videnskabsmænd og ingeniører. De, som ikke er helt forsonede, vil gradvis blive det i løbet af nogle år.

Da flertallet af folket støtter socialismen, er den aktuelle fremkomst af den nye form - at tale frit, at give udtryk for sine synspunkter, at afholde debatter i stor stil og at skrive storskriftstegnplakater - gunstig. Denne form har ingen klassekarakter. Højreorienterede kan også bruge den. Vi står i gæld til højrekræfterne for deres opfindelse af udtrykket »i stor stil«. I min tale den 27. februar i år, brugte jeg ikke dette udtryk, jeg sagde intet om at tale frit, at give udtryk for sine synspunkter og om at holde debatter i stor stil. På et møde her i maj i fjor, da vi talte om at lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeretninger kappes, refererede vi til at »give udtryk for sine synspunkter« og til at »tale frit«, og i intet tilfælde brugte vi udtrykket »i stor stil«. Hvad mere er, var det meningen, at princippet om at lade hundrede blomster blomstre kun skulle bruges inden for litteratur og kunst, og princippet om at lade hundrede tankeretninger kappes kun skulle bruges i akademiske sager. Senere forlangte højrekræfterne, at brugen blev udstrakt til politiske sager, med andre ord ønskede de, at man gav udtryk for sine synspunkter i alle spørgsmål; de ønskede »en periode hvor synspunkter kom til udtryk«, og hvad mere er, ville de have dem frem i stor stil. Det er klart, at denne parole både kan bruges af borgerskabet og af proletariatet; den kan bruges af venstrefløjen, midten og højrefløjen. Hvilken klasse vinder virkelig noget med denne parole om at tale frit, udtrykke synspunkter og at afholde debatter i stor stil og at skrive storskriftstegnplakater? I sidste instans proletariatet, ikke de borgerlige højrekræfter. Grunden er, at 90% af befolkningen ikke ønsker uorden i landet, de ønsker at opbygge socialismen. Og af de resterende 10%, som afviser socialismen eller er modstandere af den, har mange delte meninger, og kun 2% er vaskeægte anti-socialistiske elementer. Hvordan skulle de kunne kaste landet ud i uorden? Derfor gavner parolen om at tale frit, udtrykke synspunkter, afholde debatter i stor stil og skrive storskriftstegnplakater flertallet af folket og hjælper det med at omforme sig. Der er to veje - socialismens vej og kapitalismens vej, og denne parole gavner socialismen.

Vi bør ikke være bange for uorden, eller for ikke at være i stand til at klare os. På den anden side vil det blive vanskeligt for de højreorienterede at klare sig, selv om det stadigvæk vil være muligt. I overensstemmelse med dialektik-

ken tror jeg, at de højreorienterede vil dele sig i to grupper. Antageligt vil begivenhedernes almene tendens få en hel del af dem til at afklare deres tanker, skifte standpunkt, opføre sig ordentligt og ikke være så stædige. Når dette sker, vil deres højrebetegnelse blive fjernet. De vil ikke længere blive kaldt »højreorienterede«, og de vil desuden få arbejde. En håndfuld af de værste reaktionære vil måske fortsætte uden at angre og bære højrebetegnelsen med sig i graven. Det betyder ikke noget særligt. Den slags individer vil altid eksistere.

Eftersom de højreorienterede har skabt problemer, har vi kunnet gøre en vis status: på den ene side er 90% af befolkningen for socialismen, og med nogen anstrengelse kan vi ændre det til 98%. På den anden side forkaster eller bekæmper 10% socialismen, og blandt dem udgør de værste reaktionære angribere mod socialismen kun 2%. Med denne statusopgørelse ved vi, hvor vi står. Under proletariats politiske partis ledelse og med et flertal i folket, som støtter socialismen, kan vi bruge metoden med at tale frit, at udtrykke synspunkter fuldt ud, at afholde store debatter og skrive stor-skriftstegnplakater for at undgå sådanne episoder som den i Ungarn og som det, der finder sted i Polen nu. Der er ingen grund til at forbyde et ugeskrift, som det skete i Polen¹, det eneste vi behøver at gøre er at skrive et par ledere i partiavisen. Vi har skrevet to ledere, hvor vi kritiserede *Wen Hui Pao*. Den første var ikke grundig; men efter den anden begyndte *Wen Hui Pao* at rette sine fejl. Det samme gjorde *Hsin Min Pao*. Dette kunne ikke foregå i Polen, for de har ikke løst problemet med kontrarevolutionære og højreorienterede og med hvilken vej, de skal gå. De har heller ikke lagt vægt på kampen mod borgerlige tanker. Som følge heraf udløste forbuddet af en ugeavis en episode. Jeg tror forholdene er lettere at håndtere i Kina, og jeg har aldrig været pessimistisk. Sagde jeg ikke, at der ikke ville blive uorden, og at vi ikke skulle være bange? Uorden kan vendes til noget godt. Hvor end synspunkter bliver udtrykt fuldt ud, med de hyl og rumlerier fra de værste typer og den store uorden, der følger i deres kølvand, vil tingene blive meget lettere at styre.

Før befrielsen var der kun 4 millioner industriarbejdere i Kina, og i dag er der 12 millioner. Selvom den er lille i antal, har arbejderklassen, og den alene, fremtiden i sig. De andre klasser er alle klasser i overgang, de må alle foretage overgangen mod arbejderklassen. På det første trin i denne overgang, kommer bønderne til at arbejde i kollektiver, og på det andet trin bliver de arbejdere på statsfarme. Borgerskabet vil blive tilintetgjort, men ikke fysisk; borgerskabet vil blive tilintetgjort som klasse, men omformet som individer. De borgerlige intellektuelle trænger til omformning, og det gør de småborgerlige intellektuelle også. De kan omformes gradvist, og til sidst vil de blive omskabt til proletariske intellektuelle. Jeg har engang citeret sentensen: »Når huden er borte, hvad skal håret så sidde på?« Hvis de

intellektuelle ikke forbinder sig med proletariatet, vil de risikere at komme til at »dingle i det blå«. Mange har meldt sig ind i fagforeningerne, og nogle spørger: »Er vi ikke medlemmer af arbejderklassen, nu da vi er i fagforening?« Nej. Nogle har tilsluttet sig det kommunistiske parti, og alligevel er de anti-kommunister. Er Ting Ling og Feng Hsueh-feng anti-kommunistiske kommunister? At melde sig ind i en fagforening gør ikke automatisk en person til medlem af arbejderklassen, for han må gennemgå en omformningsproces. Medlemmerne af de demokratiske partier, universitetslærere, lærde og skribenter har ingen venner blandt arbejderne og bønderne. Det er en alvorlig ulempe for dem. En af dem, Fei Hsiao-tung, har mere end tohundrede venner blandt de højere intellektuelle i Peking, Shanghai, Chengtu, Wuhan og Wusih. Han kan simpelthen ikke bryde ud af gruppen, og hvad mere er, har han gjort en bevidst anstrengelse for at organisere disse folk, og han har udtrykt synspunkter på deres vegne. Det er kilden til hans problemer. Jeg ville spørge, kan du ikke ændre dig en smule? Bryd med gruppen på tohundrede og opsøg andre tohundrede blandt arbejdere og bønder. Efter min mening bør alle intellektuelle finde sig venner blandt arbejdernes og bøndernes masser, hvor de kan finde sande venner. Bliv venner med gamle arbejdere. Blandt bønderne skal I ikke alt for villigt gøre jer til venner med de velstillede middelbønder, men søg jeres venner blandt fattigbønderne og de lavere middelbønder. For de gamle arbejdere har en skarp orienteringsevne, og det har fattigbønderne og de lavere middelbønder også.

Rettelsesbevægelsen udgøres af de fire stadier - at fremsætte synspunkter; modangreb; omformning og studier. Dette betyder det stadium, hvor man frit udtrykker synspunkter, det med modangreb på de højreorienterede, det med kontrol og omformning og til sidst det, hvor der studeres noget af marxismen-leninismen, og hvor der øves kritik og selvkritik på gruppemøder i »den blide brises og den milde regns« stil. Da »den blide brise og den milde regn« første gang blev foreslået i et dokument om rettelse, som Kinas kommunistiske Partis centralkomite udgav den 1. maj i år, var der et ikke ringe antal, især højreorienterede, som lavede undtagelser fra ideen og ønskede »voldsom storm og styrtende regn«, hvilket har vist sig at være til vor fordel. Det er hvad vi havde regnet med. For det samme skete i rettelsesbevægelsen i Yenan; i stedet for den svage brise vi havde foreslået, rejste der sig en voldsom storm, men i sidste ende var det den blide brise, der sejrede. Da storskriftstegnplakaterne dukkede op i tusindtal på fabrikkerne, blev det hårde tider for folk i ledende stillinger. I ti dage eller deromkring var der nogle, der ville gå af, som sagde, at de ikke kunne klare det længere, at de ikke kunne spise eller sove. Det skete med sekretærerne i partikomiteerne på universitetet i Peking; de mistede appetitten og kunne ikke falde i søvn. De højreorienterede sagde, at de ønskede at udtrykke deres synspunkter uden restriktioner og svar. Vi sagde også, at vi ville lade dem fyre løs uden at svare.

Så vi overlod dem til sig selv i maj måned, og kom ikke med nogen gendrivelse før den 8. juni, og på den måde kom alle synspunkter frit til udtryk.

Groft sagt var mere end 90% af de synspunkter der blev udtrykt gyldige, og de højreorienteredes udgjorde kun en lille brøkdel. Vi blev simpelthen nødt til at holde det ud og lade dem tale færdig, før vi kunne slå igen. Dette stadium må enhver organisation gennemgå. Rettelseskampagnen skal føres på hver eneste fabrik og landbrugskooperativ. Den finder nu sted i hæren. Det er højst nødvendigt. Hvis vi springer den over, vil det »frie marked« vokse. Det er en besynderlig verden, for hvis rettelsesbevægelsen får lov at ophøre i tre år, vil mange tvivlsomme argumenter skyde frem og borgerlige forestillinger vil atter komme til syne i det kommunistiske parti, i ungdomsforbundet, i de demokratiske partier, blandt universitetslærere, blandt grund- og mellemskolelærere, blandt journalister, ingeniører og videnskabsmænd. Ligesom ens hus skal vedligeholdes og ens ansigt skal vaskes hver dag, mener jeg, at rettelser i almindelighed bør udføres en gang om året og vare i en måned eller lignende. Måske kommer der bølgetoppe igen. Vi er ikke ansvarlige for den nuværende, det er de højreorienterede. Sagde vi ikke, at selv i det kommunistiske parti havde vi Kao Kang? Er det muligt at der ikke skulle være en eneste Kao Kang i de demokratiske partier? Det tror jeg simpelthen ikke på. Og videre, der er fundet typer som Ting Ling, Feng Hsueh-feng og Chiang Feng i det kommunistiske parti, er der ikke også allerede fundet nogle, der ligner dem, i de demokratiske partier?

Borgerskabet og de borgerlige intellektuelle burde indse nødvendigheden af at omforme sig. De højreorienterede nægter at gøre det, og på grund af deres indflydelse er der andre, der også tøver med at acceptere omformningen, som siger, at de allerede er blevet omformede. Chang Nai-chi siger, at omformningen er forfærdelig; lige så slem som at få sine sener hevet ud og huden flået af. Vi siger, at man skal forlade sit gamle jeg, og han siger, at det betyder at få sine sener hevet ud og huden flået af. Men, hvem skal hive den herres sener ud og flå huden af ham? Der er mange, der har glemt, hvad vi stræber efter, hvorfor vi ønsker at gøre alt dette, og hvad der er godt ved socialismen. Hvorfor er ideologisk omformning nødvendig? Fordi vi ønsker, at de borgerlige intellektuelle skal tilegne sig den proletariske verdensanskuelse og omforme sig til proletariske intellektuelle. De gamle intellektuelle bliver nødt til at foretage ændringer, fordi nye intellektuelle træder frem på scenen. Hvad angår viden, kan man sige, at de nye intellektuelle endnu ikke har bestået prøven, men det vil de til sidst. Fremkomsten af disse nye kræfter vil udgøre en synlig udfordring for de gamle videnskabsmænd, ingeniører, professorer og lærere og drive dem fremad. Vi regner med, at de fleste kan gøre fremskridt, og at nogle kan omforme sig til proletariske intellektuelle.

Proletariatet skal opbygge sin egen hær af intellektuelle ligesom borger-

skabet. En given klasses styre kan ikke klare sig uden sine egne intellektuelle. Hvordan ville det borgerlige diktatur være muligt i USA uden dets intellektuelle? Vort diktatur er proletariats diktatur, og proletariatet skal bygge sin egen hær af intellektuelle, inklusive alle de intellektuelle fra det gamle samfund, som oprigtigt indtager et fast arbejderklassestandpunkt, efter at de er blevet omformet. Chang Nai-chi kan sikkert regnes blandt de højreorienterede, som nægter at ændre sig. Når han tilskyndes til at forandre sig til en proletarisk intellektuel, nægter han og siger, at han forandrede sig for længe siden, og at han nu er en »rød borger«. Nå, lad os følge metoden med selvurdering og offentlig diskussion; man kan selv foretage vurderingen; men den skal fremlægges offentligheden til diskussion. Vi siger, at du ikke gør fyldest, Chang Nai-chi, du er en hvid borger. Nogle argumenterer for, at man skal blive ekspert først og rød senere. Ikke rød nu, hvad er så deres nuværende farve? Hvid selvfølgelig. Intellektuelle bør blive røde og eksperter på én gang. For at blive røde må de tage en grundig beslutning om at omforme deres borgerlige verdensanskuelse. De behøver ikke at læse en masse bøger. Det de skal gøre er at få en sand forståelse af de følgende spørgsmål: Hvad er proletariatet? Hvad er proletariats diktatur? Hvorfor er det alene proletariatet, der bærer fremtiden i sig, mens de andre klasser alle er klasser under omformning? Hvorfor skal vort land vælge socialismens vej og ikke kapitalismens? Hvorfor er det kommunistiske partis ledelse absolut nødvendig?

Mange mennesker gør indsigelser mod det jeg sagde den 30. april.² »Når huden er borte, hvad skal håret så sidde fast i?« Jeg sagde, at der var fem huder i Kina. Tre af dem var gamle, nemlig imperialistisk ejendom, feudal ejendom og bureaukratkapitalistisk ejendom. Tidligere var de intellektuelle afhængige af disse huder for at kunne eksistere. De var også afhængige af nationalkapitalistisk ejendom og af småproducenters ejendom, det vil sige, småborgerlig ejendom. Vor demokratiske revolution sigtede på at fjerne de første tre huder, og hvis vi tæller fra Lin Tse-hsus³ dage, har den stået på i mere end et århundrede. De to sidste huder, nemlig de nationale kapitalisters og småproducenternes ejendom var skydeskive for den socialistiske revolution. Alle disse fem huder hører nu fortiden til. De tre ældste huder forsvandt for længe siden, og nu er de to andre borte. Hvilken hud findes i dag? Huden af socialistisk offentlig ejendom. Den er selvfølgelig delt i to dele, hele folkets ejendom og kollektivets ejendom. Hvem er de intellektuelle afhængige af for at eksistere? Hvad enten de er medlemmer af de demokratiske partier, professorer, videnskabsmænd eller journalister, er de alle afhængige af arbejderklassen, af kollektivbønderne, af hele folkets ejendom og af kollektivets ejendom, kort sagt er deres eksistens afhængig af socialistisk offentlig ejendom. Efter at hine fem huder er forsvundet, svæver håret mellem himmel og jord, og det vil ikke finde fæste, når det falder ned. De

intellektuelle betragter stadig denne nye hud med ringeagt. De sætter proletariatet, fattigbønderne og de lavere middelbønder lavt. De siger om dem, at de er ligeså uvidende om astronomi som om geografi, og de mener, at folk der tilhører »alle tre religioner og de ni tankeretninger«¹ er uegnede til at holde et lys frem for dem. De intellektuelle tøver med at acceptere marxismen-leninismen. Marxismen-leninismen havde tidligere mange modstandere. Imperialisterne var imod den. Chiang Kai-shek var imod den hver eneste dag. Han sagde: »Kommunismen passer ikke til kinesiske forhold«, og han gjorde folk bange for den. Det kræver både tid og en socialistisk ideologisk bevægelse at få intellektuelle til at slutte op om marxismen-leninismen og til at omforme deres borgerlige verdensanskuelse til en proletarisk. I år er det meningen, at bevægelsen skal brolægge vejen.

Efter modangrebet på de højreorienterede er alt nu roligt i nogle afdelinger, organisationer og på nogle universiteter. De som sidder i ledende stillinger har det let og er uvillige til at gennemføre de reformer, som er blevet begrundet gennem de mange korrekte kritikpunkter, der er fremsat. Det er tilfældet i nogle afdelinger, organisationer og på nogle universiteter i Peking. Efter min mening bør der komme endnu en flodbølge af synspunkter om reformernes nuværende stadium. Sæt store plakater op og spørg: »Hvorfor gennemfører I ikke reformerne?« Giv dem en udfordring! Denne udfordring kan være meget gavnlig. Reformernes stadium bør have en smule tid, f.eks. et par måneder. Det bør følges op af en periode med studier, hvor noget af marxismen-leninismen studeres, og hvor der foretages kritik og selvkritik i »den blide brises og den milde regns« stil. Det bliver det fjerde stadium. Sådanne studier kan selvfølgelig ikke klares på blot et par måneder; hvad jeg mener er, at folks interesse for at studere bør være vakt, når bevægelsen nærmer sig sin afslutning.

Kontraangrebet på de højreorienterede bliver nødt til at standse. Nogle højreorienterede har forudset dette. Uvejret vil være øvre før eller siden, sagde de. Det er ganske rigtigt. Man kan ikke angribe de højreorienterede hele tiden, dag ud og dag ind, år efter år. For eksempel er luften i Peking ikke så fuld af støvet fra kampen mod de højreorienterede som tidligere, fordi modangrebet næsten er overstået. Det er imidlertid ikke helt forbi, og vi må ikke slække på vore anstrengelser. Helt til i dag er der nogle højreorienterede, som stædigt nægter at overgive sig, f.eks. Lo Lung-chi og Chang Nai-chi. Jeg mener, at vi bør prøve at tale dem til fornuft nogle få gange mere, og hvis de stadig nægter at lade sig overbevise, hvad kan vi så gøre - indkalde dem til møder hver dag? Et antal reaktionære vil aldrig forbedre sig, og vi bliver simpelthen nødt til at opgive dem. Vi lader dem sejle deres egen sø og sylter dem i flere årtier. Flertallet vil under alle omstændigheder stræbe fremad.

Skal vi kaste de højreorienterede i havet? Nej, ikke en eneste. De højre-

rienterede er en fjendtlig styrke, fordi de er imod det kommunistiske parti, folket og socialismen. Men nu behandler vi dem ikke på den måde, som vi behandler godsejere og kontrarevolutionære. Den grundlæggende markering af denne forskel er, at de ikke bliver frataget stemmeretten. Måske må vi nægte nogle få denne ret og få dem til at forbedre sig gennem arbejde. Vor praksis er ikke at foretage arrestationer og ikke at fratage dem retten til at stemme, men i stedet at give dem et vist spillerum, så vil de blive nemmere at splitte. Sagde jeg ikke for et stykke tid siden, at der er to typer højreorienterede? Til den ene type hører de, som - efter at de har forbedret sig - får fjernet betegnelsen højreorienteret, og som kan vende tilbage til folkets rækker. Til den anden hører de, som vil forblive uforbedrelige, indtil den dag de melder deres ankomst hos selve Satan. De vil sige: »Vi hører ikke til dem, som overgiver sig, Deres majestæt. Se hvilken 'retskaffenhed' vi besidder!« De er borgerskabets loyale tjenere. Disse højreorienterede opretholder forbindelser med og identificerer sig med feudale levn og de kontrarevolutionære og handler i samråd med dem. Godsejerne dansede af fryd over avisen *Wen Hui Pao* og købte numre af den for at læse den for bønderne og skræmme dem. »Se her,« sagde de, »Det står altsammen skrevet i avisen!« De ønskede hævn. Så er der imperialisterne og Chiang Kai-shek, som også hører til de højreorienterede. For eksempel står de reaktionære på Taiwan fuldt og fast bag Chu An-pings påstand om »det kommunistiske partis monopol på alting«, Chang Po-chuns krav om et »politisk planlægningskabinet« og Lo Lung-chis fordring på en »politisk rehabiliteringskomité«. USA-imperialismen har også stor sympati for de højreorienterede. Jeg har engang stillet jer spørgsmålet: »Hvis amerikanerne invaderer Peking, hvad vil I så gøre? Hvilken holdning vil I indtage? Vil I slutte jer til USA og indsætte en marionetregering, eller vil I følge os ud i bjergene?« Jeg sagde dengang, at jeg agtede at tage ud i bjergene, først til Changchiakou og så til Yenan. Jeg talte i yderliggående vendinger og diskuterede den værste mulighed - vi er ikke bange for uorden. Selv hvis USA skulle besætte halvdelen af Kina, ville det ikke skræmme os. Havde Japan ikke besat størstedelen af Kina? Og kæmpede vi ikke imod og skabte et nyt Kina? I samtaler med nogle japanere sagde jeg, at vi burde takke den japanske imperialisme for dens aggression, fordi den gjorde os meget godt ved at vække hele nationens modstand og fremskynde vort folks opvågnen.

De højreorienterede er løgnere; de er uærlige og handler slet bag vore rygge. Hvem ville have troet, at Chang Po-chun ville gøre så meget dårligt? Jeg mener, at jo højere stilling disse typer har, jo større er deres forræderi. Chan-Lo-alliancen var fornøjet over de to paroler, langvarig sameksistens og gensidig overvågen samt at lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeretninger kappes. De brugte de to paroler til at gå imod os. Vi sagde, at vi gik ind for gensidig overvågen, og de forkastede enhver overvågen. De

gik amok i et stykke tid, og de opnåede det modsatte af, hvad de ønskede: de vendte en langvarig sameksistens til en kortvarig for sig selv. Hvad nu med Chang Po-chuns ministerpost? Jeg er bange for, at han ikke længere kan beholde den. Selvfølgelig kan folket ikke gå ind for, at højreorienterede leder et ministerium! Dernæst er der nogle højreorienterede, som er med i den Nationale Folkekongres. Hvad skal vi gøre ved dem? Jeg er bange for, at det er vanskeligt at beholde dem på disse poster. Ting Ling kan f.eks. ikke længere være deputeret. I visse tilfælde er det måske ikke godt, at de ingen poster eller job får. For eksempel kan Chien Wei-chang måske stadigvæk beholde sin post som professor, men ikke sit vicerektorembede. Nogle andre professorer bør måske ikke fortsætte i denne egenskab for tiden, fordi ingen studerende vil følge deres timer. Hvilket arbejde kan de så udføre? Vi kan give dem nogle andre job på universitetets område, lade dem forbedre sig i mellemtiden og derefter begynde at undervise igen, når der er gået nogle år. Alle disse spørgsmål trænger til at blive overvejet; det er et kompliceret foretagende. Revolutionen er i sig selv et kompliceret foretagende. Jeg vil derfor bede jer om at diskutere spørgsmålet om, hvordan vi skal behandle de højreorienterede og hvilke ordninger, der skal laves for dem.

Hvordan står det til med de forskellige demokratiske partier, og på græsrods-niveauet? Jeg er bange for, at de af jer, som har ansvarsposter der, ikke er særlig godt klar over det. De reaktionære højreorienterede har muligvis i nogen tid forplumret vandene i nogle organisationer, så vi ikke kunne se bunden. En undersøgelse viser, at de faktisk kun står bag i én eller to procent af tilfældene. Kast lidt alun i vandet, så kan I se bunden. Den igangværende rettelseskampagne virker som en dosis alun. Efter at synspunkterne er kommet frem, og der er holdt debat i stor stil, vil vi kunne se bunden. Vi har været i stand til at se til bunds i forholdene på fabrikker, i landsbyer og på universiteter, og til at nå til bunds i tingene i det kommunistiske parti, i ungdomsforbundet og i de demokratiske partier.

Og nu nogle få bemærkninger om 40-punktsprogrammet for udviklingen af landbruget. Efter to års erfaringer bliver de grundlæggende mål stadig holdt på fire, fem og otte, dvs. et årligt udbytte på fire hundrede catty korn pr. *mou* nord for den Gule Flod, fem hundrede catty nord for Huai-floden og otte hundrede catty syd for Huai-floden. Dette mål bør være opfyldt om tolv år, det er det vigtigste. Grundlæggende er der ikke foretaget nogen ændringer i programmet som helhed, nogle få punkter undtaget. Nogle spørgsmål er løst, f.eks. er spørgsmålet om den kooperative omformning hovedsageligt løst, og de relevante punkter er revideret derefter. Tidligere var nogle punkter ikke understreget, så som landbrugsmaskiner og kunstgødning, og eftersom der skal gøres store anstrengelser på disse områder, er disse punkter nu blevet fremhævet i de relevante punkter. Der er foretaget nogle justeringer i rækkefølgen af punkterne. Ef-

ter grundig overvejelse på fællesmødet mellem den Nationale Folkekongres' stående udvalg og den Rådgivende politiske Konferences Nationale Komite, vil dette reviderede programudkast for udviklingen af landbruget blive sendt rundt til diskussion over hele landet, i lighed med den forrige udgave. Det kan også diskuteres i fabrikker, i forskellige kredse og i de demokratiske partier. Dette programudkast, som Kinas kommunistiske Parti fremsætter, er udarbejdet af vor politiske planlægningskabinet, dvs. af Kinas kommunistiske Partis centralkomité og ikke af det »politiske planlægningskabinet«, som Chang Po-chun forestillede sig.

Det er væsentligt at få hele bondebefolkningen til at diskutere programmet. Vi må højne folkets energi og entusiasme. Entusiasmen blev slækket i den anden halvdel af sidste år og i den første halvdel af i år, og den faldt yderligere på grund af de vanskeligheder, som de højreorienterede frembragte i byerne og på landet. Rettelsesbevægelsen og anti-højre-bevægelsen har givet denne entusiasme et stort skub fremad. Efter min mening passer 40-punktsprogrammet godt til Kinas forhold og er ikke et produkt af subjektivisme. Der var nogen subjektivisme i programmet; men den har vi fjernet. Alt i alt er der gode udsigter for dette program. Kina kan forandres, uvidenhed kan ændres til viden, sløvhed til vitalitet.

Der er et punkt i programmet om at afskaffe de fire plager, nemlig at udslette rotter, spurve, fluer og myg. Denne sag interesserer mig meget. Jeg ved ikke, hvad I mener om den; men jeg går ud fra, at I også er interesserede. At afskaffe de fire plager er en stor offentlig helbredskampagne og en kampagne for at udrydde overtro. Det er ikke let at afskaffe dem. Det kræver også ytring af synspunkter, storstilet debat og storskriftstegnplakater at udrydde de fire plager. Hvis hele nationen mobiliseres til det og opnår nogen succes, tror jeg, at der vil ske en ændring i folkets mentalitet, og den kinesiske nationsmoral vil blive løftet meget.

Udsigten for familieplanlægningens succes er god. Der bør også være en storstilet debat om denne sag, og der bør være perioder med prøver, udbygning og popularisering. Disse perioder skal vare i flere år.

Der er meget, vi skal gøre. Der er fastsat mange ting i 40-punkts-programmet for udviklingen af landbruget, som skal gøres. Det er kun en plan for landbruget; der er også planer for industrien og for kulturelt og uddannelsesmæssigt arbejde. Vort lands udseende vil forandre sig, når de første tre femårsplaner er gennemført.

Vi regner med, at den årlige stålproduktion kan nå de 20.000.000 tons ved afslutningen af den tredje femårsplan. Med en produktion på 5.200.000 tons i år, vil målet antagelig nås om ti år. Indien producerede 1.600.000 tons stål i 1952, og dets nuværende produktion er lidt over 1.700.000 tons, en stigning på kun ca. 100.000 tons på fem år. Hvad med os? Vor produktion målte kun 190.000 tons i 1949, den var på mere end 1.000.000 tons ved afslutningen af

den treårige genopbygningsperiode, og nu fem år senere har den nået 5.200.000 tons, en forøgelse på mere end 3.000.000 tons på fem år. Fem år til og vor produktion kan runde 10.000.000 tons. Kan vi så klare 20.000.000 tons med gennemførelsen af den 3. femårsplan? Ja, vi kan.

Jeg siger, at vort land er fuldt af håb. De højreorienterede siger, at det er uden håb, og de tager fuldstændig fejl. De mangler tillid, og eftersom de er imod socialismen, har de naturligvis ingen tillid. Vi holder fast ved socialismen, og vi strutter af tillid.

Noter

¹ I oktober 1957 forbød den polske regering ugeskriftet *Po Prostu*, hvilket førte til studenteroptøjer.

² Dette henviser til kammerat Mao Tsetungs tale den 30. april 1957 på et møde om rettelserbevægelsen og omformningen af intellektuelle, hvor ledende medlemmer af de demokratiske partier og ledende medlemmer uden partitilhørsforhold deltog.

³ Lin Tse-Hsu (1785-1850), Ching-dynastiets statholder i Kwangtung og Kwangsi provinserne under den første opiumskrig. Han stod for en resolut modstand mod den britiske aggression.

⁴ I det gamle Kina var de tre religioner confucianisme, taoisme og buddhisme, og de ni tankeretninger var confucianere, taoister, *yin-yang*, legalister, logikere, mohister, de politiske strateger, eklektikere og »agerbrugister«. Senere fik de »tre religioner og de ni tankeretninger« en bredere betydning, idet de betegnede de forskellige religiøse sekter og akademiske skoler. I det gamle samfund blev vendingen også brugt i betydningen: folk i tvivlsomme erhverv.

EN DIALEKTISK MÅDE AT ANSKUE INDRE ENHED I PARTIET PÅ

18. november 1957

Med hensyn til spørgsmålet om enhed vil jeg gerne sige noget om fremgangsmåden. Jeg mener, at vor holdning bør være en af enhed mod enhver kammerat, ligemeget hvem han er, under forudsætning af at han ikke er klassefjende eller sabotør. Vi bør anvende en dialektisk, ikke en metafysisk, fremgangsmåde over for ham. Hvad menes der med en dialektisk fremgangsmåde? Det betyder, at man skal anskue alt analytisk og anerkende, at alle mennesker begår fejl, og ikke fornægte et menneske fuldstændigt, blot fordi det har begået fejl. Lenin sagde engang, at der ikke findes et eneste menneske i hele verden, som ikke begår fejl. Alle har brug for støtte. En dygtig fyr har brug for hjælp fra tre andre mennesker, et stakit behøver støtte fra tre pæle. Med al sin skønhed har en lotus brug for sine blades grønne farve til at fremhæve sig. Dette er kinesiske ordsprog. Et andet kinesisk ordsprog siger, at tre lappeskomagere med deres forenede vid er jævnbyrdige med Chukeh Liangs skarpe hjerne. Chukeh Liang selv kan aldrig være fuldkommen, han har sine begrænsninger. Se på denne erklæring fra vore tolv lande. Vi har gennemgået et første, andet, tredje og fjerde udkast, og vi er stadig ikke færdige med at pudse den af. Jeg mener, at det ville være formasteligt, hvis nogen gjorde krav på guddommelig alvidenhed og almagt. Så hvilken holdning bør vi vise over for en kammerat, der har begået fejl? Vi bør være analytiske og antage en dialektisk, snarere end en metafysisk, måde at anskue tingene på. Vort parti sank engang i metafysikkens, i dogmatikkens sump, som fuldstændig ødelagde enhver, der ikke faldt i dens smag. Senere gendrev vi dogmatismen og fik lært lidt mere af dialektikken. Modsætningernes enhed er dialektikkens grundlæggende begreb. Hvad bør vi, i overensstemmelse med dette begreb, gøre med en kammerat, der har begået fejl? Først bør vi føre kamp for at befri ham for hans forkerte ideer.

Uddrag af en tale på mødet i Moskva for repræsentanter fra de kommunistiske partier og arbejderpartierne.

Dernæst bør vi også hjælpe ham. Punkt et - kamp og punkt to - hjælp. Vi bør gå til værks ud fra gode hensigter og hjælpe ham med at rette sine fejl, så at han får en løsning.

Når man behandler en anden type mennesker, er det imidlertid anderledes. Overfor personer som Trotskij og som Chen Tu-hsiu, Chang Kuo-tao og Kao Kang i Kina var det umuligt at indtage en hjælpsom holdning, for de var uforbederlige og måtte styrtes ligesom Hitler, Chiang Kai-shek og zaren, som ligeledes var uforbederlige og måtte styrtes, fordi vi og de fuldstændig udelukkede hinanden. I denne forstand er der kun ét aspekt i deres natur, ikke to. I sidste instans er dette også sandt for det imperialistiske og det kapitalistiske system, som til sidst vil blive erstattet af det socialistiske system. Det samme gælder for ideologi; idealismen vil blive erstattet af materialismen og gudetro af ateisme. Her taler vi om det strategisk objektive. Men det forholder sig anderledes med taktiske stadier, hvor man kan indgå kompromisser. Indgik vi ikke kompromis med amerikanerne om den 38. breddegrad i Korea? Var det ikke et kompromis med franskmændene i Vietnam?

På hvert taktisk stadium er det nødvendigt at være god til at indgå kompromisser såvel som til at føre kamp. Lad os nu vende tilbage til forholdet mellem kammerater. Jeg vil foreslå, at der afholdes samtaler mellem kammerater, hvor der har været misforståelser mellem dem. Det synes som om nogle tror, at er de én gang kommet ind i partiet, bliver folk helt igennem helgener, uden forskelligheder eller misforståelser, og at partiet ikke kan underkastes analyser, det vil sige det er monolitisk og ensartet, således at der ikke er brug for samtaler. Det synes, som om folk må være 100% marxister, når de én gang er i partiet. Faktisk er der marxister af alle grader, dem der er 100%, 90, 80, 70, 60 eller 50% marxister, og nogle der kun er 10 eller 20% marxister. Kan to eller flere af os ikke føre samtaler i et lille rum? Kan vi ikke gå ud fra ønsket om enhed og afholde samtaler i en ånd af gensidig hjælp? Selvfølgelig snakker jeg om samtaler inden for de kommunistiske rækker, og ikke om samtaler med imperialisterne (selvom vi også afholder samtaler med dem). Lad mig give et eksempel. Afholder vore tolv lande ikke samtaler ved denne lejlighed? Afholder de mere end 60 partier ikke også samtaler? Det gør de faktisk. Med andre ord, forudsat at der ikke sker skade på marxismen-leninismens principper, accepterer vi visse synspunkter fra andre, der er acceptable og opgiver visse af vore synspunkter, der kan opgives. Således har vi to hænder til at behandle en kammerat, der har gjort fejl, én hånd til at kæmpe med ham, og én hånd til at forene sig med ham. Målet for kampen er at hævde marxismens principper, hvilket betyder at være principfast, det er den ene hånd. Den anden hånd er at forene sig med ham. Målet med enheden er at give ham en udvej, at ingå kompromis med ham, hvilket betyder at

være fleksibel. Foreningen af princip og fleksibilitet er et marxistisk-leninistisk princip, og det er en modsætningernes enhed.

Hvilket som helst folk, og selvfølgelig i særdeleshed et classesamfunds, vrimler med modsætninger. Nogle siger at man kan »finde« modsætninger i det socialistiske samfund, men jeg mener, det er en forkert måde at fremstille det på. Pointen er ikke, at man kan finde modsætninger, men at det vrimler med modsætninger. Der er intet sted, hvor der ikke eksisterer modsætninger, der er heller ingen person, der ikke kan analyseres. Tror man, at han ikke kan det, er man metafysisk. Ser I, et atom er et kompleks af modsætningernes enheder. Der er en enhed mellem to modsatte, kernen og elektronerne. I en kerne er der igen en modsætningernes enhed protonerne og neutronerne. Når man taler om protonet, er der protoner og antiprotoner, og hvad angår neutronet er der neutroner og antineutroner. Kort sagt, modsætningernes enhed er til stede alle vegne. Begrebet modsætningernes enhed, dialektikken, må udbredes bredt. Dialektikken bør gøre en bevægelse fra filosofernes lille kreds til folkets brede masser. Jeg foreslår, at dette spørgsmål bliver diskuteret på de forskellige partiers politiske bureaux møder og på centralkomiteernes plenarmøder og også ved møder for deres partikomiteer på alle niveauer. Faktisk forstår sekretærerne for vore partiafdelinger dialektikken, for når de forbereder rapporter til afdelingsmøder, nedskriver de sædvanligvis to emner i deres notesbøger, først resultaterne og dernæst manglerne. Man deler i to - dette er en almen gyldig foreteelse, og det er dialektik.

ALLE REAKTIONÆRE ER PAPIRTIGRE

18. november 1957

Da Chiang Kai-shek indledte sin offensiv mod os i 1946, var mange af vore kammerater og en stor del af landets befolkning bekymrede for, om vi kunne vinde krigen. På dette tidspunkt kom en amerikansk korrespondent, Anna Louise Strong, til Yenan. I en samtale diskuterede jeg mange ting med hende, herunder også Chiang Kai-shek, Hitler, Japan, USA og atombomben. Jeg sagde, at alle tilsyneladende stærke reaktionære blot var papirtigre. Grunden er, at de er adskilt fra folket. Selv Var Hitler ikke en papirtiger? Blev han ikke væltet? Jeg sagde også at den russiske zar var en papirtiger, ligesom den kinesiske kejser og den japanske imperialisme, og se, de blev alle knust. Den amerikanske imperialisme er endnu ikke knust, og den har atombomben, men jeg mener, at den også er en papirtiger, og at den vil blive knust. Chiang Kai-shek var meget stærk, for han havde en regulær hær på 4 millioner mand. Vi stod dengang i Yenan. Hvor stor var Yenans befolkning? Syv tusinde. Hvor mange tropper havde vi? 900.000 guerillaer, alle isolerede af Chiang Kai-shek i snesevis af baseområder. Men vi sagde, at Chiang Kai-shek blot var en papirtiger, og at vi med sikkerhed kunne overvinde ham. Vi har gennem lang tid udviklet en metode for kampen mod fjenden, nemlig at vi strategisk bør foragte alle vore fjender, men taktisk bør vi tage dem alvorligt. Med andre ord, med hensyn til helheden må vi foragte fjenden, men med hensyn til hver enkelt, konkret sag må vi tage ham alvorligt. Hvis vi ikke foragter ham med hensyn til helheden, kommer vi til at begå opportunistiske fejl. Marx og Engels var blot to enkeltpersoner, og alligevel erklærede de allerede på et meget tidligt tidspunkt, at kapitalisterne ville blive styrtet i hele verden. Men med hensyn til konkrete problemer og bestemte fjender vil vi begå eventyrpolitiske fejl, hvis vi ikke tager dem alvorligt. I krig kan slag kun udkæmpes ét for ét, og fjendens styrker kan kun udslettes én del ad gangen. Fabrikker kan kun bygges én for én. Bønder kan kun pløje

Uddrag af en tale på mødet i Moskva for repræsentanter fra de kommunistiske partier og arbejderpartierne.

jorden mark for mark. Det samme gælder for at indtage et måltid. Strategisk tager vi et måltid let, vi er sikre på, at vi kan klare det. Men når det kommer til den egentlige spisning må det gøres mundfuld for mundfuld, man kan ikke sluge en hel banket i én mundfuld. Dette kaldes den stykvisе løsning og er i militære skrifter kendt som at udslette fjendens styrker én for én.